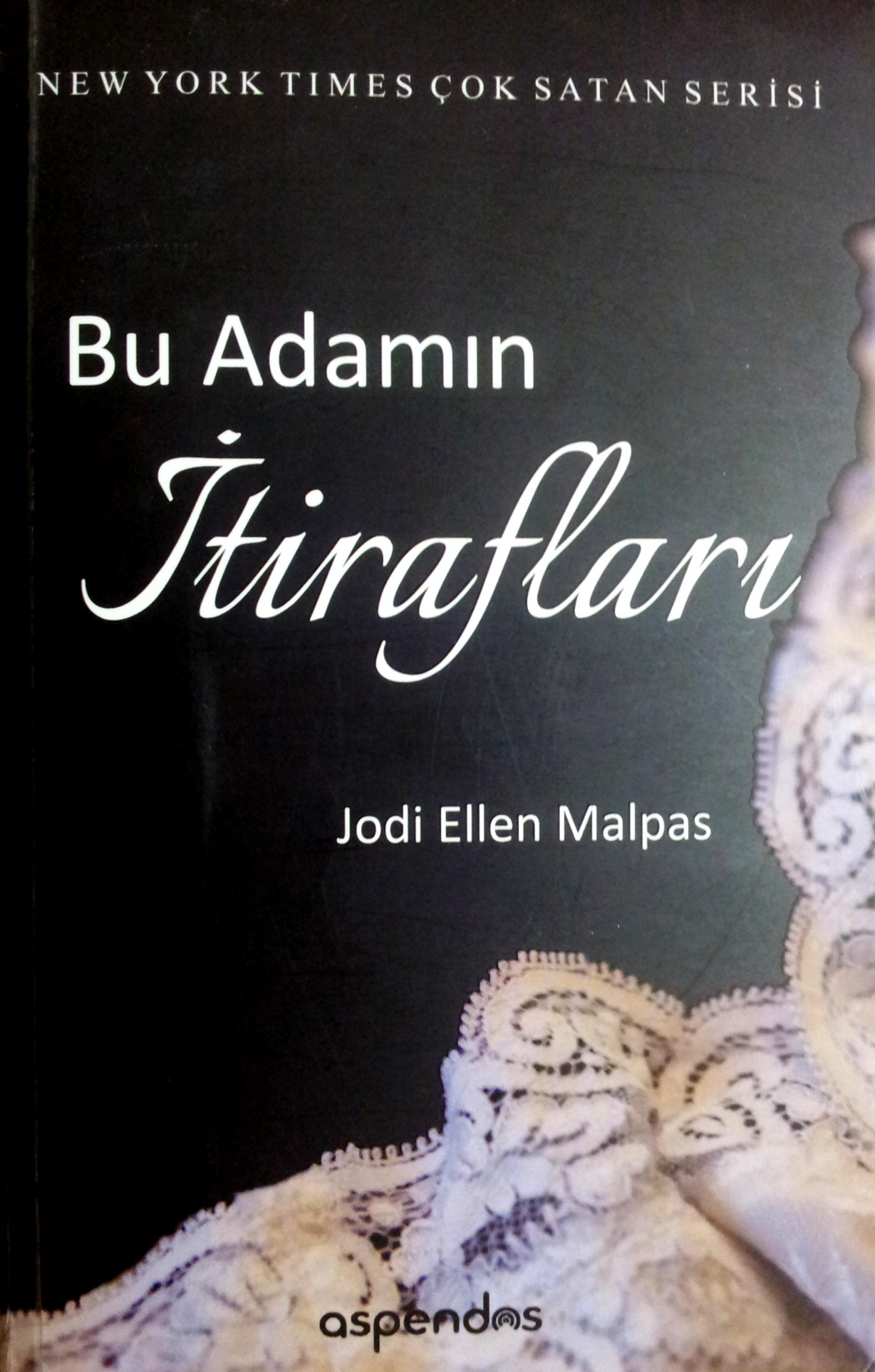
NEW YORK TIMES ÇOK SATAN SERİSİ

Bu Adamın İtirafları

Jodi Ellen Malpas

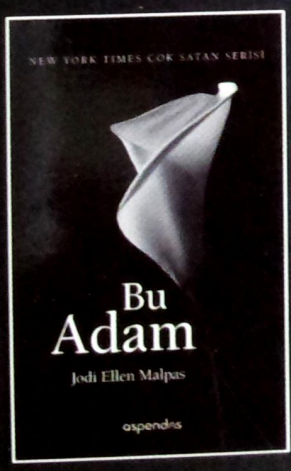

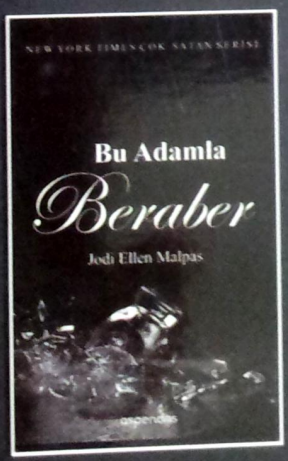
aspendos

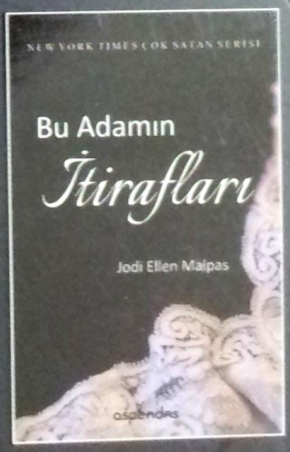
Bu Adamın *İtirafları*

"Hayatımda olup biten her şey beni sana getirdi Ava. Bu bir ömür sürdü ama sonunda ait olduğum yeri buldum."

Tutkulu aşkın başladığı yer olan Manor, Ava ve Jesse'nin en mutlu olmaları gereken günde misafirlerle dolup taşmıştı. Ava, Jesse'yi olduğu gibi kabul etmişti ve onu değiştirmek de istemiyordu. Aşkları çok büyük, bağları çok güçlüydü ancak Ava bu adamı daha fazla tanıdıkça daha fazla soru ortaya çıkıyordu. Jesse Ward, Ava'nın tanıdığı adam olmayabilirdi. Bu adam, onu nasıl kendinden geçirip büyüleyeceğini çok iyi biliyordu ama aynı zamanda Ava'yı çaresizliğe mi sürüklüyordu? Artık ***Bu Adamın İtirafları***'nı dinleme vakti geldi...

0644509 FCZ
THG
0644509
FCZ

instagram.com/AspendosYayinevi
facebook.com/AspendosYayinevi
twitter.com/AspendosY

aspendos

₺24
ISBN 978-605-9641-05-0
9 786059 641050

Eser Adı: Bu Adamın İtirafları
Orijinal Adı: This Man Confessed
Yazar: Jodi Ellen MALPAS
Editör: Aylin KARAGÖZ
Çeviren: Elif ÇİMEN
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ
Kapak Uygulama: Emrah Sıla ALKANAT

© 2015 Curtis Brown Group Limited

Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1 Baskı: Temmuz 2016

ISBN: 978 605 9641 05 0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:
Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok
Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Bu Adamın İtirafları

Jodi Ellen Malpas

Çeviri
Elif Çimen

aspendos

1

Sinirlerim altüst olmuş durumdaydı. Nedenini bilmiyorum. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum ama kahretsin ki acayip gergindim. Günün ilk ve muhtemelen de son düşünceli geçecek anlarında yalnızım. Buna ihtiyacım var, kendimle baş başa kalmaya, attığım bu büyük adımı sindirmeye ihtiyacım var. Bugünden sonra, bu anların çok değerli olacağını biliyorum.

Bugün benim düğün günüm.

Bugün kendimi hayatımın geri kalanı boyunca bu adama adadığım gün, sanki bunun için bir kâğıt parçasına ya da parmağımın etrafında metal bir halkaya ihtiyacım varmış gibi. Ama onun var. Bu yüzden Lusso'nun terasında, dizlerinin üzerine çökmesinden iki hafta sonra, bu adamla evleniyorum. Ve bu nedenle şu anda Manor'ın özel süitlerinden birinde, Jesse'nin beni haftalar önce köşeye sıkıştırdığı süitte, bir şezlongun üzerinde, sabahlığımla oturup kendime gelmeye çalışıyorum.

Manor'da evleniyorum.

Hayatımın en önemli günü, lordumun lüks seks cennetinde gerçekleşiyor. Gergin olmamın tek sebebi sadece bugün evleniyor oluşum değil. Ebeveynlerim, erkek kardeşim ve ailemin bütün üyeleri Jesse'nin sözde inziva alanında dolanıyor, etrafı kurcalayıp, her yere giriyor. Manor, düğün hazırlıkları için iki günlüğüne üyelere kapatılmıştı ve yalnızca bu bile Jesse'ye geri ödenen üyelik ücretlerinden bir servete mal olmuştu. Şimdi, kadın üyeler arasında olduğu gibi, erkek üyeler arasında da sevilmiyor olmalıydım. Kadınlar lordlarım ellerinden aldığım için ve şimdi de erkekler, ayrıcalıklı seks maceralarına engel olduğum için benden nefret ediyor olma-

lıydılar. Jesse tüm ahşap, çapraz bağlı duvar askılarını geçici olarak güvenli bir yere koymuştu, altın kaplı çerçeveler özel süitlerden kaldırılmıştı ve ortak odaların kapılarını kilitletmişti. Yine de bu konu hakkında daha iyi hissetmiyorum.

Tavana bakıyorum ve giderek artan gerginliğimden bir nebze olsun kurtulmak için omuzlarımı hareket ettiriyorum. İşe yaramıyor. Ayağa kalkıp aynaya doğru yürüyor ve yansımama bakıyorum. Huzursuzluğuma rağmen dinç görünüyorum, parıldıyorum ve makyajım hafif ve doğal. Koyu renk saçlarım tüm canlılığıyla, uzun, sık dalgalar hâlinde salınıyor ve taşlarla işlenmiş bir tokayla bir tarafta hafifçe toplanmış durumda. Jesse saçlarımı açık seviyor. Ayrıca beni danteller içinde seviyor.

Bakışlarımı, yer yer incilerle kaplı baştan sona dantel olan gelinliğimin üzerinde asılı olduğu kapıya çevirip, içiyorum. Harrods'dan Zoe bu gelinlikle beklenmedik bir şekilde başarılı oldu. Fildişi rengindeki dantel karnımın üzerinden aşağıya doğru inerek kalçalarımı sarıyor ve her yere doğru bir metre saçılıyor. Gülüyorum. Nefesi kesilecek. Zarif omuz askıları ve bel kesimiyle bu sade gelinlik, lordumun dizlerinin bağının çözülmesine sebep olacak.

Komodinin üzerinden telefonumu alıyorum. Öğle vaktindeyiz. Jesse'yle yaz bahçesinde buluşmama ve yeminimi etmeme bir saat var. Mideme kramplar giriyor... Yine.

Sabahlığımı çıkarıp, fildişi rengi dantelimi giymeden önce külotumu ve straplez korsemi giyiyorum ve içine girip, yukarı çekiyor ve üzerime göre ayarlıyorum. Göğsümün üzerini mükemmel şekilde kaplayan morluğu gizleyecek kadar çekiyorum sadece. İşaretimi.

Kapı hafifçe çalınıyor. Sessizlik içinde geçen düşünceli hâlim sona eriyor. "Evet?" diye sesleniyorum, sabahlığımı tekrar üzerime geçirirken.

"Ava, hayatım, müsait misin?" Gelen annem.

Kapıyı açıyorum. "Müsaitim ve yardımına ihtiyacım var."

İçeri girip kapıyı arkasından kapatıyor. Hoş bir istiridye

kabuğu rengiyle bezenmiş, saten, düz kesim elbisesiyle harika görünüyor. Kısa, bir tarafa toplanmış saç modeli tüy ve inciden bir saç aksesuarıyla bir araya getirilmiş. "Üzgünüm tatlım, Angela halaya spa imkânlarını gösteriyordum. Sanırım Jesse'ye üye olup olamayacağını soracak. Oldukça etkilendi. Spa ve spor salonu için üyelik gerekiyor mu yoksa sadece konuklar için mi?"

Sindim. "Sadece üyeler için anne."

"Ah, o zaman eminim ki Jesse aile için bir istisna yapabilir. Büyükannen ile büyükbaban kendilerini Buckingham Sarayı'nda sanırlardı, huzur içinde yatsınlar." Parmakları saçlarımda dolanıyor ancak telaşlı ellerini itiyorum. "İç çamaşırlarını giydin mi?" Çikolata rengi gözlerini sabahlığımın içindeki bedenimin üzerinde gezdiriyor. "Zaman geldi artık."

Tekrar sabahlığımı çıkarıp, yatağın üzerine atıyorum. "Evet, bağlamana ihtiyacım var." Sırtımı ona dönüp, saçlarımı omuzlarımın üzerinden çekiyorum. Jesse'nin sırtımı kremlediği iki haftanın ardından, dövülmemin tüm izleri sırtımdan silindi. Fiziksel izlerim geçmişti ama zihnimdeki imgeler sonsuza kadar beynime işlenmiş olarak kalacak.

Tüm ipleri bağlamaya başlıyor. "Böyle harika bir yerde evlendiğin için çok şanslısın."

Yüzümü göremediği için mutluyum; çünkü o zaman yüzümdeki acı verecek derecedeki rahatsız ifadeyi görebilir. "Biliyorum." Yaz bahçesini gördüm ve gerçekten de çok güzel gözüküyor. Düğün organizatörümüz Tessa da iyi iş çıkardığından emin. Jesse beni Tessa'yla onunla evlenmeyi kabul etmemden sonraki gün tanıştırdı. Zorlu adamıma attığım küçük bir bakış düğünümüzü organize edecek kişiyi tutmaya yetmişti. Yetişkinler gibi sözde birlikte tasarladığımız düğünümüz. Monor'ın düğün lisansının olması da işimizi kolaylaştırdı tabii. Düğünüm için yapmam gereken tek şey, gelinliğimi seçmek için Zoe'yu ziyaret etmekti. Hiç planlama stresim olmadı, sadece yer stresim oldu.

"İşte." Annem beni döndürüyor ve saçlarımı tekrar omuzlarımın üzerine çekiyor. Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Hayatım, acaba annen sana bazı tavsiyelerde bulunabilir mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, yüzümde bir gülümsemeyle.

Gülüşüme karşılık verip, beni yatağın ucuna oturtuyor. "Bir eş olduğunda, kocanın özü olursun." Hafifçe gülüyor. "Bırak kontrolün onda olduğunu düşünsün, bırak onsuz yaşayamayacağını sansın ama asla özgürlüğünü ve kişiliğini senden almasına izin verme." Küçük bir kahkaha atıyor. "Kontrolün onlarda olduğunu düşünmeyi seviyorlar ve inan bana buna inanmalarına izin vermek zorundasın."

Başımı hafifçe sallıyorum "Anne, buna gerek yok."

"Evet, var," diyerek ısrar ediyor. "Erkekler karmaşık yaratıklardır."

Gülüyorum. *Benim* yaratığımın ne kadar karmaşık olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yok.

Kızaran yüzümü kendisininkine çeviriyor. "Ava, Jesse'nin seni sevdiğini görebiliyorum ve sana karşı beslediği hisler söz konusu olduğunda içtenliğine hayranım; ama kim olduğunu unutma. Seni değiştirmesine asla izin verme hayatım."

"Beni değiştirmeyecek, anne." Ailem, Jesse bana evlenme teklifi ettikten sonraki iki gün boyunca bizimle kaldı, bu yüzden Jesse'nin benimleyken nasıl biri olduğunu birebir tecrübe ettiler, geri sayım ve sayısız düzüşmenin dışında tabii. Ardı arkası gelmeyen dokunuşlara ve yakınlığa şahit oldular ve sessiz gözlemleri de gözden kaçmadı değil. En azından benim tarafımdan. Jesse dikkatsizdi. Hayır, dikkatsiz değildi, sadece umursamıyordu. Ne zaman, nerede olursa olsun.

Annem gülüyor. "Sana göz kulak olmak istiyor ve onun için çok değerli olduğunu açık bir şekilde belli etti. Sana hayran olan ve senin için ateşin üzerinde yürüyebilecek bir adam bulmuş olman beni ve babanı çok mutlu ediyor."

"Ben de ona hayranım," diyorum sessizce. Annemin sözlerinin içtenliği, boğazımın düğümlenmesine ve sesimin biraz titremesine sebep oluyor. "Lütfen beni ağlatma. Makyajım bozulacak."

Yanaklarımı avuçlarının arasına alıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Evet, hadi tüm bu duygusallığa bir son verelim. Ama sakın istemediğin bir şeyi yapma. Aynı zamanda onun oldukça ikna edici olabileceğini görebiliyorum." Kahkaha attım ve annem de benimle kahkaha attı. İkna edici mi? "Ailesinin burada olamaması ne kötü," diye yakınıyor.

Biraz çekinerek, "Sana söyledim, yurt dışında yaşıyorlar. Pek yakın değiller," diyorum. Ona sadece belirsiz bir şekilde Jesse'nin ailesinin eksikliğinin sebebini özet geçtim.

"Para," diyerek iç çekiyor. "Diğer her şeyden daha çok, çoğu ailenin arasının bozulmasına sebep oluyor."

"Öyle," diyerek ona katılıyorum. Aynı şekilde seks evleri ve eğlence düşkünü amcalar da.

Kapının bir kez daha çalınmasıyla sözümüz kesiliyor ve annem kapıyı açmak için beni yatakta bırakıp gidiyor. "Ah, bu Kate olmalı."

"Size içki getirdim! Vay canına Elizabeth, harika görünüyorsun!" Kate'in heyecanlı sesi, annemi geçip içeri girmesinden önce odaya doluyor ve mutlu mavi gözleri beni buluyor. "Hâlâ giyinmedin mi sen?" Tahta sandığın üstüne bir tepsi koyuyor. Fildişi rengindeki saten elbisesinin içinde mükemmel görünüyor. Uzun bukleleri solgun yüzünü kırmızı bir alev gibi sarıyor. Tek nedimem o, ancak on nedimenin coşkusuna sahip.

"Giyinmek üzereyim." Ayağa kalkıp, sütyenin içindeki göğüslerimi düzeltiyorum.

"Al, bunlardan birini iç." Pembe içkilerden birini bana uzatıyor.

"Ah, evet, içmelisin!" Annem kapıyı kapatıp bir tane de kendine almak için hızla gelirken monoton bir sesle söylü-

yor. Bir yudum alıyor ve iç çekiyor. "Ah, o İtalyan bir kadını nasıl mutlu edeceğini biliyor."

Yüzümün önünde duran bardağa doğru başımı sallıyorum. "Hayır, ben böyle iyiyim." Jesse'nin alkol kokusunu almasını istemiyorum.

"Gerginliğine iyi gelecektir," diyerek ısrar ediyor Kate, bardağı elime tutuştururken. "İç."

Kaşını kaldırıp, başıyla bardağı gösteriyor ve ben yenilgiyi kabul ederek Mario'nun Şaheseri'nden içiyorum. Tadı her zamanki gibi şahane; ama alkol miktarı ne olursa olsun beni sakinleştirebilir.

"Jesse nerede?" diye soruyorum, bardağımı bırakırken. Onu dün geceden beri görmedim. Annemin geleneksel düşüncelerini bildiğim için, düğünümüzden önceki gece ayrı yatmamız konusunda ısrar ettim. Gece yarısına bir dakika kalana kadar odamdan ayrılmayı reddetti ama sonra, annem kapımızı çalmaya başlayınca fazlasıyla söylenerek bunu yaptı. Onu ezip geçmek istediğini görebiliyordum; ama şaşırtıcı bir şekilde, çok fazla olay yaratmadan kabullendi, annem onu odamdan dışarı çıkarırken sadece ona ters ters baktı.

"Sanırım hazırlanıyor." Kate bir adet Mario'nun Şaheseri'ni kafasına dikiyor.

"Katie Matthews, yavaş ol!" diyerek onu azarlıyor annem ve bardağı elinden alıyor. "Daha önünde koca bir gün var."

"Üzgünüm." Kate bana ukala bir gülüş gönderiyor. Neden bu kadar erken içmeye başladığını biliyorum ve bu sebebe Dan ve Sam kombini deniyor.

"Peki, ya babam ve Dan?"

"Bardalar, Ava. *Bütün* erkekler bardalar." Kate *bütünü* vurguluyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Bugün Kate için oldukça zor olacak. Dan düğünüme katılabilmek için Avustralya'ya dönüşünü erteledi ama ne evlenme teklifi aldığım gecede, ne de o zamandan beri bir şey söyledi. Buna gerek yoktu. Hayatımın gittiği yön ve Kate'e yakın olmak konusunda sorun

yaşadığı açıktı, özellikle ortada Sam varken. Kate de sorun yaşıyordu ama etkilenmiyor gibi görünmeye çalışıyordu.

"Hadi o zaman." Kate ellerini çırptı. "Giyinecek misin yoksa bu şekilde mi evleneceksin? Eminim ki umursamayacaktır."

Coşkulu arkadaşıma gülüyorum. "Giyiniyorum." Ayakkabılarımı kutudan çıkarıyorum ve onları giyer giymez dört santim yükseliyorum. "Pekâlâ." Derin bir nefes alıyorum ve gelinliğimin asılı olduğu kapıya doğru ilerliyorum.

"Belki de giyinmeden önce tuvaleti de kullanmalısın," diye öneriyor annem, gelinliğimin yanına gelerek. "Ah, Ava, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Mırıldanarak ona katılıyorum, elbisemi baştan aşağıya incelerken... "Biliyorum. Ve evet, tuvalete gitmeliyim." Annemi gelinliğime hayran hayran bakarken bırakıyorum ve banyoya giderken, annem arkasını döndüğünde Kate'in hızlı bir yudum daha içtiğini görüyorum. Tuvaleti kullanmadan önce kapıyı ardımdan sessizce kapatıp, bir başka özel anın tadını çıkarıyorum. Sonra, annemin açıkça paniklemiş sesinin takip ettiği gürültülü bir kapı tıklatma sesi duyuyorum. Neler olduğunu merak ederek işimi çabucak bitiriyor ve banyodan çıkmadan önce ellerimi yıkıyorum.

"Jesse." Annem açıkça kızmış durumda. "Eğer sana söyleneni yapmazsan aramız açılacak."

Annemin dikkati dağılmışken daha fazla Mario'nun Şaheseri'ni içen Kate'e bakıyorum. Omuz silkerek bana sırıtıyor. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Jesse seni görmek istiyor ama Elizabeth izin vermiyor."

Gözlerimi devirip, dikkatimi annemin kapı ve pervaz arasındaki boşluğu kapattığı yere çeviriyorum.

"Eğer girmeme izin verirsen, aramız açılmayacak anne," diyor Jesse. Anneme gülümsediğini biliyorum ama oyunbazlığıyla beni kandıramıyor. Ses tonundaki tehdidi seziyorum. O bu odaya girecek ve annem bile onu durduramayacak.

"Jesse Ward, senden sadece dokuz yaş büyükken bana anne diye seslenemezsin!" diyerek haykırıyor. "Şimdi git, onu yarım saat içinde göreceksin."

"Ava!" diye haykırıyor.

Bakışlarımı Kate'e çeviriyorum ve amacımı hemen anlayarak başını sallıyor. İkimiz de kapıya doğru koşuyoruz, Kate elbisemi tepeden çıkarıyor ve ben de banyoya götürüp, tekrar asmadan önce alt kısmını tutuyorum.

Kate kahkaha atıyor. "Annen öğrenecek mi yoksa denemeye ve onu uysallaştırmaya devam mı edecek?"

"Bilmiyorum." Ben elbisemin önünü, Kate de arkasını düzeltirken, kapıyı ardımdan kapatıyorum. Annem hâlâ ayağını araya sıkıştırarak kapıyı koruyor. Bu onu durdurmayacak.

"Jesse, hayır!" Şimdi onu itiyor. "Uğursuzluk getirir. Hiç geleneklere saygın yok mu senin inatçı adam!"

"Girmeme izin ver Elizabeth." Dişlerini sıkıyor. Biliyorum, yapıyor.

Kate'e bakıp başımı sallıyorum. Annemin sözünü çiğniyor, aynen yoluna çıkarsa yapacağını söylediği gibi ve annem şu an kesinlikle onun yolunda.

Kate tepsiden başka bir içki alıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Elizabeth, girmesine izin ver. Onu asla durduramayacaksın. O adam bir gergedan."

"Hayır!" Annem gerçekten de topuklarıyla diretiyor. "O içeri... Ah! Jesse Ward!"

Annemin onun ayağını kaldırıp, kendi tarafını düzelttikten sonra geri bakışını kendi kendime gülerek izliyorum. Elbisesini düzeltip, saç tokasını düzeltirken, zorlayıcı adamımı yakalamaya çalışıyor. Sonra gözlerimi açık kapıya yöneltiyorum.

Yutkunuyorum. Yeşil gözleri tutkuyla dolu ve beni yakından incelerken, yüzü ifadesiz, çenesi sakallı. Düşük bel şortu, sert ve nemli göğsü ve terden ıslanmış koyu renk saçlarıyla

önümde dururken, açgözlülükle yarı çıplak bedenini yavaşça inceliyorum. Yine koşmuş.

"Pekâlâ!" diyerek huysuzlanıyor annem. "Ava, ona gitmesini söyle!" Mutlu değil.

Bakışlarımız buluşuyor. "Sorun değil anne. Bize beş dakika izin ver."

Gözleri sakince annemin yumuşamasını ve bizi bırakmasını beklerken onaylayıcı bir şekilde parıldıyor. Annem onaylamayacak ama bu küçük hareket bile ondan beklenmeyecek bir şekilde saygılı. Evet, onun sözünü çiğniyor ama daha sert de olabilirdi.

Göz ucuyla Kate'in annemin yanına gidip kolunu tuttuğunu görüyorum. "Hadi Elizabeth. Birkaç dakikadan bir şey olmaz."

"Ama geleneğimiz!" diyerek itiraz ediyor ama yine de Kate'in onu dışarı çıkarmasına izin veriyor. Gülüyorum. Jesse'yle olan ilişkimde geleneksel olan hiçbir şey yok. Annemin odadan dışarı çıkartılırken, "Göğsündeki morluk da ne öyle?" diye sorduğunu duyuyorum.

Kapı kapanıyor ve uzun süre bir şey söylemeden, derin göz kontağımızı koruyoruz. Sadece onu izliyorum; belirgin her bir kasını, saf güzelliğinin her bir zerresini.

Sonunda konuşuyor. "Gözlerimi yüzünden ayırmak istemiyorum."

"Öyle mi?"

Sakince başını sallıyor. "Eğer ayırırsam dantel göreceğim, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Beyaz dantel?"

"Fildişi."

Göğsü hafifçe yükseliyor. Eğer o gözler yüzümde dolaşırsa bu saçım, makyajım ve iç çamaşırım için tehlikeli olabilir. Ayrıca sıkı zaman çizelgemiz için de tehlikeli olabilir. Her an Tessa'nın buraya gelip bana yaz bahçesine kadar kaç adım

olduğunu ve oraya gitmenin ne kadar zaman olacağını söylemesini bekliyorum.

Birkaç kez göz kırpıyor ve biliyorum ki asla bir dikizlemeye karşı koyamaz. En iyisi kontrol etmesi ve benim de kendimi kontrol etmem. Bu zor. Ter damlaları, karnının kıvrımlarından parıldamadan ve şortunun beline yayılmadan önce şakaklarından, yüzünden ve sert göğsünden aşağıya süzülüyor. Gözleri benden ayrılıp, tembelce bedenimi incelemeye başlayınca yerimi değiştiriyorum, göğsü, bakışları gezinmeye devam ederken daha da hızlı bir şekilde hareket ediyor. Sızlanmayla sıkıştırılıyorum.

Ondan önce harekete geçiyor, yavaşça odanın içinde hareket ediyorum ve terle kaplı vücuduna yakın duruyorum. Sonra parmaklarımla leziz dudaklarına dokunuyorum. Nefesi hızlanıyor.

"Az önce annemin sözünü çiğnedin." Sesimdeki arzuyu saklamaya çalışıyorum ama sefilce başarısız oluyorum.

"Yoluma çıkıyordu," diyor sessizce, bana bir nefes kadar yakın duruyor.

"Uğursuzluk getirir. Beni düğünden önce görmemelisin."

"Durdur beni o zaman." Başı dudakları benimkilere nazikçe sürtünene kadar eğiliyor ama vücuduma dokunmuyor. "Seni özledim."

"Sadece on iki saat oldu."

"Çok uzun." Dilini yavaşça alt dudağımın üzerinde gezdirirken sessizce inliyorum. Omuzlarını tutma içgüdüme karşı koymaya çalışıyorum. "İçki içmişsin."

"Sadece bir yudum." Aynı bir tazı gibi. "Bunu yapmamahyız."

"Böyle görünürken, bu tarz şeyler söyleyemezsin, Ava." Dudaklarını benimkilere bastırırken, dili bir giriş yolu arıyor, dudaklarımı onu ağzımın içine kabul etmem için teşvik ediyor. Ateşli sıcaklığı gerginliğimi gideriyor. Beni isterken her şeyi unutuyor ama ellerini kendine saklıyor. Birbirine sür-

tünen dillerimiz aramızdaki tek bağ ama her zamanki kadar tüketici. Hislerini ve aklım doyuma ulaşmış durumda ve bedenim onun için yalvarıyor; ama o dilinin yavaş, akıcı hareketlerine devam ederek, ağzımın içine tekrar girmeden önce dudaklarımla oynamak için geri çekiliyor. Nazik temposuyla, büyük bir incelikle beni taparcasına severken bacaklarımın arasına inen kaçınılmaz darbeleri üzerine mırıldanıyorum.

"Jesse, düğünümüze geç kalacağız." İçimizden biri bir sonraki aşamaya geçmeden önce bunu durdurmak zorunda. O da büyük ihtimalle benim.

"Bana seni öpmeyi kesmemi söyleme, Ava." Alt dudağımı ısırıyor ve dişleriyle yavaşça çekiyor. "Asla seni öpmeyi kesmemi söyleme." Dizlerinin üzerinde alçalıyor ve elimi tutarak beni geriye çekiyor. Ayakkabılarımı çıkarıp ona katılıyorum. Muhteşem yeşil gözlerini kaldırıp gözlerimi bulmadan önce başparmaklarının elimin tepesinden daireler çizişini bir süre boyunca izliyor. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Kaşlarım çatılıyor. "Bana hâlâ seninle evlenmeyi isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Dudaklarının bir yanı hafifçe kıvrılıyor. "Hayır, seçme şansın yok. Sadece hazır olup olmadığını soruyorum."

İçtenliği karşısında gülüşümü saklamakta zorluk çekiyorum. "Ve eğer değilim dersem?"

"Demeyeceksin."

"O zaman neden soruyorsun?"

Dudaklarında utangaç bir gülüş beliriyor ve omuz silkiyor. "Gerginsin. Gergin olmanı istemiyorum."

"Evlendiğim *yer* yüzünden gerginim."

Gülüşü soluyor. "Ava, her şey kontrol altında. Sana endişelenmemeni söyledim, tamam. Nokta."

"Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum." Sözünü tutacağından şüphe ettiğim için suçluluk duyarak başımı eğiyorum. Neden Manor'da evlendiğimizi kesinlikle biliyorum. Bekleme listesi yok. Etrafta çalışmak için başka randevular yok. Burası benimle ertelemeden evlenebileceği bir yer.

"Hey." Çenemi kaldırıp can acıtacak kadar yakışıklı yüzüne bakmamı sağlıyor. "Kes artık. Ava, bebeğim, bugün el üstünde tutulmanı istiyorum, asla olmayacak bir şey yüzünden endişelenmeni değil. Asla öğrenmeyecekler. Söz veriyorum."

Huzursuzluğumdan kurtuluyorum ve güven verici sözlerini duyduğum için daha iyi hissederek gülüyorum. Ona inanıyorum. "Peki."

Onun ayağa kalkıp, büyük bir sandığa doğru ilerleyip çekmeceden bir şey alışını ve birkaç dakika sonra bir banyo havlusuyla geri dönüşünü izliyorum. Tekrar dizlerinin üzerine çökerken ve yüzünü silip, sonra da göğsünün üzerine sermeden önce nemli saçlarını karıştırırken kaşlarım çatılıyor. Kollarını açıyor. "Buraya gel."

Hiç vakit kaybetmeden yanağımı havlunun üzerine gelecek şekilde yönlendirip beni kollarıyla sarmasına izin veriyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor, beni daha da yakınına çekerken.

"Çok daha iyi," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum, lordum."

Sessiz gülüşünün bir işareti olarak altımda biraz kıpırdandığını hissediyorum. "Senin Tanrın olduğumu sanıyordum."

"O da var."

"Ve sen de benim baştan çıkarıcım ya da benim Manor leydim olabilirsin."

Göğsünden hızla kalkıyorum ve onu bana sırıtırken buluyorum. "Senin Manor leydin değilim."

Kahkaha atıyor ve beni tekrar hızla göğsüne çekerek, parlak saçlarımı yemek yapar gibi karıştıyor ve derin, tatmın dolu bir nefes alıyor. "Sen nasıl istersen, leydim."

"Sadece leydi olabilir." Ellerimin nemli sırtında gezindiğinin farkındayım ama gerçekten de umursamıyorum. "Sana çok âşığım."

"Öyle olduğunu biliyorum, Ava."

"Hazırlanmalıyım. Evleniyorum da."

"Öyle mi? Şanslı piç kim?"

Gülüyorum ve vücudumu tekrar onunkinden ayırıyorum. Onu görmem gerekiyor. "Zorlayıcı, sinirli bir kontrol manyağı." Uzanıp sakallı yüzünü tutuyorum. "Çok yakışıklı," diye fısıldarken, bana çok yakından bakan gözlerini inceliyorum. "Bu adam bana baktığında ve beni becerdiğinde nefesim kesiliyor."

"Çok heyecanlıyım." Beni küçümsemesini bekliyorum ama dudakları sadece düz bir çizgi hâlinde duruyor, bu yüzden uzanıp yanağından öperek dudaklarına doğru yol alıyorum. "Onunla evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu adam seni başka birini öperken yakalasa ne derdi?" diye soruyor.

Sırıtıyorum. "Ah, büyük ihtimalle onu kısırlaştırıp, gömülmesini ya da cesedinin yakılmasını önerirdi ya da onun gibi bir şeyler."

Gözleri kocaman açılıyor. "Çok sahiplenici biri gibi duruyor. Onunla karşı karşıya gelmek istemezdim."

"Gerçekten de istemezsin. Seni ezip geçer." Omuz silkip, kahkaha atıyor. Bu o gözlerinin ışıldamasına sebep olan gülüş; ince kırışıklıklarının güzel yeşil gözlerini ortaya çıkaran cinsten. "Mutlu musun?" diye soruyorum.

"Hayır, kafayı yemek üzereyim." Beni kendiyle birlikte çekerek geriye düşüyor. "Ama cesur hissediyorum. Öp beni."

Hızla ona yaklaşıyor, yüzünü öpücüklere boğup, tatlı bir hoşnutlukla mırıldanıyorum ama kendimi yeteri kadar şımartamıyorum.

Kapı hızla açılıyor. "Jesse Ward! Terle kaplı vücudunu kızımın üzerinden çek!" Annemin şaşkın çığlığı özel anımızı delip geçiyor.

Kahkaha atmaya başlıyorum, annemin aşağılamaları Jesse dozumu almama engel olamayacak. Ve o bana izin veriyor.

"Ava! Kokacaksın. Kalk ayağa!" Kızgınca bize doğru gelmeye başlıyor. "Tessa, bana yardım eder misin?"

Birden beni Jesse'den ayırmaya çalışan bir grup eli üzerimde hissediyorum. "Anne! Kes şunu!" diyerek kahkaha atıyorum, Jesse'ye daha sıkı tutunurken. "Kalkacağım!"

"Kalk o zaman! Yarım saat içinde evleniyorsun, saçların dağılmış ve sen müstakbel kocanla yerde yuvarlanarak eski bir geleneği çiğniyorsun." Biraz daha söyleniyor. "Tessa, bir şey söyle!"

"Evet, hadi Ava." Tessa'nın çıkışı bayağı sert oluyor. Aslında fena biri değil ama konu organizasyon olduğunda korkutucu derecede öfkeli olabiliyor.

"Tamam, tamam." Kendimi Jesse'den ayırırken homurdanıyorum.

"Ah, şu hâline bak." Annem dağılmış saçlarımı düzeltmeye çalışırken sızlanıyor. Jesse kalkmak için hiçbir girişimde bulunmayınca, yüz ifademi sabit tutmakta zorlanıyorum ama o annemin beni çekiştirmesini izlemek için kollarını başının altında bağlıyor. Çikolata rengi, kızgın gözlerini zorlayıcı adamımın üzerine çeviriyor. "Dışarı!"

"Pekâlâ." Tek bir hareketle yerinden kalkarken, leziz kasları hareket ediyor. Tessa'nın bakışları gözümden kaçmıyor ama onu kaşları hava kalkmış bir şekilde izlerken yakaladığımda kendine gelip korkuyla geri çekiliyor.

"Ben damatla ilgilenirim!" diyor, gözlerini başka tarafa çevirerek. "Hadi Jesse."

"Bekle." Göğsüme bakıyor. "Elmasın nerede?"

"Lanet olsun!" Elim hemen göğüs kemiğimin üzerine kayarken, gözlerim yerde geziniyor. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Anne!"

"Ava!" diye bağırıyor Jesse. "Lütfen! Sözlerine dikkat et!

"Sakin ol!" Annem dizlerinin üzerine çöküyor ve pelüş halının her tarafını incelerken yatağın altına bakıyor.

Tessa, "İşte burada!" diyerek elması yerden alıyor ve Jesse bana doğru gelmeden önce birdenbire onun elinden alıyor.

"Arkanı dön," diyerek söyleniyor ve ben kalbini göğsümün içinde hızla çarparken hemen itaat ediyorum. O lanet

olası elmas benim sonum olacak. "İşte." Dudakları omzuma dokunurken, kalçaları benimkilere baskı uyguluyor. "Bu size yerde yaramazlık yapmamayı öğretir," diye söyleniyor annem. "Şimdi, dışarı!" Annem Jesse'nin kolundan çekiştirmeye başlıyor ama o, onu itmiyor.

Dönüyorum ve ona el sallıyorum ve reverans yaparak annemin bir kez daha söylenmesine ve Tessa'nın onu odadan dışarı çıkarmasına izin vermeden önce Jesse'nin çapkın bir şekilde sırıtmasına sebep oluyorum.

"Pekâlâ. Elbiseni giy, Ava O'Shea. Nerede o?"

Banyoyu işaret ediyorum ve yatağın ucuna oturuyorum. "Banyoda. Ve yakında beni o şekilde çağıramayacaksın," diyorum ukala bir şekilde.

Odanın içinde hızla yürüyor. "Benim için her zaman Ava O'Shea olacaksın," diye homurdanıyor. "Kalk hadi. Baban seni aşağıya indirmek için her an burada olabilir."

Ayağa kalkıyorum ve iç çamaşırlarımı düzeltiyorum. "O iyi mi?"

"Baban mı? Gergin ama biraz viskinin çözemeyeceği bir mesele değil. Göz önünde olmaktan nefret ediyor."

Ediyor. Dikkatleri üzerinden çekmek ve tekrar kalabalığın içinde kaybolmak için beni Jesse'ye vermesi gerekiyor.

Elbisem askıdan çıkarılıyor ve önümde tutuluyor. Elimi annemin omzuna koyuyorum ve içine girerek, annemin, beni döndürmeden ve belime kadar inen bir düzine inci düğmeyi iliklemeden önce, kollarımı narin askıların içine geçirebilmem için gelinliği yukarı çekmesine izin veriyorum. Sessizce duruyor. Eğer arkamı dönersem ne göreceğimi biliyorum ve bununla baş edip edemeyeceğimden emin değilim. Sonra bir burun çekme sesi duyuyorum.

"Anne, lütfen yapma."

Elleri tekrar hareket etmeye başlıyor. "Ne?"

Arkamı dönüyorum ve şüphelerimde haklı olduğumu görüyorum. Gözleri dolmuş ve boğazından küçük bir hıç-

kırığın kaçmasına izin veriyor. "Anne," diyerek hafifçe uyarıyorum.

"Ah, Ava." Banyoya koşuyor ve tuvalet kâğıdının rulosundan telaşla çekildiğini duyuyorum. Biraz peçeteyle gözlerinin altını kurularken kapının önünde beliriyor. "Üzgünüm. Çok iyi gidiyordum aslında."

"Evet," diyerek onaylıyorum. "Hey, bana yardım et." Dikkatini dağıtmalıyım, ihtiyacı olan şey bu.

"Evet, evet. Ne yapmam gerekiyor?"

"Ayakkabılar." Ayakkabılarımı çıkardığım yeri işaret ediyorum ve onları çekip alarak ayağımın önüne bırakıyor.

"Teşekkürler." Toplanan gelinliğimi kaldırıyorum ve ayaklarımı tekrar Louboutin ayakkabılarımın içine yerleştiriyorum. "Makyajım nasıl?"

Kahkaha atıyor. "Yani Jesse'nin her tarafına bulaştırdıktan sonra mı demek istiyorsun?"

"Evet," diye cevaplıyorum, kendim bakmak için banyoya doğru giderken.

"Biraz daha pudra sürsen fena olmaz."

Haklı, sürebilirim; biraz kızarmışını. Rujumu tazelemeden ve maskaramı yenilemeden önce fırçamı yanaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Yerde yuvarlanışımın ardından saçlarım biraz bozulmuş ama toka hâlâ yerinde. Daha iyi hissediyorum. Bunu bana yapan o. Varlığıyla tüm endişelerimi söküp alıyor ve ben dantelle kaplı kıçımı aşağı indirip onunla buluşmak için sabırsızlanıyorum.

Eteğimin kenarlarından tutup kaldırarak banyodan çıkıyor, saçlarımı omzumun üzerinden atıyor ve sakinleşmek için nefes alıyorum. "Hazırım," diyorum, annemin artık yalnız olmadığını görünce anıden dururken.

"Ah, Joseph, ona bir baksana!" diye haykırıyor annem, babamın omzuna yaslanıp onun siyah takımı üzerinde ağlarken. Kate uzanıyor ve gözlerini devirirken hafifçe annemin sırtına dokunuyor ve babam hafifçe kolunu onun beline do-

luyor. Bu çok nadir gördüğümüz bir şey. Dokunmayı pek seven bir adam değil.

Ona gülümsüyorum ve gülüşüme karşılık veriyor. "Sakın başlama," diyerek uyarıyorum.

"Bir şey demedim." Kahkaha atıyorum. "Ne kadar güzel göründüğün dışında tabii. Gerçekten çok güzelsin, Ava."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, sadece sözleriyle bile olsa sevgisini gösteriş biçimine şaşırarak.

"Evet, gerçekten." Başını hızlıca sallıyor. "Hazır mısın?" Annemi kendinden uzaklaştırıyor ve takım elbisesini düzeltiyor, sanki daha az önce kızına sevgi dolu sözcükler söylememiş gibi.

"Evet. Hazırdan da öteyim. Beni Jesse'ye götür," diye buyuruyorum ve tam da istediğim gibi herkesin emrime gülmesine sebep oluyorum. Çok daha iyi. Tüm bu yoğunlukla başa çıkamam. Jesse'yle yeteri kadar yoğunum zaten.

Tessa içeri dalıyor. "Hadi o zaman. Neden bekliyoruz?" diye soruyor, bana bakan gözleri incelerken. "Elizabeth, Kate aşağıya inin lütfen," diyerek onları odadan dışarı çıkarıyor. "Ava, seninle üç dakika içinde yaz bahçesinde buluşuruz."

Babamla beni yalnız bırakıp hızla çıkıyor. "Baba, biliyorsun ki benimle kol kola yürümek zorundasın," diyerek ona sataşıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Ne kadar süre boyunca?"

"Beni aşağıya indirmen ne kadar sürerse." Gelin çiçeğimi elime alıyorum, sadece tek bir çiçek.

"O zaman kıçımızı kaldıralım." Kolunu bana uzatıyor ve ben de koluna giriyorum. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve babamın beni aşağıya, yaz bahçesine götürmesine izin veriyorum, lordumun beni beklediği yere.

2

Kate ve Tessa, yaz bahçesinin dışında bizi bekliyor; düğün planlayıcımı hâlinden memnun görünürken, Kate sarhoş görünüyor. Kate gelinliğimi nazikçe yaymak için eğiliyor. "Duvak takmadığına inanamıyorum."

"Yüzümü görmek istiyor," diyorum sessizce, yaptığım şeyin aşırılığı bir anda beni boğmaya başladığı için gözlerimi sımsıkı yumarken. Göğsümün genişlediğini hissedebiliyorum ve titremeye başlıyorum. Bu adamı sadece iki aydır tanıyorum. Bu nasıl oldu?

Yaz bahçesinin kapıları açılıyor ve bir anda müzik kulaklarıma doluyor. Etta James'ten *At Last* şarkısının çalmaya başladığını duyduğumda, düğün müziğimi bile kendim seçmediğimi fark ediyorum. Bakışlarım yerde geziniyor ve bir anda ağlayacak gibi hissediyorum.

Babam beni dirseğiyle dürtüyor ve ona bakıp nazik, güven verici bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını kaldırıyor ve bakışlarını takip ederek, dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp, yavaşça gözlerimi çeviriyorum. Lanet olsun, çok iyi gidiyordum. Tüm gözlerin benim üstümde olduğunu biliyordum ama benim ilgimi çeken kişi koridorun sonundaki yeşil gözlü adam oluyor. Birleştirdiği elleri gri, üç parça takımın önünde duruyor; vücudu tamamen bize dönük. Dudakları ayrılıyor ve gözlerini benden hiç ayırmadan başını biraz sallıyor. Babam beni bir kez daha dürtüyor ve bir süredir tuttuğum nefesimi bırakıp, ayaklarımı beni ileriye taşıması için zorluyorum ama o bana doğru gelmeye başlamadan önce sadece iki adını atabiliyorum. Annemin hiç şüphesiz Jesse'nin geleneklere ters düşüşüne karşın şaşkın iç çekişini duyuyorum ve babamın

ilerleyişini engelleyerek, onu beklemek için duruyorum. Yüzü tamamen ifadesiz ve yanıma geldiğinde dudaklarımda durmadan önce yüzümde gezinen delici bakışlarıyla tenimi karıncalandırıyor. Kolunu hafifçe kaldırarak yanağıma dokunuyor ve başparmağı tenimde geziniyor. Ona doğru sokuluyorum; kendime engel olamıyorum. Dokunuşuyla tüm endişelerim uçup gidiyor, kalp atışlarım düzene giriyor ve bedenim yeniden sakinleşiyor.

Eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bana elini ver," diye fısıldıyor.

Elimi ona uzatıyorum ve o tutup kendine çekerek, dudaklarını üzerine bastırıyor. Sonra bileğime bir kelepçe geçiriyor.

Bakışlarımı ona çevirip, nefesimi tutuyorum, küçük bir gülümsemenin güzel dudaklarına yerleştiğini görüyorum. Ama o bana bakmıyor. Bakışlarını aşağıda tutup hızlıca kelepçeyi takıyor. Ne halt ediyor böyle? Başını sallayan babama bakıyorum ve sonra çaresizce başını ellerinin arasına almış çaprazdaki anneme bakıyorum. Babam ön tarafa doğru gidip anneme katılmadan önce beni bırakıyor, yanına ulaşır ulaşmaz annem ona şaşkınca fısıldıyor. Bakışlarım etrafımdaki insanlara dönüyor, Jesse'yi tanıyan, gözleri irileşmemiş ve ağızları açık kalmamış insanların güldüğünü aklıma not ediyorum. Kate ve Sam kıkırdıyor, John altın dişini parıldatıyor ve bir de erkek kardeşim var. O pek etkilenmemiş görünüyor.

Kendimi toparlayıp Jesse'ye bakıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

Eğiliyor ve beni dudaklarımdan yumuşacık öpüp, oradan kulağıma, yanağıma geçiyor. "Çok becerilesi duruyorsun."

Yüzüm kızarırken tekrar nefesimi tutuyorum. "Jesse, insanlar bekliyor."

"O zaman beklemeye devam ederler." Tekrar dudaklarıma yöneliyor. "Bu gelinliği çok çok çok sevdim."

Elbette sevdi; tamamen danteldendi. Bakışlarımı anneme çeviriyor, onu evlendirme memuruna özür dileyen gözlerle bakarken buluyorum ve dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Elimi kaldırıp parmaklarımı açık kumral saçlarının arasından geçirip çekiyorum. "Bay Ward, *beni* bekletiyorsunuz."

Kulağımın üzerinde sırıttığını hissediyorum. "Beni sevmeye, onurlandırmaya ve bana *itaat etmeye* hazır mısın?"

"Evet. Hadi evlen benimle."

Geri çekiliyor ve sadece bana özel olan gülümsemelerinden birini takınıyor. "Hadi evlenelim, güzelim." Kelepçeli ellerimizi kenetliyor ve beni mihraba doğru ilerletiyor.

"Al bakalım." Bana yarım kadeh şampanyayı uzatıyor. "Yavaş iç, Bayan Ward."

Teklifini geri çekmeden önce serbest elimle kadehi alıyorum. Son zamanlarda içki içmem konusunda daha da hassastı. "Artık kelepçeyi çıkaracak mısın?"

"Hayır," diyerek yanıtlıyor. "Tüm gün yanımdan ayrılmayacaksın." Mario'ya bir şişe su getirmesi için işaret ediyor ve bir anda asla Jesse'yle birlikte içki içme keyfini süremeyeceğimizi hatırlıyorum, düğün günümüzde bile.

Barın etrafına bakıyorum ve herkesin sohbet ettiğini, kanepelerden atıştırdıklarını ve şampanya içtiklerini görüyorum. Huzurlu ve sakin hissediyorum. Jesse tüm gelenekleri çiğnedikten sonra yeminlerimizi ettik ve daha evlendirme görevlisi söylemeden dudaklarına yapıştım. Sonra beni kucağına aldı ve zavallı annemi arkamızdan bağırıp müziği beklememizi söylerken bırakıp büyük adımlarla beni yaz bahçesinden çıkardı. Hiç şansı yoktu. Nazikçe barda sandalyeme bırakıldım ve insanlar arkamızdan gelirken onun tarafından öpücüklere boğuldum.

Odanın diğer ucundaki Dan dikkatimi çekti. Çok sessiz, dikkati sürekli Kate'in dolayısıyla da Sam'in üzerinde.

"Ne düşünüyorsun?"

Dikkatimi tekrar Jesse'ye verip gülümsüyorum. "Hiçbir şey."

Avcunu boynumun arkasına koyup masaj yapıyor. "Mutlu musun?"

"Evet," diyerek hızlıca cevaplıyorum. Çıldırıyorum. Öyle olduğumu biliyor.

"Güzel, o zaman üzerime düşeni yapmışım. Öp beni, karıcığım." Eğilip, dudaklarını uzatıyor.

Uzanıp onu kendime çekip, tam olarak istediği şeyi veriyorum.

"Kesin artık!" Annemin tiz sesi kulaklarıma doluyor. "Hemen o kelepçeyi kızımın elinden çıkar!" Kolumla uğraşmaya başlıyor. "Jesse Ward, sen peygamberin sabrını bile zorlarsın. Anahtar nerede?"

Geri çekilip anneme bakıyor. "Almaya asla cesaret edemeyeceğin bir yerde, Elizabeth."

İç çekip, sinirli bakışlarını bana çeviriyor. "Kocan yaramaz bir çocuk gibi."

"Onu seviyorum," diyorum ve kırmızı dudaklarında beliren küçük gülümsemeye engel olmaya çalışıyor. Sızlanmaya devam etmek için umutsuzca çabalıyor ama biliyorum ki o da Jesse'yi seviyor. Biliyorum ki onun beni bu kadar çok sevmesi hoşuna gidiyor ve Jesse onu deli etse de aynı zamanda tüm kadınlara yaptığı gibi onu etkiliyor da. Elizabeth'in annem olması onu, Jesse'nin etkisine karşı duyarsız yapmıyor.

"Sevdiğini biliyorum hayatını." Bakışlarını bara çevirerek biraz daha Mario'nun Şaheseri için Mario'ya sesleniyor.

"Pekâlâ," diyerek geliyor Tessa ve bardağımı elimden alıyor. "Fotoğrafçı hazır. Önce aile fotoğrafları çekilir diye düşündüm, sonra birkaç tane de sizin yalnız pozunuz olur. Kelepçeyi çıkarmak zorundasın."

Tessa'nın, Jesse'nin bardağına uzandığını anıcak Jesse'nin bardağı geri çekip barın üzerine bıraktığını görüyorum. "Fotoğraf çekilmeyeceğiz. Sana söylemiştim."

"Çekinmeyecek miyiz?" diye şaşkınca soruyorum. Bu geleneği de mi hiçe sayıyor?

"Fotoğraflarda olmanız gerek," diye ısrar ediyor Tessa. "Anılarınızı nasıl saklayacaksınız ki?" Dehşete düşmüş görünüyor.

"Anılar için fotoğraflara ihtıyacım yok."

Korkuyla ona bakıyorum. "Aile fotoğraflarında olmayacak mıyız?" Aman Tanrım, annemin kendini kaybetmesi için bir sebep daha.

"Hayır," diyerek net bir sesle cevaplıyor.

"Onu kızıyla çektireceği bir fotoğraftan mahrum edemezsin!" diyor Tessa.

Cevap vermiyor; sadece ilgisiz, hiçbir şekilde etkilenmemiş bir biçimde omuz silkiyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu özellikle yapıyorsun," diye söyleniyorum. "Fotoğraf çekiliyoruz."

"Hayır, çekilmiyoruz."

Yakışıklı kocama kısılmış, kararlı gözlerle bakıyorum. Buna engel olamayacak. "Fotoğraf çekiliyoruz. Bu benim de düğünüm, Ward."

Su şişesi dudaklarının önünde donup kalıyor ve ağzı kocaman açılıyor. "Ama ben biraz sakinlik istiyorum. Sadece sen ve ben olalım."

"Fotoğraf çekiliyoruz," diyorum otoriter bir sesle. Canının sıkıldığını hissediyorum ama onun kazanmasına izin vermeyeceğim.

Bakışları hafifçe sertleşiyor ama benimle tartışmıyor. Onun yerine Tessa'ya misafirlerimizi bir araya getirmesi ve onları Manor'ın çimenlik alanına götürmesi için işaret veriyor. Tessa'nın hemen lider rolünü üstlenmesini ve herkese onu takip etmelerini söylemesini izliyorum.

"Hadi o zaman," diye homurdanarak beni sandalyemden kaldırıp, ayaklarımın üzerine bırakıyor. İçimden sevinçle haykırıyorum. Öğreniyor ya da belki de onunla nasıl başa çıkacağını öğrenen benim. Emin değilim ama ilerleme kat ediyoruz. Benim gibi o da ne zaman pes etmesi gerektiğini biliyor.

Beni gün ışığına, Tessa'nın insanları farklı pozisyonlarda yerleştirmeye çalıştığı yere doğru yönlendiriyor ama oraya vardığımızda annem hemen herkesin yerini değiştiriyor. Karşıya bakıyorum ve Kate'in Sam tarafından köşeye sıkıştırıldığını görüyor, bakışlarımı hemen Dan'e çeviriyor ve onu tam da beklediğim gibi buluyorum. Kötü kötü bakıyor. Kate bunu özellikle mi yapıyor?

Jesse'ye bakıyorum. "Lütfen sana söyleneni yap." O rahat durmadıkça, bu iş uzayacak ve annem daha da çok gerilecek.

"Eğer daha sonra yalnız kalacağımıza söz verirsen."

"Yalnız kalacağımıza söz veriyorum," diyorum gülerek.

"Güzel. Seni birileriyle paylaşmaktan nefret ediyorum," diyerek söyleniyor ve gülüyorum. Gerçekten de nefret ettiğini biliyorum.

Jesse, sonraki bir saati iş birliği yaparak geçiriyor. Söylendiğinde yer değiştiriyor, gülmelerini istediklerinde gülüyor ve hatta birkaç yalnız poz çekilmem gerektiğinde söylenmeden kelepçemi bile çıkardı. Son çekimden sonra hızla kaldırılıp, Manor'a geri götürülüyorum.

Kısa süre sonra Manor'ın süitlerinden birinde, beni sıkıştırıp baştan çıkarmaya çalıştığı, düğün için hazırlandığım süitte yalnız kalıyoruz. Kapı arkamızdan nazikçe kapanıyor ve büyük, satenle kaplı yatağa taşınıyorum. Beni kaldırıp, yatağa taşıdıktan sonra yavaşça altına yerleştiriyor.

Şimdi bana bakan bir çift arzu dolu yeşil göz var. "Sakinlik," diye fısıldıyor, dudakları boynuma doğru ilerlemeden önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken.

"Sarılıp yatmak mı istiyorsun?" diye soruyorum, biraz şaşkın bir şekilde.

"İstiyorum," diyerek daha çok sokuluyor. "Karımla sarılıp yatmak istiyorum. Beni ret mi edeceksin?"

"Hayır."

"Güzel. Evliliğimiz en iyi şekilde başlıyor o zaman."

Böylece onun sarılıp yatmasına izin veriyorum. Onun ağırlığını, kokusunu ve kalp atışlarını göğsümde hissediyorum. Sakinliği seviyorum ama tavana bakarken aklım bir anda haftalardır geçiştirdiğim, görmezden gelmek için elimden gelen her şeyi yaptığım düşüncelere kayıyor. Bu imkânsız. Bu anın mükemmelliği ve birbirimize olan aşkımız gelecekte yaşayacağımız muhtemel zorluklarla gölgelenmiş durumda.

Mikael'den hiç haber yoktu, bu yüzden onun hâlâ Danimarka'da olduğunu düşünüyordum. Şimdilik bu mücadeleyi sonraya ertelemiştim. Coral da görünürlerde yoktu ve Sarah yaptığından kesinlikle emin olduğum şeyleri itiraf ettiğinde kıçına tekmeyi yemişti. Matt'ten haber almamıştım, yani mesajı kesinlikle almıştı ama hâlâ Jesse'nin içki problemini nereden bildiğini merak ediyorum. Ve bir de pazartesi günü olmayı beklediğim reglim var. Bir şeyin olmasını hiç bu kadar çok istememiştim.

Jesse, açıkça belirttiği üzere, beni yanına çivilemek istiyor ve belki de bir bebeğin bunu sağlayabileceğini düşünüyor. Bunu, benim çalışmaktan vazgeçmem için mükemmel bir bahane olarak görüyor ama ben işimi seviyorum. Günleri planlayıp müşterilerle iletişimde kalarak çalışmayı seviyorum. Bunun için onunla savaşırım... Eğer hamile değilsem. Eğer öyleysem ne yaparım bilmiyorum. Haftalardır onu kondom takmaya zorluyorum ve o her seferinde bundan hoşlanmadığını belirtiyor ama eğer hamile değilsem, bunun böyle devam etmesini istiyorum.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye sessizce soruyorum.

"Her şeyi yaparım." Boynumdaki sıcak nefesi yüzümü ona dönmeme, onun da bana bakmasına sebep oluyor. Ba-

şını saklandığı yerden kaldırırken, saçları dağılmış bir hâlde, yeşil gözleri beni buluyor. "İstediğin nedir bebeğim?"

"*Lütfen* Patrick'le Mikael hakkında konuşmayabilir misin?" Onun canının sıkılmasını bekliyorum. Olanları patronumdan saklamayı başardım ama Patrick'le Irene akşamki davete katılacaklar. Jesse'nin kendini tutabileceğinden emin değilim.

"Onunla konuştuysan, Patrick'in yanına gitmemeyi kabul ettim. Ama onunla konuştuğunu sanmıyorum." Beklentiyle çatıyor kaşlarını.

Evet, konuşmamıştım çünkü konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum. Müşterilerimden biriyle evlendiğimi duyunca yeteri kadar şaşırmıştı. Rococo Union'ın en iyi müşterisiyle –Patrick'in rahat bir emeklilik geçirmesini garanti altına alan müşteriyle– çalışmak istemediğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Bana pazartesiye kadar zaman ver," diye rica ediyorum. "Onunla pazartesi konuşacağım."

"Pazartesi," diyerek onaylıyor, gözleri hafifçe kısılırken "Ciddiyim, Ava. Pazartesiye kadar zamanın var. Sonra olaya ben müdahale edeceğim."

"Tamam."

Biraz homurdanıyor ve tekrar başını boynuma gömüyor. "Ne zaman seni buradan götürebilirim?"

"Sana bir süre balayına gidemeyeceğimizi söyledim. Sen de kabul ettin, hatırladın mı?"

Başını kaldırıyor ve bana sert sert bakıyor. "Peki, o zaman ne zaman karımla yalnız kalabilirim? Ne zaman onu sevebilirim?"

"Beni hep seviyorsun. Çalışmadığım zamanlarda seninleyim. Ve sık sık arayıp, mesaj atıyorsun, yani teknik olarak hep seninle birlikteyim zaten." Bu konu hakkında konuşmam gerekiyordu. Acımasızdı.

"Çalışmanı istemiyorum." Suratını asıyor ve ben başımı

sallıyorum, aynı bunu ilk önerdiği zaman yaptığım gibi. Şimdilik ısrar etmiyor ama yakında edecek, yani büyük ihtimalle Mikael çirkin yüzünü ortaya çıkardığında. "Evinin kadını ol," diyerek ısrar ediyor.

"Hep senin yanında olacaksam nasıl evimin kadını olabilirim?"

Kalçalarını bacaklarımın arasına bastırınca, baştan çıkarıcı bir iç çekiş kopuyor benden. "Tamam, zevk kadını ol o zaman." Üçkâğıtçı sersem bana sırıtıyor ve ufukta bir ikna becermesi seziyorum. Beni çok sert bir şekilde becermesi hoşuma giderdi. Birkaç haftadır nazik olan Jesse'den sonra hoş bir değişiklik olurdu bu.

"Ward, bana şimdi sahip olmuyorsun. Her neyse, annem bizi aramaya gelmeden önce aşağıya inmeliyiz."

Gözlerini devirip iç çekiyor. "Annen lanet olası bir baş belası."

"Onu kışkırtma o zaman," diyerek kahkaha atıyorum.

"Üzerimden kalkıyor ve beni yatağın ucuna doğru çekiyor. "Gücün kimde olduğunu kabul etmesi gerekiyor," diyor samimi bir şekilde, beni yeniden kelepçelerken.

Keyfim artıyor. "Bana dokunuyorsun. Elbette güç sende." Elimi kurtarmak için harekete geçiyorum ama metalin çınlama sesi bana çoktan beni bağladığını söylüyor. Ona bakıyorum. O serseri gülüşüyle sırıtıyor.

"Üzgünüm." Bileklerimizi sallıyor. Daha çok çınlama sesi duyuluyor. "Güç kimde demiştin?"

Ona sert sert bakıyorum. "Bugünlük güç sende olabilir." Saçlarımı omzumdan atıyorum ve elmasımı düzeltiyorum.

"Bayağı söz dinliyorsun," diyor sessizce, eğilip dudaklarımı öperken. Omuzlarımı tutup isteklı dilini, ellerinin sıcaklığını sırtımda hissederken emiyorum. "Hmm, tadınız çok leziz, Bayan Ward. Hazır mısın?"

Kendimi toparlıyorum. "Evet." Nefes nefese ve sıcaklamış durumdayım.

Sessizleşip, bakışlarıyla bedenimi baştan aşağıya süzüyor ve elini yavaşça karnımın üzerine yerleştiriyor. İrkiliyorum, o ise parmakları hafifçe karnıma dokunurken donup kalıyor. Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Yukarı bakmıyor; parmaklarını aralayıp karnımın üzerinde büyük, yumuşak daireler çiziyor. Bunu yapmayı kesmesini diliyorum. Bu konudan bahsetmedik ama bunu daha fazla görmezden gelemeyiz. Kayıtsızlığımı fark etmiş olmalı. Bu tüm sıkıntılarımın en büyüğü. Bir bebek istemiyorum.

Geri çekiliyorum ve eli aşağıya düşüyor. "Hadi o zaman." Ona bakamıyorum. Kapıya doğru harekete geçiyorum ama Jesse peşimden gelmediği için kelepçenin metali tenimi kestiğinde duruyorum. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Bunun hakkında konuşacak mıyız Ava?" diye soruyor.

"Ne hakkında konuşacak mıyız?" Bunu yapamam, şimdi olmaz, düğün günümde olmaz. Bunun hakkında konuşmak için haftalarımız vardı ve ilk kez bir konu hakkında konuşmaktan kaçan benim. Tamamen inkâr ediyorum ama her geçen gün yüzüme daha da çok çarpıyor. Hamile olabilirdim.

"Ne olduğunu biliyorsun."

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek bakışlarımı kaçırıyorum. Aramızdaki tuhaf sessizlik büyürken, zaman sanki yavaşlıyor ve o benim yapmayacağımı anlayıp konuşmak için bir nefes aldığı sırada kapı sonuna kadar açılıyor ve annem içeri giriyor. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Sorabilir miyim," diyor annem sert bir şekilde. "Neden başka bir yere kaçıp evlenmediniz ki? Peşinizde koşup sizi kontrol etmekten bıktım artık."

"Geliyoruz." Kelepçeyi çekiştiriyorum ama kıpırdamıyor.

"Birkaç dakika içinde geleceğiz, Elizabeth," diyor.

"Hayır, şimdi geliyoruz," diyerek itiraz ediyorum, ona bu konuyu olduğu gibi bırakması için sessizce yalvararak. Rica eden gözlerle bakıyorum ve o iç çekerek başını sallıyor. "Lütfen," diyorum sessizce.

Öfkeyle elini saçlarının arasına götürüyor ve çenesi sertçe kasılıyor. Mutlu değil ama mücadele etmeyi bırakıp, onu odadan dışarı çıkarmama izin veriyor. Diğer günler çuvala girmiş gibi, bu konuyu konuşmak için bugünü seçtiğine inanamıyorum. Bugün benim düğün günüm!

3

Yaz bahçesi mükemmel görünüyor. Yeşil yapraklar, her yeri saran zambakların arasından çıkıyor. Sandalyelerin arkalarına yeşil kurdeleler bağlanmış, beyaz kumaşla kaplanmış ve uzun cam vazolar tertemiz su ve masalara hâkim olan zambaklarla dolu.

Basit, abartısız derecede zarif.

Şarap olmadan, üç çeşit yemekten oluşan ve kendilerini sohbet etmeye kaptıran herkesi memnun eden yemeğime doğru ilerliyorum. Jesse'ye bakmamak için her şeyi yaptım. Jesse'nin sağdıcı olarak John hoş bir konuşma gerçekleştirdi ama arkadaşlıklarının geçmişinden ya da Carmichael amcadan ve eski günlerden hiç bahsetmedi. John, Jesse'nin bana karşı olan tutumunu oldukça komik bulsa da esprili biri değildi.

Ve babam. Notlarıyla savaşıp, gençliğimden bahsederken ve herkese benim girişken tarafımı anlatırken gözyaşlarına boğulmak üzereyim.

Bardağını kaldırıp, bize dönüyor. "Jesse, bol şans," diyor ciddi bir şekilde. Konuklar kahkaha atıyor ve ona bardağını kaldırarak karşılık verdikten sonra ayağa kalkıp, bileğimi çekmemek için elini aşağıda tutan Jesse'nin genişçe gülümsemesine sebep oluyor. Babam otururken alkışlanıyor ve bir bardak viskiyi kafaya dikerken, annem gülerek sırtını sıvazlıyor.

Jesse suyunu masanın üzerine bırakıyor ve bana dönüp dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. Sırtım dikleşiyor ve gözlerim hızla odanın içinde dolaşarak bütün dikkatin üzerimizde olduğunu fark ediyor. Neden sadece kurallara göre oynayamaz ki?

Başparmakları elimin üzerinde hızlı daireler çiziyor ve sonra, onları döndürüp, ardından tekrar düzelterek yüzükle-

rimle oynuyor. Muhteşem yeşil gözlerini kaldırıyor ve mutlulukla parlayan gözleriyle yanıyorum. "Ava," diyor sessizce ama bütün odanın duyduğuna eminim. "Benim güzel sevgilim." Hafifçe gülümsüyor. "Tamamen benim." Eğilip beni tatlı tatlı öpüyor. "Ayağa kalkıp bu odadaki herkese seni ne kadar çok sevdiğimi ilan etmeme gerek yok. Kimseyi buna ikna etmekle ilgilenmiyorum. Sen hariç."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve o daha yeni başladı.

İç çekiyor. "Beni bütünüyle ele geçirdin bebeğim. Beni alıp, güzelliğin ve ruhunla boğdun. Sensiz hayatıma devam edemeyeceğimi biliyorsun. Hayatımı en az senin kadar güzel kıldın. Benim, kıymetli bir yaşam istememe sebep oldun. Seninle birlikte bir yaşam. Tüm ihtiyacım olan sensin, sana bakmak, seni dinlemek, seni hissetmek." Ellerimi bırakıyor ve avuç içlerini bacaklarıma sürtüyor. "Seni sevmek."

Mahvolmuş durumdayım. Annem mahvolmuş durumda. Odadaki herkes mahvolmuş durumda. Dişlerim boğazımdan bir hıçkırığın kaçmasına engel olmak için alt dudağımı ısırıyor. Boğazım düğümleniyor ve Jesse'nin güzel yüzüne bakar bakmaz gözlerimden yaşlar akıyor.

"Bana her şeyle ilgilenmem için izin vermelisin Ava. Bana seninle sonsuza kadar ilgilenmem için izin vermelisin."

Annemin hıçkırıklarını duyuyorum ve kendime engel olamıyorum. Şimdi olmaz. Eskiden beni dokunuşuyla etkisiz hâle getirirdi. Şimdi bunu sözcükleriyle de yapıyor. Gelecekte beni yoğun haz ve kalbi heyecandan durduracak türden duygular bekliyor. Beni her seferinde etkisiz hâle getirecek.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Başını sallayarak onaylıyor ve ayağa kalkıp beni kendine çekmeden önce derin bir nefes alıyor. Yüzüm doğruca boynuna düşüyor ve iç çekerek gözlerimi kapamama sebep olan ferah, naneli kokusunu içime çekiyorum.

Oda artık sessiz değil. Jesse'nin kollarından çıktığımda etrafımda insanların ayakta durarak istikrarlı bir şekilde alkışladıklarını görüyorum. Utanmalıyım ama utanmıyorum.

Az önce nerede olduğunu, etrafında kimin olduğunu umursamadığını bana kanıtlayarak, sanki yalnızmışız gibi konuştu benimle.

Annemin yanımıza gelmesini ve kollarını Jesse'nin boynuna dolamasını izliyorum. "Jesse Ward, seni seviyorum," diyor kulağına, Jesse onu tek koluyla tutarken. "Ama lütfen şu kelepçeyi kızımdan çıkar."

"Öyle bir şey olmayacak, Elizabeth."

Jesse'yi serbest bırakıp, omzuna vuruyor ve sonra Kate lafa dalıyor. "Aman Tanrım. Ayaklarını öpmek istiyorum."

Gözlerimi devirip, insanlar benim öfkeli, eski çapkınımı konuşması için tebrik ederken kolumu çekiyorum. Bu bizim düğün günümüz ve burada olmak istemiyorum. Kate ve annem de dâhil olmak üzere, tüm bu insanlar yoluma çıkıyor. Onu sadece kendime istiyorum.

Yanağımdan milyonlarca kez öpüldükten ve Jesse herkesle el sıkıştıktan sonra, beni yaz bahçesinden dışarıya doğru yöneltiyor.

"Ava?"

Dönüyorum ve arkamda erkek kardeşimi görüyorum. Keşke burada olmasaydı diye geçiriyorum içimden. Acı çekiyor ve bunu görmek inanılmaz derecede zor. Bileğime bakıp Jesse'yi nasıl beni serbest bırakmaya ikna edeceğimi düşünüyorum. Annem için yapmamıştı ve erkek kardeşim için yapacağına dair çok fazla bir inancım yoktu. Birbirlerine karşı temkinlilerdi. Bu görmezden gelinecek bir şey değildi.

Gözlerimi Jesse'ye çeviriyorum ve onu beni izlerken buluyorum. Ne düşündüğümü biliyor ve bu konuda mutlu olmadığını biliyorum ama yine de cebine uzanıp, küçük bir anahtar çıkarıyor.

Tek söz etmeden beni kelepçeden kurtarıyor ve onu kendi bileğinde sallanan bir şekilde bırakıyor. "Git," diyor sessizce, Dan'e tehditkâr bakışlar atarken.

Dan de aynı şekilde karşılık vererek, ona aynı tehditkâr bakışlardan atıyor. Hayatımdaki en önemli iki erkeğin bunu yapmasına ihtiyacım yok.

Jesse'yi yanağından öpmek için eğiliyor ve elini kalçama doluyorum. Bakışlarını Dan'den çektikten sonra kalçamı rahat bırakıp, bakışlarını dudaklarıma çeviriyor. "Gecikme," diyerek beni bırakıp, uzaklaşıyor.

"Gel buraya." Elimi Dan'e uzatıyorum ve tutup, onu bahçeye doğru götürmeme izin veriyor.

Çakıl yoldan yürüyüp, tenis kortlarını geçerek kendimizi ormanlık alanda bulurken bir süre için sessiz kalıyoruz. Akşam güneşi ağaç gölgelerinin arasından geçerken parıldayan ışık darbelerini önümüzdeki yere serpiştirdi ve dikkatimi, ayağımı bastığım ormanlık arazide dans ederek peş peşe gelen ışık birikintilerine veriyorum. Birlikteyken hiç rahatsız hissetmemiştik ama şimdi gerginlik gerçekten rahatsızlık verici.

Dan'in elini bırakıp elbisemi toparlarken, tökezlememe sebep olan uzun bir dala basıyorum. "Ah!"

"Dikkatli ol." Dan dengemi bulabilmem için beni dirseğimden tutuyor. "O ayakkabıların doğa yürüyüşü için yapıldığını sanmıyorum."

Anında gevşiyorum. "Hayır," diyerek gülüyorum, kendimi toparlayarak.

"Ava..."

Ona yorgun bir şekilde bakıyorum. "Söyle gitsin Dan. Jesse'yle tanıştığından beri söylemek için kendini yiyip bitirdiğin şey her neyse, söyle gitsin."

"Pekâlâ. Ondan hoşlanmıyorum."

Biraz geri çekiliyorum. "Tamam," diyerek rahatsız bir şekilde gülüyorum. "Bu kadar açık sözlü olacağını düşünmemiştim."

Omuz silkiyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Onu tanımıyorsun bile. Onunla konuşmak için, onu tanımak için attığın tek adım onu uyarmaya çalıştığın zamandı." Annem onun abilik taslayan konuşmasını yarıda kesmiş olabilirdi ama yine de bir yerden başlamıştı ve Jesse'nin titreyen çenesi Dan'in planlanmış uyarısının açık bir belirtisiydi.

"Onun alkol sorununu açıkla o zaman."

Gözlerim kocaman açıldı. "Sen neden bahsediyorsun?" Yüzündeki sitemkâr bakıştan hiç hoşlanmıyorum.

"Matt'in bahsettiği alkol sorunundan söz ediyorum. O zamandan beri konusu açılmayan alkol sorunundan. Onun tüm gün içki içmediği gözümden kaçmadı, Ava. En azından benim gözümden."

İyi şeylerin göze battığını biliyorum! Dan'in gerçekten mesele olmayan bir meseleyi ortaya sermesine ihtiyacım yoktu. Onu Lusso'da bulduğumdan beri Jesse içki içmiyordu. Bana sahipken buna ihtiyacı yoktu ve kesinlikle bana sahipti.

"Ve ailesi nerede?" diye sordu.

"Sana söyledim. Onlarla konuşmuyor."

"Tabii," diyerek gülüyor. "Şaşırmadım. Ve şu Matt'i sevmediğim düşüncesi."

"Yani bir anda Matt'in savunucusu oldun, öyle mi?" diye soruyorum, imalı bir şekilde. Parmağımı onun yüzüne doğrultuyorum. Gerçekten ama gerçekten çok sinirliyim. "Ortada bir sorun yok. Bir ailesi yok. Hadi seni gerçekten yiyip bitiren şeyden bahsedelim. Hadi Kate'ten bahsedelim."

Şimdi onun gözleri kocaman açılmıştı. Evet, az önce buradaki gerçek sorundan bahsetmiştim. "Beni bir şeyin yiyip bitirdiği yok!" diye bağırıyor. "Kate umurumda değil!"

"Elbette!" diyerek gülüyorum. "Bu yüzden bütün gün gözlerini ondan ayıramadın."

"O lanet olası Sam de kim?" Ses tonu zayıf noktasını bulduğumu doğruluyor.

Şu anda Kate'in seçimlerinden memnun olmayabilirim ama onun Dan'le kaçınılmaz bir felakete sürüklenmesindense, Sam'le hayatına devam etmesini tercih ederim. Bu daha önce gözyaşlarıyla sona erdi ve yine öyle olacak. "Onun için iyi," diyorum. "Bu meseleyi olduğu gibi bırakman gerekiyor." Geri çekilmek için hazırlanarak elbisemi düzeltiyorum ama kolumdan tutuyor.

"Ya istemiyorsam?"

"Lanet olası ellerini ondan uzak tut." Tanıdık, kızgın bir hırlama başımı hızla çevirmeme sebep oluyor. Jesse kabarmış göğsü ve öfkeli bakışlarıyla yakınımızda duruyor.

"Sorun yok. Bitirmiştik zaten," diyorum, kolumu ondan çekerek. Erkek kardeşimi ezip geçmeden önce Jesse'yi buradan götürmem gerek. Ve bu sadece sözde bir ezip geçme olmaz.

Dan ileri atılıyor. "O benim kız kardeşim."

Jesse koyu bakışlarıyla aralarındaki boşluğu kapatıyor. "O. Benim. Karım."

Kardeşim hafifçe kahkaha atıyor. Jesse'nin bakışlarının kararmasına ve yumruklarını yanında sıkmasına bakılırsa bu iyi bir şey değil.

Elimi kolunun üzerine koyuyorum ve Dan'e çok fazla odaklanmışken irkilip, ben olduğumu anlıyor. Bunu yapar yapmaz, ölümcül bakışlarına bir son veriyor ve gözlerini bana çeviriyor. Anında yumuşuyorlar.

"Hadi gidelim," diyorum sessizce, onu tutmak için elimi kolunun üzerinde kaydırırken.

Onaylayarak başını sallıyor ve Dan'e bir daha bakmadan benimle birlikte gidiyor. Minnettarım. Dan iyi bir anında değil ve onun savunma anında ne kadar ısrarcı olabileceğini biliyorum.

"Bana elini ver," diye emrediyor Jesse, Manor'a doğru giderken. Elimi alıp beni yeniden kelepçelemesine izin veriyorum. "Benden onu tekrar çıkarmamı isteme."

"İstemem," diye söyleniyorum, beni hiç serbest bırakmamasını dileyerek. O zaman Dan'in bariz sorununa ve Jesse'nin sorununa olan merakıyla dolup taşıyor olmazdım. "Anahtarı fırlat at."

Kaşları kalkıyor. "Bana bağlı mı kalmak istiyorsun?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Beni bir daha serbest bırakma."

"Peki," diyerek beni onaylıyor. "İçecek bir şeyler ister misin?"

Tekrar kelepçelenmiş ve bir araya gelmiş şekilde eve doğru yürümeye devam ediyoruz. "İsterim." Tüm gün boyunca bir damlayı bile zar zor içtim ve önermiş olmasına biraz şaşırıyorum.

"Hadi gel." Beni kendine çekiyor ve alnımı öpüyor. "Buna katlanmayacağım Ava. O erkek kardeşin olsa bile."

"Biliyorum," diyerek sessizce ona katılıyorum. Kendine hâkim oluşuna biraz şaşırmış durumdayım. Jesse için kimi saf dışı bıraktığı önemli değildi ve Dan ona sebep vermeme konusunda pek yardımcı olmuyordu. Az önce yapabileceği en kötü şeyi yapmış, beni köşeye sıkıştırmaya çalışmıştı. Erkek kardeşimin ve kocamın kavga etmesini istemiyorum ama konu ben olduğumda Jesse'nin asla geri adım atmayacağını biliyorum ve Dan de asla karizmayı çizdirmez.

Bu bir sorun.

Akşam konukları gelmişti ve bara doğru ilerlerken, attığımız her adımda durdurulup öpüldük ve tebrik edildik. Sonunda sandalyeme oturtuldum ve bana bir bardak su uzatıldı. Su mu? Bir berrak bardağa bir de bariz şaşkınlığımı görmezden gelen Jesse'ye bakıyorum.

Tessa, zavallı annem kadar sarsılmış bir şekilde, öfkeyle yanımıza geliyor. "Neredeydiniz?" diye soruyor, şaşkın bir şekilde gözlerini Jesse ve benim aramda hareket ettirirken. "Pastayı kesmeniz gerekiyordu!"

Jesse bir şişe açıp, Tessa'nın endişeleri onu biraz bile kaygılandırmazken, suyundan büyük bir yudum alıyor. "Sorun değil."

Tessa başını sallayıp, girişe doğru hızla yanımızdan uzaklaşıyor. "Pastayı kesmek istemiyor musun?" diye soruyorum, Jesse şişenin kapağını kapattığı için kolum kalkarken. "Kate, kısa sürede kendi yolundan gitti."

Öne doğru uzanıp, elmasımı düzeltiyor. "O zaman bırakalım da öyle kalsın."

"Sen imkânsızsın," diyerek iç çekiyorum, bara doğru bakıp Sam ve Drew'un yanakları kızarmış babamı eğlendirdi-

ğini görüyorum. Annem şüphe götürmez bir şekilde etrafı gezdirmeyi önererek dikkatleri üzerine çekiyor ve Kate sarhoş görünüyor. Tom, bana hafifçe el sallıyor, Victoria bana kızlara özgü bir şekilde el sallıyor ve zavallı Sal sadece uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi duruyor. Hâlâ parıldıyor ama yeni arkadaşı burada değil. Gülüyorum ve Tessa yeniden bara geldiğinde dikkatimi tekrar Jesse'ye veriyorum.

"Pekâlâ, Elizabeth'le konuştum," diyerek homurdanıyor Tessa. "Pastayı kesiyoruz ve siz de ilk dansınızı ediyorsunuz, o yüzden tekrar ortadan kaybolmayın." Yanımızdan uzaklaşıyor. Kesinlikle bu işi aldığına pişman olmuş durumda.

"İyi misin bebeğim?" Sıcak avcu yanağımı okşuyor.

"Evet, iyiyim," diye cevap veriyorum ama değilim. Kardeşimle aram bozuldu ve bu daha önce hiç olmamıştı.

"İyi görünmüyorsun. Bugün eğlenmeni istediğimi söylemiştim."

İçten bir şekilde gülüyorum. O zaman bir şeyler içmeme izin vermesi ve şu anda kafamı en çok karıştıran konuyu açmaması gerekiyor. "İyiyim ben," diyerek iç çekip, suyumdan büyük bir yudum alıyorum. Lanet olası su.

Patrick ve Irene yanımıza geliyor, sevimli patronum elinde büyük bir fildişi hediye paketi sallarken, karısı hayvan desenlerinden oluşan bir yığınla bezeli durumda. Sanırım bu bir elbise. Hemen bakışlarımı Jesse'ye çeviriyorum. "İşte Patrick. Pazartesi dedin, hatırlıyorsun değil mi?" Bunun hızlıca hallolmasına ihtiyacım var.

Jesse omzunun üzerinden bakıyor. "Evet, Ava. Sadece pazartesiye kadar ama."

"Çiçeğim!" Patrick hediye çantasını bana iterek, yanaklarımdan öpüyor ve sonra Jesse'ye elini uzatıyor. "Bay Ward," diyerek selamlarken, kelepçeleri fark edince kaşlarını çatıyor.

"Lütfen, bana sadece Jesse de. Geldiğiniz için teşekkür ederim." Jesse, Patrick'in elini sıkıyor.

Patronum bakışlarını bileklerimizden çekiyor. "Bu Irene." Karısı yüzünde genişçe bir gülümsemeyle etrafta salınırken, onu tanıtıyor. Kendi kendime gülüyorum. Etkilendi.

"Tanıştığıma memnun oldum," diyip gülüyor.

"Ben de öyle." Jesse onu gülüşlerinden biriyle vuruyor ve Irene olduğu yerde eriyor. "Lütfen, bar çalışanları sizinle ilgilenecekler."

"Teşekkürler," diye haykırıyor. "Bu otel kesinlikle harika!"

"Merhaba, Irene," diyorum, bir gülümseme eşliğinde. Açgözlü bakışlarını kocamdan çekip, bana çeviriyor. O ürkütücü bir kadın ama şu anda değil. Sırtını dikleştirmekle ve karnını içeri çekmekle çok meşgul. "Nasılsın?"

"Harika!" diyerek, yüzüme doğru şakıyor.

Patrick karısını kolundan tutuyor ve yanımızdan uzaklaştırıyor. "Bir içki alacağız." Gözlerini deviriyor ve ben de şefkatle patronuma gülümsüyorum. Karısının onu çileden çıkardığını biliyorum.

"İlginç bir kadın," diyor Jesse düşünceli düşünceli, onun leopar deseniyle kaplı vücudu karşısında paniğe kapılmış bir şekilde.

Gülüyorum. "Patrick'in hayatını acınası bir hâle getiriyor."

"Tahmin edebiliyorum."

"John burada," diyorum, Jesse'nin üzerinden büyük adama bakarak. Yüzünü her zamanki tehditkâr ifade kaplıyor. Bana bakıp başını sallamadan önce bakışları kelepçeye takılıyor. Ben de ona başımı sallıyorum.

"Biraz konuşabilir miyiz Jesse?" diyerek haykırıyor. Fazla ciddi. Bundan hoşlanmıyorum ve Jesse'nin bana attığı o kısa bakış kendimi daha iyi hissetmeme sebep olmuyor.

Jesse cebine uzanıp, kelepçenin anahtarını çıkarıyor ve ben, onu bileğime doğru yaklaştırmasını izliyorum. "Ne yapıyorsun?" diye sorarken, kolumu çekiyorum.

"John konuşmak istiyor."

"Hayır," diyerek gülüyorum. "Canın istediğinde beni serbest bırakmazsın. Olmaz öyle, Ward." Hâlâ tepkisiz bir şekilde duran John'a bakıyorum.

"Ava, hemen döneceğim." Bileğimi kendine çekiyor.

"Hayır! Nereye gidiyorsun ki?" Bileğimi tekrar geri çekiyorum.

"Her şey yolunda tatlım."

"Hayır. Siktiğimin hiçbir şeyi yolunda değil!" diye bağırıp, Jesse'nin korkutucu sert bakışlarına maruz kalıyorum. Umurumda değil. Bunu yapamaz. Canı istediği zaman beni kendinden uzaklaştıramaz. Bu benim düğünüm.

"Sözlerine dikkat et!" diyor sinirlice, bana doğru eğilerek. "Birkaç dakika içinde döneceğim. Sen de olduğun lanet olası yerde bekleyeceksin Ava."

Öfkesi karşısında irkilip, John'la uzaklaşmadan önce hızla kelepçeyi açışı karşısında donup kalıyorum. Muhteşem bir elbisenin içindeki, elmaslarla bezenmiş gelin olan ben, bir bar sandalyesine tünemişken, konuklarımız kahkaha atıp, sohbet ediyor, içki içiyor ve ben eve gitmek istiyorum. Dokunsalar ağlayacağım, kendimi önemsiz ve çok ama çok incinmiş hissediyorum. Taburemden aşağıya inerken, tuvalete kaçmaya karar veriyorum. Biraz ağlayabilirim belki. Gözyaşlarım serbest kalmadan önce bu insanlardan uzaklaşmam gerek.

"Nereye gidiyorsun hayatım?" diye soruyor annem, bana doğru gelirken.

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. Çok fazla Mario'nun Şaheseri'nden içmiş. Saçları dağılmış ve umursuyor gibi durmayışı, çakırkeyif oluşunun bir işareti. "Tuvalete. Hemen dönerim."

"Yardım ister misin? Kate'in nereye gittiğinden emin değilim." Barın etrafına bakınıyor.

"Hayır, ben hallederim." Tuvalete gidip biraz yalnız kalmak için annemin yanından ayrılıyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum ve üzgün yüzüme bakmak için aynanın önüne geçiyorum. Artık yanakları kızaran bir gelin değilim. Gözlerim parlamıyor ve dudaklarımda bir gülümseme yok. Derin bir nefes alıp, tekrar renklenmeleri için yanaklarımı çimdikliyorum.

"Ahhh Tanrınımmm!"

Başım hızla kalkıyor ve vücudum derin inlemenin kaynağını görmek için dönüyor. Kabinden gelen kıpırtıları duyarken nefesimi tutmuş bir şekilde olduğum yerde duruyorum. Birileri tuvalette mi sevişiyor? Hayır! Hızla oradan ayrılmak üzere elbisemi düzeltiyorum. Bu utanç verici olabilir. Bir adım atıyorum ancak kabinin kapısı açılıp içeriden Kate çıkınca olduğum yerde donup kalıyorum.

İç çekerken, elbisem ellerimin arasından düşüyor. "Ne yapıyorsun?" diyorum şok olmuş bir şekilde. Sam oynaşmalarına bir süre ara verdikleri için biraz bozulmuştu; ancak bekleyebilirlerdi.

Baştan aşağıya kaskatı kesiliyor, çılgınca dağılmış kızıl saçları şaşkın yüzünü kaplıyor. "Ah lanet olsun!" diyor sessizce, elbisesini düzeltirken.

"Ava..." diyerek konuşmaya başlıyor ve sonra bir adam arkasından çıkıyor. Ve o Sam değil.

Ağzım açık kalıyor. "Dan?" Buna inanamıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?

Omuz silkip, bana bakmayı reddederek tüm ilgisini ayakkabılarını tekrar bağlamaya veriyor. Gözlerim bir açıklama bekleyerek ikisi arasında gidip geliyor ama ikisinden de hiçbir yanıt alamıyorum. Sadece orada duruyorlar ve ikisi de benden başka her yere bakıyor.

"Seni ilgilendirmez," diyor Dan, keskin bir ses tonuyla. Kadınlar tuvaletinden hızla çıkıp giderek beni ve suçlu arkadaşımı yalnız bırakıyor.

"Kate?" Üzerine gidiyorum ama o hâlâ gözlerime bakmıyor. "Peki ya Sam?" diye soruyorum. Zavallı adam dışarıda bir yerde her şeyden habersiz bir şekilde duruyor. "Buna inanamıyorum." Elimi alnıma götürüyorum. Beynim çok fazla bilgi yüzünden yanıyor.

Sallanan bedenini sabit tutmak için lavaboya yönelmeden önce hıçkırıp, kıkırdıyor. "Eğlenceli," diyor mağrurca. "Ve seninle hiçbir alakası yok."

"Ah, peki," diye haykırıp, elbisemi toparlıyorum. "O zaman ben seni ve eğlenceni yalnız bırakayım." Tuvaletten çıkıp üst kata, Jesse'nin ofisine doğru gidiyorum. Bugün daha da kötüleşemez.

Yaz bahçesindeki masalar kaldırılmış ama şimdi de bahçe insanlarla dolu. Müzik grubu herkesi klasik Motown eşliğinde dans etmek üzere piste davet ediyor. Kendimi gülmek için zorlayıp, mutlu bir gelin gibi görünmeye çalışarak ve tüm uzun konuşmaları kısa keserek konuklarımızın yanında geçip gidiyorum. Kardeşimle aram bozuldu ve şimdi de Kate'le. Jesse'yle birlikte kaçmak ve mutlu olduğumuz, dünya ve problemlerinin küçük huzur balonumuza bulaşmadığı, sadece kendi sorunlarımızla uğraştığımız yere gidip yalnız olmak istiyorum.

Koridoru geçip, ofisine gidiyorum. İçeride oturanlara bakar bakmaz kalbim Louboutin'lerimin önüne düşüyor.

İçeride sadece iki kişi var.

Jesse ve Coral.

4

Bugün, az önce olduğundan da kötü bir hâle geldi.

Kanepenin iki tarafında karşılıklı oturuyorlar ve ben orada durmuş kendimi biraz çaresiz hissederken başlarını kaldırıp bana bakıyorlar. Gün boyunca süren öfkem, hüsranım kaldırılamaz bir acıya dönüşüyor. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum ve kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpıyor. Kendimi paramparça hissediyorum.

Bu kadının gözyaşlarına boğulduğumu görmesini istemiyorum, yavaşça kapıyı arkamdan kapatarak çıkıyorum. Uyuşmuş bir şekilde mutsuzluğumda kaybolarak koridorda yürüyor ve çakıllı yoldan geçip, ormanlık alana giderek mutlulukla sohbet eden ve dans eden konuklarımızdan kaçıyorum.

Yenilgiye uğramış bir şekilde eski bir kütüğün üzerine oturuyor, serin akşam esintisi çıplak tenimi delip geçerken, parmaklarımda ufalanan kurumuş kabukla oynuyorum. Sadece konuşuyorlardı ama o kadın hakkında nasıl hissettiğimi, Jesse'nin birlikte olduğu diğer tüm kadınlar hakkında nasıl hissettiğimi biliyor; fakat hâlâ özel günümüzde onu görmek için benimle geçireceği zamanı feda ediyor. Ona bağırmak istiyorum, göğsüne yumruğumu geçirmek ve yüzüne haykırmak istiyorum. Ama gücüm yok. Tüm kavgalar enerjimi tüketti. Ruhum benim ve diğerlerinin sorunları yüzünden yorulmuş durumda ve bu benim çırılçıplak ve savunmasız hissetmeme sebep oluyor. Ve şüpheli. Tüm günlerin arasından, düğün günümde Jesse'yle hayatımı geçirmek için gereken gücü koruyabileceğim konusunda, hayatımı kadınlarla ve problemlerle... *sorunlarla* geçirebileceğim konusunda şüpheliyim. Uzun zamandır tuttuğum gözyaşlarım yüzümden süzülüp dantelime akıyor. Güçsüzüm. O kadınların gitme-

sini sağlayamıyor, Jesse'nin geçmişini ondan söküp alamıyor ve diğer insanları ve ne yaptıklarını kontrol edemiyorum. Yapabildiğim şey hamile kalmamak için haplarımı almak. Başım ellerimin arasına düşüyor ve kendi kendime hıçkırarak ağlıyorum. Düzgünce ağlayacak enerjim bile yok.

Uzun ve zavallıca hıçkırıklarımın arasında arkamdan yaklaştığını duyuyorum. Ferah su ve nane kokusunu alabiliyorum. Tüm uyuşukluğuma rağmen hâlâ varlığını hissedebiliyorum. Bedenimin her bir zerresi onu hissediyor ama ona bakmak istemiyorum.

Gözyaşlarımı siliyorum. "Orada olduğunu biliyorum," diyorum sessizce, bakışlarımı aşağıda tutarak.

"Bildiğini biliyorum." Eşit aralıklarla attığı adımları yerde çıtırtılar çıkarıyor, yaklaştıkça sesler artıyor ve görüş alanımın kenarından, yanıma oturduğunu görüyorum. Ama bana dokunmuyor. Elleri önünde birleşmiş bir şekilde dururken, başparmakları yavaşça birbirlerinin etrafında daireler çiziyor. Onun etrafta deli gibi koşup beni aramaktan hızlanan nefes alışverişlerinin sonunu duyabiliyorum. Ve şimdi sadece yanımda oturuyor, neden beni ona âşık olan bir başka kadınla konuşmak için yalnız bıraktığını açıklaması gerekirken sessiz kahyor.

Kendi kendime gülüyorum. "Sürekli iletişim hâlinde olup da senin burada oturup bana ne söyleyeceğini bilememen çok komik değil mi?" Yanımda irkildiğini görüyorum ve eli aramızdaki boşluğu kapatıp bacağımın üzerine yerleşerek sıcak dokunuşu şu anda gerçekten yapmasını istemediğim şeyleri yapıyor. Aralanmış parmaklarına, elini hareket ettirip bacağımı sıktıkça parlayan düz, platin ve elmas yüzüğüne bakıyorum.

"Seni seviyor," diye fısıldıyor. "Seni yaralayan geçmişinden kurtulabilmeyi diliyor."

Yüzümü ona ve pişmanlıkla dolu yeşil gözlerine çeviriyorum. "O zaman neden onu gördün? Neden onu görmek için düğün günümüzde beni yalnız bıraktın?"

"Onu konuklar gelirken kapıda bırakamazdım, Ava."

"O zaman ona gitmesini söyleseydin."

"Olay çıkmasına mı sebep olsaydım yani?"

"Ne istiyormuş?" diye soruyorum. Bir sebep yüzünden buradaydı. "Bugün evlendiğimizi biliyor muydu?"

Kaşları arasındaki düz çizgi kırışıyor ve dudakları dişleri arasında kayboluyor. "Evet, biliyor."

Yani onunla konuşmuş? "Ve yine de gelmiş? Engel olacağını mı düşünüyormuş? Yaz bahçesine dalıp bizim kutsal evlilik bağıyla birleşemeyeceğimizi mi söyleyecekmiş?" Bu çok saçma.

"Bilmiyorum, Ava," diyerek, bakışlarını kaçırıyor.

"Onunla ne zaman konuştun?"

İç çekiyor. "Sürekli arayıp, Manor'a geliyordu. Sürekli ona yardım etmeyeceğimi söyledim. Başka ne yapabileceğimden emin değilim, Ava."

"Senin için ilişkinin tanımı ne?" diye soruyorum.

Sorum yüzünden şaşkın şaşkın bakan gözleri hızla bana dönüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sana âşık ve sen aranızdakinin sadece seksten ibaret olduğunu söyledin. Onun için kesinlikle daha fazlasıymış." Tepkisini ölçmek isteyerek onu inceliyorum.

"Bebeğim, sana daha önce de söyledim. Sadece seksti. Hep daha fazlasını istediler ama onlara umut verecek hiçbir şey yapmadım. Asla."

Onlar kelimesini duyunca irkiliyorum. Çok, çok fazla kadının onu istediğini, çok fazla kadının ona sahip olduğunu, çok fazla kadının ona âşık olduğunu söylüyor. Coral'ın onu kendine muhtaç ettiğiyle ilgili sözlerini ona söylemek istiyorum ama o zaman onun aramasına cevap verdiğimi öğrenecek. Ve ona bir kez sahip olduktan sonra, kim onu bir daha istemez, ona ihtiyacı olduğunu düşünmez ki? Benim için öyle olduğunu biliyordum ama şimdi ihtiyacım olan dokunuşundan daha fazlasıydı. Şimdi onun nefes almasına ihtiyacım vardı. "Onu bir daha görmeni istemiyorum."

Tekrar bakışlarını bana çeviriyor. "Görmem gerekmiyor."

Derin bir nefes alıp, yere bakıyorum. "Düğünümde bu kadarı yeterli. Gitmek istiyorum."

"Ava, bana bak."

"Jesse, ben böyle hissederken emirler vermeye başlama."

"Belki de beni tam duyamadın. Bana bak dedim." Kibarca emretmiyor ama içinde bulunduğum melankolik durum ona karşı çıkmama engel oluyor.

"Ne?" diye soruyorum, onun mantıksız emrini yerine getirirken.

Önümde dizlerinin üzerine çöküp, ellerimi tutuyor. "Her şeyi berbat ettim. Özür dilerim ama onu senden uzak tutmaya çalışıyordum. Panikledim. Onun senin özel gününde olay çıkarmasını istemedim."

"Bu senin de özel günün," diyerek ona hatırlatıyorum. "Bana söylemen gerekirdi."

"Biliyorum." Uzanıp, kollarını etrafıma doluyor. "Her şeyi düzeltmeme izin ver. Ne yapmamı istersin bebeğim?"

Kollarının arasında gevşiyorum. "Beni yatağa götür."

"Anlaştık." Beni ayağa kaldırıyor ve özrünü derin, anlamlı bir öpücükle pekiştiriyor. "Düzgün arkadaşlar edineceğiz." Beni kaldırıp, Manor'a geri götürüyor.

Yaz bahçesine giriyoruz ve anında annemin kızgın bakışlarına maruz kalıyoruz. "İşte buradasınız!" Hâlâ biraz çakırkeyif ama açıkça sinir olmuş bir şekilde hızla bize doğru geliyor. "Pastayı kesmediniz ve ilk dansınızı yapmanız gerekiyor. Söylesenize, biz bir düğünde miyiz?"

Bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Akşam konukları buradaydı ve onlarla kaynaşmamız gerekiyordu ama bunlar sadece canımı sıkıyor.

"Ava'yı yukarı çıkarıyorum. Yorgun." Annem için durmuyor ve beni yere indirmiyor. Tüm misafirlerin önünde, yaz bahçesinden doğruca geçiriliyorum ve o kimse için durmuyor.

"Ama saat daha on!" Tahmin ettiğim gibi dehşete düşmüş durumda. "Peki ya konuklar?"

"Burada bir bar, bir müzik grubu ve yiyecek bir sürü şey var, Elizabeth. Eminim hayatta kalırlar." Anneme karşı olan sabrı gittikçe azalıyor.

"Ava, lütfen. Onu ikna et." Rica ediyor ve ben bir anda çok kötü hissediyorum. Bu onun için de özel bir gün ve lordum bunu mahvediyor.

O büyük adımlar atmaya ve annem yanımızda yürümeye devam ederken avuçlarımı Jesse'nin yanaklarının üzerine kokuyorum. "Biraz daha kalalım," diyorum sessizce ve ilerlemeyi kesiyor.

"Yorgunsun." Biraz homurdanıyor. Evet, yorgunum ama fiziksel olarak değil. Benim ruhum yorgun. "Seni yatağa götürmeme izin ver bebeğim."

"Benimle dans et." Burnumu çenesine sürtüp, tüm sevimliliğimi kullanıyorum. "Hadi dans edelim." Yanağı burnuma sürtünürken döndüğünü hissediyorum.

"Tanrı'ya şükür!" diye haykırıyor annem, şevkle arkamızdan gelirken.

Müzik grubunun yanına gidip, şarkıcının kulağına bir şeyler söylemeden önce, pistin ortasında ayaklarımın üzerine indiriliyorum. Başını sallıyor ve gülümsüyor ve herkes pistten çıkıyor ve ortada kalan sadece benim. Ve sonra şarkıcı diğer grup arkadaşlarıyla birlikte sahneden ayrılıyor ve Snow Patrol sessizliği *Chasing Cars* ile bozuyor. Yüzünü bana dönüp, orada öylece durarak, uzun uzun bana bakıyor. Gözlerim yaşlarla ıslanıyor ve dönüp bakarsam annemin de aynı durumda olduğunu göreceğimi bildiğimden bunu yapmıyorum. Bakışlarımı kocamın üzerinde tutuyorum ve yavaşça bana doğru gelip, beni usulca büyük, güçlü kollarının arasına almasını izliyorum. Kollarım etrafına dolanıyor ve gözlerim kapanırken, bedenim öylece onun yumuşak hareketlerini takip ediyor.

"Üzgünüm, bebeğim," diyor, sessizce saçlarımın arasına doğru. "Daha önce seni yalnız bıraktığım için üzgünüm."

İç çekiyor ve affettiğimi belli ederek daha da sıkı sarılıyorum ona.

Derin bir nefes alıp, dudaklarını başımın üzerine bastırıyor. "Seni incitmemeye çalıştıkça daha çok canını yakıyorum. Umutsuz vakayım."

"Sessiz ol."

"Pekâlâ, ama hâlâ üzgünüm." Beni sımsıkı tutmaya devam ediyor. "Seninle birlikte yatağa gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," diyerek ona katılıyorum. Bir kez daha, herkes bize engel oluyor. "Yarın, tüm gün yatakta kalacağız."

"Önce eve gitmemiz gerekiyor."

Hatırlatmasıyla hayal kırıklığına uğruyorum. Bu gece burada kalıyoruz. Bütün odalar misafirler için hazırlandı, özellikle de ailem için. "Sabah ilk iş eve gideceğiz o zaman." Konuklarımızı bırakıp gitmenin çok kaba bir davranış olduğunu biliyorum ama Kate'le yüzleşmek istemiyorum ve kesinlikle Dan'le de yüzleşmek istemiyorum.

"Öyle yapacağız," diyerek bana katılıyor. "Banyoda keyif yaptıktan ve ailenle kahvaltı ettikten sonra."

Beni nazikçe sallamasına izin verirken gözlerim yeniden kapanıyor ve aklım Jesse'nin bütün stresimi söküp almasına izin vererek biraz olsun rahatlıyor. "Keşke beni kaçırsaydın. Sessiz bir yere, sadece ikimiz olurduk."

"Keşke ama annen bundan pek hoşlanmazdı."

Kendi kendime gülüyorum. Gözlerimi açınca, onun gönülsüz babamı dans pistine çekişini görüyorum ve sonra onu Kate ve Sam'le birlikte Victoria ve Tom takip ediyor. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, kendimi Jesse'de ve onun hareketlerinde kaybediyorum.

"Bayan Ward, yoksa üzerimde uykuya mı dalıyorsunuz?" diye soruyor, sessizce.

"Hımm." Onun kolları arasında tutulmaktan, etrafımızdaki tüm çiftler yok olup giderken, karanlıkta saklanmaktan, sadece onu hissetmekten, onun kokusunu içime çekmekten çok mutluyum.

"Seni seviyorum." Burnunu saçlarımın arasında gezdirip, derin bir nefes alıyor. "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum," diye fısıldayarak başımı ona çevirip, dudaklarını zapt ediyorum. Mutlulukla mırıldanarak beni daha da yakınına çekiyor, böylece göğsüne sımsıkı bir şekilde hapsoluyorum, dillerimiz dudaklarımızın arasında usulca dans ediyor. "Bay Ward, dikkat çekiyorsunuz."

"Siktir et. Her zaman, her yerde bebeğim. Bunu biliyorsun." Geri çekiliyor. "Gözlerini görmeme izin ver."

Hemen gözlerimi açıyorum. "Neden hep onları görmekte ısrar ediyorsun?"

Sadece hafifçe gülümsüyor ama yeşil gözleri hâlâ çılgınca parıldıyor. "Çünkü onlara baktığımda, gerçek olduklarından tam olarak emin oluyorum."

Sönük gülüşüne karşılık veriyorum. "Ben gerçeğim."

"Sık sık şaşırıyorum. Sana ne kadar güzel göründüğünü söylemedim." Dudaklarımı yakalıyor ve bizi nazikçe sallamaya devam ediyor. "Bunu düşündüm ama benim güzel sevgilim beni ona her baktığımda aptala çeviriyor." Gözlerimi inceleyip, iç çekiyor. "Kalbimin atmaya devam etmesinin sebebisin bebeğim ve sadece senin için çarpacak. Anlıyor musun?"

Kesinlikle anlıyordum. Yavaşça başımı sallayarak onu onaylıyor ve ellerimi başının arkasına götürerek saçlarını parmaklarımın arasında gezdirmenin keyfini sürüyorum. "Beni yatağa götürmene ihtiyacım var."

Dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kalkıyor. "Sevgili kayınvalidem buna razı olacak mı?"

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil. Seni sadece kendime istiyorum. Beni yatağa götür."

"Anlaştık." Beni ayaklarımın üzerine bırakıyor ve hafifçe öpmek için üzerime eğiliyor. "Tekrar sorman gerekmiyor, Bayan Ward."

"Az önce öyle yaptım."

Homurdanıyor. "Bu senin kahrolası annenin suçu." Kollarının arasında döndürülüyorum ve pisten dışarı çekilirken, sıkı sıkı sarılmış tüm çiftlerin yanından geçip gidiyorum.

"Ah, Clive ve Cathy'ye bak!" diyorum, kapı görevlimizi ve Jesse'nin yardımcısının, Clive onu bir taraftan diğer tarafa döndürürken, birlikte takılmalarını izleyerek. Çok tatlı gözüküyorlar. Sam'in kolları arasındaki Kate'i izlerken, Jesse'nin hafifçe kahkaha attığını duyuyorum. Ve sonra uzaktan dikkatini ve sert bakışlarını direkt en yakın arkadaşıma odaklayan kardeşimi görüyorum. Jesse beni biraz çekiştiriyor ve onun kime baktığımı fark ettiğini görüyorum.

"Bana pek de geçmiş zaman gibi gözükmedi bu." Kaşlarını kaldırıyor ve Snow Patrol'un sesi uzaklaşıp, yerini daha yüksek ve hareketli bir ses alırken beni kaldırıyor. Jesse'nin şaşkınca donduğunu görünce gülümsüyorum ve bir erkek sesi kulaklarıma çalınıyor.

"Merhaba Justin,"* diyorum sessizce, onun doğrulduğunu izlerken. Nazikçe geri çekiliyor ve onları hafifçe temizlemeden ve bana geniş, heyecanlı bir gülüş göndermeden önce ceketinin yakalarını kavrayıp çekiştiriyor.

"Ah, Bayan Ward." Başını hafifçe sallıyor. "O pistin tozunu attıracağım." Elimi tutup, beni hızla tekrar piste çekerek, ortalarına gelene kadar bizi dans eden sarhoş grubun arasına doğru ilerliyor. Ben yakalamadan önce lordumun hareketlerini, ceketini fırlatıp atışını hatırlarken tam bir aptal gibi sırıtıyorum. Gerçekten de pisti ağlatıyor.

* Burada Justin Timberlake'e gönderme yapılmıştır (ç.n.)

5

Bir saat sonra, Jesse annemin gönlünü kazanıp, dans pistinde yaptıklarıyla herkesi onurlandırdıktan sonra, sonunda üst katta Jesse'nin kolları arasındayım. Ayakkabılarım ayağımdan çıkmış ve başım omzuna düşmüş bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkarken, Jesse onları elinde tutuyor. Gözlerim kapanmak üzere. Ayakkabılarımın yere düştüklerini duyuyorum ve birkaç saniye sonra ayaklarımın üzerine indiriliyorum.

Alnımı hemen göğsüne yaslıyorum. "Yeminlerimizi mühürlememiz gerek," diye geveliyorum, başımı sallayıp kokusunu içime çekerek. Bu dünyadaki en baş döndürücü koku.

Hafifçe kahkaha atıyor. "Bebeğim, çok yorgunsun. Sabah mühürleyeceğiz." Boynumun arkasından tutup bana bakabilmek için başımı göğsünden kaldırıyor. Gözlerimi açık tutabilmek için tüm gücümü kullanıyorum ama bu çok zor.

"Biliyorum." Başımı geriye doğru çekmek için kendimi zorluyorum ama beni sımsıkı tutarak yüzümün her bir köşesini inceliyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Beni sevdiğini söyle," diyerek emir veriyor.

"Seni seviyorum." Tereddüt bile etmiyorum.

"Söyle bana..."

"Sana ihtiyacım var," diyerek lafını kesiyorum. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Nazikçe gülüyor. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

"Aslında biliyorum," diyerek onu düzeltiyorum. Çok iyi biliyorum çünkü ben de aynısını hissediyorum.

Eğilip, beni yumuşacık öpüyor. "Seni çıplak ve tamamen bana dolanmış bir şekilde istiyorum. Bu elbiseyi çıkarmama izin ver." Beni döndürüyor ve sırtım boyunca uzanan küçük

incileri çözmeye başlıyor. "Kardeşin ve Kate arasında neler oluyor?" diye soruyor.

Soru uykulu gözlerimin anında açılmasına sebep oluyor. "Bilmiyorum." Hiçbir şey olmamasını umuyorum ama nefesimi tutamıyorum. Jesse'ye tuvalette gördüklerimden bahsetmeyeceğim.

"Ya kötü yönlerini kontrol etmeyi öğrendin ya da bana doğruyu söylüyorsun." Elbisemi omuzlarımdan aşağıya doğru itip, içinden çıkabilmem için ayaklarımın dibine indiriyor.

"Doğruyu söylüyorum," diyerek ona dönüyorum. Toparlanıyor ve elbisemi asmak için kapıya doğru ilerliyor. "Sanırım birbirlerini görmek anıların ortaya çıkmasına sebep oldu. Hepsi bu."

"Anılar?" diye soruyor, yanıma geri dönerek.

Korseme ulaşabilmesi için tekrar döndürülüyorum. "Birbirleri için kötülerdi," diyorum. "Çok kötü bir şekilde yıkıldılar. Dan'in gidişi ikisi için de en iyisiydi."

"Ama şimdi geri geldi."

"Evet, ama yakında gidecek. Peki ya Kate ve Sam?"

"Sana söyledim, bizi ilgilendirmez."

"Ama Manor'ın bir üyesi." Sesim suçlayıcı çıkıyor. Güzel, çünkü suçluyorum. "Neden buna izin verdin?"

"Potansiyel üyelere neden üye olmak istediklerini sormak benim işim değil, Ava. Ben sabıka kayıtlarını, sağlık sorunlarını ve finansal meseleleri kontrol ederim. Eğer paralarını ödeyebiliyorlarsa, temizlerse ve ciddi bir suçları yoksa kabul edilirler."

Kaşlarımı çatıyorum. "Üyeler Manor'a yaptıkları ziyaretler arasında birini becerip hastalık kapabilir ya da şiddet yüzünden tutuklanabilirler. Nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü onlardan her ay düzenli olarak testlere tabi tutulmaları ve düzenli raporlar almaları bekleniyor. Prezervatifler olmadan seks yapamıyorlar ve dürüstlük ve açıklık anlaşmalarının bir parçası." Son bağa ulaşıp, korsemi çıkarıyor. "Bu insanlar toplumun saygı duyulan üyeleri, Ava."

"Yabancılarla sapkınca seks yapmayı ve tuhaf mekanizmaları seven üyeler."

"Bu benim işim değil."

Sorun da buydu. Bu onun işiydi ve ayrıca onun zevkiydi. Düşüncelerimin gittiği noktadan hızla uzaklaşıyor ve onun saçlarımı omzumdan çekip tek bir tarafta toplamasının verdiği hisse odaklanmaya çalışıyorum. Dudaklarının ensemdeki belirgin sıcaklığı titrememe sebep oluyor ve o kahkaha atıyor.

"İncinecek," diyorum sessizce.

Kolları çıplak karnımın etrafına dolanarak, beni kendine doğru çekiyor. Şu an kesinlikle uyanığım. "Bunu düşünmene sebep olan ne?"

Omuzlarım dikleşiyor. "Ondan hoşlandığını biliyorum."

Kalçalarını bel boşluğuma doğru itiyor ve yavaşça sıkıştırıyor, tembelce, özellikle. "Ve ben de Sam'in ondan hoşlandığını biliyorum."

Hareketleri hızlanıp dudakları kulağım üzerinde hareket ederken inliyorum. Etkilenmemiş gibi davranmak için çaba sarf etmeyeceğim bile. "O zaman neden diğer normal çiftler gibi çıkamıyorlar?"

"Bizi ilgilendirmez," diye fısıldıyor.

İşte bu kadar. Bu ses, bu lanet olası kalçalar ve takımın üzerinden hissedilen sert göğsü beni bütünlüyor. Dönüyorum ve ileri doğru gidip onu yatağa doğru ilerletiyorum. "Bu evlilik mühürleniyor." Onu yatağa itip, ata biner gibi oturmak için üzerine tırmanıyorum. Gerçekten eğlenen bir ifadeyle bana bakıyor. "Bay Ward, kontrolü ele geçiriyorum. Sorun var mı?"

Sırıtıyor. "Keyfine bak bebeğim."

Gülümsüyorum ve uzanıp kravatını tutarak hızla açıyorum ve o boğulmamak için doğruluyor. Yüzümü ona yaklaştırdığımda gözleri iri iri açılıyor. "Güç kimde?" diye soruyorum sessizce.

"Şimdilik sende gibi." Sırıtıyor. "Alışmasan iyi edersin."

Sırıtışına karşılık veriyor ve dudaklarımı onunkilere bastırarak ondan, ağızlarımız muhteşem bir harmoniyle hareket ederken bedenimi bastırıp, onu tekrar yatağa ittiğimde dudaklarımızın arasında iç içe geçen bir inleme yükseliyor. Jesse bana bir süredir çok nazik davranıyordu ama şimdi bunu çözecektim. Dudaklarımı ondan ayırıyorum ve boynuna doğru ilerleyerek çıplak sırtımda gezinen büyük ellerinin zevkini çıkarıyorum.

"Lanet olsun sana kadın," diyerek inliyor.

"Beni istemiyor musun?" diyerek dalga geçiyorum onunla, dudaklarımı kulağında ağır ağır dolaştırıp, kulak memesinin arkasındaki boşluğu ıslak, sert vuruşlarla emerken. Kokusu sarhoş edici.

"Saçma sapan sorular sorma." Beni itiyor ve biliyorum ki yerlerimizi değiştirip, kontrolü ele geçirecek ve büyük ihtimalle uykulu sekse teşvik edecek, bu yüzden üzerinde kalmak için elimden geleni yapıyorum.

"Ah hayır, Ward." Göğsünün inip kalkışını, muhteşem yüzünün ifadesizleşmesini izliyorum. Kesinlikle gücü eline alma içgüdüsüyle savaşıyor ama vazgeçmiyorum. Biliyorum ki beni tek hamlede sırtüstü yatırabilir ve bunun için güç sarf etmesine bile gerek kalmaz ama yapmayacak. Bana karşı çok fazla nazik olmanın dışında, gücü ele geçirebileceğini, mantıklı davranabileceğini kanıtlamaya çalışıyor. Bunun için gerçekten çabalıyor... Ve başarısız oluyor. Uzanıp elini tutuyorum ve ben kalkarken dikkatlice izliyor, kelepçeleri çözerken, şıngırdıyorlar.

Gözlerim tepkisini ölçerek hareket ediyor ve anlayışlı bir bakışın ortaya çıktığını görüyor. Sonra kolları gerginleşiyor. Onları nazikçe çekiyorum ama kıpırdamayacak. Bu bir test. Bana ulaşamadığında nasıl hissettiğini biliyorum ama bu mantıksız bir korku ve bunu aşmak zorundayız. Kalkmış kaşlarının altında bir kez daha çekiştiriyorum. İstemiyor ama elimdekini yatak başlığına doğru kaldırmama müsaade ediyor.

"Bu sefer gitmeyeceksin," diyor nefes nefese. "Beni bu sefer bırakıp gitmeyeceğine söz ver."

"Eğer delirmeyeceğine söz verirsen." Hızla kelepçeyi ahşap başlığa geçirip, ona bakıyorum. "Bana kızma."

Hafifçe başını sallayıp, derin bir nefes alıyor. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. "Öp beni," diyerek sert bir şekilde emrediyor.

"Ama kontrol bende," diyerek ona hatırlatıyorum.

"Tanrı aşkına bebeğim, bunu olduğundan daha zor bir hâle getirme." Serbest eliyle uzanıp kolumun üst kısmını kavrayarak, tekrar göğsüne yaslanacağım şekilde kendine doğru çekiyor. Dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve muhteşem ağzı beni doyuma ulaştırıyor.

Kravatını açmaya başlıyor, diliyle beni kendine hapsederken onu boynundan çekip alıyorum. Onun leziz göğsünü avuçlarımın altında hissedene kadar düğmelerini açıyorum sonra.

Öpüşmemizi yavaşlatarak geri çekiliyorum ve gözlerini sımsıkı yumup, homurdanıyor, ama öfkesini görmezden geliyor ve dudaklarımla boynundan göğsüne doğru bir yol çizerek, pantolonun fermuarına ulaşana kadar, düz karnından geçip yoluma devam ediyorum. Onu tamamen çıldırtacak, böylece sonunda onun boşalmasını sağladığımda şaha kalkacak ve umarım beni aklımı başımdan alana kadar becerecek. Önümüzde telafi edilmesi gereken çok sert bir becerme var.

Elleri başımın arka tarafına yerleşiyor ve saçımı biraz çekerek, pantolonunun düğmesini açtığımda ve fermuarını aşağıya çekip, elimi iç çamaşırına sokarak onun taş gibi sert aletini sıkıca kavrarken, kendini beğenmiş bir tatmin olmuşluk hissiyle gülümsememe sebep oluyor.

Kalçaları havaya kalkarken, kelepçenin metali gürültülü bir şekilde şıkırdıyor. "Siktir, Ava! Lanet olsun!" Başı hızla kalkıyor ve bana çaresizce, açgözlülükle bakıyor. "Ağzın, şimdi!"

Vücudunun üzerinde kıvranıp, yanaklarını avuçlarımın

arasına alıyorum. "Seni ağzıma almamı mı istiyorsun?" Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum... Sertçe.

"Yap şunu."

"Güç kimde Jesse?" Dudağını ısırıyorum ve inliyor.

"Sende bebeğim. Ağzın."

Dudaklarının üzerinden gülüp, ona sürtünerek tekrar aşağıya iniyorum. Erkekliğini serbest bırakıyor ve onu çıldırtmak için emerek, baştan aşağıya ıslak bir yol çiziyorum.

"Ah, kahretsin," diyerek inliyor. "Alı Tanrım, Ava."

"İyi mi?" diye soruyorum, yarısına kadar ağzıma alıp, ardından geri çekilirken.

"Seninle neden evlendiğimi biliyordum."

Onu hafifçe ve uyarıcı bir şekilde ısırıyorum. "Hepsini mi?"

"Evet."

Dudaklarımı erkekliğinin etrafına dolayıp, boğazımın arkasında hissedene kadar ağzıma alıyorum. Gürültülü bir şekilde inlerken kasıklarını ileri doğru itiyor. Ağzımı rahatlatmaya çalışıyor, istilayı kabullenmeye çalışıyorum ama kusma refleksim beni yenilgiye uğratıyor ve birden öğürüyorum.

Ne halt oluyor?

Onu hızla bırakıyor ve midem şiddetle sarsılıp, bir damla ter kaşımın kenarından akarken hızla yataktan kalkıyorum. Kusacağım. Hızla banyoya gidiyorum ve tuvaletin önüne yığılıyor, sonra da saçlarımı yüzümden çekip, doğru yere isabet ettirmeye çalışarak midemdekileri boşaltıyorum.

"Ava!" diye haykırıyor. Kelepçenin şıngırtı sesi gittikçe artıyor. "Ava!"

"Ben..." Ona iyi olduğumu söylemeye çalışırken bir anda tekrar kusuyorum. Kahretsin, onu serbest bırakmam gerek.

"Tanrı aşkına, Ava!" Jesse'nin panik dolu haykırışları eşliğinde metalin ahşap üzerinde çınlayan sesi tüm süiti dolduruyor. "Siktir Ava!"

Konuşamam. Boğazım tıkanmış, gözlerim yaşarmış durumda ve midem çok fazla dönmekten ağrıyor. Neyim vardı

böyle? Daha yeni başlamıştım. Onu bu şekilde defalarca ağzıma almıştım ve daha önce hiç böyle olmamıştım. Kahretsin, kusacak gibi hissediyordum. Biraz tuvalet kâğıdı alıp, alnımı siliyorum. Gerçekten de kendimi toparlamam ve Jesse kalp krizi geçirmeden önce, onu serbest bırakmak için kıçımı kaldırıp içeri gitmem gerekiyor.

"Ava!" Şiddetli bir parçalanma sesi duyuluyor ve ardından Jesse gömleğinin ve pantolonun önü açık bir şekilde ve yüzünde saf bir korkuyla banyonun içine dalıyor.

Ona, iyi olduğuma dair herhangi bir rahatlama ifadesi olarak el sallamayı deniyorum ama hızla tuvaletin kenarlarını kavrayıp, kollarımdan destek alarak öğürmeye ve kusmaya devam ediyorum.

"Tanrı aşkına bebeğim." Sesi çok endişeli geliyor, sinirli budala. Sadece kusuyordum. Arkamdan yaklaşıp, nazikçe saçlarımı bir araya getirip tuttuğunu ve sırtımı sıvazladığını hissediyorum.

"İyiyim ben." Yüzümü silip, daha fazla kusamayacağımdan emin olduğumda avuçlarımı yanaklarıma bastırıyorum.

"Belli," diye mırıldanıyor düz bir sesle. "Sana bir bakayım."

İç çekip, kıpırdanıyorum. "Hâlâ beni becermek istiyor musun?" diye soruyorum, endişesini biraz olsun almaya çalışarak.

Gözlerini deviriyor. "Ava, lütfen."

"Üzgünüm."

"Hanımefendi, yemin ederim siz benim sonum olacaksınız." Saçlarımı yüzümden çekiyor. "İyi misin?"

"Hayır, hasta hissediyorum." Öne doğru eğiliyorum. Yanağım gömleğinin açık yakasından göğsüyle buluşuyor.

"Bu neden oldu sence?" diye soruyor, sessizce.

Donup kalıyorum. Henüz bununla yüzleşmeye gerçekten hazır değilim. Şu an o kadar enerjim yok, bu yüzden sessiz kalıyorum ama kaçmaktan vazgeçip gerçekle yüzleşmeni ge-

rekiyor; çok büyük bir ihtimalle hamile olduğum gerçeğiyle. "Beni yatağa götür lütfen."

Derin derin iç çektiğini duyuyorum. Bu bariz bir hayal kırıklığı ifadesi. Daha fazla gerçeklerden kaçamama izin vermeyecek ama onun benimle ilgilenmek için duyduğu ihtiyaç beni kurtarıyor. Ayağa kalkıp, beni yukarı çekiyor. "Sen bu kahrolası dünyadaki en çıldırtıcı kadınsın. Dişlerini fırçalamak ister misin?"

"Lütfen."

Gülümseyip, parmaklarıyla yanağımı okşuyor. "Her şey güzel olacak."

Olacak mı? Onun için sorun yok. O istediğini elde ediyor. "Tamam," diyorum hafifçe, bileğinde sallanan kelepçeye bir bakış atarken... Ve büyük bir kabarıklığa. "Jesse! Ne yaptın sen?" Elini tutuyor ve çevirerek, derin çiziklerin olduğu bileğinin iç kısmını inceliyorum. Şaşkın bir nefes alıyorum. Kahretsin, çok kötü yara olmuş gibi görünüyor.

Bileğini dokunuşumdan çekiyor ve kelepçeyi çıkarıp yere atıyor. "Kalbimin atmasının sebebi sensin bebeğim ama aynı zamanda onun durmasına da sebep olabilirsin." Başını sallayıp, beni tezgâhın üzerine kaldırıyor. "Bensiz yaşayamayacağını söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

Suçlayıcı gözlerini kısarak bana bakıyor. "O zaman beni öldürmeye çalışmaktan vazgeç."

Bir gülümsemenin yüzüme yayıldığını hissediyorum. "Abartıyorsun."

"Aletimi ağzına aldıktan sonra kusan karım için endişelenmemde abartılacak bir şey yok."

Kahkaha atmaya başlıyorum. Başım geriye düşerken gözlerim kapanıyor ve ben kahkaha atıyorum. Çok fazla. Gözlerim bile yaşarıyor. Kendime engel olamıyorum ve o, diş fırçam ağzımın önünde dururken, benim bitirmemi bekliyor. "Üzgünüm!" Kıkırdıyorum. "Çok üzgünüm." Gözlerimi

silip, meraklı yeşil gözlerine, kalkmış bir kaşa ve çiğnenmiş bir dudağa bakıyorum doğruca.

"Eğlenmene sevindim. Ağzını aç."

Çenemin düşmesine izin veriyorum ve dişlerimi fırçalayıp, yüzümü soğuk suyla yıkıyor ve sonra da beni kaldırıp yatağa taşıyor. Kırılmış ve parçaları sallanan yatak başlığına bakınca gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Yatağı ezip geçmiş.

"Yatağa gir." Beni yatağın ucuna bırakıyor ve ben zaman kaybetmeden yatağın içine girip kıvrılarak, aç gözlerim onun muhteşemliğini ve soyunmasını izlerken hâlimden memnun bir şekilde iç çekiyorum.

"Karın olarak ilk gecemi senin işkence odalarından birinde geçirdiğime inanamıyorum." Bu sevimsiz düşünce hafifçe titrememe ve bizden önce bu odada kimin kaldığını ve neler olduğunu merak etmeme sebep oluyor. Gitmek istiyorum.

"Kimse bu yatakta yatmadı, Ava."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kimse mi?"

Gömleğini çıkartırken gülümsüyor. "Seni burada köşeye sıkıştırdığımdan beri, kimse bu odada kalmadı." Derin bakışlarla izliyor beni. "Ve yatak da yeni."

"Öyle mi?" şaşkın bir şekilde haykırıyorum.

Kahkaha atıyor. "Öyle."

"Neden?"

"Çünkü başkalarının yattığı bir yatakta sana sahip olmayacağım..." Kaşları yine çatılıyor. "Sık sık."

"Ve benden sonra kimse bu odaya girmedi mi?"

Pantolonunu çıkarıp, iç çamaşırını bacaklarından aşağıya indiriyor. "Sadece ben. İç çamaşırını çıkar. Çıplak olmanı istiyorum."

Uzanıp külotumu bacaklarımdan aşağıya indiriyorum. "Burada sessizce oturup beni mi düşündün?" diye soruyorum sırıtarak.

Şifonyere doğru uzanıp, ilk çekmeceyi açıyor. "Sandığından daha fazla," diyerek sessizce sorumu yanıtlayarak, bana dönüyor ve elinde bir sütyen tutuyor.

"Bu benim sütyenim!" diyerek haykırıyorum. Hızla geçmişe gidiyorum. Kaçarken sütyenimi bırakmıştım ve Jesse bunca zamandır onu saklıyor muydu?

Jesse onu şifonyerin içine koyup çekmeceyi kapatıyor, ardından yatağa doğru geliyor ve yanıma uzanıyor. Hızla göğsüne doğru kayıyor ve başım boynunun girintisine yerleşirken yanına kıvrılıyorum.

"Rahat mısın?"

"Hı hı," diyerek mırıldanıyorum, ellerim onu ve tenlerimizin birbirine dokunuyor oluşunun zevkini hissetmeye çalışarak, meraklıca her yerde geziyor. Burada sessizce oturup beni düşünmüş. Sutyenimi saklamış. Benden başka kimse burada değilmiş. Ve yatağı değiştirmiş.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"İyiyim," diyerek iç çekiyorum.

İç çekişime karşılık veriyor. "O iyi." Kalp atışlarını göğsümün üzerinde hissederken beni daha da sıkı tutuyor. "Uyu, güzel sevgilim."

Ve öyle yapıyorum. Gözlerim yavaşça kapanıyor ve uykuya dalıyorum.

6

Gözlerimi açıp, geriniyorum. Bu abartılı, tamamen bedenimin hâlinden hoşnutluğuyla alakalı bir gerinme. Kendi kendime gülüyorum sonra, onun banyoda çıkardığı sesleri dinleyerek. Sıcak suya hafifçe vurulmasının, onun ihtiyaç duyduğu ürünleri toplamasının ve sonra da suyun köpürtülmesinin sesini duyuyorum. Benim banyo uzmanı adamım sözünü tutuyor. Banyonun içinde keyif sürecek, şüphesiz biraz da konuşacaktık. Konuşmak istiyor muydum?

Büyük yatağın ucuna kayarak, çıplak bedenimle süitin banyosuna gidiyor ve kapının pervazına yaslanıyorum. O pencerenin yanında bir sandalyede, dirseklerini dizlerine yaslamış bir şekilde, Manor'ın bahçesini izleyerek oturuyor. O da çıplak, güzelce işlenmiş, sırtını kaplayan her bir kası ve karıştırmaktan darmadağın olmuş saçlarıyla çıplak. Tüm gün burada durup onu izleyebilirim ama bu mesafeden, bana arkası dönükken bile aklının bir sürü düşünceyle dolu olduğunu anlayabiliyorum. Büyük ihtimalle sürekli reddedişim ve şüphe götürmez bir şekilde beni evde nasıl ikna edebileceği hakkında düşünüyor. Yarın pazartesi.

Benim mantıksız, zorlayıcı, sinirli kontrol manyağım.

Benim eski çapkınım.

Ve şimdi de benim kocam.

Ona dokunmanı gerek.

Yavaşça ona doğru gidiyorum. Ona yaklaştıkça gözlerim daha da büyük bir zevkle ışıldıyor, tenim bedenlerimizin arasındaki her zaman parıldayan alevler nedeniyle karıncalanıyor. "Yakınımda olduğunda bunu anlayabiliyorum güzel sevgilim." Arkasını dönmüyor. "Bundan asla kurtulamayacaksın."

Önüne geçip kucağına tırmanıyor, yanağımı göğsüne yaslıyorum.

Kolları beni kendine daha da sıkı bir şekilde çekiyor ve yüzü saçlarımın arasına gömülüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Göğsünün üzerinden gülümsüyorum. "İyiyim."

"İyisin," diyerek cevap veriyor, beni daha da yakına çekerek. "Yarın işe gitme."

Kollarının arasında hafifçe kıvrılıyorum. Onunla evlenmeyi balayına gitmemek ve onun aşırı korumacılıktan ve mantıksızlıktan vazgeçmesi şartıyla kabul ettim. İçimden bir ses, bunu hiçbir zaman yapamayacağını söylüyor.

Onunla yüzleşmek için geri çekiliyorum. "Çalışmam gerek."

Başını sallıyor. "Çalışmana hiç mi hiç gerek *yok*. Bizim birlikte olmamız *gerek*."

"Biz birlikteyiz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyerek homurdanıyor.

Bu konuşmanın sonu hiçbir yere varmayacak, bu yüzden kucağından kalkıp, küvete doğru ilerliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Kötü kötü baktığını görmek için dönmeme gerek yok. "Banyo yapıyorum." İçine girip, yerleşiyorum ama hemen ona yer açmak için öne doğru kayıyorum.

Küvete girip arkama yerleşerek beni göğsüne doğru çekiyor ve kulağıma hafif hırıltılar ve ısırıklar bırakıyor. "Beni başından atmaya çalışmamanı sana daha önce söylemiştim."

"O zaman saçma sapan şeyler istemekten vazgeç."

Kulak mememi ısırıyor. "Ve yine daha önce de söylediğim gibi, seni güvende tutmak istemem saçma değil."

"Beni kendine saklamak mı demek istiyorsun?" Gözlerimi kapıyor ve başım omzuna düşerken, avuç içlerim güçlü, ıslak bacaklarına dolanıyor.

"Hayır." Parmakları benimkilerin arasından geçiyor. "Seni güvende tutmak demek istiyorum."

"Bunu saçma davranışların için bahane olarak kullanıyorsun."

"Hayır. Sen beni deli ediyorsun."

"Sen kendi kendini deh ediyorsun. Ben yarın işe gidiyorum ve sen de bana izin vereceksin ve bunu bir olay hâline getirmeyeceksin. Söz verdin."

Tekrar ağzını kulağımın üzerinde hissediyorum ve inlememi bastırmak için gücümün son damlasına kadar kullanıyorum. "Ama sen de bana itaat etmeye söz verdin. Sanırım evlilik yeminini çiğniyorsun ve sözler bunun için varlar." Kendini kalçalarıma doğru itiyor. "Birilerinin ikna becermesine mi ihtiyacı var?"

İrkiliyor, etrafımızı saran suyun şıpırdamasına sebep oluyorum. Biraz ikna becermesine hayır demezdim ama yine de pes etmeyecektim. "Ayrıca beni ikna etmek için becermeyeceğine de söz verdin çünkü sonunda ikna ettiğin şey sadece senin için bir anlam ifade ediyor." Bu anlaşmayı hiç yapmamış olmamızı diliyorum. İkna becermesi demek, sert becerme demek.

"Sev, gururlandır ve itaat et," diyerek fısıldıyor ve yüzüm otomatikman o alçak, boğuk sese dönerek dudaklarım onunkileri buluyor. "Bu bir anlam ifade ediyor, değil mi?"

"Hayır," diyerek soluyorum. "İstediğin çok az şey anlamlı."

"Biz anlamlıyız ." Beni ağzıyla dolduruyor. "Bizim bir anlam ifade ettiğimizi söyle."

"Biz anlamlıyız."

"Aferin kızıma. Otur, böylece seni yıkayabilirim." Dudaklarımı bırakarak, terk edilmiş hissetmeme sebep oluyor ve beni ileri doğru itiyor. "Ailenle kahvaltı edeceğiz ve sonra seni eve götürüyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Eve gitmek için sabırsızlanıyordum ama Kate ve Dan'le yüzleşmek için *kesinlikle* sabırsızlanmıyordum. Kate'in hangi lanet olası düşüncelere sahip olduğunu anlamaya çalışmayacağım. Sanki hatırlayacak mı? Kesinlikle çok sinir-

liydi. Ve Sam. İçimden homurdanıyorum. Bunu bile bile Sam'le nasıl yüzleşecektim?

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Jesse, beni tekrar kendine çekerek.

"Kate," diyerek fısıldıyorum hemen. "Kate ve Sam hakkında düşünüyorum."

"Sana söyledim. Bizi..."

"Bana bunun beni ilgilendirmediğini söyleme Jesse. O benim en yakın arkadaşım. Bir arabanın kaza yapışını yavaş çekimde izliyormuşum gibi hissediyorum. Bunu durdurmam gerek."

"Hayır, senin kendi işine bakman gerek Ava," diyerek beni sert bir şekilde uyarıyor. "Bitti." Süngeri yerine bırakıyor ve arkamdan kalkıp, küvetten dışarı çıkarak bir havlu alıyor. "Saçını yıka." Kendini kurulayıp, havluyu belinin etrafına sarıyor. "Belki de kendi ilişkindeki sorunlar hakkında aynı şekilde endişelenebilirsin." Bakışları beni delip geçiyor ve bir anda Kate ve Sam'le alakalı olan tüm sorunları unutuyorum ama onun yeni geliştirdiği, sadece kendi seçtiği konularla alakalı, konuşma becerisini sahiplenmeyeceğim. Bunun yerine, küvetin içinde kayıyor ve köpüklü suyun içine batıyorum. Ona bakmıyorum ama az önce gözlerini devirdiğini biliyorum. İstediği kadar gözlerini devirebilir. Bu sorunla kendi yöntemlerimle başa çıkacağım. Ve bu yolda, devekuşu gibi başımı mümkün olduğunca kuma gömeceğim.

Manor'ın restoranına ele ele giriyor ve hemen insanların alkışları ve tezahüratlarıyla selamlanıyoruz. Sesler dışında fark ettiğim ilk şey Kate'in barız şekilde akşamdan kalma oluşu ve odanın karşısından Dan'in soğuk bakışlarla Jesse'yi izlediği oluyor.

Kocam ya fark etmedi ya da fark etti ve onu umursamıyor; çünkü beni tutuyor ve masalara doğru çekerek, beni annem-

le babamın karşısında bir sandalyeye oturtuyor, sonra da yanımdakine oturuyor.

"Hayatım!" Annemin heyecanlı haykırışı kulağıma çalınıyor. "Bazı zorlayıcı adamlar dışında, ne harika bir gündü." Bakışlarını Jesse'ye çeviriyor.

"Günaydın, Elizabeth." Jesse anneme gülümsüyor ve annem gözlerini deviriyor ama yüzünde küçük bir gülümseme oluştuğunu görebiliyorum. "Nasılsın Joseph?"

Babam sosisini yerken başını sallıyor. "Çok iyiyim. İkiniz güzel vakit geçirdiniz mi?"

"Geçirdik, teşekkürler. Sizinle ilgilenmiyorlar mı?" Jesse gözlerini restoranın etrafında dolandırarak, konuklarla ilgilenen çalışanlara bakıyor.

"Çok iyi ilgileniyorlar," diyerek kahkaha atıyor babam. "Kahvaltıdan sonra yola çıkacağız. Bu yüzden sana konukseverliğin için fırsatını bulmuşken teşekkür etmem gerek."

Zarafeti karşısında babama gülümsüyorum. Edebi asla bırakmaz. "Dan sizinle mi dönüyor?" diye soruyorum, sesimi normal tutmaya çalışarak.

"Ah, sana söylemedi mi?" diye soruyor annem.

Jesse ekmeğe yağ sürüp bana vererek, ekmeği avcumun içine koyup başıyla sessizce yememi söyleyerek işaret ediyor. "Neyi söylemedi mi?" diye soruyorum, ekmeğimden bir ısırık almadan önce.

"Bir süre daha Londra'da kalıyor." Annem babamın pastırmasını dilimliyor ve ben öksürmeye başlıyorum.

"Ne yapıyor?"

"Londra'da kalıyor hayatını."

Gözlerimi Dan'e çeviriyor, onu tüm dikkatini Kate'e vermişken buluyorum. "Neden?" diye soruyorum. "Gitmesi gereken bir sörf okulu olduğunu sanıyordum." Ekmeğimi tabağıma bırakıyorum ama Jesse hemen tekrar kaldırıp elime veriyor.

"Acelesi olmadığını söyledi ve bu durumdan hiç şikâyetçi değilim." Annem Pete'in ona uzattığı kahveyi alıyor ve sonra bir tane de benim önüme koyuyor.

"Çikolatasız ve şekersiz, Ava," diyerek kontrol ediyor.

Ona bakıp hafifçe gülümsüyorum. "Teşekkürler Pete." Ekmeğimi bir kez daha tabağıma bırakıyorum ve Jesse anında geri alıyor.

"Ye." Ekmeği elime veriyor.

"Lanet olası ekmeği yemek istemiyorum!" diyerek sert bir sesle bağırıyor, masamızdaki tüm bakışları üzerime çekiyorum.

"Ava, sözlerine dikkat et!" Jesse irkiliyor ve annemle babamın şaşkın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Ben de şoktayım ama onun bana zorla bir şeyler yedirmesine ihtiyacım yok ve kesinlikle ama kesinlikle Dan'in etrafta dolanıp zaten karışık olan bir durumu daha da karmaşık hâle getirmesine ihtiyacım yok.

Jesse'nin inanmaz ve şoke olmuş bakışlarını görmezden gelip, masadan kalkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Jesse benimle birlikte ayağa kalkıyor. "Ava, yerine otur." Ailemin önünde bile beni uyaran bir ses tonuyla konuşuyor ama onun nerede olduğu ya da kimin önünde olmadığını hiç siklemediğini şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekiyordu. Bana canı ne zaman nerede isterse kızacak ya da beni kendimden geçirecek. Ailemin burada olması ona engel olmayacak.

"Otur ve kahvaltını et, Jesse." Onun yanında geçip gidiyorum ama elini uzatıp beni bileğimden yakalıyor.

"Bir daha söyle?" diyor, gülerek.

Direkt gözlerinin içine bakıyorum. "Sana oturmanı ve kahvaltını etmeni söyledim."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Beni tekrar sandalyeme oturtuyor ve ekmeğimi elime verip, ardından bana doğru eğilerek ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Ava, etraftaki ağırlığını göstermeye başlamanın ne yeri ne de zamanı. Ve ailenin önünde biraz saygılı ol." Eli dizimin üzerine kayıp, çıplak bacağımın iç tarafını okşuyor. "Bu elbiseyi sevdim," diye fısıldıyor.

Kahvaltılarını etmeye devam eden aileme sevimli bir şekilde gülümsüyorum. Bu ne cesaret! Aileme karşı saygılı mı olayım? Külotumun dikişlerine hafifçe dokunduğunda ve kulağımın içine üflediğinde dişlerimi sıkıyorum. Savaşı kaybediyor, bu yüzden de tekrar gücünü eline geçirmek için beni dokunuşuyla baştan çıkarmaya çalışıyor. Lanet olası. Bacaklarımı birbirine bastırıyorum ve o kulağımdaki nefesiyle beni mahvetmeye devam ederken titreyen ellerimle kahvemi alıyorum. Annem ve babam bizimle çokça zaman geçirdiler ve Jesse'nin sürekli bana dokunma ihtiyacına hızla alıştılar.

Geri çekiliyor ve bana kendini beğenmiş, tatmin dolu bir bakış atıyor. Evet, şimdilik kazandı ama sadece tamamen haklı olduğu için. Ne yeri, ne de zamanıydı, özellikle annemle babam buradayken.

"Jesse haklı, Ava," diyerek araya giriyor babam, beni bütünüyle şoke ederek. "Sözlerine dikkat etmelisin."

"Evet," diyerek ona katılıyor annem hızla. "Bir hanımefendiye hiç yakışmıyor."

Kendini beğenmiş yüz ifadesinin tokata layık bölgesine yayıldığını görmek için dönüp kocama bakmama gerek yok. "Teşekkürler, Joseph." Masanın altından dizi benimkine çarpıyor ve ben de onunkine çarpıyorum.

"Ee, siz ikiniz ne zaman balayına gidiyorsunuz?" Annem masanın karşısından bize gülümsüyor.

"Karım ne zaman isterse," diyerek, düz bir sesle cevap veriyor Jesse, bakışlarını ekmeğime çevirirken. "Ne zaman isterseniz, leydim?"

Ekmeğimin kenarından bir ısırık alıyorum ve omuz silkiyorum. "Zamanım olduğu zaman. İş yerinde halletmem gereken bir sürü şey var. Kocam bunu biliyor." Suçlayıcı bakışlarımı ona çeviriyorum ve o bana sırıtıyor. "Neye sırıtıyorsun?"

"Sana."

"Ne olmuş bana?"

"Sen olmuşsun işte. Senin güzelliğin, ruhun, beni tamamen çıldırtmak için duyduğun ihtiyaç." Uzanıp elmasımı düzeltiyor. "Ve benim olduğun gerçeği."

Göz ucuyla annemin baş döndürücü, zorlayıcı adamımdan etkilendiğini ve onun bana olan hayranlığında boğulmaya hazır olduğunu görüyorum. "Ah, Joseplı," diye mırıldanıyor. "Bu kadar çok âşık olduğumuz zamanları hatırlıyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum," diyerek gülüyor babam. "Hadi, yola çıkmak istiyorum." Ağzını peçetesiyle silip, ayağa kalkıyor.

Annem cevap vermiyor. Masanın karşısından bize sırıtmakla çok meşgul. Babam restorandan çıkıyor ve ben dikkatimi Kate'e veriyorum. Berbat görünüyor, teni olduğundan daha soluk gibi ve gür kızıl saçları sönük duruyor. Sam onun mutsuzluğunu hiçbir şekilde fark etmeyerek heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmaya devam ederken, o kahvaltılık gevreğinden biraz yiyor. Ağrıyan bir baş ve bulanan bir mideden daha fazlasıyla uğraşıyormuş gibi görünüyor. Sam o kadar da umursamaz olamaz. Bakışlarımı Sam ve Kate'ten çekip Dan'e çeviriyorum. Hâlâ ona bakıyor.

"Sen de mi fark ettin?" diye soruyor Jesse sessizce, bakışlarımın kaydığı yeri fark edince.

"Evet, ama kendi işime bakmam söylendi," diyerek gözlerimi Dan'den ayırmadan cevap veriyorum.

"Öyle ama sana kardeşine geri çekilmesini söylememenle ilgili bir şey demedim."

Bakışlarım Jesse'nin yüzüne çevriliyor ama şaşkınlığını görmezden geliyor ve annem masadan kalkınca o da ayaklanıyor. "Veda etmek için geri geleceğim." Üstünü düzeltiyor ve odadan çıkarken Kate'in omzuna usulca dokunuyor. Kate hafifçe gülümsüyor, sonra bana bakıyor ama hemen gözlerini çekiyor. İç çekiyor ve normalde kıpır kıpır olan arkadaşıma ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Büyük bir karmaşanın içindeymiş gibi görünüyor ama ona kızmadan edemiyorum.

Aklıma Jesse'nin annem gitmeden önce dediği şey geliyor. "Kardeşime geri çekilmesini söylememi mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Arkasına yaslanırken dikkatle bana bakıyor. "Birinin onu uyarması gerektiğini düşünüyorum. Bunu kendim yaparak seni üzmek istemiyorum, bu yüzden belki de onunla sen konuşmalısın."

Onunla konuşmayı zaten denedim ve biliyorum ki bir kulağından girip diğerinden çıktı ama bunu Jesse'ye söylemeyeceğim; çünkü bu onun olaya müdahale etmesi için teşvik etmek olur. "Onunla konuşacağım." Bitmemiş ekmeğimi tekrar tabağıma koyuyorum. "Ve sen bir şey söylemeden önce, aç değilim."

"Yemen gerek bebeğim." Tekrar kahvaltıma uzanıyor ve ben elinin üzerine vuruyorum.

"Aç değilim." Yüksek sesim özgüven dolu. "Artık eve gidebilir miyiz?"

Elini uzatıp, sımsıkı bir şekilde benimkini tutarak bana nazikçe bakıyor. "Artık eve gidebiliriz. Hadi gel."

Ailemi gördükten, erkek kardeşimi görmezden geldikten ve Kate'e daha sonra onu arayacağımı söyledikten sonra, DBS'e taşınıyorum ve Lusso'ya geri götürülüyorum. Evim, Jesse ve benim sonsuza kadar karı koca olarak yaşayacağımız yer.

Kapıyı açıp aşağıya iniyor, ayaklarım yerden kesildiğinde şaşkın bir çığlık atıyorum. "Bacaklarım var." Kahkaha atıyor, kollarımı boynunun etrafına doluyorum.

"Ve benim de kollarım var ve onlar seni taşımak için yaratıldılar." Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup, arabanın kapısını Lusso'nun lobisine girmeden önce ayağıyla iterek kapatıyor. "Seni yatağımıza götürüyorum ve oradan çıkmana pazartesiye kadar izin vermeyeceğim."

"Anlaştık," diyerek ona katılıyorum ama biraz sertlik için hazır olsa iyi olur. Hiç naziklik havamda değildim.

Jesse bir anda durup gözlerini iri iri açtığında dikkatim resepsiyona yöneliyor.

Benim gözlerim de hafifçe açılıyor. Masanın arkasında kulağında bir telefonla duran Clive değil. Bu kesinlikle Clive *değil*. Dudaklarım kıvrılıyor ve kendi kendime sırıtıyorum. Ah, bu bazı ciddi sahiplenici, ezici davranışlara sebep olacak. Durum değerlendirmesi yaparken sessiz kalıyorum. Çok fazla tahmin yürütmeye gerek yok aslında. Jesse lobinin ortasında duruyor, yeni kapı görevlisi telefonla konuşuyor ve ikisi de birbirlerine bakıyorlar. Kapı görevlisinin bakışları bana çevriliyor ve Jesse'den bir homurdanma yükseldiğinde neredeyse kahkaha atacağım. Ah, yüce Tanrım, bu zavallı adamın canına okunacak. Jesse'nin omzuna daha sıkı bir şekilde tutunuyorum ve onun harekete geçip yürümesini bekliyorum ama olduğu yere kök salıyor.

"Clive nerede?" diye soruyor yeni adama, telefonla konuştuğunu görmezden gelerek. Kollarının arasından çıkmak için kıpırdanıyorum ama Jesse bana bir bakış atıyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor. "Olduğun yerde kal, hanımefendi."

"Bir mağara adamı gibi davranıyorsun."

"Kapa çeneni, Ava." Keyifsiz, öfkeli bakışlarını tekrar telefon konuşmasını bitiren zavallı, genç kapı görevlisine çeviriyor. "Clive," diyor Jesse kısaca.

Yeni kapı görevlisi masanın arkasından çıkıyor ve onu baştan aşağıya incelemeye engel olamıyorum. Sevimli. Sarı saçları düzgünce şekillendirilmiş, kahverengi gözleri mutlu ve abartılı yapısı zayıf. Jesse'nin yanından bile geçemez ama o hâlâ bir erkek ve bu onu Jesse'nin gözünden bir tehdit hâline getiriyor.

"Clive'ın yanında çalışacağım, efendim," diyor dikkatle, ileri doğru yürüyüp elini uzatırken. "Adım Casey, efendim. Size ihtiyaç duyduğunuz... Şey, her konuda yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum." Tuhaf bir şekilde irkiliyor.

Yeni kapı görevlisi kendini tanıtırken, sahiplenici lordumun kolları arasına hapsolduğum için tam bir aptal gibi hissederek tekrar kollarının arasından çıkmak için kıpırdanıyorum. Sevimli ve samimi birine benziyor ama Jesse gitmeme izin vermiyor.

"Bay Ward," diyor Jesse.

"Tanıştığıma memnun oldum, Casey. Ben Ava." Ona elimi uzatıyorum ama Jesse geriye doğru bir adım atıyor. Ah, Tanrı aşkına! Ona bakıyor, gözlerini önümüzdeki genç adama diktiğini görüyorum. Saçmalıyor. Kollarının arasından zar zor çıkıyorum ve ileri doğru gidip tekrar elimi uzatıyorum.

"Lusso'ya hoş geldin Casey," diye gülümsüyorum ve elini sıkıp hafifçe sallıyorum. Eğer müdahale etmezsem zavallı adam buraya geri gelmeyecek. Ev sahipleri taşındığından beri Clive hep buradaydı. Hiç boş zamanı yoktu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Teşekkürler Ava." Gülümsüyor ve bu sevimli bir gülümseme ama omzumun üzerinden yönelttiği temkinli bakış gözümden kaçmıyor. "Ah, çatı katında mısınız?"

"Evet, öyleyiz."

"Yönetim arayıp yeni ön kapınızın İtalya'dan geldiğini bildirdi."

"Bu harika, teşekkürler."

"Yönetimin geciktirmeden kapıyı taktırmasını sağla," diyor Jesse, burnunda soluyarak.

"Halledildi bile efendim." Casey gururla gülümseyerek, masasından bir grup anahtar alıyor ve havaya kaldırıyor.

Jesse anahtarları zavallı adamın elinden kapıyor ve arabasının anahtarlarını neredeyse fırlatarak ona veriyor. "Valizleri yukarı getir." Bir afallamış memnuniyet içinde asansöre doğru çekiliyorum ve tanı da tahmin ettiğim gibi içeri, aynalı duvara sertçe itiliyorum. "Seni arzuluyor," diyerek homurdanıyor Jesse.

"Sana göre herkes beni arzuluyor."

"Sen benimsin." Dudaklarımızı birbirine kenetliyor ve beni kaldırıp bedenini benimkine yaslayarak beni duvara doğru bastırıyor. Keyfim yerinde. Bu nazik Jesse değil. Bu güçlü, zorlayıcı, hâkim Jesse ve kendimi bir telafi becermesine hazırlıyorum. Kollarımı boynunun etrafına doluyorum ve ona tüm gücümle, belki de daha fazlasıyla tutunuyorum.

"Ben seninim," diyorum dilinin sert darbeleri arasında.

"Beni buna inandırmana gerek yok." Eli bacaklarımı bulup beni sertçe kavrıyor. Buna gerçekten ihtiyacım var. Parmakları dantel çamaşırımın içine giriyor. "Sırılsıklam," diye mırıldanıyor, ağzımın içine doğru. "Sadece benim için. Anladın mı?"

"Anladım." Kaslarım içime girdiği anda parmağının etrafında kasılıyor. "Daha fazla," diyerek utanmaz bir şekilde yalvarıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dudaklarımızı birbirinden ayırıyor ve parmağını çıkarıp, bu sefer iki parmağını birden tekrar içime sokuyor. Sert ve şiddetli bir şekilde itiyor. "Böyle mi, Ava?"

Başım aynaya doğru geriye düşerken, dudaklarım aralanıyor ve gözlerim kapanıyor. "Aynen böyle."

"Yoksa aletimin içine girmesini mi tercih edersin?" Son haftalardaki narin yaklaşımı yerine, sesi şehvetli ve kalın bir baskınlıkta. Eğer Casey, lordumu böyle etkileyecekse, umarım sonsuza kadar kalır. Ele geçiriliyorum ve kime ait olduğum hatırlatılıyor, sanki buna ihtiyacım varmış gibi ama yine de kabul ediyorum. Başım eğiyor ve yeşil gözlerini görüyorum, sonra ileri uzanıp fermuarını açarak elimi iç çamaşırının içine sokup avcunu sıcak, zonklayan erkekliğinin etrafına sarıyorum. Derin bir nefes alıyor. "Soruma cevap vermedin."

"Bunu istiyorum." Aletini tutup, başına kadar uzun uzun okşuyorum. Çekip çıkarmadan önce parmaklarını son bir kez daha çeviriyor ve beni kucağına aldığında, bacaklarım etrafına dolanıp, ellerim ensesine doğru kayıyor.

"Hassas bir kız olduğunu biliyordum." Asansörün kapısı açılıyor ve çatı katının lobisine, kapının açıldığı yere doğru taşınıyorum ve hızla ana yatak odasına doğru yukarı çıkıyoruz. "Beni çılgına çeviriyorsun, Ava." Yatağın ucuna bırakılıyorum ve elbisemi hızla başımdan çıkardıktan sonra tişörtünü çıkarıyor, Converse'lerini ayağından fırlatıyor ve beyaz iç çamaşırıyla birlikte pantolonunu bacaklarından aşağıya indiriyor. Gerçekten de çılgın bir hâlde ama ben bundan gayet memnunum. Beni becerecek.

Yatakta geriye doğru itiliyorum ve külotumu bacaklarımdan aşağıya indirirken, sütyenimden de aynı hevesle kurtuluyor. Hızlı hareket ediyor ama yine de yeterli değil. Sabırsızlığım ve bedenimi kaplayan muhteşem çıplaklığı beni mahvediyor. Ona dokunmam gerek. Doğrulup, ellerimi sıkı kalçalarının etrafına doluyorum ve onu öne doğru çekiyorum, bu şekilde açık bacaklarımın arasında ayakta duruyor, karnın alt kısmı göz hizamda. Dudaklarımı hafifçe karnının üzerine bastırıyor, yarasının üzerine bir öpücük bırakıyorum ama artık irkilmeme sebep olmuyor. Bu onun güzel bedeninde büyük bir kusur, bir leke ama bu onu benim gözümde daha da mükemmel yapıyor. Benim mükemmel kusurlu Adonis'im. Tanrım. Kocam.

Parmaklarının saçlarımın arasında dolandığını hissediyorum ve gözlerim sert karın kaslarında, ardından karnında dolanıyor ve bana aşkla bakan gözlerle buluşuyor. Açlık ya da şehvetle değil, aşkla.

Beni becermeyecek. Benimle tatlı tatlı sevişecek ve bunu çok iyi yapıyor ama onun vahşi yanına muhtacım, bana kırılacak bir şeymişim gibi davranmaya son vermesine muhtacım. Avuç içlerim mükemmel V'sinin uç kısmında durana kadar ellerimi gövdesinden aşağıya kaydırıyorum. Eğilip karnını bir kez daha öpüyor, yavaşça öpücüklerimden bir yol izleyerek, boynunun boşluğuna ulaşana ve dudaklarımı oraya bastırana kadar yükseliyorum. Zarafetle bedenimi onun bedenin üzerine yerleştiriyor ve bacaklarımı belinin etrafına

dolarken, dudaklarımızın birleşmesi için duyduğum arzuya karşılık veriyor.

Dudaklarımızın ağır ağır birleşmesi için duyduğum arzu.

Tutku dolu bir birleşme için.

Yakıp yıkan bir birleşme için.

Beni yatağa bırakmıyor. Beni banyoya taşıyor ve beni kucağından indirmeden şezlongun üzerine bacaklarını iki yanına yerleştirerek oturuyor. Başını kaldırıp bana bakıyor. "Arkadaş edinmeliyiz." Aşağıya doğru çekiliyorum ve dudaklarımız şiddetli bir şekilde birleşiyor. "Benim," diyor dudaklarımız durmak bilmeden bir olup, dillerimiz iç içe geçerken.

Saçını çekiyor, vahşi yanını ortaya çıkarmaya çalışıyorum. Ne istediğimi ve şu anda neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Hem de çok iyi biliyor ve bunu bana verecek.

"Sevgilim sertlik istiyor." Geri çekiliyor ve bu sefer homurdanan benim. Soluk soluğa ve kan ter içinde kalmış bir şekilde bana bakıyor. O da bana istediğimi vermek istiyor, bunu gözlerinde görebiliyorum. Çaresizlikle kararan gözlerinde beliriyorlar.

İçime girmeye hazırlandığı sırada, beni nazikçe aşağıya çekip, kendini dikleştiriyor ama kaskatı kesilerek onun bana sahip olmasına engel oluyorum. Ona muhtaç olabilirim ama hâlâ geçtiğimiz birkaç hafta boyunca yaptığım gibi dikkatli olmam gerekiyor. Prezervatif takmıyor ve kolumu tutuş şekline bakacak olursak neden geri çekildiğimi biliyor.

"Jesse." Nefessiz hâlim içimde tuttuğum şehvetimi açığa çıkarıyor.

"Ava, sana şimdi sahip olacağım ve sen beni lanet olası önemsiz isteklerinle durdurmayacaksın." Beni hızla çekiyor ve dudaklarımızı birbirine kenetleyerek, ölümüne bir kararlılıkla ağzımın içinde çalışıyor. Direnmeye çalışmıyorum ve bunu gerçekten istemiyorum. Bu beklediğim sert becerme olabilir.

Ağızlarımızı birbirine kenetli bir şekilde tutuyor ve kendini yukarı kaldırıp doğruca içime kayıyor. Bacaklarını oto-

matik olarak belinin etrafına doluyor ve ayak bileklerimi kenetleyerek, onu daha da çok kendime çekiyorum.

"Ah Tanrım." Dudaklarımın üzerinde nefes nefese soluyor. "Kesinlikle muhteşem."

Gerçekten de muhteşem hissettiriyor. Hızla aramızda hiçbir engel olmamasının muhteşemliğini hatırlatıyor. Sadece ten tene. Onun tenin üzerinde benimki. Omzunun üzerine soluyorum ve tırnaklarımı kollarına geçiriyorum.

"Hareket et," diyorum. "Lütfen hareket et."

"Zamanı gelince, bebeğim. Sadece seni biraz daha hissetmeme izin ver." Ellerimi alarak ensesine götürüyor ve ben hemen parmaklarımı saçlarının arasında geçirip yavaşça çekiyorum. Sonra büyük elleri yavaşça iki yanımdan kayarak göğüslerimin ve belimin üzerine iniyor. Beni sabit tutuyor. Etrafımızdaki tek ses hızlı nefes alıp verişlerimiz. Derin ve umutsuzlar.

Belimin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırarak, beni derin bir inlemeyle kaldırıp tekrar yavaşça kendine çekiyor. Gözlerim saf, rahatlatıcı bir mutlulukla kapanıyor ve soluk soluğa bir şekilde, ellerimi saçlarının arasından çekerek, sıcak göğsüne indiriyorum. Düz, kümelenmiş kaslarına, önümdeki tek kelimeyle kusursuz, dokunulmak için çığlık çığlığa haykıran, mükemmelliğini hissetmem için bana yalvaran sertliğine hayranlıkla bakıyorum. Yavaşça ve özenle tekrar yukarı kaldırılıp, ona doğru çekildiğimde doyumsuz ellerim onun üzerinde geziyor.

"Bunun harika hissettirmediğini söyleme bana," diyerek inliyor "Bizim bu şekilde olmamamız gerektiğini söyleme bana." Kalçasını sabit bir şekilde hareket ettirerek beni tüketiyor. "Asla."

"İçime boşalma." Üzerimdeki gücü yüzünden kendimden geçmiş olabilirim ama bir kısmım hâlâ ne yaptığımın farkında.

"Bedenine ne yapacağımı söyleme bana, Ava. Öp beni."

Şehvetli sözleri ve üzerimde iktidarını ilan edişi gözümü

kör ediyor, bedenim ona karşı çıkmayı reddediyor. Güç onda ve bunu biliyor. Dudaklarını onunkilerin üzerine kapanıyor ve bedenim onun bedenine yaslanarak, ona beni istediği gibi sahip olması için izin veriyorum. Tekrar yükselip ona çekildiğim sırada ağızlarımızın birbirinden kopmaması için başını geriye doğru eğiyor. Enerjisi, acı verecek derecedeki keskin hareketleri ve beni çılgınca bir doyuma ulaştıran kalçalarının darbeleri yüzünden aklım bulanmış durumda.

Tekrar tekrar yavaşça ve kolayca kaldırıldıkça mırıldanıyorum. Kendini en derinlerime ittikçe hissettiğim baskı, zevkin beden bulmuş hâli gibi.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye soluyorum. "Jesse, becer beni." Daha sert olmasına ihtiyacım var.

"Laflarına dikkat et Ava," diyerek uyarıyor beni. "İşte böyle. Tam böyle duracağız." Gözleri sımsıkı kapanıyor. Bana çok nazik davranıyor. Hızlı ve acımasız olmasına ihtiyacım var. Bana sert bir şekilde sahip olmasına ihtiyacım var. Haftalardır böyle nazikti ve nedenini biliyordum.

"Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?" Burnumu boynuna sürtüyor, emiyor ve ısırıyorum.

"Uykulu seks," diyerek inliyor.

"Uykulu seks istemiyorum." Bu arzuladığım etkiyi yaratmayacak. Evet, boşalacağım, hepsinde zevkle inleyip, titreyeceğim ama çığlık atarak rahatlamaya ihtiyacım var. Temizlenmeye ihtiyacım var, ovalanmaya değil. "Becer beni Jesse."

Kendimi sert bir şekilde aşağıya doğru ittiğimde keskin bir nefes alıyor. "Laflarına dikkat et, Ava. Tanrım!"

"Evet!" Yükselip, tekrar hızla iniyorum.

"Ava!" Beni üzerinde sabit tutuyor. "Hayır, kahretsin."

İçimde sızladığını, bedenimin üzerinde ağır ağır hareket eden göğsünü hissedebiliyorum. Elim saçlarının içine geçmişken, boynuna doğru soluyorum. Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Bana camdan yapılmışım gibi davranmaktan vazgeç."

"Benim için camdan yapılmış gibisin, bebeğim. Narinsin."

"Ama ben kırılacak bir eşya değilim. İki hafta önce kırılmıyordum ve şimdi de kırılmayacağım." Yükselmeye çalışıyorum. Harekete ihtiyacım var ama beni sımsıkı tutuyor. Bu hamile olmamayı dilememin başka bir nedeni. Buna dayanamıyorum. Başımı boynundan çekiyorum ve gözlerinin içinde bakıyor. "Sert. Sert olmana ihtiyacım var."

Başını sallıyor. "Uykulu."

"Neden?" diye soruyorum. Zaten bildiğim şeyi itiraf edecek mi?

"Çünkü seni incitmek istemiyorum," diye fısıldıyor.

Öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. Beni mi incitmek istemiyor yoksa olup olmadığı bile belli olmayan bebeğini mi? "İncitmeyeceksin." Usulca gevşediğini hissediyor, bunu kendimi yukarı kaldırıp tekrar keskin, tatmin olmuş bir haykırışla alçalmak için fırsat biliyorum. O da haykırıyor. Şiddetle içime girmek istediğini, bana sertçe sahip olmak istediğini, hükmetmek ve zevk vermek istediğini biliyorum ama yapmayacak ve bu benim çileden çıkmama sebep oluyor.

"Lanet olsun!" diyerek haykırıyor. "Siktir, Ava! Hayır!"

"Yap şunu." Yüzünü kavrayıp, dudaklarına açlıkla kapanıyorum. Böyle devam edersem, onu kandırabilirim. "Bana sahip ol," diye emrediyorum, dudaklarımı yanaklarının üzerinde gezdirirken.

Tekrar onunkilerin yanında geçtiği sırada dudaklarımı yakalıyor ve dili çılgınca ve hızla içeri giriyor. Onu kandırmak üzereyim.

Günahkâr bir edayla yükseliyor ve tekrar onunla birleşerek, keskin bir şekilde haykırmasına sebep oluyorum. "İyi hissettiriyor, değil mi? Bana iyi hissettirdiğini söyle."

"Tanrı aşkına, Ava. Lütfen yapma."

Yukarı ve aşağıya hareket ediyorum, daha sert, daha şiddetli. Onu çıldırtıyorum ve bunu istediğini biliyorum çünkü tüm sataşmalarıma kolayca son verebilirdi. "Sana ihtiyacım var."

Tahmin ettiğim gibi bu sözcüklere birlikte pes ediyor.

Bastırılmış çığlığımı serbest bırakıyor ve hareketlerimi yönetmeye başlıyor. Belimden sımsıkı kavrıyor ve beni yukarı aşağı hareket ettiriyor. "Tam böyle," diyerek haykırıyor.

"Evet!" diyerek çığlık atıyorum.

Bir anda, bacaklarımı hâlâ etrafına dolanmış bir şekilde ayağa kalkarak banyodan dışarıya doğru yürüyor ve beni duvara yaslıyor. "Sertlik mi istiyorsun bebeğim?"

"Becer beni!" diye haykırıyorum, bacaklarımı etrafına daha da sıkı dolayarak ve ellerimi darmadağın olmuş koyu saçlarının arasına kaydırarak.

"Lanet olsun, Ava. Küfretmeyi kes!" Geri çekiliyor ve yeniden içime giriyor, tekrar tekrar, zevk dolu çığlıklarım havayı dolduruyor. "Daha iyi mi?" diye hırlıyor, sert bir darbeyle en derinlere ulaşırken. "Sen istedin Ava. Bu becerme daha mı iyi?" Gerçekten kızgın.

Duvara yapıştırılmış durumdayım, şiddetli darbelerini içime çekiyor ve daha da sert olmasını istiyorum. İki hafta boyunca nazik Jesse'ye sahip olmuştum. Yeteri kadar nazik Jesse görmüşüm ama konuşamıyordum. Bunu daha sert yapmak istediğime dair işaretimle her fırsatı değerlendiriyorum. Çok daha sert istiyordum.

"Siktiğimin sorusunu cevapla!"

"Daha sert!" diyerek çığlık atıyor, saçlarını kavrıyorum.

"Siktir!" Kalçaları durmadan ileri doğru hareket ediyor, Hızı ve dayanıklılığı sersemletici ve her bir sert, zorlayıcı darbeye bayılıyorum.

Karın boşluğum yanmaya başlıyor ve kendimi hazırlayacak fırsat bulamadan hızla yükselerek zirveye ulaşıyorum. Gözlerim sımsıkı kapanarak, başım çaresiz bir çığlıkla arkaya düşerken ınfilak ediyorum.

"Daha işim bitmedi, Ava!" diye haykırıyor, elini bacağımın altından geçirerek ileri doğru itiyor.

Ben de öyle. O orgazm başımı döndürdü ama onun acımasız gücünün desteklediği bir tane daha var. Dudaklarını buluyor ve onu derin derin öperek, bacaklarımı kalçalarının

etrafında sıkılaştırıp acının merkezine bastırıyorum. Benim çığlıklarım ve onun haykırışları dudaklarımızın arasında bir oluyor. Başımı geriye atıyorum. "Ah Tanrım!"

"Gözlerin!" diyerek keskin bir sesle bağırıyor.

Hemen itaat ediyorum ve o soluk soluğa ve kan ter içinde kaskatı kesildiğinde ellerimi saçlarının arasında yumruk hâline getiriyorum. İçimdeki ateş hemen geri çekiliyor ama sonra Jesse inleyip, tekrar yükseliyor ve kendimi daha fazla güce hazırlıyorum. Gerçekten sert bir şekilde çarpıyor. Sırtım şaşkın bir çığlık eşliğinde duvara vuruyor ama bana kendimi toparlamam için fırsat vermiyor. Geri çekilip, beni bir başka şiddetli darbeyle paramparça ediyor. Sahip olduğu en ufak kontrolü de kaybediyor. Bu *gerçekten* sert olacak. Saçlarını daha sıkı tutup, bacaklarımı ona bedeninin istediği izni verecek kadar gevşetiyorum.

"Yeteri kadar sert mi Ava?" diye inliyor, tekrar içime sertçe girerken.

"Evet!" diyerek çığlık atıyorum. İnsafsız. Tekrar tekrar içime giriyor ve her darbe de daha da sertleşiyor. Aklım başımdan gidiyor, bedenim gevşiyor ve zevkin doruklarına ulaşıyorum. Ama sonra sırtımın duvardan ayrıldığını hissediyor, öne doğru hızla çekiliyor ve yatağa taşınıyorum. Beni neredeyse yatağa fırlatarak bırakıyor ve beni dirseklerimin ve dizlerimin üzerinde kaldırarak arkamda yerini alıyor ve kalçalarımı kavrıyor. Acımasız bir darbe ve öfkeli bir haykırışla tekrar içime girerek, kalçalarının her bir darbesiyle beni tekrar ortada buluştuğumuz yere çekiyor. Başım hemen örtülerin üzerine düşüp ellerim kumaşı kavrarken, bir ter damlası kayıyor. Sırılsıklamım.

"Jesse!" diyerek adını coşkuyla, tatmin dolu bir çaresizlikle haykırıyorum.

"Sen istedin Ava. Sakın söylenmeye kalkma." Tekrar şiddetle içime giriyor, hâlâ çok sert. Uzun süredir bastırılmış tüm vahşetini serbest bırakıyor. Gerçekten de kontrolünü kaybetmiş durumda ve bir yanım bunu beni tekrar uykulu

sekse geri döneyim diye korkutmak ya da şaşırtmak için özellikle yapıp yapmadığını merak ediyor. Eğer planı buysa, çok fena yanılacak. Bedenimin buna ihtiyacı var. Benim buna ihtiyacım var.

Karışmış aklımı tekrar şu ana getiriyor ve teslimiyetle onunla buluşmaya odaklanıyorum. Hepsine, patlamak için hazır bekleyen, karnımın üzerinde toplanmış, direkt en derinlerime işleyen şiddetli zevke teslim oluyorum. Bu tamamen aklımı kaçırmama sebep olacak.

"Daha sert!" diye haykırıyorum, örtüleri kavrayarak.

"Ava!" Parmakları kalçalarımın üzerinde kasılıyor ve aşağıda kenetlenirken, hassas bölgemdeki insafsız tutuşu beni biraz bile rahatsız etmiyor. İçimde büyüyen, bedenimi parçalara ayıracak boyuttaki orgazma odaklanmakla meşgulüm.

Ve sonra, beni yine beklemediğim bir anda ele geçirerek ve bu dünyadan uzaklaştırıp zevkin doruklarına ulaştırarak paramparça ediyor. Haykırıyor. Ben yatağa yığılıyorum sonra, Jesse arkamdan gelirken, zayıflığı beni tamamen kaplıyor. Kulağımın dibinde nefes nefese soluyor ve terle kaplı bedenlerimiz şiddetli bir şekilde boşalıp, sarsılıyor. Tamamen doyuma ulaşmış hissediyorum. Tamamen tükenmiş durumdayım ama çok daha iyi hissediyorum. Yine *biz* gibi hissediyorum.

İnliyor, kasıkları en derinlerde hareket ederken, rahatlamasının ateşi beni ısıtıyor ve tekrar parçalarımı bir araya getiriyor. "Teşekkürler," diye soluyorum gözlerimi kapayarak ve sırtımda hissettiğim kalp atışlarında tarifi imkânsız bir huzur bularak. Bir şey söylemiyorum. Büyük ana yatak odasındaki tek ses, birbirlerine karışan değişken nefesimizin sesi. Gürültülü, ağır ve tatmin olmuş. Ama sonra benden ayrılıyor ve bedenimi kaplayan sıcaklığının eksikliği hemen dönüp ne yaptığına bakmama sebep oluyor. Uzaklaşıyor, banyoya doğru ilerleyişini izlerken, elleri başını sıkıştırıyor. Hâlâ kalp atışlarımı ve nefes alışverişlerimi düzene sokmaya çalışıyo-

rum ama doyuma ulaşmış ve mutlu hissetmek yerine, belirsiz ve suçlu hissediyorum. Direncini kaybetmesine sebep oldum. Onu zorladım, baştan çıkardım ve kendini en uç şekilde kaybetmesine sebep oldum ve şimdi de, istediğime ulaşmış olsam da, suçlu hissediyorum. *Sebebi* esas endişelenmem gereken şey olsa da, o bir süredir bedenime karşı olan sabrını kontrol altında tutmak için acı çekiyordu. Onu hiçbir zaman tam olarak anlamadığımı kabul ediyorum. Tüm hatalarını ve zorlayıcı yanlarını kabul ediyorum. Hepsi kalbimin en derinlerinden sevdiğim bu adamın, ikimizi de çıldırtacak derece de çok cinsel haz barındıran bir bağı paylaştığım adamın parçaları. İkimizi de mahveden bir yoğunluğu paylaşıyoruz.

Hâlâ çıplakken, hâlâ ıslakken ve göğsü hâlâ gözle görülür şekilde inip kalkarken, banyo kapısının önünde beliriyor. Ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

Doğrularak oturuyor ve dizlerimi göğsüme çekerek, küçük ve tuhaf hissediyorum. Aramızın bu şekilde olmaması gerekiyordu.

"Bir süredir haplarını saklıyordum." Çenesi titriyor ve boynundaki kaslar hareket ediyor.

Hiçbir pişmanlık ya da vicdan azabı barındırmayan sözleri gözlerimin irileşmesine ve sırtımın dikleşmesine sebep oluyor. Yüzü ifadesiz ve bunu bildiğim hâlde şaşkınım. Bunu söylüyor oluşu, itiraf edişi, hâli hazırda hızlı olan kalp atışlarının daha da hızlanmasına sebep oluyor.

"Bir süredir haplarını saklıyordum dedim." Sinirli gibi.

Bunu daha fazla görmezden gelemem. İçimde uyuyan öfkenin alevlenmeye başlayıp, beni onu serbest bırakmaya zorladığını hissediyorum. Reglimin yarın olması gerekiyor ve eminim ki gerçekleşmeyecek. Bu adam, benim çılgın kocam, az önce hiç utanmadan doğum kontrol haplarımı çaldığını itiraf etti ve şimdi reddedişim kanının kaynamasına sebep olan bir öfkeye dönüşüyor.

"Ava, lanet olsun sana kadın!" Elleri öfkeyle başına gidiyor. "Senin lanet haplarını saklıyordum."

Buna mantıklı bir açıklama bulmaya çalışmıyordum bile çünkü bununla ilgili mantıklı hiçbir şey yoktu.

Patlıyorum.

Çıplak bedenimi yataktan kaldırıyor. Önünde dikilene kadar ona yaklaşıyorum. Sonra yüzüne bir tokat atıyorum. Avcumun içi hemen acıyor ama acıya odaklanmak için fazla sinirliyim. Başı diğer yana yana dönüyor, bakışları aşağıda ve hâlâ sadece düzensiz nefes alıp verişlerimizi duyabiliyorum, sadece artık tatmin olmuş, ağır nefesler değiller; öfkeyle dolu soluklar. Başını tekrar kaldırıyor ve daha ben ne yaptığımı anlamadan elim bir kez daha havalanıyor ama bu sefer tam yüzünün önünde beni bileğimden yakalıyor. Hızla kendimi geri çekiyorum ve iki yumruğumla çılgınca göğsünü yumrukluyorum Ve bana izin veriyor. Sadece orada dikiliyor ve delice vuruşlarıma teslim oluyor. Yumruklarım arka arkaya Jesse'nin göğsüne çarparken çığlık atıyor, inliyorum ve yorgunluktan yığılacağımı düşündüğüm bir anda geri çekiliyor ve gözyaşlarımın kontrolünü kaybediyorum.

"Neden?" diye bağırıyorum ona.

Bana dokunmaya ya da yanıma gelmeye çalışmıyor. Sadece kapının önünde, hâlâ yüzünde hiçbir ifade olmadan dikilmeye devam ediyor. Kaşlarını bile çatmıyor ama endişeli olduğunu ve dengesiz karısını zapt etmeye çok fazla odaklandığını biliyorum.

"İnkâr ediyordun Ava. Bunu söylemen gerekiyordu." Sesi yumuşak ve düzdü. "Senden bir tepki alman gerekiyordu."

Sadece onun arkamdan iş çevirdiğini ve beni kandırdığını itiraf ettiğini duymaya ihtiyacım olduğunu sanıyordum. Yanılmışım. Şimdi nedenini bilmek istiyorum ve içimde alev alev yanan öfke bana hiçbir açıklamanın beni sakinleştiremeyeceğini söylüyor.

"Bana neden bu haltı yaptığını söyle!"

"Çünkü seni sonsuza kadar yanımda tutmak istedim," diye fısıldıyor.

Bu yeterli değil.

Arkamı dönüyor ve gardıroba doğru ilerleyerek, zaman kaybetmeden kot pantalonumu alıyor ve hızla üzerime geçiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesi talimin ettiğim gibi korkuyla dolu. Bununla asla baş edemez ama eğer kalırsam da ben baş edemem. Bu durum, beni aniden oldukça sert çarpıyor.

Cevap vermiyor, onun yerine bir gecelik bir çanta almadan önce sütyenimi ve tişörtümü giyinmeye odaklanıyorum.

"Ava, ne halt ediyorsun sen?" Çanta elimden çekilip alınıyor. "Beni terk etmiyorsun." Sözleri emretmekle af dilemek arasında bir yerde.

"Biraz uzak kalmaya ihtiyacım var." Çantayı geri alıp, eşyalarımı içine doldurmaya başlıyorum.

Kolumu tutuyor ama geri çekiyorum. "Ava, lütfen."

"Lütfen ne?" Kıyafetlerim çantanın içine rastgele bir şekilde tıkılıyor ama eğer buna odaklanmazsam, bir kez daha tahrik olabileceğimden korkuyorum ve şu anda ona bakmaya katlanamam. Ne göreceğimi biliyorum.

Korku.

"Ava, lütfen, gitme."

Arkamı dönüp, yanından geçip giderek, banyoya ilerleyip, banyo malzemeleri toparlıyorum. Beni durduramayacak ve nedenini biliyorum. Haftalardır bana karşı nazik olmasıyla aynı sebepten dolayı; çünkü bebeğine zarar verebileceğini düşünüyor.

Arkamda duruyor, öyle olduğunu biliyorum ama eşyalarımı toparlamaya devam ediyor, ona saldırmak için duyduğum bastırılamaz ihtiyacı bastırıyorum ama aynı zamanda, onu rahatlatmak için duyduğum ihtiyacı da bastırıyorum. Kafam çok karışık.

"Ava lütfen, hadi bunun hakkına konuşalım."

Şaşkın bir şekilde hızla arkamı dönüyorum. "Konuşalım mı?"

Uysalca başını sallıyor. "Lütfen."

"Konuşacak ne var ki? Arkamdan olabilecek en iyi şekilde iş çevirdin. Söyleyeceğin hiçbir şey bunu anlamamı sağlayamaz. Bu benim hayatım!"

"Ama onları aldığımı biliyordun."

"Evet, biliyordum! Ama belki de seninle tanıştığımdan beri hayatıma getirdiğin onca sorundan sonra bunun ne kadar lanet bir durum olduğunu kavrayamamışımdır. Beni yanında tutmak istemen yeterli bir sebep değil. Bu senin tek başına verebileceğin bir karar değil!" Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama kontrolümü kaybetmek üzereyim. "Ya ben?" diyerek yüzüne haykırıyorum. "Ya benim istediğim?"

"Ama seni seviyorum."

Çantayı tutuşumu parmaklarım uyuşana kadar sıkılaştırıyorum. Gerçekten de kendimi kaybediyorum. Yanından geçip gidiyorum ve aşağıya iniyorum.

"Ava!"

Onu görmezden geliyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. İçimde kaynayan öfke Jesse'yi şaşırttığı kadar beni de şaşırttı. Bu son kontrol. Bu affedilemez. Ben bir bebek istemiyorum.

"Ava, gitme. Her şeyi yaparım." Ağır adımları arkamdan yaklaşıyor ama çıplak ve her ne kadar bundan utanmayacağımı bilsem de, tamamen çıplak bir şekilde insan içine çıkmayacağımı da biliyorum.

Kapıya ulaştığımda ona dönüyorum. "Her şeyi yapar mısın?"

"Evet. Bunu biliyorsun." Dehşete düşmüş yüzü neredeyse kollarımı etrafına dolamama sebep oluyor. Ama bunun yanına kâr kalmasına izin verirsem, kendime her zaman yönetildiğim bir hayat kurmuş olacağım. Bunu yapamam. Biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var. Bu çok fazla ve belki de

onunla evlenmeden önce bunu düşünmem gerekiyordu ama artık bunun için çok geç. Hayatımın en büyük hatasını yapmış olabilirim.

"O zaman uzaklaşmama izin ver."

Gidiyorum.

7

Kate evde değil, bu yüzden içeri kendini girip, üst kattaki eski odama çıkıyorum. Uzunca bir süre yatağın ucunda oturup, sürekli çalan *Angel* melodisini duymazdan geldikten sonra, sonunda olduğum yerden kalkıyor ve duşa giriyorum. Sıcak suyun altında her yerimi yıkıyor, süngeri vücudumun her bir parçasında bilinçsizce gezdirip, karnıma ulaştığımda duruyorum. Bomboş hissediyorum. İçimde beni karnımı okşamaya iten hiçbir doğal annelik içgüdüsü yok. Annelik hakkında daha önce hiç düşünmemiştim. Çok gencim ve ilgilenmem gereken iyi bir kariyerim var. Bunu yapmaya hiç hakkı yoktu. Bana o şekilde öfkeyle sahip olmaya hiç hakkı yoktu ama yaptı. Ne giyeceğime karışmaya hakkı yok ama bunu yapıyor. Ve zorba, mantıksız ve zorlayıcı yöntemleriyle hayatımı altüst etmeye hakkı yok... Ama bunu yapıyor. Ve ben ona izin veriyorum. Onunla birçok konuda tartışıyorum ama genelde hep onun istediği oluyor. Bu sefer değil ama. Jesse'nin endişelendiği birçok konuda ona hak veriyordum ama bunu kesinlikle kabul edemezdim. Ve etmeyecektim.

Duştan çıkıyor ve odama geçip, bol bir tişört ve eşofman altı giymeden önce kurulanıyorum. Sonra eski yatağımın soğukluğunda kıvrılıyorum. Sert, pütürlü ve içinde Jesse yok ama tek başımayım ve bu şu anda olmaya ihtiyaç duyduğum yer.

Oldukça yüksek bağırma sesleriyle uyanıyorum. Örtüleri üzerimden atıp yataktan çıkıyor ve odanın içinde ilerleyip kapıyı sessizce aralıyorum.

"Bitti dedim!" diye bağırıyor, Kate. "Bu şekilde devam edemeyiz!"

Ah kahretsin, bunu dinlemiyor olmam gerekir ama merakım iyi yanıma baskın geliyor. Koridorun sonunda Kate'in sırtını görebiliyorum ve yanında göreceğim kişinin Dan olmasını diliyorum. Ama değil. O Sam. Hali hazırda acıyan kalbim sorunlu en yakın arkadaşım için daha da çok acıyor.

"Kate, hadi ama," diyor Sam, yalvaran ve biraz kafası karışmış bir ses tonuyla.

"Sadece git, Sam." Evin içinde hızla hareket ederek mutfağa, gördüğü her dolabı açtığı ve sertçe kapattığı yere gidiyor. Sam onu takip ediyor.

"Tüm bunların anlamı ne?" diye soruyor "Ne değişti?"

"Hiçbir şey!" Kate mutfaktan çıkıp salona geçmeden önce birkaç dolap kapağını daha çarparak kapatıyor. Bu sabahkinden farksız solgun yüzünü görüyorum bir anlığına. Bu bakışı biliyorum. Bu onun inatçı, sana doğruyu söylemiyorum bakışı. O korkağı boğabilirim.

"Belli ki bir şeyler değişmiş!" Sam neredeyse gülüyor ama bu sinirli bir gülüş. Bu kesinlikle içinde endişe barındıran bir gülüş. Sam gerçekten de Kate'ten hoşlanıyor. Çok fazla.

"Sadece git," diyor kısaca.

"Hayır! Sen bana ne haltlar döndüğünü söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum!"

Onları göremiyorum, bu yüzden burnumu soktuğum için kendimi azarlayarak olduğum yerden çıkıyorum ama bunu duymam gerek; çünkü benim de en az Sam kadar kafam karışmış durumda. Ne olup bittiğini biliyorum sanırım. Bu benim merakımı daha da çok kabartıyor.

"Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

Bu sefer gerçekten gülüyor. "Evet, sanırım zorundasın!"

Göz ucuyla Sam'in Kate'i tutmaya çalıştığını görüyorum ama inatçı korkak onu itiyor. "Hayır, değilim. Biz sadece düzüşüyorduk, daha fazlası değildi. Yapması eğlenceliydi." Buz gibi sözcükler beni delip geçiyor, Sam'e nasıl hissettirdiklerini sadece tahmin edebiliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama başını hafifçe salladığını görebiliyorum. "Eğlenceli mi?" diyerek onun sözlerini yineliyor. "Sadece eğlenceli mi?"

"Evet. Daha fazlası değil. Seninle eğlenebileceğim kadar eğlendim."

Daha fazla soğuk davranamayacağını düşündüğüm sırada ağzım açık kalıyor. Ateş saçıyor. Sam irkiliyor ve gittiğini biliyorum, bu yüzünden olduğum yerden sessizce ayrılıyor ve odama dönerek kapıyı ardımdan kapatıyorum.

Ön kapının kapandığını ve keskin hıçkırık seslerini duyuyorum. Kate ağlıyor. O asla ağlamaz. Ona kızgınım ama en yakın arkadaşım için çok ama çok üzgünüm. Dan buraya gelmeseydi tüm bunların asla olmayacağını düşünmeden edemiyorum.

Odamda oturup ağlamasına izin verebilirim ama Kate'in sessizce acı çekmesine izin vermektense, dışarı çıkıp salona doğru ilerliyorum. Bundan öylece kurtulmasına izin vermiyorum. Eğer onun yıkılışına şahit olduysam, gerçekten de darmadağın olduğunu itiraf etmek zorunda. Benden bu sefer kurtulamayacak.

Kapının pervazına yaslanıyor ve omuzları sarsılarak fütursuzca ağlamasını uzun bir süre izliyorum. İçgüdülerim bana yanına oturmamı ve ona sarılmamı söylüyor ama bunu yapmıyorum. On dakika kadar sonra sertçe yanaklarını siliyor ve ayağa kalkarak hemen benimle göz göze geliyor. Tahmin ettiğim gibi yüzüne etkilenmemiş bir ifade yerleştiriyor ve gülümsemeye çalışıyor. Bu zekâma ve arkadaşlığımıza bir hakaret.

"Hey," diyerek şakıyor burnunu çektiği sırada.

"İyi misin?" diye soruyorum, kapının pervazından ayrılmadan.

"Elbette iyiyim. Burada ne yapıyorsun?" Tişörtünü düzelterek, bana bakmak yerine gözlerini kendi üzerinde geziriyor.

"Arabam dışarda. Görmedin mi?"

Hâlâ bana bakmıyor. "Hayır, burada ne işin var?"

İkinci kez tekrarladığı sorusunu duymazdan geliyorum. Konuyu değiştirmesine izin vermeyeceğim. Ve ona ne söyleyeceğim ki zaten? Bir günden kısa bir süredir evliydim ve elimde bir çantayla onun dairesine gelmiştim. "Büyük ihtimalle, Sam'le kavga ederken dikkatinden kaçmıştır."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ah," dedi sessizce ve daha da çok gülümseyerek beni bir kez daha küçümsedi. "Çay?"

"Hayır," diyerek cevap verdim sakince. "Bir açıklama iyi olurdu ama." Kaşlarımın kalktığını biliyorum ve azarlayan bir ebeveyne benziyor olmalıydım ama pes etmeyecektim.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Neyi açıklayayım?"

"Bir bakalım, dün gece kardeşimle sergilediğin gösteriden bahsedebiliriz ve sonra da bana Sam'le olan ilişkini neden bitirdiği açıklamayı deneyebilirsin."

"Ortada bitirecek bir ilişki yoktu."

"Peki ya kardeşim?"

"Bu seni ilgilendirmez." Yanımdan geçip gitmeyi denedi ama önüne geçerek ona engel oldum. "Çekil önümden Ava."

"Hayır. Oturup bana olan biteni anlatacaksın. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Kolunu tutuyor ve onu kanepeye doğru çekerek, yumuşak minderlerin üzerine oturmasını sağlıyorum. "Neler oluyor Kate?"

Sinirli bir şekilde cevap veriyor "Hiçbir şey."

"Ah, beni kızdırıyorsun," diyorum. "Konuşmaya başla, Matthews."

Ağlamaya başlıyor. Çok rahatlıyorum. İnatçılığı yüzünden onu tokatlamak üzereydim ama şimdi kollarını etrafına dolanmış bir şekilde göğsümde ağlıyor. Kate'in ne durumda olduğunu bilmiyorum ama bu bana kendimi daha iyi hissettiriyor. *Gerçekten* de umursuyor.

Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Hadi Sam'den bahset."

"Sana söyledim, sadece eğlenceli olması gerekiyordu." Kesik kesik nefesinin arasından dökülüyor kelimeleri.

"Gerekiyordu mu?" diye soruyorum. "Yani eğlenceden daha da mı fazlası?"

"Evet... Hayır... Bilmiyorum!" Aynı benim gibi kafası karışmışa benziyor.

"Dan'in gelmesinin bunlara sebep olacağını biliyordum." İç çekiyorum. Eğer kardeşimle konuşursam telefonumu ona fırlatabilirdim. "Kate, Dan'le ayrılmanıza sebep olan şeyleri hatırlaman gerekiyor."

"Biliyorum. Birbirimiz için iyi değiliz ama uyumluyuz Ava. Biz birlikteyken çok ama çok uyumluyuz."

"Seks yaparken demek istiyorsun." İrkilip, yüzümü ekşitiyorum. Kardeşimi o şekilde düşünemiyorum.

"Evet ama diğer her şey çok berbat."

"Öyle," diyerek ona katılıyorum. Şiddetli kavgalara, birbirlerini sinirlendirmek için duydukları bitmek tükenmek bilmeyen ihtiyaçlarına ve kötü ilişkilerinin kaderinin hastalıklı akışına şahit oldum. Birbirlerine fiziksel ya da ruhsal olarak hiç saygıları yoktu. Sadece seksti. O zamanlar erkek kardeşim ve en yakın arkadaşımın birbirlerine âşık olması düşüncesinden çok mutlu olduğum için bunları görmezden gelmiştim. Sorunda buydu zaten. Onlar âşık değildi. Olan şey sadece şehvetti.

Kollarımın arasından çıkıyor ve doğrularak, sakinleşmek için nefes alıp veriyor. "Erkeklerden nefret ediyorum," diyor.

"Etmemelisin. Özellikle bir tanesinin tüm dünyası sen iken."

Bana meraklı gözlerle bakıyor. "Sam mi?"

Bu kadar kör olduğu için onu neredeyse tokatlamak üzereyim. "Evet, Sam."

"Ava." Kahkaha atıyor. "Sam'in tüm dünyası ben değilim. Ben onun, yatak odasında, dünyasının *sarsılmasına* sebep oluyorum. Hepsi bu."

"Çok uyumlu olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsun?" Ona kaşımı kaldırarak bakıyorum. "Sadece Sam'le ruhsal bir bağınız da var."

Bana kötü kötü bakıyor. Haklı olduğumu biliyor. "Sadece eğlenceydi."

Bu sefer kanepede rahatsız bir şekilde geri çekilen benim. "Sen inanılmazsın."

"Hayır, gerçekçiyim," diyerek itiraz ediyor "Sadece seksti."

"O zaman neden bir bebek gibi ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyerek ayağa kalkıyor. "Berbat hissediyorum. Bu da duygularımın açığa çıkmasına sebep oluyor. Çay ister misin?"

"Evet," diyerek somurtuyor, ayağa kalkıp mutfağa doğru peşinden ilerliyorum.

Tezgâha uzanıyor ve iki tane kupa alıyor. "Sahi, sen neden buradasın?"

Sorusu sandalyeye otururken sendelememe sebep oluyor. Ona söylemeli miyim? Onu başımdan atmam yeterli olmayacak ama Jesse'yi sevdiğini söylemişti ve bu onun hislerinin bir anda değişmesine sebep olabilirdi. Ona çok kızgın olsam da sevdiğim insanların onu sorgulamasına neden olacak bilgileri vermekten nefret ediyordum. Ve tabii beni sorgulayacakları bilgiler. Akıl sağlığımı sorgulayacakları bilgileri.

Bu konuda en yakın arkadaşıma *gerçekten* ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Kararımı veriyorum. "Esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolan haplarımı hatırlıyor musun?"

Bana dönüp, iki kupaya da birer tane poşet çay koymadan önce homurdanıyor. "Evet, sen ve senin saçma bir şekilde düzensiz hayatın."

"Şey, ben de öyle sanıyordum." Ben de ona bakıyor, olayı kavramasını bekliyorum ama o mutlulukla çay poşetini bardağına batırıp çıkarıyor. "En başta en azından."

Çayı karıştırıyor ve masaya getirip diğeriyle uyumsuz sandalyeye oturuyor. "En başta mı?" Kafası karışmış ifadesinden hiçbir şey anlamadığını görüyorum. Belki de akşamdan kalma olduğu için.

"Onları Jesse alıyormuş," diyorum hızlı bir şekilde, kararımı değiştirmeden önce.

Şimdi kafası karışmış yüzünde, ağzının üstünde, sertçe çatılmış kaşlar var. "Ne yapıyormuş?"

"Haplarımı alıyormuş. Hamile kalmamı istiyor."

Şaşkınlıktan açık kalmış ağzıyla birlikte gözleri irileşirken, dikkatlice kupasını bırakıyor. "Sana söyledi mi?"

"Evet," diyorum iç çekerek. "Ama zaten biliyor gibiydim."

"Onları aldığını biliyor muydun? Yenisini alıp, tekrar kaybettiğinde de mi?"

"Aklım başımda değildi."

"Neden böyle bir şey yaptı ki? Ve hiç mi korunmadın?"

"Hayır, her zaman değil," diyerek mırıldanıyorum anlayışla, kendimi dikkatsizliğim yüzünden azarlamaya hazırlarken. Oldukça dikkatsizdim ama şimdi sadece haplarımı aldığı için değil, *bütün* bu berbat durum için Jesse'yi suçluyorum. Evet, onu her seferinde korunmaya zorlamalıydım ama unuttum. Saçma bir sebepti ama bunu yaptım ve bunun tek sebebi benim deli adamımın dikkatimi çok iyi dağıtması.

Kate hâlâ şokta gibi görünüyor. Şaşırmıyorum, ben de şoktayım. "Peki, madem tüm bunları biliyordun, neden ona söylemedin?"

"Asla kabul etmezdi Kate. O bir deli." İç çekiyorum. Büyük ihtimalle deli olan benim, deli ve aptal.

"Ama sadece seninleyken," diyor Kate.

"Evet, sadece benimleyken." Çayımdan bir yudum alıyorum. Beni izliyor ama ne düşündüğünü söylemiyor. Bir şeyler düşünüyor olmalı.

"Neden görmezden geldin?" diye soruyor.

Bu sorunun gelmesinden korkuyor ama yine de bekliyordum ve ben de aynı şeyi merak ediyorum. "Hiçbir fikrim yok." Hüsrana uğramış hissediyorum. Yeterli bir sebebim yok.

Kate başını sallayarak, savunmasız hissetmeme sebep oluyor. "Seni anlamıyorum ve kesinlikle onu da anlamıyorum."

"Kaçıp gitmemden korkuyordu," diyerek sessizce mırıldanıyorum. Bu kadar durgun olmamın sebebi neydi?

"Onunla evlendin!" diyerek gülüyor. "Siktir Ava. Bu adamın sorunu ne? Pekâlâ, biraz deli olduğunu biliyorum ama..."

"Biraz mı?" diyerek gülüyorum.

"Evet, tamam, lanet yüzyılın eksik beyanıydı ama seninleyken olan davranışlarını hep çok sevimli bulmuşumdur. Seni çok sevişini, senin için endişelenmesini ve seni korumasını. Hepimiz onun davranışlarının mantık sınırlarını aştığını biliyoruz ama haplarını çalmak? O adamın beni şaşırtabileceğini sanmazdım ama bu sefer kendini aştı."

"Öyle yaptı," diyerek mırıldanıyor, çayımı dikkatli, yavaş bir şekilde sallıyorum.

"Peki, madem biliyordun ve o da senin bildiğini biliyordu, o zaman sorun ne?"

"Uğraşları sonuç vermiş olabilir."

Kate'in çayı boğazına kaçıyor "Hamile misin?" Öksürüyor.

Sözleri boğazımda bir şeylerin düğümlenip, yutkunamama sebep oluyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan gözyaşlarımı yanaklarımdan aşağıya akmaya başlıyor. Çayımı masaya bırakıyorum ve yüzümü avuçlarımın arasına alıyorum... Ve hıçkırıyorum.

"Ah siktir! Ah kahretsin!" Kate'in sandalyesi mutfak zemininde gıcırdıyor ve bir saniye sonra, arkama geçip kollarını etrafıma dolayarak beni sakinleştirmeye çalışıyor. Bir anda aptal gibi hissediyorum. Gerçekten ama gerçekten aptal. Şüphelerimi çok uzun süre görmezden geldiğim için, daha önce olanları anlayamadığım için ve Jesse'nin benim dikkatimi kötü etkisiyle dağıtmasına izin verdiğim için aptal.

"Reglimin yarın olması gerekiyor. Biliyorum olmayacağını ve Jesse de bunu biliyor." Burnumu çekiyorum ve Kate beni bırakıp çekmecelere yöneliyor. "Bir süredir Jesse'yi delirtecek şekilde görmezden geliyordum ama bunun için hazır değilim Kate. Ve şimdi kendime kızgınım ve ona daha da çok kızgınım. Bazen bazı şeyleri görmezden geliyorum ama bu bambaşka bir şey. Bunu yapmasına izin veremem."

Bana bir peçete uzatıyor ve o yanıma otururken ben burnumu siliyorum. "Sana kesinlikle katılıyorum," diyor. Bunu duyduğum için ne kadar rahatladığıma inanamıyorum. Jesse'yi çok sevdiğini biliyorum ve genelde onu hiçbir şey kızdıramaz, tüm çileden çıkarıcılığıyla kocam bile ama bu onu şaşırtıyor. Ve buna çok memnunum. "Ne yapacaksın?" diye soruyor. "Onu uğraştıracak mısın?"

"Bebeği aldıracağım."

Kate'in ağzı açık kalıyor. Bu yardımcı olmuyor.

"Kate nasıl olacağını hayal edebiliyor musun? Beni zaten hâli hazırda boğuyor ve belli bir yere kadar bundan hoşlanıyorum ama hamile olmak?"

"Ah Tanrım, Ava. Onu akıl hastası edeceksin."

"Bu yeteri kadar iyi bir sebep değil," diye cevap veriyorum sessizce. Bunun ona ne yapacağını biliyorum ama o yaptıklarının beni nasıl etkileyeceğini hiç düşünmedi. "Sadece bu değil. Benim bir kariyerim var. Yirmi altı yaşındayım. Bir bebek istemiyorum Kate."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum bile."

"Sadece doğru olanı yaptığımı söyle."

Başını hafifçe sallıyor. Anlamasına ihtiyacım var. "Tamam," diyor gönülsüz bir şekilde. Bunun doğru olduğunu biraz bile düşünmüyor ama beni suçlamıyor oluşu benim için yeterli. Yeteri kadar suçlu hissediyorum zaten. Kontrolü tekrar elime almam gerek.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum. Sonra çayımı alıp bir yudum içiyorum.

8

Bugün pazartesi. Gün doğumu ile uyanıp, kendi kendime ağlıyorum. Sadece kaçınılmazı geciktiriyorum. Doktor Monroe'yu görmem gerek.

Green Park metro istasyonundan çıkıp Piccadilly'ye doğru gidiyor ve birkaç dakika sonra çılgınca bir insan kalabalığının ortasında kalıyorum. Bunu özlemişim. Metronun karmaşasını ve ofisime kadarki birkaç metreyi, tüm o heyecanlı tırmanış yürüyüşünü, vücutlardan kaçınmayı ve çoğunlukla telefonda bağıran gürültülü sesleri özlemişim. Onunla birleşen tiz otobüs ve araba sesleri, sabırsız kornaların bağırışları ve bisiklet zilleri, arkamdan dürtülene ve aşırı kalabalık kaldırımın akışını tıkadığım için dalga geçilene kadar yüzüme tuhaf bir gülümse yerleştiriyor. İçine girdiğim hayallerden çıkıp, adımlarımı hızlandırarak Berkeley Meydanı'na ilerliyorum.

"Günaydın, çiçeğim." Patrick'in büyük bedeni, ofisinden çıkıp benim odama doğru ilerliyor.

Sandalyeme oturup, onu görebilmek için dönüyorum. "Günaydın." Aptalca şekilde abartılı bir biçimde keyfim yerimdeymiş gibi yapıyorum.

Masama oturup, gerilmiş ahşabın her zamanki gibi gıcırdamasına ve benim her zamanki gibi hoşgörüyle gerilmeme sebep oluyor. Bir gün çökecek. "Utangaç gelin nasıl?" Yanağımı sıkıyor ve göz kırpıyor.

"Mükemmel," diyerek gülümsüyor, gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmak için en yanlış kelimeyi seçebilmiş olmama içimden kahkaha atıyorum. Mükemmel derece perişan, bu şu anda nasıl olduğum.

"Harika bir davetti. Teşekkürler."

"Ah, ben teşekkür ederim." Patronumun teşekkürünü sevgiyle savuşturuyorum. "Herkes nerede?" diye soruyorum, konuşmayı benim çılgınca düğünümden ve büyük ihtimalle çılgınca evliliğimden umutsuzca uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Sal dolabını düzenliyor, Tom ve Victoria'nın da şimdiye burada olmaları gerekiyordu." Saatine bakıyor. "Van Der Haus." Bakışlarını bana çeviriyor ve Danimarkalı müşterimin adının geçmesiyle rahatlamış görünmekte zorlanıyorum. "Seninle iletişime geçti mi?"

"Hayır." Bilgisayarımı açıp, ekranın açılması için faremi hareket ettiriyorum. Mikael'in intikam planıyla ilgili patronumla konuşmak için pazartesiye kadar zamanımın olduğu söylendiği aklımdan çıkmadı ama ilişkimdeki son duruma bakacak olursak ve Jesse'yi terk ettiğim gerçeğini ele alırsak, lordumun bu konuda ısrarcı olmayacağını düşünüyorum. "Birleşik Krallık'a dönünce benimle iletişime geçeceğini söyledi."

"Uygundur." Patrick masamda hareket ediyor ve zavallı şeye işkence etmeye devam edecekse en azından onu sabit tutmam gerek. "Ve diğer müşterilerinle ilgili söyleyecek bir şeyin var mı? Kentler, Bayan Quinn... Bay Ward." Kendi küçük şakasına gülüyor ve yeni kocamla sorunlarım olsa da, Patrick'in benim ve Jesse'nin ilişkisini kabul etmesine minnettarım. Önümüzdeki birkaç günden sonra ortada bir ilişki olacaksa tabii.

"Hepsi harika. Kentler'in çalışması kapsamlı bir şekilde devam ediyor, Bayan Quinn'inki yarın başlayacak ve Bay Ward yatakları mümkün olan en kısa sürede sipariş etmemi bekliyor."

Patrick kahkaha atıyor. "Ava, çiçeğim, kocandan Bay Ward diye bahsetmek zorunda değilsin."

"Ağız alışkanlığı," diye homurdanıyorum. Ondan bahsederken kullanabileceğim bir sürü şey düşünebiliyorum şu anda.

"O güzel örgü tarzındaki yatakları mı diyorsun?"

"Evet." Tasarımı çekmecemden çıkarıp Patrick'e uzatıyorum.

"Nefes kesici," diyor basitçe. "Ona birkaç pounda mal olacak."

Nefes kesici? Evet. Pahalı? Çılgınca. Ama Patrick bu tarz yatakların Manor'da ne kadar kullanışlı olabileceğinin farkında değil. Sevimli patronum için Manor hâlâ hoş bir hafta sonu kaçamağı yeri. "Karşılayabilir," diyerek omuz silkip, bana uzattığı tasarımları geri alıyorum.

Tasarımları gülümseyerek elinden aldığım sırada parçalara ayrılan ahşap masanın çatırtıları sessiz ofisimizin içinde yankılanıyor ve Patrick'in yüzünde panik dolu bir ifadeyle yere düştüğünü görüyorum.

"Kahretsin!" diye bağırıyor kırık ahşap parçalarının ve masamdan dökülen ofis malzemeleriyle bilgisayar ekranımın arasında yuvarlanıyor. Boğazımdan bir kıkırdama kaçmaya çalışıyor ve ona engel olmak için tüm gücümü kullanıyorum. Bu çok komik.

Dayanamıyorum. Dudaklarımdan bir kahkaha firar ediyor. "Özür dilerim!" diyorum kıkırdayıp kendimi toparlayarak. "Hadi!" diyerek elimi uzatıyorum ve o uzanıp elimi tutunca hareketi gömleğinin düğmelerini geriyor. Patlayarak açılınca düğmeler ofisin etrafına saçılmasına ve Patrick'in göbeğinin ortaya çıkmasına sebep oluyor. Bu hiç yardımcı olmuyor ve tekrar kahkaha atmaya başlıyorum.

"Lanet olsun!" diyerek küfür ediyor elimi sıkı sıkı tutarken. "İki kere lanet olsun!"

"Ah Tanrım!" diye haykırarak altıma etmeden önce kendimi durdurabilmek için öne doğru eğiliyorum. "Patrick iyi misin?" İyi olduğunu biliyorum. Eğer ciddi anlamda yaralanmış olsaydı etrafta yuvarlanıp küfür ediyor olmazdı.

"Hayır, kahretsin değilim! Kendine gelip bana yardım eder misin?" Elimi çekiştiriyor.

"Özür dilerim!" Bu iyi değil. Gözlerimden yaş geliyor ve büyük ihtimalle maskaram akmış durumda. Patrick'i yerden

kaldırmak için tüm gücümü kullanıyor, bir an önce tuvalete gidebilmek için elimi çabuk tutuyorum. Ve onu ayağa kaldırır kaldırmaz da bunu yapıyorum. "Affedersin!" diyerek gülüp, malzeme dolabının yanından geçerken arkamda şaşkın bir Sal bırakarak bayanlar tuvaletine koşuyorum.

Kendimi toparladığım zaman ofise geri dönüp, Tom'la Victoria'nın geldiğini ve Sal'in dizlerinin üzerine eğilmiş bir şekilde yere dağılmış ataçları topladığını görüyorum.

"Ne oldu?" diyor Victoria, fısıldayarak.

"Masam sonunda çöktü." Gülümseyip, tekrar kahkaha krizine girmemek için kendimi zor tutuyorum. Eğer bir kez başlarsam duramam.

"Kaçırdım!" diye haykırıyor şaşkın bir şekilde. "Kahretsin." Çantasını sandalyesinin arkasına asıyor. "Hayatım! Gelinimiz nasıl?"

"İyi," diye cevaplıyorum.

"Ah evet!" diye şakıyor, Victoria. "Evlendiğim zaman aynen senin düğünün gibi olacak. Sadece belki bir se..."

Boşboğaz iş arkadaşıma uyaran bakışlar atıyorum ve az kalsın yapmak üzere olduğu hatanın farkına vararak eliyle ağzını kapatıyor.

Sal'e yardım etmek için eğiliyorum. "Çok güzeldi Ava," diyor, hülyalı hülyalı. "Çok şanslısın."

Sal'in sözcükleri sadece sıkıntımı arttırmaya yararken çantamda telefonum *Angel* melodisi çalmaya başlıyor. Başımı çevirip masamın karmaşasının arasında duran çantama bakıyorum. Onunla konuşmam. Onun beni aramasının bu kadar sürmüş olmasına biraz şaşırıyor ve dün gece çok ısrarcı olmamasına daha da çok şaşırıyorum. Tüm bu işaretler sadece tek bir şeyi gösteriyor. Sınırı aştığını biliyor. Şu an Royal Parks'ta durmadan koşmak dışında ne yaptığını merak ediyorum.

Sal bana beklenti dolu gözlerle bakıyor ama ben sadece gülümsüyor ve ataçları toplayıp bir kutunun içine doldurmaya devam ediyorum. Onca şeyin arasından neden en kü-

çük olanları topladığımızı yeni sorguluyorum. "Onu sonra ararım," diyorum Sal'e, yaptığımız işin ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum.

İşimiz bittiğinde Sal ayağa kalkıp kahve yapmak için mutfağa yöneliyor ve ben de kendimi toparlayıp Patrick'in ofisine yöneliyorum. Kapıyı çalıyor ve başımı içeri uzatıyorum. Kızarmış bir surat ve dağılmış saçlarla masasında oturuyor. "İyi misin Patrick?" diye soruyorum, gülüşümü bastırmak için dudaklarımı ısırırken.

"İyiyim ben," diye homurdanıyor. "Sanırım Irene bunu biraz kilo vermek için bir işaret olarak görebilir." Biraz sırıtarak ona güldüğüm için daha az kötü hissetmeme sebep oluyor. "Gününü güzelleştirdiğime sevindim, çiçeğim."

"Üzgünüm ama oraya oturduğun her seferinde çıkan çıtırtıları duymuş olmalısın."

"Evet duydum. Aptal ucuz şey!"

"Elbette," diyerek sözlerini onaylıyorum. Masamla ilgili hiçbir şey ucuz değildi. "Kahve ister misin?"

"Hayır," diyerek homurdanıyor. "Eve gidip üzerimi değiştirmem gerek."

"Peki." Odasından çıkıyor ve kendi ahşap yığınıma dönerek kırık parçaların arasında çantama bakınıyorum. Telefonumu elime alıp Jesse'den gelen tüm cevapsız çağrıları temizleyip doktorumu arıyorum.

"O iyi mi?" diye soruyor Tom kıkırdayarak. Victoria da onun gibi kıkırdıyor.

"O iyi ama eve gidip düğmeleri patlayan gömleğini değiştirmek için ofisinden çıkarken gülmemeye çalışın." Sırıtıyorum.

"Düğmeleri mi patladı?" Victoria kahkaha atarken sandalyesinde geriye doğru yaslanıyor.

Tom, Victoria'ya bakıp kahkahalarına eşlik ediyor. "Ah, dalga geçiyorsun!"

Kıkırdamalarımı kontrol edip, telefonum bağlandığında malzeme dolabına gidiyor ve ardından resepsiyonistin ya-

nından geçerek sonunda saat dörde randevu almayı başarıyorum.

Gün lordumdan sadece bir cevapsız çağrıyla hızla akıp gidiyor. Cevapsız çağrıları bekliyordum ama beklemediğim şey ısrar etmiyor oluşuydu. Ofisi aramadı, yanıma gelmedi ve delirmedi. Beni kendi hâlime bırakıyor oluşundan dolayı mutlu mu olsam yoksa hiç de ona göre olmayan bu hareketleri yüzünden endişelenmeye mi başlasam bilemiyorum. Onu özlüyorum ama bununla başa çıkmam gerekiyor. Gardımı düşürmememem gerekiyor ve bunu yapabilmemin tek yolu onunla konuşmamaktan ve onu görmemekten geçiyor. Direndiğim zaman bana yapabilecekleri beni korkutuyor.

Çantamı alıp geçici masamdan, yani yapıştırılmış masamdan kalkıyorum. "Ben çıkıyorum. Yarın görüşürüz," diyorum tüm iş arkadaşlarımın yanından geçerken. "Patrick'in haberi var."

Ben dışarı çıkıp metroya doğru ilerlerken bir grup ses veda ediyor. Tüm yol boyunca çantamda *Angel* çalıyor. Bugünkü ısrar biraz fazla.

Metro durağına yaklaşırken, uzun, yapılı, yeşil gözlü bir duvar önümde belirdiğinde şaşkınlıkla sendeliyorum. Derin derin nefes alırken elim kalbimin üzerine gidiyor. Sonra fazlasıyla sinirleniyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum kısaca.

"Telefonuna cevap vermiyordun." Çantamı gösteriyor. "Belki de duymadın."

Ona bakıp, suçlayan bakışlarını görüyorum. Duyduğumu çok iyi biliyor. "Beni takip ediyordun." Ben de suçlayabilirim.

"Nereye gidiyorsun?" Bana yaklaşıyor ama ben geri çekiliyorum. Bana dokunmasına izin veremem. Ve lanet olsun, nereye gidiyorum?

"Bir müşteriye," diyorum.

"Ben seni bırakırım."

"Sana söyledim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Jesse." Yanımızdan geçerken bazısı homurdanan, bazısı kötü bakışlar atan yayaları fark ediyorum ama ne ben ne de Jesse umursamıyoruz. Gri-mavi takımın içinde nefes kesici gözükürken sadece bana bakıyor.

"Ne kadar süre yalnız kalmaya ihtiyacın var? Seninle cumartesi günü evlendim ve sen beni pazar günü terk ettin." Uzanıp kolumu tutuyor ve dokunuşunu elime ulaşana kadar aşağıya kaydırıyor. Her zamanki gibi saçlarım elektrikleniyor ve bir titreme beni ele geçiriyor. İç içe geçmiş ellerimize bakışını izliyorum. Parmakları yavaşça benimkilerin içine geçiyor. "Acı çekiyorum Ava." Başını kaldırıp yeşil gözlerini üzerime dikiyor. "Sensiz acı çekiyorum."

Kalbim onun için acıyor ve yanına gidip onu kollarımın arasına almak için duyduğum içgüdülerimi bastırarak gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Eğer istediğini çeşitli pozisyonlarda beni becererek ya da Jesse tarzındaki geri sayışlarıyla elde edemezse, kalbimi milyonlarca parçaya ayıran sözleriyle beni mahvediyor.

"Gerçekten gitmem gerekiyor." Beni tutmasını bekleyerek arkamı dönüyorum ama elimi bırakıyor ve ben şaşırmış ve gerçekten de endişelenmiş bir şekilde uzaklaşıyorum.

"Bebeğim lütfen, her şeyi yaparım. Lütfen beni bırakma." Yalvaran sesi bir anda durmama sebep olurken, acı beni delip geçiyor. "En azından seni bırakmama izin ver. Trene binmeni istemiyorum. Sadece on dakika istiyorum senden."

"Metroyla daha hızlı giderim," diyorum sessizce gürültülü kalabalığın ortasında. Yüzümü ona çeviriyorum.

"Ama seni ben bırakmak istiyorum."

Ona nereye gittiğimi söyleyemem. Bana engel olur. Hemen beynimi zorlayıp, sadece tek bir çözüm bulabiliyorum. Doktora yakın bir yerde beni bırakmasını isteyeceğim. Yakınlarda bazı apartmanlar var. Farkı anlamayacak.

İç çekiyorum. "Araban nerede?"

Yüzünde bariz bir rahatlama ifadesi beliriyor ve bu daha da suçlu hissetmeme sebep oluyor. Suçlu hissettiğim zamanlarda kendimi ele veriyorum. Uzanıp nazikçe elimi tutuktan sonra yavaşça beni bir otelin otoparkına doğru ilerletiyor. Vale dolabından anahtarları alıp Jesse'ye veriyor ve elimi sadece arabaya geldiğimizde binebilmem için bırakıyor.

Piccadilly'ye çıkıp diğer yolculara dikkat ederek sürüyor ve vitesi bile nazikçe değiştiriyor. Arabayı sürüş şekli sakin ruh hâliyle uyum sağlıyor.

"Nereye gidiyorum?" diye soruyor müzik sistemini açıp hoparlörlerden The XX'in *Islands* parçası duyulduğunda. Müzik bile dingin ve yumuşak.

Muayenehanenin yakınlarında bir cadde isimi bulabilmek için zihnimi zorluyorum ve aklıma bir tane geliyor. "Luxemburg Gardens. Hammersmith," diyorum, pencereden dışarıya bakarak.

"Tamam," diyerek sessizce cevap veriyor. Bana baktığını biliyorum. Dönüp onu zorlamalı, kendini daha iyi bir şekilde açıklaması için baskı yapmalıyım ama çaresizliğim beni ele geçiriyor. Bunu boyun eğmeyle karıştırmasa iyi eder. Ona teslim olmuyorum. Sadece Jesse'yi atlatıp doktora gitmem ve içinde bulunduğum berbat durumu çözmem gerekiyor.

Luxemburg Gardens'a dönüp, üç şeritli yolda yavaşça ilerliyor. "Burada durabilirsin," diyerek sol tarafta bir yeri işaret ediyorum ve kenara çekiyor. "Teşekkürler." Kapıyı açıyorum.

"Rica ederim," diyerek mırıldanıyor. Eğer dönüp ona bakarsam yakışıklı yüzünden okunan her bir düşünceyi ve her bir endişeyi göreceğimi biliyor, o yüzden ona bakmıyorum. Arabadan dışarı çıkıyorum. "Bu akşam benimle yemek yer misin?" diye soruyor hızlıca, bunun son şansı olduğunu biliyormuş gibi.

Derin bir nefes alıyorum. "Sadece on dakika dedin ve ben de bunu sana verdim. Sense hiçbir şey söylemedin." Arkamda çaresizlikle acı çeken bir yüz bırakıp gidiyor ve yolun karşısına geçiyorum ama birden aklıma gidebileceğim bir *müşterim* olmadığı gelince duruyorum. En azından beş yüz metre kadar bir yolu geri dönmem gerekiyor ve Jesse arabasında otururken bunu yapamam. Bu yüzden çantamı açıyor ve içinde bir şeyler arıyormuş gibi yaparken, gitmesi için içimden dua ediyorum. Arabanın motorunun sesini ya da en azından küçük bir kükreme sesini duyabilmek için kulaklarımı açıyorum ve uzun bir sürenin ardından, sonunda o ses kulaklarıma çalınıyor. Bir kükreme. Omzumun üzerinden dönüp arabasının cadde boyunca uzaklaşmasını izliyor, ardından geldiğimiz yolu geri dönüyorum. Midemin bulandığını hissediyorum. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum. Aile doktorumuza yaptığım sayısız ziyaretin, yenilediğim ilaçların ve her seferinde duymak zorunda kaldığım öğütlerden sonra, bir sorguyla hatta dikkatsizliğim üzerine sert bir konuşmayla yüzleşmek üzereyim. Ceza arsızı olduğumu düşünecek. Bence zaten öyleyim.

Girişimi yapıyor ve bekleme salonundaki sehpanın üzerinden bir dergi alıyor, sonra da yirmi dakika boyunca onu okuyormuş gibi yapıyorum. Yerimde kıpırdanıyor, kıyafetlerimi düzeltip duruyor ve sakinleşmeye çalışıyorum. Gerçekten de hasta hissediyorum ve sanki bir işaretmiş gibi bebek aldırmakla ilgili tartışmalardan bahseden bir makaleye denk geldiğimde midem bulantım durumun daha da kötüleşmesine sebep oluyor. Dudaklarımdan çaresiz bir gülüş dökülüyor.

"Komik bir şey mi var?"

Jesse'nin tanıdık aksanını duyduğumda donup kalıyor ve dergiyi hızla kapatıyorum. "Beni mi takip ettin sen?" diye soruyorum, tamamen buz kesmiş bir şekilde ona dönerken.

"Berbat bir yalancısın bebeğim," diyor, gerçekçi ama yumuşak bir şekilde. Haklı; yalan söylemekte berbatım. "Ne-

den doktora geldiğini ve bana neden yalan söylediğini anlatacak mısın?" Elini çıplak dizimin üzerine koyuyor ve eli yavaş hareketlerle daireler çizerken beni dikkatle izliyor.

Dergiyi masanın üzerine fırlatıp atıyorum. Bu adamdan kaçış yok. "Sadece kontrol amaçlı," diye mırıldanıyor, dizimi dokunuşundan kaçırmaya çalışıyorum.

"Sadece kontrol amaçlı mı?" Ses tonu belirgin bir şekilde değişiyor. Artık yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle konuşmuyor. Sesinde öfke var.

Bunu dikte edemez. "Evet."

"Bunu birlikte yapmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Birlikte mi? Şaşkınlıkla öfkeli gözlerim ona dönüp, bana bakan meraklı yeşil gözleriyle karşılaşıyorum. Dizimin üzerindeki eli gevşiyor ve ayağımı hızla geri çekiyorum. "Beni hamile bırakmaya çalışma kararın gibi mi? O kararı birlikte vermiş miydik?"

"Hayır," diye cevap veriyor, bakışlarını kaçırarak.

Mükemmel profiline bakıyor, yumuşamak istemediğim için bakışlarımı kaçırıyorum. Gerçekten sınırlarını zorluyor ve çaresizliğim yerini daha önce kızgınlığıma bırakıyor, sadece artık daha da artmış durumda. "Bana bakamıyorsun bile, değil mi?" diye soruyorum sertçe. "Umarım hamile değilimdir Jesse; çünkü bırak bir bebekle başa çıkmayı, beni en büyük düşmanımla düşürdüğün durumla bile başa çıkamıyorum."

Şimdi şaşırmış görünen o. Bakışları kısılırken, nemli saçları gerginlikten terlemekten şakaklarına yapışıyor. "Hamile olduğunu biliyorum ve bunun nasıl bir şey olacağını da biliyorum."

"Ah?" Gülüşümü saklamaya uğraşmıyorum bile. "Nasıl bir şey olacakmış?"

Yüz hatları yumuşuyor ve elini uzatıp yavaşça yanağımı okşadığında kalp atışlarım yavaşlıyor. "Mükemmel," diye fısıldayarak, gözlerini benimkilerin üzerinde gezdiriyor.

Bakışlarımız bir süre için kenetleniyor ama adım seslenildiğinde beni etkisi altına aldığı büyüsünden kurtuluyor ve hızla olduğum yere dönüp, neden orada olduğumu hatırlıyorum. Öfkem de hızla geri dönüyor. Mükemmel olamaz. Belki onun için ama benim için bir işkence olur. Ayağa kalkarak, dizimdeki ve yüzümdeki ellerinin düşmesine sebep oluyorum ama ani hareketimle Jesse de hızla yerinden kalkıyor. Ah hayır! Benimle gelmiyor. Bu benim ruh hastası lordum doktorumun odasına dalmadan da yeterince küçük düşürücü olacak zaten. Her neyse, eğer hamileysem, Jesse'nin bunu *bilmemesi* gerekiyor. Bebeğini aldırmama asla izin vermez ve beni durdurmak için ne kadar ileri gidebileceğini düşünmekten nefret ediyorum.

"Deneme bile!" diyorum ve irkiliyor. "Otur!" Sandalyeyi işaret ediyor ve ona en tehditkâr bakışlarımdan birini atıyorum. Bu zor. Her an kusabilirim.

Ani hareketime karşın, sakince eğilip, temkinli hareketlerle sandalyesine oturuyor. Çıkışım yüzünden şaşırmış bir yüz ifadesi var. Arkamı dönüyor ve onu tokat yemiş gibi bir ifadeyle bırakarak, doktorumun odasına girmeden önce derin cesaret verici bir nefes alıyorum.

"Ava! Seni görmek ne güzel." Ellilerinin başındaki Doktor Monroe, orta yaşın verdiği tek tük kırışıklıklar ve platin rengi saçlarıyla muhtemelen tanıştığım en nazik kadınlardan biri.

"Sizi de öyle, doktor," diyerek karşılık veriyorum gergince, sandalyenin ucuna otururken.

Endişeli gözüküyor. "İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim, sadece biraz tuhaf hissediyorum. Muhtemelen sıcak yüzündendir." Elimi yüzüme doğru sallıyorum. Burası daha da sıcak.

"Emin misin?"

Çenemin titremeye başladığını hissediyor, onun endişesini daha da çok arttırıyorum. "Hamileyim!" diyerek haykı-

rıyorum. "Biliyorum bana haplarımla ilgili öğüt vereceksiniz ama lütfen bana kendimi daha da kötü hissettirmeyin. Biliyorum, tam bir aptalım. "

Endişeli yüzünde hoşgörülü bir bakış beliriyor. "Ah, Ava." Uzanıp elimi tutuyor. Anlayışı kendimi daha da umutsuz bir aptal gibi hissetmeme sebep oluyor. "Al." Bana bir peçete uzatıyor. "Reglin ne zaman?"

"Bugün," diyerek hızlıca yanıtlıyorum.

Gözleri irileşiyor. "Bugün mü?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Ava, bu kadar emin olmanın sebebi ne? Reglin birkaç gün gecikebileceği gibi, erken de olabilir."

"Güven bana, biliyorum." Burnumu çekiyorum. Artık reddetmeyip, bununla doğrudan yüzleşiyorum.

Kaşlarını çatıp, çekmecesine uzanıyor. "Bunu alıp tuvalete git," diyor, bana bir hamilelik testi uzatarak.

Zaman kaybetmiyorum. Doktor Monroe'nun odasından çıkıyor, koridora dönüyor ve gizlice Jesse'nin sırtına bakıyorum. Hâlâ oturuyor ama dirseklerini dizine koymuş bir şekilde başı ellerinin arasına düşmüş. Bariz çaresizliğini görmezden gelip, bayanlar tuvaletine doğru hızla uzaklaşıyorum.

Beş dakika sonra, doktorumun yanına geri dönüyor ve masasının diğer ucuna düzgünce koyduğu teste bakıyorum. Ben kendimi kaybetmiş bir şekilde ayağımı yere vururken, o klavyesinin tuşlarına dokunuyor ve ardından uzanıp testi alarak, kısa bir bakış atıp, gözlerini bana diktiğinde nefesimi tutuyorum.

"Pozitif," diyor kısaca, kendim görebilmem için testi bana uzatırken. Böyle olacağını biliyordum ama doğrulanmış olması durumu daha da gerçek yapıyor ve ayrıca beni bu noktaya kadar getiren acı ve öfkenin artmasına sebep oluyor.

"Aldırmak istiyorum," diyorum net bir şekilde, direkt Doktor Monroe'nun gözlerine bakarak.

Sandalyesinde gözle görülür bir şekilde irkildiğini görüyorum. "Ava, tabii ki bu senin kararın ama sana diğer seçenekleri sunmak benim görevim."

"Hangi seçenekler?"

"Evlatlık verebilirsin. Dışarıda hayatlarını gayet iyi idare eden bir sürü bekâr anne var ve eminim ki ailenin desteğiyle çok iyi bakılacaksın."

Olduğum yere siniyorum. "Aldırmak istiyorum," diye tekrarlıyorum, tüm önerilerini ve içtenliğini görmezden gelerek. Kesinlikle haklı, ailem bana bakar... Eğer bekâr olsaydım tabii. Ama değilim. Ben evliyim.

"Pekâlâ." İç çekiyor. "Tamam, ne kadarlık hamile olduğunu görmek için taramadan geçmen gerekiyor." Tekrar klavyesinin tuşlarına basmaya başladığında, kendimi savunmasız ve aptal hissediyorum. "Biraz daha ilaç yazıyorum. Böylece hamileliğin sona erdiğinde korunduğundan emin olabilirsin. Hastane sana operasyon sonrasında olacaklar ve yan etkileriyle ilgili fazlasıyla bilgi verecektir."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, reçeteyi ondan alıyorum. Hemen bırakmayıp, ona bakıyorum.

"Nerede olduğumu biliyorsun, Ava." Sorgulayan gözlerle bana bakarken, kararımı kesinlikle sorguluyor. Bu nedenle ona yaptığım şeyin arkasında durarak hafifçe gülümsüyorum.

"Teşekkürler," diye yineliyorum; çünkü başka ne diyebileceğimi bilmiyorum. Odasından çıkıp, kendimi daha hasta ve daha da sıcaklamış hissederek sırtımı duvara yaslıyorum.

"Ava! Sorun ne?" Bir kalp atımlık sürede yanıma geliyor, sesi panikle dolu. Benimle aynı seviyeye gelebilmek için eğiliyor. "Tanrım, Ava."

Alnımdan aşağıya bir ter damlası kayıyor ve bir anda midem ağzıma geliyor. Kusacağım. Koridorun karşısında fırlayıp, bayanlar tuvaletine dalıyorum, ardından bulduğum ilk tuvalete midemdekileri çıkartıyorum. Jesse'nin büyük ve sıcacık avucu, ben öğürürken nazikçe sırtımda dolaşıyor.

"Ben iyi..." Midem tekrar kalkıyor ve eğilerek bir kez daha kusuyor ve tuvaletin önünde yere yığılıyorum. Neden günün her saatinde rastgele sizi hasta edebilecekken, buna sabah bulantısı diyorlar ki?

Bayanlar tuvaletinin kapısı açılıyor.

"Ah tatlım, sana biraz su getirme mi ister misin?" Bu Doktor Monroe.

"Lütfen," diyerek cevaplıyor, Jesse.

Kapının tekrar kapandığını duyuyorum ve Jesse arkamda yere çöküp, beni tutuyor. "Bitti mi?" diye soruyor, yumuşacık bir ses tonuyla.

"Bilmiyorum." Hâlâ berbat hissediyorum.

"Kalabiliriz. İyi misin?"

"İyiyim," diyorum, kendimden emin bir şekilde.

Bir şey demiyor. Geri döndüğünde suyu Doktor Monroe'dan alıyor ve onu emin ellerde olduğuma temin ediyor. Bundan şüphem yok. Onun yanında her zaman güvende hissediyorum. Eğer onun çok sinsi ve gizemli olması gibi küçük bir sorun olmasaydı, harika olurdu. Biz harika olurduk.

Arkamda durmaya devam ederek, saçlarımı geriye çekiyor ve ben içimdekileri boşaltırken bana su uzatıyor. "İyiyim ben," diyerek onu temin ediyorum, peçeteyle ağzımı silerken. Daha fazla kusamayacağımı biliyorum. Bomboş hissediyorum.

"Hadi." Beni ayağa kaldırıp, saçlarımı geriye itiyor. "Biraz daha su ister misin?"

Şişeyi ondan alıyorum ve ellerimi yıkamak için lavabolara gidiyorum. Ağzımı çalkalayıp, aynaya baktığımda Jesse'nin arkamda dikildiğini görüyorum. Endişeli görünüyor. Yanaklarımı ıslatıyor ve saçları dalgalandırıyorum.

"Seni eve götürmeme izin ver," diyor yanıma yaklaşırken.

"Jesse, ben iyiyim."

Elini uzatıp yanağımı okşuyor. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

"Ben iyiyim." Geri çekiliyor ve çantamı alıyorum.

"İyi değilsin Ava."

"Biraz kötü hissediyorum o kadar." Elim yan tarafımda titriyor.

"Lanet olsun kadın! Lanet olası doktorun ofisindesin, o

yüzden bana iyi olduğunu söyleme!" Ellerini saçlarının arasına geçirip çekiştiriyor ve öfkeli bir şekilde arkasına dönüyor.

"Hamile değilim," diyorum hızlıca ama sonra bir anda aklıma onun bu yüzden beni istemeyeceği fikri geliyor. Kalbim göğsümün içinde acıyla sıkışıyor. Tekrar hasta hissediyorum.

"Ne?" Hızla bana dönüyor. Bakışları şaşkın ve bedeni titriyor. Bu bebeği *gerçekten* de çok istiyor.

Reflekslerime engel oluyor ve ellerimi çaresizce sabit tutmaya çalışıyorum. "Bunu doğrulattı, Jesse."

"O zaman neden kusuyorsun?"

"Midemde virüs varmış." Bahanem çok kötü ama yüzündeki, kesinlikle yıkılmakla karıştırmadığım bakışa göre bana inanıyor. "Başaramadın. Reglim başladı."

Ne söyleyeceğini bilemiyor. Gözleri lavabonun içinde dolanıyor ve hâlâ titriyor. Yalanıma verdiği tepki daha çok korkmama sebep oluyor. Kafam karışık, yorgunum ve kalbim kırık. Bebek yok demek Jesse yok demek. Bu çok açık.

"Buna pek memnun olmadım. Seni eve, sana göz kulak olabileceğim yere götürüyorum." Elimi tutuyor ama ben geri çekerek sözleri karşısında öfkeleniyorum.

"Seni hiç memnun edemiyorum." Doğruca gözlerine bakıyorum. "Her zaman seni üzecek bir şeyler yapıyorum. Belki de etrafında ben olmadan *daha az* mutsuz olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Hayır!" Dehşete düşmüş gibi görünüyor. "Sadece endişelendim, hepsi bu."

"O zaman endişelenme. Ben iyiyim," diyorum ve allak bullak bir şekilde bayanlar tuvaletinden çıkıyorum.

Muayenehaneden dışarı çıkıyor, doğruca eczaneye gidiyor ve tezgâhtara reçetemi uzatıp, ardından bir sandalyeye oturup Jesse'nin elleri cebinde bir şekilde dışarıda volta atışını izliyorum. Bakışlarımı önüme çeviriyor, eczacının bana bakıp durduğunu fark ediyorum ve sonra onun muhtemelen bütün bu ilaçlarla ne yaptığımı düşündüğünü anlıyorum. Kendimi açıklama ihtiyacım neredeyse tezgâha koşmama

sebep oluyor ama sonra bana seslendiğinde, bunun yerine gidip poşeti elinden alıyorum.

"Teşekkürler." Oradan kaçmadan önce gülümsüyorum ama bu sefer de saplantılı adamımla karşılaşıyorum.

"Bu ne?" Gözleri poşete kitlenmiş durumda.

"Takviye haplar," diyorum yüzüne doğru. "Artık hamile olmadığımı bildiğimize göre, bunun böyle kalmasını istiyorum."

Omuzları çöküyor ve başı öne düşüyor. Verdiğim habere gösterdiği tepki yüzünden vicdan azabı çekiyorum ama bunu görmezden gelmek zorundayım. Yanından geçip giderek, ondan uzaklaşmaya başlıyorum. Dizlerim titriyor ve kalbim göğsümün içinde acıyla çarpıyor.

"Eve gelmiyorsun, değil mi?" diye sesleniyor ardımdan.

Boğazımdaki yumruyu yutuyor ve ilerliyorum. Sözleri duruma açıklık getiriyor ve beni daha da endişelendirerek, onunla kalmam için ısrar etmiyor. Eğer bu bebeği hayatımdan çıkarırsam, Jesse'yi de hayatımdan çıkaracağım gittikçe daha da netlik kazanıyor. Yüzüm yaşlarla ıslanmış bir şekilde, rüzgâra karşı ilerliyorum.

9

Boşluk hissi kaçınılmazdı. Boş, perişan, acınası hissetmem kaçınılmazdı. Ama beni etkisi altına alan o boğucu suçluluk hissi oldukça beklenmedikti. Ara sıra gelen sancılarla başa çıkabiliyordum ama şimdi tamamen tükenmiş bir durumdayım. Ve böyle hissettiğim için öfkeliyim. Bir sonraki kontrolümü sabırsızlıkla beklemiyor oluşum ayrıca kafamı karıştırıyor.

Bugün cuma. Bugün Jesse'siz geçen dördüncü günüm. İşkence gibi bir hafta geçirdim ve bunun asla iyiye gitmeyeceğini biliyorum. Muhtemelen işlevini yerine getirmeyene kadar kalbim yavaşça parçalanıyor, her gün çatlaklar biraz daha genişliyor. Çoktan kendimi kapattım. En çok canımı yakan da Jesse'nin durmadan kendini votkaya verip vermediğini, yani kendini başka bir kadına verip vermediğini merak etmeme sebep olan iletişimsizlik.

Masamdan hızla kalkıp, tuvaletlere koşarak hemen kusmaya başlıyorum. Bunun sabah bulantısı olduğunu sanmıyorum. Bu yas demek.

"Ava, gerçekten de eve gitmen gerekiyor. Bütün hafta iyi değildin." Kabinin kapısından Sally'nin sesi duyuluyor. İç çekerek ayağa kalkıyor ve dışarı çıkmadan sifonu çekip, yüzümü ve ellerimi yıkıyorum.

"Aptal hastalık hâlâ geçmedi," diye mırıldanıyorum, Sal'in gri kalem eteği ve siyah bluzuna hayranlıkla bakarak. Eski püskü A kesim etekler ve yüksek yakalı gömlekler artık uzak birer hatıradan ibaret. Sormadım ama bu yeni tarzıyla, ilişkisinin iyi gittiğini varsayıyorum. "İnternetten tanıştığın şu adamla görüşüyor musun hâlâ?" diye soruyorum. Ona adıyla seslenirdim ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Mick mi?" Kıkırdıyor. "Evet, görüşüyorum."

"Ve iyi gidiyor mu?" Arkamı dönüp lavaboya yaslanarak, eteğinin üzerindeki tozları silkeleyip, ardından atkuyruğunu düzeltmesini izliyorum.

"Evet!" diye haykırıyor, irkilmeme sebep olarak. "O gerçekten mükemmel, Ava."

Gülümsüyorum. "Ne işi yapıyor?"

"Ah, bazı profesyonel şeyler. Pek anlamıyorum."

Kahkaha atıyorum. "Peki." Kendin ol demek üzereydim ama bunun için çok geç sanırım. Masamda telefonumun çaldığını duyuyorum. "Affedersin, Sal." Onu aynada kırmızı rujunu tazelerken bırakıyorum.

Yeni L şeklindeki masama giderek, *Angel* çalmadığı için hissettiğim derin hayal kırıklığını görmezden geliyorum ama arayanın bunaltıcı ama bulaşıcı şekilde neşeli müşterim Ruth Quinn olduğunu görünce bıkkınlığımı saklayamıyorum.

"Merhaba Ruth."

"Ava, sesin berbat geliyor."

Biliyorum ve muhtemelen berbat görünüyorum da. "Ben iyiyim Ruth." Bunun sebebi az önce yine midemi boşaltmış olmam.

"Ah harika. Bir buluşma ayarlayabilir miyiz?"

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum, olmaması için Tanrı'ya yalvararak. Bu projeyi elimden geldiğince sorunsuz ilerletmeye çalışıyorum; çünkü Ruth hâlinden memnun görünse de, sorunlu bir müşteri gördüğüm zaman tanırım.

"Hiçbir sorun yok. Sadece birkaç ayrıntıyı netleştirmek istiyorum."

"Bunu telefonda da yapabiliriz," diyerek hızla karşılık veriyorum.

"Seni görmeyi tercih ederim," diyerek beni bilgilendiriyor ve sandalyemde geriye yaslanıyorum. Elbette istiyor. "Bugün," diye ekliyor.

Sesli bir şekilde homurdanarak daha da geriye yaslanıyorum. İğrenç geçen haftamı Ruth Quinn'le sonlandırmayacağım. Zaten salı günü Ruth'la başladım ve çarşamba günü de

onunla bir hafta ortası görüşmesi gerçekleştirdim. Zaten saat daha öğlen üç. Tek müşterimin o olduğunu mu sanıyor?

"Ruh, bugün gerçekten olmaz."

"Olmaz mı?" Sesi sinirli geliyor.

"Pazartesi olur mu?" Neden bunu söyledim ki? Haftama yine Ruth Quinn'le başlayacağım.

"Pazartesi. Evet. On bir uygun mu?"

"Çok uygun." Ajandama uzanıp, randevumu not ediyorum.

"Harika." Neşeli Ruth geri dönüyor. "Bu hafta sonu için güzel bir planın var mı?"

Yazmayı bırakıyor, bir anda huzursuz hissediyorum. Hafta sonu için kırık kalbimle ilgilenmek dışında güzel bir planım yok ama daha ne söyleyeceğime karar veremeden kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. "Hayır, pek değil."

"Benim de öyle!" Yine aynı şeyi yapacak. Biliyorum. "Birlikte bir şeyler içmeliyiz!"

Başım masaya düşüyor. Ya anlamıyor ya da anlamıyormuş gibi yapıyor. Ağırlaşmış başımı kaldırıyorum. "Aslında Ruth, pek değil dedim ama ailemi ziyaret etmek için Cornwall'a gidiyorum. Önemli bir şey değil. Pek eğlenceli sayılmaz zaten."

Kahkaha atıyor. "Ailen bunu duymasın!"

Karşılığında zoraki bir şekilde gülüyorum. "Duymazlar."

"Peki o zaman, sana ailenle pek eğlenmeyeceğin iyi bir hafta sonu dilerim. Pazartesi görüşürüz."

"Sağ ol, Ruth." Telefonu kapatıp saate bakıyorum. Bir saat daha ve sonra buradan kaçabilirim.

Yorgun bir şekilde Kate'in dairesine doğru merdivenlerden yukarı çıkıyor ve direkt mutfağa giderek buzdolabını açıp, açar açmaz bir şarap şişesiyle karşılaşıyorum. Öylece bakıyorum. Ne kadar süre boyunca olduğunu bilmiyorum

ama gözlerim lanet şeyin üzerine kilitlenmiş durumda. Tanıdık bir sesle bakışlarımı çekiyorum ve Kate'i görüyorum ama duyduğum tanıdık ses onun sesi değildi. Dan içeri giriyor ve ikisi de sanki suç işlemiş gibi görünüyorlar.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, buzdolabının kapısını serçe kapatırken. Kate irkiliyor ama sessizliğini koruyor. Kardeşim öyle yapmıyor ama.

"Seni ilgilendirmez," diye sertçe karşılık vererek, elini Kate'in beline dolayıp, onu yanağından öpüyor. Bu onunla düğünümden beri ilk karşılaşmam ve ilk konuşmam ve bunun da pek keyifli bir karşılaşma olduğu söylenemez. Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Belki de aynı soruyu ben *sana* sormalıyım. Neden buradasın?"

Olduğum yerde donup kalıyor ve gözlerimi irileştirerek Kate'e bakarak, başını belli belirsiz salladığını görüyorum. Ona söylememiş. "Sadece işten sonra uğradım." Bakışlarımı tekrar Dan'e çeviriyorum. "Ne zaman Avusturalya'ya döneceksin?"

"Bilmem." Omuz silkip sorumu hızla geçiştiriyor. "Ben gidiyorum."

"Hoşça kal," diyorum, arkamı dönerek buzdolabını tekrar açıp şarap şişesini alarak. Kate belasını arıyor ve kardeşimi her gün daha daz az sevmeye başlıyorum. Onun gittiğini görmeyi bu kadar isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Arkamdaki vedalaşmaları görmezden gelip dikkatimi büyük bir bardağa şarap koymaya veriyorum.

Bardağın yarısını bitirdiğim sırada merdivenlerden aşağıya inen ayak sesleri duyuyor ve dönüp aptal, kızıl saçlı arkadaşıma bakıyorum. "Sen kafayı mı yedin?" Şarap bardağımı ona doğru sallıyorum.

"Büyük ihtimalle," diye homurdanıyor, bir sandalyeye oturup biraz şarap isteyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi!" Bir bardak daha alarak içine biraz şarap doldurup masanın üzerinden ona uzatıyorum. "Başını gerçekten de belaya sokuyorsun."

Dudaklarını büzüp, şarabından hızlı bir yudum alıyor. "Ava, istersen durumu yeniden gözden geçirelim. Bir haftadan daha kısa süredir evli olup, kocasını terk eden ve hamile olan sensin."

O tuttuğum bardağı işaret ederken sert sözleri karşısında irkiliyorum. Hemen savunmaya geçiyorum. "Birkaç haftalık hamileyim. Bazı kadınlar üçüncü aylarına kadar hamile olduklarını öğrenemiyor." İçimde alevlenen suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyorum.

Ayağa kalkıp tezgâhın üzerine çıkıyor ve bir sigara yakıyor. "Birkaç bardaktan bir şey olmaz. Senin için fark etmez tabii," diyor, mutfak penceresini açıp, kolunu dışarı sarkıtırken.

"Benim için fark etmez mi?" diyerek kaşlarımı çatıyor ve tereddütlü bir yudum alıyorum.

"Şey, ondan kurtulmayacak mısın zaten?"

Duygudan yoksun sözcükler vicdanımı delip geçiyor ama bu daha fazla şarap içmeme engel olmuyor. Sanırım şu anda olanları daha öncekinden daha da fazla reddediyorum. "Evet," diye mırıldanıyor, düşüncelerim başka yerlere kayarken bir sandalyeye oturuyorum.

"Pekâlâ!" Kate'in kendinden emin tonu beni düşüncelerimin gittiği yerden çekip alıyor. "Dışarı çıkıyoruz."

"Çıkıyor muyuz?"

"Evet. Daha fazla kendine acımana izin vermiyorum. Aradı mı?" Sigarasından bir nefes çekiyor ve bana beklenti dolu gözlerle bakıyor.

Keşke evet diyebilseydim. "Hayır."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve onun da bunu tuhaf bulduğunu biliyorum. "Bir duş al. Biraz içmek için dışarı çıkıyoruz. Çok değil ama." Bardağıma bakıyorum. "Tabii senin umurunda değil."

"Hayır değil." Başımı sallıyorum, onun daha da bıkkın sözcükleri beni içten içe kemirirken.

İç çekip, sigara izmaritini pencereden dışarıya atarak tezgâhtan aşağıya iniyor. "Hadi, Ava. Sadece biraz içki ve sohbet,

Jesse ya da Sam ya da Dan hakkında değil, sadece sen ve ben, eski zamanlardaki gibi." Eski zamanlar derken Matt'ten sonra ve Jesse'den önceki dönemden söz ediyor. Manor'ın lordu hayatıma dalmadan önceki dört haftada çok eğlenmiştik.

"Tamam." Masadan kalkıyorum. "Haklısın. Hazırlanacağım."

"Mükemmel!"

"Dan'e neden burada olduğumu söylemediğin için teşekkür ederim."

Biraz içki ve sohbet için dışarı çıkmak üzere mutfaktan çıkıp hazırlanmaya gittiğimiz sırada gülümsüyor.

Sürekli aklımda ve onu düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama Baroque'a girince ve ilk gördüğüm kişi kapı görevlisi Jay olunca, bundan vazgeçiyorum. Bana kaşlarını çatıyor ve ben tüm konuşmayı başka bir korumayla yapmak üzere yanından geçip gidiyorum ama tek kelime etmeden barın içine girmeyi başarıyorum.

"Şarap?" diye soruyor Kate, bara doğru ilerlerken.

"Lütfen." Bakışlarımı etrafımda dolaştırırken hemen Tom ve Victoria'yı görüyorum. Kate'in omzuna dokunuyorum ve o hafifçe başını çeviriyor. "Burada olacaklarını biliyor muydun?"

"Kimlerin?"

Başımla dans eden Tom ve Victoria'yı işaret ediyorum. Hayatımda neler olduğu hakkında en ufak bir fikirleri bile yok. "Barbie ve Ken," diyorum dalga geçerek. Kate'in göz devirmesinden haberi olmadığını anlayabiliyorum.

"Elbisene bayıldım!" diye şakıyor Tom, karnımı sıvazlayarak.

Başımı eğip, Kate'ten ödünç aldığım dar siyah elbiseye bakıyorum. "Teşekkürler." Kate'in omzunun üzerinden uzatılan bardağı alıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum, Victoria'ya.

Saçlarını savurup omzunun üzerinden atıyor. "Harikayım."

Ah? İyi ya da çok iyi değil ama harika? "O kadar iyi mi?" diye soruyorum, o *harikalığın* birazından da bana verebilmesini dileyerek.

"Evet, o kadar iyi," diyerek kıkırdıyor.

"Yine âşık oldu," diyor Tom, Victoria'yı yanına çekip, güzel sarışının ona sert bakışlar atmasına sebep olarak.

"Olmadım ve bunu söyleyen de buradaki erkek fahişesi!"

Tom gerçekten de şoke olmuş gibi duruyor ve günlerdir ilk kez, kahkaha atıyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. Kate bize katılıyor ve boş masa bulamadığımız için barın yanında durup sohbet ediyoruz. Hâlâ aklımdan çıkmıyor ama kurnaz en iyi arkadaşım bir süre için aklımı dağıtmakta oldukça başarılı oluyor.

Başımı çevirip onu görene kadar.

Kalp atışlarım hızlanmıyor... Kalbim duruyor. Onu pazartesiden beri görmedim ve sanki mümkünmüş gibi, her zamankinden daha da çarpıcı görünüyor. Jay'in onu aradığını hemen anlıyorum ve ayrıca muhtemelen bardan çekilip alınacağımı da biliyorum ama bu gözlerimi kot pantolonun sardığı bacaklarından geçirip, beyaz gömleğine, oradan da boynuna ve son olarak da yüzüne, ona kızgınken bile gözlerimin deliye dönmesine sebep olan yüzüne götürüyorum. Pek kızgın gibi durmuyor ve içki içiyormuş gibi de gözükmüyor. Ferah, sağlıklı ve her zamanki ki gibi muhteşem gözüküyor. Ve bardaki diğer tüm kadınlar da böyle düşünüyor. Bara giren bu nefes kesici erkek dikkatlerini çekiyor ve hatta bazıları onu takip ediyor. Parıldayan yeşil gözleri bir anlığına bana bakıyor ve kalbim atmaya devam ediyor... Çok, çok hızlı bir şekilde. Duygusuz bakışlarla birkaç saniye boyunca bana bakıyor, ardından varlığıma çok fazla aldırmadan bakışlarını çekiyor. Ve sonra arkasında onu takip eden bir grup kadınla birlikte bara doğru ilerliyor.

Paramparça oluyorum. Aklım dört günlük sessizliği boyunca nerede olabileceğine, ne yapıyor olabileceğine bir açıklama getirmeye çalışıyor. Belli ki kaybı için üzülmüyormuş. Ukala, kendinden emin ve sinir bozucu derecede yakışıklı gözüküyor, aynı onunla tanıştığım gün olduğu gibi. Tüm bunların hepsi benim için çok tanıdık ama şu anda hepsi yeniden yaşanıyor.

Belirsizlik ve öfkelendiren kıskançlık beni boğuyor ve hâlâ ona bakıp, etrafını saran kadınlara oldukları yerde paramparça olmalarına sebep olan o lanet bakışını gönderiyor.

Ah evet, işte orada, sanki daha az önce kahrolası mükemmeller gezegeninden inmiş gibi görünen kocam. Kırmızı elbiseli bir kadının koluna dokunmasını izlerken bakışlarım kısılıyor ve tam anlamıyla kendimi o kadını ortadan kaldırmamak için zor tutuyorum. Ortamdaki sessizliğin farkındayım, bu yüzden bakışlarımı piç kurusu kocamdan çekiyor ve Kate'in bana dikkatli bakıp, Tom'un sürtükleri süzdüğünü ve Victoria'nın abartılı topuklarını yere vurduğunu görüyorum. Küçük bir kahkahayla başımı sallıyor ve dikkatle içtiğim şarabımdan büyük bir yudum alarak, Jesse'ye doğru küçük bir bakış atıyorum. Onu izlediğimi biliyor. Oyun oynamak istiyorsa, ben varım ve büyük ödülden daha azı içi oynamayı planlamıyorum.

"Hadi dans edelim." Şarabımın geri kalanını başıma dikip, kadehi hızla masaya bırakarak, kendimi dans pistine atana kadar kalabalığın arasından geçiyorum. Dönüp baktığımda üç sadık arkadaşımın da bana katıldığını görüyorum.

Kate gergin görünüyor. Onun şarabına uzanıyorum ama o geri çekiyor. "Aptal olma, Ava," diyor kulağıma doğru uyarıcı bir şekilde. "Hâlâ hamile olduğunu biliyorum."

Verecek bir cevap bulmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bu yüzden tam bir aptal gibi davranarak dönüp bara doğru ilerliyorum. Beni izlediğini biliyorum. Kate'in de ama bu yeni bir kadeh şarap sipariş edip dans pistine dönmeden önce başıma dikmeme engel olmuyor.

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye bağırıyor Kate bana. "Çünkü eğer bir sersem olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsan, bunu başarıyorsun." Eğer alkollü olmasaydım muhtemelen sözleri beni sinirlendirebilirdi. Umursamıyorum.

Kate'in öfkesinden, Tom'un haykırışı sayesinde kurtuluyorum. DJ, Rob D'den *Clubbed to Death*'i çalmaya başladığında gözleri parlıyor. Birden üzerime atlıyor. "Bana bir ıslık çal, bana seksi bir pantolon giydir ve beni podyuma it! *Ibiza!*"

Zihnimi kapatıp, çıldırtıcı adamımla ilgili her şeyi bir kenara itiyor ve müziğin beni etkisi altına alıp, bedenimin ritme uyum sağlayarak, kollarımın havaya kalkmasına ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Kendi dünyamdayım. Tek fark ettiğim şey gürültülü müzik ve tam merkezindeki ben.

Kayboluyorum.

Hissizleşiyorum.

Yavaşça yıkılıyorum.

Ama o yakında.

Onu hissedebiliyorum. Onu ferahlatıcı kokusu yaklaşıyor ve sonra dokunuşunu hissediyorum. Avcu karnımın etrafına dolanıp, kalçalarını belime bastırarak sıcak nefesi kulağımın üzerinde dolaşırken, yavaşça kollarımı aşağıya indiriyorum. Onun tarafından sarılmış durumdayım ve onu kendimden uzaklaştırmam gerekse de yapamıyorum. Zihnim bomboş, öyle kalmaya da devam ediyor ve o boynumu öpüp, sertliğini arkama bastırırken, onunla birlikte hareket etmeye başlıyorum. Başımı yana eğip ona yer açmama engel olacak gücüm yok. Boynumdaki gerginlik, ağır ağır aldığı sıcak, kontrollü nefesiyle kulağıma ulaşana kadar damarımın üzerinde gezdirdiği diline karşı beni hassaslaştırıyor. Müzik sanki daha da gürültülü bir şekilde çalarken, beni tutuşu sıkılaşıyor ve ben gözlerimi açamadan önce, dans pistinden dışarıya doğru sürükleniyorum. Onu durdurmayı deneyebilirdim ama bunu yapmıyorum. Tuvaletlerin orada bir koridora çekilene kadar onu takip etmeye devam ederken, etrafımdaki her şey ben onun düz sırtına odaklanmış durumdayken sanki bir

anda yavaşlamışa ve bulanıklaşmışa benziyor. Yolun sonuna ulaştığımızda, arkama bakıp Jay'in bizi izlediğini görüyor ve sonra Jesse'ye bakıp bir engelli tuvaletinin kapısını açıp beni içeri itmeden önce, ona başını salladığını görüyorum. Kapı hızla kapatılıp, kilitleniyor ve bir saniye içinde beni bedeniyle duvara itiyor. Müzik daha da gürültülü ve başımı kaldırıp bakınca tavana yerleştirilmiş hoparlörler görüyorum ama başım hemen yeniden aşağıya çekiliyor. Bakışlarımız buluşuyor. Yeşil gözleri koyulaşarak tamamen ortaya çıkmış ve dudakları hafifçe aralanmış durumda. Uzanıp alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırarak çekmekten önce, bileklerimden tutup başımın iki yanında sabitlediğinde nefes nefeseyim. Bedenimin tüm kontrolünü kaybetmiş durumdayım. Karnım dönüyor, içinden doğruca aşağılara doğru bir yumruk iniyor. Onun için yanıyorum ama ellerimin konumu ve bedeninin benimki üzerinde kurduğu baskı başım dışında bir yerimi hareket ettirmeme engel oluyor. Bu yüzden dudaklarımla uzanıyorum. Bana engel oluyor. Bu onun istediği şekilde olacak. Dudakları aralarında milimetreler kalana kadar benimkilere yaklaşarak, sıcak, ferah nefesi yüzümü okşuyor ama sonra geri çekiliyor. Benimle oynuyor.

Boğuk sesim titriyor. "Öp beni," diye yalvarıyorum. Bunun farkındayım ama umursamıyorum. Onu istiyorum ve ona ihtiyacım var.

Bileklerimdeki tutuşunu gevşetip, bedeninin baskısını arttırdığı sırada yüzü tamamen ifadesiz kalıyor. Başını öne eğerken, yeşil gözleri bütünüyle içime işliyor ve dudaklarını hafifçe benimkilere dokunduruyor. İnleyerek onları yakalamaya çalışıyorum ama tekrar geri çekilerek, ifadesini tamamen duygulardan arınmış bir şekilde tutmaya devam ediyor. Ben öyle değilim ama. Çaresizlikten delirmek üzereyim.

"Öp beni," diyerek, sertçe emrediyor.

Beni duymazdan geliyor ve ellerimden birini diğerinin yanına getirerek, iki bileğimi de tek eliyle tutuyor. Diğer eliyle uzanıp parmaklarıyla dizime dokunuyor ve yavaşça,

hafifçe üst bacağıma doğru çileden çıkaran bir yol çizerek, kalçamdan, kaburgalarımdan, göğüslerimden geçerek, avcu boynumu tamamen sarana, başparmağı boyun boşluğuma yerleşene ve parmakları ensemi kavrayana kadar yukarı çıkmaya devam ediyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, kalbim göğsümün içinde çılgınca çarpıyor ve dizlerim her an pes edebilir. Ve tüm bu süre boyunca bağımlılık yapan gözleri beni delip geçiyor. Gerginlikte çığlık atabilirim ki eminim onun planı da bu. Tekrar öne doğru uzanıyorum ama hızlıca dudaklarımı geçiştirip göğüslerime doğru ilerliyor. Dişleriyle elbisemi aşağıya çekip göğüslerimi açığa çıkarıyor. İşaretini yeniliyor.

Başım duvara doğru geriye düşüyor ve gözlerim çaresizce kapanıyor. Bacaklarımın arasındaki sızı dayanılacak gibi değil ve beni bu şekilde bırakıp gitmesinden korkuyorum. Bunu daha önce çok kez yaptı. Beni mahvediyor. Bunu yapmaya hiç hakkı yok ama onun dokunuşu için yanıp tutuşuyorum ve şimdi bana dokunmaya başladığına göre, durmasını hiç istemiyorum.

Yüksek sesle çalan müzikle birlikte, diğer seslerin kaybolup gideceğini sanıyorsun ama öyle olmuyor. Sıcak nefesim sık ve keskin. Jesse'nin nefesi ise yavaş, düzenli ve kontrollü. Bütünüyle kendine hâkim durumda. Ne yaptığını biliyor.

Sabırsızlıkla çığlık atmak üzereyim ama arkama döndürülüp, duvara tekrar itiliyorum ve bedenim sertçe fayanslara çarpıyor. Başımı çevirip yanağımı serinliğe yaslıyorum ve dizi bacaklarımın arasına girip onları ayırıyor. Ellerimi tutup, avuçlarım parlak yüzeye değecek şekilde yerleştiriyor. Bana onları orada tutmamı sesli bir şekilde söylemesine gerek yok. Sıkıca tutuşu ve kavrayışının değişmesi, benden ne istediğini net bir şekilde gösteriyor. Bu ve kulağıma bastırdığı dudakları. Avuçları bacağımın dış tarafını kavradığında ve eteğimin kenarını tuttuğunda, nefesim daha da hızlanıyor ve titremeye başlıyorum. Yavaşça belime kadar çekiyor ve sonra pantolonunun fermuarının aşağıya indirildiğini duyuyorum. Sabırsızca, popumu davetkâr bir şekilde kaldırıyor, çığlık atmama

sebep olan, çıplak tenime değen ani bir sızıyla karşılaşıyorum.

"Siktir!" diye soluyorum, hızla bir kez daha tokatlanmama sebep olarak. "Jesse!" Başımı duvara çevirip, alnımı fayanslara yaslayarak, sıcak nefesimi siyah, parlak yüzeye üflüyorum. Buna daha ne kadar devam edecek? Bana daha ne kadar işkence edecek? Ama sonra kalçalarım geriye çekiliyor, külotum yana doğru kaydırılıyor ve sonra hızla içime giriyor. Ani saldırısının şaşkınlığıyla çığlık atıyorum ama o sessizliğini koruyor, ne soluk soluğa kalıyor, ne de titriyor. Yavaşça geriye çekilerek, birkaç saniye boyunca öylece durup, tekrar içime giriyor. Karnıma kramplar giriyor ve başım dönüyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Hızlı ve sert bir şekilde bir kez daha saldırıyor ve çığlık atıyorum ama müzik sesimi bastırıyor. Yavaşça geri çekiliyor ve bir elini kalçamdan çekip, boynumun arkasını tutana kadar sırtımda gezdirdiğini hissediyorum. Tutuşunu değiştirerek, başımı çeviriyor ve sonra dudakları benimkilerin üzerine kapanıyor. İnleyerek sert ağzını karşılıyorum ve bu tanıdık hissin keyfine varıyorum. Tam olarak olmasa da beni daha fazlası için yalvartmadan önce, bir süredir neyi kaçırdığıma dair küçük bir ön gösterim alıyorum.

Bir süre boyunca tamamen hareketsiz kalarak, duruşunu değiştiriyor ve kontrolünü kaybetmeden önce hızla tekrar kendini içime itiyor. Onunla tekrar tekrar buluşmak üzere geriye çekiliyorum ve her bir zorlayıcı, cezalandırıcı darbe beni esas amacıma ulaştırıyor; büyük patlama. Ve tam oraya ulaştığımı düşündüğüm sırada, geri çekiliyor ve beni döndürüp, bacaklarımın arasına girecek şekilde kaldırıyor. Tekrar içime girerken, kollarım boynunun etrafına dolanıyor ve hızla patlamaya hazır orgazmımı tekrar zirveye doğru ulaştırarak, içimde gidip geliyor. Başım arkaya düşüyor ve ağzının sıcaklığı boynuma giderek ısırıyor, emiyor ve yalıyor. Sarsıntılar tüm bedenimi ele geçirdiği sırada titremeye başlıyorum ve sarsıntılar bir araya gelip klitorisime doğru yol alıyorlar.

Daha zirveye ulaşmadan çığlık atmaya başlıyorum ama sonra baskının şiddeti artıyor ve beni sarhoş edici bir zevk cehennemine itip, paramparça edip, daha hiddetli bir şekilde çığlık atıyorum. Sessizliğini korusa da onun da geldiğini biliyorum. Başım düşünce, terle kaplanmış bir yüz, yeşil bakışlar ve hâlâ düz, ifadesiz ve etkilenmemiş bir ifadeyle karşılaşıyorum. Beni bütünüyle hayrete düşürüyor. Ellerimi saçlarının arasına götürüp onu öne doğru çekiyorum ama bana direnerek, onun yerine ellerini bacaklarımdan çekerek kendi bedeninden aşağıya kaydırıyor. Ayaklarımın üzerine inince, duvara yaslanarak kendimi kısmen dengede tutarak, elini külotumun içine sokup ıslaklığıma götürmesini ve sonra avcunu göğsümün üzerinde dolaştırdıktan sonra alnını silip, pantolonunu bağlayıp, arkasını dönerek çıkıp gidişini izliyorum.

10

Buz kesmiş bir şekilde sessizce orada bir süre dikildikten sonra, müzik bir anda dayanılmaz olmaya başlayınca, kendimi toparlayıp, dağılmış hâlimi düzeltmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bu iyi değil. Şoke olmuş durumdayım. Dans pistine gelişiyle, beni bir barın engelliler tuvaletinde, beni az önce becerdiği yerde yalnız bıraktığı süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Benimle sevişmedi ya da çılgınca seks yapmadı. Karısını sanki barda tanıştığı öylesine bir fahişeymiş gibi becerdi. İncindim, belirsizliklerim şimdi daha da güçlenmiş durumda. Şimdi ne yapacağım?

Kapıyı açılıp, Kate içeri dalınca hızla arkamı dönüyorum. "İşte buradasın! Gidiyoruz!"

"Neden?"

Paniklemiş görünüyor. "Sam burada."

Hepsi bu mu yani? "Bununla başa çıkabilirsin, değil mi?"

"Ve kardeşin de," diye ekliyor umursamaz bir şekilde.

"Ah..."

"Evet, ah. Hadi." Elimi tutuyor ve beni tuvaletten dışarı çıkarıyor. "Jesse nerede?" diye soruyor barın içine girdiğimiz sırada.

Etrafıma bakınıyor ve onu elinde bir kadehle buluyorum ve diğer eli... Bir kadının kalçasındayken.

Öfkeden gözüm kararıyor.

Elimi Kate'in tutuşundan çekip alıyor ve kahrolası, sersem kocama doğru hızla ilerliyorum.

"Hey, Ava! Gitmem gerek!" diye sesleniyor Kate.

Onu duymazdan gelip, kalabalığın arasından geçiyorum. Başını kaldırıp, bana bakıyor ama gözleri irileşmiyor. Suçluymuş ya da az önce basılmış gibi görünmüyor. Neden

öyle olsun ki? Hiddetle yaklaşmamdan Jesse'den daha çok korkmuş görünen Sam'e bir bakış atıyorum ve yanına ulaşır ulaşmaz yaptığım ilk şey bardağını elinden alıp başıma dikmek oluyor. Bu su. Bardağı yere atıyorum. Parçalanma sesi yüksek müzik ve konuşma seslerini delip geçiyor. Sonra *elini* benim ruh hastası sersem kocamın sıkı kalçasına koymuş kadına dönüyorum.

"Defol git buradan!" diye bağırıyorum yüzüne doğru, elini Jesse'den uzaklaştırarak. Jesse'nin onun arkasındaki avcuna sıra gelince hareketimi tekrarlamama gerek kalmıyor. O çoktan akıllıca bir şekilde olduğu yerden kalktı ve sözlerimi de tekrar etmeme gerek yok. Kadının gözleri irileşiyor ve dikkatlice geri çekiliyor. Bu büyük ihtimalle şu güne kadar yaptığı en mantıklı hareket. Gözüm dönmüş durumda. "Ne halt ediyorsun sen?" diyerek bağırıyorum.

Kaşları yavaşça kalkarak, leziz dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bu bara girdiğimden beri ondan aldığım ilk duygusal tepki. Ama hiçbir şey söylemiyor.

"Cevap ver bana!"

Başını sallayıp, bana arkasını dönerek, barmene sesleniyor. Ah, bunu o istedi. Arkamı dönüyor üç arkadaşımı ve ayrıca Sam'i ve kardeşimi şaşkın bir sessizlikle dikilerken buluyorum. Ben de şaşkınım ama sessiz olmaktan çok öteyim.

"Çekilin!" diye bağırıp, aralarından geçip kararlı bir şekilde dans pistine ilerliyorum. Aradığımı bulmam çok uzun sürmüyor. Elbisemi yukarı çektiğimde çok sayıda teklif alıyorum. Seçmek için birkaç saniye duruyor ve sonra doğruca uzun, koyu renk saçlı, mavi gözlü adama gidiyorum. Seksi bir adam. Kendime reddedecek zaman tanımıyorum. Doğruca ona gidiyor, beni birkaç saniye boyunca incelemesine izin vererek, kollarımı boynuna dolayıp harekete geçiyorum. Zevkle bana karşılık vererek dilini gecikmeden ağzımın içine itiyor ve kolunu belimin etrafına doluyor. Ne kadar iyi olduğunu düşündüğüm için kendime kızıyor ve bir süre sonra ritmine ayak uyduruyorum ama sonra bir anda gidiyor.

Gözlerimi açıyor ve Jesse'ye kötü kötü bakan yabancı adamı görüyorum. Jesse, "Ne halt ediyorsun?" diye bağırıyor hayretle. Ardından yumruğunu kaldırıp, zavallı adamın yüzüne geçiriyor sertçe. Korkuyla burnunun kırılmasını ve kanının her yere sıçramasını izliyorum. Bu onu durdurmuyor ama. Tekrar Jesse'ye doğru giderek, onu yere seriyor, yumruklar havada uçuşuyor, boğazlar sıkılıyor ve herkes kavga eden iki adama yer açabilmek için geriye çekiliyor.

"Ava, lanet aklından neler geçiyordu?" Sam'in öfkeli sesi kulaklarıma doluyor ve başımı kaldırıp suçlayıcı bakışlarla karşılaşıyorum. O an aklımdan ne geçtiğini bilmiyordum. Aklımdan bir şeyler geçtiğini sanmıyordum.

Jesse çenesine sağlam bir yumruk yediğinde, Sam'in bakışlarının onlara döndüğünü görüyorum. İrkiliyorum. "Sam, lütfen durdur onları." Tüm görebildiğim Jesse'nin kanla kaplanmış beyaz gömleği ve diğer adamın dağılmış yüzü, kesinlikle burnu kırılmış.

"Sen kafayı mı yedin?" diyor, Sam gülerek.

Jesse ayağa kalkıp diğer adamı da kendiyle birlikte yukarı çekerek bir kirişe yapıştırıp, kaburgalarına diziyle sert, güçlü bir darbe geçirdiğinde yalvarmaya başlamak üzereyim. Adam kollarını gövdesine dolayarak yerde iki büklüm oluyor. Berbat hissediyorum ve bunun sebebi kocamın yaralı çenesini ovması değil. Onu ölümüne dayak yemesi için bir hedef hâline getirdiğim yabancı için kendimi sorumlu hissediyorum. Derdim neydi böyle benim?

Tutulup kenara çekiliyorum ve Jay duruma el atarak, hızlı bir durum değerlendirmesi yaparak, Jesse'ye doğru giderek onu tam anlamıyla bardan yaka paça dışarı atıyor. Benim yanımdan geçerlerken geriye çekiliyorum ama Jesse kel adama direniyor ve beni tutuyor. "Kahrolası kıçını hemen buradan dışarı çıkar," diye homurdanıyor.

Bir anda yaptığım ölümcül hatanın farkına varıyorum ve dışarıda bir adamdan öfkeli bir canavara dönüşmesinin ceremesini çekmeyi beklemiyorum. En güvenli olanın barda

kalmak olduğuna karar veriyorum. Jesse'ye direniyorum ve o da Jay'e direniyor.

Kapı görevlisinin bizimle uğraştığı sırada küfür ettiğini duyuyorum. "Dışarı!" diye bağırıyor ve ben ansızın havaya kaldırılıp, kapı görevlisinin omzuna atılıyorum. "İnatçı kıçını bardan çıkarırsan, onu dışarı çıkarırım!" diye bağırıyor Jesse'ye.

İşe yarıyor ama Jesse kapı görevlisine doğru hırlıyor. "Kahrolası ellerini oldukları yerde tut."

Deliye dönmüş bir şekilde, Jay'in ellerinin nerede olduğuna bakıyorum. Biri beni belimden tutuyor ve diğeri de kolumun alt kısmını kavrıyor. Kurtulmak için mücadele ediyorum. "Bırak beni!"

"Ward, buna nasıl katlanıyorsun?" diye soruyor Jay, bardan dışarıya çıkarken.

Ne?

"Lanet aklımı kaçırmama sebep oluyor," diye cevap veriyor Jesse, bana yargılayıcı bir bakış atıp, dikkatini önüne verip, çenesini sıvazlayarak. "Ona dikkat et."

Nazikçe ayaklarımın üzerine bırakılıyorum ve Jay bana onaylamayan bir şekilde başını sallayarak Jesse'yle el sıkışıyor ve bizi kaldırımda bırakıp gidiyor. İkimizde birbirimize bakarken, Dan dâhil olmak üzere herkes bardan dışarıya fırlıyorlar. Bunu görmesine gerçekten ihtiyacım yok.

"Defolun gidin, hepiniz!" diyerek kükrüyor, Jesse.

Dan öne atılıyor. "Onu seninle bırakacağımı mı düşünüyorsun?" diyerek gülüyor. Dan'in kahrolası çenesini kapaması için dua ediyorum; çünkü az önce şahit olduğum şeyden sonra Jesse'nin kardeşimi ortadan kaldıracağına hiç şüphe yok. Yardım için yalvaran bir yüz ifadesiyle Kate'e dönüyorum ama karşılığında Kate'in birbirine bastırdığı dudakları ve diğerlerinin Dan'le Jesse arasında gidip gelen bakışları oluyor. Delirmiş Jesse'yi gördüler. Yardım etmeyecekler.

Jesse kolumdan tutuyor ve Dan'e bakıyor. "Karımı eve götürmeme karışamazsın ya." Soru sormuyor, sadece durum belirtiyor.

"Evet, aslında karışırım." Dan geri adım atmayacak. Gözlerindeki sert bakışları görebiliyorum.

"Dan, sorun yok. Ben iyiyim. Sadece git." Bakışlarımı grubun geri kalanına çeviriyorum. "Hepiniz, lütfen, gidin."

Ama kimse gitmek için ilk adımı atmıyor.

Jesse'nin tutuşu sıkılaşıyor. "Ne yapacağımı sanıyorsun ki?" diye kükrüyor. "Bu kadın benim tüm kahrolası hayatım!"

Öfkeli açıklaması karşısında irkiliyorum ve Dan dâhil diğer herkes de öyle yapıyor. Eğer bütün hayatı bensem, o zaman dört gündür neredeydi? Neden bana değersiz bir şeymişim gibi sahip oldu? Ve neden barda başka bir kadına dokundu? Kolumu ondan kurtarıyor ve geriye doğru bir adım atarak, Kate'e hızlı bir bakış atıyorum. Neden bunu yaptığımı bilmiyorum. Belki de yardımcı olmaları için; çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. Bana hafifçe başını sallıyor. Bu bir sakın olay çıkarma baş sallaması.

Kate'in güven verici bakışlarından aldığım cesaretle, elbisemin eteklerini düzelterek ona doğru ilerliyor ve aptalca ya da değil, son bir başkaldırmayla onun şarabını alıyor ve başıma dikiyorum.

"Ava!" Beni durdurmaya çalışıyor ama şu an iş üstündeyim.

"Sonra görüşürüz," diyorum çantamı elinden alıp Jesse'ye dönerek. Dudakları uyarıcı bir şekilde kıvrılmış durumda ama umursamıyorum. Bu gece yaptığı her şey beynimin içinde tekrarlanıp duruyor ve her tekrarla daha da çok öfkeleniyorum. "Beni takip etmeye çalışma."

Bana baktığında, bakışlarındaki öfke elle tutulacak kadar net. Umarım benim memnuniyetsizliğim de belli oluyordur ama eğer olmuyorsa diye, yanından geçip gitmeden ve tökezlememek için tüm gücümü kullanırken ona öfkeli bir bakış atıyorum. Birden fazla sebepten dolayı o şarabı içmemem gerekiyordu.

Bir taksi bulabilmek için rastgele bir şekilde yola çıkıyorum ama kolumu bile havaya kaldıramıyorum. "Siktiğimin

yoluna adımını bile atma!" diye kükrüyor, beni omzuna atarken. "Seni aptal kadın!"

"Siktir git Jesse!" Yoldan çekilip tekrar kaldırıma çıkarılıyorum. "İndir beni!"

"Hayır!"

"Jesse canımı yakıyorsun!"

Hemen aşağıya indiriliyorum ve yeşil gözleri anında üzerimde gezinmeye başlıyor. "Canın mı yanıyor? Neresi?"

Yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Burası!" diye bağırıyorum yüzüne doğru.

İrkiliyor ama yumruğunu kanla kaplı gömleğinin üzerinden göğsüne çarparak bana aynı şekilde karşılık veriyor. Kahrolası kulübümüze hoş geldin, Ava!" diye bağırıyor.

Geri çekiliyor ve sarhoş bir şekilde topuklarımın üzerinde önüp oradan uzaklaşıyorum.

"Araba bu tarafta," diye bağırıyor arkamdan. Durup, diğer tarafa doğru ilerlemeden önce hafifçe dönüyorum. Gitmeye çalışmamın bir mantığı yok. Çakırkeyfim ve o kararlı. "Elbiseni sevmedim." Onun arkamda hırladığını duyuyorum.

"Ben sevdim," diyerek karşılık veriyorum, ilerlerken.

"Neden sevdin?"

Duruyorum ve onunla yüz yüze gelmek için dönüyorum. "Çünkü senin sevmeyeceğini biliyordum!" diye bağırarak kaldırımdakilerin dikkatini üzerimize çekiyorum.

"Doğru bilmişsin!" diye bağırarak karşılık veriyor bana.

"İyi! Kızgın olmanın tek sebebi bu mu yoksa bunun sarhoş olmamla ya da başka bir adamı öpmüş olmamla alakası var mı?"

"Hepsi ama siktiğimin altın madalyasını başka bir adamı öpmen hak ediyor!" Öfkeyle titriyor.

"Elin başka bir kadının kalçasındaydı!"

"Biliyorum!" Bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Neden? Tek kadınla idare etmek yetmedi mi?" diye haykırıp, gerilerek sözlerimi duyan olup olmadığını görmek için etrafıma bakınıyorum. Tüm arkadaşlarımın buradan uzaklaştıklarını görmek beni rahatlatıyor.

Koyu bakışlarını kısarak bana bakıyor, dudakları düz bir çizgi şeklinde. "Kendin kaşındın kadın!"

"Ben mi? Nasıl?"

"Beni terk ettin! Beni hiç bırakmayacağına söz vermiştin!"

Karşı karşıya durmuş, sanki birbirleri etrafında dönen kurtlar gibi karşılıklı bakışlar atıyoruz. Hiçbirimizi geri çekilmiyor.

"Geleceğim hakkında tek başına karar vermemeliydin," diyorum daha sakin bir şekilde ve arabaya doğru ilerleyerek, kaldırma doğru sendeliyorum. Arabanın nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ama çok yakında yönlendirmeleri duyacağımdan eminim.

"Sen kahrolası bir baş belasısın," diyor. "Ve bunun *bizim* geleceğimiz olduğunu sanıyordum." Beni arkamdan tutup, kollarının arasına alıp kaldırıyor.

"Jesse, beni yere indir," diye söyleniyorum güçsüz bir şekilde. Kollarının arasından çıkmak için verdiğim anlamsız mücadele çok zavallıca.

"Seni yere bırakmıyorum, hanımefendi."

Vazgeçiyorum. Bedenim yorgun, aklım daha da yorgun ve boğazım ağrıyor ve sesim çok fazla bağırmaktan dolayı kısılmış durumda. Beni arabaya taşımasına ve yolcu koltuğuna yerleştirmesine izin veriyorum. Kemerimi takmak için eğildiğinde mücadele etmiyorum bile. Elbisemin eteklerini aşağıya çekerken ağzının içinde bir şeyler geveliyor ve arabanın kapısını çarparak kapatıyor. Arabaya bindiğini fark ediyorum ve Ed Sheeran'ın hoş sesini hayal meyal duyuyorum ama sonra ruhsal yorgunluğum beni tüketiyor ve başımı arabanın camına yaslıyorum. Yanlarından geçip giderken, Londra'nın parlak ışıklarını izliyorum.

"Ah Tanrım!" Ayıldığım sırada, Clive'ın, Jesse ilerlerken yavaşça yükselen rahatsız ses tonunu duyuyorum. "Sizin için asansörü çağırmamı ister misiniz, Bay Ward?"

"Hayır, ben hallederim." Jesse'nin sesinin titreşimlerini hissediyorum. "Kahrolası elbise rezalet," diye mırıldanıyor, asansörün içine girerken.

Kollarının arasında doğruluyor ve aşağıya inmeye çalışıyorum. "Yürüyebilirim," diyorum.

Dudaklarını büzüyor ve beni aşağıya indiriyor ama sadece kaçabileceğim bir yer ya da altında kalabileceğim bir araba olmadığı için. Asansör kapısı açılıyor ve çantamda anahtarlarımı ararken dışarı çıkan ilk kişi ben oluyorum. Birbirine dolanıp duran ellerime rağmen onları kolayca buluyorum ama onlardan birini anahtar deliğine sokmak esas sorun oluyor. Bir gözümü kapatarak deniyorum. Anahtarı yavaşça deliğe götürdüğüm sırada, onun arkamda burnundan soluduğunu duyuyor ama onu duymazdan geliyorum ve anahtarı deliğe sokmaya çalışmaya devam ediyorum. Beklemekten sıkılmış olmalı; çünkü bir anda bir el bileğime dolanıp, onu sabit tutuyor ve anahtarı doğruca kilide sokuyor.

Kapılar açılıyor. Ayakkabılarımı çıkarıyor ve devasa derecede büyük boşluğa fırlatarak, dikkatle merdivenleri tırmanıyorum. Yukarı çıktığımda ana yatak odasına giden yola doğru sola dönmüyor, bunun yerine sağa dönüp, en sevdiğim ayrı odaya gidiyorum. Yatağa sarhoşluğumun ve yorgunluğumun bir sonucu olarak kıyafetlerimle ve makyajımı çıkarmadan yığılıyorum. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve sarhoş bir uykunun içine sürüklendiğimi hissediyorum.

"Hadi bundan kurtulalım."

Elbisemin bedenimden çekilip çıkarıldığını hissediyorum. Yarı uyur vaziyetteyim. Hâlâ biraz sarhoş olduğumu biliyorum ve gözlerim maskara yüzünden birbirlerine biraz yapışmış durumdalar. "Elbisemi parçalara ayıracak mısın?" diye huysuzlanıyorum.

"Hayır," diyor sakince, güçlü, tanıdık kolları belimin etrafına dolanıyor ve beni yataktan kaldırıyor. "Seninle konuşmuyor olabilirim hanımefendi," diye fısıldıyor "Ama seninle

konuşmayacaksam da *bizim* yatağımızda konuşmamayı tercih ederim."

Kollarım hemen uzatıp etrafına dolayarak ona tutunuyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Biraz sarhoş ve çok öfkeli olabilirim ama en sevdiğim yeri tanıyorum. Beni yatağa bırakıyor ve birkaç saniye sonra, arkama boylu boyunca uzanıp beni göğsüne çekiyor.

"Seni seviyorum."

Bu da ne? Dilim dolanıyor ve maskaram yüzünden yapışan gözlerimi açıyorum.

"İç," diye emrediyor, sakin bir ses tonuyla.

Homurdanıp, başımı yastığıma gömüyorum. "Beni rahat bırak," diye huysuzlandığımda, onun kıkırdadığını duyuyorum. Başım çatlıyor. Yastıktan henüz hiç kaldırmadığım hâlde sanki Black Sabbath konserlerini kafamın içinde yapıyormuş gibi hissediyorum.

"Hey, gel buraya." Kolunu belimin altından geçirip, beni yatağın üzerinde çekerek kucağına alıyor. Elliyle saçlarımı düzelttiğini ve yüzümden çektiğini hissediyorum ve gözlerimi açınca fokurdayan bir suyun içmem için uzatıldığını görüyorum. "İç," diye ısrar ediyor. Suyu içirmesine izin verip, ferahlatıcı, fokurdayan sıvıyı hâlimden hoşnut bir şekilde yudumluyorum.

Bütün bardağı bitirdikten sonra başımı çıplak göğsüne gömüyorum.

"Ne kadar kötü?" diye soruyor. "Kötü," diyorum, boğuk bir sesle. Göz kapaklarımı kaldıramıyorum ve bu duruma gelmeme sebep olan olayları, bu çıldırtıcı adama gelmeme sebep olan olayları düşünmek için fazla rahatım.

Yatakta kıpırdandığını ve sonra da beni kendisiyle birlikte çekerek arkasına yaslandığını hissediyorum. En azından bu

acınası hâlimde benimle ilgilenebileceği kadar benimle konuşuyor. Ne tür bir insan hayatının aşkını cezalandırmak için gece dışarı çıkıp sarhoş olur? Üstelik bir de o kişi hamileyken ve cezalandırdığı kişinin bundan haberi yokken. Ne tür bir insan delilik derecesinde sahiplenici olan kocasına dilini başka bir adamın fütursuzca öperek işkence eder? Hayatının aşkının doğum kontrol haplarını saklayıp, onu gizlice hamile bırakmaya çalışan insanla aynı kişi, bunu bu tür biri yapar. Birbirimiz için yaratılmışız.

"Birazcık üzgünüm," diyorum, sessizce.

Saçlarımı öpüyor. "Ben de öyle."

Pişmanlık içinde yatıyor, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor usulca, neredeyse endişeli bir şekilde.

"Bu şekilde devam edemeyeceğimizi düşünüyorum," diyerek samimi bir şekilde cevaplıyorum. "Bu senin için iyi değil." Bunun benim için de iyi olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum.

"Kendimi umursamıyorum ben."

"Ne yapacağız?" diye sorarak bastırıyorum.

Bir süre boyunca sessiz kalıyor ve sonra beni sırtüstü yatağa iterek bacaklarımı iki yana açıp aralarına yerleşiyor.

Derin bir nefes alıyor ve alnını göğsüme yaslıyor. "Bilmiyorum ama seni ne kadar sevdiğimi biliyorum."

Büzülüp, bakışlarımı tavana çeviriyorum. Bunu ben de biliyorum ama *aşk her şeyin üstesinden gelir* demek bu sefer yeterli olmuyor. Her zaman aynı şeyi yapıyor, sanki bu onun hastalıklı yöntemleri için bir bahane olabilirmiş gibi.

"Neden yaptın bunu?" diye soruyorum. Daha fazla ne kadar açık olabilirim bilmiyorum. Neden bahsettiğimi biliyor.

Başını kaldırıp bana bakıyor, alnının üzerinde çatık kaşları beliriyor. "Çünkü seni seviyorum," diyerek savunuyor kendini. "Her şey seni sevdiğim için."

"Bana bir hiçmişim gibi davrandın, beni bir barın tuvaletinde becerdin ve çekip gittikten sonra kendine başka bir kadın buldun. Bunlar da beni sevdiğin için miydi?"

"Bir şey kanıtlamaya çalışıyordum," diye itiraz ediyor yavaşça. "Ve sözlerine dikkat et."

"Hayır Jesse, sen adi piç kurusunun teki olmaya çalışıyordun." Altında biraz kıpırdanıyorum ve endişeyle bana bakıyor. "Duşa girmem gerek."

Gözlerimi inceliyor ama sonunda üzerimden kalkarak gitmeme izin veriyor. Yataktan kalkıyor ve banyoya giderek kapıyı arkamdan kapatıp, dişlerimi fırçalayarak duşa giriyorum. Keyfimin tamamen kaçtığını hissediyorum ve tekrar yatağın içinde kıvrılıp olan biten her şeyi unutmak istiyorum ama durmadan çalışan aklım gitmemesi gereken yerlere giderek, başımın daha da çok ağrımasına sebep oluyor. Onu dört gündür görmüyordum. Kötü şeyler düşünmemeye çalışıyorum ama bu elimde değil, özellikle de son kez ortadan kaybolduğunda olanları düşünürsek.

Elinin belimin etrafına dolandığını hissettiğimde irkiliyorum ve dudaklarını omzumun üzerine bastırıyor. "Bana bırak," diye fısıldayıp, süngeri elimden alarak beni döndürüyor. Önümde eğiliyor ve ayağımı alıp bacağının üzerine koyarak, köpüklü süngeri bacağımda gezdirmeye başlıyor.

Artık kaşları çatık değil. Rahatlamış, huzurlu ve gevşemiş görünüyor, aynen sevdiğim gibi. "Pazartesiden beri neredeydin?" diye soruyorum onu dikkatle incelerken. Gerilmiyor ya da bana kaçamak bakışlar atmıyor; sadece su üzerimizden akarken yavaşça beni yıkamaya devam ediyor.

"Cehennemdeydim," diyor, sakin bir sesle. "Beni terk ettin, Ava." Bana bakmıyor ve ses tonu suçlayıcı değil ama biliyorum ki sözümü tutmadığım gerçeğinden bahsediyor.

"Neredeydin?" diyerek tekrar soruyorum, bacağımı geri çekip, bileğime dokunduğu zaman diğerini kaldırırken.

"Sana zaman tanımaya çalışıyordum. Seninleyken nasıl olduğumun farkındayım Ava ve keşke kendime engel olabilsem. Bunu gerçekten istiyorum."

Soruma hâlâ cevap vermedi. Ben bunların hepsini biliyorum. "Neredeydin Jesse?"

"Seni takip ediyordum," diye fısıldıyor. "Her yerde."

"Dört gün boyunca mı?"

Başını kaldırıp bana bakıyor ve süngeri hareket ettirmeyi kesiyor. "Tek tesellim senin de acı çekiyor olduğunu görmekti." Uzanıp elimi tutarak beni kendine çekiyor ve aynen onun gibi ben de dizlerimin üzerinde çöküyorum. Islak saçlarımı yüzümden itiyor ve uzanıp dudaklarımdan yumuşacık öpüyor. "Belki sıradan değiliz bebeğim ama biz özeliz. Sahip olduğumuz şey özel. Sen bana aitsin ve ben de sana. Bu böyle. Bizim ayrı olmamamız gerekiyor, Ava."

"Birbirimizi çileden çıkarıyoruz. Bu sağlıklı değil."

"Sağlıklı olmayan sensiz yaşamamam," diyerek beni kucağına çekiyor ve kollarımı boynunun etrafına dolayarak, büyük ellerini belimin üzerinde gezdiriyor. "Burası olman gereken yer." Beni belimden daha sıkı bir şekilde kavrayarak anlatmaya çalıştığı şeyin altını çiziyor. "Tam burası, her zaman benim yanım. Bir daha asla başka bir adamı öpme. Beni uzun süre bir yerlere kilitlemek zorunda kalırlar."

Uzanıp çenesini okşuyorum. Morarma ya da yara izi yok. "Çıldırmış gibi davranmaktan vazgeçmen gerekiyor."

Yüzümün iki yanından kavrayıp dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Ve senin de bana itiraz edip durmaktan vazgeçmen gerekiyor."

Dudaklarımın üstünden gülümsüyor.

"Asla." Üzerimizden akana suyun altında onu içime çekiyorum.

11

Cumartesi gününün çoğunu aramızdaki sorunları hallederek geçirdik. Uykulu seksin keyfini çıkardık ve biraz ikna becermesi için neredeyse Jesse'nin dediği her şeye itiraz ettim. Sonra neyi kabul ettiğimi hızla unuttum ve bir hatırlatma becermesini tetikledim. Terasta yemek yedikten sonraki açık hava becermesinin ardından cezalandırma becermesi gelerek, Jesse sözümü bir daha bozmayacağımdan emin oldu. Her yol, şekil ve pozisyonda becerildim ve her dakikasından zevk aldım. Yeniden Jesse Mutluluk Merkezi'nde gevşiyordum. Hamileliğin ortadan kalkmasıyla, yeniden bana canı nasıl ve ne zaman isterse sahip olmaya geri dönmüştü. Hükmeden Jesse eksikliğim dün fazlasıyla telafi edilmişti. Daha mutlu olamazdım. Ama hamileliğim ortadan kalkmamıştı.

Kate kontrol etmek için arıyor ve arka tarafta kardeşimin sesini duyduğumdan eminim ama bunu reddediyor ve Jesse'yle benim aramızı düzeltip düzeltmediğimizi sorarak konuyu değiştiriyor. Evet. Ayrıca Jesse'ye hamile olduğumu söyleyip söylemediğimi soruyor. Hayır. Onunla olmanın keyfini çıkardığım ve her şeyin tamamen normale döndüğü bir günden sonra, doğru kararı verdiğime emin oluyorum.

"Bütün gün orada yatacak mısın yoksa Manor'a gidebilmemiz için kalkıp hazırlanacak mısın?" Muhteşem çıplaklığıyla banyo kapısının önünde dikilirken, açık kumral saçlarını bir havluyla kuruluyor.

Yerimden kalkıp yatağın ucuna yatıyor, ardından yüzüstü dönüp, dirseklerimin üzerinde doğruluyor ve başımı ellerime yaslıyorum. Ne yaptığımı biliyorum ve yeşil gözlerindeki alev alev bakışlardan onun da ne yaptığımın farkında olduğunu biliyorum. Manor'a gitmek istemediğimden değil. Bazı

eli kırbaçlı sürtüklerin gidişiyle, Jesse'nin hafta sonu kaçamağı merkezi daha güzel bir yere dönüştü.

"Belki." Ses tonum davetkâr ve alçak, tıpkı olmasını istediğim gibi. "Sertleşmişsin." Başımla kasıklarını işaret ediyor ve bakışlarımı tekrar ona çevirerek, gülüşümü tutmakta zorlanıyorum. Dudağımı ısırıyor ve dikkatle onu izliyorum.

"Sana baktığım için olmalı." Havluyu omzuna atıp, kapının pervazına yaslanıyor.

Saf, baştan çıkarıcı muhteşemliğine hayranlıkla bakıyorum. "Her yerin sert."

"Burası hariç," diyor, derin ve kalın sesiyle, elini göğsünün üzerine koyarken. "Burası tamamen yumuşak. Ama sadece senin için."

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyorum. "Bazen taş kalpli olabiliyorsun," diye şakıyorum, sırtüstü dönüp, başımı yatağın ucundan aşağıya sallandırarak.

"Siz kışkırtıcı bir kadınsınız, Bayan Ward."

Yukarıdan bana bakana ve sertliği dudaklarıma sürtünene kadar baş aşağı bir şekilde bedeninin yavaşça bana yaklaşmasını izliyorum.

"İstiyor musun?" diye soruyor, erkekliğinin başını tutarak dudaklarımın üzerine doğru yönlendirirken. Sıcak bir ıslaklık onu tatmam için dudaklarıma değiyor ama Jesse geri çekiliyor. Dudaklarının bir kenarı havaya kalkmış durumda. "Lütfen de."

"Lütfen." Uzanıp, parmaklarımı göğsünün alt kısmına sürtünce inliyor ve erkekliğini tekrar dudaklarıma yaklaştırıyor. Yavaşça dudaklarımı aralarken, onun yüz ifadesinin beklentiyle dolmasını izliyorum ve sonra dudaklarımı onun etrafına sarıyorum.

"Ava, senin siktiğimin kahrolası ağzın," diye inliyor, gözlerini sımsıkı yumarken.

"Durayım mı?" hafifçe ısırıyor, dişlerimi pürüzsüz tenine sürtüyorum. "Durmamı ister misin?"

"Senin lanet çeneni kapamanı ve yaptığın şeye odaklanmanı istiyorum."

Gülümseyip önüme dönüp yatağın ucunda, bacaklarının arasında oturmadan önce onu bırakıyorum. Erkekliğini kavrıyor ve sıkıyorum... Sertçe.

"Benimle oynamaktan vazgeç, hanımefendi." Elleri saçıma gidiyor ve sıkıca kavrayarak beni kendine itiyor.

Direnmiyorum. Ona bu şekilde sahip olmayı seviyorum. Başım öne gidiyor ve parmaklarım onun sıkı kalçalarını kavrıyor.

"Ah siktir!" diye kükrüyor, başımı sabit tutarak. "Böyle kal."

Boğazımın arka kısmına sürtünüyor ve kusmamak için kendimi zor tutuyorum ama o ağzımın içinde kasılıp, başı geriye düşerken ve saçlarımı tutuşu sıkılaşırken kendime hâkim oluyorum. Kontrolümü sağlamam gerekiyor. Kusamam. Asla ne olduğunu açıklayamam, bu yüzden ağzımın içindeki sertliğe odaklanmak yerine, öğürmemi bastırmaya odaklanıyorum. Gözlerimi kapayıp, burnumdan nefes alıyorum. Sorunum ne benim böyle? Eğer hamile olmak bir şeyleri sevmemeye başlamanıza sebep oluyorsa ve benimki de ağzımın içindeki Jesse'nin erkekliğine karşı bir tahammülsüzlükse, o zaman bir daha *asla* hamile kalmak istemiyordum.

Kendini geri çektiğinde biraz gevşiyor ve onu hızla ağzımdan bırakarak, üzerine çıkıp bacaklarımı etrafına doluyorum. Bunu en doğru şekilde yapmam gerekiyor, özellikle yüzündeki şüpheli bakışlardan sonra. Bir şeyleri yarıda kesmemden hoşlanmıyor. Bu onun işi. Uzanıp dudağını ısırıyorum. "Seni içimde istiyorum."

"'Olduğum yerde hâlimden memnundum ben," diye mırıldanıyor şaşkınca. Bu beni güldürüyor. "Bunu komik bulmana sevindim Ava."

"Komik değil. Özür dilerim." Dudaklarımı onunkilere bastırarak, *arzu* kartını öne sürüyorum. Tek seçeneğim bu. "Hemen şimdi içimde olman gerek."

Geri çekiliyor ve gözlerini kısıyor. Bu beni endişelendiriyor ama sonra bana sadece bana özel bir gülümseme gönderiyor. "Asla ikinci kez sormak zorunda değilsin, bebeğim." Beni yatağa bırakıyor ve benimle birlikte yatağa uzanıyor. "Havludan kurtul."

Boynundaki havluyu çekip alıyorum ve yere fırlatıyorum.

"Ellerinle saçlarımı tut," diye emrediyor. Anında itaat ediyor, parmaklarımı nemli, açık kumral saçlarından geçiriyorum. "Saçımı çek." İnleyerek saçlarını çektiğim sırada eğilip beni öpüyor. "Beni sertçe öp, Ava." Sert ses tonu arzumu daha da alevlendiriyor. Dudaklarını çaresizlikle ve mahkûmiyetle ele geçiriyorum. "Dur," diye emrediyor ve duruyorum, bunu hiç yapmak istemesem bile. "Beni yavaşça öp," diye fısıldıyor ve iç çekip, nazikçe, çok yavaşça dilimi ağzının içine süzüyorum. Cennetteyim. "Yeter," diyor sertçe ve bir kez daha duruyorum. Geri çekilip, dudaklarıma küçücük bir öpücük bırakıyor. "Neden senden istediğim her şeyi aynı çabuklukla yapamıyorsun?

Sırıtıp onu yakınıma çekerek, dudaklarına bir kez daha sahip oluyorum. "Güç delisi kişiliğin karına bulaşıyor."

Kahkaha atıp sırtüstü dönerek, üzerine oturmama sebep oluyor. "Gücü ele geçir, bebeğim."

"Tamam," diyerek hızlıca kasıklarının üzerinde yükseliyorum. Beni aşağıya çekmek için uzanıyor ama eline vuruyorum. "Elini çeker misin?"

"Çok pardon," diyerek sırıtıyor masum masum. "Abartma ama, tamam mı?"

"Unutuyorsun, Tanrı." Erkekliğini kavrayıp, kadınlığıma doğru yönlendiriyorum. "Az önce gücü bana devrettin." Usul usul alçalırken, gülümsemesi yavaşça ortadan kaybolarak yerini tatmin dolu bir ifadeye bırakıyor.

İnleyip, bacaklarımın üst kısmını kavrıyor. "Belki de gücü daha sık sana vermeliyim."

Yükseliyorum ve sonra yavaşça tekrar alçalarak, ellerimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Ah, buna bayılıyorum." Bana bakıp, ellerini bacaklarımın üzerinde gezdirmeye başlıyor.

"Çok yakışıklısın." Bir iç çekerek, usulca yükselip alçalıyorum.

"Biliyorum," diyor sadece.

"Kendini beğenmişsin."

"Biliyorum. Devam et."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Güç kimde?"

"Sende ama kötüye kullanırsan bu uzun süre devam etmeyecek. Devam." Hafifçe gülüyor ve ben ona kötü kötü bakıyorum ama yine de bedenimi yukarı kaldırıyorum. "Uslu kız," diyor soluk soluğa. "Daha hızlı."

Tekrar kendimi aşağıya iterek, hafifçe gülümsüyorum. "Ama ben bu şekilde olmasını istiyorum."

"Daha hızlı, Ava."

"Hayır. Güç bende." Tekrar yükseliyor ama kendimi yeniden aşağıya itecek vakit bulamıyorum. Sırtı üstü çevrilip, sıkı sıkı tutuluyorum.

"Şansınızı kaybettiniz hanımefendi." Amacını gayet açık gösteriyor. "Gücü tekrar ele geçiriyorum."

Bam!

Çığlık atarak, bacaklarımı açıyorum.

Bam!

"Siktir!" Sert bir darbeyle en derinlerime girdiği sırada bağırıyorum.

"Laflarına dikkat et!"

Bam!

"Jesse!"

"Şansını zorladın, bebeğim," diye homurdanıyor, bileğimdeki tutuşunu gevşetip, tekrar tekrar içimde gidip gelerek. Gözlerim kapanıyor. "Gözlerini aç!" şaşkınca bir haykırmayla açıyorum onları. "Daha iyi." Yüzünden ter damlaları akıp göğsümün üzerine damlıyor. Ona tutunmam gerek, tırnaklarımı ve dişlerimi ona geçirmem gerek ama tamamen güçsüz durumdayım, tıpkı olmamı istediği gibi.

"Sana dokunmama izin ver," diye haykırıyor, tekrar tekrar şiddetle saldırdığı sırada ellerini tutuyorum.

"Güç kimde?"

"Sende, seni lanet olası kontrol manyağı!"

"Sözlerine," *Bam!* "dikkat," *Bam!* "et!"

Haykırıyorum.

"Siktir," diye bağırıyor. "Benim için gel, Ava!"

Yapamam. Derinlerde bir yerde yükselen zevke odaklanmaya çalışıyorum ama ne zaman ulaştığımı sansam, o cezalandırıcı kalçalarını bana doğru itiyor ve beni zirveden aşağıya itiyor. Gözlerim kapanıyor ve bedenimi ele geçiren saldırıya direnmeyi kesiyorum.

"Tanrım, Ava. Geleceğim."

Ve bağırmasıyla, kasılıp, üzerimde patlaması bir oluyor. Sımsıkı tuttuğu ellerimi bırakıyor. Nefes alış verişleri düzensiz, bedeni titriyor ve teni ıslak. Tüm bunlar benim içinde geçerli, tatmin edici zevk patlaması dışında tabii.

"Boşalmadın," diyor, boynuma doğru solurken. Konuşamıyorum, bu yüzden ona mırıldanarak cevap veriyor ve başımı sallayıp, kollarımı başımın iki yanına bırakıyorum. "Bebeğim, üzgünüm."

Tekrar mırıldanıp, iyi olduğumu belli etmek istercesine kollarımı kaldırmak istiyorum ama kaslarım pelte olmuş durumda. Yatakta kalmak istiyorum ama ağırlığının üzerimden kalktığını hissediyorum ve kollarının arasında havaya kaldırılıyorum. Bir mırıltı şeklinde itiraz ederken, banyoya taşınıyorum. Duş başlığından aşağıya akan suyu açıp, dolaptan bir havlu alıyor ve duşakabinin zeminine sererek, beni üzerine bırakıyor. Huysuzlanmak üzereyim ama sonra yere uzanıp, bacaklarımı aralıyor.

"Hadi seni hayata geri döndürelim." Suyu ılığa ayarlıyor ve bacaklarımın arasına yerleşerek dilinin tam merkezimdeki gergin, acı verecek kadar yumuşak darbeleriyle beni *gerçekten* de ayıltıyor.

Sırtım geriliyor, güçsüz kollarım tekrar canlanıyor ve sesim geri geliyor. "Ahhhh Tanrımmm!" Islak saçlarını tutuyor ve onu kendime daha çok bastırıyorum. Az önce gerçekleşemeyen orgazmım tekrar ortaya çıkıyor. Durdurmaya çalışmıyor bile. Nefes nefeseyim, karın kaslarım geriliyor, ılık ve serinletici su başımdan aşağıya akarken başım havaya kalkıyor. O her yerde, yalayarak, ısırarak, emerek bacaklarımın iç kısmına doğru ilerliyor ve sonra derinlerime doğru geri dönüyor.

"Hâlâ uyanamadın mı?" diye mırıldanıyorum tenimin üzerinden, ardından hafifçe kadınlığımı ısırıyor.

"Daha fazla!" diye emrediyor, hızla saçını çekiyor. Emrimi yerine getirmeden önce kahkaha attığını duyuyorum ve dudaklarını tamamen üzerime kapatarak beni usulca emerek zirveye tırmandırıyor.

Haykırıyorum. Başım dönüyor. İnliyorum ve ellerimi başıma götürüyorum. Çok iyi. Çok ama çok iyi. Kendimi ona bastırıyorum ve tamamen gevşek, başımızın üzerinden akan su muhteşem ve rahatlatıcı.

"Kalp atışlarını hissetmeyi çok, çok, çok seviyorum." Öpücükleriyle bedenimin üzerinde dudaklarıma kadar bir yol çizerek, benimle biraz daha yakından ilgileniyor. Kaslarımı hareket ettirmeyince sadece ağzımla karşılık veriyor ve daha fazlasını yapabilmek için de uğraşmıyorum. "Borcumu ödedim mi?"

Öpücüğünün üzerinden başımı sallayarak onu onaylıyorum ve Jesse kahkaha atarak beni incelemek için geri çekiliyor. Gözlerim hâlinden memnun. O güzel olmanın da ötesinde. "Seni seviyorum." Sadece kelimelerim arasına sıkışan düzensiz nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Bana bir gülümseme gönderiyor... Benim gülümsememi. "Sevdiğini biliyorum, bebeğim." Ayağa kalkarak, bedenini gözler önüne seriyor. "Hadi kalk. Kutsal amacımı yerine getirdiğime göre, Manor'a gitmemiz gerek."

Elimi tutup beni hiç zorlanmadan yukarı çekiyor, ardından beni yıkarak biraz daha zaman geçiriyor.

"İşiniz bitti hanımefendi. Dışarı." Popoma bir şaplak atıp beni dışarı göndererek, kendi duşunu tamamlıyor.

Telafi etmemiz gereken çok fazla şey var. Hepsini tamamlamaya çok yaklaştık.

Mutfağa girip, Jesse'nin dolap kapaklarını çılgına dönmüş bir şekilde açıp kapattığını görüyorum. Kollarını yukarı kaldırınca sıyrılan tişörtünün altından görünen, gergin sert sırtı ellerimin titremesine sebep oluyor ve onun gerçek olduğuna inanamayarak gözlerimi kırpıştırıyorum. Gülümsüyorum. O tamamen gerçek ve tamamen bana ait.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum saçlarımı başımın üzerinde rastgele bir topuz şeklinde toplarken.

Bana dönüyor ve panik dolu gözlerle bakıyor. "Sun-Pat'im bitmiş."

"Ne?" Gerçekten de paniklemiş olmasına kahkaha atıyorum. "Yer fıstığı ezmen mi bitmiş?"

"Bu hiç de komik değil!" Dolap kapağını çarparak kapatıp, hızla buzdolabının kapağını açıp onlarca su şişesini hareket ettiriyor. "Cathy ne halt ediyordu?" diye homurdanıyor kendi kendine.

Kendime engel olamıyorum. Kahkahalara boğuluyorum. Çok az şeyden memnun olan biri için bu normal bir davranış değil. Yer fıstığı ezmesine bağımlı. Lordum yer fıstığı ezmesine bağımlı ve eğer bir an önce biraz yemezse kriz geçirebilir. Buzdolabı kapağının hızla kapatıldığını duyduğum sırada keyifle gülümsüyorum. Gülümsememi engellemek için canım yanana kadar dudağımı ısırıyorum.

"Neye gülüyorsun sen?" Kötü kötü bakıyor bana, güzel ve ona özgü.

"Yer fıstığı ezmesine bu kadar takıntılı olmanın sebebi ne?" diye soruyorum hızla, tekrar dudaklarımı ısırmaya başlamadan önce.

Kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak, kötü kötü bakmaya devam ediyor. "Hoşuma gidiyor."

"Hoşuna mı gidiyor?"

"Evet, hoşuma gidiyor."

"Sadece hoşlanan birine göre biraz aşırı tepki veriyorsun." Gülümsememi daha fazla tutamayınca dudaklarım dişlerimin arasından kayıyor.

"Aşırı tepki vermiyorum," diyerek itiraz ediyor hafifçe gülümseyerek. "Çok da önemli değil."

"Peki," diyorum omuz silkip, sırıtmaya devam ederek. Kesinlikle aşırı tepki veriyor.

Mutfağın içinde yürüyüp, tezgâhın etrafından dolanıyor ve bana doğru gelerek, bedenimin alt kısmını gördüğü anda gözleri irileşiyor. "Giydiğin bu kahrolası şeyde ne?" diye haykırıyor.

Üzerimdekileri inceliyor ve tekrar şaşkın yeşil gözlere dönüyorum. "Şort."

"İç çamaşırı mı demek istiyorsun?"

Tekrar sırıtıyorum. "Hayır, şort demek istiyorum." Kot şortumun paçalarından tutup yukarıya doğru çekiyorum. "Eğer iç çamaşırı olsalardı böyle görünürlerdi."

Biraz homurdanarak, üzerimdekini incelemeye devam ederken. "Hadi ama Ava, biraz makul ol."

"Jesse," deyip, iç çekiyorum. "Sana söyledim. Eğer uzun etekler ve yakası kapalı süveterler görmek istiyorsan, git kendi yaşında birini bul." Şortumun paçalarını düzeltip, Converse'lerimi bağlamak için eğilerek, benim mantıksız adamımın her bir leziz parçasından fışkıran dırdırları ve kızgın söylemleri görmezden geliyorum. "Belki Manor'da yüzerim." Başımı kaldırıp ona bakıyor, huysuz yüzüne bir dehşet ifadesi yerleştiğini görüyorum.

"Bikiniyle mi?"

Kahkaha atıyorum. "Hayır Jesse, kayak kıyafetiyle. Tabii ki bikiniyle." Gerçekten şansımı zorluyorum ve bunun farkındayım.

"Bunu özellikle yapıyorsun, değil mi?"

"Yüzmek istiyorum."

"Bende seni boğmak istiyorum," diye çıkışıyor. "Neden bana bunu yapıyorsun?"

"Çünkü sen mantıksız davranan bir sersemsin ve biraz taviz vermen gerekiyor. Sen yaşlı bir adam olabilirsin ama ben yirmi altı yaşındayım. Bir mağara adamı gibi davranmaktan vazgeç. Eğer deniz kenarında bir yere gidersek ne olacak?"

"Kayağa gideriz diye düşünmüştüm." Şimdi de o sırıtıyor. "Sana *en* tehlikeli sporlarda ne kadar iyi olduğumu gösterebilirim."

Gülümsüyor ve üzerine atlıyor, yüzümü boynuna gömüyorum. "Harika kokuyorsun." Leziz kokusunu içime çektiğim sırada, o da beni, hâlâ giydiğim şortumla birlikte arabaya taşıyor.

Manor'da duruyoruz ve hızla koltuğumdan kaldırılıp, merdivenlerden yukarı taşınarak lobiye götürülüyorum. Bardan gelen konuşma mırıltılarını duyuyorum ve John iri yarı bedeniyle yanımıza geldiğinde gülümsüyorum.

"Ava yüzmeye gitmek istiyor." John yanımıza gelir gelmez huysuzlanıyor Jesse.

İri adam bana bakarak, bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Hava çok sıcak."

John'un yüzünde beliren gülümseme, ne yaptığımın farkında olduğunu gösteriyor. Evet, kocamın tüm mantıksız yönlerini ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

Barı geçiyoruz ve Sam'i görüyorum. Yüzünü göremiyorum ama bir bar sandalyesine yerleştirdiği bedeninden nasıl

hissettiği okunuyor. En yakın arkadaşım bir aptal. Korkunç derecede kötü bir şeyi yeniden alevlendirmek için, iyi bir şeyden kaçıyor.

Jesse'nin ofisine girdiğimiz anda, elimi bırakıyor ve direkt odasının içinde buzdolabına giderek, bir yer fıstığı ezmesi kavanozunu çıkarıp, hemen kapağını açıyor ve parmağını içine daldırıyor. John tepki vermek yerine Jesse'nin masasının önündeki koltuklardan birine otururken, ben gülümsüyorum. Jesse gelişigüzel bir şekilde masasına gidip otururken, parmağını ağzına götürüyor ve iç çekiyor. "Neler oluyor?" diye soruyor John'a, parmağı ağzının içindeyken.

"Üç numaralı kamera bozuldu. Düzeltmesi için servis çağırdık." John koltuğunda kıpırdanıp, cebinden telefonunu çıkarıyor. "Ellerini çabuk tutmalarını söyleyeceğim." Numarayı çevirip, telefonu kulağına koyarak, ayağa kalkıyor ve pencerenin yanına doğru ilerliyor.

"Bebeğim iyi misin?"

Bakışlarımı John'un sırtından çekip tekrar Jesse'ye çeviriyor, yüzünde endişeli bir ifade olduğunu görüyorum. "Evet, iyiyim." Masasına doğru ilerleyip az önce John'un oturduğu yerin yanına oturuyorum. "Dalmışım, üzgünüm."

Parmağı tekrar ağzına gidiyor. "Ne düşünüyordun?"

Gülümsüyorum. "Hiçbir şey. Sadece yer fıstığı ezmene kavuştuğun için rahatlamanı izliyorum."

Kavanoza bakıp gözlerini deviriyor. "Biraz ister misin?"

"Hayır." Tiksintiyle burun kıvırıyorum ve o kahkaha atıyor. Kavanozun kapağını kapatıp masasına bıraktığı sırada yeşil gözleri parıldıyor. "Sam nasıl?" diye soruyorum.

"Berbat. Bu konu hakkında konuşmuyor. Kate nasıl?"

"İyi değil."

"Bir şey biliyor musun? Neden bitirmiş?"

Olabildiğince normal görünmeye çalışarak omuz silkiyorum. "Kim bilir?" Kardeşimden bahsetmiyorum bile. "Muhtemelen en iyisi budur."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Yüzmek ister misin yoksa benimle mi kalmayı tercih edersin?"

"*Sen* ne yapacaksın?" diye soruyorum, masasındaki evrak dosyası yığınını işaret ederek. Daha önce hiç bu kadar karışık olduğunu görmemiştim ve nedenini biliyorum. Sarah yok. Ama biraz bile suçlu hissetmiyorum. Bu Jesse'nin masasının üzerinde bomba patlamış gibi görünmesi anlamına gelse bile.

O da dosyalara bakıp, iç çekiyor. "Bunu yapacağım." Dosyalardan birinin sayfalarını çeviriyor.

"Neden başka birini işe almıyorsun?"

"Ava, bu sektörde bunu yapmak o kadar da kolay değil. Birini tanımalı, ona güvenmelisin. Öylece iş bulma kurumunu arayıp, bilgisayar kullanabilen birilerini isteyemem."

Tamam, şimdi kendimi biraz *suçlu* hissediyorum. Haklı. Ülkenin en önemli adamlarından bahsediyoruz. Önemli yerlerdeki insanlardan. Jesse bana bu insanların finansal durumları ve sağlık durumlarıyla birlikte, sabıka kayıtlarını incelediklerinden bahsetmişti. Sanırım bir gizlilik sorunu var. "Yardım edebilirim," diye öneride bulunuyorum pek de içimden gelmeyerek, nereden başlayacağım hakkında en ufak bir fikrim olmasa bile, masasındaki dosyalara baktıkça yüzünde beliren bunalmış ifade suçluluk duygumu körüklüyor.

Bakışlarını bana çeviriyor. "Eder misin gerçekten?"

Omuz silkip, elime geçen ilk kâğıdı alıyorum. "Biraz yardım edebilirim sanırım." Elimdeki evrakı inceliyorum. Bu bir banka ekstresi. En azından ben öyle düşünüyorum. Daha çok uluslararası telefon numaralarına benziyorlar. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gülümsüyor.

"Oldukça zenginiz Bayan Ward."

"Siktir!"

"Ava..."

"Üzgünüm ama..." Elimdeki rakamlara odaklanmaya çalışıyorum ama başım dönüyor. "Bu tarz şeyler öylece masanın üzerinde duruyor olmamalı Jesse." Üzerinde hesap

numaraları ve daha bir sürü şey var. "Bekle... Muhasebe işlerinle Sarah mı ilgileniyordu?"

"Evet," diyor usulca.

Öfkeleniyorum. O kadına güvenmiyorum. "Paranın nerede olduğunu biliyor musun? Ne kadar paran olduğunu?" Evrakı tekrar masasının üzerine bırakıyorum.

"Evet, bak." Kâğıdı alıp, üzerinde bir yeri işaret ediyor. "Bu kadar param var ve şu bankada bulunuyor."

"Sadece bir hesabın mı var? Peki ya kurumsal hesabın? Birikimlerin?"

Biraz paniklemiş ve neredeyse öfkelenmiş görünüyor. "Bilmem."

Ona bakıyorum. "Her şeyi o mu yapıyordu? Tüm hesaplarınla o mu ilgileniyordu?" Bundan biraz bile hoşlanmamıştım.

"Artık değil," diyor homurdanarak, kâğıdı tekrar masasının üzerine bırakıp. "Ama sen yardım edeceksin?" Yine gülümsüyor.

Nasıl etmem? Bu adam Karun kadar zengindi ve parasının nerede ya da nasıl saklandığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Evet, edeceğim." Bir evrakı elime alıyor ve incelemeye başlıyorum ama sonra birden ne yaptığımı fark ederek paniğe kapılıyorum. Hızla başımı kaldırıyor, Jesse'ye keyfi yerinde bir şekilde bana bakarken buluyorum. "Yardım ederim dedim ama hepsi bu. Sadece birkaç saat Jesse."

Sözlerim onu gözle görül bir şekilde hayal kırıklığına uğratıyor. "Ama bu mükemmel bir çözüm."

"Senin için! Senin için mükemmel bir çözüm! Benim bir kariyerim var. Her gün buraya gelip evrak işleri yapmak için kariyerimden vazgeçmeyeceğim!" Ukala pislik. Onun sekreteri olarak Sarah'nın yerine geçmemi istiyor. Mümkün değil. "Ve zaten," kâğıdı masaya bırakıp ayağa kalkıyorum "Nasıl kırbaç kullanacağımı bilmiyorum, o yüzden sanırım yeterli niteliklere sahip değilim." Neden bunu söylediğimi bilmiyorum. Bu çok gereksizdi ve gerçekten de gaddarcaydı.

Şaşkın. Yüzünde şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle sandalyesinde geriye yaslanmış oturuyor. "Bu biraz çocukça değil miydi?"

"Üzgünüm. Öyle söylemek istememiştim."

John yanımıza dönüp, rahatsız edici sessizliği bozuyor. "Bir saat içinde burada olacaklar." Telefonunu cebine geri koyuyor. "Unutmadan, üç üyemiz daha üyeliklerini iptal etti."

Jesse'nin kaşları merakla kalkıyor. "Üç mü?"

"Üç," John sözlerini tekrar ederek onu onaylarken, kapıya doğru ilerliyor. "Hepsi kadın," diye ekleyip ofisten çıkıyor.

Jesse'nin dirseklerini masaya dayamasını ve başını ellerine yaslayışını izliyorum. Berbat hissediyorum. Masanın arka tarafına dolanıp, onu sandalyesiyle birlikte geriye iterek tam önünde masasının üzerine oturuyorum. Dudaklarını ısırırken beni izliyor. "Ben bunları hallederim," diyerek her yerdeki dosyaları gösteriyorum. "Ama bu işle ilgilenecek birini bulman gerekiyor. Tam zamanlı birini."

"Biliyorum." Ayak bileklerimi tutuyor ve onları çekip, ayaklarımı dizlerinin üzerine koyuyor. "Sen yüzmeye git. Ben bunlara bakacağım, tamam mı?"

"Tamam." Ona dikkatle bakıyorum ve o da ona bakmama bakıyor.

"İçinde tutma güzelim, söyle."

"Üyeliklerini iptal ediyorlar çünkü artık onları be..." Dilimi tutuyorum. "Onlarla seks yapamayacaksın." Bu beni oldukça mutlu ediyor.

"Öyle görünüyor, değil mi?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bunun karımı mutlu ettiğini görebiliyorum."

Omuz silkiyorum ama bu haberin bana verdiği keyfi gizleyemiyorum. "Erkek ve kadınların oranları ne?"

"Üyelerin mi?"

"Evet."

"Yetmişe otuz."

Ağzım açık kalıyor. Jesse'nin neredeyse bin beş yüz üye olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bu benim lordumda

gözü olan muhtemelen bin kadın demek. "Şey," diyorum, şaşkınlığı üzerimden atarak. "Manor'ı bir gay kulübüne çevirmek isteyebilirsin."

Kahkaha atıp, ayaklarımı masadan aşağıya indiriyor. "Hadi git yüz."

Soyunma odaları boş. Bikinimi giyip, elmasımı çıkarıyor, saçlarımı başımın tepesinde topluyor ve eşyalarımı ahşap dolaplardan birine kilitliyorum. Jesse'yle olduğum süre boyunca hiç spa imkânlarını kullanmadım ama çıplak yüzmeye izin olmadığı konusunda temin edildim, bu yüzden cesaretimi topladığımda Jesse'yi bu konuda test edeceğim. Etrafta dolanıyor, bir yaşam belirtisi arıyorum ama her yer tamamen boş. Bir pazar gününde öğlen yemeği saatindeyiz. Bunun üyelerin Manor'ın bu kısmında zaman geçirmek isteyecekleri bir vakit olduğunu düşünüyordum.

Büyük cam binaya girip, etrafa göz atarak tüm jakuzilerin, devasa havuzun ve şezlongların boş olduğunu görüyorum. Tuhaf şekilde sessiz. Etrafta sadece su pompalarının uzaktan gelen sesi duyuluyor. Havlumu ahşap bir şezlonga yayarak, dikkatle havuza doğru ilk adımımı atıyorum. Su ılık. Harika.

Atlayıp suya dalıp, havuzun diğer ucuna kadar kurbağalama olarak yüzüyorum.

Rahatlatıcı sessizliğin keyfini sürerek yüzerken, bir uçtan bir uca yüzüyorum. Kimse bana katılmıyor, kimse jakuzileri kullanmıyor ve kimse şezlonglarda güneşlenmeye gelmiyor. Ama sonra bir hareketlilik duyuyor ve havuzun ortasında durup, soyunma odalarından buraya doğru açılan kapıda kimin olduğuna bakıyorum. Jesse düşük belli siyah bir mayoyla içeri giriyor. Beğeniyle iç çekiyorum ve o, bana gülüşlerinden birini gönderip, suya dalarken, bedeni gerilip, şarıltı sesleri çıkararak suyun altına dalıyor. Havuzun ortasında duruyor ve önümde durana kadar, suyun altından bana yaklaşan uzun

bedeninin gölgesini izliyorum ama o altımda durmaya devam ediyor.

Sonra elleriyle ayak bileklerimi tutuyor ve beni suyun altına çektiği sırada çığlık atıp, suyun altına girmeden hemen önce derin bir nefes alırken, gözlerim refleks olarak kapanıyor. Dudakları benimkilerle buluşuyor, kolu etrafıma dolanıp, bizi suyun altında döndürürken, tenlerimiz birbirine değiyor, dillerimiz çılgınca dans ediyor.

Su üstüne çıktığımızda ciğerlerim rahatlamayla avaz avaz bağırıyor. Ayaklarım belinin etrafına ve kollarımda boynuna dolanmış durumda. Yönümü bulmayı deneyip, gözlerimi açmaya çalışıyorum ve bunu yaptığıma, haince sırıtan büyük bir gülümsemeyle karşılaşıyorum. Ayaklarının yere basmadığını biliyorum, bu yüzden ağırlığımı taşıyabilmek için suyun içinde çılgınca çırpınıyor olmalı. Ama yine de emin olamıyorum. Sanki bu onun için çocuk oyuncağıymış gibi davranıyor.

Islak saçlarını yüzünden çekiyor ve ona aynı şekilde gülümsüyorum. "Havuzu kapattın, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Beni arkasına geçirip, havuzun kenarına doğru yüzmeye başlıyor.

"Sana inanmıyorum." Çenemi omzuna yaslıyorum. "Başkalarının beni bikiniyle görmesi olasılığına katlanamıyorsun. Kabul et haklıyım." Lordumun anlayışına sahibim. Havuzun kenarına ulaşıyor ve beni sırtından iterek, kenara çekiyor. "Senin bikini içinde olman düşüncesini seviyorum."

"Ama sadece sen görürken?"

"Sana daha önce de söyledim, Ava. Seni hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle paylaşmam, başkalarının gözleriyle bile." Ellerini iki yanımda kaydırarak, bacaklarıma götürüyor. "Sadece benim dokunuşum," diye fısıldıyor. Bu, o beni dikkatle inceleyip nazikçe öpmek üzere eğildi sırada, derhal bacaklarımı sıkıca kapatmama sebep oluyor. "Sadece benim gözlerim." Parmakları bikini altımın kenarlarından içeri giriyor ve beni usulca okşadığı sırada nefesimi tutuyorum. "Sadece benim

zevkim için bebeğim. Beni anladığını biliyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum." Önünde kıpırdanıyor ve kollarımı omuzlarının üzerine atıyorum.

"Güzel. Öp beni."

Eğilip hoşnutluğumu, ikimizin de inlemesine sebep olan uzun, ateşli, tutkulu bir öpücükle gösteriyorum. Büyük ellerimi belime uzanıp her tarafımı okşarken, beni sımsıkı tutuyor ve havuzun ortasında, sadece ikimiz, birbirimizde kaybolup, birbirimize sahip olup, birbirimizi severken, uzun süre öpüşüyoruz.

Aramızda olan her şey kudretli bir şehvetin eseri; bazen de paylaştığımız baş döndüren aşkın. Bizi saçma sapan ve düşüncesizce davranmaya itiyor. Gerçekte, büyük ihtimalle delilik sınırlarını zorluyoruz ya da ben delilikte ona yetişiyorum. Yapmayı planladığım şey beni kesinlikle bir deli yapıyor. Ve eğer benim deli kocam öğrenirse, onun deliliğin zirvesine tırmandığını göreceğimden eminim.

12

"Seni seviyorum."

Alçak sesli fısıltı beni gülümsetirken dönüyor ve gözlerimi açmadan ona sarılıyorum. "Hımm," diye mırıldanıyorum, bedenini kendime doğru çekerken.

"Ava, saat yedi buçuk."

"Uykulu seks," diye buyuruyorum, elim aradığım şeyi bulana kadar bacağının üzerinde dolanırken. Aletini avcumla hafifçe kavrıyorum.

"Bebeğim, çok isterdim ama tam olarak uyandığında, panikleyecek ve beni yarı yolda bırakacaksın." Elimi tutup, yüzüne doğru götürerek parmaklarımı tatlı tatlı öpüyor. "Bugün pazartesi. Saat yedi buçuk."

Gözlerimi açıyor ve bana bakan ıslak yüzünü görüyorum. Duş almış, yani koşuya gitmiş, yani saat geç. Yerimde doğruluyor ve kafalarımızın çarpışmaması için hızla geriye çekiliyor.

"Saat kaç?"

Hafifçe gülümsüyor. "Yedi buçuk."

"Jesse!" Yerimden fırlayıp banyoya koşuyorum. "Neden beni kaldırmadın?" Musluğu açıp diş fırçamın üzerine macun döküyorum.

"Seni rahatsız etmek istemedim." Kapının pervazına yaslanıp, çılgınca dişlerimi fırçalamamı izliyor. Paniklemiş hâlime bakıp sırıtıyor.

"Sana... nce... olmamıştı." Macunla dolu ağzımla konuşuyorum.

Daha da fazla gülümsüyor. "Efendim?"

Başımı sallayıp gözlerimi deviriyor ve aynaya dönerek, işimi bitirip ağzımı çalkalıyorum. "Dedim ki, bu sana daha

önce engel olmamıştı." Duşa giriyor ve hızla saçımı yıkayıp vücudumdaki tüyleri alarak, duştan çıkıp, giyinme odasına neredeyse koşarak giriyorum. Öylece durup askılara ve askılardan dolup taşan, çoğunun üzerinde hâlâ etiketleri duran kıyafetlere bakıyorum. Bir seçim yapmak çok zor, çok fazla kıyafet var. Bu yüzden eski kırmızı elbisemi askıdan çekip alıyorum.

Saçlarımı hızla kurutup, hızla makyajımı yaptığım ve aşağıya indiğim sırada, Jesse giyinmiş ve anahtarlarını alıyor.

"Ben seni bırakırım."

"Cathy nerede?" Ona bakıyorum. Bütünüyle ona. Bu benim kocam.

Kaşları biraz çatılıyor. "Bilmiyorum. Geç kalmak huyu değildir." Elimi tutarak beni çatı katının dışına doğru yönlendiriyor.

Lusso'nun lobisine iniyor ve resepsiyona yaklaştığımız sırada, Cathy'nin Clive ile sohbet ettiğini görüyorum. Sırıtıyor ve Jesse'ye bakıyorum ama o, ona baktığımı ve muhtemelen ne düşündüğümü bile bile beni görmezden geliyor. "Bu her şeyi açıklıyor," diyorum hafifçe gülerek.

"Sadece konuşuyorlar," diyerek homurdanıp, ilerlemeye devam ediyor.

Cathy bizi görüyor. "Ah! Ben de tam yukarı çıkmak üzereydim."

"Sorun değil." Jesse etkilenmişe benzemiyor ve durmuyor. Ancak ben, biraz etrafta takılıp neler olduğunu görmeyi çok isterim. Yanlarından geçerken yüzümdeki sırıtış genişliyor ve Cathy'yle Clive utançtan kıpkırmızı oluyor.

"Yer fıstığı ezmemiz bitmiş," diye sesleniyor Jesse sinirli bir şekilde.

"Dolapta ağzına kadar dolu bir kavanoz var, oğlum. Bitmesine izin verir miyim sanıyorsun?" Cathy, Jesse'nin eleştirisinden rahatsız olmuşa benziyor. Bu beni güldürüyor, özellikle de Jesse kendi kendine homurdanmaya başladığında.

"Bu kadar mızmız olma. Sadece konuşuyorlar," diye azarlıyorum onu, açık havaya çıktığımız ve Jesse Wayfarer'larını gözüne geçirdiği anda.

"Bu uygun değil." Omuz silkiyor ve elimi bırakıyor.

Çantamda güneş gözlüğümü arıyorum. "Ah, belki de biz yokken onu yukarıya çağırıyordur. Diğer odadaki çarşafların biraz... Kırışık olduğu gözümden kaçmadı."

"Ava!" diye bağırıyor, hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle bana baktığı sırada. "Yapma!"

Kahkaha atıyorum. "Karşı koymayı kes!"

"Kesmiyorum." Yüzündeki hoşnutsuz ifade hemen siliniyor.

"Neye gülüyorsun sen?" diye soruyorum.

Gözlüklerini çıkarıyor ve yanıma gelerek, hafifçe burunlarımız birbirine değecek şekilde öne eğiliyor. "Sana bir düğün hediyesi aldım."

"Öyle mi?" Dudaklarımı onun dudaklarına doğru uzatıyorum. "Nedir?"

"Arkanı dön."

Geri çekiliyor ve omzumun üzerinden bir yeri işaret ettiği sırada yüzündeki hoşnut ifadeyi izliyorum. Yavaşça arkamı dönüp, bir süre durup neye bakmam gerektiğini anlamaya çalışarak gözlerimle park alanını süzüyorum. Kolunu omzuma uzatıyor ve bir anahtarı yüzümün önünde sallıyor. Tam da o anda devasa derecede büyük, parlak beyaz, ışıl ışıl tekerleriyle Range Rover Sport'u fark ediyorum ya da Tank'ı, her neyse.

Ah hayır!

Söyleyecek söz bulamıyorum. Gözlerimi kısıp, yüzümün önünde sanki hediyemi gördüğümü fark etmemiş ve daha iyi anlamamı sağlamaya çalışıyormuş gibi şıngırdattığı anahtarlara bakıyorum. Gerek yok. Görebiliyorum. Ve hiç beğenmedim.

"İşte orada," diye gösteriyor, anahtarları tekrar şangırdatarak.

"Uzay gemisinden mi bahsediyorsun?" diye soruyorum. Bu şeyi sürmeyeceğim, sonunda kaç tane geri sayım ya da ikna becermesi alacağım umurumda değil.

"Sevmedin mi?" Sesi kırgın çıkıyor.

Ah siktir, ne söyleyeceğim şimdi? "Mini'mi seviyorum."

"O güvenli değil." Şimdi sesi sanki ona hakaret etmişim gibi çıkıyor. Önüme geçiyor ve şaşkın yüz ifademe bakıyor. "Bu daha güvenli."

Yüzümde istemsiz bir şekilde oluşan kuşkulu ifadeyi saklayamıyorum. "Jesse, bu bir erkek arabası, bir John arabası. Bu şey lanet olasıca büyük!"

"Ava! Sözlerine dikkat et!" Bana kötü kötü bakıyor. "Beyaz aldım. Bu bayan arabasına uygun bir renk. Hadi, sana göstereyim." İsteksiz omuzlarımdan tutup, beni devasa kartopunun yanına götürüyor. Ona yaklaştıkça, biraz daha fazla nefret ediyorum. Çok gösterişli. Mini'mi seviyorum. "Bak." Kapıyı açıyor... Ve nefesimi tutuyorum. Daha da kötü. Beyaz... Her yeri. Beyaz deriden direksiyon, beyaz deriden vites, beyaz deri koltuklar. Halılar bile beyaz.

Başımı kaldırıp ona, yanılmış kocama bakıp, başımı sallıyorum ama hoşnutsuz olamıyorum. Halinden çok memnun gözüküyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Gerçekten de öyle. "Bana bir saat ya da kolye ya da başka bir şey alabilirdin." Keşke bana bir saat ya da kolye ya da başka bir şey alsaydı.

"Bin." Beni arabanın içine itiyor.

Nefesim kesiliyor. Ah, hayır! Ön koltuğun kafalığına *Bayan Ward* yazısı işlenmiş.

Bu artık çizgiyi aşıyor. "Bu şeyi sürmeyeceğim!" diye bağırıyorum, aşağılayıcı ses tonuma engel olamadan.

"Kesinlikle süreceksin!"

Pekâlâ, bu duyduğum tüm suçluluk duygusundan kurtulmama sebep oluyor ve şimdi gerçekten de topuklarımı yere vuruyorum. "Sürmeyeceğim! Jesse, bu benim için çok büyük!"

"Bu güvenli." Beni kaldırıyor ve sürücü koltuğuna yerleştiriyor. Küçücük hissediyorum. "Bak." Uzanıp bir düğmeye basıyor ve bir bilgisayar ekranının ortaya çıkmasına sebep olan kısım açılıyor. "İhtiyacın olan her şey var. En sevdiğin müziklerin hepsini yükledim." Sırıtarak bir tuşa basıyor ve Massive Attack'ın sesi arabanın içindeki onca hoparlörden yankılanıyor. "Dinledikçe beni hatırlarsın."

"Sen beni aradığında ve zil sesini duyduğumda hep hatırlıyorum zaten." Arabadan dışarı fırlıyorum. "Ben senin arabanı istiyorum. Bu senin olabilir." Işıl ışıl parlayan metal yığınını işaret ediyorum.

"Ben mi?" Yüzünde endişeli bir bakış beliriyor. "Ama bu biraz..." Gözlerini hediyemin üzerinde gezdiriyor. "Kız işi."

"Öyle ve ne yapmaya çalıştığının farkındayım, Ward." Etrafıma bakınıyorum ve beynimin içinde bebek koltuklarının görüntüsü canlanıyor... Ve bagajda bir bebek arabası. Arkamı dönüp, hızla, içine bir bebek arabasının sığdırmanın mümkün olmadığı güzel Mini'me doğru giderek, hızla park alanından çıkıyor ve kapılara doğru ilerliyorum. "İmkânsız adam," diye kendi kendime mırıldanıyor, araba anahtarımı alıyor ve kilidi açan düğmeye basıyorum.

Arabam yerinde yok.

"Ne!" Şaşkın bir şekilde boşluğa bağırıyorum. "Siktir!" Geri dönüp, dik bakışların altına yerleşmiş büyüleyici bir gülümsemeyle karşılaşınca irkiliyorum.

"Bir yere mi gidiyordun?"

"Ah, siktir git!" Park alanının karşı tarafına doğru bağırıp, çantamı sürücü koltuğundan alıyor ve arabayı olduğu yerde, kapısı açık bir şekilde bırakıyorum. Sinirli bir şekilde yaya çıkışına doğru ilerliyorum ama bu sefer Jesse tarzı bir durdurulmadan kurtulacak kadar şanslı değilim. Hızla yakalanıp, yeni parlak düğün hediyeme geri taşınıyorum.

"Lanet sözlerine dikkat et!" Beni sürücü koltuğuna oturtuyor ve emniyet kemeri takıp elimden Mini'min anahtarla-

rını alıyor. "Neden her konuda bana karşı gelmek zorundasın?" Tüm anahtarlarımı anahtarlığa geçirmeye başlıyor.

"Çünkü sen mantıksız davranan bir sersemsin!" Sinirli bir şekilde koltuğumda kıpırdanıyorum. "Neden beni işe *sen* bırakmıyorsun?"

"Karım ona söyleneni yapmadığı için toplantıma çoktan geç kaldım bile." Boynumun arkasından tutup, beni öne çekiyor. "Gören de ceza becermesi istiyorsun sanır."

"İstemiyorum!"

Sırıtıyor ve beni ateşiyle tamamen eriten bir şekilde uzunca öpüyor. Hırçın yönümü bastıran öpücüklerinden bu. "Hımm, tadın muhteşem bebeğim. İşten kaçta çıkıyorsun?"

Beni bırakıyor ve her zamanki gibi nefessiz kalıyorum. "Altıda."

"Direkt Manor'a gel ve dosyalarını da getir, böylece yeni odaların siparişleri hakkında son detayları konuşabiliriz." Başka bir tuşa basıp sürücü tarafındaki camı aşağıya indirip, kapıyı kapatıp, öne eğiliyor. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıp, kontağı çalıştırıyorum.

"Patrick'le konuştun mu?" diye soruyor gitmeme engel olup bana hâlâ isteğini yerine getirmediğimi hatırlatarak.

"Arabamın önünden çekil!" diye çıkışıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Bunu hayır olarak alıyorum. Onunla bugün konuşacaksın."

"Arabamın önünden çekil," diyorum titrek bir sesle.

"Siz nasıl isterseniz, hanımefendi." Bakışlarıyla beni uyarıyor ama görmezden geliyorum.

"Bu şeyi nereye park edeceğim?"

Gülmeye başlıyor ve arabamın önünden çekilip, DBS'ine atlayarak, park alanından çıkıyor.

Uzun süre boyunca en yakın park alanının etrafında tur

attıktan sonra, sonunda park edebileceğim iki yer buldum. Ofisin kapılarından içeri hızla girdiğim anda ilk gördüğüm şey masamın üzerinde duran bir sürü zambak oldu ve yaklaştıkça, aralarında küçük bir kutu olduğunu gördüm.

"Tatlım!" Tom'un şakıması dikkatimi kutudan çekmeme engel olmuyor.

"Günaydın," diye selam veriyor, koltuğuma oturuyor ve kutuyu alıyorum. "İyi misin?"

"Harikayım. Sen?" Tom'un sesi şimdi meraklı çıkıyor ve *bu* bakışlarımı kutudan çekerken, onu gördüğüm son seferi hatırlamama sebep oluyor.

"Ben iyiyim." Konuyu geçiştiriyorum ve yüzünde geniş, ukala bir gülüşün belirmesini izliyorum.

"Daha önce söyledim ve yine söyleyeceğim. Tanrım, bu adam seksi bir yavru yapabilir!" Kahve altlığıyla kendini yellemeye başlıyor. "Ateşli!"

Yüzümü buruşturup, dikkatimi tekrar kutuya veriyorum. Bu sefer bana ne aldı? "Bunu kim getirdi?" Kutuyu göstererek soruyorum.

"Çiçekçi kız." Tom omzunu silkip, ben düzgünce paketlenmiş kutuyu açarken, bilgisayarına dönüyor. Kutuyu açınca iç çekiyor ve altın bir Rolex'le karşılaşıyorum.

"Vay canına!" diyor Sally coşkuyla, hediyemi gördüğü sırada. "Vay canına, vay canına, vay canına! Bu çok güzel!"

Heyecanı beni gülümsetiyor ve saati kutudan alıp bileğime takıyorum. Gerçekten de çok güzel. "Biliyorum," diyorum sessizce. "Sağ ol Sal." Çiçekleri masamdan çekiyor ve kutuyu çantama atıyorum.

"Kahve istiyor musun, Ava?" diye soruyor Sal, mutfağa giderken.

"Lütfen. Patrick ve Victoria nerede?"

"Patrick kişisel bir iş için dışarıda ve Victoria da bir mekân incelemesine gitti."

"Ah, pekâlâ."

Çiçeklerimi suya koyduktan sonra, işlerime yoğunlaşıyorum, Ruth Quinn'e götüreceğim dosyaları hazırlayıp, Jesse'nin Manor için istediği çılgınca pahalı yatakların ayrıntılarını çıktı alıyorum."

Saat onda, ansızın midem bulanıyor ve tuvalete gidip kusmaya çalışıyorum ama olmuyor. Sıcaklamış, rahatsız olmuş ve ağlayacak gibi hissederek tuvalete eğiliyorum. Hastane randevumu ayarlamam gerekiyor. Bir anda, muhtemelen çok berbat hissettiğim için kararlı bir şekilde, ayarlamaları yapmak için tuvaletten çıkıyorum ama sonra ana ofisi gördüğüm ve birinin masamın önündeki koltuklarda oturduğunu görünce duruyorum.

Sarah.

Artık hasta hissetmiyorum. Kızgınım. Burada ne halt ediyor?

"Ava?"

Sesini duyunca daha çok sinirleniyorum. "Sarah," diyorum, düz bir şekilde. Çok sade görünüyor. Saçları her zamankinden daha yumuşak ve göğüsleri dar kesimli bir ceketin arkasına saklanmış durumdayken, kısa elbiselerinin yerini, diz hizasında, ceketiyle uyumlu bir etek almış. "Neden buradasın?" diye soruyorum.

"Konuşabileceğimizi umuyordum." Koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanırken, her zamanki kibirli tutumundan eser yok.

"Konuşmak mı?" diye soruyorum meraklı bir şekilde. "Ne hakkında?" Bu kadına söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Gözlerini ofisin etrafında gezdiriyor, aynı benim yaptığım gibi. Tom merakla masamın önünde oturan yabancı kadına bakıyor. "Belki de sana bir kahve ısmarlayabilirim?" diye soruyor, bakışlarını bana çevirirken.

Nereye gittiğini soruyor olmam gerekirken, merak beni ele geçiriyor. Masama gidip çantamı alıyorum. "Yarım saatim var," diyorum kısaca, onu arkamda bırakıp ofisten çıkarken. Kalbim olması gerekenden daha hızlı çarpıyor. Bu kırbaç

şaklatan cadıyı geride bıraktığımı sanıyordum ama onu gördüğümden beri, sebep olduğu tüm eziyet ve drama yeniden tüm netliğiyle gözlerimin önünde beliriyor. Tüm görebildiğim Jesse'nin üzerindeki kırbaç izleri, onun acı çeken yüz ifadesi ve benim onun üzerine kapanan acınası bedenim. Yüzsüz kadın.

En yakın Starbucks'a gidip, bir koltuğa oturuyorum. O masaya gelirken yüzümde küçümseyen bir ifade var ama kendime engel olamıyorum. Engel olmak da istemiyorum. Ondan ne kadar nefret ettiğimi bilmesini istiyorum.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor kibarca. Bu benim tanıdığım ve nefret ettiğim Sarah değil.

"Böyle iyiyim."

Hafifçe gülümsüyor. "Pekâlâ, sanırım ben bir kahve alacağım. Mekân yönetiminin hiçbir şey almadan burada oturmamızdan memnun kalacağını sanmıyorum. Bir şey istemediğine emin misin?"

"Evet." Sessizce kasaya gitmesini izliyorum. Sipariş vermekle meşgul olduğundan emin olarak çantamdan telefonumu çıkarıp Kate'e mesaj atıyorum.

Kibirli sürtük ofisime geldi!

Anında cevap yazıyor. Cevabı, hızlıca verilip kurtulmak için atılmış türden değil.

Hayır! Gerçekten mi? Ava, lanet gizli kodlarla konuşmaktan vazgeç. Kibirli sürtük de kim?

Az daha küfrü basıyordum.

Sarah!

Yine anında cevap veriyor.

Hayuırrrrr!!!!!!!!!

Sarah'nın hâlâ sipariş verdiğini gördükten sonra parmaklarım hızla hareket ediyor.

Lanet olsun eveettttt!!! Seni arayacağım.

Sarah kahvesiyle geri dönerken telefonumu tekrar çantama atıp, bacak bacak üstüne atıyor ve tamamen nefret dolu bir tavır takınıyorum. Ondan nefret ediyorum. Temsil ettiği

her şeyden nefret ediyorum ama en çok da Jesse'ye acı çektirdiği için ondan nefret ediyorum. Bunu düşünmeye son vermem gerekiyordu. Düşündükçe daha çok sinirleniyordum. Öne eğilip, bakışlarını bardağına dikerek dikkatle kahvesini karıştırıyor. "Her şey için özür dilemek istiyorum."

"Öyle mi?" Gülüyorum.

Durup, gergince bana bakıyor. "Ava, çok üzgünüm. Sanırım senin gelişin beni biraz şaşırttı."

"Ah?" diyorum kaşlarımı çatarak. "Korkunç şeyler yaptım. Hiçbir geçerli nedenim yok."

"Ona âşık olman dışında," diye yüzüne vuruyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Başka neden öyle davranasın ki Sarah?"

Bakışlarını kaçırıyor, sanırım ağlıyor. Ah, ona *gerçekten* âşık. Bu *sorunu* hafife mi aldım acaba? "Sana yalan söylemeyeceğim, Ava. Çok uzun zamandır Jesse'ye âşığım ben." Bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Bu yine de yaptıklarımı haklı çıkarmıyor."

"Ama onu kırbaçladın." Anlamıyorum. "Neden sevdiğin birine böyle bir şey yapasın ki?"

Hafifçe gülümsüyor. "Ben böyleyim. Deri giyer, elime bir kırbaç alır ve onları becermeden önce erkekleri kırbaçlarım."

İrkiliyorum. "Pekâlâ."

"Bu hiçbir zaman Jesse'nin ilgisini çekmedi."

"Ama yine de onu becerdin," diyorum, açık bir şekilde. Jesse bunu bana itiraf etmişti ve onu ofisinde bulduğum o korkunç günden önce hiç kırbaçlanmadığını biliyorum. Onun bir özelliği olmalı, özellikle de tüm o korkunç sahneyi görmem için Manor'a çektiğine göre.

Şaşırmışa benziyor. "Evet, ama sadece bir kez." Kesinlikle gözyaşlarını zor tutuyor. Bu meseleyi *gerçekten* yanlış değerlendirmişim. "Komik, değil mi? Kör kütük sarhoşken bile beni istemedi. Herkesle birlikte oldu ama benimle asla."

Jesse'nin geçmişinin hatırlatılmasından mutlu olmasam da, olan biteni şimdi kavramaya başlıyordum. Etrafındaki

herkesle yattı, istediğine, istediği zaman sahip oldu... Sarah hariç. Manor, en az Sarah kadar istekli kadınlarla doluydu ve o asla Sarah'yı istemedi. "Sen onu kırbaçladıktan sonra, seni becermesini mi umuyordun?" Sözcükler midemin bulanmasına sebep oluyor. Yine hasta hissediyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, bunu yapmayacağını biliyordum. Sana çok fena kapılmış durumda. Jesse'nin bir kadın için dizlerinin üzerine çökeceği günü göreceğimi sanmazdım."

"Yani o günü görmemeyi *umduğunu* mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet, öyle umuyordum. Ayrıca Manor'ı öğrendiğinde ondan koşarak uzaklaşmanı umuyordum."

Ondan koşarak uzaklaşmıştım ama geri döndüm. Karşımda oturan kadına bakıyor ve onun için üzülüyorum. Bu yüzden kendimden nefret ediyorum ama yine de üzülüyorum.

Kaşlarını çatıp, kahvesini karıştırmaya devam ediyor. "Yaptığın şeyi ve onun nasıl tepki verdiğini görmek, ne kadar aptal olduğumu anlamama sebep oldu. O mutlu olmayı hak ediyor. O seni hak ediyor. Onu Manor'a rağmen seviyorsun, yaptığı şeye ve alkol problemine rağmen seviyorsun. Onu her şeyiyle seviyorsun." Gülümsüyor. "Onun hissetmesine sebep oluyorsun. Bu mutluluğu onun elinden almaya çalışmamalıydım."

Sessizce oturuyor, ne cevap vereceğimi bilemeyerek bakıyorum. Buna nasıl bir karşılık vereceğim? "İşini geri istiyorsun." Bu yüzden bunu diyorum.

Gözleri iri iri açılıyor. "Bunun olabileceğini sanmıyorum, sence olur mu?"

Hayır, olmazdı. İtirafına rağmen, ona ne güvenebilirdim, ne de onu sevebilirim. Onun için biraz üzülüyor olabilirim ama onu tekrar hayatımıza davet edemezdim. "Onu birçok kadınla görmüş olabilirsin. Neden beni düşman belledin?" diye soruyorum, bu sorunun cevabını hâli hazırda biliyor olmama rağmen. "Sen farklıydın; bu çok açıktı. Jesse Ward kadınları zorlamaz. Jesse Ward kadınları evine götürmez.

Jesse Ward içmekten *vazgeçmez.* Sen o adamı değiştirdin. Sen yıllarca pek çok kadının deneyip başarısız olduğu şeyi yaptın, Ava. Sen lordu kazandın." Ayağa kalkıyor.

"Tebrikler, Bayan Ward. Ona iyi bak. Onu mutlu et. Bunu hak ediyor."

Sonra gidiyor.

Onun Starbucks'tan dışarı çıkışını izlerken, ağlayacak gibi hissediyorum. Lordu kazandım. Onu değiştirdim. Onun içki içmesine ve önüne gelen herkesi becermesine engel oldum. Onun hissetmesine ve sevmesine sebep oldum. Ve o gerçekten seviyor. Çok yoğun bir şekilde seviyor. Şiddetle. Onu görmem gerek. Onu gerçekten görmem gerek. Ruth Quinn'e ve onun kahrolası ısrarlarına lanet olsun.

Yerimden fırlayıp, hediyemi almak üzere park alanına giderken Kate'i arıyorum.

"Ne söyledi?" diye cırlıyor hattın diğer ucundan.

"Özür diledi." Nefes nefeseyim. "Her neyse, bebeği aldırmayacağım."

Bana gülüyor. "Elbette aldırmıyorsun, seni aptal korkak."

Arabama koşarken gülüyor, Ruth'la olan randevuma gitmek için acele ediyorum. Böylece Jesse'ye gidebilirim.

"Ava!" Gülen yüzü beni neredeyse sinirlendiriyor.

"Merhaba Ruth." Hemen mutfağa yöneliyorum ve hızla etrafı inceliyorum. Her şey yolunda görünüyor. Problem olabilecek hiçbir şey yok. "Fazla vaktim yok Ruth. Başka bir toplantıya yetişmem gerek." Dönüp ona bakıyorum.

"Ah? Kahve?" Umutlu görünüyor.

"Hayır, teşekkürler. Sorun ne?" diye soruyorum, onu çabuk olmaya zorlayarak ama acelesi varmış gibi görünmeyerek, derme çatma masaya ilerleyip kupasıyla oynuyor.

Sinirle yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm Ruth. Başka zaman buluşsak olur mu?" Paniklemiş hissediyorum.

"Ah, çok zamanını almayacağım." Yavaşça işine devam ederken, arkasında sabırsızlıkla kıpırdanıyorum. "Ailenle hafta sonu güzel vakit geçirdin mi?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ama hızla düşüncelerimi toparlayarak cevap veriyorum. "Ah, evet, teşekkür ederim."

Yavaş hareketlerle süt almak için buzdolabına gidiyor. "Çok tuhaf. Cuma akşamı seni gördüğüme eminim," diyor düz bir şekilde. "Bir barda. Adı neydi?" Acele etmeden sütünü bardağına döküyor ve daha da yavaş bir şekilde karıştırıyor. "Buldum. Piccadilly'deki Baroque."

"Ha?" Kahretsin! "Evet, birkaç arkadaşımlaydım. Önemli bir şey değil. Ailemi görmek için cumartesi sabahı yola çıktım." Parmaklarım çılgınca saçlarımın arasında dolanıyor. Neden ona yalan söylüyorum ki? Nerede, ne zaman ne yaptığım onu ilgilendirmez.

Yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüyor ve sonra bakışları sol elime kayıyor ve açık bir şekilde gözü seğiriyor. Elmasla bezeli yüzük parmağıma bakıyor ve bir anda rahatsız hissediyorum. "Evli olduğunu hiç söylememiştin." Kahkaha atıyor. "Çok aptal hissediyorum. Sana erkeklerden uzak durmanı söylerken aslında evliymişsin!" Kızarmaya başlıyorum ve korkunç bir farkındalıkla sarsılıyorum.

O eşcinsel! Ah hayır! Bu her şeyi açıklıyor, tüm içki içme davetlerini, ısrarcı aramaları ve toplantıları ve şimdi gözlerini yüzüğümden ayıramıyor. Beni istiyor. Şimdi gerçekten rahatsız hissediyorum.

"Bir dakika." Kaşlarını çatıyor. "Bir erkek arkadaşın olduğunu söylemiş miydin?" Kaşlarını daha da çok çatıyor. "Ve geçen hafta yüzüğün yoktu."

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Yeni evlendim." Bu konudan bahsetmeyeceğim. "Yüzüklerimin ölçüleri değiştiriliyordu." Ona bakamıyorum. Çekici bir kadın ama o kadar da değil.

"Neden söylemedin?" Sesi kırgın çıkıyor.

Neden söylemedim? Birçok sebepten dolayı! "Büyük bir

olay değildi. Sadece aile arasındaydı." Davet edilmeyi ister miydi yoksa beni durdurmaya mı çalışırdı? Tüm bu konuşma daha da çok Jesse'ye gitmek istememe sebep oluyor. Ona hamile olduğumu da söylemeli miyim? Yüzündeki ifade bunun onu mahvedeceğini söylüyor. "Ruth, gerçekten gitmem gerek. Çok özür dilerim."

Paniği saklamakta zorlanıyor ve bana zoraki bir gülüş gönderiyor. "Tamam, git hadi. İş bekleyebilir."

Rahatlıyorum. Belki de bu olması gerekendi. Israrcı buluşma ve toplantı yapma ısrarlarından vazgeçecek mi? Bunu daha önce anlamadığıma inanamıyorum. Konu üzerinde çok fazla durmuyorum ama. Kaçmak için sabırsızlanıyorum ve bu sadece kadın hayranım yüzünden de değil.

"Teşekkürler Ruth. Başka bir zamana ayarlayalım." Daha fazla durmuyorum. Hızla çıkıyor ve el sallayarak yol boyunca koşuyor ve yeni parlak arabama atlayıp *Angel* kulaklarıma dolduğunda ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Girişteki düğmeye çılgınca basıyorum ama sinir bozucu birkaç dakikanın ardından, kapılar yine de açılmıyor, bu yüzden çantamı karıştırıyor ve onu aramak için telefonumu arıyorum. Bir kez çalıyor.

"Ava?"

"Kapılar açılmıyor!" Sesim gergin ve delirmiş gibi çıkıyor ama onu görmek için deliriyorum.

"Hey, sakin ol." Aynı şekilde endişeli gibi çıkıyor sesi. "Neredesin?"

"Kapının önündeyim! Düğmeye basıyorum ama kimse kapıyı açmıyor!"

"Ava kes şunu. Beni endişelendiriyorsun."

"Sana ihtiyacım var," diyor ve hıçkırarak, sonunda beni günlerdir yiyip bitiren vicdan azabına yenik düşüyorum. "Jesse, sana ihtiyacım var."

Hızlanan nefesini duyabiliyorum hattın diğer ucundan. Koşuyor. "Güneşliği kapat bebeğim."

Gözyaşlarımı bırakıyorum ve iki küçük siyah cihazı bularak, beyaz deriyi hızla aşağı çekiyorum. Onun emirlerini bekleyemem. İkisine de bastırıyorum ve kapılar sallanarak açılmaya başlıyor. Telefonumu yan koltuğa fırlatıyor ve gaza basıp, ilerliyorum. Acı dolu, can yakan, durmak bilmeyen yaşlarla deli gibi ağlarken, üç şeritli yola giriyor ve yaşlı gözlerimin ardından Jesse'nin Aston Martin'inin diğer yönden hızla yaklaştığını görüyorum. Frene basıyor ve arabadan fırlayarak, hızla ona doğru koşuyorum. Bütünüyle dehşete düşmüş bir şekilde arabasından fırlayıp, kapıyı açık bırakarak, deli, histerik karısına koşuyor. Kendime engel olamıyor, onu korkutuyorum ama bu ani durum panik atak geçirmeme sebep oluyor. Duygularım üzerindeki tüm kontrolümü kaybetmiş durumdayım. Bir süredir olduğum soğuk kalpli sürtük bir anda yumuşuyor ve etrafımda olup bitenleri daha net görmeme sebep oluyor.

Bedenlerimiz çarpışıyor ve anında onun kolları tarafından sarılırken, kaldırıldığım ve sıkıca tutulduğum sırada, onun girdabına çekiliyorum. Durmak bilmeden boynuna doğru hıçkırırken, o beni tutarak park alanının içinde dolanıyor. Çok aptalım. Aptal, bencil, kalpsiz bir korkağım.

"Tanrı aşkına Ava," diyor, boynuma doğru solurken.

"Özür dilerim." Hâlâ çılgınca davranıyorum, kollarında olmama rağmen.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece seni görmem gerekiyordu." Ona daha da sıkı tutunuyorum. Ona yeterince yakın olamıyorum.

"Siktir Ava! Lütfen, anlat bana!" Beni bırakmaya çalışıyor ama ben daha sıkı sarılıyorum ve beni bırakmasına engel oluyorum. "Ava?"

"Eve gidebilir miyiz?"

"Hayır! Sen bana neden bu kahrolası durumda olduğunu açıklayana kadar olmaz," diye bağırıyor, onu saran kollarımla

mücadele ederken. Ona uygun değilim. Beni sonunda kendinden ayırıyor ve önünde tutarak, yüzümün her bir noktasını inceliyor. "Neler oluyor?"

"Hamileyim," diyerek hıçkırıyorum. "Sana yalan söyledim. Özür dilerim."

Gözle görülür şekilde titremeye başlıyor ve beni bırakarak geri çekilirken, gözleri kocaman açılıp, kaşları sertçe çatılıyor. "Ne?"

Gözlerimden akan yaşları silip, bakışlarımı yere eğiyorum. Kendimden utanıyorum. Melek olmadığını biliyorum ama o bir hayat kurmaya çalışırken, ben yıkıyorum.

"Beni çok öfkelendiriyorsun," diye fısıldıyorum acınası bir şekilde. "Beni öfkelendiriyorsun ve sonra beni çok mutlu ediyorsun. Ne yapacağımı bilemedim." Bu çok yetersiz ve acınası bir bahane.

Birkaç saniye konuşmayınca, ona bir bakış atıyorum. Şaşkın görünüyor.

"Kahretsin! Ava, beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" Ellerini saçlarının arasına götürüyor ve başını kaldırıp gökyüzüne bakıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun; çünkü eğer öyleyse buna gerçekten ihtiyacım yok hanımefendi. Kendimi yeni yeni senin hamile *olmayışına* alıştırdım ve şimdi gerçekten hamile misin?"

"Hep hamileydim."

Başı öne düşüyor, elleri de öyle. Öylece iki yanında sallanırken, beni dikkatle, yüzünde inanamayan bir bakışla inceliyor. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bilmiyorum. Kendim kabullendiğim zaman." Belki de bana yeniden kırılacak bir cammışım gibi davranmaya başlamadan önce hükmeden Jesse'yle vakit geçirmeye çalışıyordum. En ufak bir fikrim yok. Çok aptalca davrandım.

"Bizim bir bebeğimiz mi olacak?" Neredeyse fısıldayarak söylüyor sözcükleri. Başımı sallayarak onu onaylıyorum ve bakışlarını benden çekip karnıma götürerek, bir süre orada gezdiriyor. Sonra yüzünden bir damla yaşın aktığını görü-

yorum. Bu daha da çok vicdan azabı çekmeme sebep oluyor ama dizlerinin üzerine çöktüğü zaman, kendi gözyaşlarımın kontrolünü tamamen kaybediyorum. Öylece duruyor ve ağlıyor, bedeninin sessizce gözyaşlarıyla sarsılmasını izliyorum. Güzel, çılgın adamıma sokuluyorum. Kollarım omuzlarına dolanıyor ve o, omzumda hıçkırarak ağlarken onu sımsıkı tutuyorum. Elleri sırtımda dolanıyor, sanki gerçekten burada olduğuma emin olmaya çalışıyormuş gibi.

"Çok üzgünüm," diyorum usulca.

Konuşmuyor. Ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte çekerek arabasına götürüyor ve yolcu koltuğuna oturtup, kemerimi bağlarken sessizliğini koruyor. Telefonunu ceketinin iç cebinden çıkararak, kapıyı kapatıp ilerliyor ve yeni arabamı yoldan çekerken, bir telefon görüşmesi yapıyor.

Geri dönüyor ve çantamı bacaklarımın arasında bırakarak, bizi devasa bir sessizlik içinde eve götürüyor.

13

Lusso'ya geldiğimiz sırada hâlâ tek kelime etmemişti. Yanıma gelip beni alarak, temkinli görünen Casey'nin yanından geçiriyor ve beni çatı katına çıkan asansöre götürüyor. Ona bir bakış atıyorum ancak o bana hiç bakmıyor. Çatı katının kapısını açtığında, Cathy mutfaktan çıkıyor. Mutlu gülümsemesi, neşesinin karşılıklı olmadığını görür görmez soluyor.

"Her şey yolunda mı?" İkimizi de inceliyor, sonra bir cevap almak için Jesse'ye bakıyor ama o sadece bana çantamı veriyor ve merdivenlere doğru ilerliyor. Ona bakıyor, içimden bir şeyler söylemesi için dua ediyorum. Dualarım gerçek olmuyor. Tekrar başını sallıyor.

"Evlat?" diyor Cathy dikkatle.

"Ava kendini iyi hissetmiyor." Hafifçe arkamdan iterek beni ilerletiyor.

"Geliyor musun?" diye soruyorum.

"Birazdan geleceğim. Git." Beni biraz daha iterek sözlerini destekliyor ve onu Cathy'yle yalnız bırakıyorum.

Yanından geçtiğim sırada Jesse'nin tatlı yardımcısı uzanıyor ve nazikçe omzuma dokunarak bana hafifçe gülüyor. "Geri dönmene sevindim, Ava."

Gülüşüne karşılık veriyorum. Bu zayıf bir gülüş. Belirsiz ve Jesse'nin umutsuz hâli yüzünden biraz da endişeli hissediyorum. "Teşekkürler." Yukarı çıkıyor, ana yatak odasına giriyor ve yatağın ucuna oturuyorum.

Gözlerim yine yaşlarla dolarken, dizlerimi göğsüme çekip onu bekliyorum. Şimdi *ikimiz* de ne olduğunu bildiğimize göre, konuşmamız gerektiğini biliyorum, ama Jesse bir şeyler söylemeyi düşünüyormuş gibi görünmüyor. Çılgın aklında neler döndüğünü bilmiyorum ve gergin ortam içimde-

ki şüpheleri destekliyor. Güvenceye ihtiyacım var; sessizliğe değil, kararımı sorgulamak için zamana değil.

Yatak odasına girdiğinde başım hızla kalkıyor ama o bana bakmıyor. Onun yerine, doğruca banyoya gidiyor. Duş başlığından suların aktığını ve her zamanki banyo hazırlığını gerçekleştirirken hareket ettiğini duyuyorum. Banyo mu yapacağız? Yatakta uzun süre oturup, akan suyu ve Jesse'nin sessiz hareketlerini dinledikten sonra, sonunda sessizce yatak odasına geliyor. Elimi tutuyor ve beni yataktan kaldırıp, kıyafetlerimi, elmasımı ve Rolex'imi çıkararak, beni kaldırıyor ve banyoya taşıyor.

Beni nazikçe küvete bırakıyor. "Su iyi mi?" diye soruyor yumuşacık bir sesle, beni bırakıp küvetin yanına çökerken.

"İyi," diye cevap veriyorum, ceketini çıkarmasını ve gömleğinin bileklerini çözüp, onları kıvırmasını izlerken. Süngeri alıp suya sokuyor, ardından biraz sabun döküyor ve beni sırtım ona gelecek şekilde çeviriyor. Sırtımda nazik, sabit hareketlerle gezdiriyor süngeri.

Kafam karışıyor. "Sen gelmiyor musun?" diye soruyorum sessizce. Arkama yaslanmasını, onu hissedebilmeyi, onda rahatlamayı istiyorum. Buna ihtiyacım var.

"Seninle ilgilenmeme izin ver." Ses tonu alçak ve titrek. Bundan hoşlanmıyorum.

Onu görmek için arkama dönüyor, bana bakan yeşil gözleri ve sabit bir yüz ifadesi görüyorum. Bu kalbimi acıtıyordu. Bu sefer gerçekten onu allak bullak ettim. "Bundan daha yakın olmana ihtiyacım var." Islak elimle uzanıyor ve yanağına dokunuyorum. "Lütfen."

Beni dikkatle inceliyor, sanki ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ama sonunda iç çekiyor ve süngeri bırakıp ayağa kalkarak, yavaşça kıyafetlerinden kurtuluyor. Arkama geçerek, küvetin içine oturup beni tamamen sarıyor. Sıcak bedeni beni sardığı anda kendimi daha iyi hissediyorum ama onu göremiyorum. Bu yüzden dönüyor ve onun kucağına oturarak, arkama yaslanıp ona bakabilmek

için dizlerini kaldırıyorum. Ellerini alıp parmaklarımızı iç içe geçiriyorum ve birbirimizin elleriyle oynayışımızı, iç içe geçen parmaklarımızı ve sonra da yüzüklerimizin sudaki yansımasını sessizlik içinde izliyoruz. Bu artık katlanılmaz bir sessizlik değil.

"Neden bana yalan söyledin Ava?" diye fısıldıyor, parmaklarımızın birbirlerinin etrafında dolanmasını izlemeye devam ederken.

Hareketlerim bir süre için yavaşlıyor ama tam olarak durmuyor. "Korktum." Tüm bu durumun beni dehşete düşürdüğünü bilmesi gerekiyor.

"Benden," diyor ifadesiz bir şekilde. "Benden korktun."

"Nasıl olacağından korktum."

"Olduğumdan daha da deli demek istiyorsun," diye doğruluyor, gözlerini, birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı ayırmadan.

"Ne olacağını bilmiyordum ve sen bana sanki paha biçilmez bir şeymişim gibi davranıyordun."

Hafifçe nefes alıyor ve ellerimizi göğsüne doğru çekerek, onları kalbinin üzerine koyuyor ama yine de bana bakmıyor. "Ayrıca çocuğumuzu senden daha fazla sevebileceğimden korktun."

Sözcükleri kaskatı kesilmeme sebep oldu. O sözcükler aklıma geldikleri her seferde dikkate almayı reddettiğim sözcüklerdi. Çocuğumuzu benden daha çok sevmesinden hâlâ *korkuyorum.* Bencilce, evet ama bu beni ölümüne korkutuyor.

"Böyle bir şey yapar mısın?" diye soruyorum sessizce. Ne cevap vereceğinden emin değilim. Tek bildiğim bu bebeği nasıl umutsuzca istediği.

Başı yavaşça kalkınca, gözlerinde daha önce hiç görmediğim üzgün bir parıltı görüyorum. "Bunu hissediyor musun?" Göğsündeki ellerimi bedenine daha sert bir şekilde bastırıyor. "Bu kalp seni sevmek için yaratıldı, Ava. Yıllardır bir işe yaramıyordu, kullanışsızdı, gereksizdi. Şimdi çok hızlı

atıyor. Sana her baktığımda mutlulukla büyüyor. Kavga ettiğimizde acıdan paramparça oluyor. Ve seninle seviştiğimde çılgınca çarpıyor. Belki seni severken biraz abartıyor ama bu asla değişmeyecek. Öldüğüm güne kadar seni hep aynı delilikle seveceğim, bebeğim. Çocuğumuz olsun ya da olmasın."

Bu sözleri beni derinden etkiliyor. Gerçekten de bu adamı daha da fazla sevmem mümkün değil. "Asla senin büyük sevginden mahrum kalmak istemiyorum."

Uzanıp, elini boynumun arkasına dolayarak, alınlarımız birleşene kadar beni öne çekiyor. "Kalmayacaksın. Seni çok sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Hep daha da çok seveceğim çünkü birlikte geçirdiğimiz her yeni günde daha fazla anıya sahip oluyoruz. Değer verdiğim anılar bunlar, unutmak istediğim anılar değil. Aklım bize dair güzel görüntülerle dolu ve takılıp kaldığım geçmişimin yerini alıyorlar. Geçmişimi siliyorlar Ava. Onlara ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin," diye soluyorum, ellerimi omuzlarına götürerek.

"Beni bir daha terk etme." Beni nazikçe öpüyor. "Canımı çok yakıyor."

Kucağında doğruluyor ve onu da kendime çekerek, kollarımı sıkıca etrafına doluyor ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Sana çılgınca âşığım," diye fısıldıyorum. "Ve şiddetle. Bu asla sona ermeyecek." Kulağını öpüyorum. "Tartışmanın sonu."

Başı bana dönüyor ve dudaklarımı yakalıyor. "Kalbim gittikçe büyüyor."

Mutluluğunu öpücüğüyle gösterdiği sırada gülümseyerek, ben göğsünün üzerine uzanana kadar küvetin içinde geriye doğru kayıyor. Uzun süre boyunca sadece öpüşüyoruz. Nazik ve tatlı ama şu anda ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şey. Saf, pişmanlık barındırmayan güçlü aşk. Yoğun. Bu ikimizi de dağıtıyor.

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Seni yıkamama izin ver."

"Ama çok rahatım." Sadece göğsünde uzanmak ve su soğuyana ve büyük küvetten çıkmaya zorlanana kadar böylece kalmak istiyorum.

"Yatakta da rahat olabiliriz ve sen kollarımın arasında, olman gereken yerde uyuyabilirsin.

Homurdanıyorum. "Daha öğleden son..." Duruyorum. "İşe geri dönmedim!" Patrick'i aramak için üzerinden kalkmaya başlıyorum ama hızla tekrar göğsüne çekiliyorum.

"Ben onu hallettim. İç çamaşırını çıkar bebeğim."

Beni kucağında döndürüp süngeri suyun içinden geri alıyor.

"Ona ne söyledin?"

"Hasta olduğunu."

"Beni yakında kovacak," diye iç çekiyor ve taşımakta zorlandığım başımı kendime çektiğim dizlerime yaslayarak, Jesse'nin beni yavaş hareketlerle yıkamasına ve süngeri bedenimde gezdirmesine izin veriyorum. Sessizlik rahatlatıcı, zihnim açık. Gözlerimi kapıyor ve süngerin üzerinden kurduğumuz bağla bana geçen sevgiyi hissediyorum. Aşkımız işte bu kadar güçlü. Aramızdaki her engeli aşabilir, bu engel sünger gibi cansız bir obje de olabilir, Coral, Sarah ya da Mikael gibi yaşayan bir insan da. Hiçbir şey bizi ayıramaz... Sadece biz.

Bir süre benimle ilgilendikten sonra, beni bir havluyla sarıyor ve beni lavabonun üzerine oturtuyor. "Burada kal," diye nazikçe buyurarak, dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıyor ve çatılmış kaşlarla bırakıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından sesleniyorum.

"Sadece bekle."

Onun bir şeyler aradığını ve kâğıtların kırıştırılma seslerini duyuyorum. Sonra yeniden önümde dikilerek, bana hafifçe kaşlarını kaldırmış bir şekilde elinde kâğıt bir poşet tutarak bakıyor. "Bu ne?" diye soruyorum, havlumu biraz daha çekerek.

Derin bir nefes alıyor ve poşeti açarak, bakabilmem için bana uzatıyor. Ona meraklı bakışlar atıp öne eğilerek poşetin içine bakıyor, içindekileri gördüğümde şaşkın bir nefes alarak hızla geri kalkıyorum. "Bana inanmıyor musun?"

Gözlerini deviriyor ve poşetin içine elini atıp bir hamilelik testi çıkarıyor. "Tabii ki inanıyorum."

"O zaman neden elinde tuttuğun poşette..." Poşeti alıp, elimi içine atıyor, içindeki küçük kutuları yanımda lavabonun üzerine koyuyorum. Onları alıp, lavabonun içine atarak sayıyorum. "Bir, iki, üç... Sekiz! Neden sekiz tane hamilelik testi aldın ki?" Kutulardan birini yüzüne doğru sallıyorum.

Masumca omuz silkiyor ve yüzünün önündeki kutuyu itiyor. "Her kutuda iki tane var."

"On altı tane mi?" diye haykırıyorum.

Kutulardan birini açmaya başlıyor. "Bazen tam olarak çalışmıyorlar. Ne olur ne olmaz diye aldım." Bir çubuk çıkarıyor ve ağzına götürerek plastik kılıfı yırtarak açıp, bana uzatıyor. "Şuraya işemen gerekiyor, bak."

Kapağını kaldırıp çubuğun plastik olmayan tek kısmını göstermesini izliyorum. "Doktora gittiğimde bir tane yaptım Jesse. Neden bana inanmıyorsun?"

Alt dudağını dişinin arasına alıyor ve çiğnemeye başlıyor. "Sana inanıyorum ama kendim görmem gerek."

Hiç hakkım olmasa da biraz kırıldığımı hissediyorum. "Ne kadar süredir bunları saklıyorsun?"

Somurtup, suçlu bir şekilde omuz silkerek, bakışlarını benden kaçırıyor. Söylemesine gerek yok. Elimi uzatıyorum ve bakışlarını kaldırıyor. Yeniden parlıyorlar.

"Ver şunu." Başımla çubuğu işaret ediyor ve dudaklarını dişlerinin arasında çekip gülümsemesini izliyorum. Gerçekten ama gerçekten gülümsüyor. Sanırım bu gülümseme sadece bana özel olan o gülümsemesinden bile daha iyi. Bu gülümseme yüzünden beni ele geçiren aptal kıskançlığımı hızla bir kenara atıyorum ve oturduğum yerden aşağıya iniyorum. "Biraz mahremiyet lütfen!"

İrkilirken, yüzünde hayret dolu bir bakış beliriyor. "Kalıyorum!"

"Senin önünde bir çubuğa işemeyeceğim!"

Önümde yere oturuyor. Havlusu açılıyor ve... Her şeyi ortaya seriyor. "Hadi dışarı çıkar beni." Dudaklarında beliren ukala gülüşüne engel olmaya çalışıyor.

"Başka bir banyoya giderim o zaman," diyorum sertçe, banyodan çıkmak için yanından geçip giderken ama bileğimden yakalanınca çığlık atıyor ve bir anda kaçmak için tüm gücümü harcamaya başlıyorum. "Jesse!" Bacağımı çekiyorum ama çabam tamamen boşa. Arkamı dönünce onu karnının üzerinde yatmış, şimdi de iki elini birden bileğime sarmış bir şekilde buluyorum.

Sevimli, parıldayan gözleriyle bana bakıyor ve hızla nefes alıp veriyor. "Beni görmezden gel bebeğim. Lütfen." Tam anlamıyla bana kirpiklerini kırpıştırarak bakıyor.

Gülüşümü engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "En azından arkanı dönebilir misin?"

"Hayır." Ayağa kalkıyor ve havlusunu çekip alarak, güzelliği bir balyoz gibi yüzüme çarpıyor. "Bu sana kendini daha iyi hissettirir mi?" Kollarını iki yana açıyor ve ben beğeni dolu gözlerimi onun sert güzelliğinden alamıyorum.

Mutlulukla iç çekiyorum. "Hayır, bu sadece dikkatimi dağıtıyor," diye şakıyor, onu, bütünüyle onu incelemeye devam ediyorum. Onun her bir mükemmel, görkemli, korkunç derecede mükemmel noktasında göz gezdiriyorum. Yüzüne uzanıyorum. Bakışları koyulaşıyor ve benimkilerinde öyle olduğunu biliyorum. "Vücudunu haksız bir şekilde kullanıyorsun."

"Elbette yapıyorum. Sahip olduğum en güzel şeylerden biri." İleri uzanıyor ve havlumu çekip alıyor. "Sıralamada bu vücuttan hemen sonra geliyor."

Bakışları yavaşça çıplaklığımda dolaşıyor ve kendi kendine iç çekiyor "Mükemmel."

"Kilo alıp şişmanladığımda böyle söylemeyeceksin," diye

homurdanıyorum bir anda gerçekten de kilo alıp şişmanlayacağımı fark ederek. "Ve eğer böylece sevebileceğin daha fazla yerim olacağını söylersen, seni boşarım." Havluyu alıyor ve kendimi tekrar sararak, onun en güzel varlığını saklamamdan duyduğu rahatsızlığı görmezden geliyorum.

"Bir daha asla boşanmak kelimesini kullanma," diye uyarıyor beni, elimi tutup beni tuvalete doğru çekerken. "Eğer sana kendini daha iyi hissettirecekse, ben de iki kişilik yerim." Bana yüzünde bir sırıtmayla bakıyor.

"Karnım çok büyük olduğu için ağzımla aletine ulaşamadığımda beni terk etmeyeceğine söz ver."

Başını geriye iterek kahkaha atıyor. "Söz veriyorum, bebeğim." Arkamı dönüyor ve tuvaletin önündeki yerimi alıyorum. "Hadi şimdi birkaç çubuğa işeyelim."

Havlumu kaldırıp, Jesse önümde yere eğilirken gönülsüz bir şekilde tuvalete oturuyorum. Çubuğu bacaklarımın arasında tutuyor ve idrarımı serbest bırakıyorum.

"İşte." Elimi çekiyorum ve ona testi uzatıyorum ve o alarak bana hemen bir tane daha veriyor. "Ne?" diye soruyorum, yeni çubuğa kaşlarımı çatarak.

"Sana söyledim, bazen işe yaramıyorlar. Hadi." Çubuğu bana uzatıyor.

Başımı çileden çıkmış bir şekilde geriye atıyorum ama yine de aptal çubuğu alıyorum ve aynı şeyi tekrar yaptığımda, yüzüme doğru bir tane daha uzatılıyor. "Jesse, hadi ama!"

"Bir tane daha." Paketi açıyor.

"Tanrı aşkına." Sertçe çekip alıyor ve bacaklarımın arasına götürüyorum. "Bu kadar!" İdrarımın geri kalanını boşaltıyor ve tamamen bittiğine emin oluyorum, böylece başka bir daha işemem *mümkün* olmuyor.

"İşte." Biraz tuvalet kâğıdı alıyor ve o üç testi de alıp lavabonun üzerine düzgünce dizerken ben işimi bitiriyorum.

Sinir olmuş olmama rağmen, çıplak bir şekilde öne eğilmiş, ellerini dizlerinin üzerine koyarak, yüzünü testlere yaklaştırmasını izlerken gülmeden edemiyorum.

"Orada keyfin yerinde mi?" diye soruyorum, yanına gidip, lavabonun önünde aynı onun gibi dururken.

"Sanırım bozuklar. Biraz daha yapmalıyız." Harekete geçiyor ama onu kolundan yakalıyorum.

"Daha otuz saniye oldu," diyerek kahkaha atıyorum. "Gel, ellerini yıka." Ellerini tutuyor ve o gözlerini testlerden ayırmazken musluğun altında yıkıyorum.

"Bundan daha fazla oldu," diye homurdanıyor. "Çok daha fazla."

"Hayır olmadı. Saçmalamaktan vazgeç." Aynı onun gibi lavabonun önünde diz çöküyorum.

Göz ucuyla bakıp, onun odaklanmış bakışlarını görünce, dudaklarım kıvrılıyor. Bana savunmaya geçmiş bakışlar atıyor.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun hanımefendi?"

"Hiç de bile."

Tekrar ortama sessizlik hâkim oluyor ve ikimizde kıpırdamadan, hazır bir şekilde bekliyoruz. İkimizde sessizlik içinde gözlerimizi dikmiş bakıp zaman sanki yavaşlarken, ilk testin üzerinde belli belirsiz harfler beliriyor. Diğer teste bakıp aynı şekilde hafifçe harflerin belirmeye başladığını görünce, kalp atışlarım hızlanıyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor ve başlarımız üçüncü ve son testte de aynı harflerin oluştuğunu görünce sola doğru hareket ediyor. Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum ve Jesse yanı başımda titrerken tuttuğum nefesi bırakıyorum. Yüzümü onunkine çeviriyorum; duygu selinde boğuluyorum âdeta.

Onun da yüzü, bakışlarımız buluşana kadar bana dönüyor. Hâlâ lavaboya doğru eğilmiş durumdayız, hâlâ ellerimiz dizlerimizin üzerinde ve hâlâ ikimiz de tepkisiziz.

"Merhaba babacık," diye fısıldıyorum, bakışlarını yüzümde gezdirmesini sessizce izlerken, sesim hafifçe titriyor.

"Siktir," diye fısıldıyor o da. "Nefes alamıyorum." Sırtüstü bir şekilde yere yığılıyor ve tavana bakıyor.

Doğruluyor ve omuzlarımı hareket ettiriyorum. Her ta-

rafım tutulmuş gibi hissediyorum. "İyi misin?" diye soruyorum, ona bakarak. Bu pek de beklediğim şey değildi ama sonra ağzı titremeye başlıyor ve yeşil gözleri bana dönüyor. Hızla atılıp beni kollarının arasına alarak, ben şaşkınlıkla çığlık atarken, ayaklarımı yerden kesiyor. "Neyin var senin böyle?"

Hızla yatak odasına götürüyor ve beni çok nazik bir şekilde yatağa bırakırken, havlumu çekip alarak, yanıma uzanıyor ve bacaklarımın arasına yerleşerek başını karnıma yaslıyor. Gözlerinde inanılmaz bir mutlulukla bakıyor bana. Çılgınca ışıldıyorlar; saçları darmadağın olmuş durumda ve ne çatık kaşlarından, ne de ısırdığı dudaklarından eser var. Sanki ona hayatını henüz vermişim gibi acayip rahatlamış bakarken, nasıl ondan şüphelenebilirdim ki? Yani sanırım, öyle olmalıyım. Ya da o bana hayat verdi. Ya da belki de kocam hep mutlu bir adamdı ve ben şimdi biraz daha dikkatli bakınca açık bir şekilde görebiliyorum, çok ama çok açık bir şekilde. Paylaşacak çok fazlasıyla sevgisi var. Bu yıkıcı adam, bu eski çapkın harika bir baba olacak, sadece biraz aşırı korumacı olacak. Ona kendimi vererek küllerinden doğmuş ve değerli bir hayat vermedim sadece. Ona ayrıca yeni bir hayat verdim, ona ve bana ait bir parça. Ve onu böyle delicesine sevinçli görmek tüm şüphelerimin silinip gitmesini sağladı. Bu adamdan bir bebek sahibi olabilirim.

"Seni seviyorum," diyor sessizce. "Çok seviyorum."

Gülümsüyorum. "Biliyorum."

Dudaklarını hafifçe karnıma bastırıp, sonra usulca okşuyor. "Ve seni de seviyorum," diye fısıldıyor düz karnıma doğru. Karın deliğimin etrafına burnuyla halkalar çizerek, yatakta yukarı doğru tırmanıp yanıma yatıyor. Saçlarımı yüzümden çekiyor ve bana bakıyor. "Daha iyi olmaya çalışacağım. Yani seninle demek istiyorum. Seni kontrol altında tutmaya ve çileden çıkarmamaya çalışacağım."

"Beni kontrol altında tutmaya çalışmandan hoşlanıyorum. Aşmamız gereken şey mantıksız davranışların."

"Biraz daha açık ol," diye soluyor.

"Beni tam olarak neyin çıldırttığını bilmek ister misin?"

"Evet, söyle bana. Eğer seni tam olarak neyin rahatsız ettiğini bilmezsem bunu düzeltmeye çalışamam." Dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıyor ve gülüşümü engellemekte zorlanıyorum. Bilmiyor mu? Tüm yıl boyunca burada kalabilirdik ama esas sorunuma odaklanacaktım.

"Bana çok nazik davranıyorsun. Hamile olduğumu düşündüğün süre boyunca, yatak odasında sert olmayı bıraktın ve bundan hoşlanmadım. Ben baskın Jesse'mi geri istiyorum."

Geri çekiliyor ve kaşları havaya kalkıyor. "Seni nasıl bir şeye dönüştürdüm böyle?"

"Sen bağımlısın ve son zamanlarda hep kendini geri çekiyordun." Cevabımda açık sözlü ve dürüsttüm. Bunu halletmem gerekiyordu; çünkü sekiz ay boyunca nazik Jesse beni delirtebilirdi.

Kaşlarının üzerindeki çizgiler onları çattığında beliriyor. "Son zamanlarda sana karşı gayet serttim."

"Evet, ama sadece hamile olduğumu düşünmediğin zaman ve öyle olduğumu düşündüğündüyse, seni bunun için zorlamam gerekiyordu. Sarsılmak ve dehşete düşmek istiyorum."

Kaşlarını daha çok çatıyor. "Uykulu seksi sevmiyor musun?"

İç çekiyor ve uzanıp, yanaklarını kavrıyorum. "Ona zarar vermezsin."

"O?" Kahkaha atıyor. "Bir konuda anlaşalım, hanımefendi. Bebeğime *o* diye seslenmeyeceğiz."

"Şu anda pek de bebek gibi değil."

"Peki, ne o zaman?"

"Şey, şu an daha çok bir yer fıstığı gibi." Gözlerinin mutlulukla parıldadığını ve ukala bir gülüşün bu dünyaya ait olmayan yüzüne yayılmasını izliyorum. "Ah, hayır Ward!" Kahkaha atıyorum.

"Ne?" Eğiliyor ve burnunu yanağıma sürtüyor. "Bu harika!"

"Bebeğimize *yer fıstığı* diye seslenmeyeceğim! Konu kapanmıştır!" Hassas kalça kemiğimden kavrandığımda haykırıyor ve işkenceyle zevk arasında bir yerlerde, altında sıçramaya başlıyorum, bu eziyetin elbette bir sebebi var ve zevkli çünkü bu normal. Bu biziz. "Dur!" diye haykırıyorum.

Ve duruyor. "Kahretsin!" diye küfrediyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyorum öfkeyle. Önce karnıma, sonra bana, utana sıkıla bakıyor. "Gördün mü?" Ona eleştiren gözlerle bakıyorum. "Tam da bundan bahsediyorum! Eğer yakın zamanda biraz olsun normale dönmezsen, hamileliğim boyunca ailemin yanında kalacağım." Şaka yapmıyordum. Kesinlikle yapardım. "Ciddiyim, Ward. Tüm şiddet, sertlik, geri sayımlar ve çeşitli şekildeki becermeleri geri istiyorum ve onları şimdi istiyorum."

Karısına sanki kafayı yemiş gibi bakıyor. Sanırım yedi. "Sakinleştin mi bari?" diye soruyor ciddi bir şekilde.

"Kalın kafanın bunlardan herhangi birini alıp almadığına göre değişir." Saçlarına uzanıyor ve onları çekiyorum.

"Ah!" Hafifçe gülüyor ve sonra iç çekerek, sırtüstü dönüp beni kendisiyle birlikte çekiyor. Sırtıma destek olmak için dizlerini kaldırıyor ve düşünceli bir şekilde beni inceliyor. Ona izin veriyorum. Oturup, o derin bir iç çekene kadar söyleyeceği şeyleri toparlamasını bekliyorum. "Seni barda bulduğum ve sana nasıl dans edileceğini gösterdiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Arkamdaki bacaklarına yaslanırken gülümsüyorum. "Sana âşık olduğumu o gece anlamıştım."

"Biliyorum çünkü bana söylemiştin."

"Hımm. Dans yüzünden olmalı."

"Biliyorum." Omuz silkiyor. "Bu işte iyiyim."

Ukalalığının karşısında kafamı sallıyorum. "Kendini beğenmişin tekisin."

"Karımdan biraz daha akıllıyım galiba," diyor, elleriyle ayak bileklerimi tutarken.

"Sen *gerçekten* kendini beğenmişsin."

"Hayır, bu sefer değil. Sadece dürüstüm. Sana âşık olduğumu daha da öncesinde anlamıştım ben."

Somurtuyorum. "Bu seni benden daha mı zeki yapıyor?"

"Evet, yapıyor. Kaçtığın tüm süre boyunca, çok öfkeliydim. Senin bir sorunun olabileceğini düşünmüştüm." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Bilirsin, bana boyun eğmemiştin."

"Diğerlerinin yaptığı gibi."

Başını sallıyor ve iç çekiyorum.

"Bunun sebebi sadece canımın yanacağını biliyor oluşumdu. Seni tanımasam bile senin şey olduğun..." Bir süre için susuyorum. "Deneyimli olduğun ortadaydı." Kadın avcısı diyecektim ama Jesse'nin bu şekilde adlandırabileceğini hiç düşünmüyordum. Kadınların kendilerini onun kollarına atıyorlar, her şeyi onun için kolaylaştırıyordu, bu yüzden onları kovalaması gerekmiyordu. Benimle tanışana kadar.

Parmak uçlarını bacaklarımda dolaşmaya başlıyor ve çizdikleri yolu izliyor. "Senden uzak olduğum o dört gün boyunca..."

"Yapma!" diyorum hızla. "Lütfen bundan bahsetme."

"Sadece bir şeyi açıklamama izin ver. Bu önemli." Uzanıyor ve beni burunlarımız birbirine dokunacak şekilde aşağıya çekiyor. "Hissettiğim şeyler kafamı karıştırıyordu. Tam olarak ne olduğunu anlamama o zaman sebep oldu. Neden çıldırmış gibi davrandığıma anlam veremiyordum. Gerçekten de delirdiğimi düşündüm, Ava."

Bana olanları hatırlatmasından gerçekten de memnun değildim. Benden neden uzak durduğunu zaten biliyordum. Hepsini yeniden duymaya ihtiyacım yoktu."

"Üçüncü ve dördüncü günü seninle geçirdiğim her anı tekrar tekrar düşünerek geçirdim. Kendi kendime işkence etmeye başlayana kadar o anların görüntülerini aklımda tekrar tekrar oynatıp durdum, sonra seni bulmaya geldim. Ve lanet olsun ki sen yine kaçtın."

Elbette yine kaçtım. Hislerim beni yanıltmamıştı. Neden kaçmam gerektiğinden tam olarak emin olmasam da, buna mecbur olduğumu biliyordum.

"Ava, beni sevdiğini söylediğin gece, her şey kahrolası bir netliğe kavuştu ama aynı zamanda tamamen bulanıktı. Beni sevmeni istiyordum ama beni gerçekten tanımadığını biliyordum. Yeniden kaçmana sebep olacak şeyler olduğunu biliyordum ama aynı zamanda sana ait olduğumu da biliyordum ve her şeyi anladığında, yeniden kaçacak olman beni ölümüne korkuttu. Bunu göze alamazdım, seni bulmam bu kadar uzun zamanımı aldıktan sonra olmazdı." Gözlerini yumdu ve biraz cesaret için derin bir nefes aldı. "Haplarını o gece aldım."

Şaşırmamıştım bile. Sadece onları aldığını değil, neden aldığını da itiraf etmişti. Onun çılgınca dünyasında bu mantıklıydı ve endişelendirici bir şekilde, benim içinde öyleydi.

Dudaklarını usulca benimkine bastırdı. "Tüm gece orada oturup senin uyumanı izledim ve tüm düşünebildiğim beni istememene sebep olacak her bir sebepti. Onları almamın yanlış olduğunu biliyorum ama onları bir teminat olarak gördüm. İşte o kadar çaresizdim."

Onun kollarında gevşerken, yüzümü boynuna gömüyorum. "Yani bir bebek istemiyorsun? Sadece yanında kalmamı istiyorsun?"

Başımı boynundan kaldırıyor ve bana özel gülümsemelerinden biriyle bakıyor. "Seninle bu dünyadaki her şeyi istiyorum bebeğim ve hep bunu istedim."

Sanırım içten içe bunu da biliyordum. "Saatim için teşekkürler."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyor ve kendimi onda kaybediyorum. Öpücüğü yavaş, yumuşacık ve nazik. Öpücüğü tam da şu anda olması gerektiği gibi.

14

Uğultu ve vuruşların tanıdık sesiyle uyanıyor ve onu nerede bulacağımı biliyorum. Spor salonuna iniyorum. Cam kapının yanında duruyor ve terle kaplı sırtının koşu bandının üzerinde koşarken gerilmesini ve hareket etmesini izliyorum. Kapıyı sessizce açarak içeri giriyor ve koşu bandının önüne geçerek, önünde duran ağırlık sehpasına çıplak bedenimle oturuyorum.

Oldukça hızlı koşuyor ve kollarımdan destek alarak arkama yaslandığımdaysa, yumruğuyla yavaşlama tuşuna basıyor ve tamamen durana kadar kadar hareketlerini yavaşlatıyor. Uykulu gözlerim bir havlu alarak saçlarını ve yüzünü kurulmasını izliyor. Tamamen saf, parlayan bir ter yığınından ibaret. Onu yiyebilirim.

Yaslanıp başını makinin önüne yaslayarak beni dikkatle izliyor. "Günaydın." Gözleri üzerimde dolanarak, benim gözlerime kenetleniyor.

"Sana da günaydın. Neden burada koşuyorsun?"

"Değişiklik olsun dedim."

Ona sorgulayan bir bakış atıyorum ama üzerine gitmiyorum. Eğer hamile olmam beni güneşin doğumuyla Londra'nın etrafında tura çıkarmak için yataktan çıkarmasına sebep olacaksa, o zaman önümüzdeki sekiz ay için sabırsızlanıyorum. "Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum."

"Bir anda uykuya daldın. Uykun çok ağır bebeğim."

Bu yorumu karşısında esniyor ve kollarımı başımın üzerinde geriyorum. "Saat kaç?" Bu sözcüklerin dudaklarımdan dökülmesiyle, ön kapının açılıp kapandığını ve Cathy'nin neşeli sesini duyuyorum. Eğer Cathy buradaysa, o zaman saat sekiz civarı olmalı ve ben çırılçıplağım! Yerimden sıçrıyorum. "Çıplağım!"

Sırıtıyor ve koşu bandından iniyor. "Öylesin." Kahkaha atarak bana doğru geliyor.

"Cathy ne düşünecek?"

Hızla spor salonunu inceliyor, bir havlu ya da çıplaklığımı gizleyerek, rezil olmadan üst kata kaçabileceğim bir şeyler arıyorum. Kendime gülüyorum. Cathy bizi çıplak bir şekilde bastığında yeteri kadar rezil olmuştum zaten. Gözlerim Jesse'nin elindeki havluya kayıyor ve hızla uzanıp elinden kapıyorum.

"Bunun pek kapatacağını sanmıyorum," diye şakıyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Haklı. Bu bir yüz havlusundan biraz daha büyük. "Bana yardım et." Yalvaran gözlerle ona bakıyor ve küçük bir gülümseme görüyorum.

"Buraya gel." Kollarını açıyor ve kollarının arasına girdiğimde, her zamanki gibi kucağına tırmanıyorum. Islak vücudu kaygan ve enfes kokuyor.

Spor salonun kapısına yürüyüp açıyor ve başını dışarı çıkarıyor. "Cathy?" diye sesleniyor.

"Efendim, evlat?"

"Neredesin?"

"Mutfakta."

Bunu duyar duymaz dışarı çıkıyor ve hızla merdivenlerden yukarı tırmanıyor. Yukarı çıkarken omzunun üzerinden etrafı izliyor ve Cathy'nin bize bakmaya gelmemesi için dua ediyorum. Gelmiyor. Rezil olmadan güvenli ana yatak odasına ulaşıyorum.

"İşte." Beni ayaklarımın üzerine bırakıyor ve alnımdan öpüyor.

"Saat kaç?"

"Sekize ona var."

Gözlerimi deviriyor ve ona kızgın bir bakış atıyorum. "Neden beni uyandırmadın?" Banyoya gidiyorum.

"Uykuya ihtiyacın var."

"On beş saat boyunca değil." Duşu açıyor ve ısınmasını beklemeden suyun altına giriyorum. Uyanmaya ihtiyacım var.

"Belli ki varmış," diye mırıldanıyor camın ardından, koşu ayakkabılarını çıkarırken.

Onun yanından geçip giderek saçlarımı kuruluyor, makyajımı yapıyor ve on dakika içinde giyinerek aşağıya iniyorum.

"Günaydın Cathy." Telefonumu şarjdan çıkarıyor ve çantama atıyorum.

"Ava, daha iyi görünüyorsun." Cathy elini mutfak önlüğünün önüyle kuruluyor ve beni biraz inceliyor. "Evet, kesinlikle daha iyi."

"Öyle hissediyorum."

"Kahvaltı için ne istersin?"

"Ah, geç kaldım Cathy. İşte bir şeyler yerim." Çantamı omzuma atıyorum.

"Kahvaltını edeceksin!" Jesse'nin sert, asla şakaya gelmeyen sesi arkamda duyuluyor ve dönüp kravatını bağlarken üzerimde sabitlediği sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bir bagel* yiyecek Cathy. Yumurtayla birlikte." Bir saniye için düşünüyor. "Aslında, yumurta olmasın."

Gözlerim kocaman açılıyor. "Cathy, teşekkürler ama iş yerinde yerim." Mutfaktan çıkarak, çenesi hafifçe titreyen Jesse'yi ardımda bırakıyorum.

Dairenin kapısını arkamdan çarparak çıkıyorum. Koşmak yok. Yemek yiyeceğim. Yumurta yok. Mutluluğum kısa sürmüştü. Asansörün düğmesine basıyorum ama açılmıyor, bu yüzden yeniden basarak kendimi daha da çok öfkelendiriyorum.

"Yumurta yok mu?" Kapılar yine de açılmayınca dizili numaralara doğru bağırıyorum.

"İyi misin?"

Arkamı dönüyorum ve ruh hastası, kontrol manyağımı

* Açma benzeri bir yiyecek (ç.n.)

elleri ceplerinde bir şekilde, sinirimi zavallı tuşlardan çıkarışımı izlediğini görüyorum.

"Yumurta yiyebilirim!" diye bağırıyorum ona. "Yeni kod ne?"

"Efendim?"

"Beni duydun." Tuş takımına yumruğumu geçiriyorum.

"Evet, duydum. Ama sana o ses tonunu düzeltmen için şans veriyorum." Yüz ifadesi tamamen düz ve o, gözlerim küstahlığı karşısında irileşirken, küçük sinir krizimden etkilenmemişe benziyor.

Ona doğru sakin ve soğukkanlı bir şekilde ilerleyip parmak uçlarımda yükselerek, yüzüne, tam da şu anda yumruklamak istediğim yüzüne, olabildiğince çok yaklaşıyorum. "Siktir... Git!"

Yüzüne doğru öfkeyle soluduktan sonra hızla dönüp yangın merdivenlerine giderek, henüz kodu değiştirmemiş olmasını umuyorum. Değiştirmemiş. Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyor ve ilerliyorum. On üç kat beni mahvedecek ama aşağıyı inmeye başladım bile.

Yedinci katta topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve dördüncü katta durup soluklanmak zorunda kalıyorum. Nefes nefese ve terliyim ve hasta hissediyorum. "Lanet adam," diye homurdanıp derin bir nefes alıyor ve yoluma devam ediyorum. Yangın çıkışına doğru ilerliyor ve kahrolası bir göğse çarparak, tekrar merdiven boşluğuna itiliyorum. Ondan kurtulmaya çalışmıyorum bile. Tamamen tükenmiş durumdayım.

Ayaklarım yerden kaldırılıyor ve sert duvara yaslanıyorum. Terden sırılsıklam olmuş durumdayım ve hızla, yüzüne doğru yorgun bir şekilde soluyorum.

"Bir özür becermesi olmayacak," diyerek yüzüne neredeyse hırıldıyorum. Onun iradesine karşı koymak çok zor ama pes etmeyeceğim. Bugün yumurta yok ama yarın bu daha da büyük bir şey olacak.

Dudakları düz bir çizgi hâlini alıyor ve yeşil gözleri kısılıyor. "Sözlerine dikkat et!"

"Hayır! Sen..." Dudakları benimkileri istila etmeden önce ancak bu kadarını söyleyebiliyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyorum ama bu çantamın yere düşmesini ve ellerinin ceketinin kapladığı sırtına dolanmasına engel olmuyor. Bu benim tanıdığım ve sevdiğim Jesse. Daha mutlu olamazdım. İnliyorum. Ceketini çekiştiriyorum. Saçını çekiyor ve dudağını ısırıyorum.

"İnatçı kadın." Dudakları kulağıma gidiyor ve ısırıyor. "Birileri vahim durumda." Kulak mememin altındaki hassas boşluğu öpüyor ve baştan aşağıya titriyorum. "Sana apartman boşluğunda çığlık attırmalı mıyım, Ava?"

Ah yüce Tanrım, beni apartman boşluğunda becermesini istiyorum. "Evet."

Geri çekilip, ayaklarımın duvardan kayarak yere değmesine sebep oluyor ve sertliğini gizlerken, kısık gözlerle şaşkın yüzümü inceliyor. "Çok isterdim, ama geç kaldım."

"Seni piç kurusu," diye bağırıyor, umutsuzca kendime gelmeye çalışıyorum. Eğilip çantamı alarak kapıyı açıyor ve lobiye giderken öfkeyle ayakkabılarımı giyiyorum.

"Günaydın Ava," Clive'ın canlı, keyifli ses tonu beni huzursuz ediyor. Yanından geçerken hafifçe homurdanarak gün ışığına çıkıp güneş gözlüklerimi takıyor, anında yeni hediyemin değil de Mini'min burada olduğu gerçeğiyle keyifleniyorum. Gitmeme izin vermesi gerek ve izin verse iyi eder. Arabama biniyor ve çalıştırıyor ve o anda camım tıklatılıyor. "Evet?" diye soruyorum camı indirerek.

"Seni işe ben bırakacağım." İşte yine o ses tonu.

Camın kapatma düğmesine basıyorum. "Hayır, teşekkürler." Alandan çıkarken çantamdan telefonumu alıyor ve Lusso'yu arıyorum. "Günaydın Clive." Selamlamam az önce yaşlı adamın yanından geçerken ki homurtularımdan çok uzak.

"Ava?"

"Kapıları açabilir misin?"

"Elbette. Hemen hallediyorum."

"Teşekkürler, Clive." Kendini beğenmiş, gizli bir gülüş dudaklarımda beliriyor ve kapılar açılırken telefonumu yan koltuğa fırlatıyorum. Oyalanmıyorum. Doğruca park alanından dışarıya doğru sürerken, Jesse'nin kollarını başının etrafında salladığını ve ardından lobiye geri döndüğünü görüyorum.

Ofisin kapılarından içeri yarım saat geç giriyorum. Hâlâ biraz terliyim, daha çok nefes nefese kaldım öfkeli olduğum apaçık ortada, özellikle de çantamı masama attığımda ve o bir kalem kutusuyla birlikte aşağıya düşerek, gürültülü bir ses çıkarıp iş arkadaşlarımın dikkatini çektiğinde.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor Tom, meraklı gözleri terden yapış yapış olmuş bedenimin üzerinde gezerken.

"Evet!" diye haykırıyorum, çantamı yerden alıp, sandalyeme yığılarak. Sakinleşmek için birkaç nefes alıyor ve sandalyemde dönerek üç çift kalkmış kaş görüyorum. "Ne?"

"Berbat görünüyorsun," diyor Victoria. "Belki de işe gelmemeliydin."

"Sana Starbucks'tan bir kahve alabilirim," diye öneriyor Sally, sevimli bir şekilde.

Bana bakan, artık meraklıdan çok endişeli yüzlere attığım sert bakışlarımı yumuşatıyorum. Dün aslında hasta olmam gerektiğini unuttum. "Teşekkürler Sal. Bu harika olur."

Masasına yürüyüp cüzdanından biraz para alıyor. "Başka isteyen var mı?"

Tom ve Victoria ofisten ayrılmadan hemen önce geriden onları zar zor duyan Sally'e sipariş veriyor. Bilgisayarımı açıyor ve e-mail hesabıma giriyorum. Tom ve Victoria göz açıp kapayınca kadar masamın yanında beliriyorlar.

"Solgun görünüyorsun," diyerek gözlemde bulunuyor Tom, parmaklarının arasında bir kalem döndürüp, turkuaz gömleği ve sarı kravatı yorgun gözlerimi acıtırken.

"Çok solgunsun Ava. İyi olduğuna emin misin?" Victoria, oldukça şüphelenmiş gibi ve Tom'dan daha endişeli görünüyor. Sesi daha endişeli çıkıyor.

Maillerimi incelemeye başlayıp, bir sürü ıvır zıvırın arasından önemli olanları ve silinecekleri ayırıyorum. "Ben iyiyim. Patrick nerede?" Patronumun gürültünün kaynağını görmek için gelmediğini daha yeni fark ediyorum.

"Kişisel toplantılar," diye şakıyorlar aynı anda ve kaşlarımı çatarak onlara bakıyorum.

"Daha dün kişisel bir toplantısı yok muydu?"

"Yarın burada olacak," diyor Tom, Victoria'yla birlikte masasına dönerken.

Ofisin kapısı açılıyor ve kolunda sepet taşıyan bir kadın içeri giriyor. "Ava Ward?" Tom'a bakıyor ve ardından bakışları Tom'un bana doğru uzattığı kalemi takip ediyor.

"Merhaba," diyorum, o bana doğru gelip sepetimi masanın üzerine koyarken. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sepetin kulpunda asılı duran pamuklu havluyu alıyor ve gözlerim sepetin içine giren ellerini takip ediyor. "Kahvaltı." Gülümseyerek, önüme kâğıttan bir poşet koyuyor ve tekrar sepetin içine uzanarak bir adet karton kahve bardağı çıkarıyor. "Kahvem yeteri kadar iyi değildi, o yüzden beni Starbucks'tan bir tane almam için zorladı. Cappuccino, ekstra kahveli, çikolatasız, şekersiz. Afiyet olsun." Ve sonra öylece arkasını dönüp gitti.

İç çekiyor ve poşeti bir kenara itiyorum. Biraz bile aç değilim ama kahve için ölüyorum. Bir yudum alıyor ve acı tatla anında yüzümü ekşitiyorum. "Iyyy."

"İyi misin?" Tom ofisin karşı tarafından bana kaşlarını çatıyor.

"İyiyim." Ayağa kalkıyor ve mutfağa giderek, kahvemin kapağını açıp şeker atarak karıştırıyor ve bir yudum daha alıyorum. Memnuniyetle mırıldanıyorum.

"Ava için kahve!" Ava mutfağa girerek bana bir Starbucks bardağı uzatıyor. "Ah?" Benim sıcak, tatlı sıvıyı içtiğimi izlerken yüzünden tamamen kafası karışmış bir ifade oluşuyor.

"Teslim edildi, kocamın inceliği."

Eriyor. "Bu çok tatlı."

"Hayır, aslında değildi ama ben biraz şeker kattım." Şaşkın Sal'in yanından geçerek, masama dönüyorum. Telefonumun mesaj sesi duyulduğunda, çantamı karıştırıyorum.

Kahvaltını ediyor musun?

Kahvemden bir yudum daha alıyor ve cevap yazıyorum.

Leziz.

Mesaj sesi bir kez daha duyulmadan önce telefonumu elimden bırakacak vaktim olmuyor.

Evliliğimizi dürüstlük üzerine kurduğumuz için çok mutluyum.

Gözlerim anında kalkıyor ve o orada, elinde bir demet zambak tutarak, sinirli bir şekilde bana bakıyor. Masama otururken dudaklarımdan kaçan uzun, bitkin iç çekişe engel olamıyorum. Bana doğru gelirken başıyla Tom ve Victoria'ya selam verip, uzun bedeniyle masamın önünde sandalyelerden birine otururken çiçekleri bana uzatıyor. "Ye," diye emrediyor doğruca, başıyla bir kenara itilmiş kâğıt poşeti işaret ederken.

"Aç değilim Jesse."

Endişeli bir ifadeyle öne eğilerek, gözleriyle yüzümü inceliyor. "Bebeğim solgun görünüyorsun."

"Berbat hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Sonunda günün doğru zamanında sabah bulantıları. İyi hissediyormuşum gibi davranmanın yararı yok çünkü öyle hissetmiyorum ve kesinlikle iyi de görünmüyorum.

Ayağa kalkarak, sandalyemin arkasına dolanıyor ve eğilerek avcunu alnıma, dudaklarını da kulağıma bastırıyor. "Sıcaklamışsın."

"Biliyorum." İç çekiyor, yanağımı dudaklarına doğru iterek beynim daha tepki veremeden gözlerimi kapatıyorum. "Umarım vicdan azabı çekiyorsundur," diyorum sessizce. Kendim için üzülüyorum.

Beni bırakıyor ve onunla yüz yüze geleceğim şekilde sandalyemi çeviriyor. Önümdeki diz çöküp ellerimi tutuyor. "Seni eve götürmeme izin ver."

"Geçecektir."

"Bazen gerçekten imkânsızsın." Uzanıp yanağımı okşuyor. "Hamilelik seni dengesizleştiriyor ve daha da aksi olmana sebep oluyor."

Hafifçe gülüyorum. "Bütün dikkatini bana vermenden hoşlanıyorum."

"Yani, beni deli etmekten hoşlanıyorsun."

"O da var."

İç çekerek öne eğiliyor ve beni tatlı tatlı öpüyor. "Lütfen ye." Rica ediyor, emretmiyor. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir."

"Pekâlâ," diye onaylıyorum. Denemeye hazırım çünkü yemek yeme fikri bende kusma isteği uyandırsa da, şu an olduğumdan daha kötü hissetmem mümkün değil.

İtiraz etmememem karşısında biraz şaşırmışa benziyor. "Uslu kız."

Beni masama doğru geri çeviriyor ve kâğıt torbayı uzatıyor. İçini açtığımda burnuma dolan pastırma kokusuyla gerçekten de öğürüyorum. "Yiyebileceğimi sanmıyorum." Poşeti tekrar kapatıyorum ama hemen sonra poşet elimden alınarak, bagel içinden çıkartılıyor ve bir peçeteye sarılmış hâlde bana geri uzatılıyor. Yavaşça elime alıp, dudaklarıma götürdüğüm sırada, tuvalete koşup parmağımı boğazıma sokmak için duyduğum bunaltıcı arzuyla savaşıyorum. Endişeli kocamın bakışları altında uzun uzun çiğniyor ve yutuyorum. Kusmuyorum.

Gülümsüyor. "Sana söyleneni yaptığımda ne kadar mutlu olduğumu görüyor musun?"

Onu duymamış gibi yapıyor ve ekmeği ağzıma götürüyorum. Her bir ısırıkta yemek daha da kolaylaşıyor, her bir lokmada midem daha az bulanıyor. Kahvaltımın çoğunu bitirene kadar öylece durup beni izliyor. "Mutlu musun?" diye

soruyorum. Ben öyle olduğumu biliyorum. Daha iyi hissediyorum.

"Rengin geri döndü. Evet, mutluyum. Çöpleri toparlayıp, çöp kutusuna atıyor ve sonra eğilerek, benimle burun buruna geliyor. "Buradaki işim bitti." Dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Şimdi karımı huzurla çalışması için yalnız bırakacağım."

Kötü kötü bakıyorum. "Hayır, bunu yapmayacaksın."

Geri çekilerek bana ukala bir bakış atıyor. "Birkaç kez kontrol edebilirim."

Yine kötü kötü bakıyorum. "Hayır, bunu yapmayacaksın!"

"Tutamayacağım bir söz vermeyeceğim. Patrick burada mı?" Sorusu bana patronumla hâlâ Mikael hakkında konuşmadığımı hatırlatıyor.

"Hayır. Tüm gün toplantıları var."

Doğruluyor ve elimi saçlarıma götürecek miyim diye bana bakıyor. "Senin yüzünden geç kaldım," diyor, Rolex'ine bakarak.

"Sen kendi kendini geciktirdin." Onu kovup suya koymak üzere çiçeklerimi alıyorum. "Git."

Elini kaldırıp bana doğru destek olmaya başlıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Daha iyiyim. Teşekkürler."

Beni, bana özel gülümsemesiyle ödüllendirerek göz kırpıyor, öpücük atıyor ve beni artık solgun olmayan yüzümde küçük bir gülümsemeyle bırakıyor. Victoria ve Sal sevecen bir şekilde gülümserken, Tom, lordumun arkasından ayılıp bayılıyor.

Hâlâ fazlasıyla etkilenmiş durumdalar.

Kahvaltımı midemde tutmayı başararak günün sonunu getiriyorum. Çok daha iyi hissediyorum. Jesse bana beş kez

mesaj attı ve her seferinde nasıl hissettiğimi sordu. Cevabım her seferinde aynı. Daha iyi.

Son mesaj başka bir şey soruyor ama.

Hâlâ Manor'dayım. Gelmek ister misin? Biftek yeriz.

Son söylediği beni ikna ediyor.

Geliyorum.

Masamı topluyor ve iş arkadaşlarıma el sallıyorum. Kapıda elinde bir demet çiçek tutan bir kadınla karşılaşıyorum.

"Ava O'Shea?" diye soruyor. Bu her zamanki çiçekçi değil ve bana kızlık soyadımla seslendi. Jesse kesinlikle böyle bir şey yapmaz.

"Benim." Ses tonum tedbirli, çünkü ben öyleyim. Çiçeklerin zambak olmadığını ve taze olmakla alakaları olmadığını fark ediyorum. Aslında, çiçekler ölmüş. Çiçekleri bana uzatıyor ve elindeki kâğıt tutucu dosyayı bana uzatıyor. Ölü çiçekler için imza mı istiyor. Dolu ellerimi hareket ettiriyor ve alelade bir imza atıyorum.

"Teşekkürler," diyor sıradan bir şekilde, arkasını dönüp giderken.

Çiçeklere bakıp, biraz şaşırıyorum. "Bu çiçekler ölü," diye sesleniyorum ona.

"Biliyorum," diyor, bundan biraz bile rahatsız olmayarak.

"Yani ölü çiçekler getirmenin normal olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dönüp gülüyor. "Daha tuhaf istekler de duydum."

İrkiliyorum. Ne gibi? Kartı bulup küçük zarfından çıkarıyorum.

SANA İHTİYACI OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. SANA İHTİYACI YOK. ONU TANIDIĞINI SANIYORSUN. ONU TANIMIYORSUN.

BEN TANIYORUM AMA. ONUN PEŞİNİ BIRAK.

15

Kalbim göğsümün içinde çarpmayı bırakıyor ve anında tek bir isim zihnimde yankılanıyor.

Coral.

Endişeli olmam gerekiyor ama değilim. Önerisi karşısında müthiş bir sahiplenme duygusuyla dolup taşıyorum. Jesse'nin meşhur özelliklerinin gözlerimin önünde canlanmasıyla kollarımın arasında tuttuğum haince tehdit yere düşüyor ve darmadağın oluyor. O lanet kadın kim olduğunu sanıyor? Bir sürtük, olduğu şey bu, o kullanışlı bir sürtük. Jesse'yle yine iletişime geçmiş miydi? Ona sorup, merakını arttırmalı mıyım? Çünkü onun bu konudan haberdar olmasını istemiyorum. Moralini hiçbir şeyin bozmasını istemiyorum. Boş tehditlere boyun eğmeyeceğim. Onu bırakacağım ha, bırakmazsam ne olur? Eşyalarımı yerden topladıktan sonra park alanına doğru giderken, onunla olmak için duyduğum korkunç arzu beni bir anda boğmaya başlıyor.

Bu sabah Mini'mi bıraktığım yerin boş olduğunu görünce aniden duruyorum. Arabam yok. Kat numarasının yazdığı tabelaya bakıyor ve doğru yerde olduğuma emin oluyorum. Peki, o zaman arabam hangi cehennemde?

"Sorun yok kızım." Kısa bir gürültü hızla bedenimi, Range Rover'ın camına yaslanmış olan John'a dönmeme sebep oluyor. "Arabaya bin."

"Arabam çalınmış." Kolumla boş park yerini işaret ediyor ve dönüp tüm bu olanları hayal edip etmediğime bakıyorum.

"Çalınmadı kızım. Arabaya bin."

"Ne?" Şaşkın bakışlarımı iri yarı adama çeviriyorum. "O zaman nerede?

John'un yüzünde bariz bir şekilde utanmış bir ifade var. "Piç kurusu kocan onu aldırdı." Başıyla yolcu kapısını işaret ediyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye kahkaha atıyorum.

Kaşlarını havaya kaldırıyor. "Sence?"

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyor ve yolcu kapısına doğru ilerleyip, arabaya biniyorum. Evet, iyi olmama ihtiyacı var. Evet, beni çıldırtmaya ihtiyacı var! "Onu boğabilirim," diye mırıldanıyor, emniyet kemerini hızla çekip alarak takıyorum.

"Ona karşı sabırlı ol kızım." Park alanından dışarıya sürüp, gün ışığına çıktığımız sürede parmaklarını direksiyonun üzerinde hareket ettiriyor.

"John," diyerek gerçekçi bir ses tonuyla konuşmaya başlıyorum "Seni severim. Gerçekten, ama kocamın saçma sapan davranışları için kabul edilebilir bir bahane sunmadığın sürece, ona karşı sabırlı olmam konusundaki ricalarını ciddiye alamayacağım."

Gürültülü bir kahkaha atıp, katıla katıla gülerken, boynunu geri çekip sakladığı çenesini açığa çıkarıyor. "Ben de seni seviyorum, kızım." Kıkırdayıp, gözlüğünü düzeltiyor. Bu ürkütücü yaratığı daha önce hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Bu beni gülümsetirken, bunaltıcı kocaların ve tehdit notlarının düşüncesi kısa süre sonra kıkırdamalarımın arasında kaybolup gidiyor. Ama sonra John'un yüz ifadesi hızla düzleşiyor ve beni göstermesiyle tek başıma gülmeye başlıyorum. Yüz ifadesindeki ani değişim beni histerik durumumdan çekip alıyor.

"Daha da kötüleşebilir. Sanırım tebrik etmem gerek." Başını eğip, bakışlarını karnıma çevirdikten sonra tekrar yola odaklıyor.

"Sana söyledi mi?" Şaşkın bir şekilde soruyorum. Henüz kimsenin bilmesini istemiyorum. Bunun için çok erken.

"Kızım, söylemesine gerek yoktu."

"Söylemedi mi?"

"Hayır, bilgisayarının ekranında Harrods'ın bebek bölü-

münü görünce, anlamamam mümkün değildi. Bu ve o piç kurusunun tüm gün yüzünde taşıdığı gülümseme."

Koltuğumda aşağıya doğru kayıyor, insanların ne düşündüğünü merak ediyorum. Hamilelik yüzünden evlendiğimiz, düşündükleri şey bu. Beni hamile bıraktığı için aceleye getirilmiş bir iş. Keyfim kaçıyor. Peki ya ailem ve Dan?

John, Manor'da duruyor ve Range Rover'ından hiç vakit kaybetmeden hızla inip, merdivenlerden yukarıya doğru yöneliyorum.

"Ofisinde," diye sesleniyor John.

"Sağ ol John." Doğruca Manor'ın arka tarafına ilerliyor, yaz bahçesinin yanından geçerken, ortamda oluşan ani sessizlik üzerine kendi kendime gülümsüyorum. Gözlerimi ellerinde içkileri ve ters bakışlarıyla oturmuş kadınlara çeviriyorum. "İyi akşamlar." Genişçe gülümsüyor ve karşılığında bir grup mırıldanma duyuyorum. O yüzlerin hamile olduğumu öğrenince nasıl daha da bozulacağını düşününce gülüşüm daha da genişliyor.

Jesse'nin ofisine ulaşıp, kapıyı açıyorum ve gergin ama bir yandan da rahatlamış görünen bir adam içeriden çıkıyor. Bu Steve. Tamamen giyinik ve elinde bir kırbaç tutmazken farklı görünüyor. Adımlarım keskin bir şekilde, esasen onun tek parça olmasına tamamen şaşırarak duruyor. "Merhaba," diye mırıldanıyorum, ses tonumla sürprizi belli edercesine.

Bakışlarını kaldırıp, biraz utanmış bir şekilde gülümsüyor. "Ava."

Ona bakıp, bunun çok kaba olduğunu fark ediyorum ama ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Yara ya da mor bir göz yok; topallamıyor ve az önce gömülmekle ya da hadım etmekle tehdit edilmiş gibi durmuyor. "Nasılsın?" diye soruyorum, aklıma söyleyecek daha iyi bir şey gelmeyince.

"İyiyim." Ellerini ceketinin ceplerine sokarken, daha az huzursuz görünüyor. "Sen?"

"Evet, iyiyim." Bu çok tuhaf. Onu son gördüğümde, beni bağlamıştı ve delicesine kırbaçlıyordu. Ukala ve sırnaşıktı ama şimdi o adamdan eser yok. "Jesse'yi görmeye mi geldin?"

"Öyle." Gülüyor. "Bunu yeteri kadar görmezden geldim. Özür dilemem gerekiyordu."

"Ah." Aklım beni yanıltıyor. Yeterince içten görünüyor ama eğer bir erkek olsaydım ve eğer Jesse kanımın akmasını istiyor olsaydı, ben de yaptığım rezilliğin sonuçlarıyla yüzleşirdim.

"Senden de özür dilemem gerekiyor." Konuşurken kekeliyor. "Evet... Şey... Ben... Ben özür dilerim."

Başımı salıyorum. Şimdi utanan kişi benim. Beni kırbaçlamasını ondan ben istedim. Onu bazı şeyleri ortadan kaldırmak adına kandırdığım için ben vicdan azabı duymalıyım. "Steve, senden bunu istememeliydim. Olanlar benim hatamdı."

"Hayır." Gülümsüyor ama bu sefer bu bir tatlı teklif. "Uzun süredir ince bir çizgide yürüyor, sınırı aşıyor, bana güvenen kadınlara olan saygımı kaybediyordum. Bana aslında bir iyilik yaptın, ama tabii ki keşke seni hiç incitmeseydim."

Ben de ona gülümsüyorum. "Özrünü kabul ediyorum, eğer sen de benimkini kabul edersen."

Arabasının anahtarlarını cebinden çıkarıyor ve beni geçmeye başlıyor. "Kabul edildi. Sonra görüşürüz Ava."

Jesse'nin ofisinin kapısını açıp içeri giriyor ve onu yerde dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde buluyorum. Aklım anında canımı yakan anılara kayıyor. Ama tamamen giyinik ve önünde yere serilmiş onlarca dosya var. Bana bakıyor ve kalbim güzel suratındaki bunalmış ifade karşısında sıkışıyor.

"Hey." Kapıyı ardımdan kapatarak içeri giriyorum ve yüzünden anında zihnen yorulmuş bir ifade yerine keyifli bir ifade beliriyor.

"İşte benim güzel sevgilim." Yere dizüstü oturup kollarını açıyor. "Buraya gel. Sana ihtiyacım var."

Yavaşça ona doğru ilerliyorum. "*Bana* mı ihtiyacın var yoksa bütün bunları senin için halletmeme mi?"

Kollarını sabırsız bir şekilde hareket ettiriyor. "İkisi de."

Bacaklarının arasına oturuyor ve sırtım göğsüne yaslanana kadar geriye doğru kayıyorum. Kolları omuzlarımın etrafına dolanıyor ve burnunu saçlarımın arasına gömerek, derin, gürültülü bir nefes alıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi."

"Güzel. Seni kötü görmeye dayanamıyorum."

"O zaman arkamdan iş çevirip beni hamile bırakmamalıydın," diyorum düz bir şekilde, bacağıyla beni dürtmesine sebep olarak. "Steve'le karşılaştım."

"Hımm," kulağıma doğru mırıldanıp, kulak mememi ısırıyor.

"Onu gömmekle ya da hadım etmekle tehdit ettin mi?" Bir kez daha dürtüldüğümde kendi kendime gülümsüyorum.

"Aslında, ona zeytin dalı uzattım. Alaycılık sana yakışmıyor hanımefendi."

Şaşkınlıktan dilim tutuluyor. Zavallı Steve'in ölümünün yakın olduğuna hayatım üstüne bahse girerim. "Bu kadar mantıklı davranmanın sebebi ne?"

"Ben her zaman mantıklı davranıyorum. Mantıksız davranan sensin güzel sevgilim."

Ona itiraz etme zahmetine girmiyorum. Kıkırdama ya da gülme zahmetine girmiyorum ama yorumu bana bir şey hatırlatıyor. "Arabamı çaldırmanın neresi mantıklı? Ve anahtar olmadan bunu nasıl başardın?"

"Çekiciyle," diye yanıtlıyor, hiç utanıp sıkılmadan ya da daha fazla açıklama yapmadan.

Uzanıp birkaç kâğıt parçasını alıyor, mantıksız davranmadığıyla ilgili anlamsız iddialarına karşılık vermemek ya da arabamı çaldığı için ona kızmamak için bir şeylerle uğraşıyorum.

"Günün nasıldı?" diye soruyor.

Vücudumda oluşan gerginliği gizlemeye çalışıyorum. "Verimli. Başlayalım mı?"

Homurdanıyor ama beni bırakıyor. "Olabilir."

Önümüzdeki bir saat boyunca, bitmek tükenmek bilmeyen belgelerle, faturalarla, anlaşmalarla ve senetlerle uğraşıyoruz. Hepsini tarihlerine göre düzenleyip, düzgünce dosyalıyor ve lastik bantlarla bir araya getiriyorum. Jesse çalışma masasının sandalyesine geçerek bilgisayarında oyalanmaya başlıyor ve ben son kâğıtları da toparlarken onu izliyorum. Bilgisayarın faresini hareket ettirirken, kaşları dümdüz bir şekilde çatılmış durumda. Meraklanarak ayağa kalkıyor ve neyle uğraştığına bakmak üzere yanına gidip, masasının etrafından dolanıyorum. Gözlerini hızla bana çeviriyor ve apar topar bilgisayarın ekranını kapatıyor.

"Yemek yiyelim mi?" Ayağa kalkıyor.

Ona şüpheli bakışlar atıyor ve eğilip bilgisayarın ekranını geri açıyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi: Her yerde bebeklerle ilgili bilgiler var. Sorgulayan bakışlarımı ona çeviriyorum ama muhtemelen ona kızamam, özellikle de o masum masum omuz silkip, alt dudağını ısırırken.

"Biraz araştırma yapıyordum." Gerçekten de bakışlarını yere eğip, ayakkabısının ucunu halının üzerinde hareket ettiriyor. Ayaklarının dibinde eriyorum. Ona sarılabilirim. Öyle de yapıyorum. Sımsıkı.

"Heyecanlı olduğunu biliyorum ama insanlara söylemek için bekleyebilir miyiz?"

"Bunu haykırmak istiyorum," diye söyleniyor. "Herkese söylemek istiyorum."

"Biliyorum ama daha sadece birkaç haftalık hamileyim. Kadınlar genelde söylemek için en azından ilk kontrollerine kadar bekliyorlar."

"İlk kontrol ne zaman? Parasını ben öderim. Yarın hemen bir kontrole gidelim."

Gülüp geri çekiliyorum. "Kontrole gitmem için çok erken ve hastane her şeyi halleder zaten."

Sanki bir başım daha çıkmış gibi bana bakıyor. "Bebeğimi bir devlet hastanesinde *doğurmayacaksın!*"

"Ben..."

"Hayır, Ava. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Bitmiştir." Bu o ses tonu... Asla karşı çıkmamanız gerektiğini gösteren ses tonu. "Asla, kesinlikle olmaz." Başını sallıyor. Düşüncesi bile onu dehşete düşürmüşe benziyor.

"Bana ne yapacaklarını sanıyorsun?"

"Bilmiyorum ama onlara bu şansı vermeyeceğim." Elimi tutuyor ve beni ofisinden dışarıya doğru çekmeye başlıyor.

"Sen de ben de vergilerimizi ödüyoruz. Devlet hastanesini kullanabiliyor olmamız bir ayrıcalık. Bunun değerini bilmelisin."

"Biliyorum. Bu harika ama bu ayrıcalıktan yararlanmayacağız. Konu kapanmıştır."

"Evhamlı," diye mırıldanıyorum, yüzümde bir sırıtmayla ona bakarken.

Yüzünde her ne kadar ciddi bir ifade olsa da gülüşüme karşılık veriyor. "Biraz," diye cevap veriyor. "Elbiseni sevdim." Ten rengi kalem elbisemi ve beni baştan aşağıya süzüyor.

"Teşekkürler."

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Gel benimle." Kapıyı açıyor ve elini belimin arkasına koyarak beni ilerletiyor.

"Ne?" diye soruyorum, bedenimi nazikçe ofisinden dışarıya itmesine izin verirken.

Dudaklarını kulağımda hissettiğimde titriyorum. "Göreceksin."

Meraklanıyorum ve biraz da nefesim kesilmiş durumda. Fısıldanan birkaç kelime ve bedenimin üzerindeki eliyle, zihnen ona yalvarıyorum. Bunun sebebi hamilelik ya da sadece o olabilir. Hayır, sebebi kesinlikle ikincisi ama iki sebebin karışımı beni kesinlikle cinsel bir belanın içine sürüklüyor.

Manor'ın yaz bahçesinde oturan üyelerinin yanında geçip gidiyoruz. Jesse başını sallarken, ben gülümsüyorum ve genişleyen koridora girene kadar merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

En sondaki odanın, taslaklarımı hazırladığım ve Sarah'nın beni tehdit ettiği odanın kapısını açıyor. Bu odayı pek de sevmiyorum ama içeri itildiğim sırada tüm oda görüş alanıma giriyor ve nefesimi tutuyorum.

Artık bu oda soyulmuş duvarlar ve aşınmış ahşap zeminden oluşan boş bir oda değil. Artık gösterişli, hepsi siyah ve altın rengindeki eşyalarla döşenmiş görkemli bir yer. Dikkatli bir şekilde odanın içinde dolanıp etrafa bakınıyor, muhteşem ortamı inceliyorum. Çizdiğim büyük yatak gerçekten burada ve yer ayaklarımın altında yumuşak ve ıslak. Gözlerimi duvarlara çeviriyor, duvarlardan birine seçtiğim duvar kâğıdının döşendiğini, diğer üçününse perdelerle ve yatak örtüsüyle uyumlu olması için altın rengine boyandığını görüyorum. Kabataslak çizimimin neredeyse aynısı.

Bakışlarımı Jesse'ye çeviriyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Kapıyı yavaşça kapatıyor. "Birine çizimlerini verdim ve gerçekleştirmelerini söyledim. Benzemiş mi?"

"Benzemiş. Bunu ne zaman yaptın?" diye soruyorum.

"Ne zaman olduğunu önemli değil. Önemli olan beğenip beğenmediğin." Ne tepki vereceğimi anlamaya çalışırken, biraz temkinli hatta biraz da gergin görünüyor.

"Burası harika."

"Burası bizim."

Gözlerim hafifçe açılıyor. "Bizim mi?" Bununla ne demek istiyor? Burada mı yaşamamızı istiyor?

Yüzümdeki endişeyi görmüş olacak ki hafifçe gülümsüyor. "Bu odaya daha önce *kimse* gelmedi. Burası bizim odamız. Eğer ben çalışıyorsam ve sen de buradaysan, belki uyumak ya da dinlenmek istersin."

"Yani ayaklarım şiştiğinde ya da çok fazla ağırlık taşımaktan yorulduğum da mı?" Bir anda aklıma bir bebek sahibi

olacağımız, bir aile olacağımız ve Manor'ın hayatımızın büyük parçası olacağı geliyor. Bebeğimin babasının bir seks kulübü var. Doğduğu zaman onu asla buraya getirmek istemeyeceğim ve Jesse çalıştığı için onu zar zor göreceğim. O *bizi* zar zor görecek. Ürkütücü belirsiz hisler hâlâ patlamaya hazır bir volkan gibi bekliyor ama bu farkındalıkla o hislerin çirkin başlarını bulundukları yerden çıkarmaları ve beni yeniden karanlığa çekmeleri tehlikesiyle karşı karşıya yım. Burayı asla satmayacak. Bunu zaten söylemişti. Burası Carmichael'in bebeğiydi.

"Yani demek istediğim, eğer ihtiyacımız olursa, burada bir yerimiz olacak," diyor usulca.

Buraya ihtiyacım olmasını istemiyorum, yine de bunu dile getirmiyorum. Tüm bunları benim için yaptı, bu yüzden gözlerimi Jesse'nin düşünceli yeşil gözlerinden çekiyor ve onları solgun altın rengi duvarlara çeviriyorum. Hiçbir duvar süslemesi, fotoğraf ya da dekoratif herhangi bir şey yok.

Haç hariç.

Gözlerim büyük, koyu ahşap rengindeki çarmıhın üzerinde takılıp kalıyor ve her iki ucundaki ahşap yüzeyin üçte ikisi kapsayan kelepçelerin varlığını fark ediyorum. Parlak, altın, uç kısımlarındaki metal oyma parçalarıyla bir şeyi yerinde tutacak.

Birini yerinde sabit tutmak için.

Yavaşça gözlerimi yeniden Jesse'ye çeviriyor ve onun hâlâ baktığını, dikkatle beni izleyip, tepki ölçtüğünü görüyorum. "Bu neden burada?" diye soruyorum sessizce.

"Çünkü onu buraya ben koydurdum." O da en az benim kadar sessiz konuşuyor ve elleri rahat bir şekilde ceplerinin içine sokulmuşken, bacakları iki yana açılmış durumda.

"Neden?"

"Bu sanırım... Yardımcı olabilir." Gözlerini ortaya çıkartıp, dudaklarını ısırıyor.

Yardımcı olabilir mi? Jesse sadece yüzünde kalbimi dur-

duracak kadar mest olmuş bir ifadeyle duruyor ve yaşamsal belirtilerimi altüst ediyor. "Ne konuda yardıma ihtiyacımız var?" Sesim, arzu ve özlemle dolu boğuk bir mırıltı şeklinde çıkıyor ve bana doğru yavaşça yürümeye başladığında tüm yaşam belirtilerim biraz daha kızışıyor.

"Sertlik istiyorsun," diyor usulca. "Ve sen benim bebeğimi taşırken bu konuda rahat olamıyorum." Grenson'larını* ve çoraplarını çıkardıktan sonra ceketini omuzlarından sıyırarak çıkarıyor ve yatağın üzerine atıyor. "Bu yüzden uzun uzun düşündüm ve çareyi taviz becermesinde buldum."

Nefesim boğazımda takılıp kalıyor ve neden olduğunu bilinmeyen bir sebepten dolayı geriye doğru bir adım atıyorum. Nedenini bilmiyorum, ona güveniyorum ama apaçık niyeti karşısında şoka uğruyorum. "Anlamıyorum."

Uzanıp kravatını gevşetip ardından yavaşça gömleğinin düğmelerini açıyor. "Anlayacaksın." Gömleğinin önünü açık bir şekilde bırakıp sadece teninden küçük bir parçayla gözlerime takılıyor ve odanın karşısına doğru ilerleyip dolabı açarak bir şeylerle oyalanıyor. Ardından bütün odayı gittikçe yükselen, büyülü, içimin ürpermesine sebep olacak derecede kışkırtıcı bir müzik sarıyor.

Donup kalıyorum. "Bu ne?" diye soruyorum, yavaşça bana doğru gelip, bedenimi kendine çekerek ve bana doğru nefes alıp vererek.

"Bu Amber'dan *Sexual*," diyor sessizce. "*Afterlife* sence de çok uygun değil mi?"

Daha fazla katılamazdım ama dudaklarım kıpırdamayı ve ona bunu söylemeyi reddediyor.

"Her zaman sertlik olmak zorunda değil Ava. Sana nasıl sahip olursam olayım, güç hep bende." Çarmıhın önünde durana kadar beni nazikçe geriye doğru itiyor. "Senin sevdiğin şey sertlik değil. Sevdiğin şey benim sana pişmanlık duymayacak bir şekilde sahip olmam." Kendinden emin bir şekilde kısık bir ses tonuyla konuşuyor. Öyle olmalı. Kesin-

* Bir ayakkabı markası (ç.n.)

likle haklı. Sevdiğim şey sadece bedeninin gücü değil, onun benim üzerimde sahip olduğu güç.

"Bir daha hiç ikna becermesi olmayacak mı?" diye soruyorum aynı şekilde alçak bir ses tonuyla, ama benim sesim pek de kendimden emin çıkmıyor.

Dudakları belli belirsiz bir gülüşle kıvrılıyor. "Bana bir daha karşı çıkacak mısın?"

"Muhtemelen," diyorum tek bir solukta.

"O zaman kesinlikle ikna becermesi olacak, baştan çıkarıcım." Parmaklarını çenemin altına yerleştiriyor ve yüzümü yüzüne yaklaştırıyor. "Eğer seni sert bir şekilde becerip çığlık attırmak istersem, bunu yaparım. Eğer seninle sevişmek ve seni inletmek istersem Ava, o zaman bunu yaparım." Dudaklarını nazikçe benimkilerin üzerine bastırıyor ve gözlerim kapanıyor.

Nefesim hemen hızlanıyor. "Eğer seni bu çarmıha bağlamak istersem, o zaman bunu yaparım." Arkama doğru uzanıp, yavaşça fermuarımı aşağıya doğru indirerek elbiseyi içinden çıkabilmem için kendiyle birlikte aşağıya kaydırıyor. Tekrar bedenimden yukarıya doğru tırmanarak, elimi tutuyor ve alyansımı öpüyor.

"Ve sen bana aitsin, bu yüzden sana canım ne isterse onu yaparım."

Gözlerim hâlâ kapalıyken, başım geriye düşüyor. Kesik kesik nefes alıp veriyorum ve kulaklarım sakin müziğin şehvetli tonlarıyla doyuma ulaşıyor. Tenim onun dokunuşu için avaz avaz yalvarıyor. O nasıl olmasını isterse. Bana nasıl sahip olmak isterse.

Sutyenimin çıkartıldığını hissediyorum ve ellerim altın kelepçeye ulaşması için yavaşça kaldırılıyor. Kelepçe bileğimin etrafına takılıyor ve diğer kelepçeye uzanmak için beni serbest bırakmadan önce, dudaklarımdan usulca öpüyor.

Kollarım iki yana açık şekilde çarmıha bağlanmış ve tamamen onun merhametine kalmıştım. Ama tamamen güvendeyim ve tamamen rahatım.

"Bana bak bebeğim," diye fısıldıyor, yanağımı okşayarak.

Ağırlaşmış göz kapaklarım kalkıyor ve saf aşkla dolu koyu yeşil gözlerle karşılaşıyorum. Elini boynumun etrafına dolayarak beni öne doğru çekerek yüzlerimizin birbirine dokunmadan en yakın olabileceği kadar aşağıya çekiyor.

"Daha iyi." Ağzı yavaşça benimkiyle buluşuyor ve gözlerimi kapatıp, ağzımı onun yumuşak ama acelesiz dudakları için aralıyorum. Dili usulca ağzımın içinde hareket edip, yuvarlanıp, kıvrılıp ve geri çekildikten sonra yavaşça beni baştan çıkarmak için tekrar içeri girerken, kendimi sakin ve huzurlu hissediyorum. Boynumu sıkıca tutup beni sanki camdan yapılmışım gibi öpüyor ve fiziksel olarak onu tutamıyorum. Ağzı bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor. Dudaklarıyla kulaklarıma doğru bir yol çizerek, dilini kulak mememin ucuna sürterken, yanağım çenesine sürtünüyor. Kirli sakaları rahatlatıcı ve tanıdık. Ürpertiyle delik deşik ediliyorum. Bedenimin her bir parçası dudaklarının erotik ritmiyle uğulduyor. Sonra dudaklarını kulağımdan ayırıp, geri çekiliyor. "Gözlerini aç bebeğim."

Gözlerimi kararlı bir çabayla hızla açıyor ve onun gömleğini hızla çıkarıp, fit, dümdüz tenini gözlerimin önüne sermesini izliyorum. Gözlerim onun geniş göğsünün sertliğinin üzerinde dolanıp, kol kaslarından karın kaslarına, oradan da yarasına iniyor. Gördüğüm şey topuklarımın üzerinde kıpırdanmama ve ellerimin serbest olmasını dilememe sebep oluyor. Ama kemerini çözüp düğmelerini ve fermuarını açtığında ve pantolonunu bacaklarından aşağıya indirdiğinde hızla ellerimi onun üzerinde dolaşma istediğimden uzaklaştırılıyorum. Tamamen çıplak ve kusursuz bir şekilde muhteşem görünerek önümde duruyor. Artık huzurlu değilim. Bağlarımdan kurtulmak ve ona yakın olmak için duyduğum içgüdüyle savaşıyorum. Kontrolümü kaybetmeye başladığımı anlamış olmalı çünkü bir saniye içinde bedenini benimkine bastırıp özlem dolu gözlerle bana bakıyor.

"Müziğin seni ele geçirmesine izin ver Ava. Kontrolünü kaybetme."

Deniyorum ama çıplak bedenini bağlanmış bedenime bastırırken bu çok zor. "Yapamam," diye itiraf ediyorum hiç utanma duymadan. Utanmıyorum. Tükenmiş durumdayım.

"Sana sahip olmama hazır mısın, Ava?"

"Hazırım."

Öne doğru eğiliyor ve kendini girişime yerleştirerek, ardından gözlerini açıyor. "Gözlerini benim için aç bebeğim."

Anında itaat ediyorum. Onun gözlerinin çekimi benimkileri olmaları gereken yere çekiyor ve ben acelesiz bir şekilde hareket edip içime girerken onu izliyorum. "Ah Tanrım," diye soluyorum, göz temasımı bozmayıp, muhteşem yakınlığını bozmaktan kaçınarak.

"Tanrım." Yanaklarını hafifçe şişiriyor, başını hafifçe sallıyor ve bir ter damlası, bacaklarımı kavrayıp sert kalçalarının etrafına sarmadan önce kaşının üzerinden kayıyor ve alçak, derin bir inlemeyle ileri doğru hareket ederek, başını eğip boynuma yaslıyor. Başım otomatikman diğer tarafa düşüyor. Boynumu usulca öperek, öpücüğüne kulağımın altı kısmında son verdiği sırada gözlerim kapanıyor. "Ben bir ritim tuttururum," diye mırıldandı. "Ve sen de bana ayak uydursun."

Sözleri sertçe yutkunmama sebep oluyor ve ağzına doğru uzanıp dudaklarını yakalıyor, o beni kalçalarının ileriye doğru düzenli, sakin ve kontrollü hareketleriyle gerçek anlamda kutsarken, ben ona tapınıyorum.

İleri ve geri. İleri ve geri. İleri ve geri.

Dört bir tarafımız bu sakinleştirici müzikle sarılmış durumdayken, birbirimizin bedenlerinde süzülüyor ve zevkten tamamen kendimizi kaybediyoruz. Geri çekiliyor ve tekrar içime giriyor. Beni tamamıyla dolduruyor ve sadece her bir mükemmel darbeyle değil. Kalbim de dolup taşıyor. Şiddetli, güçlü, ölümsüz sevgiyle dolu.

Geri çekiliyor ama bu sefer, keskin bir nefes alış sesini duyuyorum. "Geleceksin." Sözcüklerim aceleci bir nefesle birlikte dudaklarımdan dökülüyor.

"Henüz değil." Gözlerini sıkıca kapatmasını ve kaşlarını dümdüz bir çizgi şeklinde çatmasını izliyorum ama düzenli hareketlerine devam ediyor. Tamamen kontrollü bir durumda ama ben olmam gereken yere hızla tırmanıyorum. Sadece yüzüne bakmak bile artan baskının inişe geçmesine sebep oluyor ve şimdi Jesse'den önce patlayacağımdan korkuyorum.

Nefes alıp, dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırıyorum. Sabırsızca dudaklarımı kabul ediyor, dili ağzımın içine giriyor ve benim büyük coşkulu hareketlerime uyum sağlıyor. Parmaklarını bacaklarımın arka tarafına iterek beni biraz daha yükseklere sürükleyerek, baskıyı daha da artırıyor ve sonra sert bir darbeyle ağzımın içinde haykırıyor. Dudaklarımı bırakıyor ve şiddetli kasılmaların saldırısına uğradığım anda başımı boynuna gömerek çığlık atıyorum. Sıkıca bastırıyor, yavaşça geri çekiliyor ve tamamen kontrollü bir şekilde tekrar ileri doğru hareket ediyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor sessizce, geri çekilip, acımasız ve son bir çıldırtıcı bir darbeyle ustalıkla beni sarsıyor.

"Jesse!" Omuzlarını tutup tüm vücudumdaki şiddetli titreşimle sarsılırken sertçe ısırıyorum. Sıçrıyor, haykırıyor ve boşaldığı sırada kalçalarımı sıkınca, yakıp kavuran kokusu beni dolduruyor, içimi sıcacık ederek beni tamamlıyor. Sersemlemiş ve hafiflemiş durumdayım.

Başını omzuma gömerken, ben de kendi başımı onun omzuna yaslıyorum ve tüm sevişmemizin sakinliğine rağmen, sonu orgazma doğru ulaşan sakin bir tırmanış değildi ve patlamaya hazırlayan çılgınca bir hızda değildi. Orta yolu bulmuştuk, saf, nazik Jesse ve benim sevdiğim hâkim seks lordu Jesse'nin karışımı.

"Bu harikaydı," diye fısıldıyorum kulağına. Ona gerçek-

ten sarılmam gerekiyor ama bunu ondan istememe bile gerek yok. Çoktan beni bir koluyla tutarken diğeriyle uzanıp beni çözüyor. Sonra kollarını değiştiriyor ve diğer elimi serbest bırakıyor. Kollarımdaki hafif sızıya ve tutmuyor oluşlarına rağmen, yine de Jesse'nin güçlü omuzlarına dolanıyorlar. Onu tamamen sarıyorum, bacaklarımın tutuşu sıkılaşıyor ve başım omuzlarına yaslanırken o beni yatağa doğru taşıyıp, kendisiyle birlikte yatırıyor. Soğuk saten kumaş sıcaklamış, nemli sırtıma iyi geliyor ve tüm ağırlığını bana vermediği dikkatimden kaçmıyor, bunun yerine gözlerini hafifçe karnımın üzerinde gezdiriyor.

"Odamızı sevdin mi?" diye soruyor saçlarıma doğru.

Tavana bakıp gülümsüyorum. "Buraya bir beşik de koyduracak mıyız? Bilirsin, bebeğimizi Manor'a getirdiğimiz zamanlar için." Sorum tohum ekmek için yeterli ve vücudunu çekişine bakılırsa, tohum iyi yerleşiyor.

Yavaşça doğrulup, bir yanımda uzanarak başını eline yaslayıp dirseğinden destek alıyor. Parmakları beni izlediği süre boyunca göbek deliğimin etrafında dolanıyor. "Alaycılık sana yakışmıyor hanımefendi."

En masum yüz ifademi takınıyorum. Bunun pek bir şey fark ettirmeyeceğini biliyorum. Küçük imamı anlıyor. "Sadece sordum."

Kaşları yavaşça kalkıyor ve ciddi bakışları parmaklarının yavaş hareketlerini izlemek üzere bedenimde dolanıyor. "Karnın şişmiş."

Sinirli bir homurdanmayla örtülerin arasına gömülüyorum. "Aptal olma! Daha birkaç haftalık hamileyim."

"Aptal olmuyorum." Avcunu açıp, usulca karnımı okşuyor. "Çok hafif ama şişmiş." Eğilip karnımı öperek, tekrar başını eline yaslıyor. "Bu vücudu tanıyorum ve bir değişiklik olduğunda anlarım.

Karnıma doğru kaşlarımı çatarak bakıyorum ama bana oldukça düz görünüyor. Şimdi de olmayan şeyler görüyor.

"Sen nasıl diyorsan Jesse." Mükemmel bir anın ardından

tartışmayacaktım, kilo aldığımı ima ettiği için onu tokatlamak istesem de.

Yeniden öne doğru eğiliyor ve dudaklarını karnıma yaklaştırıyor. "Gördün mü yer fıstığı? Annen gücün kimde olduğunu öğreniyor."

"Yer fıstığı değil!" Başımı kaldırıyor ve ona oldukça sert bakışlar atıyorum. "Başka bir isim bul. Bebeğimizi senin bağımlı olduğun ve her gün yiyip bitirdiğin iğrenç bir şeyin ismiyle çağırmayacağız."

"Ben sana bağımlıyım. Ayrıca *seni* her gün yiyip bitiriyorum. Ama bebeğimizi meydan okuyan küçük baştan çıkarıcı olarak çağıramam."

"Hayır, bu hoş olmazdı."

Yerinden doğrularak üzerime oturuyor ve bileklerimi tutup yatağa bastırıyor ama hâlâ karnımın üzerine yüklenmiyor. "Bebeğimize yer fıstığı dememe izin ver."

"Asla."

"İkna becermesi?"

"Evet, lütfen," diye cevap veriyorum, heyecanlı bir şekilde gülümserken.

Kahkaha atıyor ve usulca öpüyor. "Hamilelik seni bir canavara çeviriyor. Hadi kalk. Karım ve yer fıstığım aç olmalılar."

"Karın ve *bebeğin* oldukça açlar."

Yeşil gözleri parlıyor ve beni yataktan çekip kaldırarak, kendi kıyafetlerini üzerine geçirmeden önce beni giydiriyor. Göğsüne doğru uzanıyor ve ellerini gömleğinden çekerek o beni sessizce izlerken düğmelerini ilikliyorum. Arkasına doğru uzanıp gömleğini pantolonun içine sokarken, başımı göğsüne yaslayarak düzgün görünmesi için uzun uzun uğraşıyorum.

"Kemer?" diye soruyorum, geriye çekildiğim sırada. Eğilip kemerini yerden alarak, yüzünde keyifli bir ifadeyle bana uzatıyor. Gülümsemesine karşılık vererek elinden alıyor ve pantolonun beline geçirip bağlıyor. "Artık hazırsın."

"Hayır, değilim." Başıyla ayakkabılarını işaret ediyor. "Bir iş yapacaksan, tam yap."

Küstahlığını görmezden gelerek onu yatağın ucuna oturması için itiyorum. Önünde eğilince kalçam topuklarıma değiyor ve çoraplarını giydiriyorum. "Bu sizin için uygun mudur lordum?" Bileğindeki açık kumral tüylerinden bir kaçını çekiyorum.

"Kahretsin!" Uzanıp, bileğini okşuyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Ayakkabılarını giyerek ayağa kalkıyor ve ceketini alıp, kravatını cebine soktuğu süre boyunca bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Sen gerçekten bir canavarsın."

Tatlı tatlı gülümseyerek kışkırtıyorum, çatılan kaşlarını düzeltip, aniden dudaklarını çekiyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum.

Başını sallayıp elimi tutarak beni odadan dışarıya çıkarıp bara yönlendiriyor. Her zamanki sandalyeme oturtuluyorum ve Mario hemen yanımıza geliyor.

"Bayan Ward!" Neşeli aksam her zamanki tepkimi vermeme sebep oluyor.

Gülümsüyorum. "Mario, Ava demen yeterli." Hafifçe uyarıyorum. "Nasılsın?"

"Ah!" Omzunun üzerine bir bar havlusu atıp, öne doğru eğiliyor. "Çok iyiyim. Ne alırsın?"

"İki su," diyerek hızla araya giriyor Jesse. "Sadece iki su lütfen Mario."

Yargılayan bakışlarımı, yanımdaki sandalyede oturan kocama çeviriyorum. "Yemeğimin yanında biraz şarap alabilirim."

Kızgın bakışlarım onu endişelendirmişe benzemiyor. Aslında, bana bakmıyor bile. "Alabilirsin, ama almayacaksın." Ben Jesse'ye bakarken Mario geriye çekiliyor ama Jesse hâlâ bana bakmayıp, bunun yerine Pete'i çağırıyor. "İki biftek, Pete. Bir orta, bir iyi pişmiş. Hiç kan olmasın."

Pete'in yüzünde bariz bir şekilde kafası karışmış bir ifade var ve benim yüzümdeki şaşkın ifade de bariz olmalı.

"Şey... Tabii Bay Ward. Salata ve patates de ister misiniz?" diye soruyor Pete. Şaşkın bakışlarını benim öfkeli yüzüme çeviriyor. Onları hissedebiliyorum ama onu anlamak için imkânsız kocama bakmakla meşgulüm.

"Evet, sadece bir tanesinin iyice piştiğinden emin ol." Jesse, Mario'dan şişedeki suyunu alıyor ve bardağıma doldurmaya başlıyor. "Salata sosunda hiç yumurta var mı?"

Gerçekten öksürüğümle boğuluyorum, bu pek bir değişiklik yaratmıyor. Zavallı Pete'in neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Emin değilim. Kontrol etmemi ister misiniz?"

"Evet. Eğer varsa salataya ve iyi pişmiş ete sos koyma."

"Peki, Bay Ward."

Mario ve Pete geri çekiliyorlar ve barda yalnız kaldığımızda, ben sessizliğimi korurken, Jesse şaşkın karısını görmek için bardaklara su doldurmaya devam ediyor. Ona baktığımı biliyor; bunu çok iyi biliyor.

Sakin ve acelesiz bir şekilde bara dönüyorum ama içten içe çok öfkeliyim. Kendine engel olamıyor. "Eğer o mutfağa gidip siparişimi değiştirmezsen ve bana bir kadeh şarap almazsan, o zaman hamileliğim boyunca ailemin yanına taşınacağım." Şimdi bana baktığını biliyorum. Şaşkın bakışlarının beni delip geçtiklerini hissedebiliyorum. Su bardağımı alıyor ve bakışlarımı yavaşça ona çeviriyorum. "Yemek düzenimi bozamazsın Ward."

"Hamile olduğun hâlde yeteri kadar içki içtin zaten," diye çıkışıyor sessizce. Mutlu değil ama ben de değilim.

"Sana kızgındım." Sesim hâlâ sakin çıkıyor ama suçlu da hissediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sen de acısını bebeğimden çıkarabileceğine mi karar verdin?"

Ona olan kızgınlığımı dindiriyorum. "*Benim* bebeğim deyip duruyorsun. Bu bizim bebeğimiz."

"Ben de bunu kastediyordum!"

"O zaman öyle söyle!" diye çıkışıyorum.

Şok oluyorum çünkü karşı atağa geçmiyor. Yavaşça alt dudağını ısırıyor. Beyin çarkları saatte bir milyon kilometre hızla yarışıyor ve en sonunda çöküyor, oturağından sallanıyor, elleri dağılmış koyu sarı saçlarına dalıyor.

"Siktir," diyerek sessizce küfrediyor. "Lanet olası siktir siktir siktir!"

"Ciddiyim Jesse." Tehdidimin üzerini vurguluyorum. Dışarı çıkmakta ve hamile olduğumu bile bile içki içmekte hatalıydım ama bunun tek sebebi bu adamın bana yaptıklarıydı, bu adamın bana aniden parlamasıydı. Yeniden sarhoş olmayacaktım ama küçük bir kadeh şaraptan bir şey olmazdı ve orta pişmiş biftek de zararsızdı. Yumurtalardan bahsetmiyordum bile.

Gözlerini sımsıkı yumduğunu ve derin nefes alıp sakinleşmiş yüzünü bana çevirdiğini görüyorum. Suyumu elimden alıp barın üzerine bırakıyor ve ellerimi avuçlarının arasına alıyor. "Üzgünüm."

Neredeyse sandalyemden düşüyordum. "Öyle misin?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemenin bir yolu yok. Onu rahatlığıyla tehdit etsem bile, beni fark edebileceğine kesinlikle hiç inancım yok.

"Öyle. Üzgünüm. Alışmam biraz zaman alacak."

"Jesse başımda bir kontrol manyağı olmadan da bu durumla baş etmek yeteri kadar zor." Derin bir iç çekiyor ve ayağa kalkarak, bacaklarının arasına giriyorum. "Bebeğimin bir babası olmasını istiyorum. Biraz sakinleşerek stresten kaynaklı kalp krizi riskini azalt lütfen." Yüzünde dudaklarımı değdirebildiğim her yeri öpüyorum ve o bana izin veriyor.

"Hımm. Bunu deneyeceğim bebeğim. Gerçekten uğraşıyorum ama en azından orta yolu bulamaz mıyız?"

"Nasıl orta yolu bulacakmışız?"

Elinin başımın arkasına dolandığını ve saçlarımı kavrayarak, dudaklarımı kendine çekiyor. Dudaklarını büküyor. "Lütfen alkol alma." Gözleri benimkileri inceliyor ve bunun

onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. O iyileşen bir alkolik, bunu itiraf etmese de. Normal durumlarda alkol almam düşüncesizlik olabilecekken, bebeğini taşırken bunu yapmam düşüncesizlikten de ötesi olur. Bu zalimlik olur. "Almayacağım," diyerek onu onaylıyorum ve yüzünde oluşan rahatlamış ifade bana kendimi berbat hissettiriyor. Gerçekten ama gerçekten berbat. "Git bana orta pişmiş bir biftek al." Öne eğilip dudaklarından öpüyor ve kollarının arasından çıkarak tekrar sandalyeme oturuyorum. "Salatamda sos da isterim," diyorum başımı sallayarak.

Hızlı bir hareketle yanağımı okşuyor ve beni barda bırakarak hamile karısına orta pişmiş biftek alma görevini almak üzere yanımdan ayrılıyor.

Gözlerim barın etrafında dolandığı sırada, hemen barın kalabalık olduğunu fark ediyorum. Bir şey duymuşlar mıydı? Ah Tanrım, az önce bir bar dolusu insana hamile olduğumu mu duyurmuştuk? Gözlerim içkilerini içip sohbet eden grupların arasında dolanıyor. Buraya geldiğimde hep var olan merak beni sarıyor. Birinci ve üçüncü sesle birlikte köşede Natasha'yı görüyorum ve bakışları karnıma çevrildiğinde utanıyorum. Yüzüm kızarıyor ve bara dönerek onun meraklı bakışlarından kaçıyorum. İster kavga ediyor, barışıyor ya da sadece birbirimizin tadını çıkarıyor olalım, biz birbirimizde kaybolmuşken dünyanın dönmeye devam ettiğini unutmak çok kolay.

"İyi akşamlar Ava." Drew'un alçak ses tonu dikkatimi dağıtıyor ve onu kot pantolonla gördüğüme oldukça şaşırıyorum. Pantolonun içine soktuğu düz bir gömlek giymiş ve siyah saçları her zamanki gibi düzgünce şekillendirilmiş ama kot pantolon?

"Merhaba." Gözlerimin bedeninin üzerinde dolanmasına engel olamıyorum ama o yerinde rahatsızca kıpırdandığında, onu süzdüğümü fark ettiğini anlıyorum. Derhal kaba davranışıma son veriyorum: "Nasılsın?"

"İyiyim." Drew'a getirmek üzere dolaptan bir bira kapan Mario'yu eliyle çağırıyor.

"Ah, tebrikler." Şişesini kaldırıyor ve bir yudum alıyor.

Ona boş boş bakıyorum. O da mı biliyor?

"Bugünün geleceğini asla tahmin etmezdim." Başını sallıyor.

"Evet!" Mario şakıyor. "Bir bebek!"

Gürültülü bir şekilde bıkkınca iç çekiyorum, aynen olmasını istediğim gibi. Mutfaktaki kocamın bunu duymasını umuyorum. "Teşekkürler," söyleyebildiğim tek şey oluyor. Bu Jesse tekrar barın içine girene kadar sürüyor ve ben zihnimde ona söyleyeceğim sözleri hazırlıyorum.

Ama o önce davranıyor. "Bunun bizi ilgilendirmediğini unutma."

"Ne?" Bana uyarıcı bakışlar atarken, ben kaşlarımı çatıyorum. Ne için uyarıldığımı bilirsem daha iyi olur tabii. "Neden bahsediyorsun sen?"

Gözlerini deviriyor ve bardan suyunu alıyor ve sonra onları görüyorum.

Sam ve Kate.

16

"Ne haltlar dönüyor burada?" Sandalyemden hızla kalkıp, bağırıp çağırmaya başlamadan önce tekrar yerime oturtuluyorum.

"Ava." Umurumda olduğundan değil ama sesi kısık ve sert, ama Jesse sayesinde, Sam'in bariz bir şekilde Kate'ten çok hızlı bir şekilde uzaklaştığını anlıyorum bu yüzden kocam yerine benim çileden çıkmamı kastediyor.

"Başka kimlere söyledin?"

Uyaran bakışları hızla kayboluyor. "Birkaç kişiye daha."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Herkese söyledin değil mi?" Bu adama inanamıyorum. Daha ailem bile torunları olacağını bilmiyor.

"Söylemiş olabilirim."

"Jesse," diyerek hoşnutsuz bir şekilde inliyorum.

Sevimli yüzü yavaşça sinirimin yumuşamasına sebep oluyor ve sonra suçlu bir şekilde omuz silkerek, kalan bütün sinirimi alıp götürüyor. "Bu hafta sonu aileni ziyaret edebilir miyiz?" diye soruyor sessizce.

"Tamam olur. Biz onlara söylemeden, haber Cornwall'a ulaşmadan önce bunu yapsak iyi olacak."

Bana gülümsüyor ve dudaklarımızı birleştirmek için eğilerek, dili ağzımın içinde dolanırken, elini karnıma koyup olmayan şişliği okşuyor. "Beni çok mutlu ediyorsunuz Bayan Ward."

"Bunun sebebi şu an bana istediğini yaptırmana izin veriyor oluşum."

"Hayır, bunun sebebi güzel, büyüleyici ve benim oluşun."

"Adamım!" Sam'in seslenişi anımızı bozuyor. Jesse'nin omzunu sıkarak beni ayağa kaldırıp, baştan aşağıya inceliyor.

"Anlaşılıyor," diyor, karnıma bakıp, ardından ışıl ışıl mavi gözlerini tekrar bana çevirerek. "Üzerinde sağlıklı bir ışıltı var."

Gerçekten gülüyorum ve tüm bu tebrik eden insanlara acaba hamileliğin sebep olduğu sorunları bilip bilmediklerini sormak için ölüyorum. "Bu komik çünkü genel olarak bok gibi hissediyorum," diyorum.

"Sözlerine dikkat et Ava!" diye çıkışıyor Jesse ama umursamıyorum ve Kate'in elini tutmak için Sam'in yanından geçip gidiyorum. "Hadi köşede oturalım." Tatlı tatlı gülümsüyor ve onu bardan uzaklaştırıyorum. Solgun yüzü dikkatli ve kesinlikle öyle de olmalı ama bana direnmeyip, onu erkeklerden uzaklaştırıp, kalabalık barın en sessiz masasına çekmeme izin veriyor.

Onu neredeyse sandalyesine itiyorum. "Pekâlâ, Matthews. Dökül bakalım." Geçmişte komik bahaneler sıralamıştı, bu yüzden denemese iyi eder. Şimdi bir de işin içinde erkek kardeşim varken.

"Pekâlâ," diyerek, neşeli ve sert çıkışımdan etkilenmemiş bir şekilde konuşmaya başlıyor. "O zaman kesin öyle mi?"

"Ne?" Karşısına oturuyorum.

"Bebek." Başıyla karnımı işaret ediyor. "Ondan kurtulmuyorsun."

"Kate!" diye haykırıyorum şaşkın bir fısıltıyla. Acımasız sözleri sinirlerime dokunuyor ve tüm bu olaylar başladığından beri ilk kez, elim korumacı bir şekilde karnıma gidiyor. Sessiz bir suçluluk duygusunun belirdiğini hissediyorum.

Gülümsüyor. "Ava, bunu asla yapmayacağını biliyordum."

Dilim tutuluyor. "Neden bana söylemedin?"

"Kendi kendine anlaman gerekiyordu." Barda konuşan adamlara bakıyor. "Onu anlamıyorum ama şu yüze bir bak," diyor, hafifçe Jesse'ye gülümserken. "Ona söylememe çok az kalmıştı Ava."

O olduğunu biliyordum. Bakışlarını takip edip çok mutlu bir adam görüyorum ama biz birlikteyken o hep mutlu ya da ben onun imkânsız isteklerini kabul ederken her zaman çok mutlu. Jesse ona baktığımı görüyor ve bana göz kırparak, Kalbimin derinliklerinde içimi sıcacık eden, huzur verici bir rahatlama dalgasının belirmesine sebep oluyor ama sonra bazı açıklamalar yapması gereken bir arkadaşım olduğunu hatırlıyorum.

"Hey!" diye haykırıyorum masasının karşısından. "Açıklama zamanı."

Kate bana bıkmış bakışlar atıyor. Bunu hiç hoş karşılamıyorum. "Kardeşine Avusturalya'ya dönmesini söyledim."

"Ah?" Öne eğiliyor, hemen haberin etkisinde kendimi kaybediyorum. "Ve o da dönecek mi?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama ondan cumartesinden beri haber almadım."

"Orada olduğunu biliyordum." Ona kötü kötü bakıyorum. "Ne oldu?"

"Sam oldu," diye cevap veriyor sessizce "Bundan sonra aramızdaki şey sadece seksten ibaret olacak." Yüzünde tamamen eğlenen ve bir yandan da çok ciddi olan bir ifade var. Eğleniyor çünkü az önce ağzımın açık kaldığını biliyorum ve ciddi çünkü tüm açık fikirliliğine ve Sam'le olan ilişkinin bitmesine rağmen, ondan gerçekten hoşlanıyor ve bu daha önce hiç olmadı.

Açık kalan ağzımı kapatıyorum. "Senin için mutluyum," Mutluluk sarhoşuyum aslında. "O zaman neden buradasın?"

"Burada özel odalar var," diyerek sırıtıyor.

"Yatak odan da özel!"

"Öyle ama orası şey değil." Gülüşü genişliyor. "Gerekli eşyalara sahip değil."

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp gözlerimi iri iri açıyorum... Ve kahkaha atıyorum. Siktir, seni küçük adi sürtük! Gözlerimden yaş gelene kadar gülüyorum. "Sana inanamıyorum," diye haykırıyorum. "Ve kim seni ve Sam'i oyna-

maya çağırdı? Yani bu yeni kuralı getirmeden önce demek istiyorum."

Mavi gözleri keyifle parıldıyor. "Gösterişli, siyah saçlı, dengesiz adamın teki."

"Hayır!"

Kocaman açılmış gözleriyle başını sallıyor. "Yatak odasında da en az o kadar dengesiz. Bu çok seksi!"

"Siktir git!"

"Öyle bir şey yapmayacağım!" Ellerini yaklaşık yirmi santim kadar aralıyor. "Ve kesinlikle ne yapması gerektiğini biliyor."

"Ah Tanrım! Kes şunu!" diyorum sessiz bir kahkahayla.

Sandalyesinde geriye yaslanıyor ve kahkahasını kontrol altında tutmaya çalışıyor. "İyi olabilir ama dayanıklılık ve yetenek konusunda Sam'le boy ölçüşemez." Gülümseyerek iç çekiyor. "Ve beni o sevimli sersem gibi güldürmüyor."

Yüzümde geniş bir gülümsemenin belirmesine engel olamıyorum. Bir şeyler yolunda gidiyor ve ben çok mutluyum. "Sonunda bunu söylediğini duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"Evet biliyorum," diyor Kate düz bir şekilde, masanın üzerinde eğilerek. "Sana son bir şey daha söyleyeceğim ve Bay Dengesiz hakkında bir daha konuşmayacağız, tamam mı?"

"Ah, bu kulağa ilginç geliyor." Onun duruşunu taklit ederek öne eğiliyorum. Böylece yüzlerimiz birbirlerinden birkaç santim uzakta duruyor. "Dökül."

"Piercingi var."

"Göğüs ucunda mı?" Tamamen şok olmuş bir şekilde soruyorum ama başını hayır anlamında sallıyor. Doğruluyor ve ellerimin arasında yirmi santimlik bir boşluk bırakıyorum. Başını sallıyor. "Hayır!" Sessiz, soğuk Drew'a bakıyorum. Gözlerim hemen pantolonun ön kısmına çevriliyor.

"Pantolonun üzerinden belli bile olmuyor Ava." Kate kıkırdıyor ve ben de ona katılıyorum. Rahatsız edici, karnıma

kramplar girmesine ve her an altıma yapmama sebep olacak şekilde çok gülüyorum. Gözlerimden akan yaşlarla, Kate'in dilini yanağına yapıştırdığını görüyorum.

"Az daha bir dişimi kırıyordum."

"Tanrı aşkına!" Sandalyemden düşmek üzereyim. Acınası durumdayım.

"Komik bir şey mi var?"

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ve gözlerimdeki yaşları silerek, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kıkırdayan karısını izleyen lorduma bakıyorum. "Hayır, yok bir şey." Eminim bunu biliyordur, büyük ihtimalle bu yüzden bana kendi işime bakmamı söyleyip duruyor.

Jesse yanıma oturuyor. "Akşam yemeğin geldi." Elinde bir tepsiyle dolanan Pete'i çağırıyor.

"Ah, açlıktan ölüyorum." Sandalyemde rahat bir şekilde oturuyor ve etim önüme geldiğinde teşekkür eden bir şekilde gülümsüyorum. "Orta pişmiş mi?" diye soruyor.

Pete hafifçe gülümsüyor. "Tam da sevdiğim gibi Ava." Bana bir çatal ve bıçak uzatıyor ve ardından Jesse'nin tabağını veriyor. "Başka bir şey ister misiniz efendim?"

"Hayır, teşekkürler Pete."

"İkinizi yemek yemeniz için bırakıyorum." Kate ayağa kalkmaya çalışıyor ama bıçağımı ona doğru sallıyorum.

"Sorun yok. Otur."

Yeniden sandalyesine oturuyor. "Pekâlâ, şiddete başvurmana gerek yok."

Jesse'nin eli bileğimin etrafına dolanıyor ve onu masaya doğru indirerek, tabağımın yanında güvenli bir şekilde durmasına sebep oluyor. "Üzgünüm." Etimi kesmeye başlıyor ve bir lokma aldığım sırada uzun ve tatmin olmuş bir şekilde iç çekiyorum.

"Güzel mi?" diye soruyor Jesse ve ben ona çatalının kenarından bakınca, memnuniyet ifadesi buluyorum.

"Her zamanki gibi," diyerek onu onaylıyor, dikkatimi Kate'e veriyorum. Ama sonra yeni konuğumuz daha fazla soru

sormama engel oluyor. Aslında, şu anda konuşacak bir şey bulamıyorum. Tüm ilginç şeyler artık konu dışı kalıyor ve Sam ile Drew bize katılınca bu konuyu tamamen kapatıyor.

Kate'in bir yanına Sam'in, bir yanına Drew'un oturduğunu görünce çiğnemem yavaşlıyor. Onlara bir daha aynı gözle bakamayacağım ve kahretsin ki gözlerimin Drew'un ön tarafında gezinmesine engel olamıyorum.

Piercing mi?

Ve orasında bir piercing mi? Etle dolu ağzımda bir gülümsemenin oluşmasına engel olamıyorum. Kate bakışlarımı görüyor ve dili yanağına geri yapışıyor.

Lokmam boğazımda kalıyor.

Öksürüyor ve her yere tükürükler saçıyorum. Jesse hızla tabağını itiyor ve elini sırtıma koyuyor. Sırtıma vurmaya başlıyor. "Lanet olsun kadın. Yavaş ol."

Bu bana biraz bile yardımcı olmuyor. Nefes almayı deniyor, yarısı çiğnenmiş et parçasını yutmaya çalışıyorum ve yaşlarla ıslanmış gözlerimin ardından, Sam ve Drew'un kafaları karışmış bir şekilde bana baktıklarını ve hâlinden memnun arkadaşımın, yüzünden kocaman bir gülümsemeyle durduğunu görüyorum. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, boğazımı temizlemek için bir kez daha öksürüyorum. "Yanlış yere kaçtı."

"Al." Jesse çatal bıçağımı elimden alıp, yerine bir bardak su veriyor. "İç."

"Teşekkürler." Bardağı alıp suyu içerek, Kate masasın karşısından attığı bakışları görmezden gelmeye çalışıyorum ama acınası bir şekilde başarısız oluyorum. Onun bu haylaz tavırları daha da zavallı bir hâle düşmeme sebep oluyor. Bu sefer dudaklarını sanki oral seks yapıyormuş gibi hareket ettirip, yumruk olmuş elini önündeki boşlukta ağzına doğru hareket ettiriyor. Suyumu masanın karşısına, Drew ve Sam'in üzerine doğru tükürüyorum ve Kate'e de isabet ettirmeyi deniyorum. Sam ve Drew hızla oturdukları yerlerden

fırlayıp kendi kendilerine küfrediyorlar ve Kate olduğu yerde durup gülüyor.

"Lanet olsun Ava." Jesse bir peçete alıyor. "Ne haltlar oluyor sana böyle?" Ben tamamen dağılırken, o peçeteyle ağzımı siliyor, Sam ve Drew'un kendi kendilerine küfür ettiklerini ve Kate'in kıkırdamaya devam ettiğini duyuyorum.

"Üzgünüm," diyorum gülerek. "Çok üzgünüm." Üzerlerini peçeteyle kurulayan Sam ve Drew'a bakıyorum. Kate'e bakmayı reddediyorum.

"İyi misin?" Jesse'nin endişeli sesi dikkatimi tekrar ona döndürmeme sebep oluyor.

"Üzgünüm," diyorum bir kez daha. "Bana ne olduğunu bilmiyorum." Aslında biliyorum ve karşımda sessizce oturan kahrolası sersem sessizce ona bakmamı bekliyor. Bakmıyorum. Çatal bıçağımı tekrar elime alarak, bakışlarımı tabağıma çeviriyor ve yemeğim bitene kadar gözlerimi kaldırmıyorum.

"Hamilelik kadınlara bunu mu yapıyor?" diye soruyor Sam kıkırdayarak.

"Dengesiz ruh hâllerinden daha iyidir," diye kıkırdıyor Kate.

"Evet, başladıkları zaman haberim olsun," diyor Drew. "Üzerime su tükürülmesiyle baş edebilirim ama azarlanmayı istemiyorum."

Ah Tanrı aşkına! Omuzlarımın titremeye başladığını hissediyorum ve Kate'in bana bakıp güldüğünü biliyorum ama bu sefer kendime hâkim oluyorum. Bakışlarımı aşağıda tutup yemeğimi bitiriyorum.

"Bitirdin herhalde?" diyor Jesse boş tabağıma doğru.

"Hımm." Sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Lezizdi."

"Görebiliyoruz." Pete masayı temizlerken Drew'un kaşları kalkıyor.

"Birbirinize veda edin hanımlar. Saat geç oldu." Jesse masada öne doğru uzanıp erkeklerle el sıkışıyor ve Kate'in yanağını sıkıyor.

"Ara beni," diye fısıldıyorum Kate'e onu öpmek için eğildiğim sırada.

"Arayacağım," diye şakıyor.

Bardan çıktığımız sırada Jesse bana meraklı gözlerle bakıyor. "Kendinize gelebildiniz mi Bayan Ward?"

Sorgulayan gözlerle ona bakıyorum. "Biliyordun, değil mi?"

"Neyi?"

"Kate, Sam ve Drew'u." Beni lobiye doğru yönlendirmesine izin veriyorum ama bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

Yüzünde aksini söyleyen hiçbir ifade yok. "Güldüğün şey bu muydu? Sana söyledi mi?"

"Evet," diyerek onu onaylıyorum, bana aslında daha fazlasını söylediğini eklemek isteyerek. "Neden bana söylemedin?"

"Ve sana çıldırman için bir sebep mi verseydim?"

"Öyle bir şey olmazdı," diyorum kendimden emin bir şekilde, çakıllı yolun üzerinde ilerlerken. "Devasa kartopumu almalı mıyım?"

"Hayır, benimle geliyorsun." DBS'in yolcu kapısına doğru yönlendiriliyorum ama söylenmiyorum.

Motoru çalıştırıyor ve yavaşça yola çıkıyor ve o elini benimkinin üzerine koyana kadar, karnıma dokunduğumu fark etmiyorum. Onun beni izlediğin görmek için bakmama gerek yok, bu yüzden koltuğumun camından yanından geçip gittiğimiz ağaçları izlemeye devam ediyor, parmaklarının yavaşça benimkilerin arasına geçtiğini hissediyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bu çok doğru.

17

Yine aynı çarpıntıyla uyanıyorum. Doğruluyorum ve birden kendimi çok kötü hissediyorum. Homurdanarak başımı tekrar yastığıma gömdüğümde, midemin bulanmasıyla hemen panikliyor, ne kadar kötü hissettiğimi düşünecek zaman bile bulamıyorum. Kusacağım.

Yataktan hızla kalkıp banyoya, dün akşam yediğim yemeği çıkartacağım yere giderek, klozete ulaşıyorum. "Hayır," diye söyleniyorum kendi kendime. Şu an doğru hissettirmiyor. Bedenim olumlu düşünceleri tamamen reddediyor. Uzun süre boyunca klozete sıkı sıkıya tutunuyor, terden sırık sırılsıklam olup, soluk soluğa kalmış bir şekilde inlerken, başımı omzuma yaslıyorum. "Saçmalık," diye mırıldanıyor, karnıma bakıp "Neden bana bunu yapıyorsun?" diye soruyorum. "Sen de baban gibi zorlayıcı olacaksın, değil mi?"

Uzun bir iç çekip ayağa kalkıyor ve yatak odasına gidip Jesse'nin dün gece yere attığı gömleği giyiyorum. Üstümü başımı düzeltip daha iyi görünmeye çalışmakla uğraşmıyorum. Acı çektiğimi görmesini istiyorum. Aşağı iniyor ve o spor salonunda çıkıp koşu şortu, çıplak omuzuna attığı havlu ve muhteşem dağınık saçlarıyla harika görünerek köşeyi döndüğü anda onunla karşı karşıya geliyorum. Bu kendimi daha da hasta hissetmeme sebep oluyor.

"Ah, bebeğim," diye mırıldanıyor anlayışlı bir şekilde. "Ne kadar kötü?"

"Berbat." Huysuzlanmaya çalışıyorum ama yorgunluktan bunu yapamıyorum. Sadece halsiz bir şekilde, kollarımın iki yanımda öylece sallanırken duruyorum.

Beni kaldırıyor ve mutfağa taşıyor. "Ben de neden çıplak olmadığını soracaktım."

"Boşuna uğraşma," diye homurdanıyorum. "Üzerine kusabilirim."

Kahkaha atıyor ve beni tezgâhın üzerine oturtup, dağınık saçlarımı terli yüzümden çekiyor. "Harika görünüyorsun."

"Bana yalan söyleme, Ward. Bok gibi görünüyorum."

"Ava," diyor kibarca. Ön kapının açılıp kapandığını ve ardından Cathy'nin şarkı söyleyen şen şakrak sesini duyuyorum. Üzerimde sadece Jesse'nin gömleği var ama bunun için endişelenmek için bile hâlim yok, bu yüzden olduğum yerde, umursamaz ve keyifsiz bir şekilde oturmaya devam ediyorum.

"Günaydın!" diye şakıyor, büyük desenli çantasını tezgâha koyduğu sırada. "Ah tatlım. Sorun nedir?"

"Ava kendini iyi hissetmiyor." Jesse benim yerime sorusunu cevaplıyor.

Açıklaması üzerine gülüyor ve başımı göğsüne yaslıyorum. Tamamıyla sersem, hatta tam bir ölü gibi hissediyorum.

"Ah, berbat sabah bulantıları mı? Yakında geçecek," diyor Cathy. O zaman o da biliyor. Şaşırmamam gerekiyor ve şaşırmıyorum da.

"Geçecek mi?" diye mırıldanıyorum Jesse'nin göğsüne doğru. "Ne zaman?" Eliyle sırtımı sıvazlıyor ve ağzını saçlarımın arasına götürüp sevgi dolu bir öpücük bırakıyor ama sessizliğini koruyor.

"Duruma göre değişir. Kız, erkek, anne, baba." Isıtıcının sesini duyuyorum. "Bazı kadınların birkaç hafta sürer, bazılarınsa tüm hamilelikleri boyunca."

"Ah Tanrım," diye inliyorum. "Öyle söyleme."

"Şşşt," Jesse beni sakinleştiriyor ve sırtımı sıvazlamaya devam ediyor.

"Zencefil!"

Tek bir kelime başımı Jesse'nin göğsünden kaldırmama sebep oluyor. "Ne?"

"Zencefil!" diye tekrar ediyor, çantasını karıştırarak. Jesse'ye bakıyorum ama o da aynı şekilde kafası karışık görünüyor.

"Zencefile ihtiyacın var, tatlım." Çantasından bir paket zencefilli bisküvi çıkarıyor. "Hazırlıklı geldim." Jesse'yi önümden çekiyor ve paketi açıp bana bir bisküvi uzatıyor. "Her sabah uyandığında bir tane ye. Bu harikalar yaratır! Ye."

Her ihtimale karşı Jesse'nin geçmişteki bu tereddütlerine dikkat ediyorum, reddedişinde ufak bir nokta var. Bisküviyi alıp, küçük bir ısırık alıyorum.

"Mideni sakinleştirecektir." Bana sıcacık gülümsemelerinden birini gönderiyor ve eliyle yanağımı okşuyor. "Çok heyecanlıyım."

Heyecanını paylaşamıyorum, özellikle de böyle hissederken. Bu nedenle ona hafifçe gülümsüyor ve Jesse'nin beni nazikçe bar taburesine oturmasına izin veriyorum.

"Yeni çocuk bana bunu verdi." Jesse'ye bir dizi mektup uzatıyor. "Çok sevimli değil mi?" Bu beni güldürüyor, özellikle de Jesse rahatsız olmuş bir şekilde homurdanıp mektupları Cathy'nin elinden çekip alınca. "Oldukça sevimli," diye onu onaylıyorum, bir anda kendimde konuşacak güç bularak.

Mutlulukla Cathy'yle sohbet ediyor, kahvaltımı ediyor ve ona bulantılarımdan bahsediyorum. Sonra Jesse'nin bir süredir sessiz olduğunu fark ediyorum. Kıpırdamamıştı da. Ve simiti de önünde hiç dokunulmamış bir şekilde duruyor.

Tabağını ona doğru uzatıyorum. "Kahvaltını et."

Bana tepki vermiyor.

"Jesse?" Daldığı düşüncelerden çıkıp bana bakıyor. "Jesse sen iyi misin?

Zarflardan birini bana uzatıp gözlerini ona dikiyor. Ben de öyle.

Jesse Ward.

Özel ve Gizli

"Bu ne?" diye soruyorum.

Gözlerini bana çeviriyor. Bakışları donuk ve temkinli. Bundan hoşlanmıyorum. "Yukarı çık."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Bana bir daha söyletme, Ava."

Sert sesiyle irkiliyorum ama bu karşılık vermemem gerektiğini bildiğim zamanlardan biri. Titremeye başlıyor ve ne olduğunu bilmesem de, bunun Cathy'nin duymaması gereken bir şey olduğuna eminim. İzin isteyerek mutfaktan çıkıyor ve sessizce merdivenlere doğru ilerleyip, yukarı çıkarken onun ne derdi olduğunu merak ediyorum. Çok uzun süre merak etmeme gerek kalmıyor. Elinde hâlâ kâğıdı ve zarfı tutarak odaya dalıyor.

Öfkeden deliye dönmüş durumda. Ellerindeki titremeyi ve kararmış bakışlarını görüyorum. "Bu lanet olası şey de ne?"

Gözlerim hemen elinde tuttuğu kâğıda çevriliyor. "O nedir?" diye soruyorum gergince.

Kâğıdı bana doğru uzatıyor. "Bebeğimizi öldürecek miydin?" diyor, sakin bir şekilde.

Yer ayaklarımın altından kayıyor ve kendimi bir boşluğa düşüyormuşum gibi hissediyorum. Ona bakamıyorum. Yerin her bir metre karesinde ortaya çıkıyor, gözlerim yaşlarla ıslanıyor. Beynim duruyor ama eğer söyleyecek bir şeyler bulabilseydim ona yalan söylerdim ve o da anlardı.

"Cevap ver bana!" diye kükrüyor ve ben yerimden sıçrıyorum ama yine de ona bakamıyorum. Kendimden utanıyorum ama son birkaç günü onunla geçirdikten ve onun ne kadar mutlu, ilgili ve nazik olduğunu gördükten sonra, vicdan azabım daha da çok artıyor. Bu hamileliği sonlandırmayı düşündüm. Bu bebeği bedenimden söküp aldırmayı düşündüm. Onun bebeğini. Bizim bebeğimizi. Affedilmezim. "Ava Tanrı aşkına!" Ne olduğunu anlayamadan ve söyleyecek tek bir söz bile bulamadan, o beni kollarımdan kavrıyor ve yüzüme bakabilmek için kendine çekiyor. Ama yine de yeşil

gözlerinden göreceklerimden sakınıyorum. Aşağılama... İğrenme... Hayal kırıklığı. "Kahretsin, bana bak."

Güçsüzce, korkakça başımı sallıyorum. Bir açıklamayı hak ediyor ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Beynim, Jesse'nin eline geçeni fırlatmasını beklercesine kendini korur gibi duruyor. Çoktan o raddeye vardı.

Sertçe çenemden kavrıyor ve başımı ona bakmam için kaldırıyor. Kızarmış gözlerim yaşlarla dolu ama yüzündeki apaçık kırgınlığı kesinlikle görebiliyorum. "Üzgünüm," diyerek hıçkırıyorum. Tek söyleyebildiğim şey bu oluyor. Söylemem gereken tek şey bu. Böyle korkunç şeyler düşündüğüm için *gerçekten* üzgünüm. Yüzü acı çeker gibi bir ifade alarak, kendimi daha suçlu hissetmeme sebep oluyor. "Kahrolası kalbimi kırdın Ava." Beni bırakıyor ve dolabın içine giderek, çaresizce titreyen bedenimi ardında bırakıyor. Bulantılar geri çekilerek, keskin utanç duygusuna yer açıyor. Bir kucak dolusu kıyafetle geri dönüyor ama onları bir çantanın içine koymuyor ya da başka bir şey almak için geri dönmüyor. Sadece çekip gidiyor. Boğazıma bir yumru oturuyor, arkasından durması için bağıramıyorum bile. Olduğum yerde donup kalıyorum, yaşların süzüldüğü gözlerim dışında hiçbir yerim kıpırdamıyor. Sonra ön kapının çarparak kapandığını duyuyor ve kendi kendime sessizce hıçkırarak yere çöküyorum.

"Ava tatlım?" Cathy'nin yumuşak, sıcacık sesi sadece öğürmeme karşılık algılanabilir. "Ava, Tanrım, sorun ne?"

Onun pelte olmuş bedeninin bana dolandığını hissediyorum ve hemen onun önlük giymiş bedenine dönerek, kollarımı etrafına doluyorum.

"Ah, tatlım, ah hayır." Beni nazikçe sallayarak, sakinleştirmeye çalışıyor ve kulağıma yatıştırıcı sözcükler fısıldıyordu. "Ah Ava, hadi tatlım. Bana ne olduğunu söyle."

Konuşmaya çalışıyorum ama bu sadece daha da şiddetli bir şekilde ağlamama sebep oluyor. Dürtülerim, kabahatimi

söylemek, vicdan azabını paylaşmak, ne kadar bencilce düşündüğümü vurgulamak istiyordu.

"Hadi gel, sana çay yapayım," diyor Cathy, ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte kendine çekiyor. Zorla ayağa kalkıyor ve onun kolunun altında mutfağa iniyorum.

Bana önlüğünün cebinden bir mendil uzatıp ardından çay yapmaya başlıyor. Titreyen bedenimi ve kendini kaybetmiş bir şekilde almaya çalıştığım soluklarımı kontrol etmeye çalıştığım sırada çıkan nefes sesleri haricinde sessizlik içinde izliyordum onu. Toparlanmaya çalışıyordum ama onu delirttiğim diğer zamanları düşünmeden edemiyordum, sadece bu sefer *gerçekten* aklını kaçırmasına sebep olmuştum. Bu sefer gerçekten onu mahvetmiştim.

Cathy tezgâhın üzerine bir çaydanlık koyuyor ve iki fincana çay doldurup, benimkine şeker atıyor. "Enerjiye ihtiyacın var," diyor çayı koyup, ardından iki elimin arasına bırakırken. "İç tatlım." Kendi fincanın alıp hafifçe üflüyor ve havada uçuşup bana ulaşan dumanı dalgalandırıyor. Tamamen yok olana kadar dumanı izliyor ve dumanlar gittiğinde boşluğa bakıyorum. "Şimdi bana benimkini neyin bu kadar delirttiğini ve seni bu hâle soktuğunu söyleyecek misin?"

"Bebeği aldırmayı düşünüyordum." Jesse'nin tatlı, masum, harika yardımcısının yüzündeki açık dehşet ifadesini görmek istemiyordum. Sessizleştiğini ve çay fincanının dudaklarının önünde donup kaldığını görüyorum göz ucuyla, tam da olacağını bildiğim gibi. Şaşırıyor ve kelimelerin ağırlığını anlıyor, ben de öyle.

"Ah," diyor sadece. Başka ne diyebilir ki zaten?

Ben, *benim* ne söylemem gerektiğini biliyorum. Kendimi ve sebeplerimi açıklamalıyım ama sadece Jesse'yi hayal kırıklığına uğrattığım ve tüm mutluluğuna gölge düşürdüğüm için değil, ona karşı korumacı hissettiğim için de. Ona neden hamileliğimi, saçma bir sebep olsa da, sonlandırmak istediğimi anlattığımda Jesse'yi yargılamasını istemiyorum. Bu kür-

tajı düşünmemin tek sebebi hazır olmadığımı düşünmemdi ama son birkaç gün beni haksız çıkarttı. Jesse umutla, mutlulukla ve içimde büyüyen bebeği için sevgiyle doluydu. Şimdi onu aldırmanın düşüncesi kesinlikle dayanılmaz. Kendimden iğreniyorum.

Cathy'ye dönüyorum. "Bunu kesinlikle yapamazdım. Zaten sonunda aptallık ettiğimi anladım. Sadece şoktaydım. Nasıl öğrendiğini bilmiyorum." Biraz olsun sakinleşince, *aslında* nasıl öğrendiğini merak ediyorum.

O kâğıt. O zarf.

"Ava, o kesinlikle şokta. Ona biraz toparlanması için zaman ver. Sen hâlâ hamilesin ve önemli olan bu."

Gülümsüyorum ama Cathy'nin sözcükleri bana kendimi daha iyi hissettirmiyor. En son beni bırakıp gittiğinde olanları bilmiyor. "Çay için teşekkürler Cathy," diyorum yerimden kalkarken. "İşe gitmek için hazırlansam iyi olacak."

Kaşlarını çatıp, fincanıma bakıyor. "Ama daha hiç içmedin ki."

Fincanı hızla elime alıyor ve sıcak çaydan birkaç yudum içerek hızla üst kata, onu okumam için avaz avaz bağıran o kâğıt parçasının yerde durduğu ana yatak odasına gitmek için acele ediyorum. Cathy'nin yanağını hızla okşayarak mutfaktan çıkıyorum.

Merdivenlerden yukarı koşuyor ve kâğıdı elime alıyorum. Kâğıtta tarama randevum ve kürtajla ilgili bilgiler var. Bakışlarımı kâğıdın üst kısmına çevirdiğim sırada adımı ve adresimi görüyorum. Hayır, benim adresim değil bu. Matt'in adresi.

İç çekip, öfkeli bir haykırışla kâğıdı fırlatıyorum. Kahrolası bir aptalım. Polikliniktekı adresimi değiştirmemiştim. Hiçbir yerdeki adreslerimi değiştirmemiştim. Bunu, bir elemanı bulmuş olmalı. Kapıya, duvara ya da herhangi başka bir şeye vurmamak için kendimi banyoya atıyorum.

Lusso'dan çıkarken öfkeyle titriyorum. John burada. Omuz silkiyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Seninle gelmiyorum John." Mini'min anahtarlığına basıyorum ve parkın çaprazından ötüyor.

"Hadi kızım. Zorluk çıkarma." Her ne kadar yalvarsa da, sesi yavaşça gürlüyor.

"John üzgünüm ama bugün işe kendim gideceğim," Olabilecek en sakin ses tonuyla ısrar ediyorum. Duruyor ve iri yarı, cana yakın devle yüzleşmek için dönüyorum. Range Rover'ının önünde durarak, yalvararak kollarını bana doğru açıyor. "O iyi mi?"

"Hayır, lanet aklını kaçırmış durumda kızım. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyorum sessizce, John'un neden Jesse'nin kendini kaybettiğini bilmiyor oluşundan mutluluk duyarak.

Büyük ihtimalle kimseye söylemeyecek kadar çok utanıyor benden ve buna sonuna kadar hakkı var.

"Hiçbir şey mi?" Kahkaha atıyor ama sonra korkutucu yüzüne oldukça ciddi bir ifade yerleşiyor. "Bunun o Danimarkalı piç kurusuyla bir alakası yok, değil mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Sen iyi misin?"

Kıyafeti hâlâ düzgünce yerinde duruyor ama karnıma baktığını biliyorum.

Bebeğe bir şey olduğunu düşünüyor.

Başımı sallayıp, elim doğal olarak elbisemin üzerinden kayıyor ve göbeğimde duruyor. "İyiyim John."

"Ava, kızım, seni işe götürmeme izin ver, böylece en azından ona oraya güvenli bir şekilde ulaştığını söyleyebilirim." Parlak siyah metal yığına doğru işaret ediyor.

John'a hayır demek çok zor. Jesse'yi düşünüyor ve beni de önemsediğini biliyorum. Başka şartlar altında olsa onun-

la giderdim ama uğraşmam gereken bir eski sevgilim var ve onun canına okumak için sabırsızlanıyorum. "Üzgünüm, John." Arabama biniyor ve kapıyı açması için Casey'yi arıyorum. Kod yok, kapıyı açacak bir kumanda yok. Başka biri olsa beni hapis tuttuğunu düşünürdü. Arkamda oldukça kızgın bir John bırakıyor ve işe gidiyorum.

İçeri girer girmez iş arkadaşlarıma attığım bakış hepsinin hemen işlerine dönmelerine sebep oluyor. Patrick gelip yeni masasının köşesine yaslanana kadar huzur içinde kalıyorum. "Çiçeğim, bana gelişmeleri anlat. Birkaç gündür konuşmuyorduk. Biliyorum, bu benim hatam." Buna ihtiyacım yoktu. Beynim işten başka her şeyle dolup taşıyordu ve Mikael konusunu açmaya korkuyordum. Çok az zamanımın kaldığını biliyordum ama bu konuyu şu anda açamazdım. "Anlatacak pek bir şey yok aslında." Son bir saattir üzerinde çalıştığım maile geri dönüyorum.

"Ah, o zaman her şey yolunda?"

"Evet, her şey yolunda." Kısa ve düz bir şekilde cevap veriyorum ama olmaması için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

"Sen iyi misin çiçeğim?" Patronum bana kendime gelmemi ve ona düzgün bir cevap vermemi söylemek yerine benim için endişeleniyor.

Yazmayı bırakıp, sevimli patronuma dönüyorum. "Üzgünüm. Evet, iyiyim ama gün bitmeden bitirmek istediğim tonla işim var." Kendimi tüm bu küçük konuşma boyunca kendimce ikna ettiğim için içimden alkışlıyorum.

"Harika!" diyerek gülüyor. "O zaman seni rahat bırakayım. Ben ofisimde olacağım." Masadan kalkıyor ve dört yıldır ilk kez, masa gıcırdamıyor ama ben yine de irkiliyorum.

"Ava, rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor Sal, endişeli bir şekilde.

"Sorun nedir Sal?" Bizim sıradan bir kızdan büyüleyici ofis kadınına dönen Sal'e bakıyorum ve kendimi gülmeye zorluyor, ardından düz eteğini görüyorum. Geri dönmüş ve bu sabah herkese ikaz eden bakışlar atmakla öyle meşguldüm ki bunu fark etmedim. Ayrıca ojesiz tırnaklarını ya da açık yuvarlak yakasının üstünü de fark etmedim. Ya da az önce çok kötü bir haber almış gibi görünen yüz ifadesini. Terk edilmiş.

"Patrick benden tüm ödenmesi gereken faturaları incelememi istedi. İşte liste." Bana müşterilerin listesinin olduğu bir kâğıdı uzatıyor. "Hepsine nazik bir şekilde ödeme zamanlarını hatırlatmanı istiyor."

Kaşlarımı çatıyor ve bakışlarımı kâğıda çeviriyorum. "Ama daha zamanları gelmedi. Geciktirmedikleri hâlde onlara ödemelerini hatırlatamam."

Omuz silkiyor. "Ben sadece sana iletmekle görevliyim."

"Bizden bunu yapmamızı daha önce istememişti."

"Ben sadece sana iletmekle görevliyim!" diye çıkışıyor ve oturduğum yerde irkiliyorum. Sonra gözyaşlarına boğuluyor. Yerimden kalkmalı ve onu sakinleştirmeliyim ama sadece yerimde oturuyor ve onun masama doğru inlemesini izliyorum. Burnunu çekiyor ve tüm bu kargaşanın neden olduğunu görmek için riske giren ama Sal'in gözyaşlarını gördüğünde aceleyle geri çekilen Patrick hariç herkesin ilgisini çekiyor. Tom ve Victoria kalemlerini masaya vuruyor ve hiçbiri Sal'i rahatlatmak için yerlerinden kıpırdamıyor. Bu yüzden bu görev bana düşüyor. Ayağa kalkıp Sal'in dirseğini tutuyor ve onu tuvaletlere doğru götürerek, bir avuç peçete uzatıp, sessizce kendine gelmesini bekliyorum.

Birkaç dakikanın ardından sonunda konuşuyor. "Erkeklerden nefret ediyorum."

Kalbim onun için sızlıyor. "İşler pek yolunda gitmiyor galiba, senin ve..."

"Onun adını söyleme!" diye haykırıyor. "Bir daha asla duymak istemiyorum."

Bu iyi çünkü adını hatırlamıyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yanaklarını peçeteyle siliyor ve hiçbir makyaj malzemesinin izi çıkmıyor. Kesinlikle sıkıcı Sal'e geri dönmüş.

"Bir yanımda bir değil. Bir arıyor bir aramıyor. Bunun anlamı ne?" Bana bir cevap bekler gibi bakıyor, sanki ben cevabı bilebilirmişim gibi...

"Seni aldattığını mı düşünüyorsun?"

"Beni sadece canı istediğinde arıyor, yani evet. Oturup beni aramasını bekliyorum ve beni görmek istediği zaman bu çok harika oluyor ama tek konuşmak istediği şey benim. Benim arkadaşlarım. Benim işim." Burnunu daha da şiddetli bir şekilde çekiyor. "Ne zaman seks yapmak isteyecek?"

Kahkahamı öksürükle bastırıyorum. "Seni yatağa atmaya çalışmadığı için mi endişeleniyorsun?"

"Evet!" Duvara yaslanıyor. "Daha ne kadar *konuşabiliriz* bilmiyorum."

"Seni tanımak istemesi güzel bir şey Sal. Çoğu adam sadece tek bir şeyin peşindedir." Seks konusunda talihsiz miydi? Yoksa seks hakkında bir şey bilmiyor muydu? Daha önce seks yapmış mıydı ki? Bunu düşünemiyorum bile ve yanaklarındaki kızarıklığa bakılacak olursa, sanırım cevabı biliyorum. Sal bir bakire mi? Siktir! Kaç yaşında ki?

Victoria başını kapıdan içeriye uzatarak benim amaçladığım sorgulama taktiğine bir son veriyor. "Ava telefonun çalıp duruyor." Dışarı çıkmadan önce aynada kendine bir bakış atıyor.

"Sal bu telefona bakmam gerek." Arayan Jesse olabilir. "Sen iyi olacak mısın?"

Başını sallayıp burnunu çekiyor ve burnundan üfleyerek ıslak gözleriyle bana bakıyor. "Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Kaşlarımı çatarak bir süredir işte olmadığımı hatırlıyorum. Henüz olanları anlatmaya hazır değilim.

"İyi görünmüyorsun. Sorun ne?"

Sürekli tuvalete koşmam ve hep kötü bir ruh hâlimde olmama getirecek mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum.

"Midemi üşütmüşüm," demek bulabildiğim en iyi cevap oluyor.

"Ve evlilik nasıl gidiyor? İyi mi? Balayına ne zaman çıkacaksınız?"

Birkaç dakika sessizce durup konunun nasıl bana geldiğini ve her zaman ki sesinin nereye gittiğini düşünüyorum. "Her şey yolunda," diye yalan söylüyorum. "Belki yakında bir tatile çıkarız. Jesse çok çalışıyor." Yine yalan söylüyorum ama Sal yalan söylediğimi anlayamayan birkaç insandan biri, bu nedenle anlamayacağını biliyorum. O daha fazla soru sormadan önce yanından ayrılıyor ve masama koşarken Jesse'den gelen bir cevapsız çağrı bulmayı umut ediyorum. Hemen hayal kırıklığına uğruyorum. Çağrılar Ruth Quinn'den. Buluşmamızı yarım bıraktığımdan beri onunla konuşmadım ve onunla buluşmak istediğimden de emin değilim ama tekrar elimde titremeye başlıyor. Onu yeniden aramama gerek yok. Ben cevap verene kadar tekrar tekrar arayacak ve ben onu sonsuza kadar görmezden gelemem.

"Merhaba Ruth." Sesimi olabildiğince normal tutuyorum.

"Ava, nasılsın?" Onun sesi de normal geliyor.

"İyiyim teşekkürler."

"Aramanı bekliyordum. Beni unuttun mu yoksa?" Kahkaha atıyor.

Aslında unutmuştum. Bana karşı olan duygusal ilgisinden daha önemli sorunlarım vardı. "Unutmadım Ruth. Seni daha sonra arayacaktım." Yalan söylüyorum.

"Ah peki, seni pataklamalıyım. Yarın buluşabilir miyiz?"

Sandalyemde çökerken, beyimde ona hayır demek için bir sürü bahane dolanıyor ama bununla yüzleşmek zorundayım. Profesyonel davranmam gerek. "Tabii. Bir gibi uygun mu?"

"Harika. Sabırsızlanıyorum. Görüşürüz!" Telefonu kapatıyor ve başımı masaya yaslıyor ama Tom hafifçe öksürdüğünde yeniden kaldırıyorum.

Moda gözlüğünü burnunun ucuna kadar düşürüyor. "Terk mi edilmiş?" diye soruyor.

"Durum biraz karışık." Onu geçiştiriyor ve birkaç çizimin fiyatlarını yükseltmeye çalışıyorum ama ofisin dışında bir şey dikkatimi çekiyor.

Bu erkek kardeşim.

Kaldırımda durmuş ofisin içine bakıyor ve uzun bir süre birbirimize baktıktan sonra, kapıdan içeriye giriyor.

"Merhaba," diyerek gülümsüyor.

Hafifçe elimi sallıyor ve, "Merhaba," diye fısıldıyorum. Yine o tüm o tuhaflığın içindeyiz işte.

"Öğlen yemeği yemek ister misin?" diye soruyor umut dolu bir şekilde.

Gülümseyip çantamı alarak yanma gidiyorum. Yükselen öfkem şimdilik yatışıyor ama sonra icabına bakacağım. Şimdilik, Dan'le aramı düzeltmek, Avustralya'ya dönmeden önce sorunlarımızı çözmek istiyorum. Bir süredir tam bir pislik gibi davranıyordu ama ona uzun süre kızgın kalamam, o benim kardeşim. "Tom, bir saat sonra dönerim."

"Hımm," diyerek cevap veriyor. Ona bakıyor ve Dan'e hülyalı gözlerle baktığını görüyorum. "Hoşça kal Ava'nın kardeşi," diyerek mırıldanıp, elini hafifçe sallıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyor ve başımı sallıyorum, özellikle de Dan'in gözleri panikle açıldığında ve geri geri yürümeye başladığında.

"Şey, evet." Hafifçe öksürüp, duruşunu dikleştirerek kendini daha erkeksi göstermeye çalışıyor. "Sonra görüşürüz." Sesi de kalınlaşıyor.

Gülüyorum. "Hadi gel." Dan'i dışarıya çıkarıyorum. "Bir hayranın var."

"Harika," diyor. "Homofobik olduğumdan değil. Bilirsin, fantezilerini ne eğlendirirse."

"Sanırım, Tom *fantezilerini* eğlendirmek istiyor."

Dehşet dolu gözlerle bana bakıyor ama sonra gülümsüyor. Biz iyi olacağız.

Dan kahveleri ve sandviçleri masaya bırakıyor ve hemen bardağıma üç şeker atarak, bunun hiç de bana uygun bir davranış olmadığının, Dan'e bakıp, kaşlarını kaldırmış bir şekilde beni izlediğini görene kadar farkına varamıyorum. "Ne zamandan beri kahvene şeker atıyorsun sen?"

Bir anda karıştırmayı bırakıyor, hemen söyleyecek bir bahane bulmaya çalışıyorum. Hiç konuşmadık ama aramız iyi. Ona hamile olduğumu söylemek tekrar her şeyin tuhaflaşmasına sebep olacak. "Yorgunum. Şekere ihtiyacım var." Bulabildiğim en iyi şey bu.

"Yorgun görünüyorsun." Oturup, bana şüpheli gözlerle bakıyor.

"Yorgunum *gerçekten* de," diye itiraf ediyorum. Kıvırmaya gerek yok.

"Neden?"

"İşler çok yoğun." Bu kısmen doğruydu ama şimdi de ellerimi masada tutmak için çaba sarf ediyordum. "Yani, sen iyisin?"

"Kate, bana bir kez daha şansını deneyeceğini söyledi, ama emin sen zaten bunu biliyorsundur." Sandviçinin paketini açıp, bir ısırık alıyor.

"Bu işe gerçekten de kalkışmaman ve bunu gerçekten de benim düğünümde yapmaman gerekiyordu."

"Evet, sınırı aştım. Üzgünüm." Uzanıyor ve elini elimin üzerine koyuyor. "Hiçbir şey konuşmadık."

"Biliyorum. Bu berbat."

"Bu benim hatamdı." Sırıtıyorum ve parmağını kahveme daldırıp burnuma sürüyor. "Hey!"

"Tebrikler bu arada." Gülümsüyor.

"Ne?" diyorum şaşkınca.

"Seni evlendiğin için hiç tebrik etmedim. Sersem gibi davranmakla çok meşguldüm."

"Ah, teşekkürler." Rahatlama hissi oturduğum yerde bükülmeme sebep oluyor ama aynı hızla bir tahta gibi gerginleşiyorum. Matt biliyor ve bir süredir aşk hayatım hakkında ailemi bilgilendirmek konusunda harika bir iş başarıyordu. Bundan aşırı mutlu oluyor gibiydi. Bastırdığım öfkem panikle yeniden canlanıyor. Hemen ailemi aramış olabileceği düşüncesini aklımdan atıyorum çünkü eğer aramış olsaydı Dan bilirdi ve o zamanda karşımda oturmuş mutlulukla ton balıklı sandviçini yiyor olmazdı. Aileme ulaşmadan önce benim Matt'e ulaşmam gerekiyor. Ya da sadece ailemi arayıp bunu onlara kendim söyleyebilirim. Ama onları Jesse'yle birlikte görmek istiyorum. Bunun doğru olmasını, özel olmasını istiyorum.

"Sen iyi misin?" Dan'in endişeli sesi içinde kaybolduğum düşüncelerden çıkarıyor.

"Evet, peki ne zaman geri dönüyorsun?"

"Uçuşlara bakmam lazım." Ağzını peçetesiyle siliyor ve uygun bir özür konuşmasıyla devam ediyor.

Sonraki yarım saati dinleyerek, başımı sallayarak, onaylayarak ve reddederek geçiriyorum ama konuşmanın çok uzağındayım. Neyin doğru olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Neden Matt onları hâlâ aramadı?

"İşten atılacaksın."

"Ne?" Rolex'ime bakıyor, saatin ikiyi çeyrek geçtiğini fark ediyorum. Çoktan geciktim ama işe geri dönmek için hiç acelem yok. Tek acelem Matt sorununu sonsuza kadar çözmek konusunda. "Evet, gitsem iyi olacak."

"Güzel saat." Başıyla bileğimi işaret ediyor.

"Düğün hediyesi." Ayağa kalkıyor ve üzerimi düzeltiyorum. "Ne tarafa gidiyorsun?"

"Harvey'ye geri dönüyorum."

"Peki, beni arar mısın? Yani, öylece gitmezsin değil mi?"

"Gözleri parıldıyor ve ayağa kalkıp beni kendine çekerek kocaman sarılıyor. "Tabii ki hayır." Başımın üzerine bir öpücük konduruyor. "Bir daha küsmeyelim olur mu?"

"Olur. O zaman uçkuruna sahip çık!"

"Söz veriyorum," diyerek bana güvence veriyor. "Kendine iyi bak."

"Sen de öyle." Dan'in yanından ayrılıyor ama ofise gitmek yerine, yine hastalık izni alarak arabama gidiyorum. İnce bir buz tabakası üzerinde yürüyorum ama bu gerçekten bekleyemez. Matt evde değil, iş yerinde olacak ve onu nerede sözlü döveceğimi gerçekten umursamıyorum.

18

Matt ofisinde değil ve haftalardır da uğramamış. Öğlen trafiğinde şehrin öbür ucuna sürdükten sonra, Matt'in çalıştığı firmaya gidiyor ve onun haftalar önce işten atıldığını öğreniyorum.

Şanssızlığına rağmen onun için üzülemiyor ya da endişelenemiyorum. Hiçbir şey benim kızgınlığıma ve nefretime engel olamayacak. Arabamda oturup, telefonumu kararlı bir şekilde çantamdan çıkarıyorum. Onun peşine düşeceğim.

Bir kez çalıyor. "Ava?"

Kendini beğenmiş ve tatminkâr bir ses bekliyordum ama bu kırgın ve gergin sesi duyduğumda, bütünüyle şaşırıyorum. Konuşabilmek birkaç saniyemi alıyor ve bunu başardığımdaysa, istediğim şeyleri söyleyemiyorum. "Sen iyi misin?"

Gülüyor ama bu zayıf bir gülüş. "Neden kocana sormuyorsun?"

Başımın arkasını koltuğuma yaslıyor ve arabanın tavanına bakıyorum. Bunu tahmin etmeliydim. "Ne kadar kötü?"

"Ah, sadece birkaç kırık kaburga ve mor bir göz. Kocan işini nasıl düzgün yapacağını biliyor, hakkını vermek gerek."

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü senin sahip olduğu her şeyi istiyorum. Ya da istiyordum. Kate onunla evlendiğini bana söylemekten büyük bir zevk aldı ve sonra da o mektup kapıma bırakıldı ve eğer evliysen neden bebeği aldırmak istediğini merak ettim, bu yüzden kocanın bilmediğini tahmin ettim. Şansımı denedim. Neden bebeği aldırıyorsun?"

"Aldırmıyorum."

"O zaman neden..."

"Çünkü şaşkındım!" Kendimi savunarak haykırıyorum. Ona kendimi açıklamayacağım. Rahatsız edici bir sessizlik kaplıyor hattı ama sessizliği bozan ilk kişi ben oluyorum. "Artık vazgeçmen gerekiyor Matt."

"Pekâlâ, dengesiz kocana beni dövmesi için başka bir neden vermeyeceğim. *Sen bile* şu an çektiğim acıya değmezsin. Ah, Elizabeth ve Joseph hakkında da endişelenme. Olanları onlara anlatırsam neler olacağı hakkında bir ön gösterim izledim. Sana gelecekte senin sorunlarına bulaşmamam adına adresini değiştirmeni önerebilir miyim?" Telefonu yüzüme kapatıyor ve ben şaşkınca telefona bakıyorum. Tüm gün boyunca ona söylemeyi planladığım hiçbir şeyi söyleyemedim. Nefretimi dahi kusamadım ya da ona tokat atamadım. Buna rağmen, *sorunlar* listemden bir şey daha eksilmiş oluyor. Sarah özür diledi, ne pahasına olursa olsun, ama gitti ve önemli olan bu. Kate ile Sam birlikte ve Kate ile Dan birlikte değil. Kardeşimle aramı düzelttim ve Matt'in de haddi bildirildi. Ama gerçekten yapmam gereken şey kocamı bulmak ve onunla aramı düzeltmek. Telefonumu yolcu koltuğuna fırlatıyor ve tekrar şehrin içine doğru yol alıyorum.

Kendimi sorunlarımdan arınmak zorundaymışım gibi hissediyorum ve son sorunu da yarın halletmeye karar veriyorum. Mikael. Ondan hâlâ haber almadım ama onu arayacağım. Onu yumruklayarak döveceğim. Bu son *sorunu da* halletmek için kararlılıkla dolup taşıyorum. Söyleyebileceği hiçbir şey yok, bana anlatabileceği hiçbir şey yok, bu yüzden *buluşmamızın* amacının ne olacağından emin değilim.

London Bridge'in üzerinden geçerken, dikiz aynama bakıyor ve tanıdık bir araba görüyorum. Jesse'nin arabası. Kendi rastgele tarzımla trafikte hareket ederek, solluyorum ve genellikle onun körüklemesi trafikte karmaşaya neden oluyor. Birkaç dakika boyunca gözlerimi yol ve dikiz aynası arasında hareket ettirirken, yüzleşmek üzere olduğum şeyin gücü midemi oyuyor. Beni takip ediyordu, yani beni Matt'in ofisine kadar takip etti, yani o lanet çatıya dövmek için çık-

tı. Kendimi Jesse'nin Matt'in nerede çalıştığına inandırmaya çalışmıyorum bile.

Bunun o olduğunu biliyorum ama bu sağa geçmeme ve sonra tekrar sağa geçmeme ve sonra yine sağa geçerek, başladığım yere geri dönmeme engel olmuyor ve tam da tahmin ettiğim gibi DBS beni birkaç araba arkamdan takip ediyor. Koltuğun üzerinde telefonumu arıyor ve tuşlara basıyorum.

"Evet?" diye çıkışıyor, kısa ve sert bir şekilde.

"Güzel bir sürüş mü?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Diyorum ki sürüşünden zevk alıyor musun?" diyerek kendimi tekrar ediyorum, bu sefer sözcükleri sıktığım dişlerimin arasından söylüyorum.

"Ava, neden bahsediyorsun sen? Ve John'u sana gönderdiğim zaman, lanet arabasına bin."

Yeniden dikiz aynama bakıyor ve hayal görüp görmediğime bakıyorum. Hayal değil. "Beni takip etmeden bahsediyorum."

"Ne?" diye bağırıyor sabırsız bir şekilde. "Lanet bilmeceler için zamanım yok."

"Bilmece gibi konuşmuyorum Jesse. Neden beni takip ediyorsun?"

"Seni takip etmiyorum Ava."

"O zaman Londra'nın etrafında yüzlerce Aston Martin dolanıyor ve bir tanesi *tesadüfen* beni takip ediyor."

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oluşuyor ve sonra ağır ağır nefes alıp veriyor. "Araba mı sürüyorsun?"

"Evet!" diye çıkışıyorum. "Lanet daireler çizerek sürüyorum ve sen beni takip ediyorsun. Berbat bir dedektifsin!"

"Arabam seni takip mi ediyor?"

"Evet!" Öfkeyle direksiyona vuruyorum.

"Ava bebeğim arabamı ben sürmüyorum. Ben Lusso'dayım." Sesi artık sabırsız çıkmıyor. Artık sesi endişeli.

Yeniden aynaya bakıyor ve DBS'in artık sadece bir araba arkamda hareket hâlinde olduğunu görüyorum. "Ama bu senin araban," diyorum sessizce.

"Siktir!" diye bağırıyor ve hemen telefonu kulağımdan çekiyorum. "John!"

"Jesse? Neler oluyor?" Tepkisi üzerine karnım hızla panikle düğüm düğüm oluyor.

"Arabam çalınmış."

"Çalınmış mı?"

"Neredesin?" diye soruyor.

Çılgınca etrafıma bakınarak, tanıdık bir yer arıyorum. "Embankment'tayım, şehre doğru ilerliyorum."

"John! Embankment. Şehir girişi. Onu iki dakika içinde ara." Araba kapılarının açılıp kapandığını duyuyorum. "Bebeğim, beni dinle. Sürmeye devam et tamam mı?"

"Tamam," diyerek onaylıyorum. Az önceki öfkem yerini saf bir korkuya bırakıyor.

"Şimdi telefonu kapatmam gerek."

"Kapatmanı istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "Lütfen telefonda kal."

"Ava, telefonu kapatmalıyım. Ben kapatır kapatmaz John seni arayacak. Hoparlöre al ve kucağına koy böylece yola odaklanabilirsin. Anladın mı?"

Sakin olmaya çalışıyor ama sıkıntısını gizlemekte zorlanıyor. Kalın sesi kısılıyor ve bu beni ürkütüyor.

"Ava, bebeğim bana anladığını söyle!"

"Anladım," diye fısıldıyorum ve ardından farklı bir motor sesi hattın öbür ucundan duyuluyor. Jesse'nin motorlarından birinin sesi. Telefon kapanıyor.

Kalbim çılgına dönüp, yerinden çıkacakmış gibi atarken, ellerim direksiyonun üzerinde gözle görülür bir şekilde titreyip, gözlerim panikle yaşarıyor. Telefon yeniden çalmaya başladığında, aramayı cevaplayana kadar tuş kilidiyle boğuşuyorum.

"John?"

"Merhaba kızım. Hoparlör açık mı?"

"Hayır, bekle." Hızla telefonu hoparlöre alıyor ve telefonu kucağıma koyarak ellerimi direksiyona yerleştirip, sıkı

sıkı tutunarak titremelere bir son vermeye çalışıyorum. "Tamam. Tamam yaptım."

"Her şey yolunda kızım." Sesi sakin geliyor. "Sadece kısa bir bakış at ve Jesse'nin arabasının ne kadar arkanda olduğunu söyle."

Bana söyleneni yapıyorum. "Sadece bir araba arkamda."

Hafifçe mırıldanıyor. "Şüphe uyandırmadan elinden geldiğince yavaş sürmeni istiyorum. Hız sınırının altında, anladın mı?"

Hemen ayağımı gazdan biraz çekiyorum. "Tamam."

"Uslu kız. Şimdi bana tam olarak nerede olduğunu söyle."

Soluma bakıyorum. "Millennium Bridge'e yaklaşıyorum."

"Bu iyi," diye şakıyor. "Şimdi yola odaklan."

"Tamam. Neden bu kadar sakinsin?" Huzurlu bir hava iki hattın arasında dolanıyor ve kaynağı bir dev, sert görünümlü, baştan ayağa siyah giyinip terör estiren bir adam olmasına rağmen çılgınca bir şekilde beni sakinleştiriyor.

"Bir tane ruh hastası piç kurusu yeter bence, sence?"

Giderek artan korkuma rağmen hafifçe gülmeyi başarıyorum. "Evet."

"Şimdi bana bugün nasıl olduğunu anlat." Bunu sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi soruyor.

"İyi. İyiydim." Bir araba takibinin içindeyken sorulacak soru muydu bu?

"O sıra dışı bir baba olacak Ava." John'un usulca söylenen sözleri telefonun diğer ucundan bana ulaşıyor ve etrafımdaki havayı sararak beni biraz olsun, içinde bulunduğum berbat durumdan çıkararak gülümsememe sebep oluyor.

"Biliyorum." John'u göremiyorum ama görseydim, altın dişini de göreceğimi biliyorum.

"Yani siz ikiniz saçmalamayı kesecek ve sorunlarınızı çözecek misiniz?" Bir baba gibi konuşuyor ama bu iriyarı, canavar adam için sevgim büyüyor.

"Evet," diyerek ona katılıyorum. "Ah!" Bir anda koltuğumda öne doğru fırlayınca emniyet kemerim kilitlenerek, köprücük kemiğime sürtünüyor ve üstündeki deriyi elbisemin üzerinden kesiyor.

"Ava?" John'un sesi uzak ve boğuk ve nedenini anlayamıyorum. "Ava, kızım!"

"John?" telefona doğru sesleniyorum ama cevap gelmiyor. "John!"

Bum!

Tekrar öne doğru savruluyorum, kollarım hızla direksiyonu kavrıyor ve omuzlarımın acıyla sarsılmasına sebep oluyor. "Siktir!" dikiz aynasına bakıyor ve DBS'i hemen arkamda görünce donup kalıyorum ama oldukça geride. "John?" diye bağırıyorum. "John beni duyabiliyor musun?" Gözlerim sürekli yol ve ayna arasında gidip geliyor ve aynaya baktığım her seferinde Jesse'nin arabası daha da çok yaklaşıyor. Gaza basmaya çalışıyorum ama korkuyla bana yaklaşan DBS'i izleyen gözlerim dışında hiçbir yerim kıpırdamıyor.

Bum!

"Hayır!" diye haykırıyorum, yoldan çıkıp, Mini'min kontrolünü yeniden sağlamaya çalıştığım sırada. Hiç şansım yok. Beynimin içinde milyonlarca farklı ses yankılanıyor ama yapılacak doğru şeyi bir türlü bulamıyorum. Doğrulduğum sırada arabama bir kez daha çarpılıyor. Artık ağlıyorum. Duygularım beni ele geçirerek bana ağlamam gerektiğini, paniklemem gerektiğini söylüyor. Öyleyim. Korkudan ölüyorum.

Güm!

Bu sefer kontrolümü tamamen kaybediyorum. Direksiyon kendi başına dönmeye başladığı sırada çığlık atıyorum ve birden anayoldan aşağıya doğru ilerliyorum. Ve sonra bir kez daha arabama çarpılıyor ve bir kez daha öne bakacak şekilde dönüyor. Çılgınca direksiyona tutunuyorum ama tamamen kendi kendine hareket ediyor ve bütünüyle paniklemiş bir şekilde, el frenini çekiyorum. Sonra ne olduğundan emin değilim hayal meyal yanından geçtiğim camları, binaları, in-

sanları ve yanımdan geçip giden arabaları seçebiliyor, ardından kulağıma gürültülü bir çarpma sesi dolarken, bedenim şiddetle sarsılıyor ve gözlerim kapanıyor. Nerede olduğumu bilmiyorum. Ama yerimde duruyorum. Artık hareket etmiyorum.

İnleyerek boynumu hareket ettiriyor ve gözlerimi açarak camdan dışarıya bakıyorum. Trafik durmuş. Tamamen. Ve insanlar arabalarından inip benim etrafımda dolanıyor. Bacaklarımı sürükleyip, kollarımı hareket ettirerek, hızla hepsini hissedip hissetmediğimi kontrol ederek, emniyet kemerimi çözüyor, arabadan dışarıya çıkıyorum. İnsanlar bana doğru yürüyor ama ben yanlarından geçip gidiyorum. Motoru açık bir şekilde birkaç metre uzakta duran DBS'e doğru ilerliyorum. Diğer yöne doğru kaçmalıyım ama öyle yapmıyorum. Ona doğru koşuyorum. Bunu kimin yapabileceğini bilmek için duyduğum dayanılmaz arzu korkumu bastırıyor. İlaçlandım, tehdit edildim ve şimdi de bu mu? Hızını arttıran motordan birkaç metre ötedeyim, sanki ürkütücü, berbat bir tehdit gibi. Bu beni durdurmuyor. Beni durduran şey gittikçe yükselen gürültülü bir motor sesi. Duruyor ve DBS tiz bir ses çıkarırken olduğum yerde onu izliyorum ve sonra John'un Range Rover'ı takibin bitimine süzülerek geliyor. Bunun bana oluyor olması mümkün değil. Kendimi çimdiklemek, yüzüme bir tokat atmak ya da en azından uyanmak istiyorum. Yüksek sesli motor sesi etrafımda dolanmaya başladığı sırada yavaşça arkama dönüyorum. Jesse hızla duruyor ve bana doğru koşmadan önce motoru öylece bırakıyor. Deri giymiyor, kask takmıyor, sadece bir kot pantolon ve bedenini kaplayan düz bir tişört giyiyor. Hareket edemiyorum. Tek yapabildiğim bana ulaşmasını bekliyor ve sonuna bana bütünüyle dehşete düşmüş bir şekilde ulaşıyor.

"Ava? Tanrı aşkına bebeğim." Göğsüne doğru çekilirken, bir eli başımın arkasına, diğer eli beni sımsıkı tutarak belimin etrafına dolanıyor. Onu tutmak istiyorum, ona tutunmaya ihtiyacım var ama kıpırdayamıyorum. Jesse'nin telefonunun

çaldığını duyuyorum ve telefonuna uzanmak için başımdaki elini çekiyor. "John."

Başım Jesse'nin çenesinin altındayken, John'un öfkeli sesinin tınısını duyabiliyorum ve sonra zar zor onun neden bu kadar hızlı kahrolası bir arabası olduğunu sorduğunu duyuyorum.

"Neredesin?" diye soruyor Jesse, her sözcüğün arasında başıma bir öpücük bırakırken.

Bu sefer onu duyamıyorum. Tek duyabildiğim her yerden gelen siren sesleri. Başımı Jesse'nin göğsünden kaldırıyor ve bir grup polis arabasıyla iki ambulansın geldiğini görüyorum. Sadece benim için mi? Ama sonra arabanın buruşmuş bir yığına döndüğünü fark ediyorum ve o araba benim değil. Bir sokak lambasının yanında bükülmüş olan değil. Bakışlarımı insan kalabalığının ve yolun ortasında öylece bırakılmış arabaların arasında gezdiriyor, Mini'min kaldırımla yolu birbirinde ayıran korkuluklara çarptığını görüyorum. İrkiliyorum.

"John, kahrolası arabamda kimin olduğunu bulana kadar aramayı bırakma." Jesse telefonu kapatıp cebine kokuyor. Başımı çenemden tutup kaldırıyor.

"Bana bak bebeğim."

Ona bakıyorum. "Kaskın nerede?"

Derin bir nefes alıyor ve yanaklarımı kavrıyor. "Siktir." Beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. "Neden işbirliği yapmayı reddediyorsun?" Burnumun ucunu, dudaklarımı, gözlerimi, yanaklarımı öpüyor. "Seni alması için John'u gönderdim Ava. Neden seni işe bırakmasına izin vermedin?"

"Çünkü gidip Matt'in canına okumak istedim," diye itiraf ediyorum. "Ama beni buna sen zorladın."

"Sana çok kızgındım Ava."

"Bunu asla başaramazdım. Bebeğimizi asla öldüremezdim." En azından bunu söylemem gerektiğini biliyorum.

"Şşş." Dudaklarını yüzümün her yanında gezdirmeye devam ediyor ve sonunda onu sıkıca saracak gücü bularak kollarımı kaldırıyor. Onu hiç bırakmak istemiyorum.

"Affedersiniz efendim." Yabancı bir ses dikkatimizi, bir polisin durduğu yere çekiyor. "Hanımefendi iyi mi?"

Jesse tekrar bana bakıyor ve hızla gözleriyle bedenimi tarıyor. "Bilmiyorum. İyi misin?"

"İyiyim." Tuhaf bir şekilde gülümsüyorum.

"Şanslısınız. Birkaç soru sormadan önce sizi kontrol ettirelim mi?" Polis gülümsüyor ve ambulansa doğru eliyle işaret veriyor. Tamamıyla dramatik ve biraz rahatsız olmuş hissediyorum. "İyi hissediyorum, gerçekten."

Jesse homurdanıyor ve bana sert bakışlar atıyor. "Seni dizime yatıracağım ve seni patakladığımda *iyi* neymiş göreceksin."

"Ben *gerçekten* iyiyim." Arabam değil ama. Berbat görünüyor.

Jesse derin bir nefes alıyor ve başını geriye yaslıyor. "Ava, lütfen bana karşı gelme. Hiç çekinmeden seni sırtıma atıp kontrol etmeleri için ambulansa götürebilirim." Başını tekrar aşağıya indiriyor. "Bu işi kolay yoldan mı yapacaksın yoksa zor mu?"

"Kolay yolla," diyerek usulca onu onaylıyorum. Dediği her şeyi yaparım. Başımı göğsünden çekiyorum. "Çantam."

"Ben alırım," diyerek yanımdan uzaklaşıyor.

"Telefonum yerde!" diye sesleniyorum ardından ama sadece başının üzerinden duyduğunu belli etmek için elini sallıyor. Saniyeler içinde dönüyor ve polis bizi ambulansa doğru yönlendirirken, kalabalığın arasından geçip gidiyor.

Ambulansın arkasındaki sağlık görevlisi bana elini uzatıyor ama tutacak fırsatım olmuyor. Kaldırılıyor ve ambulansın içine bırakılıyorum. "Teşekkürler." Jesse'ye gülümsüyorum ve polisin cebinden kalem kâğıt çıkarmasını izliyorum.

"Efendim, onunla ilgilenilirken bazı sorular sormamızın sakıncası var mı?"

"Evet var. Beklemeniz gerekecek."

"Efendim, ben size de bazı sorular sormak istiyorum." Polis bu sefer rica etmiyor.

Jesse bedenini ona çevirerek, tehditkâr bir sesle cevabını yineliyor. "Karım ve çocuğum şu anda bir ambulansın arkasında ve onları görmemi engellemenin tek yolu ölü olmam." Geriye doğru bir adım atıyor ve kollarını iki yana açıyor. "O yüzden istersen vur beni." Polis bana bakıyor ve mahcup bir şekilde gülümsüyorum. İhtiyacım olan son şey Jesse'nin tutuklanması. Duygularının değişip değişmediğini bilmiyorum ama polis başını sallıyor ve Jesse'ye yanıma gelebilmesi yol vererek eliyle yolu işaret ediyor. Benim ezilmiş lordumun sert bakışları hâlâ yüzünde ama kısa süre sonra yok olup gidiyor. Bakışlarını karnıma çeviriyor ama hemen daha da aşağıya bacaklarıma çevriliyor.

İleriye doğru uzanıp, parmaklarını bacağımın üzerinde gezdiriyor. "Bebeğim yaralısın."

Bakışlarımı aşağıya indiriyorum. "Nereden?" Hiçbir şey hissetmiyorum. Elbisemi tutup yukarı çekiyorum ama hiçbir yara izi göremiyorum. Daha yukarı çektikçe hâlâ çok kan var ama yara yok. Şaşkın bir şekilde Jesse'ye bakıyorum ama o kanın kaynağına bakarken donup kalıyor. İri iri açılmış tedirgin gözlerini bana çeviriyor. İyi görünmüyor. O öne doğru atıldığı sırada başımı sallamaya başlıyor, elbisemi açabileceğim kadar açıyorum.

Yara izi yok.

Kan bacaklarımın arasından geliyor.

"Hayır!" diye haykırırken, farkındalık beni bir kasırga gibi çarpıyor.

"Ah Tanrım." Elbisemin eteklerin tekrar aşağıya indiriyor ve ambulansın içine binerek, beni kollarının arasına alıyor. "Siktir hayır."

"Efendim?"

"Hastaneye. Şimdi!"

Yavaş hareketlerle sedyenin üzerine bırakıldığım sırada metal kapılar sertçe kapanarak irkilmeme sebep oluyor. Göğsüne doğru dönüyor, tişörtüne sıkı sıkı tutunuyor ve başımı göğsüne gömüyorum. "Üzgünüm."

"Kapa çeneni Ava." Saçlarımı kavrıyor ve beni geriye doğru çekiyor. Yeşil gözleri bulanıyor. "Lütfen sadece kapa çeneni." Başparmağını gözümün altına sürerek gözyaşlarımı siliyor. "Seni seviyorum."

Bu benim cezam. Bu tüm o berbat düşüncelerim için ödediğim bedel. Bunu hak ettim ama Jesse etmedi. Bu bebeğin ona vereceğini bildiğim mutluluğu hak ediyor. O benimle büyüyor. Onun hayallerini yıktım. Aklımı başıma daha önce toplamalıydım. Poliklinikte adresimi değiştirmeliydim. John'un beni işe götürmesine izin vermeliydim. Matt'in ofisine gitmemeliydim. Şu anda olan şeyi değiştirmek için yapabileceğim ve yapamayacağım bir sürü şey vardı.

Vicdan azabım beni mahvediyor ve hayatımın sonuna kadar da mahvetmeye devam edecek. İlk aklıma gelen o aptalca planlarım gerçek olmadı ama sonuç değişmedi.

Bebeğimizi öldürdüm.

19

Bizi çevreleyen sessizlik acı vericiydi. Ambulansta yol boyunca hıçkırarak ağladım ve Jesse sürekli beni ne kadar çok sevdiğini söyleyip durdu. Yardım edemem ama sadece düşünebilirim çünkü o başka ne söyleyeceğini bilmiyor. O iki kelime ne teselli ediyor ne de güvence veriyor. Önemli değil demedi çünkü önemli olduğunu biliyorum. Hatanın bende olduğunu söylemedi çünkü öyle olduğunu biliyorum. İyi olacağız da demedi ve olabilecek miyiz bilmiyorum. Asla bitmeyen meseleler tünelinin sonundaki ışığı görmeye başladığımda, en kötü yıkıma, düzeltilemeyecek bir hasara uğradık. Bana sonsuza kadar gücenecek.

Hemşirenin getirdiği tekerlekli sandalyeyi geri çevirip, beni taşıyarak ambulanstan çıkarıyor ve sessizce kalabalık koridor boyunca doktoru takip ediyor, dosdoğru önüne bakıyor ve ona soru soran herkese tek kelimelik cevaplar veriyor. Jesse'nin içimde nabız gibi atan kalbi dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

Jesse'nin kollarında yukarı aşağı sallanmam sonsuza kadar bitmeyecek gibiyken, özel bir odada büyük bir hastane yatağına yatırılıyorum. Jesse nazik ve hassas hareket ediyor; saçımı okşuyor, hafifçe başıma destek oluyor. Yatağın ayakucunda duran ince çarşafla bacaklarımı örtüyor. Ama hâlâ teselli eden ve güven veren sözler yok.

Etrafımız makinelerle ve tıbbi aletlerle dolu. Hemşire burada ama ambulanstaki adam ne olduğunu ve hastaneye gelirken yolda gözlemledikleri hakkında kısa bir bilgi verdikten sonra gidiyor. Hemşire kulağıma çubuklar sokuyor, göğsüme bir şeyler tutuyor ve not alıyor. Bana sorular soruyor ve hepsini gözleri ellerinde, sandalyede oturan Jesse'ye bakarak, sakince cevaplıyorum.

Hemşire bana bir önlük uzatarak gözlerimi gönülsüzce, kederli kocamdan alıyor. Bir yandan da gülümsüyor. Sevecen bir gülümseme. Sonra odadan çıkıyor. Bana bir hafta, hatta bir yıl gelen bir süre kadar bekliyorum. Gerçekten bir yıl geçmesini istiyorum. O zaman bu felce uğratan acı ve suçluluk duygusu gider mi? Sonunda arkamı Jesse'ye dönerek yatakta yan dönüyorum, elbisemin fermuarını açıp ayağa kalkıyorum. Sessizlikte onun hareket ettiğini duyuyorum.

Yumuşak bir sesle, "Bırak ben yapayım." diyor. Önümde duruyor ama ısrarcı gözlerim yerde kalıyor.

"Sorun yok. Ben halledebilirim."

"Tabii ki halledersin." Elbisemi başımdan yukarı çekip çıkarıyor. "Ama bu benim işim ve kaybetmek istemem."

Akmak isteyen gözyaşlarımı tutmaya çalışırken çenem titremeye başlıyor. Gözlerimi onun görüş hattından uzak tutarak, "Teşekkür ederim." diye fısıldıyorum. Özellikle eğilip yüzümü ona çevirmem için beni zorlarken bu imkânsız.

"Sana baktığım için bana teşekkür etme Ava. Ben bunun için yaratıldım ve beni hayatta tutan da bu."

"Her şeyi mahvettim. Hayallerini yıktım."

Beni yatağa itip önümde diz çöküyor. "Benim hayalim sensin Ava. Sabah akşam sadece sen."

Görüşüm puslu ve bulanık ama onun yeşil gözlerinden akan gözyaşlarını rahatlıkla görebiliyorum.

"Hiçbir şeyim olmasa da idare edebilirim ama sensiz yapamam. Asla. Lütfen böyle bakma. Her şeyin bittiğini düşünüyormuş gibi bakma. Bizim için asla son olmaz. Hiçbir şey bizi ayıramaz Ava. Beni anlıyor musun?"

Sessiz ağlamanın arasında başımı sallayıp onaylıyorum, kelimeleri bir araya getiremiyor, getirebilsem bile söyleyemiyorum.

Elinin tersini yanağıma kabaca sürtüyor. "Bu insanlar bize iyi olacaksınız diyecekler ve sonra evimize gideceğiz."

Tekrar başımı sallıyorum. "Bana beni sevdiğini söyle." Ağzımdan sesli bir hıçkırık çıkıyor, kollarım onun omuzlarını buluyor ve onu kendime çekiyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana." diye fısıldıyor. Elleri sırtımda soğuk ve titriyor ama bana ihtiyacım olan rahatlığı veriyor. İyi olacağız. Kalbimiz kırık ama olsun. "Sana şu önlüğü giydireyim."

Yataktan kalkıyorum ama o dizleri üstünde durmaya devam ediyor ve kan lekeli çamaşırımı çıkarıyor. Bakamıyorum. Külotumun kalçamdan aşağı çekilmesini görmek yerine hissetmek için gözlerimi sıkıca yumuyorum. İçinden çıkmam için ayak bileğime hafifçe vurduğunda ve parmak ucunun verdiği tanıdık hissi hissettiğim süre boyunca gözlerim sımsıkı kapalı. Kısa bir an için önümden gidiyor, geri gelmeden önce musluktan akan su sesini duyuyorum ve sonra nazikçe ıslak bir bezi bacaklarımın arasına sürüyor. Kalbim acıtarak göğsümde sıkışıyor.

"Kollar." Jesse'nin yumuşak uyarısı gözlerimi açmam için beni cesaretlendiriyor. Önlüğü tutarak önümde duruyor. Kollarımı geçirdikten sonra ipleri bağlayabilsin diye arkamı dönüyorum. "Yat bakalım." diyor. Tam yatağıma geri dönerken birisi kapıya vuruyor. Jesse içeri çağırıyor.

Aynı hemşire yanında erkek bir doktorla birlikte geri gelmiş. Doktor yavaşça kapıyı kapatıp normalden daha fazla dikkat kesilmiş olan Jesse'ye doğru başını sallıyor. Dikkat kesilmesinin nedenini biliyorum.

Doktor yanımdaki makineye bir göz atıp yatağımın kenarında duruyor. "Nasıl hissediyorsun Ava?" diye soruyor.

"İyi." Jesse'nin kıçıma şaplak atmakla tehdit ettiği zaman ki gibi, tek kelime. "İyiyim, teşekkür ederim."

"Tamam. Ağrı, acı, kesik veya yara da yok?"

"Hayır, yok."

Kibarca gülümseyip, karnımı örten çarşafı üstümden çekiyor. "Bakalım neler oluyor. Karnına bakabilmem için önlüğünü kaldırır mısın?"

Şu anda bile, kapkaranlık ve en kötü yerde bile olsa başka bir erkeğin bana dokunma ihtimalinin Jesse'de yaratacağı gerginliği hissedebiliyorum.

Bakışlarımı Jesse'ye çeviriyorum ve yalvaran gözlerle ba-

kıyorum ama o sadece kafasını sallıyor. Sessizce, "Ben dışarıda bekleyeyim." diyor ve kapıya doğru adım atıyor.

"Aklından bile geçirme!" diye ağlıyorum. "Beni bırakmaya kalkışma bile!". Zorlandığını biliyorum ama o bunun üstesinden gelebilir. Tam şu anda gelmek zorunda.

Doktor şaşkınlıkla bir ona bir bana bakıyor ve Jesse'nin bir girişimde bulunup yatağa benim yanıma gelmesini bekliyor. O arada geçen süre çok uzun gibi geliyor. Jesse güç toplamak için derin ve kontrollü bir nefes alıyor ve gelip yanıma oturuyor. Yığını göğüsleyip, kafasını düşürmeden önce elimi tutup avuçlarının arasına alıyor. Bakamıyor.

Her iki taraftan çevrildim, birisi önlüğümü kaldırmış karnıma dokunuyor, öbürü derin derin nefes alıp elimi sıkıyor. Kafamı arkaya bırakıyorum ve tavana bakarken her şeyin bitip Jesse'nin beni eve götürmesini diliyorum ve böylece olan olayları acı verici bir şekilde gözden geçirebiliriz.

Doktor karnıma jel sıkarken, "Bu biraz soğuk, üşütebilir." diyor. Ekranı izlerken aleti jelin üstünden karnımda dolandırıyor ve küçük oda anında zayıf bükülmeler, hışırtılar ve pırpırlarla doluyor. Doktor boştaki eliyle hafifçe düğmelere vurup, gri aleti sıkıca karnıma bastırırken bir yandan da mırıldanıyor, tuhaf sesler çıkarıyor. Canımı acıtmıyor. Hiçbir şey acıtmıyor çünkü hâlâ tamamen uyuşuğum. Sonra doktor hareket etmeyi ve büyük makinedeki tuşlara basmayı bırakıyor. Göz ucuyla baktığımda ekranı dikkatlice inceliyor. Nihayet dönüp bana bakıyor ve, "Her şey yolunda Ava," diyor.

"Pardon?" diye fısıldadım. Ölen kalbim birden canlanıyor ve ağzımdan çıkacak gibi oluyor, şokun etkisi beni boğuyor.

"Her şey yolunda. Erken gebelikte hafif kanamalar normaldir ama koşullar göz önüne alındığında tedbirli olmakta fayda var."

Jesse'nin elimi sıkan ellerini hissedebiliyorum, acıdan inleyene kadar da sıkmaya devam ediyor. Anında gevşiyor ve gözleri benimkileri bulana kadar yavaşça başını kaldırıyor. Gözleri kocaman açılmış, yeşil ve şaşkın; yanaklarıysa sırıl-

sıklam. O günün getirdiği bütün korkuları dışarıda bırakarak kibarca başımı sallıyorum; bu hayalini kurduğum an. İkimiz de birbirimize bakıyoruz ama bu yeni haberle nasıl başa çıkacağımızı bilmiyoruz. Konuşmayı deniyor ama tek kelime edemiyor. Ben de bir şeyler demeye çabalıyorum ama kelimeler bir araya gelmiyor.

Ayağa kalkıyor, geri oturuyor ve tekrar kalkıyor, elimi serbest bırakıyor. "Ava hâlâ hamile mi? O...o...bebek...biz..."

Doktor gülümsüyor. "Evet, Ava hâlâ hamile, Bay Ward. Oturun size göstereyim."

Jesse şaşkın bakışlarını makinenin ekranına çevirmeden önce kısa bir an için bana bakıyor. "Sizin için sorun değilse ayakta duracağım. Bacaklarımı hissetmek istiyorum." Hafifçe yatağın üzerinden eğiliyor, gözleri şaşılaşıyor. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

Kendim bakabilmek için çok zor olsa da gözlerimi afallamış kocamdan ayırıyorum, ama tek görebildiğim siyah beyaz karmakarışık desenler. Doktor ekranı işaret ediyor. "Bakın, burada. İki mükemmel kalp atışı."

Kaşlarımı çatıyorum. İki kalp atışı mı?

Jesse gerileyip doktora neredeyse sert sert bakıyor. "Bebeğimin iki kalbi mi var?"

Doktor gülüp eğlenen gözlerle bize bakıyor. "Hayır, Bay Ward. İki bebeğinizin de birer kalbi var ve gayet iyi durumdalar."

Ağzı açık bakakalıyor ve bir sandalyeye çarpıp yığılana ve kalçasıyla gürültülü bir şekilde oturana kadar geri geri yürümeye başlıyor. "Özür dilerim, tekrar söyleyin." diye mırıldanıyor.

Doktor kendi kendine gülüyor. Bunu komik mi buluyor? Ben bulmuyorum. Bir bebeğim olmasından hiç bebeğim olmaması durumuna geçmişken şimdi iki tane birden mi olacak? En azından dediklerinden anladığım bu. Doktor Jesse'ye doğru dönüyor. "Bay Ward, yardımcı olacaksa yalın bir dille açıklayayım."

Jesse, "Lütfen," diye fısıldıyor.

"Karınızın ikizleri olacak."

"Ah siktir!" deyip yutkunuyor. "İçimde bunu söyleyeceğinize dair bir his vardı." Bana bakıyor ama benden ne bir şey dememi ne de bir mimik bekliyor. Boş boş bakıyor. İkiz mi?

"Yaklaşık altı haftalık diyebilirim."

Evet, şaşırıp kalıyorum ama lanet olsun ki bunun imkânsız olduğunu çok iyi biliyorum. Beş hafta kadar önce adet oldum. Dört haftalıktan daha fazla olamazdı. "Pardon ama bu doğru olamaz. Bu süre içinde adet oldum ve ondan önce de hap kullanıyordum." Arada bir birkaç hapı atladığımı bilmesine gerek yoktu. Konuyla alakasızdı.

"Adet mi oldun?" diye soruyor.

"Evet!"

"Bu olağandışı değil," diye üstünkörü lafı çeviriyor. "Birkaç ölçüm yapayım."

Değil mi? Dikkatlice Jesse'ye bakıp, hiçbir şey göremiyorum ama donmuş vücudu bir duvara yaslanıyor. Taşlaşmış gibi duruyor. Şu anda çok mu heyecanlı? Bilmiyorum ama buna alışsa iyi eder. Bu en iyi intikam. O buna ihtimal vermemişti ve eğer çok şaşırmış olmasaydım kendimle övünebilirdim. Artık zahmetli, evhamlı ve zevk düşkünü sevgilimin başında bir dert var ve o da hormonlarla dolu bir eş ve iki ağlayan bebek. Yastığıma yaslanıp, Jesse saçlarını yolarken yeni yürümeye başlayan bebeklerimizin ayaklarına dolanarak babalarının ilgisini çekmek için yarışmalarını gülerek seyrettiğim ve çok yakında gerçek olacak kargaşa dolu bir fantezi dünyasına sürüklenirken kendi kendime gülüyorum. Lordumun, talep bölümünde zor bir rekabeti oldu çünkü bütün kalbimle dilediğim bir şey var ve o da bebeklerimin onun sahip olduğu her rahatsız edici özelliğe sahip olması. Umarım babalarına benzerler ve ona hayatı boyunca kafa tutarlar. Onun hareketsiz vücuduna bakıp içten içe gülümsüyorum. Bebeklerimin tıpkı onun gibi olmasını da isterim çünkü o çok güzel ve saf, yoğun sevgiyle dolu. Benim için ve bebek-

lerimiz için sevgi. Jesse'nin Mutluluk Merkezi'nden yavaşça iniyorum.

Doktor bana bir iki gün kendime dikkat etmemi söyledikten sonra ekrandaki görüntüyü çıktı alıyor ve gidebileceğimizi söylüyor. Hastaneden el ele yürüyerek çıkarken Jesse siyah beyaz fotoğrafı köşesinden dikkatlice tutuyor. Bütün yol boyunca onu yönlendirmek zorunda kalıyorum çünkü fotoğraf yüzünden nereye gittiğine bakamayacak kadar dalgın. John bizi alıp Lusso'ya bırakıyor ve yeni haberleri ona söylediğimde ömrümde görmediğim şekilde kahkahalarla gülüyor. Ona söylüyorum çünkü Jesse hâlâ konuşmuyor, John'a DBS'i yakalayıp yakalamadığını bile sormuyor. Bu yüzden ben soruyorum. Lanet olası şeyi kaybetti.

Kimsenin ona söylenmemesine şaşıran Casey'nin yanından geçiyoruz, Jesse'yi asansöre doğru götürüyorum ve yeni şifreyi söylemesi için onu kandırmaya çalışıyorum ama söylemiyor. Dalgın bir şekilde dört rakam tuşluyor.

3, 2, 1, 0.

Mutfağa girdiğimizde Jesse tabureye yığılıyor, hâlâ fotoğrafa bakıyor ve ben de bir bardak su yudumlarken onun hayata dönmesini bekliyorum. Ona yarım saat vereceğim ve sonra da üzerine soğuk su atacağım.

Üst kata çıkıp, Kate'i arıyorum ve önce dramatik araba kovalamacasından sonra da ikizlerden bahsettiğimde şaşkınlık içinde nefesinin kesilmesini dinliyorum. Duş alıyorum, saçımı kurutuyorum ve Thai pantolonumu giyerken göbeğimle birlikte büyüyeceğini fark edince gülümsüyorum.

Aşağı indiğimde Jesse hâlâ fotoğrafa bakarak kıpırdamaksızın oturuyor.

Biraz hayal kırıklığına uğrayıp, yanına oturuyorum ve yüzünü kendime çeviriyorum. "Yakın zamanda konuşmayı düşünüyor musun?"

Gözleri benimkileri bulana kadar uzun bir süre yüzümde dolanıyor. "Siktir, nefes alamıyorum Ava."

"Ben de çok şaşırdım." Onun kadar olmasa da şaşırdığımı kabul ediyorum.

Dudakları, düşen bir kelepçe gibi sert bir şekilde, dişleri görünecek şekilde hafifçe açılıyor, dişleri kafasından çıkacak gibi. Bu anında dikkat kesilmeme neden oluyor.

Neredeyse fısıldayarak konuşuyor. "Benim de ikizim vardı."

20

Oturduğum yerden doğrularak, çenesini bırakıyorum ve bugün milyonuncu kez yaptığım gibi kelimeleri bir araya getiremiyorum. Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şekilde ilham gelmiyor. Bu beni gün içinde yaşadığım diğer olaylardan daha çok şaşırtıyordu.

Kibarca gülümsüyor. "Benim ateşli hatunum suskun."

Öyleyim aslında daha çok afallamıştım. Bu adam yüzünden şaşırmaya ve şok olmaya alışkın olduğumu düşünebilirsiniz ama hayır, kahretsin ki her seferinde beni şaşırtmayı başarıyor. Bana doğru uzanıp, önce nazikçe yanağımı okşayarak elini boynuma kaydırıyor ve başparmağını boynumda belli belirsiz dolaştırıyor. "Benimle banyo yap," diyor sessizce, oturduğu yerden doğrulup beni kendine çekerek. "Seninle birlikte olmaya ihtiyacım var."

Beni kollarının arasına alıp kaldırınca, kollarım omuzlarının etrafına dolanıyor ve bacaklarımda en sevdikleri yeri buluyor. Hiç düşünmeden dudaklarım onun boynunu buluyor ve öpmeye başlıyor. Sadece onu öpüyor, onu kokluyor ve onu, o ferah kokusunu ve beni sımsıkı saran sert bedenini hissediyorum.

Ona bana anlatması için ısrar etmeyeceğim. Kolayca son öğrendiği her şeyi şaşkınlığının sebebi olarak gösterebilirdi ve ben onda inanırdım ama bunu yapmadı. Benimle kendinden bir parçasını paylaştı. Bana bir zamanlar bir *ikizi* olduğunu itiraf etti, şu anda bir ikizi olduğunu değil. Ve şimdi karısı da ikizlere hamile ve açıkça bu olay onun içindeki bazı şeylerin açığa çıkmasına sebep oluyor.

Beni banyodaki makyaj masasının üstüne bırakıyor ve her zamanki banyo rutinini gerçekleştirmek için suyun sıcaklı-

ğını ölçerek, küveti dolduruyor ve köpürtüyor. İşi bittiği ve küvet tamamen dolduğunda bana doğru dönüyor. Atletimi çıkartmak için uzanıyor ve dudaklarını benimkilere bastırdığında, dillerimiz birbirlerinin etrafında dolanırken, o sadece atletimi başımdan geçirmek için kısa süreliğine geri çekilerek kıyafetlerimi çıkarıp, ardından tekrar dudaklarıma uzanıyor ve tatlı, baş döndürücü öpüşmemizi devam ettiriyor. Bu çok özel bir öpücük. Çok özel bir öpücük ve ben onun dudaklarından ayrılmamak için tişörtünü çıkarma işini sonraya erteliyorum. Bu öpüşmenin sonunda yoğun duygularla dolu bir sevişme yok. Bu öpüşmenin sonunda acı dolu bir itiraf vardı. Şimdi, sevgisini öpücüğüyle bana gösterirken, hikâyesini bana anlatmak için güç toplamaya çalışıyor. Bu onun geçmişin yüklerinden kurtulmadan önce gerçek olduğuma emin olmaya çalışması.

Ellerim tişörtünün altından sert karın kaslarının üzerinde dolaşıyor. "Çıkart," diyor dudaklarını benden ayırmadan. "Lütfen, aramıza giren her şeyden kurtul." Bu isteği benim biraz bocalamama sebep olsa da dudaklarını bir kez daha benim dudaklarıma bastırınca tekrar kendime geliyorum. Bu sadece üstündekileri çıkarmam için bir rica değil. Hızla hareket ediyorum. Çıplak tenine ulaşmak en önemli önceliğimdi bu yüzden öpüşmeyi bırakıyorum ve tişörtünü çıkartıp, ardından pantolonuna geçerek, onu bacaklarından çıkarabilmesi için aşağıya indiriyorum. Oturduğum yerden indiriliyorum ve Thai pantolonumla dantel iç çamaşırım bacaklarımın arasında kayarak çıkarılıyor. Kanamamın olup olmadığını kontrol ettiği gözümden kaçmıyor. Kanamam yok. Bebeklerimiz iyi. Beni kucağına alınca, ellerim saçlarının arasına dolanıyor ve kollarının arasında benimle küvetin içine girip, dizlerinin üzerinde eğildiği sırada dudaklarım onunkileri buluyor.

"Su iyi mi?" diye mırıldanıyor beni bacaklarının arasına yerleştirirken.

"İyi." Bedenimi onun bedenine bastırıyorum, göğüslerim

onun sert gövdesine sürtüyor, dirseklerim onun omuzlarına yaslı bir şekilde dururken, ellerim yüzünün her yerinde dolanıyor ve dudaklarım hızla ama nazik bir şekilde hareket ediyor.

"Her zaman iyi," diye fısıldıyor.

"Sana sahipsem her zaman mükemmel."

"Bana sahipsin." Parmakları saçlarımın arasında dolayıp, onları tutuyor ve başımı geriye doğru çekiyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Benimle evlisin. Elbette biliyorum."

Başını sallıyor ve elimi tutarak, alyansımı çıkarıp havaya kaldırıyor. "*Bunun* benim sevgimin bir göstergesi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diyerek sessizce kabul ediyorum.

Hafifçe gülümsüyor " Öyleyse bu elmasları çıkarmamız ve yerine kalbimi koymamız gerekiyor." Yavaşça yüzüğü tekrar parmağıma takıyor ve ben onun kollarının arasında eriyorum.

"Kalbini olduğu yerde seviyorum." Eğiliyor ve dudaklarımı onun tenine bastırıyorum. "Bana baktığın her seferinde kabarmasını seviyorum."

"Sadece senin için bebeğim." Dudaklarımızı tekrar birleştiriyor ve bir süre boyunca sözlerini bana tekrar tekrar kanıtlıyor. "Seni yıkamama izin ver," diye mırıldanıyor, dudaklarını boynumdan aşağıya indirirken. "Bana arkanı dön."

Dikkatli bir şekilde beni dizlerinin üzerinde doğrulup geriye yaslanıp, ardından bacaklarının arasına beni yeniden yerleştirip, beni yıkamaya başlayabilmesi için beni kucağında döndürmesine izin veriyorum. Halimden memnun bir şekilde iç çekiyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Ve onu küvet sohbeti için zorlamayı da düşünmüyorum. Bu sefer değil. Bu sefer o nasıl isterse öyle olacak. Elbette meraktan çıldırmak üzereyim ama bu huzurlu sessizliği bozan ilk kişi ben olmayacağım.

Lordumun geçmişinin geleceğimizin üzerinde hiçbir etkisi yok. Böyle söylemişti bir keresinde ve şimdi, daha önce hiç olmadığı kadar, bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

"Rahat mısın?" diye soruyor, süngeri boyun boşluğumda dolandırırken. Suyun içinden gülümsüyorum. "Rahatım."

Su hareket ederek, o bana daha da yaklaşıp, dudaklarını kulağıma yaklaştırdığı sırada etrafımda küçük daireler oluşturuyor. "Cüretkâr baştan çıkarıcım için biraz endişeliyim," diye fısıldıyor.

Arzularımın kontrolünü kaybetmek istemiyorum ama bu, yanımdayken, hele ki kulağımın yanında böyle nefes alıp verirken engel olamadığım bir şeydi. Yanağımı ona bastırıyorum. "Neden?"

"Çünkü öğrenmek için can attığı bilgiler olmasına rağmen çok sessiz." Şakağımı öpüp, beni kendiyle birlikte çekerek geriye yaslanıyor.

"Eğer istersen bana söylersin zaten."

Sırtımda hissettiğim göğsü hafif bir gülüşle titriyor. "Hamileliğin benim güzel sevgilime yaptıklarından hoşlanıp hoşlanmadığıma karar veremiyorum." Ellerini karnımın üzerine yerleştiriyor. "Öncelikle, beni ağzına almakla ilgili sorunlar yaşıyor." Sanki bana ne kaçırdığımı göstermek istercesine kalçalarını belime doğru hareket ettiriyor. Ne kaçırdığımı kesinlikle biliyorum ve bundan hoşlanmıyorum. "Ve sonra, benden bilgi alabilmek için bitmek tükenmez ısrarlarıyla beni kutsamıyor."

Umursamaz bir şekilde omuz silkiyorum. "Lordum da beni sayısız baş döndürücü becermelerle kutsamıyor, bu yüzden ödeştik sayılır, değil mi?"

Kahkaha atıyor ve yüzünü göremediğim için biraz rahatsız oluyorum çünkü yüzünü görüyor olsaydım, biliyorum ki gözlerindeki parıltıları ve kuytulardaki ışığı da görüyor olacaktım. "Beni hâlâ bozuk ağzıyla kutsuyor."

Kalçamı hafifçe çimdikliyor ve ben de sanki acımış gibi irkilerek geri çekilip, ardından tekrar kollarının arasında huzur

buluyorum. Bu sessizlik de huzur verici. Sonunda bir iç çekiyor ve parmaklarıyla göbek deliğimin kenarlarında daireler çizmeye başlıyor.

"Adı Jake'ti." Başka bir şey söylemeyince, sessizce üzerinde yatmaya devam ediyor ve konuşmasını bekliyorum. "Bana özenirdi. Benim gibi olmak isterdi. Bunu hiçbir zaman anlamayacağım." Sesi kızgın çıkıyor ve ben bir anda yerimden kalkıp ona dönüyorum. Şimdi karnımın üzerinde uzanmış, tamamen ona dolanmış bir şekilde yatıyor ve felaket derecede güzel yeşil gözlerine bakıyorum. "Buna tek başıma devam edemem bebeğim. Bana biraz yardımcı ol."

İçgüdülerim harekete geçiyor ve bedenin üzerinde yukarıya doğru kayarak, başımı boynunun boşluğuna yaslıyorum. "Benziyor muydunuz?"

"Birbirimize benzemekten çok ama çok uzaktık. *Hem* yüz, *hem* karakter olarak."

"O bir lord değil miydi?"

Elleri usulca sırtımda dolanıyor. "O bir dâhiydi."

"O zaman nasıl oluyor da sana benzemiyor?" diye soruyorum.

"Jake'in hayatını devam ettirebilmek için zekâsı vardı, benimse, senin de bildiğin üzere görünüşüm. Jake zekâsını kullanmadı. Eğer kullansaydı, şu an hayatta olurdu."

Beynimin içinde onlarca soru beliriyor ve soruların kafamın içinde çılgınca hareket etmelerine engel olamıyorum. "Nasıl öldü?"

"Araba çarptı."

"Bu nasıl zekâsını kullanmadığı anlamına geliyor?"

"Çünkü yolun ortasına kendini attığı zaman öfkeliydi."

Bir anda zihnimde her şey bir berraklığa kavuşuyor ve bu çok hızlı oluyor. "Carmichael ailenle konuşmamanın tek sebebi değil, değil mi?"

"Hayır, kardeşimin ölümünden sorumlu oluşum en önemli sebepti." Bunu duygusuz, alaycı bir şekilde söylüyor. "Carmichael ve Manor ondan sonra geldi ve hâli hazırda yanan ateşi körükledi."

"Jake en sevdikleri miydi?" Bunu söylemekten nefret ediyorum. Bunu düşünmek beni öfkelendiriyor ama bunu yavaşça kabulleniyorum. Jesse'nin ailesini istemiyorum ve ondan utandıklarını söylemesinin ardından istemek gibi bir niyetim de yok.

"Jake bir oğuldan isteyebilecekleri her şeye sahipti. Ben değildim. Öyle olmayı denedim. Çok çalıştım ama Jake gibi doğal bir yeteneğim yoktu."

"Ama o da senin gibi olmak istedi?"

"Gelecek vaat etmeyen kardeş olarak sahip olduğum özgürlükten bir parça istedi o. Tüm ilgileri Jake'in üzerindeydi. Zeki, gurur duyabilecekleri oğullarının üzerinde. Jake Oxford'a gidebilirdi. Jake yirmi bir yaşına basmadan önce bir milyon dolar kazanmış olabilirdi. Jake iyi yetiştirilmiş bir İngiliz kızıyla evlenebilir ve iyi yetiştirilmiş, hakkından övgüyle bahsedilen, kibar, zeki çocuklara sahip olabilirdi." Duruyor. "Sadece Jake tüm bunların hiçbirini istemiyordu. O kendi seçtiği hayatı yaşamak istiyordu ve en kötüsü de kendisi için pek de iyi bir hayat seçememişti."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Bir ev partisi vardı. Bilirsin, içkinin su gibi aktığı, güzel kızlar ve... Fırsatlarla dolu bir parti."

Evet, biliyorum ve eminim Jesse o partilerin aranan yüzüydü.

"On yedi yaşımıza basmak üzereydik. Elbette bu benim fikrimdi."

"Ne?" Bu hikâyenin gittiği yerden hoşlandığıma emin değildim ama sonunu yakında öğreneceğimi biliyordum.

"Dışarı çıkıp gençliği yaşamak, ders çalışmak için yapılan sürekli baskılardan uzaklaşmak ve ailemizin istekleri doğrultusunda yaşamaya son vermek. Bunun bir bedeli olduğunu biliyordum ama ödemeyi beklediğim bedel ailemizin öfkesiyle yüzleşmekti. İki kardeş birlikte bir şeyler içecektik. Sadece bir gece. Bu kadar acı bir bedel ödeyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Kalbim onun adına paramparça oluyor. Kendimi boynundaki rahat yerimden kaldırıyor ve doğrularak oturuyorum. Yüzünü görmem gerek. "İçkiyi fazla mı kaçırdın?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben mi? Hayır! Ben birkaç bardak bir şey içtim ama Jack ondan beklenmeyecek bir şekilde shot bardaklarını kafasına dikiyordu. Onu evden neredeyse sürükleyerek çıkardım ve sonra olanlar oldu. Tüm baskılardan nasıl nefret ettiğini, Oxford'a gitmek istemediğini söyledi. Bir anlaşma yaptık." Hafifçe gülümsedi. "Birlikte ailemize artık buna devam etmek istemediğimizi söylemeye karar verdik. Kendi hayallerimizi yaşayarak, kendi kararlarımızı verecektik, ailemizin takıldığı o kendini beğenmiş aptalların ne düşündüklerine göre değil." Şimdi gerçekten de gülümsüyor. "Motor yarışlarına katılmak istiyordu, ama bu kaba ve avamcaydı. Düşüncesizce bir davranıştı." Gözlerini sımsıkı kapatıyor ve açıyor ve ışığını kaybediyordu. "Benimle bir şeylere karşı gelme, bir kez olsun ona söyleneni değil de kendi istediği şeyi yapma düşüncesinin onu mutlu ettiği kadar başka hiçbir şeyin onu bu kadar mutlu ettiğini görmemiştim. Ve sonra yola çıktı." Gözlerini benimkilere kenetleyerek tepkimi ölçüyor. Bunun onun suçu olduğunu düşünüp düşünmediğimi merak ediyor.

"Bu senin suçun değildi." Biraz kızgın hissediyorum.

Gülümsüyor ve saçlarımı yüzümden çekiyor. "Bu benim suçumdu çünkü *gerçekten* de suçluyum. Jake'in yürüdüğü yoldan saptırmamalıydım. O sersem aptal da beni dinlememeliydi."

"Onu hiçbir yere zorla sürüklemişsin gibi gelmiyor bana ama."

"Şimdi yaşıyor olurdu, Ava. Eğer..."

"Hayır Jesse. Böyle düşünme. Hayat keşkelerle dolu. Ya ailen seni bu kadar bunaltmasaydı? Ya daha önce tepki gösterip yeter deseydin?"

"Ya top oynasaydım?" Yüz ifadesi ciddileşiyor. Bu kendine durmadan sorduğu ve asla cevabını bulamadığı bir soru.

Bu soruyu onun için ben cevaplayacağım. "Benimle asla tanışamazdın." Ses tellerimin titrediğini hissediyorum. "Ve ben de seninle asla tanışamazdım," diye fısıldıyorum, bunun düşüncesi bile beni kahrederken. Yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzülmeye başlıyor. Bunu düşünemiyorum. Bu düşünceye katlanamıyorum. Bu hayatta her şey bir sebepten dolayı oluyor ve eğer Jake hâlâ hayatta olsaydı, o zaman Jesse'nin hayatı bambaşka bir yönde ilerlerdi ve biz asla birbirimizi bulamazdık.

Başını geriye yaslıyor ve karnıma bakıyor. "Hayatımda olup biten her şey beni sana getirdi Ava. Bu bir ömür sürdü ama sonunda ait olduğum yeri buldum." Elini tutuyor ve karnıma bastırıyorum.

"Benimle ve bu iki küçük insanla."

Gözleri bedenimde dolanıyor ve boştaki eli belimi kavrayarak beni kendisine doğru çekiyor. "Seninle ve bu iki küçük insanla," diyerek sözlerimi tekrar ediyor. "Bizim küçük insanlarımız."

Jesse'nin aldığımız habere verdiği tepki şimdi daha anlaşılır geliyor ve ailesi hakkında daha çok şey öğrendikçe, onlardan biraz daha fazla nefret ediyorum. Ailesinin uzaklaşmak için gösterdiği sebepler mantıksız geliyordu. "Peki ya Amelie?" diye soruyorum.

"Amalie iyi bir adamla evlenecek ve iyi bir eş ve anne olacaktı ve sanırım istediğine ulaştı. Davetiyede Doktor David yazıyordu, değil mi?"

"Öyle yazıyordu."

"İşte böyle." Sesinde, benim de elimde olmadan paylaştığım bir öfke var.

Jake'in ölümünden sonra gerçekten bitmiş, sanki Jake'in yokluğunu bahane etmiş de meydan okumuş gibi, sanki tuhaf bir şekilde, kardeşinin ölümünün intikamını alıyorlar gibi... Hatalarını ikiye katlayıp, anlaşmayı bozmadığından emin olmuş. "Jake'in ölümünden sonra Carmichael ile daha çok vakit geçirmeye mi başladın?"

"Öyle yaptım. Carmichael ne hissettiğimi anlıyordu. Aynı şeyleri büyükbabamla o yaşamıştı." Elini tüm sırtım boyunca kaydırıyor. "Rahat mısın?"

"Evet, iyiyim." Endişesini hızla geçiştiriyor, devam etmesini istiyorum.

"Bu bir rahatlamaydı. Jake'in artık bizle olmadığı gerçeğinden kaçmıştım ve amcamın bana Manor'da verdiği işlerle de aklımı dağıtıyordum." Hafifçe kıpırdanıyor. "Rahat olduğuna emin misin?"

"Son derece rahatım!" Meme ucunu çimdikliyorum ve kahkaha atıyor. Bu iyi. Bunları benimle paylaşmasıyla rahatlıyorum. "Peki rahatsın, anladım," diye şakıyor.

"Öyleyim. Nasıl işler yaptın?"

"Her şey. Bardaki bardakları topladım, çimleri biçtim. Babam öfkeden deliye döndü ama bana engel olmasına izin vermedim. Ve sonra İspanya'ya taşınacağımızı söylediler."

"Ve sen gitmeyi reddettin."

"Evet. O zamanlar Manor'ın odalarını keşfetmemiştim. Hâlâ bir Manor bakiresiydim." Sırıtıyor. Sırıttığını biliyorum. "Ama on sekizinci yaş günümde, Carmichael barda canımın istediği gibi takılmama izin verdi. Yapabileceği en kötü şeydi. Salıverdim. Öylece oluverdi her şey. Bir anda." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gülümsemesi solmuş. "Eğer Manor'da olmak aklımı tüm sorunlardan arındırmama yardımcı olduysa, sarhoş olup Manor'da seks yapmak da onlardan tamamen arınmama sebep oldu."

"Gerçeklerden kaçtın," diye fısıldıyorum. Ailesinin ona yüklediği tüm suçluluk hissinden kendini içkiye verip kadınlarla birlikte olarak kaçtı. "Peki, Carmichael tüm bunlar hakkında ne düşünüyordu?"

Gülümsüyor. "Bunun öylesine bir şey olduğunu, gelip geçeceğini düşünüyordu. Sonra o da öldü ve beni yalnız bıraktı."

"Ve ailen seni Manor'ı satmaya zorladı?" Bunları zaten biliyordum.

"Evet, amcamın öldüğünü duyar duymaz İspanya'dan buraya geldiler. Beni ailenin, âlemlere akan, ayyaş ve kadınlarla yatıp kalkan yeni yüz karası olarak buldular. Özgürlüğün, beni istedikleri kaba sokmaya çalışamamalarının tadını almıştım. Ukala ve kendine güvenen biri olarak büyümüştüm ve şimdi bir de fazlasıyla zengindim." Dudakları düz bir çizgi hâlini alıyor. Ağzına kadar öfkeyle dolu. "Onlara blöflerini alıp siktirip gitmelerini söyledim. Manor, Carmichael'in hayatıydı ve sonra da benim hayatım oldu. Hikâyenin sonu."

Çok şey açığa kavuştu ama bugünkü küvet konuşması tüm utançlarını ortaya çıkardı.

"Çocuklarımız kim isterlerse o olacaklar." Çenesini ısırıyorum. "Uslanmaz çapkınlar olmak istemedikleri sürece."

Kalçalarımı avuçlarıyla kavrıyor ve sertçe sıkıyor. "Bu imalar sana hiç yakışmıyor, hanımefendi."

"Bence yakışıyor."

"Haklısın, yakışıyor," beni yukarı doğru çekiyor ve göğsümün ucunu öpüyor. "İzim soluyor."

"Yenisini yap o zaman." Küçük baştan çıkarıcı bir kadın gibi göğsümü ona doğru bastırıyorum ve dudaklarını büzüp, örterek hafifçe etrafını sarıyor. Uzun, yavaş ve derin bir memnuniyetle inliyorum, burnum ıslak boynuna doğru sürtünüyor ve o hoş kokusunu alıyorum.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Hımm." Huzurlu ve aydınlanmış hissediyorum.

Dudakları silinmek üzere olan işaretimin etrafında dolanıyor ve nazikçe emerek, kanı çekiyor. "Ava, bebeklerimizin göğüslerini emmesi konusunda ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum." Beni serbest bırakıyor ve ben arkama yaslanarak, oldukça sert bir şeye sürtünüyorum. Gözleri irileşiyor ve derin bir nefes alıyor.

"Ah hayır, yapamayız." Beni üzerinde kaldırıyor ve doğrularak oturuyor. "Yapmayacağım Ava. Ve sen de sakın bir baştan çıkarıcıya dönüşmeye kalkma."

Ona kötü kötü bakıyorum. "Cornwall," diyerek tehdit

ediyorum onu ve Jesse dehşetle irkilerek, daha sert bir şekilde bakışlarıma karşılık veriyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" diye iddia edip homurdanarak ayağa kalktı. Pürüzsüz demir çubuk diz çöktüğümde tenime değiyor. O küvetten dışarı çıkmadan önce ona uzanıyor ve avcumu erkekliğinin etrafına sararak, sıkıyorum. "Siktir, seni lanet olası küçük baştan çıkarıcı."

"Beni bırakıp gidecek misin?" Uzun, derin bir nefes alıyorum.

Başını sallıyor. "Ava, sana şu anda sahip olmamın imkânı yok."

"Otur." Başımla küvetin diğer tarafını işaret ediyor ve dilimi devasa erkekliğinin ıslak başında gezdiriyorum.

Homurdanıyor ve bakışlarını tavana çeviriyor. "Ava, eğer kusman için beni yarı yolda bırakırsan, aklımı kaçırabilirim." Nazikçe ileri doğru hareket ediyor.

"Öyle bir şey olmayacak." Bundan emin değilim ama bunu yapmanın başka yolları da var. "Otur." Onu küvetin diğer tarafına doğru itiyor ve bacaklarının arasına doğru eğiliyorum ama yaratıcılığımı konuşturmak için zamanım olmuyor.

Kollarımı tutuyor. "Eğer ben küvetin bir kenarında oturuyorsam, sen de diğerinde oturacaksın." Beni açlıkla öpüyor ve soluk soluğa bir şekilde geriye çekiliyor, gözleri tamamen kararmış bir şekilde. Beklenti karnıma kramplar girmesine sebep oluyor. "Bacakların tamamen açık bir şekilde." Usulca nefesimi tutuyor ve hemen bunun için kendime küfrediyorum. Beni kontrolü kendi eline aldığı o yere sürüklüyor. Bana o gözlerle bakıyor, vaatle ve zevkle dolu, bana ona karşı gelmem için meydan okuyan gözlerle." Ellerini kollarımın arkasında geçirerek beni ayağa kaldırıyor ve ardından nazikçe geriye itiyor. Devasa küvette yerimi buluyor ve oturuyorum. Islak tenimin altında oturduğum yerin sert olduğunu hissediyorum ama bunun için pek de endişelenmiyorum. Yanımdaki bu sert ve yakıcı adamdan başka hiçbir şeye odaklanamı-

yorum. Sonra dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve ben de onun hareketlerini taklit ediyorum.

"Parmaklarını yala Ava," diye emrediyor. Şu anda hükmeden Jesse olarak karşımda duruyor. Bunun ardından sert bir becermenin gelmeyeceğini biliyorum ama bu o bakış, o duruş ve o emreden ses.

Parmaklarımı ağzıma götürüyor ve dudaklarımın arasında yavaşça, tam olarak, gözlerimi ondan çekmeden kaydırıyorum. İstesem de bunu yapamazdım. Her zamanki çekiciliği uzak durmayı zorlaştırıyor ama tamamen tahrik oluyor ve koşulsuz bir açlık oluşuyor... İmkânsız.

"Elini ön tarafına doğru kaydır," diyor sert bir şekilde. "Yavaşça."

Dediğini yapıyor ve usulca avcumu bedenimin üzerinde kaydırarak, göğüs uçlarımı okşuyor, karnımın üzerinden geçiriyor ve bacaklarımın arasına ulaşıyorum.

"Dur." Gözlerini benden çekiyor ve aşağıya doğru yavaşça süzerek, acele etmeden inceleyip, elime uzanmadan önce beni emiyor. "Tek parmağın bebeğim. Yavaşça bir parmağını içine kaydır."

Bana söyleneni yapıyor, derin bir nefes alarak tek parmağımı içime kaydırıyorum.

"Bunun bana ait olduğunu hatırla." Gözlerini benimkilere çeviriyor. "O yüzden bana ait olana nazik davran."

O sözler, onları söyleyiş şekli ve onları öyle içten söylemesi gözlerimi kapamama ve zihinsel olarak aklımı toplamama sebep olur.

"Gözlerini aç Ava."

Nefes alıp vererek kendimi sakinleştirmeye çalışıyor, dediğini yapıyorum.

"Uslu kız." Uzanıyor ve kendini hafif bir tutuşla kavrıyor. Kalbim tekliyor. "Tadına bak."

Utanmıyorum. Hiç utanmadım, bana ne yaparsa ya da benden ne yapmamı isterse istesin. Elim tekrar bedenimden yukarıya tırmanıyor ve yavaşça, baştan çıkarıcı, kışkırtıcı bir

şekilde parmağım ağzımın içine kayıyor ve bunu yaptığım sırada arsızca inliyorum.

"Güzel mi?" Beni izlerken hafif bir darbeyle uyarılıyor. Bu benim arzuyla kendimi kaybetmeme sebep oluyor ama yerimden kıpırdamam gerektiğini biliyorum. Kontrolün kimde olduğunu biliyorum. Ona ağır, arzu dolu gözlerle baktığım sırada parmaklarımı yalayıp emiyor, kendimle uğraşırken, çaresizce titriyorum.

"Bunu evet olarak alacağım." Hafifçe yerinde kıpırdanıyor ve yavaş ritmine son verip, kendi aklını başına toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Siktir Ava."

Kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu fark ederek, bunu kendi aleyhime kullanıyor ve elimi tekrar kadınlığımın girişine doğru kaydırarak, parmaklarımla kendimi kavrayarak ve düzenli ve dikkatli bir şekilde okşuyorum. Sırtım gerginleşiyor, bacaklarım daha da fazla açılıyor ve başım bir inlemeyle dönüyor. Sarsılıyor ve kendi dokunuşum altında zevkin doruklarına ulaşırken, aklımı kaybetmiş bir şekilde nefes alıp veriyorum.

"Kahretsin Ava. Bana bak," diye tıslıyor. Emri üzerine başım aşağıya iniyor ve gözlerim açılıyor. O da zirveye ulaşmak üzere. Bedeni kaskatı kesilmiş durumda ve yumruk yaptığı eli daha hızlı ve daha sert bir şekilde hareket ediyor. Bu sadece beni daha da cesaretlendiriyor. Parmaklarımı aralıyorum ve bedenim gerginleşiyor. "Çok yakınsın bebeğim."

"Evet!" Düşmek üzereyim.

"Ah Tanrım, henüz değil. Kendini kontrol et."

"Bunu yapamam!" diye haykırıyorum, yaptığı şeyi kesecek olmasının düşüncesi benim bir anda paniklememe sebep oluyor. Çok yakınım. Patlamak üzereyim. "Ah Tanrım!"

"Ava, siktir, kontrol et!" Şimdi onun eli aceleyle hareket ederek, başı dönüyor ama yeşil gözlerini bana kenetlemiş durumda.

Her şeye yelteniyorum. Bedenimin her noktası gerginleşiyor, bacaklarım her yere su sıçratırken, ben titriyor ve içim-

de patlamaya hazır bekleyen arzulara direniyorum. "Jesse," diyerek haykırıyorum umutsuzca. Kadınlığımdaki sızlama gittikçe artıyor.

"Ava, muhteşem görünüyorsun." Kontrolsüz hareketleri onu ele geçiriyor ve inleyerek, suyun içinde dizlerinin üzerine düşüyor ve çılgınca kükrüyor. Başımı bacaklarımın arasına düştüğünde hızla elimi çekiyorum ve ağzı parmaklarımın yerine geçerken, eliyle kendi okşamaya devam ediyor. Kadınlığımın üzerindeki sıcak dudakları beni zevkin doruklarına biraz daha fazla itiyor. Saçlarını çekiyor, onu kendime daha da fazla bastırıyorum.

Zevkten haykırmak üzereyim. Ve öyle de oluyor. Bacaklarımı başını iki yandan sıkıştırırken, huzur veren bir mutlulukla titreyerek, derin bir nefes alıyor. Ciğerlerim avaz avaz haykırıyor. Bedenim gevşiyor. Dilini usulca hareket ettirerek yuvarlıyor, sarıyor ve dudaklarımı bulana kadar bedenimden yukarıya tırmanıyor. Beni dizlerimin üzerinde doğrultarak elimi alıyor ve elimi, kendi eliyle yer değiştiriyor. O boşalmamıştı. "Benim sıram," diye fısıldıyor. "Kendine doğru tut."

Erkekliğinin ıslak ucu benim kadınlığımla buluşarak, kendini bana doğru itiyor ve ısrarlı bir uğultuyla arayı kapatıyor. Kontrolü ele alıyor, onu hafifçe tutuyor ve onu zirveye ulaşana kadar okşuyorum. Şimdi elleri boşta ve boynumun etrafına dolarak, başımı sabit tutarken, benim elimle ona gösterdiğim özeni, ağzıyla benim ağzıma gösteriyor. Onu elimle kendinden geçiriyorum. Aceleci ya da coşkulu davranmıyorum. Kontrollü ve rahatım. Kendini benden daha iyi kontrol edebiliyor.

"Böyle devam et," diye ağzımın içinde mırıldanıyor. "Böyle sonsuza kadar kalabilirim.

"Seni seviyorum." Neden bunu söyleme ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum ama yine de yapıyorum.

Dili nazikçe ağzımın içine kayıyor. Geri çekiliyor, dudaklarımla oynuyor ve tekrar tüm ağzımı istila ederek, dilimle

oynuyor. Ve tüm bu süre boyunca, ben sadece ilgisinin tadını çıkarıyor ve bana sürtünen pürüzsüz erkekliğini baştan çıkarmaya devam ediyorum. Benim tamamen kendimden geçmeme sebep oluyor ve onun da aynı şekilde kendinden geçmesine sebep oluyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor ve öpüşünü sertleştirip yavaşça titreyerek boşalıyor. Sıcak menisi boşalırken her tarafıma yayılıyor ve beni öpmeye devam ederek inliyor.

Onu yavaşça bıraktıktan sonra, beni kendiyle birlikte çekerek oturuyor. "Üşüyor musun?"

"Biraz." Omuz silkiyor ve kollarının arasına girerek ısınmaya çalışıyorum.

"Leydim yorgun." Burnumu öpüyor. "Uyumak ister misin?"

Başımı sallıyorum ve beni kucağına alarak küvetten çıkarıyor. Birbirimizi sessizlik içinde kuruluyor ve yatağa doğru giderek birlikte yatıp, hızla birbirimizin kolları arasında yerimizi buluyoruz. Sırtüstü uzanıp Jesse'nin göğsünde, başımı boynuma gömmüş ben ve onun her yerimde gezinen elleri.

"İkisini de hep aynı şekilde seveceğim," diyor sessizce.

Ona cevap vermiyorum. Bunun yerine boynunu öpüyor ve ona daha da çok sokuluyorum.

21

Burada sonsuza kadar yatıp onun sıcak nefesinin kesik kesik yüzüme çarpıp, içimdeki derin duyguları sağlamlaştırışını izleyebilirdim. Karnımda duran elinin yumuşacık dokunuşu bu adama olan aşkımın artmasına sebep oluyordu. Ve mükemmel bedeni içimde ona dokunma isteği uyandırıyordur. Bu adamla ilgili beni umutsuzluğa sürükleyen bir sürü şey vardı ama ona tapmama sebep olan şeylerin sonu yoktu. Beni umutsuzluğa düşüren bazı şeylere bile tapıyordum.

Daha fazla dayanamayarak, öne uzanıp başparmağımı yanağının üzerinde ve aralanmış dudaklarının üzerinde gezdiriyor, o biraz kıpırdanıp, iç çektikten sonra eli karnımda farkında olmadan daireler çizerek tekrar huzurla uyumaya devam edince hafifçe gülümsüyorum. Güzel yüzünün kusursuzluğu, hafif bir bronzluktaki teni, neredeyse bir kadınınki kadar uzun kirpikleri, kaşının üzerindeki belli belirsiz kırışıklık son nefesimi verene kadar beni şaşırtmaya devam edecek. Yüzündeki her bir mükemmel noktadan bahsetmeye bir ömür yetmez. Tüm zorlayıcılığıyla benim yıkıcı adamım.

Ellerim yüzünde geziniyor, parmaklarım boynuna sürtünüyor ve avcum sert göğsünü okşuyor. Hülyalı ve hoşnut bir şekilde iç çekiyorum sessizlik içinde yüzünü ve bedenini keşfederken.

"Beni okşamayı bitirdin mi?" Sert sesi daldığım düşlerin içinden çekip çıkarıyor beni, elim yarasının üzerinde donup kalıyor. Gözlerini açmıyor.

"Hayır, o yüzden kıpırdama ve sessiz ol," diye emrediyorum sessizce, okşamaya devam ederken.

"Siz nasıl isterseniz hanımefendi."

Gülümseyip öne eğiliyor ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. "Uslu adam."

Göz kapakları titriyor ve dudaklarının kenarları bir gülüş için kıvrılıyor. "Ya yaramaz bir adam olmak istiyorsam?" Gözlerinden biri ukala bir sırıtışla açılıyor.

Hiçbir şey bu yüze gülümsememe engel olamaz. "Günaydın."

Çok hızlı hareket ediyor. Beni sırtı üstü yatırarak bedeninin altına bir saniye içinde hapsedip, ellerimi başımın üstünde tutuyor. Saldırısını sezmek ya da şaşkınlıkla çığlık atmak için vaktim bile olmuyor. "Birilerinin canı uykulu seks çekiyor."

"Hayır, benim canım Jesse Ward çekiyor, bu da canımın çeşitli şekilde becerilmek istediği anlamına geliyor."

Kaşları hafifçe kalkıyor. "Sen doymak bilmezsin benim güzel sevgilim." Beni sertçe öpüyor. "Sözlerine dikkat et."

Hızla öpücüğüne karşılık veriyorum ama geri çekilerek bana engel oluyor. Ona kötü kötü bakıyorum. Gülümsüyor. Bu o kendini beğenmiş gülümseme. Bakışlarım daha da sertleşiyor ama beni görmezden geliyor. "Bir süredir düşünüyordum."

Sert bakışlarım hemen yumuşuyor. Jesse'nin endişelenmesi en az onun her şeyi ezip geçmesi kadar tedirgin ediyor insanı. "Ne hakkında?"

"Evliliğimizin bir süredir ne kadar da dramatik olduğu hakkında."

Buna itiraz edemem. "Pekâlâ..." Sözcüğü yavaşça söylüyorum, aslında bunun iyi bir şey olup olmadığına emin olmadığımı ima ederek.

"Seni buradan götürmeme izin ver." Yeşil gözleri benimkileri inceliyor ve şimdi o da soluk soluğa. Bu bakışın en az bir ikna becermesi kadar etkili olduğunu mu fark etti yoksa? "Sadece sen ve ben."

"Bir daha asla yalnız olamayacağız," diyerek ona hatırlatıyorum.

Doğruluyor ve karnıma bakıyor. Gülümsediğini görüyorum ve eğilip karnımı öperek yavru köpek bakışlarını bana

çeviriyor. "Seni sevmeme izin ver. Seni birkaç gün için sadece kendime saklamama izin ver."

"Peki ya işim?" İşime olan bağlılığım bir süredir oldukça şüpheliydi.

"Ava, dün bir trafik kazası geçirdin."

"Biliyorum," diyerek kabul ediyorum "Ama bir toplantım var ve Patrick..."

"Ben Patrick'le ilgilenirim," diyerek sözümü kesiyor. "O da senin toplantınla ilgilenir."

Bakışlarımı kısıyorum. "Patrick'le ilgilenir misin yoksa onu bir şeylere mecbur mu edersin?"

Yüzüne o kırgın ifade yerleşiyor. Bunu yemiyorum. "Patrick'le konuşacağım."

"Nazikçe."

"Biraz."

"Hayır Ward. Hayır. Biraz falan değil. Kibarca. Konu kapanmıştır."

"Bu evet demek mi?" diye soruyor umutla. Bu harika baş belasına sımsıkı sarılabilirim.

"Evet," diyerek onaylıyorum. En az benim kadar bu tatile ihtiyacı var, hatta belki de daha fazla. Dün olanlar onun endişelerini arttırıyor. "Nereye gideceğiz?"

Hızla harekete geçerek, Noel sabahındaki heyecanlı bir çocuk gibi yataktan fırlıyor.

"Neresi olursa. Umurumda değil."

"Benim umurumda. Ben kaymam!" Ayaklarıma bağlı dev tahta ahşaplarla birlikte pamukla doldurulmuş kayak giysisinin düşüncesiyle hızla yattığım yerde doğruluyorum.

"Aptal olma kadın." Gözlerini deviriyor ve giyinme odasına giderek, kısa süre sonra bir valizle geri dönüyor. "Karnında benim bebeklerimi taşıyorsun." Karnımı işaret ediyor. "Seni hamileliğin boyunca yatağa bağlamadığım için şanslısın."

"İstersen yapabilirsin." Bileklerimi yatak başlığına yaslıyorum. "Buna hayır demem."

"Sen bir baştan çıkarıcısın Bayan Ward. Hadi kalk toparlan." Tekrar giyinme dolabına giderek beni yatakta öylece bırakıyor. Onun duyabileceği kadar yüksek sesle homurdanıyor, onun peşinden gitmek için yerimden kalkıyorum. Rastgele bir şekilde kıyafetlerini toparlıyor ve onları öylece bavuluna tıkıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Birkaç telefon konuşması yapacağım." Mutlulukla valizini toparlamaya devam ediyor ama sonra bana, kapı pervazına yaslanıp sessizce onu incelediğim yere doğru bakıyor. "Sen hazırlanmayacak mısın?"

"Şey, nereye gittiğimizi bilmiyorum. Sıcak mı soğuk mu? Arabayla mı uçakla mı?"

"Araba," diyor düz bir şekilde, daha fazla tişörtü valizine doldururken. "Uçamazsın."

"Ne demek uçamam?"

"Bilmem, kabin basıncı falan." Omuz silkiyor. "Bebekleri sıkıştırabilir."

Kahkaha atıyorum çünkü eğer bunu yapmazsam kafasına vurabilirim. "Bana dalga geçtiğini söyle."

Yavaşça bakışlarını bana çeviriyor. Gülmemden pek memnun kalmamışa benziyor. Bu o mükemmel ötesi yüzünden belli oluyor. "Konu sen olduğunda şaka yapmam Ava. Bunu bilmen gerekiyor."

"Kabin basıncı bebekleri sıkıştırmayacak Jesse. Eğer beni tatile götürüyorsan, o zaman uçakla gideceğimiz yerlere götüreceksin." Neredeyse ayaklarımı sürüyerek isteğimde diretiyorum.

Söylediğim şeye şaşırmış gibi görünüyor ve dudağını ısırarak düşünüyor, kafasındaki çarklar yavaşça harekete geçiyor. "Hamile kadınların uçması güvenli değil," diyor sessizce "Bunun hakkında okudum."

"Nerede okudun?" diye soruyorum gülüp, bana bir Hamilelik Rehberi uzatmasından korkarak. Takımlarının arasına uzanıyor ve bana bir Hamilelik Rehberi uzattığında gülüşüm soluyor.

"Buradan." Bana uzatıyor. "Ayrıca folik asit de kullanmalısın."

Yüzüme doğru uzatılan kitaba bakıyor ve o sayfaları karıştırmaya başlayınca şaşkınlık ve mutlulukla onu izliyorum. Kenarlarından kıvrılmış sayfalar var ve sanırım fosforlu kalemle işaretleşmiş yerler gördüm. Neye baktığını biliyor ve ben orada öylece durup benim ruh hastası, kontrol manyağı, güzel adamıma bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Bak burada." Açtığı yeri burnumun ucuna kadar getirip bana gösteriyor, orada fosforlu pembeyle işaretlenmiş bir kısım var. "Sağlık Bakanlığı diyor ki kadınlar hamile kalmaya çalıştıkları süre boyunca folik asit kullanmalı ve hamileliğin ilk on iki haftası boyunca bebeğin omurgasının gelişimi için kullanmaya devam etmelidir." Kaşlarını çatıyor. "Ama bizim iki bebeğimiz var, belki de sekiz yüz gram alman gerekiyor."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. "Seni seviyorum," diyorum gülümseyerek.

"Biliyorum." Sayfaları karıştırmaya devam ediyor. "Uçmakla ilgili kısım burada bir yerde. Sadece..."

Kitabı elinden alıp yere atıyorum. Yere düşmeden önce kitap oraya buraya çarpıyor. Kısık bakışlarını bana doğru kaldırıp, dudaklarını düz bir çizgi hâlinde birbirine bastırıyor. Bu beni gülümsetirken, onun bakışlarının daha da sertleşmesine sebep oluyor. Kitaba tekme atıyorum. O homurdanıyor.

"Kitabı yerden al," diye tıslıyor.

"Aptal kitap." Bir kez daha tekmeliyorum. Hâlâ gülümsüyorum.

"Kitabı kaldır, Ava."

"Hayır," diyerek ona huysuzca karşılık veriyorum. Tam olarak ne yaptığımın farkındayım. Gözlerim onun saf vücudu tarafından sertçe süzülmekten zevk alıyor.

Kaşlarını kaldırıyor. Bu konu hakkında gerçekten çok düşünüyor. Ne yaptığımı biliyor. Sonra üç parmağını da gözümün önünde kaldırıyor. "Üç."

Gülümsemem genişlerken, elini itiyorum. "İki," diyerek geriye sayıyorum.

Kendi gülümsemesini bastırmakta zorlanıyor. "Bir."

"Sıfır bebeğim." Onun yerine saymayı bitiriyor ve beni tutuyor ama koruyarak omzuna atıp yatak odasına taşımasına rağmen keyifle gülümsüyorum. Gözümden yaş gelene kadar kahkaha atarken fazlasıyla nazik bir şekilde yatağa fırlatılıyorum ve o üzerime uzanıp saçlarımı yüzümden çekiyor.

"Hanımefendi, ne zaman öğreneceksin?" diye soruyor, başımın arkasından kavrayıp beni burunlarımız birbirine sürtecek şekilde kendine çekerken.

"Asla."

Sadece bana özel o gülüşüyle gülümsüyor. "Umarım öyle olur. Öp beni."

"Ya öpmezsem?" diye soruyorum. Kesinlikle öpeceğim. Ve o bunu biliyor.

Öne doğru eğilerek parmaklarını bel boşluğuma bastırıyor. Nefesimi tutuyorum. "İkimiz de beni öpeceğini biliyoruz Ava." Dudakları benimkilere sürtünüyor. "O yüzden kendimi sende kaybedebileceğim zamanımı boşa harcamayalım. Hadi öp beni."

Dilim dudaklarımın arasında kayarak onun alt dudağını buluyor ve bana katılıp kendi dilini oyuna dâhil edene kadar onun dudaklarıyla oynuyorum. Tam ortada buluşuyor ve o inleyip ağzımı istila edene kadar usulca daireler çiziyoruz.

"Hımm." İç çekiyor, dudaklarının amaçlı hareketlerine karşılık veriyorum. İhtiyacımız olan şey bu. Baş başa birkaç gün geçirip birbirimizi sevmeye ve yakın geleceğimize alışmamız gerek. Artık içinde iki bebeğin olduğu geleceğimize. Bir süre için Jesse'nin ondan başka dikkatimi dağıtan bir şey olmadan ve hiçbir sorunla uğraşmadan sadece bana ait olmasına ihtiyacım var.

"Orada gerçekten uçamayacağım yazmıyordu, değil mi?" diye soruyorum, aptalca ya da değil. Öyle olmadığını biliyordum çünkü daha önce uçakta hamile kadınlar görmüştüm.

Bu sadece Jesse'nin aptal kurallarından bir diğeriydi. Dudağımı ısırıp emiyor.

"Bu mantıklı."

"Hayır bu saçmalık," diye itiraz ediyorum. "Hamile kadınlar sürekli uçuyorlar, o yüzden beni uçakla sıcak bir yere götüreceksin ve senin keyfini sürmeme izin vereceksin. Sürekli temas hâlinde olmak istiyorum." Bunun onu mutlu edeceğini biliyorum ve başını kaldırıp dudağımı emdiği zaman yüzünde oluşan harika gülümseme bu görüşümü doğruluyor.

"Sabırsızlanıyorum." Burnumun ucunu öpüyor ve ayağa kalkıyor. "Hadi o zaman. Birbirimizin keyfini sürebileceğimiz zamanı boşa harcıyoruz." Göz kırpıp arkasını dönüyor ve beni beyaz örtülerin üzerinde yuvarlarken bırakıyor. Bu gerçekten Jesse'nin Mutluluk Merkezi.

Valizimi alt kata indiriyorum ve bu sırada sağa sola çarpıyor.

"Hey!" Bu haykırış yerimde sıçramama ve merdivenlerden düşmemek için tırabzanlara tutunmama sebep oluyor. Merdivenlerden hızla inen ayak adımlarından gelen gürültülü bir homurdanma havayı sarıyor. Yakalanıp olduğum yerde tutuluyorum. "Sen ne halt ediyorsun kadın?"

Paniğim öfkeye dönüyor. "Tanrı aşkına Jesse. Siktir. Bu senin kahrolası suçundu." Jesse'den gelen homurtular üzere hatamı anlıyorum, az önce tam bir denizci gibi küfrettim. Üç kez... Tek bir seferde. Kendime bunun sonuçları için hazırlıyor, tek gözümü yumuyorum.

"Lanet sözcüklerine dikkat eder misin!" Valizimi alıyor. "Burada bekle!" diye kükrüyor ve ben de öyle yapıyorum ama sadece şaşkınlıktan olduğum yere çakılıp kaldığım ve öfkeli kükremesi tarafından sessizleştirildiğim için. Aşağıya indiğinde valizimi neredeyse fırlatıp atıyor ve kendi kendine

mırıldanarak küfrederek, beni kucağına almak üzere merdivenlere geri dönüyor. "Kahrolası boynunu kıracaksın!"

"Valizimi taşıyordu! Beni öyle korkutmamalıydın." Kıpırdanmıyor ya da elinden kurtulmaya çalışmıyorum.

"Bebeklerim dışında başka bir şey taşımaman gerekiyor."

"Bebeklerimiz!"

"Ben de öyle dedim ya!" Beni yere bırakıyor. "Aptalca şeyler yok hanımefendi."

Üzerimi düzeltiyorum. "Valizimi taşımanın neresi aptalca?"

"Çünkü hamilesin!"

Ah, buna katlanamıyorum. "Kendine hâkim olsan iyi olur Ward." Parmağımı yüzüne doğrultuyorum. "Cornwall!"

Gülmeye başladığında daha da çok öfkeleniyorum. Endişelenmesi gerekiyordu, gülmesi değil. "Daha ne kadar beni lanet Cornwall'a gitmekle tehdit edeceksin?" diye soruyor ukala bir şekilde, sanki blöf yapıyormuşum gibi. Hamileliğimi ailemle geçirmek istemesem de onların yanına gidebilirdim, hatta buradan daha iyi olurdu.

"Hemen şimdi giderim!" diye bağırıyorum yüzüne doğru.

"Hadi o zaman. Ben seni götürürüm." Valizimi alıyor ve kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden durduğum yere bakıyor. "Gelmiyor musun?"

Benimle dalga geçiyor. "Patrick'le konuştun mu?" diye soruyorum arkasından giderken. Jesse'nin beni kendi isteğiyle ailemin evine götürmesinin imkânı yok.

"Evet, "diyerek cevap veriyor, kısa ve net bir şekilde. "Salı günü dönmüş olman gerek." Asansörü çağırmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyor.

Sessizce aşağıya indiğimiz sırada, o John'u ararken, ben de aynadan onu izliyorum. Kapılar açılıyor ve konuşmasına devam ederken başıyla kapıları işaret edip, John'a beni aileme götürmesini istemeden önce ona Steve'e götürmesini söylüyor. Hâlâ ona inanmıyorum. Ve Steve ne için?

"Merhaba Ava." Casey'nin keyifli ses tonu hızla çatılmış kaşlarımın düzelmesine sebep oluyor.

"Bayan Ward!" diye kükrüyor Jesse, John'la konuştuğu sırada resepsiyonun yanından geçip giderken.

Onu görmezden geliyorum. "Günaydın Casey. İyi misin?"

"Çok iyiyim, teşekkürler. Bugün harika bir gün." Başıyla dışarıyı işaret ediyor ve ben başımı çevirip parlak gün ışığına bakıyorum. "İyi günler Ava."

"Teşekkürler." Keyifli bir şekilde güzel havaya adım atıyor, hemen düğün hediyemin tüm ihtişamıyla Lusso'ya geri döndüğünü görüyorum ama Range Rover'ı kapının önündeki Aston Martin'i görür görmez unutuyorum.

"Evet, teşekkürler koca oğlan." Jesse telefonu kapatıyor ve yabancı adamın bagajına doğru ilerleyerek valizleri içine atıyor.

"Bu ne?" diye soruyorum DBS'i işaret ederek.

Bagajı kapatıyor ve düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlıyor. "Sanırım bu bir araba."

"Alaycılık sana yakışmıyor, lordum. Yani, bu nereden geldi?"

"Arabam gelene kadar onun yerine kullanmam için garajdan geldi." Dirseğimden tutuyor ve beni arabaya doğru çekiyor.

"Hâlâ arabanı bulamadılar mı?"

"Hayır," diye cevap veriyor hızla konuyu kapatıp. Tabii ki bu beni durdurmuyor.

"Steve ne yapıyor?" diye soruyorum ve o geriye çekilip yürüyerek geçip gitmekte bir anlık tereddüt ediyor.

"Hiçbir şey." Yalan söylüyor ve ben şüphelenmiş bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim için birkaç şeyi araştırıyor," diye mırıldanarak, kemerimi takmak için öne eğiliyor.

Kemeri karnımın üzerinden geçirdiği sırada ellerini itiyorum. "Keser misin şunu?" Onu dışarı itip kapıyı kapatarak onu öfkeli bir şekilde camdan bana bakarken bırakıyorum.

Beni annemin evine götürüyor olmasını diliyorum. Buna katlanabileceğimi sanmıyorum ve artık kendimi onun buna son verebileceğine inandırmaktan vazgeçtim. İki bebek, üstüme iki kat daha fazla düşülmesi anlamına geliyordu. Üstüme iki kat daha fazla düşen Jesse anlamına. Ve Steve'in neyle ilgilendiğini çok iyi biliyordum. Jesse sanki benim uyuşturulma durumumda geriye sadece Steve kalmış gibi davranıyordu ve şimdi ki kazada da öyle. Başımı koltuğuna yaslayıp Jesse'nin yerine oturmasını göz ucuyla izliyorum.

"Neden benim arabamı almadık?" diye soruyorum, başımla parlak kartopunu işaret ederek.

Donup kalıyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "O kadar uzun süre araba kullanamazsın."

İçten içe gülüyorum. "Hayır, ama sen kullanabilirdin." Bir sinir krizi geçirmeli ve onu lanet tankı kullanmak zorunda bırakmalıydım. Kurşungeçirmez olduğunu söylese bu beni şaşırtmazdı.

"Evet, kullanabilirdim ama artık bu araba." Beni geçiştiriyor ve motoru çalıştırarak, memnun bir gülümsemeyle devri arttırıyor. "Şunu dinle." İç çekiyor, vitesi değiştirip yola çıkarak.

Kafamı onun müthiş yüzüne döndürürken, DBS'in boğuk gürültüsünü hayranlıkla kıskanıyorum. "Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum, telefonumu çantamdan çıkartırken.

"Sana söyledim. Annenlerin evine."

Gözlerimi abartılı bir şekilde deviriyorum. "Peki." İç çekip Kate'i arıyorum.

"Telefonunu bana ver." Elini bana uzatıp açıyor. "Telefon yok."

"Kate'i aramam gerek."

Telefonumu elimden alıp kapatıyor. "Kate dâhil şehirden ayrıldığımızı bilmesi gereken herkesi aradım. Rahatlayabilirsin, leydim."

Ona itiraz etmeye çalışmıyorum bile. Bunu istemiyorum.

"Ava, bebeğim uyan."

Gözlerimi açıp gerininceye, ellerim arabanın tavanına dokunuyor. Kafam karışmış bir şekilde bakıyor ve arabanın üstünün kapalı olduğunu görüyor. Sonra uykulu gözlerimi aşağıya indiriyor ve sevimli kontrol manyağımın bakışlarıyla buluşuyorum.

Bana bakıp kocaman gülümsüyor. "Neredeyiz?" Gözlerimi ovuşturuyorum.

"Cornwall," diye cevap veriyor hızla.

"Kes şunu," diye çıkışıyorum. "Tuvalete gitmem gerek." Koltuğumda kıpırdanıyorum ve dışarı çıkmak için kapının kolunu tutuyorum. Etrafımda bana tanıdık gelen şeylerin farkına varıyorum: mezarlığı saran duvar, plaja doğru inen küçük patika ve hendeğin içinde birikmiş kum ve yaprak karışımı. Bunlar tanıdık. Çok tanıdık hem de.

Ona bakıyorum. "Dalga geçmiyordun." Bir kez daha etrafıma bakınıyorum ama bahçelerde asılı duran ıslak mayolar ancak korkularımı doğruluyor. "Beni annemin evine mi bırakacaksın?" Sesim kırgın çıkıyor. Belki o da saçmalık derecesindeki korumacılığıyla başa çıkamıyordur.

Elinin boynumun etrafına doluyor ve ensemi kavrayarak yüzümü ona çeviriyor. "Beni Cornwall'la tehdit etme." Sırıtıyor. Ve ağlama başlıyorum, tıpkı aptal, hormonları sapıtmış hamile bir kadın gibi. Anlamsız gözyaşlarımın arasında yüzündeki gülümsemenin silinip yerini endişeli bir ifadeye bıraktığını görüyorum. "Bebeğim şaka yapıyorum. Seni benden almak için cesedimi çiğnemeleri gerek. Bunu biliyorsun." Beni kollarının arasına çekiyor ve ben başımı boynuna gömerek aptal bir şekilde hıçkırıyorum. Şu an tamamen saçmalıyorum, bunu biliyorum. Beni asla bırakmaz. Derdim ne benim. "Ava bana bak."

Burnumu çekiyor ve berbat bir hâldeki yüzümü görebilmesi için başımı kaldırıyorum. "Çok şişman olacağım. Devasa! İkizler Jesse!" Hastanedeki sakinliğimden şimdi eser yok. Ona çığlık atan bebekler ve dengesiz ruh hâllerimle işkence etmenin düşüncesi beni artık eğlendirmiyor. Hayatımın her anında stres içinde olacağım. Yirmi altı yaşındayım. Sarkık bir karın ve çatlaklar istemiyorum. Bir daha asla dantel giyemeyeceğim. "Sen beni..." Kendimde bunu sesli söyleyecek gücü bulamıyorum.

"İstemeyecek miyim?" diyerek cümleyi benim yerime tamamlıyor. Başımı sallıyor, bu kadar bencil olduğum için çok aptal hissediyorum ama eğer bir daha bana sarıldığında ya da bana her baktığında yüzüne yerleşen o bakışı bir daha göremezsem ne yaparım bilmiyorum. Hafifçe gülümsüyor ve elini yanağıma koyarak, başparmağıyla küçük daireler çiziyor. "Bebeğim, böyle bir şey asla olmayacak."

"Bunu bilemezsin. Şiş bileklerim olduğunda ve bacaklarımın arasına bir kavun koymuşum gibi yürüdüğümde nasıl hissedeceğini bilemezsin."

Gürültülü bir kahkaha atıyor. "Böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen."

"Sana bir şey söylememe izin ver hanımefendi, her geçen gün seni daha fazla arzuluyorum ve sanırım sen benim bebeklerimi birkaç haftadır taşıyorsun." Eliyle karnımı hafifçe okşuyor.

"Henüz şişmanlamadım," diye mırıldanıyorum.

"Şişmanlamayacaksın Ava. Sen hamilesin ve sana hatırlatmama izin ver, içinde benden bir parça taşıyor, onu sıcak ve güvende tutuyorsun ve bu beni inanılmaz derece mutlu ediyor ve..." Yavaşça kalçalarını öne doğru itiyor. Sertleşmiş. "Bu benim seni daha fazla arzulamama sebep oluyor. Şimdi kapa çeneni ve öp beni karıcığım."

Ona alaycı bir bakış atıyorum ve beklenen baskılayıcı bakışlarını atıyor. Beni mükemmel bir şekilde yakalıyor ve ne-

redeyse üzerine atlıyorum. Hemen şu an karar veriyorum, bunun olmasına izin veremem. Yüzümün şekli değişene kadar kalçalarının altında olmalıyım. Ağrılar içindeyken dantel giyiyorum ve uğraşıyorum.

"Hımm, işte benim kızım," diye mırıldanıyor nefes alması için geri çekildiğimde. "Kahretsin Ava, şu anda o dantel iç çamaşırlarını parçalara ayırmayı ve seni burada becermeyi deli gibi istiyorum ama kimsenin bizi izlemesini istemiyorum."

"Umurumda değil," diyerek üzerine atlıyor, ağzını dilimle keşfederek, saçını sertçe çekiyorum. Az önce beni becermek istediğini söyledi. Nerede olduğunu umursamıyorum.

"Ava," diyor acı dolu bir kahkahayla. "Ya şimdi dur ya da olanlardan ben sorumlu olmayacağım."

"Seni hiçbir şey için sorumlu tutmayacağım." Vazgeçmiyorum. Tişörtünü çekerek kendimi erkekliğine bastırıyorum.

"Siktir kadın," diyerek inliyor.

Onu neredeyse ikna ediyorum ama sonra başımın yanındaki pencereye sertçe vuruluyor ve ben geri çekilip nefes alıyorum, hızlıca bitmek bilmez şehvetim büyüyor. Birkaç saniye boyunca nefes nefese bir şekilde birbirimize bakıyoruz ve sonra yavaşça başımızı pencereye çeviriyoruz.

Orada bir polis var. Ve pek de mutlu görünmüyor. Hızla Jesse'nin kucağından kaldırılıyor ve koltuğuma oturtturulduktan sonra kırmızının milyonlarca rengine bürünerek saçlarımı düzeltiyorum. Jesse kendime çeki düzen vermemi izlerken ukala bir şekilde sırıtıyor. "Bu sana gününü göstermiştir." Penceresini açıp bakışlarını polise çeviriyor. "Bunun için üzgünüm. Hamilede. Hormonları çıldırmış durumda. Ellerini benden uzak tutamıyor." Gülüyor ve ben nefesimi tutarak ona sertçe vuruyorum. Kıkırdıyor ve elimi tutup sıkıyor. "Gördünüz mü?"

Polis hafifçe boğazını temizliyor ve kızarıyor. "Evet...

Şey... Aaaa... Burası halka açık bir alan." Etrafını gösteriyor. "Başka yere gidin lütfen."

"Ziyaret için buradayız." Jesse penceresini kapatarak, yüzü kızarmış polisin daha fazla yolumuzu kesip bize uyarılarda bulunmasına engel olarak, hâlinden hoşnut yüzünü bana çeviriyor. Bu neşeli Jesse. Utanmaz, her zaman gibi ama harika, sevimli ve tamamen yaramaz. "Hazır mısın?"

"Beni uçağa götürdüğünü sanıyordum." Newquay'i seviyorum ve ailemi görmek için sabırsızlanıyorum ama şu anda istediğim şey Jesse'yle baş başa olmak.

"Götüreceğim, ama benim muhteşem kayınvalideme büyükanne olduğunu söyledikten sonra." Arabadan iniyor ve beni dehşete düşmüş ve bir anda annemi görüp ona haberi verme isteğimi kaybetmiş bir şekilde bırakıyor. Kapım açılıyor. "Hadi in."

Gözlerimi kapatarak biraz olsun cesaret toplamaya çalışıyorum. "Nereye geleceğini nasıl bildin?"

"Arayıp adresi sordum ve sanırım bu senin babanın arabası." Babamın Mercedes'ini gösteriyor. "Haksız mıyım?"

"Evet." Ailem kesinlikle bizi bekliyor.

Ön kapıya ulaştığımız sırada, Jesse elimi kaldırıp sevgiyle öperek bana göz kırpıyor. Huzursuz bir şekilde gülümsüyorum. Sonra koluma kelepçe takıyor.

"Ne yapıyorsun?" Onu itiyorum ama artık çok geç. Kelepçeyi taktı bile. "Jesse!"

Ön kapı açılıyor ve annem, kısa kot pantolonu ve krem rengi hırkasının içinde harika görünerek karşımızda beliriyor. "Kızım evde!"

"Merhaba anne," diye şakıyor Jesse, kelepçeli ellerimizi kaldırıp yüzünde bir sırıtmayla el sallayarak. Bunu yapacağını biliyordum ve benim zavallı annem şaşkınlıktan dilini yutmuş olsa da, kocaman gülümsememe engel olamıyorum. Oyunbaz ve sevimli.

Annem hızla kendine geliyor ve hızla dışarıya şöyle bir göz atıp Jesse'nin kolundan tutarak bizi içeri çekiyor. "O kelepçeyi kızımın kolundan çıkar hemen, seni yaramaz çocuk."

Kahkaha atıyor ve kelepçeyi çıkarıp, Elizabeth'in tekrar gülümsemesine sebep oluyor. "Mutlu musun?"

"Evet." Jesse'nin omzuna hafifçe dokunduktan sonra beni kollarının arasına çekiyor. "Seni görmek çok güzel hayatım. Misafir odasını sizin için hazırladım."

"Kalıyor muyuz?" diye sordum, ben de ona sarılırken.

"Sabah uçağımız var," diyor Jesse "Annen seni ondan sakladığımı düşünmeden önce bir ziyaret etsek iyi olur diye düşündüm."

Annem beni bırakıyor ve Jesse'yi kollarının arasına alıyor. "Onu getirdiğin için teşekkürler," diyor ona biraz daha sıkı sarılarak.

Jesse'nin de ona sarılmasını izlerken gülümsüyorum, oysa annemin omzunun üzerinden bana gözlerini deviriyor. Tüm bunlar ona göre değil. Haftanın herhangi bir günü bana sahip olabileceğini biliyorum ama gerçekten deniyor ve bunu yaptığı için onu biraz daha fazla seviyorum.

"Zamanını iyi değerlendir çünkü sabah onu buradan kaçıracağım."

"Evet, evet biliyorum." Onu serbest bırakıyor. "Joseph! Geldiler! Ben çay yapacağım."

Onu mutfağa doğru takip ediyoruz ve ailemin evinin her bir mükemmel köşesine bakarak etrafı inceliyorum.

Babam mutfakta oturmuş gazete okuyor. "Merhaba baba!" Ona doğru eğilip yanağından öpüyorum ve her zamanki gibi bu onun gerilmesine sebep oluyor.

"Ava, nasılsın?" Gazetesini bırakıp elini babamın yanındaki sandalyeye oturan Jesse'ye çeviriyor. "Sana gününü gösteriyor mu?"

"Tabii ki." Bana bir bakış atıyor ve ben de ona kötü kötü bakıyorum.

Banyoya gidip geldikten sonra kocam ve babamla birlikte masaya oturuyor ve sessizce onların sohbetini ve annemin bir yandan çay yapıp bir yandan ara ara konuşmaya katılmasını izliyorum. Bu harika bir manzara. Çok mutluyum.

"Bugün akşam yemeği için Windmill'e gidebileceğimizi düşündüm." Annem çayı masaya bırakıyor.

"Aşağıya gezmeye gideceğiz. Harika bir akşam olacak."

Babam homurdanarak kabul ediyor, büyük bir bira bardağını dört gözle beklediğine şüphe yok. Karar verilmiştir o zaman."

"Harika." Jesse elini dizime koyuyor ve sıkıyor.

Evet, harika.

22

"Bayanlar önden." Jesse kapıyı açık tutuyor ve ben yanından geçip gidiyorum. "Joseph."

"Sağ ol Jesse." Babam dümdüz ilerleyerek, şöminenin oradaki masaya kadar bize liderlik ediyor, kış ayları boyunca süren çatırtılar, normal seyri ve parlaklığının aksine mumların düzeni dağılmış.

"Ne içersiniz?" diye soruyor Jesse, benim için bir sandalye çekerek ama sonra sandalyenin tahta ve pek de rahat olmadığını fark ederek oturmama engel oluyor. Ardından beni ayakta tutarak benim için yakındaki arkası yüksek, kollarıyla, yeşil, muhteşem, kadife döşemeli bir sandalye çekiyor.

"Ben bir kadeh beyaz şarap alacağım." Annem eğiliyor ve menüyü görebilmek için gözlüklerini çıkarıyor.

"Benim için de büyük boy bir Carlsberg lütfen," diyor babam.

"Ve benim güzel sevgilim içinse?" diye soruyor Jesse, beni rahat koltuğa oturturken.

"Su lütfen." Hiç düşünmeden siparişimi veriyorum. Annem başını menüden hızla kaldırıyor.

"Şarap içmeyecek misin?" Gözlüklerinin ardından bana bakarken şaşkın görünüyor.

Yerimde kıpırdanıyorum ve Jesse sandalyemi masaya doğru itiyor. "Hayır, sabah erken kalkmamız gerekiyor," diyerek geçiştiriyorum, elime bir menü alarak.

Hâlâ şaşkın görünüyor ama konuyu uzatmıyor, bunun yerine menüdeki günün yemeğini gösteriyor.

Jesse'nin sıcak nefesini ensemde hissediyorum. "Seni seviyorum." Yanağımı öpüyor ve uzanıp yanağını okşuyorum.

"Biliyorum."

İçeceklerimizi almak üzere masadan ayrılıyor ve annemin menüdeki her şeyi babama okuyuşunu ve sonra barın etrafında birçok kara tahtaya yazılan günün yemeğini ezberden anlatışını izliyorum.

"Dan'den haber aldın mı?" diye soruyorum.

"Evet, bugün aradı hayatım," diyor annem. "Dün öğlen yemeğini birlikte yediğinizi söyledi. Ne kadar harika. Ona tatile gitmeden önce buraya geleceğini söyledim ama bilmiyordum. Jesse'nin ona söylememesine şaşırdım."

Ben şaşırmıyorum ama annem kardeşim ve kocam arasındaki nefret savaşından tamamıyla habersiz görünüyor. "Son dakikada karar verdik." Umursamaz bir şekilde başımı sallıyorum. "Jesse muhtemelen unuttu." Biraz suçlu hissediyorum. Dan'e Londra dışına çıkacağımı haber vermek aklımın ucundan bile geçmemişti.

Masaya bir tepsi bırakıldığında annem daha fazla soru soramıyor. Herkes içeceğini alıyor ve annemle babam içkilerini yudumlarken keyifle mırıldanıyor. Kendi dolu bardağıma heyecanla bakıyorum ve sonra annemin şarap bardağına bakıp iç çekiyorum.

"Ne alıyorsunuz?" diye soruyor annem. "Ben sanırım deniz ürünleri tabağı alacağım."

Öne doğru eğilip Jesse'nin elindeki menüye bakarken, elimi dizine koyuyorum. O da elimi tutuyor ve gözlerini menüden ayırmadan öpüyor. "Sen ne yemek istersin bebeğim?"

"Emin değilim."

"Ben sarımsaklı midye alacağım," diyor babam, ağız sulandıran deniz yemeklerinin bulunduğu tabelayı işaret ediyor. "Çok lezzetli." Ağzını şapırdatıp, birasından bir yudum alıyor.

İki arada kalıyorum. Deniz ürünleri olmalı, özellikle de denize bu kadar yakınsanız ama ne yemeliydim? Deniz ürünleri tabağı, kabuklular, midye, yengeç ve büyük karides veya sarımsaklı midye, taze pişmiş ekmek? Karnım, acele etmem için beni zorlayarak, şişip gurulduyor. "Karar veremiyorum."

"Ne düşündüğünü söyle. Ben de sana yardımcı olayım." Jesse bana bakıp onu ne istediğimi söyleyerek aydınlatmamı bekliyor.

"Midye ya da deniz ürünleri tabağı," diye şakıyorum.

Gözlerini kısıyor ve, "İkisi de olmaz!" diye haykırarak, kadehleri şaşkınlıktan havada asılı kalmış ailemin dikkatini çekiyor.

"Neden?" Ona dönüyorum ama nedenini anlıyorum. O kitapta bununla ilgili bir şey okumuş. "Ah hadi ama Jesse!"

Başını sallıyor. "Asla olmaz hanımefendi. Hiç şansın yok. Balıklarda, doğmamış bebeklerin sinir sistemine etki eden bir tür cıva var. Bu konuda bana itiraz etmeyi deneme bile."

"Bir şey yememe izin verecek misin?" Kaşlarımı çatıyorum. Deniz ürünlerini seviyorum.

"Evet. Tavuk, et. İkisi de protein yüklü ve bebeklerimiz için iyi."

Öfkeli bir şekilde iç çekiyor ve öfkeli bir şekilde suyumu elime alıyorum. Aklımı kaybedeceğim ve bebekler doğduğunda Prozac kullanıyor olacağım.

Duygusal kırgınlığımla o kadar meşgulüm ki, karşıda oturan ebeveynlerimin yüz ifadelerini anlamam zamanımı alıyor.

Ah siktir!

"Yaptığını beğendin mi Ava?" mırıldanıyor Jesse, menüsünü masanın üzerine bırakırken. Ona hayret dolu gözlerle bakıyorum. Ben mi?

"Hamile misin?" diye haykırıyor annem, belli ki bu bilgi aşırı geldi.

"Ava?" diye bastırıyor babam ben bakışlarımı önündeki menüye odaklanmış olan Jesse'den çekmediğim zaman.

Cesaretlenmek için derin bir nefes alıyorum ve dişimi sıkıyorum. "Sürpriz," diye fısıldıyorum, zayıf bir bahane gibi.

"Ama daha yeni evlendiniz!" diyor annem "Çok yeni!"

Babamın sakinleştirici bir şekilde onun omzuna dokunmasını izliyorum ama bu onu durdurmuyor. Birazdan ken-

dini kaybedeceğini biliyorum bu durumda, Jesse de kendi tarzında olaya müdahale edecek. Annemin onu eleştirmesini kabullendiğini hayal bile edemiyorum. Haklı ama. Sadece birkaç haftadır evliydik. Çok yeni değildik ama yeni sayılırdık. Ona ne kadarlık hamile olduğumu söylemeye cesaret edemiyordum.

Boşlukları doldurup bu adamla tanıştıktan ne kadar kısa süre sonra hamile kaldığımı hesaplayacaktır. Jesse gibi, babam gibi, ben de sessizliğimi koruyorum. Ah hayır, annem daha yeni başlıyor. Şarap bardağını sımsıkı tutuşundan ve derin derin nefes almasından bunu anlayabiliyorum.

Ve bakışları irileşip Jesse'ye çevirdiğinde endişelenmeye başlıyorum. "Zorunlu bir evlilikti değil mi? Onunla evlendin çünkü zorundaydın!"

"Teşekkürler," diyerek gülümsüyorum, söylediği şeyin ne kadar uygunsuz olduğunu düşünerek.

"Elizabeth," Jesse sert bakışları ve titreyen çenesiyle öne doğru eğiliyor. Olacaklardan korkuyorum. "Böyle olmadığını biliyorsun." Sesi çok sakin çıkıyor ama sesindeki rahatsız olmuş tınıyı duyabiliyorum ve onu suçlayamam. Hakarete uğradı ve ben de öyle.

Annem hafifçe homurdanıyor ama o bir şey söyleyemeden önce babam araya giriyor. "Yani düğünde bilmiyordunuz?"

"Hayır," diyerek hızla cevap veriyorum, reflekslerim beni terk etmeden önce bardağımı elime alıp iki elimle sıkıca kavrıyorum.

"Anlıyorum," diyor babam ve iç çekiyor.

"Buna inanamıyorum," diye huysuzlanıyor annem. "Hamile bir gelin tek bir anlama gelir."

"O zaman kimseye söyleme," diye çıkışıyorum, anneme ve tepkisine tamamen sinir olmuş bir şekilde. Onu suçlayamam. Bu şoke edici bir durum, tahmin edebileceğinden daha da şaşırtıcı ama Jesse'yle evlenmekte bu yüzden acele ettiğimi söylemesi? Bu benim öfkeden deliye dönmeme se-

bep oluyor. Jesse'nin nasıl hissediyor olabileceğini tahmin bile edemiyorum. Titreyen, gergin bedeni bunun işareti olmalı ve sol elimi tutup alyansımla oynamaya başladığında, annemin canına okuyacağını biliyorum.

Öne eğiliyor ve ben gözlerimi yumuyorum. "Elizabeth, öylesine becerdiği bir kızla sırf sorumluluk duygusu yüzünden evlenecek on sekiz yaşında bir ergen değilim." Anneme bağırıyor sayılmaz ama gözlerimi açtığımda hemen onun bükülmüş dudaklarını görüyor ve nasıl bir hiddetle karşı karşıya olduğumuzu anlıyorum. "Ben otuz sekiz yaşındayım. Ava benim karım ve öfkelendirmek ya da üzmek istemiyorum, o yüzden ya bu durumu kabullenip bizi tebrik edersin ya da böyle devam edersin ve ben de karımı hemen şimdi eve götürürüm." Hâlâ yüzüğümle oynuyor ve az önce benim aşırı tepki veren anneme gününü oldukça sert bir şekilde göstermiş olsa da onu öpebilirim. Ve tokatlayabilirim de. Beni öfkelendirmek istemiyor mu? Bunu ondan duymak gerçekten harika.

"Hadi biraz sakinleşelim olur mu?" diyor babam, tamamen sakin ve yumuşak bir şekilde. Kaçınmaya meyilli değil ama aynı zamanda bu yüzleşmenin meraklısı da değil. Anneme uyarıcı bakışlar attığını görüyorum. Bu babamın nadir ortaya çıkardığı ve sadece gerekli durumlarda karısına gösterdiği bir yanı. Şu an kesinlikle gerekli.

"Ava," diyor babam masanın karşısından bana gülümseyerek. "Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye cevaplıyorum hızlıca, Jesse'nin elimi sıktığını hissederek. İyi yerine söyleyecek başka bir şey bulmam gerekiyor. "Harika. Daha mutlu olamazdım." Babamın gülüşüne karşılık veriyorum.

"Sorun yok o zaman. Onlar evliler, maddi durumları da iyi." Gülüyor. "Ve ikisi de yetişkin insanlar Elizabeth. Kendine gel. Büyükanne olacaksın."

İncinmiş hissediyorum. Az önce olanlardan sonra bir çift ergen olduğumuzu düşünebilirdiniz. Çileden çıkmış bir şe-

kilde başını sallayan Jesse'ye mahcup bir şekilde gülümsüyorum.

"Ben büyükanne olmayacağım!" diye haykırıyor annem. "Ben kırk yedi yaşındayım." Saçlarını savuruyor. "Belki anneanne olabilirim," diye şakıyor.

"Ne istersen onu olabilirsin Elizabeth." Jesse menüyü eline alıp konuyu kapatmaya çalışıyor.

"Ve sen de sözlerine dikkat etmelisin Jesse Ward!" Uzanıp menüsünün uç kısmına vuruyor ama Jesse özür dilemiyor. "Dur bir dakika!" diye haykırıyor.

"Neden?" diye soruyor babam.

Annemin bakışları Jesse ve benim aramda tekrar tekrar gidip gelerek, ardından kaşlarını kaldırmış bir şekilde neden durduğumuzu açıklanmasını bekleyen Jesse'ye bakıyor. "Bebekler dedin. Çoğul kullandın. Bebeklerimiz dedin."

"İkizler," diyerek gülümsüyor Jesse, tüm rahatsız olmuş ve çılgına dönmüş yüz ifadesi silinip giderken. Hafifçe karnımı okşuyor. "İki bebek. İki torun."

"Şey, vay canına," diyerek kahkaha atıyor babam. "Pekâlâ, bu harika haber. Tebrikler!" Göğsü gururla kabararak benim hafifçe gülümsememe sebep oluyor.

"İkizler mi?" diyerek araya giriyor annem. "Ah Ava hayatım! Çok yorulacaksın. Sen ne..."

"Hayır, yorulmayacak," diyor Jesse, annem cümlesini tamamlayamadan önce araya girerek. "Ben yanında olacağım. Konu kapanmıştır."

Annem yavaşça arkasına yaslanıp çenesini kapıyor ve ben iç çekerek olduğum yerde eriyorum. Evet, o yanımda olacak.

"Ve biz de yanında olacağız hayatım," diyor annem sessizce. "Çok üzgünüm. Sadece biraz şaşırdım." Öne eğilip elini uzatıyor. Elini tutuyorum. "Biz her zaman yanında olacağız."

Gülmüyor ve aslında yanımda olamayacaklarının farkına varıyorum. Londra'dan çok uzakta yaşıyorlar ve Jesse'nin ailesi de ortada olmadığına göre, birkaç saat huzur bulmak adına arayabileceğim hiçbir büyükanne ya da büyükbaba

olmayacak. Torunlarını görebilmesi için anneme geçerken uğrayıp onunla çay içemeyeceğim. Jesse'nin elimi daha fazla sıkmasıyla kötü düşüncelerimden sıyrılıyorum. Ona bakıyorum ve o da doğruca gözlerimin içine bakıyor.

"Ben yanındayım," diyerek tekrar ediyor, sanki aklımı okumuşçasına. Muhtemelen okudu da.

"Karar verdiniz mi?"

Başımı kaldırıyor ve elinde bir not defteri ve kalemle siparişlerimizi almayı bekleyen bir garson kız görüyorum. Kocaman gülümsüyor ve Jesse'ye kocaman gülümsüyor. "Ben bir biftek alayım lütfen," diyorum, elim içgüdüsel olarak Jesse'nin dizine kayıp, birilerinin canına okuma sırası bana geçince. Hiçbir şey yazmıyor ya da bifteğimi nasıl istediğimi sormuyor. Sadece hülyaları gözlerini durmadan etrafa süzerek lordumun güzel yüzüne bakıyor. "Ben bir biftek alayım," diyorum lütfen demeden. "Orta pişmiş olsun."

"Efendim?" Gözlerini, gülümseyişini okuyormuş gibi yaptığı menünün ardında saklayan Jesse'den çekiyor.

"Biftek. Orta pişmiş. Senin için yazmamı ister misin?" diye soruyorum sertçe. Jesse'nin kıkırdadığını duyuyorum.

"Ah, elbette." Hızla yazmaya başlıyor. "Ve sizin için?" diye soruyor aileme bakarak.

"Ben midye alacağım," diyor babam.

"Ve ben de deniz ürünleri tabağı alacağım," diye şakıyor annem. "Ve bir kadeh şarap daha." Kadehini kaldırıyor.

Garson kız, Jesse'ye dönmeden önce tüm bunları yazıyor. Yine gülümsüyor. "Siz ne alırdınız efendim?"

"Siz ne önerirsiniz?" Sadece bir kadına ait olan gülüşüyle, kızı birkaç metre ileri savuruyor.

Onun kızarmış bir şekilde atkuyruğunu savurmasını izliyorum. "Kuzu etimiz güzeldir."

"Benimle aynı şeyi alacak." Menüleri toplayıp garson kıza uzatıyorum, tatlı tatlı gülümseyerek. "Orta pişmiş."

"Ah?" Doğrulama için Jesse'ye bakıyor.

"Karım ne derse o." Öne eğilip kolunu omzuma atıyor

ama gözlerini garson kızdan ayırmıyor. "Bana ne söylerse yaparım, o yüzden biftek yiyecekmişim gibi duruyor."

Benim bakışlarım sertleşince annemle babam gülüyor ve garson kız hızla siparişleri not defterine yazarken muhtemelen onun da ona söylenen her şeyi yapan bir lordu olmasını diliyor. "Sen imkânsızsın," diyorum sessizce annemle babam kıkırdarken.

"Ava, bu yaptığın gerçekten çok ayıptı," diyor annem uyarıcı bir ses tonuyla. "Jesse kendi siparişini kendi verebilir."

"Sorun değil Elizabeth." Jesse boynumu biraz daha emiyor. "Ne sevdiğimi biliyor."

"Sen imkânsız olmayı seviyorsun," diye çıkışıyorum, yanağımı kirli sakallarına sürterek.

"Kıskançlıktan gözünün döndüğünü görmeyi seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni neredeyse bu masaya yatırıp sertçe becerebilirdim."

Kimsenin duymadığını bildiğim görgüsüz sözcükleri karşısında irkilmiyor ya da nefesimi tutmuyorum. O sözcükler kesinlikle sadece benim duyabileceğim şekilde söylenmişti. Ona dönüyor ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Beni gerçekten becermeyeceksen, becermek kelimesini kullanmaktan vazgeç."

"Sözlerine dikkat et."

"Hayır."

Gülüyor ve boynumu ısırıyor. "Ukala."

"O zaman kadeh kaldıralım!" Babamın keyifli ses tonu özel anımızı yarıda kesiyor. "İkizlere!"

"İkizlere!" diyerek şakıyor annem ve hepimiz tarafından onaylanan bir gerçekle, gerçekten çok şişmanlayacağım, bardaklarımızı birbirine vuruyoruz.

Jesse hesabı ödedikten sonra, yavaşça ailemin evine doğru yürüyoruz. Eve doğru sohbet ederek yürüdüğümüz sırada

annem Jesse'ye etrafı gösteriyor. Eve vardığımızda, babam her zamanki koltuğuna oturup kumandayı eline alıyor ve annem su ısıtıcını çalıştırmak için mutfağa gidiyor.

"Yatmadan önce çay içmek ister misiniz?" diye soruyor annem.

Jesse mutfağın karşısından bana bakıyor ve esnediğimi görüyor. "Hayır, Ava'yı yatağa götürüyorum. Hadi hanımefendi." Bana doğru geliyor ve elini omuzlarıma koyup, ardından beni mutfaktan dışarıya çıkarıyor. "Annene iyi geceler de."

"İyi geceler anne."

"İyi uykular," diyor annem, ısıtıcıyı çalıştırırken.

"Babana iyi geceler de," diyor Jesse salondan geçtiğimiz sırada.

"İyi geceler baba."

"Size de iyi geceler." Babam bakışlarını televizyondan ayırmıyor bile.

Merdivenlerden yukarıya doğru itiliyor, misafir odasına ulaşana kadar koridor da ilerletiliyorum. Odaya ulaştığımızda kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyor. "Fena değildi," diyorum, elbisem başımdan çıkarıldığı sırada.

"Öyleydi ama annen hâlâ bir baş belası," diye cevaplıyor Jesse. "Bana bileklerini uzat."

Bileklerimi uzatıyor ve onu Rolex'imi çıkarıp komodinin üzerine koymasını izliyorum. "Onun yine canına okudun," diyerek gülümsüyorum.

Boynuma uzanarak, krem rengi dantel şalımı çıkarmaya başlıyor. "Eninde sonunda öğrenecek." Şalım çıkınca elmasım ortaya çıkıyor ve Jesse elması düzelterek gülümsüyor. "Sürekli temas hâlinde olacağımız birkaç güne hazır mısın?"

"Sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum hiç düşünmeden, uzanıp gömleğinin düğmelerini açıyor ve bir iç çekişle omuzlarından aşağıya indiriyorum. "Çok mükemmelsin." Öne eğiliyor ve göğsünü öpüyorum, dudaklarında duraksayıp, bırakarak.

"Biliyorum," diyerek onaylıyor, şaka yapmadan ya da iğnelemeden. Kendini beğenmiş sersem.

Gömleğini bırakıyor ve pantolonunun düğmelerini açarak ellerimi arkasına dolayıp sert kalçalarını kavrıyorum. "Bunu seviyorum." Kavrarken, tırnaklarımla kazıyorum.

"Biliyorum," diyor bir kez daha, beni gülümseterek. Ellerim bacaklarına ulaştığında hafifçe aletini kavrıyorum. Her zamanki gibi sert. "Ve bunu ne kadar sevdiğimi de biliyorsun."

Dişlerinin arasından derin bir nefes alıyor ve kalçalarını geri çekiyor ama ben tutuşumu koruyorum.

"Ava bebeğim, sana ailenin evinde sahip olmamın imkânı yok."

"Neden?" diye söyleniyorum. "Sessiz olabilirim." Hemen baştan çıkarıcı ruh hâlime bürünüyorum.

İnanmayan gözlerle bana bakıyor ve öyle olmalı da. Sessiz olacağımı garanti edemiyorum. "Olabileceğini sanmıyorum."

Dizlerimin üzerine çöküyor ve ayakkabılarının bağlarını çözüyorum. Ayakkabılarını çıkarabilmem için ayaklarını tek tek kaldırıyor ve ben onları çoraplarıyla birlikte çıkarıyorum. Kot pantolonun belini tutarak yavaşça bacaklarından aşağıya kaydırıyorum. "Neler yapabileceğimi görsen şaşardın. Kaldır." Bileğine dokunuyorum.

"Sana neler yaptırabileceğimi görsen şaşırırdım demek istiyorsun galiba." Ayaklarını kaldırıyor ve ben de pantolonu ve iç çamaşırını bacaklarından çıkarıyorum. "Ve ben hiç şaşırmam. Üzerinde bu etkiye sahibim."

Aşırı gelişmiş egosunu tatmin etmek yerine eğilip ayağının ucunu öpüyorum ve sonra dudaklarımı bileklerine bastırarak, dilimle daireler çizerek yukarı doğru tırmanıyorum. Acele etmiyor, avuçlarımı bacaklarının ön kısmına bastırarak dudaklarım teninin her kısmını keşfettiği sırada ona dokunuyorum ama kısa süre sonra başladığım işi bitirmek istememe rağmen kendimi boynunda buluyorum.

Kokusunu içime çıkıyor ve tavana baktığı için normalden daha yukarıda duran çenesine ulaşabilmek için parmak ucunda yükseliyorum. Uzanamıyorum. "Sorun ne?"

"Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum." Sesinden acı çektiği anlaşılıyor.

"Kendini kontrol etmeni istemiyorum."

"Böyle söyleme Ava."

"Kendini kontrol etmeni istemiyorum," diyerek tekrar ediyorum, alçak ve gırtlaktan gelen sesle boynunu ısırırken.

Hızlı hareket ediyor. Kolları belime dolanıyor ve bir kükremeyle en yakındaki duvara itiliyorum. Kendimden geçmiş durumdayım ve sakin davranmaya çalışıyorum ama dudaklarım ayrılmış bir şekilde ağır ağır, şaşkınca nefes alıyorum.

"Sanırım az önce ses çıkardın," diyor sessizce, yüzümün bir tarafını tutup dudaklarını kulağıma bastırarak. Dudaklarımı kapatıyor, gözlerimi sımsıkı yumuyor ve başımı duvara yaslıyorum. Odaklanmam gerek çünkü bu işi benim için zorlaştıracak, hatta zorlamasa bile. "Şimdi beni iyi dinle." Bir elim yanağımda dururken ve dudakları kulağımın yanındayken, sütyenimi açıyor.

"Ailen benden hoşlanıyor. Bunu mahvetme."

Ah Tanrım kendime olan güvenimi hızla kaybediyorum. Acı çekerek alt dudağımı ısırıyor, sızlayıp sertleşene kadar göğüslerimi ağzına alıp emmek için eğilmeden önce dantel sütyenimi vücudumdan çekip, yere atarken, sessiz kalmakta kararlı. Kafamı duvara yaslıyorum, zevkten bir inilti koyuvermemeye çalışırken suratım dağılıyor.

Başaramıyorum.

"Ah Tanrım," diye inliyorum, başımı tekrar duvara çarparak.

"Ah tatlım," tekrar dudaklarıma dönüyor. "Kendine hâkim olamıyorsun değil mi?"

Başımı utanmaz bir şekilde sallayarak onu onaylıyorum. "Hayır."

"Ve bu da ikimizin de bildiğini bir şeyi doğruluyor, değil

mi?" Çıplak kalçalarını ileri doğru hareket ettirerek, parmak uçlarımda yükselip bana sürtünmesinden kaçmaya çalışıp kontrolümü daha çok kaybetmeme sebep olarak.

Yine başarısız oluyorum. "Evet," diyor ve soluyor, kontrolsüz bir şekilde ve çıplak omuzlarına doğru tutunuyorum.

"Ve bu şey ne Ava?" dudağımı ısırıyor ve cevap vermemi beklerken dudağımı dişlerinin arasında tutuyor.

"Kontrol sende."

Gözleri memnuniyetle parıldıyor ve onu kendime çekmek için ileri uzanıyorum ama başını hafifçe sallayarak geriye çekiliyor.

"Az önce kontrolün kimde olduğunu konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Elimi itiyor. "Ve ailenin gözünde şu anda sahip olduğum konumu korumam gerek, bu yüzden sessiz olacaksın." Anladığımı söylememi bekleyerek bana bakıyor. Anladım ama kesinlikle sessiz olacağıma söz veremem. "Sessiz olabilir misin Ava?"

Yalan söylüyorum. "Evet." O ve onun potansiyeli tarafından pusuya düşürüldüm ve eğer bu beni yatağa götürüp sarılıp uyuyacağı anlamına geliyorsa, hayır demeyeceğim. Hamilelik bana tuhaf şeyler yapıyor. Her zamankinden daha çaresiz durumdayım, bu sanki mümkünmüş gibi.

Tembelce gözlerini kırpıştırırken, uzanıp elimi saçlarımdan çektiği sırada belli belirsiz bir gülüş yüzüne yerleşiyor. "Bir sorunumuz var gibi," diye fısıldıyor. "Kıpırdama." Geri çekiliyor ve bir şeyi alıyor ve tekrar bana geldiğinde kafam karışıp, arkasında ne sakladığını anlamaya çalışıyorum.

Yerimde kıpırdanıyor, kıvranıyor ve arkasındaki sakladığı kahrolası şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama beni uzun süre merakta bırakmıyor. Ellerini önüne getiriyor ve elinde dantel şalımı tutarak, yumruklarının etrafına sarıp geriyor.

"Sanırım buna sessiz becerme diyeceğiz." Şalı ağzıma doğru getiriyor ve dudaklarımın arasına geçiyor. Dilini serbest bırak," diye buyuruyor, şalın uçlarını başımın arkasına

götürüp sıkıca düzgünce ama çok da sıkmadan bağlayarak. "Eğer çığlık atmak istersen bunu ısır, tamam mı?"

Başımı sallıyor, o eğilip benim külotumu çıkarırken onu izliyorum. Kısa süre sonra dilinin bacağımın iç kısmına sürtündüğünü hissediyorum. Çığlık atmak istemiyorum ama yine de şalı ısırıyorum. Gözlerim kapanıyor, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Parmaklarını benimkilere doladığı sırada derin derin soluyor ve kolumun için kısmındaki hassas deriyi yumuşacık ve acı verecek şekilde öpmeden önce ellerimi arkamdaki duvara bastırıyor. Sadece sabırsızlandığım için çığlık atmak zorunda kalacağımdan korkuyorum hemen. "Sanırım bu işi yatarak yapacağız." Alçak, kendinden emin sesi kendimi kontrol edebilmek için dua etmeme sebep olurken, o ellerimizi aşağı indirip, hâlâ parmaklarımız birbirine kenetliyken, geriye doğru yürümeye başlıyor ve beni onunla birlikte hareket etmeye zorluyor. Zorlanmaya ihyacım varmış gibi. Bu adamı nereye giderse takip ederim ben. Bu yerin yatak olması ya da dünyanın sonu olması önemli değil.

Beni nazikçe yatağa bırakıyor ve burnumun ucunu öpüp, saçlarımı yüzümden çekiyor ve hızla yüzüstü döndürülüp, bacaklarımdan kaldırılıyor ve yatakta aynı hizada kalıp ata biner gibi oturabilmesi için öne doğru uzandırılıyorum. Öne doğru kayarak bir eliyle erkekliğini bir eliyle de bacağımı havada tutuyor. Açıklığıma ulaşana dek öne doğru kendini itmesini izliyorum. Eğer yapabilseydim, haykırırdım ama yatak başını tutmak için arkama ulaşmaya çalışıyorum. Beni arkamdan yatağa bastırsa da sırtım geriliyor. Bu tam bir işkence.

"Ava," diyor, ayağımı öperek. "Hiçbir şey bununla boy ölçüşemez." Yavaşça içime doğru kayınca başı geriye düşüyor. Mutlak mutluluktan gözlerimi kapamak için duyduğumu dayanılmaz arzuya karşı geliyorum, böylece onu izleyebilirim.

Çenesi gergin, bileğimdeki tutuşu gittikçe sıkılaşıyor, boştaki eli belime yerleşiyor ve gövdesi gerginleşip, her bir

kası belirginleşip, dışa çıkıyor. Kaslarına dokunmak istiyorum ama beni kendimden geçiren zevk, hareket etmeme engel oluyor. Haklı. Hiçbir şey bununla boy ölçüşemez. Bu kahredici bir şekilde güzel ve onun üzerinde hareketsiz kalmış, tamamen onun tarafından ele geçirilmiş durumdayım. Ona delicesine âşığım.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?" diye soruyor yavaşça geriye çekildiği sırada. Kaslarının hareketlerine kenetlenmiş durumda, başını öne eğdiğini ve beni incelediğini fark edemiyorum. Ağzımı bağlıyor, beni zevkle dolduruyor ve sonra benden imkânsızı mı istiyor? Ona cevap vermemi mi istiyor? Buna ihtiyacım olmamalı, cevabı çok ama çok iyi biliyor ama yine de başımı sallıyorum. Gülümsemiyor ya da cevabımdan memnun olduğunu belli eden hiçbir şey yapmıyor. Sadece en derinden beni doldurmaya devam ederek, beni sessiz cevabım için ödüllendiriyor. "Ben de gördüklerimi beğendim." Kalçalarının kusursuz hareketleriyle kutsanıyorum. Zevkten haykıramıyor olabilirim ama inleyebilirim. Öyle de yapıyorum.

Hafifçe geri çekilerek, tekrar içime giriyor. Düzenli bir ritim tutturuyor. Kontrollü, sabit ve son derece güçlü bir şekilde ilerliyor ama bunu hiç zorlanmadan yapabildiğini biliyorum. Bu konuda kararlı. Şımartılıyorum. Delicesine seviliyorum.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca bununla yaşayabilirdim.

Girdiğinde tekrar inliyorum ve dişlerinin bileğimi sıyırdığını hissettiğimde başım hızla kalkıyor ve beklenmedik bir şekilde tüm vücudumdaki hararetli titremeyi atlatıyorum ama kalçalarımın arası oldukça hassas.

"Kontrolünü kaybediyorsun," diyor usulca, dizlerinin üzerinde daha çok yükselip, alt bedenimi onunla birlikte çekerken. Başımı sallamaya başlayıp, yatak başlığındaki tutuşumu sıkılaştırıyor ve arkamı dönebilmek için bedenimi çeviriyorum. Boşuna uğraşıyorum. Ona asla karşı gelemem. Kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni istediği yerde tutuyor. "Bana

karşı gelme Ava." Popoma sert ama dikkatli bir şaplak atıyor. Sahip olduğunu bildiğim gücün yakınından bile geçmiyor ama hâlâ çok iyi.

Buna ihtiyacım yok. Bunun için yanıp tutuşuyorum. Arada büyük bir fark var ama benim doymak bilmez arzularım bir süredir güzel ve düzgün bir şekilde tatmin ediliyor ve şu anda da beklediğim bu. O da tıslamasını tekrardan önlüyor. Şah ısırıp, boğuk bir çığlık atıyorum.

"Seni delirtiyor muyum bebeğim?" diye soruyor, hızla mükemmelliğe dönerken kendini beğenmiş bir şekilde. Ona bakmıyorum. Gözlerimi kapatıyor ve o bana kendimi kontrol etmemi söylemeden önce dikkatimi bacaklarımın arasındaki sızlamaya veriyorum. Beni yönlendiriyor ve bunu yavaş ve uğraşsız bir şekilde yapıyor olsa da, hâlâ çok derin ve hâlâ zevk verici ve yine de şiddetle patlayacağım.

"İyi gidiyorsun Ava." Bastırıyor, eziyet ediyor, içimden çıkıyor. "Benim baştan çıkarıcım gittikçe daha güçleniyor." Geri çekiliyor, sürtünüyor ve tekrar içime giriyor.

Hafifçe inliyor, yatak başlığını tutan ellerimi esnetiyorum. Bedenim içindeki hareketleri kelimelerle anlatamayacağım kadar iyi. Çok iyi. Kahretsin! Adını haykırmaya çalışıyorum ama tek çıkarabildiğim boğuk, işitilemez bir feryat.

"Ava!" diyerek gürültülü bir şekilde fısıldıyor. "Kapa çeneni!" Bu ağır taleple birlikte kalçalarının vuruşu daha az kontrol edilebilir hâle geliyor. Bu sadece çığlık atmama sebep oluyor ama bu daha anlaşılır bir çığlık. Bacaklarımın arasında ağzını döndürüp, ısırıyorken zevkten doruklardayım ve sonra başparmağı klitorisime daireler çizmeye başlıyor. Budur. Yutkunuyorum, her bir kasım kasılıp, fuları biraz daha ısırırken vücudum kaskatı kesiliyor. Konuşabilsem, her yerimin becerilmekten yandığını, bunun kesinlikle mükemmel olduğunu söyleyeceğim. Titriyorum, inliyorum ve Jesse hâlâ devam ediyor, hâlâ sert ve hâlâ ayak bileğimi ısırıyor. Zevkten dört köşeyim ama hâlâ devam ediyor, devam ediyor, devam ediyor.

Bacağım serbest bırakılıp sırtüstü dönmeme müsaade edildiği zaman, son derece hâlimden memnun bir şekilde sırtüstü uzanıyorum. Tükenmiş durumdayım ama hâlâ, o kendini en derinlerimde gömülü bir şekilde tutup, bacaklarımın arasında kalabilmek için, bacaklarımı tutarken utanmadan onu almaya devam ediyorum.

"İyi mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırıp bana kendinden emin gözlerle bakarken. Başımı sallayıp, onları her ne kadar Jesse'nin yakışıklı yüzüne kenetlenmiş bir şekilde tutmak istesem de gözlerimi kapatıyorum. Ayrıca saçlarını da hissetmek ve çekmek istiyorum ama ellerim yatak başlığına yapıştırılmış durumda. "Benim dokunuşumun altında kendinden geçmenin ne kadar harika bir his olduğunu tahmin bile edemezsin," diye fısıldıyorum ve gözlerimi hafifçe açarak, onun gövdesini iki kaslı kolunu güçlendirmek için kaldırdığını görüyorum. Bana hiçbir şekilde sürtünmeyip, bir süre boyunca öylece üzerimde duruyor ve hareketsiz ama hâlâ içimde seğirerek geçirdiği birkaç saniyeden sonra gözlerimi tamamen açıyorum.

Bana bakıp, gözlerimi görmeyi bekliyor. "Aramıza geri döndün."

Evet, dönmüştüm ama zonklayan erkekliğinin etrafında titremek için. Yorgun zihnim ağzımın bağlı olduğunu unutunca bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama sonra beni engelleyen bir şey olduğunun farkına varıyor, kollarımı kaldırıp, yüzünü iki avcumun arasına almaya çalışıyorum. İki gündür duran kirli sakallarına dokunabilmek için. Buna bayılıyorum.

Başını çevirip avcumun içini öpüyor ve ardında dirseklerinin üzerinde doğrularak, parmaklarını şalın altına geçirip boynuma gelene kadar çenemden aşağıya çekiyor. Artık konuşabilirim ama komik bir şekilde hiçbir şey söylemek istemiyorum. Jesse'nin yüzünü tutuyor, güzel yeşil gözlerinden akan mutluluğu içime çekiyorum ve sadece bunu yapmaktan çok mutluyum.

"Seni öpmek istiyorum," diyor. İsteği çok tatlı olsa da, onun her zamanki öpücük taleplerinden çok farklı. Bu yüzden kaşlarımı çatıyorum ve onun yüzü büyük bir keyifle parlıyor.

"Öyle mi?"

"Hımm." Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor ve dikkatle izliyor. "Gerçekten istiyorum."

"Beni öpebilirsin." Ağzımın bağlanması boğazımın kuruyup, sesimin pürüzlü ve alçak çıkmasına sebep oluyor.

Başparmağı dudağımın kenarına dokunuyor ve tekrar harekete geçerek dudağıma dönüyor. "İzin istemiyorum." Gözlerini kapatıp açarak, benimkilerle kenetliyor. "Sadece sesli düşünüyordum."

"Neden düşünmeye son verip harekete geçmiyorsun?" Kalçalarımı kaldırıyor, beni öpmesinin yapmasını en çok istediğim şey olduğunu belli ediyorum. Jesse, gerçekten beni getirmek için kendi kendiyle uğraşıyor. Hâlâ titriyorum ve sertliği hâlâ canlı bir şekilde içimde duruyor.

"Emir mi veriyorsunuz Bayan Ward?"

"İtiraz mı ediyorsunuz Bay Ward?"

"Hayır, ama sen..."

"Ben kontrolün kimde olduğunu biliyorum," diyerek lafını kesiyorum ve bana serseri bir gülüş atarak kendini daha da derinlere gömerken dudakları benimkileri buluyor ve ona vermeye dünden razı olduğum her şeyi alıyor.

"Daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmadım ben." Kalçalarını döndürerek, zevk kırıntılarımı tamamen süpürüyor.

"Ava tatlısı bile mi?" diyerek sulu, ıslak ağzının etrafında soruyorum.

"Ava tatlısı bile," diye beni onaylıyor, kulağıma doğru dudaklarıyla bir yol çizerken. "Yer fıstığı ezmesi bile," diye mırıldanıyor, uzanıp, kolunu dizimin altından geçirerek. Büktüğüm dizimi havaya kaldırıyor ve yumruklarıyla yatak örtüsüne tutunarak, bacaklarımın kollarının etrafına dolan-

mış bir şekilde durmasına sebep oluyor. "Sadece saf," kulak mememi emiyor, "toy," ısırıyor, "çırılçıplak," ve sonra kışkırtıcı bir şekilde dişlerinin arasına alıp çekiyor. Yanağımı sıyırıp geçtiğinde titriyorum ve o dilini ağzımın içine doğru kaydırıyor. "Ava," diye fısıldayarak soluyor. "Saf, toy, çırılçıplak Ava. Ve o üç gün... Boyunca... Bana ait."

Dudaklarının üzerinde gülümsüyorum ve saçlarını tutup, kendime engel olamayarak oyunbaz bir şekilde çekince inliyor. Ve bana o lanet olası nefis, harika derecede yetenekli kalçalarıyla zevk veriyor. Daha da derinlerime sokuluyor. Kendini sertçe içime gömüyor. Kendini hafifçe geri çekiyor. İç çekiyor ve kaslarının bedenimin üzerinde gerginleştiğini hissettiğimde, zirveye ulaşmak üzere olduğunu anlıyor, bu yüzden öpüşümü derinleştirerek saçlarını daha da sert bir şekilde çekiyor ve inliyorum. Yanıyor ve nefesini tutarak geri çekiliyor. Ellerim boynunun etrafına dolanıyor. Boynunda damarının attığını hissediyorum ve her bir atış kesik nefesiyle uyum içinde, gözlerimiz birbirine kenetli, onun gözleri saf arzuyla, benimkilerse teslimiyetle dolu.

"Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor," diye mırıldanıyor, son bir derin, ritmik darbeyle ve kendini orada sabit tutarken, hızla nefes alıp vermeye ve titremeye başlıyor. "Siktir, bu harika hissettiriyor." Zirveye onunla birlikte ulaşmıyorum ama bu benim üstünkörü bir şekilde inlememe ve derin bir nefes alarak, bacaklarımı beline dolamama ve onu kendime doğru çekmek için kollarımı omuzlarının etrafına sarmama engel olmuyor. Onu sertçe öpüyor, ağzını istila ederek, zirveye ulaşmasına ve bedeninin titremesine yardımcı oluyorum.

"İyi mi?" diye soruyorum, dudakları hâlâ benim dudaklarımdayken.

Dudaklarını benimkilerinden çekmiyor ve hafifçe ısırıyor. "Aptalca lanet olası sorular sorma." Sırtüstü dönüyor ve kolunu ona sokulabilmem için açınca, hızla cennetime doğru sokuluyorum. Parmak uçlarımla yarasına dokunuyorum

ve o beni kendisine çekip, saçlarımı kokladığında her zamanki gibi bir uçtan diğer uca parmaklarımı yarasının üzerinde hareket ettiriyorum. "İyi misin?"

"Aptalca lanet olası sorular sorma." Göğsüne doğru gülümsüyorum.

"Ava, bir gün ağzını koca bir sabunla yıkacağım."

Muhtemelen bunu yapardı. "Saat kaçta gideceğiz?"

"Yedi gibi. Uçağımız öğlen Heathrow'dan kalkacak.

"Heathrow mu? O kadar yolu geri dönüp Londra'ya mı gideceğiz?" Benimle dalga mı geçiyor?

"Evet. Bu kadar kısa sürede ancak oradan kalkan bir uçuş bulabildim."

"En azından Bristol'den kalkan bir uçağa binebilirdik," diyorum kendime engel olamadan.

"Kapat artık konuyu. Hadi hafta sonu için planlarımızdan bahsedelim."

"Plan mı yaptın?"

"Evet, içinde bolca dantel ve daha da fazla çıplak ten var."

Sadece ben, Jesse ve bolca dantel çıkarıldıktan sonra ortaya çıkan bolca çıplak ten... Yavaşça. Gülümsüyor, ona daha da çok sokuluyor ve uykulu zihnimin Jesse'yle ilgili her şeyi düşünmesine izin veriyorum.

23

"Her şeyi aldın mı?" diye soruyor annem, hâlâ geceliğinin içinde bizi kapının önünde yolcu ederken.

"Evet," diyerek iç çekiyorum sabırla.

"Çok kısa kaldınız ama bizi görmeye geldiğiniz için mutluyum." Yanaklarımı ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. "Kendine iyi bak," diyor. Gözlerimi deviriyor ama yine de ona sarılıyorum.

"Karıma iyi bakamayacağımı mı söylemeye çalışıyorsun?" Jesse ciddi bir ses tonuyla sorarken, bagajın kapağını kapatıyor.

Annemin bakışları hafifçe sertleşiyor. "Asla kızıma iyi bakacağını söylemem ben." Onunla alay ediyor. Sanki O'Shea kadınları bu dünyaya Jesse Ward'ı sinirlendirmek için gelmiş gibi.

Jesse, babamı geçici süreliğine bizde olan DBS'in etrafında dolanırken bırakıyor. "Onun kendine iyi bakmasına gerek yok çünkü ben bunu onun yerine yapıyorum." Beni annemin kollarının arasından çekip alıyor. "Benim." Gülüyor ve beni söylediği şeyin arkasında durarak kendine çekiyor.

"Tehdit," Annem homurdanıyor, gülmemeye çalışırken. "Joseph! Sakın saçma sapan hayaller kurma."

Bakışlarımızı çeviriyor ve babamın elini Aston Martin'in parlak kaputunda gezdirdiğini görüyoruz. "Sadece bakıyordum," diyor "Arabanın koltuklarının siyah deri olduğunu sanıyordum?"

Jesse'ye bakıyor ve ona bakışlarımla neden koltuklarının renginin siyah değil de krem rengi olduğuyla ilgili hızlı bir açıklama bulmasını söylüyorum. "Benim arabam serviste. Bu geçici olarak geldi." Bu açıklamayla tamamen rahatlıyor.

Babam gülüyor. "Benim servisimin verdiği geçici arabalar böyle olmuyor."

Jesse gülüyor ve beni yolcu kapısına doğru yönlendirerek arabaya bindiriyor ve kemerimi bağlamak için öne eğiliyor. Elini itince bana kaşlarını çatarak bakıyor. "O kadar da yeteneksiz değilim."

"Hayır, yeteneklisin," diyor, sinirli bakışlarını bana yönelterek "Beni deli etmek konusunda oldukça yeteneklisin!"

"Sen kendi kendini delirtiyorsun," diyerek karşılık veriyorum, onu itip kapıyı ardından kapatarak. Pencereyi açıyorum. "Hoşça kalın!" diyerek aileme öpücük gönderiyor ve Jesse'nin babamla el sıkışıp annemi yanağından hafifçe öptüğünü görüyorum. Ardından arabaya doğru geri dönüyor ve bunu yaparken bakışlarıyla camdan beni süzüyor.

Arabaya binip motoru çalıştırıyor. "Eğer sana söyleneni yaparsan bu hafta sonu daha güzel geçer," diye huysuzlanıyor, ailemin evinden uzaklaşırken. Direksiyon başında birkaç düğmeye hafifçe vurmaya başlıyor. "Bu sabah miden bulanmadı mı?"

"Hayır," diyerek iç çekiyorum. "Uyanır uyanmaz ağzıma zencefilli kurabiye tıktığın için bulanmadı," diye karşılık veriyor, arabanın müzik sistemi çalıştığında yerimden sıçrıyorum ve Bay JT'nin sesi kulaklarıma doluyor. Şaşkınlık ve keyifle dolu gözlerimi Jesse'ye çeviriyorum. Ona baktığımı biliyor ama görmezden geliyor. "Onlara bu CD'yi arabaya sen koydurttun değil mi?" Gülmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

Bakışlarını yoldan ayırmadan kaşlarını çatıyor. "Saçmalama."

"Yaptın. Doldurduğun formdaki özel istek kısmına şöyle yazdın... 'Lütfen müzik sistemindeki CD'yi Justin'le doldurun.'" Duruyorum. "İçine kalbini ve birkaç öpücük de koydun mu?" Şu an kesinlikle gülümsüyorum.

Hiç de eğlenmeyen bakışlarını bana çeviriyor. "Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Evet." Öne eğiliyor ve sesi açıyorum. Ardından oturduğum yerde dans edip, sesli bir şekilde şarkı söyleyerek, JT hayranı Tanrım'ı sinir ediyorum. "Hey!" Kalçamı çimdiklediği zaman yerimden sıçrıyorum ve müziğin sesi tekrar kısılıyor. "Ama dinliyordum."

"Dinlemelisin. Oldukça yetenekli bir adam."

"Sen oldukça yetenekli bir adamsın."

"Biliyorum." Omuz silkiyor. "Çok fazla ortak özelliğimiz var. O iyi biri."

"Onunla tanıştın mı?"

"Hayır, o tanışmak için ısrar ediyor ama ben çok yoğunum." Şimdi gülüşünü saklamaya çalışan o.

Kahkaha atıyorum ve o Wayfarer'larını gözüne takıyor ama öncesinde bana göz kırpıyor ve omuzlarını hafifçe sallıyor.

Rahatlamış Jesse. Tanrım, bu adamı seviyorum.

Jesse arabalarından yanında geçip, yanlış yönlere dönerek ve genel olarak nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünerek bizi havaalanının etrafında bir tura çıkarıyor. Havaalanı otoparkı tabelasının yanından geçip gittiğimizi görüyor ve kendi kendime homurdanıyorum. Sonra saate bakıyorum. Saat on bir buçuk ve yarım saat içinde uçağımız kalkıyor. Check-in yapmadık, güvenlik kontrolünden geçmedik ya da herhangi bir şeyi yapabilmiş değiliz.

"Kahretsin!" diyerek haykırıyorum, çantamı yerden alarak.

"Ava, sözlerine dikkat et! Sorun ne?" Bir köşeyi çok hızlı dönüyor ve yerimde durabilmek için kapı koluna tutunuyorum.

"Yavaş sürer misin?" diye çıkışıyorum sinirlenerek.

"Ava, bu arabada benimle olduğun kadar güvende olacağın tek bir yer daha yok. Sorun ne?"

"Pasaportum," diyorum çantamı karıştırıp. Boşu boşuna çantamı karıştırıyorum çünkü burada olmadığını biliyorum. Buraya koymadım ve pasaportumun tam olarak nerede olduğunu hatırlayınca aramaya son veriyorum. Tepesi atıyor. "Pasaportumu çöp kutumda bıraktım," diyorum, o kutuyu önceden sınıflandırıp ayırmadığım için kendi kendime söyüyorum.

Uzanıyor ve torpido gözünü açıyor. "Hayır unutmadın ama adınızı değiştirmeyi unutmuşsunuz Bayan O'Shea." Pasaportu kucağıma atıyor ve bana öfkeli bir bakış atıyor.

"Yani bekâr olarak mı seyahat ediyorum?" diye soruyorum, pasaportumu açıp kızlık soyadıma bakarak.

"Kapa çeneni Ava." Bir anda duruyor ve arabadan inerek hızla benim olduğum tarafa dolanıyor ve kapımı açıyor. Kapımı kendim de açabilirdim ama ağzım hafifçe aralanmış şekilde ön camdan dışarıya bakıyorum. "Hadi gel."

İyi giyimli ve şık bir adam yanında kaptan kıyafeti giymiş biriyle bize yaklaştığı sırada bakışlarımı yukarı kaldırıyorum. Pasaportum ellerimin arasında sökülüp alınıyor, eller sıkışılıyor, belgeler ve imzalar değiştiriliyor ve ardından valizlerimiz bagajdan alınıyor.

"Bütün gün orada mı oturacaksınız hanımefendi?" Elini bana uzatıyor ve ben hemen tutuyor, beni arabadan dışarıya çıkarmasına izin veriyorum.

"Bu nedir?" diye soruyorum, bizden biraz uzakta duran ve oyuncağa benzeyen uçağı başımla işaret ederek.

"Bu bir uçak." Sesinde alaycılık var. Jete doğru çekiliyor, uçağa yaklaştıkça artık o kadar da heyecanlı hissetmiyorum çünkü uçağın boyu büyümüyor ve Jesse lanet şeye binmek için başını eğdiği zaman bu da bana pek güven vermiyor. Beni uçağa çıkartacak olan saçma derecede küçük merdivenlerin üzerinde duruyorum.

"Bu şeye binmem ben." Mantıksız bir korkuyla dolup taşıyorum. Hiçbir zaman uçmaktan korkmamıştım ama bu küçük uçak gerçekten de endişelenmeme sebep oluyor.

Jesse gülümsüyor ama aynı zamanda kaşlarını da çatıyor. "Elbette bineceksin."

Koluma nazikçe dokunarak beni cesaretlendirmeye çalışıyor ama ben yerimden kıpırdamıyorum. Aslında, geri çekiliyorum.

"Ava, bana uçmaktan korktuğunu hiç söylememiştin." Tekrar başını eğerek kapıdan geçiyor ve jetin dışında yeniden doğruluyor.

"Büyük uçaklara bindiğimde korkmuyorum. Neden büyük bir uçakta değiliz?" Arkama bakıyor ve büyük uçakları görüyorum. "Neden onlardan biriyle gitmiyoruz?"

"Çünkü muhtemelen gitmelerini istediğim yere gitmiyorlar," diyor yumuşacık bir sesle. Giderek yaklaştığında kollarımı hissetmemeye başlıyorum ve sonra avuç içini yanağıma getiriyor. "Bu uçak tamamen güvenli," diyerek beni temin ediyor. Bakışlarımı içlerinde yolculuk etmeyi tercih ettiğim büyük uçaklardan çekiyorum.

"Güvenli görünmüyor." Bakışlarımı ondan çekiyor ve kendinden emin bir şekilde duran, saçları ve makyajı oldukça düzgün bir şekilde yapılmış ve yüzünde güzel bir gülümseme olan kadına bakıyorum. "Çok küçük görünüyor."

"Ava." Yumuşak ses tonu bakışlarımı tekrar ona çevirmeme sebep oluyor. Bana bakıp gülümsüyor. "Ben buradayım, senin sahiplenici, mantıksız, aşırı korumacı kontrol manyağım." Beni yumuşacık öpüyor. "Seni gerçekten bilerek tehlikeye atacağımı düşünüyor musun?"

Bebek gibi davrandığımın farkında olarak başımı sallıyorum.

"Soruma cevap ver."

"Hayır, düşünmüyorum."

"Güzel." Beni döndürüyor ve omuzlarımdan tutarak beni merdivenlerden yukarıya çıkartıyor. "Seveceksin, güven bana."

"Günaydın!" diyor, hâlâ kendinden emin bir şekilde yerinde duran mükemmel kadın. Bizim selamlayarak gideceği-

miz yeri göstermek için koluyla işaret ediyor. Bu pek de gerekli değil. Zaten iki yol var ve ben kesinlikle pilot kabininin yakınında hiçbir yere gitmiyorum.

İçeri girince, büyük ve deri koltuklar görüyorum. Hepsi geriye yaslanıyor ve onlardan sadece, her biri uçağın bir tarafında olacak şekilde, iki sıra var. Ortaya doğru itilip, döndürülüyor ve rahat koltuğuma oturtturuluyorum. Sessizliğimi koruyor ve Jesse emniyet kemerimi takıp, yanımdaki koltuğa oturduğu sırada tıkıştırmaya zorlanıyorum. Anında bacaklarımı alıp kucağına koyuyor.

"Şampanya alır mısınız efendim?" Mükemmel kadın geri dönüyor ve onun tanrımı süzdüğünü görüyorum ama sefil endişelerimle uğraşmakla çok meşgulüm.

"Sadece su," diyerek cevap veriyor Jesse kısaca, gülümsemeden, teşekkür etmeden ve 'lütfen' demeden. Aceleyle geri çekiliyor ve Jesse babetlerimi ayaklarımdan çıkarıp, onları dikkatlice yere atıyor. Ardından koltuğunda rahat olacağı bir şekilde kayarak ayaklarımı masaj yapabilmek için tekrar kucağına koyuyor.

"İyi misin?"

"Pek değil." Ayak parmaklarımı hareket ettiriyorum. "Henüz ayaklarım şişmedi, biliyorsun."

Parmakları muhteşem, düzenli dairesel şeklinde ayağımın üzerinde hareket ediyor. "Gözlerini kapat ve rahatına bak bebeğim," diyerek yumuşak bir ses tonuyla emrediyor ve ben de öyle yapıyorum. Gözlerim yavaşça kapanıyor ve son gördüğüm şey, tanrımın usulca ayaklarıma masaj yaparak, beni gerginliğimden arındırmaya çalışması oluyor.

Zihnimin kapanmasına izin veriyorum ve bilinçsiz bir mutluluk hâline kayıyorum. O bana dokunurken bunu yapmak çok zor değil, dokunduğu yer sadece ayaklarım olsa bile. Her zamanki gibi Jesse tüm sorunlarımı benden söküp alıyor. Bu ister mantıklı sorunlar olsun, ister bir anda gelişen uçak korkum gibi tamamen saçma sapan, mantıksız sorunlar. Bilinçaltım, sorunum önemli veya önemsiz olsun, Jesse'nin

hallettiğini zar zor fark ediyor. Ve sonra aklım Jesse'yle özdeşleşen şeylere kayıyor, dantel, zambaklar, yer fıstığı ezmesi, küfür edilmesinden hoşlanmaması ve kendi kendime gülümsüyorum. Saymakla bitmeyen Jesse tarzındaki becermeler, sertliği, oyunbazlığı, nazikliği. Şu an gerçekten gülümsüyor olabilirim. Kelepçe, dantel şalla ağzımın bağlanması, kürek çekme makinesi, Ava tatlısı. Kalp atışlarım hızlanıyor. Açık kumral saçları, bağımlılık yapan, buğulu ama ışıl ışıl saçları, yunan heykellerini kıskandıracak mükemmelliğiyle yürüyüşü ve yürüdüğü yolda her şeyi ezip geçişi ve beni sınır tanımadan, saf bir tapınmayla sevişi. O sevgiye karşılık verişim.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, gözlerim kapalı ancak güldüğünü duyuyorum. Yumuşak, alçak sesli bir gülüş bu. Sonra dilinin ıslak sıcaklığını ayak parmağımda hissediyorum. Gülümseyerek, güzel kocamda kendimi kaybediyorum. Sonra bir gözümü açıyor ve onun sadece bana özel gülümsemesiyle karşılaşıyorum.

"Rüya mı görüyordun?" diye soruyor, küçük parmağımı ısırarak.

"Rüyamda seni görüyordum." İç çekiyorum. "Uçak kalktığında söyle, böylece başımı bacaklarımın arasına gömebilirim."

"Ben başımı senin bacaklarının arasına gömerim." Parmağımı emiyor ve ben titriyorum.

"Sadece haber ver."

"Camdan dışarıya bak bebeğim." Pistleri ve uçakları görme umuduyla camdan dışarı bakıyor ama onun yerine bulutları görüyorum. Hiçbir hareket olmadığını fark etmeden önce rahatlığım sadece iki kez bozuluyor. Neredeyse hiç ses yok. Gerçekten çok huzurlu. Başımı çeviriyor ve sularımızın oldukça parlak bir masanın üzerine bırakıldığını görüyorum ve koridora doğru eğilerek, mükemmel kadının uçağın diğer ucunda oyalandığını görüyorum.

"Neden bana söylemedin?"

Parmağımı öpüyor. "Ve yaptığın o yüz ifadeleriyle çıkar-

dığın sesleri kaçırsa mıydım?" Ayağımı bırakıyor. "Buraya gel." İtiraz etmeden dediğini yapıyorum. Kemerimi çözüyor ve neredeyse kendimi kucağına atarak, başımı çenesinin altına yaslayıp, kollarımı boynuna doluyorum. "Uyumaya ve rüyanızda beni görmeye devam edin hanımefendi."

İki kez sormasına gerek yok.

Hâlâ Jesse'nin kolları tarafından sıkı sıkı sarılmış şekilde uyanıyorum. Onun sessizce konuştuğunu duyabiliyorum ama sesini boğuk bir şekilde duyuyorum. Doğruluyor ve mükemmel kadının başımızda dikildiğini görüyorum. "Malaga'ya hoş geldiniz, Bayan Ward." Bana işinin bir parçası olan gülümsemelerinden birini gönderiyor.

"Teşekkürler." Gülüşüne karşılık veriyorum ama benim gülüşüm daha zayıf. Malaga mı? İspanya'daki Malaga mı? Marbella'ya yakın olan Malaga mı?

Uykulu gözlerle ona bakıyor ve kirli sakalların sardığı, yorgun, gülen yüzüyle, dağınık açık kumral saçlarını görüyorum. "Uykumda saçlarını mı çektim?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Uyurken bir sürü şey yapıyorsun. Seni uyurken sonsuza kadar izleyebilirim."

Kıpırdanıyor ama hiçbir yere gidemiyorum. "Kaslarımı hareket ettirmem lazım," diyerek söyleniyorum, kıpırdanarak.

Bir çıt sesi duyuyorum ve hemen serbest bırakılıyorum. "Kemerini bağlamam gerekti." Ayaklarımın üzerine inmeme yardım ediyor ve kollarımı kaldırıp neredeyse uçağın tavanına dokunmamı izliyor. "İniş için kendi koltuğumda kemerimi bağlamış bir şekilde oturuyor olmam gerekmiyor muydu?" diye soruyorum. "Koltuğum dik, masam kapalı ve tüm eşyalarım önümdeki koltuğun altına itilmiş bir şekilde?"

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Evet. Hoş bayanın

neredeyse canını okumam gerekti." Ayağa kalkıyor ve gerindiğim için yukarı doğru kalkan bluzumu aşağıya çekiyor. Ben gerilmeyi bitirene kadar bluzumu çekmeye devam ediyor. "Bitti mi?"

"Evet." Esnediğim sırada bluzumun uçlarını bırakıyor. Bunun önümüzdeki birkaç gün başıma geleceklere sadece bir ön gösterim olduğunu biliyorum ama kendini buna alıştırsa ve bunu hızlı yapsa iyi eder çünkü bikinilerimi yanımda getirdim ve onları giyeceğim.

Parlak gün ışığına çıktığımız sırada gülümsüyorum, sıcak hava yüzüme değiyor ve beni iliklerime kadar ısıtıyor. Ya da daha da ilerisine kadar ısıtıyor. Hali hazırda beni takip eden harika, huzurlu bir sıcaklığım var ve bu sıcaklık önümüzdeki birkaç gün boyunca gittikçe artacak. Merdivenlerden aşağıya indiğimiz sırada anında zeki bir İspanyol tarafından karşılanıyoruz. Adam Jesse'ye bir anahtar uzatıyor. Sonra DBS'i görüyorum.

"Gerçekten mi?" diyorum. "Taksiye binemez miydik?"

Gülüyor ve ona uzatılan belgeleri imzalıyor. "Ben toplu taşıma araçlarını kullanmam Ava."

"Kullanmalısın. Sana bir servet kazandırır."

Belgeleri geri verdikten sonra beni arabanın İngiltere'ye göre ters tarafında bulunan yolcu tarafına hafifçe iterek oturtturuyor. Beni arabaya bindirdikten ve ben eşyalarımı aldıktan sonra, tanıdık, biraz daha sıcak, yumuşak deri koltuklarda rahatıma bakıyor ve bavullarımızın bagaja yerleştirilmesini izliyorum.

Jesse arabaya biniyor ve güneş gözlüklerini takıyor. "Önümüzdeki üç gün boyunca şımartılmaya hazır mısın?"

"Hayır, beni eve götür." Sırıtıyor ve öne uzanıp dudaklarına bir öpücük bırakıyorum.

"Hiç şansınız yok hanımefendi. Tamamen bana aitsin ve bunun keyfini süreceğim." Öpücüğüme karşılık vererek, başını elimin arkasına koyup beni kendine daha çok çekiyor.

"Ben her zaman seninim."

"Doğru. Buna alışsan iyi edersin." Beni bırakıyor ve hızla Aston'ın motorunu çalıştırarak, jetten uzaklaşıyor.

"Zaten alışkınım," diye şakıyorum, dirseğimi kapıya yaslayıp, başımı elime dayayarak camdan bu yabancı dünyayı izlerken. Havaalanından dışarı çıkarken etrafımdaki her şey sıkıcı ve tek düze ve Malaga'nın hareketliliğinden çok uzak ama sonra sahil yoluna çıkıyoruz ve akdeniz ile gökyüzünün buluşmasını görmek tüm yol boyunca beni kendine çekiyor. Mansun geniş açık alan* hakkında bir şarkı söylüyor ve sıcak havanın kokusuyla, eski yol boyunca devam eden temiz hava kavga ediyor, burnuma zorla girip, ayrılıyorlar. Huzur verici bir sessizlikle yolculuğumuza devam ediyoruz, arka planda çalan müzik bize eşlik ediyor, Jesse'nin eli dizimin üzerinde duruyor ve ben de onun elini tutuyorum. Göz ucuyla yüzüne bakıyor ve ardından gözlerimi kapatarak, deri koltuğun üzerinde biraz daha gevşiyorum. Ve rahatsız edilmeden geçireceğimiz sakin zamanları düşünüyorum.

Uyumuyorum ama tekerler yolda ilerlerken sarsılmaya ve araba sağa sola savrulmaya başlayınca gözlerimi açıyorum. Yola bakıyorum ve dikkatimi çeken ilk şey yolun ne kadar kötü olduğu oluyor. Engebeli alanın her yerindeki taşlar, Jesse'nin arabayı oldukça dikkatli kullanmasına sebep oluyor. "Neredeyiz?"

"Cennetteyiz bebeğim," diyor Jesse, oldukça ciddi bir şekilde. Buna gülebilirdim eğer endişem bana engel olmasaydı. Cenneti gördüm, daha çok resimlerde ama bu onun yanında bile geçmiyor. Burada hiçbir şey yok, sadece bozuk bir yol ve birkaç ev, eğer bunlara ev diyebilirseniz tabii.

Bozuk yolda savrulup durmaktan midem bulanmaya başladığında, ahşap bir kapı görüş alanıma giriyor ve dikkatimi

* Yazar, Dixie Chicks'in Wide Open Space isimli şarkısına gönderme yapmış (ç.n.)

yüksek, beyaz kireçle boyanmış, kapının her iki yanından uzayıp giden duvar çekiyor. Ve sonra görüyorum.

CENNET.

Duvarın üzerinde bir tabela var ve tabelada şöyle yazıyor; "Cennet." Ciddi olamazdı. Huzurlu zihnim çok da huzurlu hissetmiyor, şu anda olabilecek en huzursuz yerdeyken değil. Evet, sessiz bir yer ama etrafımızdaki tüm durgunluk ürkmeme sebep oluyor, huzurlu hissetmeme değil.

"Jesse..." Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Tüm bunlar onu endişelendiriyormuş gibi görünmüyor ve bu da benim onun daha önce burada olduğunu düşünmeme sebep oluyor. Eğer öyleyse, buraya neden yine geldi ki? Bana hiçbir açıklama yapmıyor. Sadece anahtarı çeviriyor ve hafifçe gülümserken, ahşap kapılar açılmaya başlıyor.

Kapıları geçiyoruz ve anında kapılar ardımızdan kapanıyor. Kapılar kapanınca yeşilin şimdiye kadar gördüğüm en güzel renginin arasından geçip gidiyoruz. Her yerde beyaz çiçekler var ve harika bir koku etrafımızı sarıyor, camlar kapalı olmasına rağmen.

"Bu koku." Derin bir iç çekiyor ve yavaşça nefesimi bırakıyorum.

"Bu daha hiçbir şey. Geceleri daha güzel kokuyor." Jesse de derin bir nefes alıyor ve keyifli bir şekilde mırıldanarak nefesini bırakıyor.

Güneş yolun sonuna vuruyor ve gözlüklerim olmasına rağmen gözlerimin kamaşmasına sebep oluyor. Sanki bir anda bir ışık yanmış ve ben... Cennete gelmişim gibi.

Nefesim kesiliyor ve öne doğru eğilebilmek için emniyet kemerimi çözerek, tüm bu olanları hayal etmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. Kirli, taşlarla kaplı ve hiçliğin ortasındaki alan artık yok ve burası, yeşilliklerle kaplı, yeni budanmış çimler ve çardakları kırmızı çiçeklerle dolu cennetten bir yer. Bir anda hareket etmeyi kesiyoruz ve ben hiç vakit kaybetmeden arabadan inerek, kapıyı ardımdan kapatıyor ve etrafı inceliyorum. Parke taşlarla kaplı araba yo-

lunca ilerliyor ve Jesse'yi beklemeden ya da gelip gelmediğine bakmadan toprak rengi villaya gidiyorum. Tüm araziyi kaplayan verandaya çıkıyor ve etrafımı daha iyi görebilmek için arkamı dönüyorum.

Cennet.

Her şeyi gördüğümü düşündüğüm anda dikkatimi tekrar Jesse'ye veriyor, onu DBS'in kaputunda bacaklarını ileriye uzatmış ve üst üste atmış bir şekilde otururken buluyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş. Ve gülümsüyor. "Benim güzel sevgilim ne düşünüyor?"

Elim dışarı çıkıyor ve verandada bulunan bazı askılardaki başıboş çalıları çekiyorum. Koklayıp, iç çekiyorum. "Sanırım sonunda Jesse'nin Mutluluk Merkezi'ne ulaştım."

"Nereye?" Ses tonunda apaçık bir şaşkınlık ve hoşnutluk var.

Sırıtıyor ve yaprağı elimden bırakarak, ona doğru ilerliyorum. Ayağa kalktığı ve kendini benim istilam için hazırladığı sırada hoşnutluğunun arttığını belli belirsiz görüyorum. Kendimi kollarına atıyor, her zaman olduğu gibi ona tıpkı bir bebek maymun gibi sarılıyorum ve tarifi imkânsız bir açlıkla dudaklarını istila ediyorum. Beni durdurmuyor. Beni kalçalarımdan tutuyor ve istilama devam ederken gülümsüyorum.

"Orası benim dünyada en sevdiğim yer," diyorum, dudaklarını bırakıp ona bakarken ve Wayfarer'larının hâlâ gözünde olduğunu fark ediyorum. Onları çıkarıyor ve böylece gözlerini görüyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyor.

"Çılgınca." Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve her zamanki gibi hafifçe çekiyorum.

"O zaman görevimi başarıyla tamamladım demektir." Dudaklarını boynuma bastırıyor ve hafifçe ısırıyor, ardından beni yere bırakıyor. "Ben valizleri alayım."

"Sana yardım edeyim," diyorum, onu arabanın bagajına doğru takip ederken ama sonra dönüp bana kızgın bir bakış attığında bundan anında vazgeçiyorum. "Peki etmem." Elle-

rimi havaya kaldırıyor ve valizleri taşımasına yardım etmek yerine arabadan çantamı alarak, Jesse'yi villaya doğru takip ediyorum.

Kapıyı açmak için valizleri kısa süreliğine bırakıyor ve sonra, sadece kapalı panjurlardan sızan ışık haricinde tamamen karanlıkta kalıyorum. Fazla bir şey göremiyorum ama kokusunu alabiliyorum ve o koku evin içini de sarmış durumda ve inanılmaz güçlü ve kalıcı.

"Burada bekle," diyor Jesse, valizleri kapının yanına bırakıp yanımdan uzaklaşarak. Öylece bekliyor, ışığın düğmesini bulabilmek için duvarlara bakıyor ama kapıdan sızan hafifçe ışığa rağmen hiçbir şey göremiyorum. Ve sonra odayı bir anda gün ışığı sardığında ve bu ışık karşısındaki duvara vurduğunda, evin içi sanki sahnede bir anda spot ışıkları yanmışçasına aydınlanıyor. Ve bir duvara daha ve sonra bir başka duvara, sonra bir tane daha. Tek bir karanlık nokta kalmayana kadar odanın her köşesinin ışık huzmeleriyle doluşunu izliyorum. Sadece her bir pencereden ve kapıdan giren gün ışığı var. Hassas gözlerimi kapatmak istiyorum ama dikkatimi çeken bunca şey varken bunu yapmak güç. Duvarlar pürüzsüz ve beyaz, zemin bal rengideki devasa yassı taşlarla kaplanmış ve üzerlerine rastgele krem rengi halılar örtülmüş. U şeklinde devasa bir kanepe yeşil çimlerle sarılı havuza açılan bir kapıya bakıyor. Ve onun ardında da bir plaj var.

"Vay canına," diyerek soluyorum, yavaşça ilerliyorum ve yaklaştıkça heyecanım artıyor. Daha ne olduğunu anlayamadan terası geçerek, çimenlik alanın üzerinde ilerliyorum ve plajla arama giren demir kapının önünde duruyorum.

"İşte." Jesse'nin eli bir anda benim elime dokunuyor ve bir anahtar kilide yerleşerek, kapıyı açıyor ve geçmeme izin veriyor.

On ahşap travers, basamakları oluşturup kumu kaplıyor ve çimler sahile doğru uzanıyor. Etrafta kimse yok ve biri olup olmadığına emin olmak için her yere bakıyor ve bir koyda olduğumuzu fark ediyorum. Görünürde başka ev yok,

hiç plaj barı yok, pansiyon yok, hiçbir şey yok. Gerçekten de sadece biz varız ve bu güzel villa ile akdenizin gece mavisi sıcaklığı...

"Hâlâ Jesse'nin Mutluluk Merkezi'nde misin?" diye fısıldıyor kulağıma, kollarını omzumun etrafına dolayıp, sırtımı kendi göğsüne yaslayarak.

"Öyleyim. Sen neredesin?"

"Ben mi?" diye soruyor, yanağımı yumuşacık öperken ve sonra elini karnımın üzerine yerleştiriyor. "Bebeğim, ben cennetteyim."

Halimden memnun bir şekilde gülümseyerek gözlerimi yumuyor, kollarının arasında gevşerken elim, karnım üzerinde duran eline giderek parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve biz birbirimizi hissediyoruz. Jesse'nin Mutluluk Merkezi gerçekten de cennet.

Günün geri kalanını yerleşerek ve gelen yiyecekleri alarak geçiriyoruz ve Jesse bana her kapısı verandanın başka bir yerine açılan altı yatak odalı evi gezdiriyor. Beyaz ve modern mutfağın tezgâhının pişirme alanı ufak dokunuşlarla, ahşap tutuculu teflon tavalar asılı, köy havasında bir villa. Bir iç mimar olarak, büyülenmiş durumdayım. Kendim yapsam bu kadar iyisini yapamazdım. Yatak odalarının duvarları düz renklerde ama görkemli kumaşlarla düşenmiş yataklar ve pencerelerde rüzgârda salınan ince kumaşlar var. Düzensiz yerleşmiş tenteler aralıklı dizilmiş ve tüm bu gelişigüzel konulmuş halılar, tüm villayı kaplayarak, kaldırım taşlarında bitiyor.

Şu anda mutfaktaki devasa ahşap masada, elimizde soğuk sularla oturuyoruz ve aklımdaki soruları daha fazla tutamıyorum. Bu yerin Jesse'nin hayatında bir yerlerde bir önemi var ve merakımı kontrol etmekte zorlanıyorum.

Beni yüzünde küçük bir gülümsemeyle izlerken, bardağı-

mı dudaklarıma götürüyorum. Sonra o hâlâ gözleri benimkilere kenetliyken susuzluğunu gidermeye devam ediyor. Sormak için çıldırıyorum ve o da bunu biliyor ama acı çekiyorum.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

Yüzümde oluşan şaşkın gülümsemeye engel olamıyorum. "Bana yemek mi yapacaksın?"

Burada bir Cathy yok ve yemek yapmaktan nefret ettiğimi biliyor.

"Bir yardımcı ayarlayabilirdim ama seninle yalnız kalmak istedim." O ukala ifadesiyle sırıtıyor. "Sanırım kocanla ilgilenmeli ve karım olarak görevlerini yerine getirmelisin."

Küstahlığı karşısında hafifçe boğazımı temizliyorum. "Benimle evlendiğinde, yemek yapmaktan nefret ettiğimi biliyordun."

"Ve sen de benimle evlendiğinde, yemek yapmadığımı biliyordun."

"Ama senin Cathy'n var."

"İngiltere'de bana yemek yapması için Cathy var ve bu iyi bir şey çünkü karım yemek yapmıyor." Şimdi ciddi. "İspanya'da karım var. Ve o bana yiyecek bir şeyler hazırlayacak. Yaptığın tavuk lezzetliydi."

Haklıydı, lezzetliydi ama bu onu pişirirken eğlendiğim anlamına gelmiyor. Ama onun yaptığım tavuğu yediğini izlerken eğlenmediğimi söylersem, yalan söylemiş olurum. Değişiklik olsun diye onunla ben ilgilenecektim. Tuhaf bir şekilde ona yemek hazırlamaya istekliyim. "Tamam." Ayağa kalkıyorum. "Görevimi yerine getireceğim."

"Ah, harika. Sana söyleneni yapmanın zamanı çoktan gelmişti," diyor samimiyetle, gülmüyor, alay etmiyor. "İşe başla o zaman."

"Şansını zorlama, Ward," diye uyarıyorum. Onu masada bırakıyor ve buzdolabına doğru ilerliyorum. Ne yapacağıma karar vermek uzun zamanımı almıyor. Birkaç biber, bir domuz sosisi, pirinç ve mısırlarla, koyun pirzolasını alıyorum

ve onları tezgâhın üzerine bırakarak, bir kesme tahtası ve bıçak alıyorum.

İşe koyuluyor, biberleri kesip çekirdeklerini ayırıyorum ve ardından mantarları, son olarak da sosisi doğruyor ve hepsini kızartıyorum. Pirinci haşlıyor, biraz taze ekmek kesiyor ve pirzolayı tavada kızartıyorum. Ve tüm bu süre boyunca o oturup yemek yapışımı, hiçbir yardım teklifinde bulunmadan ve benimle hiçbir şekilde konuşmadan izliyor.

O önümde belirip, tezgâha doğru eğildiğinde biberleri yarım yamalak dolduruyorum. "Harika bir iş çıkartıyorsunuz hanımefendi."

Bıçağımı kaldırıp, ona doğru sallıyorum. "Bana patronluk taslama."

Rahatlamış yüz ifadesi karardığında şaşırıyorum ve bıçak elimden çekilip alınıyor. "Kahrolası bıçakları böyle sağa sola sallama Ava!"

"Üzgünüm!" diyorum, eline bakıp, hızla hatamı kabullenerek. Bu bıçak oldukça keskin görünüyor ve ben onu sanki bir ritmik jimnastik kurdelesi gibi etrafta sallıyorum. "Üzgünüm," diyerek tekrar ediyorum.

Bıçağı dikkatle bırakıyor ve kendini toparlıyor. "Önemli değil. Unut gitsin."

Özür dilemek dışında bir şeyler yapmak adına elimle masayı işaret ediyorum. "Sofrayı kurmak ister misin?"

"Tabii," diyor sessizce, belki de biraz abarttığını düşünüyor, bilmiyorum ama içine kapanıyor ve benim hâlimi küçümsemesi ortamın gerilmesine sebep oluyor.

Jesse yanımdan ayrılıyor ve ben yemeği hazırlarken, o sessizce iki kişilik bir sofra kuruyor.

"İşte." Tabağını önüne koyuyorum ama ben çekemeden önce o elimi tutuyor ve üzgün gözlerle bana bakıyor.

"Aşırı tepki verdim."

Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. "Hayır, sorun değil. Bu kadar düşüncesiz olmamalıydım."

Gülümsüyor. "Otur." Sandalyemi çekiyor ama ben otu-

rur oturmaz o ayağa kalkıyor. "Bir şeyi unutuyoruz," diyor bana ve yanımdan uzaklaşarak, beni öylece meraklanmış bir şekilde bırakıyor. Çok geçmeden bir elinde mum, diğer elinde de kumandayla geri dönüyor. Bir çakmak buluyor ve mumu yakarak, masanın ortasına bırakıyor. Sonra kumandanın düğmelerine basıyor ve tüm villayı bir erkek sesi dolduruyor. Hemen tanıyorum.

"Mick Hucnall mı?"

"Ya da Tanrım. İkisi de olur." Yerine otururken gülümsüyor.

"Lakabını onunla mı paylaşacaksın?"

"Buna değer," diye cevap veriyor. "Harika görünüyor. Hadi ye." Gülümseyerek, başıyla tabağımı işaret ediyor ve pirzolamı keserek, Jesse öne uzanıp etime baktığı sırada bıçağımı yeniden tabağımın kenarına bırakıyorum. İyi pişip pişmediğine bakıyor. Ona yardımcı oluyor, pirzolamın içini görebilmesi için tabağımı çeviriyorum. Etimi orta pişmiş seviyorum ama pirzolam iyi pişmiş durumda. Çatalımla bir dilim alıyor ve ağzıma götürüyorum. "Yiyebilir miyim?" diye soruyorum oldukça ciddi bir şekilde ve Jesse'nin yüz ifadesini taklit ettiğim için hiçbir şekilde gülümsemeden.

"Yiyebilirsin," diyor, kendi pirzolasını kesip bir dilim alarak. Çiğneyip başını sallıyor ve yutuyor. "Nasıl yemek yapacağını biliyorsun karıcığım."

"Yapamadığımı hiç söylemedim. Sadece sevmiyorum."

"Benim için bile mi?"

"Fark etmez," diye cevaplıyorum soğukça.

"Benim için yemek pişirmeni seviyorum," diye şakıyor. "Bu biraz normal."

Durup, bıçağımı bırakıyorum. "Normal mi?"

"Evet, normal. Normal evli çiftlerin yaptığı gibi."

"Kadının yemek pişirip, erkeğin yediği gibi bir normal mi? Bu biraz ayrımcılık oluyor bence. Gülüyorum ama o gülmüyor. Konsantre olmuş bir şekilde etini dilimliyor ve yiyor. Normallik mi istiyor? O zaman kendisi de biraz olsun

normal davranmayı denemeli. Ama onun normal olmasını istiyor muydum? Eğer normal olsaydı Jesse olmazdı. Eğer normal olsaydı biz olmazdık. Pirzolamdan bir dilim daha alarak ağzımı meşgul ediyorum. Biz asla normal olmayacağız, tam olarak değil ve umuyorum olmayız da.

Omuz silkiyor ve çatal bıçağını tabağının kenarların bırakarak, sandalyesinde geriye yaslanıp, lokmalarını yavaşça çiğnediği sırada gözlerini benim gözlerime çeviriyor. Aklından neler geçiyor? Yeşil gözleri beni ele geçirerek, lokmalarımı çiğneyiş hızımın yavaşça onunkine uyum sağlamasına sebep oluyor. "Bu normal değil mi?" diye soruyor, sesi kısık ve pürüzlü.

"Birlikte akşam yemeği yemek mi demek istiyorsun?"

"Evet."

Hafifçe omuz silkiyorum. "Evet, bu normal."

Hafifçe başını sallıyor. "Peki ya akşam yemeği sırasında seni şu masaya yatırıp bacaklarını aralasam ve seni becersem? Bu da normal olur mu?"

Gözlerim hafif bir şaşkınlıkla açılıyor. Nedenini bilmiyorum çünkü bu bizim için mükemmel derecede normal olurdu.

"Bizim normalimiz senin istediğin şeye, istediğin zaman sahip olman. Eğer istersen, karının pişirdiği yemeği de atabilirsin."

"Güzel." Çatal bıçağını alıyor. "Bizim normalimizi sevdim."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. Tüm bunların anlamı ne? "Seni endişelendiren bir şey mi var?"

"Hayır," diyerek hızla cevaplıyor.

"Evet, var," diyerek karşılık veriyorum ve sanırım ne olduğunu biliyorum. "Bir anda bebekler geldiğinde istediğin zaman ve yerde her istediğini yapamayacak olma ihtimalini mi düşünmeye başladın?"

"Alakası yok."

"Bana bak," diye emrediyorum ve ona dediğimi yaparak,

şaşkınlıkla bana bakıyor. Bana kiminle konuştuğumu sandığımı söylemesi için fırsat tanımıyorum ona. "Düşünüyorsun, değil mi?"

Şaşkınlığının yerin öfkeli bakışlar alıyor. "İstediğim zaman, istediğim yerde."

"Etrafta dolaşan iki bebek varken öyle olmayacak ama." Ona gülebilirim. Aniden bu durumun bedenim üzerindeki hâkimiyetini kaybettireceğini fark ediyor. Yemeğimi yemeye devam ediyor, bu keşfimim tadını çıkarıyorum. "Onlarla fazlasıyla ilgilenmem gerekecek."

Çatalını bana doğru sallıyor. Bıçağını değil, çatalını. "Evet, önceliğin çocuklarımızla ilgilenmek olacak ama ondan sonraki en önemli ilgi odağın ben olacağım. İstediğim zaman, istediğim yerde Ava. Sana olan açlığımı kontrol altına almam gerekebilir ama bir saniye bile olsun hayatımı seninle geçirmeye adamaktan fedakârlık edeceğimi düşünme. Sürekli temas hâlinde olmalıyız biz. İstediğim zaman, istediğim yerde. Bebeklerimiz olacak diye bu değişecek değil."

Eğer onun için yemek pişirmem ayrımcılıksa, o zaman bu konuşmanın ne olduğunu kesinlikle bilmiyorum. "Geceleri onları beslemekten yorgun düşsem bile mi?"

"Sana sahip olabilmem için bile mi çok yorgun?" diye soruyor şaşkınca.

"Evet."

"Bir bakıcı tutarız." Pirzolasını bir kez daha sertçe kesiyor ve ben içimden bir kahkaha atıyorum.

"Ama sen yanımdasın," diyerek ona hatırlatıyorum.

İç çekip çatal bıçağını, tabağının üzerine bırakıyor. "Yanındayım." Parmaklarını şakaklarına götürüp ovuyor. "Ben yanındayım ve hep olacağım." Uzanıyor ve elimi tutuyor. "Bana asla 'Çok yorgunum.' ya da 'Havamda değilim.' demeyeceğine söz ver."

"Çok yorgun olduğumu bana söyleyen sensin!" Neredeyse çığlık atıyorum. "Sen beni geri çevirirken sıkıntı yok."

"Bunun sebebi kontrolün bende olması," diyor açıkça. "Söz ver bana."

"Bana istediğin zaman sahip olabileceğin konusunda söz vermemi mi istiyorsun?"

Bakışlarını kısa bir süre için kaçırıyor ve ardından düşünceli gözlerini bana çeviriyor. "Evet," diyor, düz bir şekilde.

"Ya söz vermezsem?" Onun iyiliği için küstahlaşıyorum. Bu adam için asla çok yorgun olmayacağım ama bu ani farkındalığı oldukça eğlenceli. Tüm bunları haplarımı saklamadan önce düşünmeliydi.

Gülüyor ve sonra küstah sersem tişörtünü çıkarmak için geriye yaslanarak, tüm mükemmelliğini gözler önüne seriyor. Göğsüne bakıyor, sanki ne kadar harika olduğunu kendine bir kez daha hatırlamak istermişçesine. Benim gözlerimde onun göğsünün üzerinde. Pirzolamın üzerine salyalarımı akıtıyor bile olabilirim ama kesinlikle onun bu numaralarına göz yummayacağım. Tanrısal güzelliğini süzüyor, gözlerimi sert bedeninin her bir zerresinde dolandırıyor, işaretimi yenilemeyi aklımın bir köşesine not ediyorum. Siliniyor. "Buna asla direnemezsin." Göğsünü gösteriyor.

Başımı kaldırıyor ve kendinden emin parlak yeşil gözleriyle karşılaşıyorum. "Buna alışkınım." En az bedeni kadar mükemmel olan yüzünden bakışlarımı çekiyor ve tabağıma çeviriyorum. Gözlerim mutlu değil ve bir kez daha bakmam için bana yalvarıyorlar. "Bir süre sonra ilginçliğini kaybediyor." Olabildiğince normal bir şekilde ekliyorum.

Saniyeler içinde arkamda belirerek, beni masadan kaldırıyor ve halının üzerine götürüyor. Nefes alış verişim yavaşlayana ve o bedeniyle beni sarana kadar neler olduğunu anlamıyorum.

"Berbat bir yalancısın bebeğim."

"Biliyorum," diyorum. Bunda berbatım.

"Ne kadar alışkın olduğunu görelim hadi, olur mu?" Kollarımı iki yanıma açıyor ve üzerime oturarak, beni yerimde sabitliyor. Hareketsizim ve bir anda bu durum beni biraz endişelendiriyor.

"Jesse lütfen yapma," diye yalvarıyorum. Ezip geçme modunda. İkinci plana atılacak olmanın düşüncesi içindeki hayvansal içgüdülerinin açığa çıkmasına sebep oluyor. Tıpkı bir aslan gibi.

"Ne?" diye soruyor. "Buna alışkınsın sen."

Buna asla alışamayacağımın fazlasıyla farkında. Ona böyle bakıyor, onu böyle kabul ediyor ve günlerimin kalanını bu arzuyla harcamak istiyorum. Ve bekleyemiyorum. Arzu damarlarımdan akıyor. Her zaman arka planda uykuda bekleyerek, usulca kaynayarak, birkaç sözcük ve dokunuş için bekliyor. Sonra bu kaynama karnımın içinde bir fokurdamaya dönüşüyor ve sonra sabırsızlanmaya ve sonra patlayana kadar işkence eden bir zevke, ister yumuşak bir naziklik olsun, ister çılgına döndüren, avaz avaz haykırtan bir naziklik. Fokurdamaya başlıyorum. Karın kaslarım kasılıyor ve muhtemelen bunun farkında çünkü bir süredir olan sevişmelerimizin aksine, karnımın üzerinde uzanıyor. Bir anda bebekleri incitmeyeceğinin farkına mı vardı?

Şu andaki pozisyonum ve bacaklarımın arasındaki bitmek bilmeyen sızı, dizlerinin üzerinde doğrulup, pantolonunu çözdüğü zaman bana hiç yardımcı olmuyor. Bu acı verici olacak. Eğer bütünüyle hâkim Jesse'ye dönüşürse, o zaman sonuna kadar direnemeyeceğim demektir ve vücudumu ve kollarımı tutacağına dair hiç umudum yok. Patlamak üzereyken çığlık atacağımı hissediyorum ve elleri kotuyla uğraşırken, doyumsuz gözlerimi karın kaslarından çekiyorum, berbat hissediyorum. Alışkınım mı demiştim? Bu söylediğim en saçma şeydi.

"Jesse kalkmama izin ver." Kurtulmaya çalışmıyorum çünkü bu sadece boşa uğraşmak olur ve enerjimi alacağını umduğum şeye saklıyorum.

"Hayır, Ava." Pantolonun belini biraz aşağıya indirerek, sıkı, beyaz Armani'sini ortaya seriyor. Bu gittikçe zorlaşıyor.

"Lütfen," diyerek yalvarıyorum.

Gözleri zaferle parlıyor, ikimiz de henüz işinin bitmedi-

ğini bilsek bile. "Hayır, Ava." Başparmağını iç çamaşırının beline geçiriyor.

Açık kumral kıllarını ve erkekliğinin gergin, pürüzsüz yüzeyini göz ucuyla görüyorum. "Ah Tanrım." Gözlerimi çaresiz bir şekilde yumuyor, ondan aynı anda hem nefret ediyor, hem de onu seviyorum. Kendini karanlıkta tutarken, bana gözlerimi açmamı söyleyen her zamanki kükremeyi duyamayınca oldukça şaşırıyorum. Uzun süre şaşkın kalmıyorum ama bir hareketlenme olduğunda ve dudaklarımın üzerinde sert ve ıslak bir şey hissettiğimde değil. Doğal içgüdülerim hareket geçiyor ama ağzımı açmıyorum. Gözlerimi açıyorum. Yüzünü görebilmek için başımı kaldırıyor ve yüzünde hangi ifadeyi göreceğimi biliyorum. O ifadenin arzudan başımı döndüreceğini biliyorum. Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum. Ama yine de bakıyorum. Ve orada. Lordum, sert kollarını sıkıyor, açık saçık bir şekilde bağımlılık yapıyor. Uzun kirpikleri çarpıcı suratında kırpışıyor ve gözlerimin önünde parmak şaklatmasıyla, bunun tehlikeli olduğunu varsayarak karnına ve göğsüne bakmaktan alıkoyuluyorum. Ve bir de üzerine kendini tutunca, dudaklarımı erkekliğinin ihtişamıyla yalıyorum. Mahvolmuş durumdayım. "Ağzın," diyerek emrediyor sakince. "Sana ne yapsam Ava?" diye soruyor, açıkça vereceğim cevaptan çekinmiyor ve dudaklarıma biraz daha sürtünerek beni kışkırtıyor.

"Beni kahrolası bir şekilde hareketsiz bıraktın!" Boşa bir çabayla bağırıyorum.

"Lanet sözlerine dikkat et." Sözcükleri neredeyse inleyerek söylüyor ve bu patlayacak hâlimin ve agresifliğimin artmasına sebep oluyor.

"Lütfen!"

"Bana alıştın mı?"

"Hayır!"

"Ve asla alışamayacaksın da. Bu bizim normalimiz bebeğim. Buna alışsan iyi edersin." Kendini inleyerek ağzımın içine doğru kaydırıyor ve ben istekle, coşkuyla, aceleyle onu

kabul ediyorum. İstilası üzerine inliyorum. Emiyor, yalıyor ve ısırıyorum ama bütünüyle bir kontrole sahip değilim. Kontrolü elinde tutuyor ama umurumda değil. Temas ediyor. "Yavaş ol Ava." Kelimeleri zorlanarak söylüyor ve ben yüzündeki gerginliğin tadını çıkarmak için bakışlarımı kaldırdığım sırada o, benim onun sertliğinin zevkine varmamı izliyor. "Senin kahrolası ağzını seviyorum kadın. Boştaki elleri boynumun arkasına dolanıyor ve ensemde birleşerek, o usulca, yavaşça, sakince, müthiş bir şekilde kendini daha derinlere iterken beni olduğum yerde sabit tutuyor. Olması gerektiği kadar sert değil ama onun içindeki hükmeden Jesse'yi tatmin etmeyeceği söylenemez. Normal ilişkimizde, ben bulamasam da o ortada bir yerde mutlu olduğu şeyi buldu ama ben de anlamaya başlıyorum ve o bana mutluluğa giden yolu göstermekte harika bir iş çıkarıyor.

Sert aletini ortasından hafifçe ısırınca bacakları geriliyor ve bu da bana ihtiyacım olan cesareti veriyor. Yavaş olmam için söylediklerini görmezden gelerek daha şiddetli bir şekilde emiyor ve hareket ediyorum. Patlayacak. Aletinin etrafında inliyorum. Belirgin şekilde sıçrıyor ve aleti ağzımdan çıkıyor. Dizlerinin üzerinde doğrularak, taş gibi aletini kavrayıp zirveye ulaşırken beni aralık dudaklarla izliyor.

Bundan hoşlanmıyorum ama en sevdiğim sahnelerden birinin anısı yenileniyor. Jesse'nin kendini tatmin edişinin erotik, sıra dışı görüntüsü ama bu sefer daha iyi çünkü uzanıyor ve ıslak saçlarını yüzünden çekiyor, edepsiz sarışın baklavaları onu takip ediyor, kasları göğsünden taşıyor. Neredeyse zevkten boğuluyordum. Soluk soluğa, kan ter içinde ve ıslak bir şekilde kendini okşayarak her yere dağılıyor.

"İstediğim yerde, istediğim zaman bebeğim," diyor soluk soluğa, öne eğilip beni sertçe öperek. Bunu da zevkle kabul ediyor, istediğini almaya devam etmesine izin veriyorum. "Muhteşem."

"Hımm," diye mırıldanıyorum. Muhteşemdi. O muhteşem.

"Buraya gel." Oturuyor ve sütyenimi ve bluzumu düzelterek, ayağa kalkıp, beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Beni masaya götürüyor, sandalyeme oturtturuyor ve tabağımı işaret ediyor. "Yemeğini bitir."

"Kusmadım," diyorum, neredeyse kendimle gurur duyarak.

"Aferin."

"Neden ağzımın içinde boşalmadın?" diye soruyorum, o fermuarını çektiği sırada.

Yüzündeki ciddi ifade kayboluyor ama sadece kısa süreliğine. Yerine oturarak başıyla çatal bıçağımı işaret edip, sessizce yemeğimi yememi söylüyor ve sonra kendi çatal bıçağını alıyor. "Bebekleri zehirleyebilir."

Eğer ağzım yemekle dolu olsaydı, boğulabilirdim ama onun yerine umutsuzca kahkaha atarak her yere tükürükler saçıyorum. "Efendim?" Kıkırdıyorum.

Bir kez daha söylemiyor. Sadece göz kırpıyor ve ben ona biraz daha âşık oluyorum. "Yemeğini ye hanımefendi."

Tabağıma bakıp sırıtarak, orgazm olamasam da tamamen memnun bir şekilde yemeğime devam ediyorum. Hâlâ biraz kaynıyorum ama endişeli değilim. "Yarın ne yapacağız?"

"Şey, seni bilmem ama ben keyif yapacağım."

"Beni tüm hafta sonu boyunca Cennet'te kilitli mi tutacaksın?" Benim için fark etmez ama bir yürüyüşe gitmek ya da belki dışarı da bir akşam yemeğine gitmek fena olmazdı.

"Aklımda öyle bir fikir yoktu ama kilitler ayarlanabilir." Çatalını ağzına götürüp, bana kalkık kaşlarla bakarken, bir parça biberi yavaşça bastırıyorum. Aklına olmayacak fikirler sokuyorum. Bundan geri dönüş yok. Gülüşümü genişletiyor ve yemeğimi yemeye devam ediyorum.

"Tanrım, bu lanet olası gülüşe bayılıyorum. Göster bana," diye emrediyor.

Şimdi sırıtıyorum. Gerçekten gülümsüyorum ve o da bana özel gülümsemelerinden biriyle ve ışıl ışıl gözleriyle günümü aydınlatıyor.

"Kesinlikle muhteşem."

24

Uykumda gülümsediğimi biliyorum.

Gözlerimi açınca ilk gördüğüm şey zencefilli kurabiye, biraz folik asit ve bir bardak su oluyor. Gülümsüyor, ilaçlarımı alıp içiyor ve ardından kurabiyemi yiyorum. Yataktan kalkıyor ve iç çamaşırı ya da kıyafet giyme ihtiyacı duymuyorum. Kimsenin olmadığı bir sahilde yalnızız ve onun her sabah kahvaltıya bu şekilde inmemi istediğiyle ilgili söylediklerini de unutmuş değilim. Lordumu bulmak için çıplak bir şekilde villanın ana kısmına gidiyorum ama bir süre boyunca aramama rağmen onu bulamıyorum. Işık, ani rüzgârla titrerken kapıdaki ince kumaşın savrulduğunu fark ediyorum, bu yüzden ahşap verandaya ulaşana kadar hareket eden malzemelerin arasından geçip, temiz havayı içime çekiyorum. Harika. Saat daha erken çünkü güneş henüz yükselmemiş ama hava oldukça sıcak. Tüm saçlarımı yüzüme doğru savursam rüzgâr biraz olsun sıcağı kesiyor. Saçlarımı gevşek, rastgele bir topuz hâlinde topluyorum ve gözümün önündeki saçları çekince, onu uzaktan fark ediyorum. Koşuyor ve üzerinde tişörtü ve spor ayakkabısı olmadan, sadece şortuyla koşuyor. Ahşap trabzana yaslanıyor ve mutlulukla bana gittikçe daha fazla yaklaşmasını izliyorum. Kasları sabah güneşin altında gözümü alıyor. Serap olabilir.

"Günaydın," diye şakıyorum, bana sadece birkaç adım uzaklıkta olduğunda. Ter içinde kalmış ve biraz nefes nefese. Bu normal değil. O koşarken tıpkı bir robot gibi. Asla yorgunluk ya da aşırı efor harcama belirtisi göstermez.

Korkuluklardan birinin üzerine asılı olan havluyu alıyor ve gülümseyerek kendini kuruluyor. "Sana da günaydın." Gözleri, arkasında durduğum direk tarafından hafifçe gizlenen çıplaklığımın üzerinde dolaşıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Hızla düşünüp, bedenimi gözden geçirerek harika hissettiğime karar veriyorum. Hasta hissetmiyorum. "İyi."

"Güzel." Çardağa ulaşıp, bana bakıyor. "Bana bir öpücük ver."

Uzanıyor ve dudaklarını buluyorum. Ona özgü kokusu, temiz ter kokusuyla birlikte bedeninden süzülüyor.

"Ter içinde kalmışsın."

"Çünkü hava dehşet sıcak." Geri çekiliyor. "Kahvaltı?" diye soruyor ama aslında sormak istemiyor. Eğer hayır dersem, soru sormaksızın, yakalanır ve muhtemelen bağlanarak yemek yemeye zorlanırım.

"Ben sana kahvaltı hazırlarım." Hızla verandadan geçerek yatak odamıza yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor ardımdan.

"Bir şeyler giyinmeye."

"Hey!" diye bağırıyor ve dönüp öfkeli bir yüz ifadesi görüyorum. "Çıplak kıçını buraya getir hanımefendi."

"Efendim?" Gülüyorum.

"Beni duydun." Bana sabırsızlıkla bakarak, ona itiraz etmem için meydan okuyor.

Çıplaklığıma bakıyor ve iç çekiyorum. Deli gibi kilo aldığım zaman böyle şeyler istemeyecek ama şimdilik, bedenimle mutluyum ve açıkça o da mutlu. Bu yüzden adımlarımı tekrar villaya çeviriyor, yanından geçerken Jesse'den popoma bir şaplak kazanıyorum.

Eğer bizim normalimiz benim kahvaltı hazırlamam ve ikimizin tamamen çırılçıplak bir şekilde kahvaltı yapmasıysa, o zaman normalimizi seviyorum.

Eğer bizim normalimiz ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız için hazırlanmamızın üç saat sürmesiyse, o zaman normalimizi seviyorum.

Eğer normalimiz yazlık bir elbise giymem ve deli mua-

melesi görmemse, o zaman normalimizden pek de hoşlanmıyorum.

"Bir daha düşün hanımefendi." Kıyafetlerimi karıştırarak, küfür edip, kendi kendine homurdanıyor ve bu sırada birkaç elbiseyi sağa sola atıyor. "Bunu özellikle yaptın."

"Hava sıcak." Kahkaha atıyor, odanın ortasında dantel elbisemle duruyorum.

"Ama Tanrı aşkına Ava!" Oldukça kısa bir şortu olan, straplez bir spor kıyafetini havaya kaldırıyor.

"Bacaklarımın güzel olduğunu söylemiştin," diyerek itiraz ediyorum.

"Evet, kahrolası muhteşem bacakların var ama bu herkesin bunu bilmesini istediğim anlamına gelmiyor." Üstünü fırlatıp bir köşeye atıyor ve uzun, çizgili dökümlü siyah bir elbiseyi alıyor. "Benim gözlerim," diyor. "Sadece benim gözlerim için."

"Senin derdin ne?" Elbiseyi elinden çekip alıyorum. "Yıl dönümü partisinde giydiğim elbiseyi ve kot şortlarımı sorun etmemiştin."

"Hiç de sorun etmemiş değildim. Sadece bir istisna yaptım ama erkeklerin sana nasıl baktıklarını gördüm."

"Ben de kadınların sana nasıl baktıklarını görüyorum!"

"Evet ve etrafta yarı çıplak dolaşsaydım bana nasıl bakacaklarını tahmin edebiliyor musun?" Elbiseyi gösteriyor. "Bunu giyebilirsin."

"Çoğunlukla üstsüz geziyorsun," diyorum. "Vücudunu gizlemek için üstüne çullandığımı söyleyemezsin. Rahatla!"

"Hayır!"

Birbirimize kötü kötü bakıyoruz ama o kesinlikle beni geçiyor. "Mantıksız davranıyorsun," diye çıkışıyorum. "Canım ne isterse onu giyerim." Siyah elbiseyi ona atıyorum ve uçuk pembe, boyundan bağlamalı yazlık elbisemi alarak, üzerime geçiriyorum.

"Neden bana bunu yapıyorsun?" diye soruyor sabırsız bir şekilde.

"Ne giyeceğime karışabileceğimi sanman çok mantıksızca, sebebi bu." Elbisenin boyun bağlarını bağlıyor ve mantıksız lordumdan gelen alçak sesli homurdanmaları duymazdan gelerek, elbisemi düzeltiyorum. Normal ilişkimiz süresince bu konuda asla geri adım atmayacağım. "O kadar da kötü değil."

"Çok ama çok güzelsin."

Gülümsüyor ve parmak arası terlikleri giyiyorum. "Ama ben senin güzel sevgilinim Jesse."

"Öylesin," diyerek hızla karşılık veriyor. "Benim."

Rahat bir nefes alıyor ve göğsüne sokuluyorum. "Kimse beni senden alamaz."

İç çekiyor. "Biliyorum ama dünya üzerindeki en kısa elbiseyi giymen gerekiyor mu gerçekten?"

Yanağını öpüyorum. "Abartıyorsun."

"Abarttığımı sanmıyorum," diyerek kaşlarını çatıyor, yeni tıraş ettiği yanağını dudaklarıma bastırırken. "Orta yolu bulamaz mıyız?" Eğilip, elbiseyi düzeltiyor ve kafamı sallamaya başlıyorum.

"Asla olmaz Ward. Ben almayayım."

Öfkesinin fazla komik olduğunu göstererek, elbiseyi bırakıyor ve doğruluyor. "İyi ama eğer sersemin biri sana bakarsa olacaklardan ben sorumlu değilim."

Cennet gittikçe daha da güzel oluyor. Jesse'nin beni villada kilitli tutmasının düşüncesi çok cezbedici olsa da, onunla etrafı keşfetmek, el ele tutuşarak yürümek, öğle yemeği yemek ve onunla birlikte olmak istiyorum. Bugün benimle olmaktan başka bir şekilde zevk aldığını biliyorum. Kolu omzumun etrafına dolanmış bir şekilde beni kendine yakın tutuyor ve sahilde bir barda yemek yediğimiz sırada beni yakınında tutmaya devam edebilmek için yanına oturmamı istiyor.

Akşam karanlığında engebeli yola girip, villaya dönüyoruz. Tanıdık koku burnuma dolduğu sırada ahşap kapılardan, yeşil ve beyazla sarılı taş araba yolundan geçiyoruz.

"Bugün iyi vakit geçirdin mi?" diye soruyor, motoru kapatıp, bana umut dolu gözlerle bakarak.

"Geçirdim, teşekkürler. Peki sen?"

"Harika bir gün geçirdim bebeğim. Ama şimdi akşamın geri kalanı boyunca ne yapacağımıza karar verme sırası bende." Emniyet kemerimi çözüyor ve eğilip kapımı açıyor. "İn."

Dediğini yapıyor ve yumuşak deri koltuklardan kalkıyordum. "Ne yapacağız?"

"Bir oyun oynayacağız." Şimdi arabanın bana ait tarafında duruyor ve bana kalkık kaşlarla bakıyor.

"Nasıl bir oyun?" Merakım kabarıyor ve bu apaçık ortada.

"Göreceksin." Elimi tutuyor ve beni villaya doğru yönlendiriyor. "Salondaki halıda benimle buluş," diye emrederek, şaşkın yüzüme bir öpücük bırakarak, beni kapının önünde öylece bırakıyor.

Kaşlarımı çatarak, arkasından odadan çıkışını izliyorum ve dediğini yapmaktan başka şansım olmadığından, çantamı bırakıyor ve söylediği halının yanına giderek üzerine oturuyorum. Merakım gittikçe kabarıyor ama bu uzun sürmüyor. Elinde bir deste kartla geri dönüyor.

"Kart mı oynayacağız?" diye soruyorum, sesim neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir şekilde çıkarken.

"Evet," diyor. Kısa, sade cevabı, ben ne kadar itiraz edersem edeyim, kart oynayacağımızın işareti.

"Benim keyfimi sürmeyi tercih etmez misin?" Ufak bir inançla, baştan çıkarma taktiklerini deniyorum. Kazanacağım zaman bunu bilirim ama bu o zamanlardan biri değil.

Halının üzerine oturduğu sırada bana dikkatli bir şekilde bakarak, koltuğun arka kısmına doğru sırtını yaslayarak bacaklarını önünde boylu boyunca uzatıyor. "Strip poker oynayacağız."

Oturduğum yerde kıpırdanıyorum. "Nasıl poker oynamam gerektiğini bilmiyorum." Kaybedeceğim ama bu o kadar da kötü bir şey mi? "Eğer nasıl oynayacağımı bilmezsem bu adil bir oyun olmaz." Bunun kötü bir fikir olduğuna karar veriyorum. Kendini beğenmiş davranıyor ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyorum. Rekabetçi yanım ortaya çıkıyor.

"Pekâlâ," diyor sessizce, özenli kelimelerini dikkatlice seçiyor. "Yirmi bire ne dersin?"

Şaşkın yüz ifademi görmüş olacak ki hafifçe gülümsüyor. "Yirmi bir. Batak, altmış altı, blöf?"

Ona boş gözlerle bakıyorum. "Hayır, üzgünüm. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Bacaklarımı uzatıyor ve ellerimin üzerinde geriye yaslanıyorum. "Pişti?"

Kahkaha atıyor. Başını geriye atıp, gözlerinden yaş gelerek gülüyor. Bu gülüşü seviyorum. "Pişti mi?"

"Evet, oldukça hızlıyımdır."

"Ava, bence piştiyi bebekler doğduktan sonrasına saklayalım." Kendi kendine gülüyor ve bize iki kâğıt uzatıyor. "Pekâlâ, ben bankayım ve senin kartlarına bakman gerekiyor."

Omuz silkiyor ve kartlarımı alarak, on ve altı olduklarını görüyorum. "Tamam."

"Elinde ne var?"

"Sana söylemeyeceğim!"

Gözlerini deviriyor. "Buna deneme sürüşü diyoruz. Elinde ne olduğunu söyle."

Kartlarımı göğsüme bastırıyorum. "On ve altı," diyorum şüphelenmiş bir şekilde.

"On altı o zaman?"

"İkisini topluyor muyuz?"

Buna pişman olacak. Belki de çoktan olmuştur. "Evet, ikisini topluyoruz."

"Peki o zaman. Elimde on altı var." Ona kartlarımı gösteriyorum.

Başını sallayarak onaylıyor. "Tüm oyuncular hamlelerini yaptığında, yirmi bire en çok yaklaşan kişi kazanacak."

"Ne hamleleri?" Başını geriye atıp tavana baktığında gülüşümü tutmaya çalışıyorum.

"Açıklamak üzere olduğum hamleler Ava."

"Ah, tamam. Açıkla o zaman."

Başını tekrar öne eğip, sıkkın bir şekilde iç çekiyor. Eminim eğlenmeyi seçmediği için pişman olmuştur. "Evet. Elinde on altı var ve yirmi bire, iflas etmeden, olabildiğince çok yaklaşman gerek. İflas etmek demek, yirmi biri geçmek demek. Anladın mı?"

"Anladım."

"Güzel. Toplamda on altıyla, bir el daha dönebilirsin, bu benim sana bir kart daha vermem anlamına geliyor. Anladın mı?"

"Anladım."

Bana başka bir kart uzatıyor ve kartı sanki ne tuttuğumu bilmiyormuş gibi gizlice elinden alıyorum. "Elinde ne var?"

"Bir papaz." Kartlar konusunda uzman değilim ama bunun beni iflas ettirdiğini biliyorum. Kartımı yere atıyorum. "Dönmek istemiyorum."

"On altıda kalamazsın Ava."

"Ama en azından iflas etmem!"

"Ama on altıyı yenmem mümkün o yüzden risk alman gerek." Kendi kartlarını bana çeviriyor. Bir vale ve bir kız."

"Yirmi," diyorum hızla.

"Doğru. Ve ben böyle kalacağım. Böylece de kazanacağım." Kartları tekrar topluyor ve onları tekrar karıştırmaya başlıyor. "Anladın mı?"

"Ah, seni çok fena yeneceğim Ward." Ellerimi birbirine sürtüyor ve rahat bir şekilde oturuyorum.

Rekabet duygumun kabarması karşısında gülümsüyor ve muhtemelen beni kandırdığını sanıyor. Her şey bir yana, Jesse Ward yaptığı her şeyde iyi. "Riskler konusunda konuşmamız gerek, bebeğim."

"Aç değilim, teşekkür ederim. Bugün benden yeterince beslendin."

Başını geriye atarak, gözünden yaş gelene kadar gülüyor. Yüz ifademi ciddi tutmaya çalışıyor ama gülüşünü çok ama çok seviyorum. "Yani nesine oynuyoruz demek istedim." Yeşil gözleri bana çevriliyor. "Tanrım, seni çok seviyorum."

"Biliyorum. Nesine oynuyoruz?" Bu oyunu gittikçe daha fazla seviyorum.

"Üzerinde kaç parça kıyafet var?" Gözleri bedenimi baştan aşağıya süzüyor, sanki aklına kazıyormuş gibi.

Kart oynamak o kadar da kötü görünmüyor. "Üç. Elbise, sütyen ve külot."

"Benim iki." Tişörtünü ve şortunu gösteriyor.

"Ya iç çamaşırın?"

"Fazlalıktı," diyor çok sıradan bir şeymiş gibi, ikimize de ikişer kart uzatırken. Bu oyunun sonunun nereye gittiğini kesinlikle biliyorum. Fazlalıklar ortadan kalkıyor.

"Çıplak kalan ilk kişi kaybeder." Bana bakıp sırıtıyor. "Kazanan kontrolü ele alır. Mantıklı davranıyorum."

İç çekiyor ve kartlarımı dikkatle kapıp, onları yüzüme yakın tutuyorum. Her zamanki gibi kendine güveniyor. Bana fazladan bir kıyafet hakkı bile veriyor. "Bizim ilişkimizde kontrolü ele almak için pazarlık etmenin normallikle alakası yok." Kartlarıma bakıyor ve iki yedi görüyorum. "Bir tane daha."

Bana bir kart uzatarak gülümsemeye devam ediyor. "Al bakalım."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum kibar bir şekilde, kartımı yerden alıyor ve diğerlerinin yanına koyuyorum. Bu bir sekiz. Abartılı bir şekilde homurdanıyor. "İflas," diyerek huysuzlanıyorum.

Gülümsüyor ve kendi kartlarını bana çevirerek, bir vale ve bir dokuz gösteriyor. "Sanırım ben devam edeceğim," diyor. "Kaybettin."

Kartları yere bırakmasını ve usulca bana doğru yaklaşarak,

alev alev gözlerini kendinden geçmiş bir hâlde benimkilere kenetlemesini izliyorum. Fırsat kollayan görüntüsüyle kalp atışlarımı hızlanıyor ve bana yaklaştığında, elini kaldırıp ensemi kavrıyor. "Hadi şu elbiseden kurtulalım," diye fısıldıyor, bağları çözerken. "Ayağa kalk."

Tek yapmak istediğim sırtüstü uzanıp bana şimdi sahip olmasına izin vermekken, kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Kontrol onda olabilir. İstemiyorum. Asla. Arzu dolu gözlerle eteğimin uçlarını tutmasını ve başımdan çekerek üzerimden çıkarmasını izliyorum.

Kulağıma eğiliyor ve kulak mememi ısırıyor. "Dantel," diye mırıldanıyor, tenime sıcak nefesini usulca üflerken. Bedenim geriliyor. Öyle olmaması için ne kadar direnirsem direneyim olmuyor ve böylece beni orada içimde patlamaya hazır arzuyla bırakıyor ve yerine oturuyor. "Otur."

Gözlerimi kapatıyor ve kendime gelmeye çalışıyorum. Güçlü olmam gerek çünkü bu onun için gerçekten de bir oyun. Dantel çamaşırlarımın içinde geriye yaslanıyor ve tam da olduğum baştan çıkarıcı bir kadın gibi, bacaklarımı geniş-çe açarak, ellerimin üzerine yaslanıyorum. "Tekrar düşün, lordum."

Yüzündeki ukala gülümseme, farkındalığını ortaya seriyor. Baştan çıkarıcı, namına yakışır bir şekilde davranıyor. Kartları dağıtıyor. Dikkatle bakıyor ve böyle kalacağımı belli ediyorum. Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve kendi kartlarına dönüyor. Elinde bir dokuz ve bir kız var.

"Böyle kalacağım." Bana bakıp sırıtıyor, ellerim ve dizlerim ona uzanmadan önce ukala bir şekilde iki papazımı yere bırakıyorum.

Bacaklarından yukarıya tırmanıp tişörtünün uçlarını tutuyorum. "Tişörtü çıkart," diye fısıldıyor ve başından yukarıya çekiyorum. İtiraz etmeden kollarını kaldırıyor ve ben de tişörtünü başından çekip çıkartarak, bir iç çekiyor ve göğsüne bir öpücük bırakıyorum. "Hımm sert," diyorum kucağında kendi kendime gülüp, derin bir iç çekmesine sebep olarak

ama sonra kendimi kollarından geriye çekiyorum ve halının diğer ucundaki yerimi alıyorum. "Dağıt."

Açık bir şekilde beni halının üzerine yatırmak için duyduğu istekle savaşıyor. Odaklanmaya çalışıyor ve ben buna bayılıyorum. Görüntü kazandığım her elde güzelleşiyor. Tek bir el daha ve o benim, üzerinde sahip olduğum kontrolle birlikte.

Tekrar kartları dağıtıyor ve kartlarımı alarak hızla toplamda on dört olduğumu hesaplıyorum. "Kart lütfen." Bana bir kart vermesini işaret ediyorum. İki. Toplamda On altı. Kahretsin, şimdi ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. "Devam. Hayır bekle, kart alacağım!" Bana başka bir kart daha uzatıyor. "Hayır!" Devam edeceğim." Kartı elimle itiyorum ve gülümsemesi sırıtmaya dönüşüyor.

"Kararsız mı kaldın?" diye soruyor, vücudunu geriye doğru eğiyor, ağırlığını göğsüne veriyor.

Dikizleyen gözlerimi kırpıştırarak, dikkatimin dağılmasına izin vermemek için kararlı bir çaba sarf ediyorum. Dikkatimi dağıtamayacak ama ona bakmamaya çalışmak berbat bir şey. Ya da dik dik bakmak. "Hayır, devam ediyorum," diyerek kararımı kendini beğenmiş bir şekilde söylüyorum.

"Tamam." Kendi kartlarına dönerken gülüşünü saklamakta zorlanıyor. "Hımm, on altı," diye şakıyor.

"Ne yapacaksın?"

"Kart alacağım," diyor bir kart çekerek.

Nasıl yaptım bilmiyorum ama bir altı çektiği zaman yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. "Ah Tanrım," diye fısıldadım, bakışlarımı kartlarından çekip, gövdesinden, boynuna ve oradan da harika yüzüne çevirerek. "Riske girdin." Kartlarımı ona gösteriyorum, toplamda on altı eden kartlarımı. "Ben girmedim. Şortu çıkart."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kartlarımı inceleyerek, başını sallıyor. "Beni yendin bebeğim."

"Kontrol bende." Ellerimi ondan daha fazla uzak tutmak istemeyerek ona doğru kıvrılıyorum. Bu gelmiş geçmiş en

uzun kart oyunuydu. "Bu konuda ne düşünüyorsun?" Şortunun fermuarını açıyorum.

Beni durdurmaya çalışmıyor. Bacaklarından aşağıya çekebilmem için kalçalarını, sırtını kanepeye yaslayarak havaya kaldırıyor ve erkekliğiyle karşı karşıya kaldığımda da, kendime hâkim olmakta zorlanıyorum.

"Aynı şeyi benim sana sormam gerek," diye mırıldanıyor, alçak, pürüzlü ve kesinlikle seks dolu bir ses tonuyla.

"Güçlü hissediyorum." Şortunu fırlatıp atıyor ve elindeki kart destesini alarak, onları düzgünce bir kenara koyuyorum.

Uzanıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek çekiyor. Dudakları aralanmış ve gözleri benimkileri inceliyor. "Benim küçük baştan çıkarıcımın aklında ne var?"

Elini itmem gerekiyor ama itmiyorum. "Sahip olduğu gücü sonuna kadar kullanacak," diye fısıldıyorum. Ellerimi bacaklarına koyuyor ve burunlarımız birbirine dokunana kadar ona yaklaşıyorum. "Benim lordum bunun hakkında ne düşünüyor?"

O muhteşem gülümsemesini takınıyor. "Lordun, baştan çıkarıcısının iyi öğrendiğini söylüyor." İri elleri bileklerimin etrafına dolanıyor ve ellerimi alıp omuzlarının üzerine koyuyor. "Lordun, baştan çıkarıcının kontrolü ele aldığına pişman olmayacağını söylüyor." Dudaklarını benimkilere bastırıyor ve dili ağzımın için yavaşça hareket ediyor. "Ama bu lord ve onun baştan çıkarıcısı normal ilişkimizin nasıl olduğunu biliyor." Dantel külotumun üzerinden kalçalarımı kavrıyor ve alnını alnıma yaslıyor. "Ve ilişkimiz mükemmel ilerliyor."

Avuç içini ovarak, çekiyorum. "Sen mükemmelsin." Dudaklarım onun dudaklarını buluyor ve ellerim hemen saçlarına gidiyor. Yine saçlarını çekiyorum.

"Biliyorum." Talepkâr dudaklarımdan ayrılmadan mırıldanıyor. Ellerini belimden ve kalçalarımdan kaydırıyor. "Kontrolü ele geçirdiğini sanıyordum."

Hayatım buna bağlı olsa da duramıyorum ve otoritesini kullanmaması için yalvarıyorum çünkü çaresizim, arzuluyorum ve ihtiyacım var. "Lütfen beni durdurma."

İnleyerek beni kendine çekiyor ve beni durduracağına dair hiçbir işaret göstermiyor. Ona canımın istediğimi yapmama izin veriyor. "Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun." Ben onun etrafına dolanmış bir şekildeyken ayağa kalkıyor ve bunu yaptığının farkına bile varmıyorum. Tükenmiş durumdayım ama serin hava çıplak sırtıma değdiği anda, kendimi onun bedenine bastırıyor, daha sıkı tutunuyor ve onu daha şiddetli bir şekilde öpüyorum. Nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir tahminde bulunamıyorum. Umursamıyorum.

Duyduğum ilk şey, ışığın nazikçe geceyi saran telaşlı sesi. Sonra akdenizin tuzlu kokusu burnuma doluyor. Hava serin ama bedeninin sıcaklığı benim tenimle buluşunca bu rahatsızlık da ortadan kalkıyor. Yanıyorum. Beni sahile taşıdığı sırada ahşap traverterlerden dikkatle alıyor ama beni suya götürmüyor. Eğiliyor ve beni yumuşak, ıslak kumların üzerine yatırarak, tüm bu süre boyunca dudaklarımızı birbirinden ayırmıyor. Ellerim erkeksi bedeninin her yerinde dolanıyor, bacaklarımın kıvrılmasıyla nefesim kesiliyor, vücudumun etrafına dalgaların nazikçe vurması yorucu soluklarıma yardımcı olmuyor, tuzlu deniz suyu soğuk damlalarla beni çevreliyor. Şaşkın, sessiz bağırışım dayanılır gibi değil. Parmaklarım kol kaslarında dolanıyor ve sırtım onun diriliğinden kaçmaya çalışarak geriliyor. Dantelle kaplı göğüslerim onun göğsüne sürtünüyor.

"Şşşt," diyerek beni sakinleştiriyor. "Sessiz ol." Sessiz sözcükleri beni hemen sakinleştiriyor ve boynumu öpücüklerle bir yol çizip, öperek ve emerek, tekrar yüzüme doğru yol alıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Seni çok ama çok, çok seviyorum."

"Biliyorum." Ağzım onun ağzına sürtünüyor. "Sevdiğini biliyorum. Seviş benimle." Şu anda ihtiyacımız olan şey bu. Beni becermesi değil. Sertlik değil. Sadece aşk.

"Başka bir şey yapmak aklımdan bile geçmiyordu." Dantel çamaşırlarımı çekiştiriyor ve külotumu bacaklarımdan aşağıya indiriyor. "Buna uykulu gece yarısı seksi diyeceğiz."

Ellerim yanaklarını kavrayana kadar kollarının üzerinde kayıyor. Etrafımızı saran karanlığa rağmen yüzünü net bir şekilde görebiliyorum. Uykulu gece yarısı seksi yeni favorim olabilir. "Anlaştık."

Kolunu sırtıma doluyor ve sütyenimin kopçasına ulaşabileceği kadar beni kaldırıyor. Tek eliyle çıkararak, reddeden suratını fark edince iki bileğimin arasında asılı bırakıyorum, kollarımdan kaydırıyor. Dudaklarımı onun dudaklarından ayırmak istemiyorum. Dilinin beni Jesse'nin Mutluluk Merkezi'nin en yükseklerine çıkaran usulca okşayışlarından ayrılmak da istemiyorum. Göğüs uçlarım biraz daha çekiştiriliyor ve arzuyu daha çok hissediyorum. Ve bir inlemeyle yüzünü ellerimin arasından kaldırıyor ve geri çekiliyor. Beni bir süre boyunca inceleyerek, sadece yarısı girmişken, özenle, mükemmelce, tereddütlü bir şekilde bana doğru bastırıyor.

Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyor ama yeşil gözleri onu ele veriyor. Onlar içimdeki en derin noktaları görüyorlar. "Sonuna kadar mı?" diye soruyor, neredeyse hafif dalgalar yüzünden onu duyamayacağım kadar sessizce.

Başımı sallıyor, kalçalarımı hareket ettiriyorum ve bir başka dalga daha bize çarpmadan önce derin bir nefes alarak beni hemen kaldırıyor. Soğuk bedenime çarpar çarpmaz bir kez daha haykırıyorum ama asıl sebebi aniden ve tamamen girmesi. Su geri çekildiği sırada beni kendine bastırıyor. Yanağım boynuna yaslı bir şekilde duruyor ve sonra kumda sırtüstü yatıyorum. Ellerim omuzlarındaki yerini buluyor ve kollarını başımın iki yanına koyuyor. Ve öylece birbirimize bakıyoruz. Bu tek başına bile çıldırtacak kadar şehvet dolu. Beni tamamıyla dolduruyor ve ben sarsılışını hissedebiliyorum. Etrafına dolanıyorum ama ikimizde hiçbir şeyi aceleye getirmiyoruz. Hava serin ve biz ıslağız ama inanılmaz derecede mutluyuz.

Etrafımızdaki her şey silinip gidiyor, tıpkı olmasını istediğimiz gibi.

"Hareket etmemi istiyor musun?" dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Bana ne istediğini söyle bebeğim."

"Sadece seni. Nasıl olduğu önemli değil."

"Senin için kontrol edemediğim bir sevgiyle doluyum. Bu yeterli mi?"

Bu yeterliden de öte. Cevap vermek yerine onu öpüyorum ama o geri çekiliyor. Derin, buğulu gözleri ona bir cevap vermemi bekliyor. "Yeterli." Sessiz bir iç çekişle kabulleniyorum, muhtemelen onun karşı konulmazlığını onaylamış gibi hissediyorum. Ama yeterli.

"Sevindim." Kalçalarını ileri doğru hareket ettirerek, benim keskin bir nefes almama sebep oluyor ve boynumdaki kaslar onun dokunuşuyla gerginleşiyor. "Mükemmel hissettiriyorsun. Bu olmadan nasıl yaşarım bilmiyorum." Yavaş bir şekilde geri çekilerek, usulca tekrar içime giriyor. Dudaklarını benimkilere bastırarak şokla karışık şaşkınlığımla çıkan küçük çığlığımı yakalıyor. "Şimdi yaşıyorum. Ve sadece senin için."

"Anlıyorum," diyorum dudaklarına doğru, çünkü bir sonraki sorusunun ne olduğunu biliyorum. "Hepsini anlıyorum."

"Güzel. Sana ihtiyacım var." Geri çekilip, tekrar içime giriyor, ikimiz de nefesimizi tutuyoruz ve bedenlerimiz gerginleşiyor. "Normalimizi seviyorum."

Gülümsüyorum ve bir başka dikkatli giriş üzerine altında kıpırdanıyorum. Ben de normalimizi seviyorum. Normalimiz Jesse'nin beni sınır tanımadan sevmesi, bu onu çıldırtıyor. Normalimiz benim bu sevgiye karşılık vermem. Ve normalimiz tüm saçmalıklarına rağmen onu kabul ediyor olmam. Bunu kabulleniyorum.

Bedenime değen suyun soğukluğunu bile hissetmiyorum artık. Damarlarımdan akan tutku tenimin alev alev yanmasına sebep oluyor ve sahip olduğum tüm kaslarla her darbede sıkı sıkı tutunuyorum. Onun tutkusuna kendiminkiyle karşılık veriyorum; onu öpüyor, her şeyiyle hissediyor ve inle-

yerek saçını çekiyorum. Kalçalarını düzenli bir şekilde ileri geri hareket ettiriyor. Hareketleri o kadar dengeli ki, her bir darbe beni zirveye biraz daha yaklaştırıyor. Dilinin yumuşaklığı ağzımın her bir noktasını keşfediyor ve içimde hareket eden pürüzsüz erkekliği beni her zamanki gibi zevkin doruklarına ulaştırıyor.

Dudaklarımızı ayırdığında bundan hoşlanmadığımı belli ediyorum ama beni görmezden gelerek, duruşunu bozmadan beni incelemek için geri çekiliyor. "Seni görmem gerek," diyor nefes nefese. "Benim için boşaldığında için için yanan gözlerini görmem gerek."

"Jesse," diyorum soluksuz kalmış bir şekilde. Bunun için çok fazla beklemesi gerekmeyecek. Lordum, ondan beklenildiği gibi nazikçe vuruyor. Gözlerimi kapatırsam azar işiteceğimi bildiğim için, başımı arkaya atıp gözlerimi sımsıkı yummamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bana böyle şeyler yaparken bu çok zor.

Üst bedenini kaldırıyor ve ellerinin üzerine dayanıyor. "Kontrol et Ava. Durmamı istemiyorsan kontrol et." Gözlerini benden ayırmadan ritmini arttırıyor.

"Lütfen durma." Ellerim kalçalarındaki yerlerini buluyor ve onu sıkıca kavrayarak, kendime daha çok bastırıyorum.

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun." En derinlerimde, düzenli hareketlerle daireler çiziyor, sanki bu işi benim için daha zor hâle getirmek istiyormuşçasına. Çığlığımı bastırıyor, o hazır olana kadar olacakları engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu keskin, kontrollü nefes alma anlamına geliyor, bu yüzden sertçe iç çekerek nefes egzersizlerine başlıyorum. Bana bakıp gülümsediğini anlamama sebep olan bir titreşim var ve darbelerini hızlandırıyor. Pazıları da şişiyor, yumruklarını kuma bastırarak hareket ettiriyor, daha fazla bastırmayı deneyerek beni sevişmeyle cezalandırıp eziyet ediyor. Ve, Tanrım, bu konuda gerçekten başarılı. Her seferinde daha da iyi oluyor.

Altında uzanıyor, isteğimi içime çekiyor, dudaklarımı

sertçe ısırıyor, sızlıyor, titriyor ve kendimi serbest bırakmak için ölüyorum. Çılgınca, şehvetle dolu bir şekilde, yaklaşmış olup olmadığıyla ilgili bir işaret arıyorum ve hiçbir şey göremediğim zaman hayal kırıklığına uğruyorum ama sonra yeşil gözleri göz kapaklarının ardında kısa süreliğine kayboluyor ve kalçaları kasılıyor. Acı çekiyor ve kendini kontrol almasından korkarak, hızla bacaklarımı etrafına doluyor ve onu kendime bastırmak için bacaklarımdan her bir kası kullanıyorum. Tıslıyor, tekrar kıpırdanıyor ve zevkle haykırıyorum, ellerimi oynatıp, ön kolunu sıkıca kavrayarak.

"Seni küçük... SİKTİR!" Başı geriye düşüyor ve düzenli hareketleri daha şiddetli darbelere dönüşüyor. Bakışlarını benden çekmiş olmasını fırsat biliyor ve gözlerimi kapatıyorum. Nefesimi de tutuyorum.

"Gözlerini aç!" Karanlığım kısa sürüyor. Göz kapaklarım tekrar açılıyor ve öfkeli bir yüze bakıyorlar. Öfkeli çünkü kendini kontrol edemiyor. "Siktir Ava," diyerek soluyor. "Boşalmak mı istiyorsun?"

"Evet!"

"Biliyorum." Bir darbeyle daha içime girince, bariz bir şekilde haykırıyorum, tekrar ve tekrar ve sonra kükrüyor. "Boşal." Ve kuşatılıyorum, tüm bedenim bir anda çılgınca titreyerek rahatlıyor ve tekrar tekrar boşaldığım sırada bedenim patlamayı serbest bırakarak, titriyor. Tamamen alev almış durumdayım, hâlâ içimde ve hâlâ inleyip, bastırıyor.

Derin nefes alıyor. Hâlâ kollarının üzerine yaslanmış bir şekilde duruyor ve o, ben başımı neredeyse tekrar zirveye ulaşarak sağa sola hareket ettirdiğim sırada, kan ter içinde kalmış durumda.

"Kontrolümü kaybetmeme sebep oldun Ava," diyerek bana bakıp homurdanıyor. "Lanet olsun kadın, bana aklımı kaybettiriyorsun."

Kollarım başımın yanındaki ıslak kumların üzerine düştüğünde, bir su dalgası daha kıyıya vuruyor ama bedenim bunu hissetmiyor. Ateşler içindeyim. "Onları incitmezsin."

Başını sanki kafası karışmış gibi sallıyor, ardından içime kayıyor ve kollarının üzerine düşerek, göğsümün ucunu dudaklarının arasına alıyor.

"Bu iyi hissettiriyor." İç çekiyor, o göğüslerimim tadını çıkarırken, ben oldukça uzun bir sürenin sonunda gözlerimi yumuyorum. "Böyle devam et."

Mutlulukla onu kendi işiyle uğraşması için bırakıyor ve bu sırada hızlanmış nefesimi ve şiddetle atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama hâlâ alev alev yanıyorum. "Beni suya götür," diye soluyorum. "Serinlemem lazım."

Başını sallıyor ve bana bakmak için göğsümü bırakıyor. "Öyle bir şey olmayacak hanımefendi." Daha fazla açıklama yapmadan başını tekrar göğsüme gömüyor.

"Neden?" diye ısrar ediyorum.

İki göğüs ucumu da öpüp, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. Gözleri muzırlıkla parlıyor. "Bebekleri dondurabilir."

Kahkaha atmıyorum ama sırıtıyorum. "Dondurmaz!"

Saçlarımı yüzümden çekiyor ve parmaklarını, benim parmaklarıma kenetleyene kadar kolumda kaydırıyor. "Nereden biliyorsun?"

Dudaklarımı çılgın, sevimli sersemin dudaklarına yaklaştırmak için doğruluyorum. "Eğer bu doğru olsaydı bile ki değil, şu anki vücut sıcaklığım olması gerekenden daha yüksek, yani senin anlayacağın dilden söylersem şu an bebekler pişiyor."

Abartılı bir panik ifadesiyle nefesini tutuyor ve yerinden kalkarak, beni de kendiyle birlikte çekiyor.

"Siktir Ava. Seni serinletmemiz gerek." Beni sırtına atıyor ve popoma vuruyor.

"Ah!" Kahkaha atıyor, oyunbazlığının keyfini sürüyorum. "Yavaş gir, böylece suya alışabilirim."

"Ah hayır." Hızlıca ilerliyor, endişeyle benden ayrılıyor. "Boşa harcayacak vaktimiz yok. Bebeklerimizin sıcaktan pişmesi riskiyle karşı karşıyayız." Kalçamdan yakalıyor, kışkırtıcı bir çığlık atıyorum ve kıvranıyorum ama beni sıkıca tutu-

yor. Beni omzunun üzerinde tutuyor ve ellerini kalçalarıma koyuyor. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve ciddi olmaya çalışan haylaz yüzüne bakıyorum. Çok fazla gülmekten yanaklarım ağrıyor. "Merhaba güzel sevgilim."

"Merhaba." Kendimi canlandırıyorum. Birazdan neler olacağını biliyorum ya da birazdan neler olacağını bildiğimi umuyorum.

Daha fazla dayanamıyor ve gülüşüyle tenimin karıncalanmasına sebep oluyor. Kollarını hareket ettirerek, beni aşağıya kaydırıyor ve dudaklarımdan sertçe öpüyor. "Hoşça kal güzel sevgilim." Güçlü kolları hızlıca düzeliyor ve tiz bir ses çıkartarak fırlıyorum, kollarım ve bacaklarım zevkle patlıyor.

Hâlâ çığlık attığım sırada suya düşüyorum ama dibe çöktüğüm anda hızla su tarafından zapt ediliyorum. Beni saran suyun içinde donuk sesim sanki sadece ben yapmıyormuşum gibi çılgınca çıkıyor, bu yüzden hemen bacaklarımı hareket ettiriyorum ve soluk soluğa yüzeye çıkıp, hemen üç yüz altmış derece dönerek ona bakınıyorum. Hiçbir yerde yok ve benim derin nefes alışlarım dışında etrafta tek bir ses bile yok. Hareketsiz kalmaya çalışıyor ve altımda titreyen bacaklarımı durduruyorum. Kahretsin, nerede bu? Dalgalar sessizce yükselip geçiyor ve sudaki hareketliliğin sebebi ben miyim yoksa derinlerdeki uzun, zayıf, güzel, uzun süre nefesini tutan şey mi anlayamıyorum. Neden bilmiyorum ama ben de nefesimi tutuyor, sessizce bir sonraki adımımın ne olacağını düşünüyorum. Hareketsiz ve sessiz mi kalmalıyım yoksa hızla kıyıya mı koşmalıyım.

Koşmak, durmak, koşmak, durmak.

Ciğerlerimde tuttuğum nefesi bırakıyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Tamamen kopuyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi attığı sırada, bir karar vermeye çalışıyorum ama sonra arkamdan bir su sesi duyuyorum ve daha düşünmeye vaktim olmadan, bacaklarım harekete geçiyor. Sanki tüm hayatım buna bağlıymışçasına koşuyorum, sanki Jaws'ın kendisi peşimdeymiş gibi. Bir yandan da çığlık atıyo-

rum. "Ah siktir!" diye haykırıyor, gece sessizliğini haykırışımla kesiyorum. Ardından bileğimden yakalanıyor ve suyun içine çekiliyorum. Kollarımı ve bacaklarımı deli gibi hareket ettiriyor, muhtemelen onu tekmeleyip, yumruk atıyorum ama elimde değil. Zaten onun da işine geliyor. Korkum şimdi hafif bir öfkeye dönüştü ve beni tutan ellerden kurtulmaya çalışıyorum. Gözlerimi açtığım her seferinde tuzlu su yüzünden yanıyorlar ve ciğerlerim patlamak üzere. Ve şimdi başı bacaklarımın arasında.

Su yüzüne çıkıyorum ve anında tuttuğum nefesi öfkeli bir haykırışla bırakıyorum. "Jesse!" Bacaklarım göğsünün üzerinden sallanırken, omuzlarının üzerinde denizden çıkarılıyorum.

"Sorun nedir bebeğim?" Soluk soluğa bile kalmamış.

"Sensin!" Birkaç defa başına vuruyor ve aşağı bastırıp çenesini kavrayarak başını kaldırıyorum. "Sana bakmama izin ver," diye çıkışıyorum kızgın bir şekilde.

Gülüyor. "Merhaba."

"Sen çok yaramazsın." Başka bir dünyaya ait bir varlıkmış gibi ayakları hiçbir çaba göstermeden suyun üstüne çıkıyor. "Ama beni seviyorsun."

Eğiliyorum ama ona uzanamıyorum. "Seni öpmek istiyorum," diye huysuzlanıyorum.

"İstediğini biliyorum." Birkaç koordine hareketle omzundan indiriliyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kollarının arasına giriyorum. "Ve şimdi öpebilirsin."

Bu sırıtış sanki yüzüme yapışmış gibi ve gözlerindeki ışıltı en derinlere işlemiş, hiç kaybolacak gibi gözükmüyor. Çok mutluyuz. Rahat Jesse burada ve beni arzuya boğuyor. Jesse'nin Mutluluk Merkezi bundan daha iyi olamaz.

25

Buna kolaylıkla alışabilirim. Her sabah burada uzanabilir ve güne gözlerimi mutlulukla açabilir, rüzgârı çıplak bedenimde hissedebilir ve uzaktan sahilde koşan lordumu hayranlıkla izlemek için verandanın etrafında dolanabilirim. Ne kadar yemek yapmaktan nefret etsem de ona kahvaltı hazırlayabilirim ve masada çıplak bir şekilde oturup, kahvaltısını ederken, çatalı ağzından memnun olduğunu belli eden sesler çıkarmasını ve Sun-Pat olduğu için getirdiğim yer fıstığı ezmesi kavanozunu parmaklamasını izleyebilirim. Bana yemek yedirmesi için istediği zaman ağzımı açabilir ve sırf canım istediği için uzanıp güneşten yanmış göğsüne dokunabilirim. Kucağına oturabilirim ve sonra kahvaltısına tek eliyle devam ederken diğeriyle beni tutabilir. Gizli cennetimizde bikiniden sıyrılabilir, hiçbir korku veya istekli bakış olmadan o şekilde kalmamı kabul edebilir ve villanın havuzunda rahatça yüzmeye gidebilirim. Elimden tutup çekilebilir ve kurulanabilir, kollarının arasına alıp ardından duşa taşınabilirdim.

Her duş zamanında bakım mümkün... Ve belki biraz daha fazlası. Bunu gerçekten, gerçekten kullanabilirim.

Bugün Cennet'teki son günümüz ve bu yüzden biraz üzgünüm. Bu dikkatimizi dağıtan kimse ya da Londra'da bizi bekleyen sorunlar olmadan birbirimizin keyfini sürebileceğimiz son gün. Parmaklarımın arasına yerleştirilmiş peçeteler ve elimde pembe bir ojeyle yatağın ucunda oturuyorum. Saat öğleni geçiyor. Tüm sabahı her zamanki normalliğimizle geçirdik ve şimdi limanda bir öğlen ve yıldızların altında bir akşam yemeği için hazırlanıyorum. Eve gitmek istemiyorum. Sonsuza kadar Cennet'te kalmak istiyorum. Sadece Jesse ve ben.

Başımı kaldırıyor ve Jesse'nin açık kumral saçlarını bir

havluyla kuruladığını görüyorum. Yastığıma doğru geriye yaslanıyor ve manzaranın tadını çıkarıyorum. Çırılçıplak. Ve ben sırılsıklamım.

Bana doğru geliyor ve ayaklarımın ucunda dizlerinin üzerinde durana kadar yatağa tırmanıyor. "Müsaade eder misin?" Havlu bacaklarının üzerinde duruyor ve o güçlü elleriyle ayağımı eline alıyor.

"Ayaklarıma oje mi sürmek istiyorsun?" diye soruyorum, erkeksi kocamın bu kadar kızsal bir iş yapmak istemesinden dolayı birazcık eğlenerek.

Bana tuhaf bir bakış atıyor, belli ki eşinin bu işlerini yapmak onu rahatsız etmiyor.

"Pratik yapsam iyi olur," diyor, düz ve bir gerçeği ortaya serdiğini belli eden bir ifadeyle. "Yakında onlara ulaşamayacaksın."

Refleks olarak ayağımı ileri atıyor ve karnına vuruyorum ama istediğim tepkiyi alamıyorum. Bacağımı yakalayıp karnına bakarak gülümsüyor. "Eve gitmek istemiyorum," diyorum sessizce.

"Ben de istemiyorum bebeğim." Bunu duyduğuna şaşırmış gibi görünmüyor, sanki aklımı okuyormuş ya da açıkça bir süredir aynı şeyi düşünüyormuş gibi. Fırçayı ayak başparmağıma dokunduruyor ve ardından her tarafını boyuyor.

"Ne zaman yeniden gelebiliriz?" diye soruyorum. Bu gülümsememe ve bunaltıcı düşüncelerimi unutmama sebep oluyor.

"Ne zaman istersen gelebiliriz. Sadece söylemen yeterli. Seni hemen bir uçağa bindiririm." Tırnağımın ucunda tenime bulaşan ojeyi siliyor ve geri çekilip eserine bakıyor. Ellerinin çok büyük ve fırçanın çok küçük olduğunu düşünecek olursak, hiç de fena değil. Başını kaldırıp bana bakıyor. "İyi zaman geçirdin mi?"

"Cennette gibiydim," diye şakıyorum, başımı geriye yaslayarak. "Devam et." Başımla kucağındaki ayağımı işaret ediyorum.

Gözlerini oyunbaz bir şekilde kısıyor. "Elbette leydim."

"Uslu çocuk." Hülyalı bir şekilde iç çekiyor, yastığın üzerinde gevşiyorum. "Eve gittiğimizde ne olacak?"

Sorularımın hiçbiriyle yeteri kadar ilgilenmeyerek, tırnaklarımı boyamaya devam ediyor. Bir şeylerin yapılması gerekiyor, tercihen polis tarafından tabii, kızdırdığı adama bir iyili olsun diye Steve tarafından değil.

"Olacak şey şu; işe gidecek ve artık Patrick'le Mikael hakkında konuşmak için üzerine düşen görevi yerine getirecek-sin." Bana beklenti dolu bir bakış atıyor. Bakışlarını görmezden geliyorum.

"Arabanı Mikael'in çaldığını mı düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok Ava." Ayağımı yere bırakıyor ve diğerini alıyor. "Bununla ilgileneceğim, sen güzel kafanı bunlara yorma."

"Bununla nasıl ilgileneceksin?" Sormadan edemiyorum. Bunu gerçekten bilmek istiyorum çünkü içimden bir ses, Jesse'nin yaptığı diğer her şey gibi, bununla pek de alışılagelmiş bir yöntemle ilgilenmeyeceğini söylüyor.

Olacağını bildiğim gibi bana uyaran bir bakış atıyor ve üzerine gidersem, Jesse'nin Mutluluk Merkezi'nden daha biz Londra'ya dönmeden kovulacağımı anlıyorum.

"Konu kapanmıştır," diyor düz bir sesle ve konunun gerçekten de kapandığını biliyorum.

Bu yüzden gevşiyor ve onun tırnaklarımı boyama görevini bitirmesine izin veriyorum.

"İşte bitti," diyor, ojenin kapağını kapatarak. "Bu işte harikayım."

Nasıl olduğuna bakmak için ayağımı çekiyorum, yarısı pembeye boyanmış parmaklar görmeyi umuyorum ama hayır. Jesse gerçekten de oje sürmekte harika. "Fena değil," diyorum etkilenmemiş gibi, uzanıp aslında orada olmayan bir oje kalıntısını temizlermiş gibi yaparak.

"Fena değil mi? Senin sürdüğünden daha güzel sürdüm hanımefendi." Yataktan kalkıyor. "Bana sahip olduğun için çok şanslısın."

"Sen şanslı değil misin?" diye soruyorum hayretler içinde.

"Ben daha şanslıyım." Göz kırpıyor ve alınganlığımdan bir iç çekişle kurtuluyorum. "Hadi leydim, gidip etrafı keşfedelim."

Dolambaçlı bir yolu takip ederek bizi limana götüren güvenlik kapısından geçiyoruz. Jesse camını indiriyor ve ekrana doğru plastik bir kart uzatıyor ve ardından kapılar açılarak geçmesine izin veriyor.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, yola bakabilmek için koltuğumda öne doğru eğilerek.

"Limandayız bebeğim." Yavaş yavaş ilerliyor ve yayalara ait, insanların etrafta öylece hareket ettikleri ve DBS'e dönüp bir daha bakmadıkları bir kısma dönüyor. Bunun tuhaf olduğunu düşünebilirdim ama sonra hemen önümüzdeki alan boyunca park edilmiş onlarca pahalı arabayı görüyorum. Ve sadece klasik Mercedes ya da BMW değiller. Bentley'ler, Ferrari'ler ve hatta başka bir Aston Martin'in de bulunduğu, hepsinin avaz avaz milyonerlik bağırdığı araba grubuna bakıyorum. Sonra hemen pahalı arabaların bulunduğu kısımdan vazgeçip teknelerin bulunduğu kısma odaklanıyorum. Hayır, tekne değil. Bunlar yat.

"Siktir," diye fısıldıyorum, Jesse boş bir yere park ettiği sırada.

"Ava! Lütfen sözlerine dikkat et." Derin bir nefes alıyor ve arabadan inerek, benim olduğum tarafa geliyor. Koltuğumdan kıpırdamıyor, marinada suyun üzerinde duran devasa beyaz dağlara aşırı derecede şaşırıyorum. "İn hadi."

Gözlerimi teknelerden ayırmadan, Jesse'nin yardımıyla dalgın bir şekilde arabadan iniyorum. "Lütfen bana bunlardan birine sahip olduğunu söyleme." Ona iri iri açılmış gözlerle bakıyorum. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Bu adam zenginden de öteydi ama bir yat?

Gülümsüyor ve güneş gözlüklerini takıyor. "Hayır, birkaç yıl önce sattım."

"Yani daha önce vardı."

"Evet, ama aptal şeyi nasıl kullanacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu." Elimi tutuyor ve beni arabadan uzaklaştırarak, kaldırama, arabaların geçmediği güvenli yere çıkarıyor.

"O zaman neden en başta almıştın ki?" diye soruyorum, ona bakarak ama sorumu omuz silkerek geçiştiriyor ve denizin karşısında bir yeri işaret ediyor.

"Bak şurası Fas."

Eliyle gösterdiği yere bakıyorum ama sadece açık denizi görüyorum. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. "Ne güzel," diyorum, imalı bir ses tonuyla, sadece bu numaraları yemediğimi anlaması için.

"Alaycılık size hiç yakışmıyor hanımefendi." Beni kollarının arasına alıyor ve kulağımı ısırıyor. "Ne yapmak istersin?"

"Hadi etrafta takılalım."

"Takılalım mı?"

"Evet, takılalım," diyerek tekrar ediyor, yüzündeki eğlenmiş ifadeye bakiyorum. "Etrafı keşfetmek, incelemek gibi... Takılmak."

Bana bakip, neredeyse etkilenmiş bir ifadeyle gülümsüyor. "Tamam. Başka bir Camden'le daha karşılaşacakmışım gibi hissediyorum."

"Evet, aynen Camden gibi ama komik erotik shop'lar yok," diyorum sessizce.

Gülüyor. "Ah, arka sokakiarda bolca erotik shop var. Görmek ister misin?"

"Hayır, istemem," diyerek homurdanıyor, deri kaplı, dominant tipte sunulan küçük direk dansımızı hatırlıyorum. Nefesimi tutuyorum. Sarah tarzında biri. Siktir, aynı Sarah gibi görünüyordu, sadece elinde kirbaç yerine bir direk vardı. Sarah'nın da bir direği olabilirdi, kim bilir ama bir anda gelen farkindalık iki kadın arasındaki benzerliği gölgeliyor. "Ona olanları çekici bulmamıştın, değil mi?"

Çenemi kavrıyor ve başımı ona doğru çeviriyor. "Sana söyledim. Beni baştan çıkaracak tek bir şey var ve ben onu danteller içinde seviyorum."

"Güzel."

Alnımı öpüyor ve saçlarımı derin bir nefes alarak kokluyor. "Hadi gelin Bayan Ward. Etrafta takılalım."

Marinaya geri döndüğümüz sırada etrafta takılmaktan çok sıkılmıştım ve Jesse'nin hayatının her bir anında beni memnun etmeye çalıştığını biliyorum, baktığım veya seçtiğim her şeyi almak için ısrar ediyor. Bu beni rahatsız etmezdi, eğer öylesine girdiğimiz dükkânlar farklı olsaydı. Burası Camden değil. Evet, birkaç hediyelik eşya dükkânına girdik ama genel olarak beni hep özel tasarım mağazalarına sürükleyerek, dikkatleri Harrods'ta olduğundan daha da fazla üzerime çekmeme sebep oldu. Sessiz, küçük yerler öylesine bakmaya hiç fırsat tanımayarak sadece birkaç önemli şeyle donatılmıştı.

Şimdi eli kolu poşet dolu ve Tanrım, yorgun görünüyor. "Ben bunları arabaya bırakacağım. Burada bekle." Beni kaldırımda bırakarak yanımdan ayrılıyor. O poşetleri arabaya bıraktığı sırada, ben de dudağıma nemlendirici sürüyorum. Sonra hızla geri geliyor ve beni yakalıyor. Kollarının arasına girip, gasp edildiğim sırada, çığlığımı bastırıyorum. "Tanrım, seni özledim." Ağzı, henüz krem sürdüğüm dudaklarımın üzerine herkesin önünde açlıkla kapanıyor. Her zaman olduğu gibi, nerede olduğumuzu ve kimin izlediğini unutarak, bana canının istediğini yapmasına izin veriyorum. "Hımm, tadın harika." Geri çekilip, nefes alıyor. Dudak kreminin bulaştığı dudakları hafifçe parıldıyor.

"Eğer bir bayanın rujunu sürmek istiyorsan, bunu düzgünce yap." Uzanıp dudağına sürüyorum ve beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor, hatta işimi kolaylaştırmak için

dudaklarını büzüyor. "Böyle daha iyi oldu," diyorum gülümseyerek. "Parlak dudaklarla daha da yakışıklı oldun."

"Muhtemelen," diyerek rahat bir tavırla dudaklarını birbirine sürtüyor. "Hadi gel, karımın ve yer fıstıklarımın karnını doyurmam lazım." Duruşumu düzeltiyor ve sarı yazlık elbisemin düşen askılarını düzeltiyor. "Bunların sıkılaştırılması gerek."

Huysuz ellerini iterek, düşen askılarımı kendim düzeltiyorum ve itirazları duymazdan geliyorum. "Karnımı nerede doyuracaksın?" diye soruyorum omzumun üzerinden ona bakıp, yürümeye devam ederek. Çok fazla ilerleyemiyorum ama. Beni bileğimden yakalıyor ve bir anda iri bedenine bastırılıyorum.

"Beni bırakıp gitme," diyor hırlayarak ve onunla yüz yüze gelmem için beni çeviriyor. Ben sırıtırken o kaşlarını çatıyor. "Ve yüzündeki o sırıtışı da silebilirsin." Askılarımı sıkmak için uzanıp, mırıldanarak baş belası, onu çileden çıkaran karısıyla ilgili bir şeyler saçmalıyor. "Daha iyi. Aptal elbise." Sakinleşmek için derin bir nefes alıyor. "Neden bu kadar zor olmakta ısrar ediyorsun?"

"Çünkü bu seni delirtiyor."

"Beni çılgın bir adama çevirmekten zevk alıyorsun."

"Sen kendi kendini çılgın bir adama çeviriyorsun," diyerek gülüyorum. "Bu konuya bir çare bulman gerekiyor Jesse. Sana daha önce de söyledim, ne giyeceğime karışamazsın."

Yeşil gözlerinde keyifsiz bir ifade beliriyor ama içinde kabaran öfkesinden korkup geri çekilmiyorum. Bu konuda gerçekten cesurum. "Beni delirtiyorsun," diyor bir kez daha, çünkü başka ne demesi gerektiğini bilmiyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyorum ukala bir şekilde. "Beni boşayacak mısın?"

"Kahrolası sözlerine dikkat et!"

"Küfür bile etmedim!" Şimdi gerçekten gülüyorum.

"Evet, az önce lanet olası bir küfür ettin! Aslında, gelmiş geçmiş en kötü kelimeyi söyledin. O kelimeyi söylemeni yasaklıyorum."

Ah, şimdi gerçekten kıkırdıyorum. "Yasaklıyor musun?"

Otoriter bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturuyor, sanki ben kahrolası bir çocukmuşum gibi. "Evet, yasaklıyorum."

"Boşanmak," diye fısıldıyorum.

"Şu an gerçekten çocuk gibi davranıyorsun," diye huysuzlanıyor.

"Gibi." Omuz silkiyorum. "Karnımı doyur."

Sesli bir şekilde homurdanıyor ve başını sallıyor. "Seni aç bırakmam ve sana söyleneni yaptığında yemekle ödüllendirmem gerek." Omuzlarımı tutup beni çeviriyor ve deniz kenarında bir restorana doğru ilerletiyor. "Karnını burada doyuracağım."

Terasta iki kişilik bir masaya doğru yönlendiriliyor ve arkaya doğru jölelenmiş siyah saçlarıyla uyumlu bıyığı olan mutlu bir İspanyol tarafından yerlerimize oturtturuluyoruz. "Ne içersiniz?" diye soruyor ağır bir İspanyol aksanıyla.

"Su alalım, teşekkürler." Jesse beni yerime oturtturuyor ve sandalyemi masaya doğru iterek, karşımdaki sandalyeye oturup, bana menüyü uzatıyor. "Buranın mezeleri harikadır."

"Sen seç," diyerek menüyü ona geri uzatıyorum. "Eminim güzel bir seçim yapacaksındır." Kaşlarımı ukala bir şekilde kaldırıyorum ve menü elimden alınıyor ama yüzünde hiçbir aşağılama ya da onaylamayan bir bakış yok.

"Teşekkürler," diyor usulca.

"Rica ederim," diyerek karşılık veriyorum. Garson masaya buz gibi bir su şişesi bıraktığında, bardaklarımıza su dolduruyorum. Suyu kafaya dikiyor ve hemen bir tane daha dolduruyorum.

"Susadın mı?" İkinci bardağı da hızla bitirirken, beni şaşkınlıkla izliyor. "Dikkatli ol," diye uyarıyor. Bardağımı bırakmadan ona kaşlarımı çatıyorum ama soğuk suyu içmeye son vermiyorum. "Bebekleri boğabilirsin."

Su boğazıma kaçıyor ve kahkaha atarken hafifçe öksürüyorum. Suyumu bırakıp, bir peçete alıyorum. "Şunu keser misin?"

"Ne? Baba olarak endişeleniyorum." İncinmiş görünüyor ama daha iyi olduğunu biliyorum.

"Bebeklerimize iyi bakamayacağımı düşünmüyorsun değil mi?"

"Evet düşünüyorum," diyor usulca, pek de ciddi olmayan bir şekilde. Aslında öyle düşünmüyor. Şaşkınım ve muhtemelen bu yüzümden okunuyor, şaşkınlığımı görmemek için bakışlarını benden kaçırsa bile.

"Onlara ne halt edeceğimi düşünüyorsun ki?" Soruyu sorduğum anda bundan pişman oluyor, başını kaldırıp bana şüpheci bir bakış attığındaysa yaptığım şeyden daha da çok pişman oluyorum. "Yapma," diye uyarıyorum. Sesim hafifçe titriyor ve pişmanlık dolu gözyaşları anında gözlerime doluyor. Onları geri almak için elimden geleni yapıyor, soğukkanlı düşüncelerim nedeniyle içten içe kendime kızıyorum. Jesse bana kendimi suçlu hissettirmeden de yeteri kadar berbat hissediyorum zaten.

Saniyeler içinde yanıma oturuyor ve beni kendine çekerek, sırtımı sıvazlayıp, dudaklarını saçlarıma bastırıyor. "Özür dilerim. Lütfen kendini üzme."

"Ben iyiyim." Endişesini geçiştiriyorum. İyi olmadığım ortada ama bir restoranın ortasında herkesin içinde kontrolümü kaybedemem. Birkaç masa ötedeki bir kadın çoktan bana bakmaya başladı bile. Her şeye burnunu sokan insanlarla uğraşacak havada değilim, o yüzden ona bir bakış atıyor, ardından başımı Jesse'nin göğsünden kaldırıyorum. "İyiyim dedim," diye çıkışıyorum kısaca, ağlamak dışında bir şeyler yapmak için bardağı elime alıyorum.

"Ava," diyor sessizce ama ona bakamam. Bunu unutacak mı hiç? "Bana bak." Artık sesi sert ve öfkeli çıkıyor ama ona bakmıyorum, lanet kadının ise hâlâ baktığını fark ediyorum. Bakışlarımız kesişince, ona geri bas bakışımı atıyor, anında başını yemeğine çevirmesine sebep oluyorum. "Üç..."

Gözlerimi deviriyorum ama geriye doğru saymaya başladığı için değil. Hayır, bunu yapıyorum çünkü sıfır dediğin-

de Jesse tarzı bir becerilme elde etmeyeceğim ya da canıma okumayacak.

"İki."

Sanki elinde asla ulaşamayacağım bir havuç sallıyor gibi. Aptalca, biliyorum ama Jesse'ye ve onun beni itaat etmem için becermesindeki yeteneğine olan ihtiyacım bir anda içimde alevlenirken, hamileliğim sadece arzumu körüklüyormuşa benziyor.

"Bir."

Bıkkın bir nefes alıyor ve itaat etmeyi reddederek çatalımı elime alıp, muhtemelen huysuzlanmayı kısa kesmesine sebep oluyorum.

"Sıfır bebeğim." Geri sayım bitiyor. Yerdeyim ve kollarım başımın üzerinde sabitlenmiş durumda ve Jesse bileklerimden tutuyor. Gözlerim kocaman açılıyor ve tüm restoran sessiz. Şu an bir iğne yere düşse duyabilirsiniz. Etrafımızda olup bitenlerden hiç utanmayan ve endişelenmeyen Jesse'ye bakıyorum. Beni bir restoranın ortasında yere yatırdı. Ne halt ettiğini sanıyor? Gözlerimi ondan kaçırmaya cesaret bile edemiyorum. Onlarca gözün Jesse'nin yarattığı sahneye baktığını hissedebiliyorum. Utanıyorum.

"Jesse bırak da kalkayım." Ondan her şeyi beklerdim ama bu? Bu utanmazlıktan da öte bir şey. Siktir, ya biri onu üzerimden kaldırmaya çalışırsa?

"Seni uyarmıştım bebeğim." Yüzünde eğlenen bir ifade var ve ben açıkça dehşete düşmüş durumdayım. "İstediğim zaman, istediğim yerde."

"Evet, pekâlâ." Yerimde kıpırdanıyorum. "Ne kadar ciddi olduğunu anladım."

"Pek sanmıyorum," diyor düz bir şekilde, sakin, asmış suratını bana çevirirken. "Seni seviyorum."

Yerin dibine geçmek istiyorum. Beni kollarının arasına alıp, kalabalık bir caddenin içinde öpmesi kabul edilebilir bir şeydi, ancak beni kalabalık bir restoranın ortasına yatırması tamamen delice. "Biliyorum. Kalkmama izin ver."

"Hayır."

Ah Tanrım, çatal bıçak sesi bile duyulmuyor ve bu kimsenin yemek dahi yemediği anlamına geliyor.

"Lütfen," diyerek sessizce yalvarıyorum.

"Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," dişlerimin arasından.

"İnanarak söyle Ava." Pes etmeyecek. Aptal, mantıksız isteğini yerine getirip onu tatmin edene kadar pes etmeyecek.

"Seni seviyorum," diyorum daha yumuşak bir ses tonuyla ama hâlâ gerginim.

Bana şüpheli bakışlar atıyor ve üzerimden kalktığında oldukça rahatlıyorum. Beni ayağa kaldırıyor ve önümde diz çöküyor. Kendimi düzeltiyorum, akşam yemeği yiyenlerden biri şok edici bir şey görmesin diye örtüyorum. Kendimi bir çöp gibi hissederek, biraz daha zaman harcıyorum, restorana kısa bir bakış atıyorum, tüm gözlerin bizim üzerimizde oluşuyla binlerce kez daha ölüyorum. Ayağa kaldırmaya çalışıyorum ama Jesse'nin hâlâ dizlerinin üzerinde olduğunu fark ediyorum.

"Ayağa kalk," diyorum sessiz bir fısıltıyla, söylediklerim herkes tarafından duyulabilir olsa da. Hâlâ her yer çok sessiz.

Önümde durana kadar dizlerinin üzerinde ilerliyor ve ellerini kalçalarıma koyarak bana yavru köpek bakışları atıyor. "Ava Ward, benim güzel, cesur sevgilim." Anında yüzüm daha da ısınıyor. "Beni bu dünyanın en mutlu adamı yapıyorsun. Benimle evlendin ve şimdi beni ikiz bebeklerle kutsuyorsun." Bir elini kalçamdan çekip karnımın üzerine koyarak, taparcasına okşayıp, ardından tam karnımın ortasına bir öpücük bırakıyor. İzleyicilerin arasından birkaç iç çekiş sesi yükseliyor. "Seni çok ama çok seviyorum. Bebeklerime harika bir anne olacaksın." Utanç verici sersem gösterisine devam ettiği sırada ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ve daha çok iç çekiş sesi duyuluyor. Boynuma ulaşana kadar öpücükleriyle yukarı doğru bir yol çiziyor.

"Seni sevmeme engel olma. Bu beni üzüyor."

"Üzüyor mu delirtiyor mu?" diye soruyorum sessizce.

Başını gömdüğü yerden kaldırıyor ve saçlarımı toparlayarak arkama atıp, yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Üzüyor," diyor. "Öp beni karıcığım."

Beni daha fazla utandırmasını istemiyorum. O yüzden istediğini yapıyorum. Böylece daha hızlı bir şekilde kaçabilirim. Ama sonra insanlar alkışlamaya başlıyor ve Jesse dudaklarını benden ayırıp sandalyemi çekerek beni oturtuyor. Kalıyor muyuz?

"Onu seviyorum!" diyerek omuz silkiyor, sanki az önce beni neden yere yatırdığını ve bir grup insana ikizlerimiz olacağını duyurmadan önce nasıl ilan-ı aşk yaptığını açıklar gibi.

"İkizler!" Bozuk İngilizcesiyle yanımıza gelip, önümüzde bir şişe şampanya sallayan heyecanlı garsonun sesiyle yerimden zıplıyorum.

"Kutlamalısınız." Tıpayı açıyor ve iki kadehe dolduruyor. Siniyorum. Bu çok düşünceli bir hareket ama ikimizin de içmesine imkân yok.

"Teşekkürler," diyerek gülümsüyor, etrafta kalıp kadeh tokuşturduğumuzu görmek için beklememesini umut ediyorum.

"Bu çok kibarca." Arkaya bakıp, beni etraftakilerden ayırıyor. İnsanlar yemeklerine dönüyorlar. Bazıları ara ara bize bakıyor ama artık ilgi üzerimizde değil gibi. O kadın hâlâ bakıyor ama. Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum ama Jesse elini dizime koyduğunda bakışlarımı ondan çekiyorum. Dönüyorum ve yüzündeki muzırlıkla karşılaşıyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Neden?" Şampanya kadehlerini bizden uzaklaştırıyor.

Kendimi savunuyorum ama gözlerini tekrar üzerimde hissediyorum ve kim olduğunu biliyorum. Bakışlarımı çeviriyor ve kadının hâlâ bize baktığını görüyorum. Birkaç masa ötede oturuyor ve aramızda bir sürü insan var ama kalabalıktaki bir boşluktan onu net olarak görebiliyorum ve açıkça o da görebiliyor. "Şu kadını tanıyor musun?" diye soruyor, o yemeğine dönmüş olsa bile bakışlarımı ondan çekmiyorum.

"Hangi kadın?" diye soruyor Jesse, öne eğilip benim baktığım yere bakarak.

"Orada, açık mavi hırkası olan kadın." Kadını belli belirsiz bir şekilde işaret ediyor ama hızla elimi çekiyorum. "Görebiliyor musun?"

Bana cevap vermeyince, başımı çeviriyor ve Jesse'nin yüzündeki rengin kaçtığını, şaşkın bir ifadenin gözlerine yerleştiğini görüyorum.

"Sorun ne?" İçgüdüsel bir şekilde ateşini ölçmek için elimi alnına koyuyor, dokunduğum anda buz gibi olduğunu hissediyorum. "Jesse?" Tamamen transa geçmiş bir şekilde boşluğa bakıyor. Endişelenmeye başlıyorum. "Jesse sorun nedir?"

Sanki beyin sarsıntısı geçirir gibi başını sallıyor ve kararmış gözlerini bana çeviriyor. İyi görünmeye çalıştığının farkındayım ama kocam bunu kesinlikle başaramıyor. Ortada gerçekten yanlış bir şeyler var. "Kalkıyoruz." Ayağa kalkıyor ve bir bardağı devirerek daha çok dikkati üzerimize çekiyor.

Masaya biraz para bırakarak, hiç vakit kaybetmeden beni yerimden kaldırıp restorandan çıkarıyor. Arabaya doğru büyük adımlarla ilerlerken, beni de arkasından çekiştiriyor.

"Derdin ne senin?" diyerek bir kez daha soruyorum ama boşa olduğunu biliyorum. Tamamen kendini kapatmış durumda.

Arabanın kapısını açıp beni içeri oturturken ona bakıyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir onay, ifade ya da açıklama yok. Omuzlarının gerilip dikleştiğini fark ediyorum ve göğsü hızla hareket etmeye başlıyor. Bana bakmıyor ama yine de beni arabaya bindirmeye çalışıyor.

"Jesse?" Yabancı bir kadın sesi dikkatimi, kendinden geçmiş kocamdan çekip, arkamdaki kadına çevirmeme sebep oluyor. Bu o kadın. Kafam karışık bir şekilde ona bakıyor, Jesse'nin elinin beni daha sıkı tuttuğunu hissediyorum. Artık hızlanmış nefesini de duyabiliyorum. Tamamen şaşkınım ancak deniz kenarında geçirdiği zamanın çoğunu beni ya da

Jesse'yi ya da bizi incelemekle geçiren yabancı kadının üzerinde gezdiriyorum gözlerimi. Ona baktıkça, her şey daha da netleşiyor.

Jesse beni bir kez daha arabaya bindirmeye çalışıyor ama onu itiyorum ve baktığım kişinin ilgisini çekiyorum. "Ava, bebeğim gidiyoruz." Ona karşı çıkıyor olmama rağmen, emir vermiyor ya da bana sabırsız bir şekilde bağırmıyor. Bu bende ağlama isteği uyandırıyor.

"Jesse, oğlum." Kadın ileri doğru bir adım atıyor ve korkularımda haklı çıkıyorum.

Anlıyorum. Bu her şeyi açıklıyor. Başka bir şey duymama, bana bağırılmasına ya da açıklama yapılmasına ihtiyacım yok. Bu Jesse'nin annesi.

Koltukta vücudumu döndürüyorum ve arabanın arkasından dönüşünü izliyorum, annesinin aniden yolunu kestiğini gördüğümde endişeli hissediyor. Elini onun koluna koyduğunu ve Jesse'nin elini ittiğini görüyorum. Onunla konuşmak istediğini işitiyorum ve sonra Jesse'nin binmesini engellemek için bedenini sürücü kapısına bastırıyor. Elleri saçlarının arasına gidiyor ve onları çekiyor. Yüzündeki acı dolu ifade canımı yakıyor. Annesini oradan tutup çekemez ve bu onu daha da aciz bir duruma düşürüyor. Burada oturup öylece onun bununla baş etmeye çalışmasını izleyemem. Bu yüzden arabadan iniyor ve Jesse'nin ve annesinin yanına, büyük bir kararlılıkla ilerliyorum.

Jesse'nin önünde sanki bir koruma kalkanı gibi duruyor ve ona bakıyor. "Gitmenizi rica ediyorum."

Üzerime eğiliyor. "Burada olmaman gerekiyordu. Neden buradasın?" Jesse'nin sesi kırgın ve titrek çıkıyor, aynı bedeni gibi. Sırtımda titreşimlerini hissedebiliyorum. "Amalie'nin Seville'de düğünü var. Neden buradasın?"

Bir anda olan biteni anlıyorum. Davetiyedeki tarihi ya da yeri görmemiştim ama anlaşılan o ki Jesse görmüş. Ailesinin gitmiş olacağını bilmese, neden beni buraya getirsin ki?

"Baban," diyerek konuşmaya başlıyor. "Düğün ertelendi

çünkü baban kalp krizi geçirdi. Sen onun düğün davetiyesine cevap vermediğin için seninle iletişime geçmeye çalıştı.

Jesse göğsünü sırtıma bastırıyor. "O zaman neden benimle iletişime geçmeye çalışan Amalie'ydi? Neden sen değildin?"

"Kardeşine cevap verirsin diye düşündüm," diye cevap veriyor hızlıca. "Kardeşine cevap verirsin diye umuyordum."

"Pekâlâ, yanılmışsın!" diye omzumun üzerinde kükreyerek, irkilmeme sebep oluyor. "Bunu bana yapmaya hakkın yok. Artık değil, anne. Yaptıkların hayatımı zaten mahvetti ve şimdi kendi kendime düzletmeye çalışıyorum!"

İrkiliyor ama kendini savunmuyor. Tıpkı Jesse'ninkilere benzeyen yeşil gözleri buğulu ve çaresiz. Aklımdan onlarca düşünce geçiyor ama önceliği Jesse ve onun bariz huzursuzluğu.

"İkizler!" diye fısıldıyor annesi, elini ileri uzatarak.

Donup kalıyorum. Hareket edemiyorum. Gözleri karnımı inceliyor ve kırışmış yüzünden acı dolu bir ifadenin geçtiğini görüyorum. Geri çekilerek bana uzattığı elden uzaklaşıyorum. Şaşkınlığımdan kurtuluyor ve durumu yeniden değerlendiriyorum. Çok uzun sürmüyor. Jesse'yi buradan uzaklaştırmam gerek.

"Ava." Yumuşak sesi kulağıma doluyor. "Lütfen beni buradan götür."

Kalbim ortadan ikiye ayrılıyor. "Sizden kibarca rica ediyorum." Hâlâ karnıma bakan annesine bakıyorum. "Lütfen gidin."

"Bu senin ikinci şansın Jesse." Hıçkırıyor ama onun için sempati hissedemiyorum. Jesse bir şey söylemiyor. Yerinde sessizce durmaya devam ediyor. Sanırım şok geçiriyor. O birkaç kelime sadece kararlılığımı artırıyor ve gittikçe artan hüzün öfkeye dönüşüyor. Ama annesini kovamam.

Dönüyor ve elimi Jesse'nin koluna koyuyorum. "Hadi," diyorum yumuşacık bir sesle, kolunu çekiştiriyorum. Onu götürmeme izin veriyor. Bir sefer olsun onu ben yönlendiriyorum ve elimi çabuk tutuyorum. Kocamı bu durumdan

kurtarmak konusunda kararlıyım ve bu onun ıstırap çekmesine sebep oluyor. Onu sadece birkaç kez böyle gördüm ve her seferinde sonunda kalp kırıklığı vardı. İlişkimizdeki onun veya benim sebep olduğu herhangi bir zorluğa karşı hazır değilim.

Yolcu kapısını açıyorum ve ben onu nazikçe arabaya bindirirken, o önündeki boşluğa bakıyor. Jesse'nin annesi arabanın arkasına geçince fazlaca rahatlıyorum çünkü bu geriye gitmekte acele etmek ve sürücü koltuğuna zıplamak anlamına geliyordu. Yaptığım ilk şey kilidi bulup kapıları kilitlemek oluyor. Ardından, anahtarları arıyorum. Daha önce hiç yolun ters şeridinde ve arabanın ters tarafında sürmemiştim ama böyle bir şey için panik yapmanın sırası değil. DBS'i çalıştırıyorum ve alandan dikkatsiz bir şekilde çıkarak, ilkinde sertçe vuruyorum ve biraz daha dikkatli sürüyorum. Dikiz aynasına bir bakış atıyor ve bir adamın Jesse'nin annesini kollarının arasına aldığını görüyorum. Babası.

Bakışlarımı tekrar yola çeviriyor ve çıkış kapısını görüyorum ama kapıyı açacak kartı bulmak için panik yapmaya fırsatım olmuyor. Kapılar kendiliğinden açılıyor ve saniyeler içinde Jesse'nin ailesinden daha da uzaklaşıyorum. Jesse'ye bakıyorum ve gördüklerimden hoşlanmıyorum. Canı yanan, pencereden dışarıya boş boş bakan, hiçbir duygu ifadesi göstermeyen bir adam. Eğer kızgın olsaydı, kendimi daha iyi hissederdim ama hissetmiyorum. Tanıdık gelen tek şey çatık kaşları ve kontrolden çıkan zihninin etrafında dolaşan bulutlar. Tuhaf bir şekilde, bu tanıdık şeyler beni biraz olsun rahatlatıyor. Ancak şu an düşünüyor olabileceği şeyler beni pek de rahatlatmıyor.

İkinci bir şans mı? Böyle söyledi. Bu kadar harap olduğu için Jesse'yi suçlayamıyorum, annesi ona yaptığı her şeyi ikizlerinin doğumuyla düzeltebileceğini ima etmişken bunu başaramıyorum. Bu çok zalimce ve bencilce. Geçmişteki acı ve ihanetin asla telafisi olmayacak.

Bu bebekler ve ben Jesse'nin mutlu olması için ihtiyacı

olan şansız, ailesinin hatalarını affetmesi için ihtiyacı olan şans değil. Eğer bebekleri bir tür aile terapisi olarak kullanmayı düşünüyorsa, o zaman bir daha düşünmesi gerek.

Cennetin tanıdık kokusu sonunda beni tamamıyla rahatlatırken, taşla kaplı araba yolundan villaya doğru ilerliyorum. Arabadan iniyor ve hızla verandaya doğru giderek, onu takip etmem için beni geride bırakıyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Konuşmayacağını biliyorum, bu yüzden iç sesimin bana söylediklerini yapmam gerekiyor ve iç sesim bana onun yanında olmamı söylüyor. Merakımı gidermek için ağzından laf almaya çalışmamı değil.

Peşinden villaya giriyor ve onu odanın ortasında dikilirken buluyorum. Arkadan sessizce ona yaklaşıyorum ama elimi koluna geçirdiğim sırada irkilmiyor. Yakında olduğumu biliyordu, her zaman olduğu gibi. Onu yatak odasına doğru çekiyor ve gömleğinin düğmelerini çözüyorum. Aramızda alevlenen hiçbir cinsel kıvılcım ya da çaresiz, ağır ağır alınan nefesler yok. Sadece onunla ilgileniyorum.

Başı öne düşüyor, tamamen umutsuz bir durumda ama önümde çırılçıplak ve sessiz bir şekilde durana kadar onu soymama izin veriyor. Onu yatağa çekiyorum ama yerinden kıpırdamıyor ve ona bakabilmem için beni çeviriyor. Ardından elbisemin fermuarını açıyor ve başımdan çekip çıkararak, kollarımı kaldırmamı sağlıyor.

İstediğini yapmasına, onu bu üzgün hâlinden çıkaracak her şeyi yapmasına izin veriyorum. İşini bitirirken sessizce bekliyorum. Sutyenimi çıkararak yere çöküyor ve külotumu bacaklarımdan aşağıya kaydırıyor. Beni kucağına alınca, bacaklarım kalçalarının etrafına dolanıyor ve yatakta oturup sırtını yatak başlığına yaslayınca, kucağındaki yerimi alıyorum. Göğsüne yaslanmış bir şekilde duruyorum. Aramızda herhangi bir boşluk olmasına hazır değil ve bu benim için sorun değil. Kolları beni tamamen sarıyor, burnu saçlarımın arasında ve kulağımın altındaki kalp atışları yavaş ve düzenli. Yapabileceğim tek şey bu ve eğer gerekirse, bunu ölene kadar yapabilirim.

26

Bu sabah farklı hissediyorum. Yüzüstü yatıyorum. Çıplak tenime beni gıdıklayan bir ışık huzmesi vuruyor ve hareket edemiyorum. Nedenini anlamam birkaç dakika sürüyor. Jesse üstümde bana sarılmış bir şekilde uyuyor. Kafası çenemle omzum arasındaki boşlukta, elini karnıma koymuş ve sıcak nefesi ensemi ısıtıyor. Dün gece olan olayları, acıyı, ıstırabı, şoku düşününce heyecanlanıyorum. Cennet tersine dönmüştü.

Gözümü tavana dikmiş düşünürken parmaklarım saçlarının arasına giriyor ve saçlarını okşamaya başlıyorum. Bu adamın belalı bir geçmişi var ama ben şimdi tüm acıları tek tek dindiriyorum. Ben onun küçük cennetiyim ve onun asla o cehenneme dönmesine izin vermeyeceğim.

Orada yatmış kendi kendime düşünürken boynumda o uzun kirpiklerini kırpıştırmaya başladığını hissettim ancak sesimi çıkarmıyorum. Ona biraz düşünmesi için fırsat vermek istiyorum.

"Bilseydim seni asla buraya getirmezdim," diyor kulak tırmalayıcı bir sesle. "Seninle olan hayatımın asla geçmişim tarafından lekelenmesini istemezdim."

"Bizi etkilemedi," diyorum. "Etkilemesine izin vermem."

"Hayatımda yerleri yok Ava, eskiden de yoktu şimdi de yok."

Elini yavaşça karnımın üzerinde hareket ettirmeye başlıyor.

Onun çocukları Jake'in yerini tutmayacak. Jesse'nin ailesinin yaptığı hataları azaltmayacak. Eminim ki barışmak için bir sebep olmayacak. Bazı şeyler affedilemez ve ailenin seni sevip desteklemek yerine başka şeyler yapmaları bunlardan

bir tanesi. Babam bana her zaman asla ne yapmam gerektiğini söylemeyeceğini sadece bana akıl verebileceğini, beni bir şeylere zorlamanın sadece beni mutsuz edeceğini bildiğini söylerdi. Bana, ne karar verirsem vereyim yanımda olacağını ve eğer verdiğim kararlar yanlış ise onları düzeltmeye çalışacağını söylerdi. Birçok sefer de böyle yaptı. Ailelerin yapması gereken de bu.

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Önemli olan sadece biziz."

Dönüp sırtüstü yatarak beni kendine çekip, göğsüne yatırıyor. Yarasını bulup yavaşça okşamaya başlıyorum.

"Burası Carmichael'in," diyor yavaşça. "Onun mülkünün bir parçası, tıpkı bot gibi."

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek.

"Nereden biliyorsun?"

"Yoksa neden ailenin yaşadığı yerin bu kadar yakınında bir villan olsun?"

Onu göremiyorum ama gülümsediğini biliyorum. "Benim güzel kadınım beni ürkütüyor."

"Neden?" diye soruyorum göğsüne yaslanarak.

"Çünkü bir şeyler öğrenmeye çok meraklı."

Çenemi kapalı tuttuğumda çığlık atarken öğrendiğimden daha fazla bir şeyler öğrendiğimi kabul etmek zorundayım.

"Bana beni kendinden kaçırmak için söyleyebileceğin başka bir şey olamaz."

"Bunu söylediğine sevindim."

Eğer beni rahatlatabilecek ve sözlerimi bastırabilecek bir şey olsaydı bu söylediği o olurdu. Şu an duyacağım şeyleri sevmeyeceğimi biliyorum. Sanki istemeden bir şeyleri itiraf etmesini sağlıyor gibiyim.

"Ava?"

"Evet?"

"Sana bir şey söylemem lazım." Kalkmaya çalışıyor ama ölü gibi üstünde yatıyorum. Kafamı sırtından çekip sırtüstü uzanıyorum. Belime sarılıyor ama tüm ağırlığını bana vermi-

yor. Ben ona bakıyorum. Bir süre dudağını ısırıyor. Biliyorum ki bilgi iyi bir güç ama Jesse'nin bana verdiği çok fazla ve beni korkutuyor. Elimi yavaşça tutuyor ve, "Biz yokken malikânede Sarah kalıyor," diyor.

Kafamı kaldırıp, "Ne?" diyorum.

"Bazı işleri hallediyor. John hepsini tek başına yapamaz Ava."

"Ama Sarah? Onun gittiğini söylemiştin, sonsuza dek." Ne yapacağımı bilmiyorum. Kan beynime vuruyor ve yüzüm sımsıcak oluyor. Tüm yaşadıkları ve ailesinin yaptıkları karşısında ona duyduğum acıma hissi Sarah ismi ile birlikte silinip gidiyor.

"Neden bunca yaptığından sonra hâlâ buna izin veriyorsun?"

Ellerimi ellerinden çekiyorum ve onu itmeye başlıyorum.

"Git buradan!"

"Ava, sakin olur musun?"

"Neden? Çocuklarını incitmemden mi korkuyorsun?"

Suratına tükürüyorum. Bu sözlerim yüzündeki endişeli bakışı memnuniyetsiz bir bakışa çeviriyor.

"Konuşma, seni lanet olasıca."

Kaçırmaya çalıştığım ellerimi yakalayıp, kafamın üstünde sabitliyor.

"Bunu düşünüyor musun?" diye bağırıyorum suratına. "Aşırı korumacılığın bilmem gereken her şeyi anlatıyor bana."

"Bu kartı oynayamazsınız bayan, çünkü her zaman aşırı korumacıydım."

Doğru söylüyor, her zaman öyleydi. Ancak çok sinirliyim ve her şeyi ona karşı kullanabilirim.

"Ya o gider ya da ben!"

Gözlerini deviriyor. Kendimi geri çekiyorum ve çocuklarını incitmemek için ellerimi bırakıyor. Bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Ava pisliğe batmıştım. Benim için çalışmayı reddediyordun ve benim ne yaptığını bilen birine ihtiyacım vardı."

"Yani yeniden senin için mi çalışıyor?"

Buna inanmıyorum. Kahve dükkânında yaptığı tutkulu konuşma aksini söylüyordu. Muhtemelen bundan faydalanıyor. Ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başlıyor.

Parmağımla suratına işaret ederek, "Olduğun yerde kal, Ward," diyorum. "Bana gelip her şeyin yolunda olduğunu söyleme çünkü bir sikim umurumda değil."

"Siktiğimin sözlerine dikkat et!"

"Hayır! O sana âşık ve biliyor musun? Yaptığı her şey seni benden uzaklaştırmak içindi. Yani beni her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeyi aklından bile geçirme."

"Biliyorum."

Biraz geri çekilip, "Ne demek biliyorum?" diye soruyorum.

"Bana âşık olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum Ava, aptal değilim."

"Kesinlikle öylesin! Beni senden ayırmaya çalışan herkesi eziyorsun ancak tam burnunun dibinde bizi birbirimizden uzaklaştırıyor ve sen bunu görmezden geliyorsun!"

Su içmeye ihtiyacım var. Mutfağa gidiyorum.

"Görmezden gelmedim Ava, onunla konuştum ve her şeyi itiraf etti. Yaptıklarından pişman olduğunu söyledi."

"Tabii ki pişman olacak! Çünkü başaramadı! Bence daha çok çabalamadığı için pişmandır!" Bardağımı mutfak masasına vuruyorum.

"Kesin sormayı da unutmuşsundur. Öldüğünde gömülmek mi istiyormuş yanmak mı?"

Suratını ekşiterek, "Ne?" diye sordu.

"Beni inciten insanlara sorduğun soru. Sarah'ya da sordun mu?"

"Hayır, ona bir daha burnunu sokmaması karşılığında bir iş teklif ettim. Ona söyledim, eğer sen gitmesini istersen gider."

"Gitmesini istiyorum!" diye bağırıyorum. "Gitsin!"

"Ama hiçbir şey yapmadı."

Mutfak masasının karşısında duran kaz kafalı aptala şaşkın gözlerle bakıyorum.

"Hiçbir şey yapmadı mı?"

Gözlerini kapayıp derin bir nefes alıyor.

"Demek istediğim onunla konuştuktan sonra hiçbir şey yapmadı. Sen de onu daha önce yaptıkları için çenesine yumruk atarak zaten ödüllendirmiştin."

"Neden bunu yapıyorsun? Nasıl hissettiğimi biliyorsun, Jesse."

"Çünkü o çaresiz, Ava. Malikâne dışında bir hayatı yok."

"Onun için üzülüyor musun?" diyorum, sakince.

Artık daha sakinim. Bu adamın ilişkimizi sabote etmeye çalışan eski kadınlara karşı duyduğu acıma hissi dışında her şeyini seviyorum.

"Ava, öncelikle sakinleşmeni istiyorum çünkü bu ne senin, ne de bebekler için iyi," diyor.

"Sakinim," diyorum, bardağı yavaşça kavrayarak.

İç çekip gerinerek boynunu çıtlatıyor. Sanki kemiklerinden stresi atıyormuş gibi. Neden bu kadar gergin olduğuna dair bir fikrim yok. Ona Mikael için çalışmaya devam edeceğimi söyleyip vereceği tepkiyi görmek istiyorum. Aslında onun yaptığı ile aynı şey.

Bana doğru yürüyüp, bardağı elimden alıyor ve beni kaldırıp mutfak tezgâhına oturtuyor. Şu anda yüz yüze duruyoruz. Ona sinirli gözlerle bakıyorum.

"Sarah'nın hiçbir şeyi yok. Her şey ortaya çıktığında onu kovdum ve bir daha asla olmayacağını düşündüm." Derin bir nefes alıp devam ediyor. "Ta ki John onunla konuşup onun çok saçmaladığını söyleyene dek, en saçma kısmı ise ölmek onsuz yaşamaktan daha iyidir diyormuş."

Şüpheci aklım bunun onu kandırmak için başka bir oyun olabileceğini düşünüyor. Engel olamıyorum.

"İlgi manyağı."

"Ben de öyle düşünmüştüm ancak John emin değildi. Onu bulduğunda bir kutu ağrı kesici içmiş ve bileklerini kesmiş bir şekilde yatıyormuş." Kaşlarını kaldırarak devam ediyor.

"Bu yardım arayışı değildi, Ava. Burada ilgi görme isteği yoktu. John zar zor yetiştirebilmiş hastaneye. Ölmek istemiş."

Beynim beni her konuda yanıltıyor. Bir sürü mantıklı soru soruyor olmam gerekirken hiçbir şey düşünemiyorum. Beynim tamamen boş.

"Ellerimde başka birinin daha kanının olmasını istemiyorum bebeğim. Jake'in suçluluğunu her gün duyuyorum zaten. Daha fazlasına katlanamam."

Yapmacık bir şekilde öksürdükten sonra, "Beni görmeye geldi," diyorum.

"Bana söyledi," diyor, uzanıp yanağımı okşayarak. "Ama bana bunu daha önceden söylememiş olmana şaşırdım."

Ne söyleyebilirim ki? Sarah'nın sözlerinin aslında benim her şeyi apaçık görebilmemin sebebi olduğunu mu? Malikânede, hamile olduğumu bile itiraf edecek duruma gelmemin sebebinin de o olduğunu mu? "Bunun önemli olduğunu düşünmüyorum," diye cevaplıyorum usulca.

"Benim alkol sorunumu Matt'e söyleyen de Sarah'ydı," derken dudağını ısırmaya başlıyor.

Ben daha da geri çekiliyorum ve eli suratımdan düşüyor. Matt bu şekilde mi öğrenmişti? "Kıyafetlerimi Matt'in evinden topladığımı da mı böyle öğrendin?"

Kafasını sallıyor ve, "Bana seni telefonda birisine kıyafetlerini almaya gideceğini söylerken duyduğunu anlattı. Olayları kafamda bir araya getiremeyecek kadar sinirliydim. Sinirden gözlerim kızardı, öfkeyle hareket ettim ve ona soracaklarımı daha sonra sordum," diye cevaplıyor.

Yaptığı hatalar adeta bitmek bilmiyor. Onun için kesinlikle üzülmek istemiyorum. "Senin için daha fazla çalışamayacağını söylemişti," diyorum. "Ama hâlâ senin için çalışıyor. Nasıl oluyor bu?"

"Ondan rica ettim. O benimle çalışmayı bıraksaydı onun gibi birini asla bulamazdım ve işi kendim yapmak zorunda kalırdım ama ben seninle harcayacağım zamandan fedakârlık yapmaya hazır değilim. Ve bilmelisin ki o bu teklifi sadece senin de rızan olduğu takdirde kabul etti."

Yani Sarah'nın geleceği benim elimde miydi? Yani eğer rıza göstermezsem yine kendini üste çıkarmaya mı çalışacak? Ve eğer kabul edersem yine Sarah'nın bizi ayırma çabalarıyla savaşmak zorunda mı kalacağım? "Bana pek bir seçme şansı tanıdığın söylenemez," diye mırıldanıyorum. Mantıklı olmayı deniyorum ama başaramıyorum. Jesse'yi kâğıt işi yığınıyla strese soktuğum yetmezmiş gibi onu bir de malikânenin emirlerine kaptırmak istemiyorum. Onu bir daha göremeyeceğim ama eğer bunu kabul edersem Sarah'nın bize yaptıklarını da kabul etmiş oluyorum ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Kendini öldürmeyi denediğini bile sanmıyorum ama Jesse'nin sözleri kafamda dönüp duruyor.

Her gün Jake'in suçluluğunu duyuyorum, bunu yapamam.

Ve ben de bunu ona yapamam. Kaygılarım doğrulanıyor ama Jesse'nin suçu kanıtlanmıyor ve o bu kadar acı çekmişken ona daha fazla şey yaşatamam. Onu çok seviyorum.

Yanaklarımı avuçluyor ve o samimiyet dolu yemyeşil gözleriyle beni delip geçiyor. "Ona bu işin olmayacağını söyleyeceğim. Seni mutsuz görmeye hazır değilim."

Yıkılıyorum. Sadece beni mutlu edebilmek için, bunların hiçbiri onun suçu olmamasına rağmen ellerini daha da fazla kana bulama riskine kendini hazırlamış. Kafamı sallıyorum. "Hayır, senin benimle kalmanı onun buradan gitmesinden daha çok istiyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor, şaşırmış bir şekilde.

"Tabii ki de öyle, ama bana bir söz vermelisin."

"Her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun," diyor, alnımı öperken.

Bu tamamıyla doğru değil çünkü o benden böyle bir şey istemez. Sonuçları ihmal etmeye çalışıyorum ama benim

kocam onu reddetti diye intihar etmeye çalışan bir kadını görmezden gelmek çok zor. "Bebekler doğduğu zaman gece gündüz malikâne de olmayacaksın. Mümkün olduğunca benimle olacaksın. Bunu yapabileceğimden emin değilim." İkizlerle birlikte yalnız kalma korkusu beni iyice endişelendiriyor. Bir bebek bile yeterince korkutucu. İki bebek? Aşırı derecede korkuyorum ve onun bunu bilmesi gerekiyor. Dudakları yukarı kıvrılıyor. Benim panik olmuş hâlim onun komiğine mi gidiyor? "Ava, senin yanında olmayı kabul etmemem için beni yerin yedi kat altına gömmen lazım. Bunu yapabilirsin çünkü ben yanındayım." Beni kollarıyla sarmalayarak tezgâhın üstünden kaldırıyor ve böylece bacaklarımı onun çıplak kalçalarının üstünde kenetlemekten ve kollarımı da çıplak omuzlarına dolamaktan başka seçeneğim kalmıyor. "İyi olacağız."

"Biliyorum." diyerek söylediğini kabul ediyorum. Muhtaç hissediyorum, kesin bir güvence arıyor gibi. O bana bu güvenceyi her zaman verecek ama benim kaygılarım onu da biraz endişelendirmiş olmalı. Ben neredeyse hiç anne olma eğilimi göstermiyorum. Kitapları okuyan ve gidip folik asit alan tarafın kadın olması gerekmiyor mu?

"Kavga etmeyelim. Bu benim kalbimin acıyla parçalanmasına sebep oluyor ve senin de strese girmeni istemiyorum. Tansiyonunu takip etmeliyiz." diyerek yatak odasına doğru ilerliyor.

Onu görebilmek için parmaklarımı onun ensesinde kenetleyip sırtüstü uzanıyorum. "Bu kitaba el koyuyorum."

Bana gülümseyip, "Bu kitap benim ve bende kalacak," diyor.

"Arkadaş edinmemiz lazım." Sırtımı düzleştirerek vücudumu onun vücuduna iyice yakınlaştırıyorum ve böylece göğsüm onun ağzına giriyor. "Kitapta kocanın eşinin emri altında ona hizmet etmesinin yazılı olduğu kısmı okudun mu?"

Kibarca ısırıp, diliyle yavaşça daireler çizerken ikimizden

de inlemeler yükseliyor. "Okudum ama iki saat sonra uçağımız kalkıyor. Biraz daha zamana ihtiyacım var ama dönünce tekrar senin hizmetinde olacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaşmadık," diyor karşı çıkarak ve bir yandan da göğüslerimi tekrardan ağzına yaslıyorum. "Cennette kalmak istiyorum."

"Uslanmıyorsun hiç ve bunu seviyorum." Bıkkın bir homurdanmayla yatağa geri indiriliyorum. "Ama uçağa yetişmemiz gerekiyor."

"Sana ihtiyacım var." Gevşek ve alaycı bir şekilde penisini kavrıyorum ve o hemen yataktan kalkıyor.

"Ava, sana sahip olurken bunu yavaşça, tadını alarak yapmayı seviyorum." Dudaklarıma güzel bir öpücük kondurdu. "Toparlan." Hamileliğin verdiği öfkeyle yatağa geri düşüyorum. Cennetteki zamanım doluyor.

27

Eve döndüğümüz günün ertesi sabahı ve ben hiç de mutlu değilim. Uyanmış, koşmaya gitmiş, duşunu almış, giyinmiş ve hepsini bensiz yapmış ama yatağın başına zencefilli bir kurabiye ve biraz folik asit ve su bırakmış. Dantel çamaşırlarımla boy aynasının önünde duruyor, saçlarımı kuruluyorum ve o sırada aynadan odaya girdiğini görüyorum. Tıraş olmamış ve en sevdiğim gri takımını, siyah gömleğini giymiş ve bir kravat takmış ama bu kendimi daha iyi hissetmeme sebep olmuyor, o muhteşem gözükse bile.

"Günaydın," diyor neşeli ve canlı bir şekilde.

Ona kötü bakışlar atıyor ve saç kurutma makinemi yere atarak, onun onaylamayacağını bildiğim, giyecek bir şeyler bulmak üzere giyinme odasına gidiyorum. Giyinme odasından çıkıyor ve ayağıma siyah süet ayakkabılarımı geçiriyorum ve sonra banyoya yöneliyorum. Yanımda durmuş her hareketimi izleyen büyük bedeninin farkındayım ve yanından geçerken ona hızlı bir bakış atıyor, ellerinin gevşekçe pantolonun cebinde olduğunu ve yüzüne eğlenmiş bir ifade yerleştiğini görüyorum. Onunla uğraşmıyor ya da ona laf yetiştirmeye çalışmıyorum, bunun yerine banyodaki aynanın önüne gidiyor ve hızla makyajımı yapıyorum.

Banyoya gelip arkamda duruyor. Harika kokusu anında burun deliklerime doluyor. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyor, hâlâ yüzünde eğlenen bir ifade varken. Rimelimi sürerken bir anda duruyor ve aynadan geriye çekiliyorum. "Makyaj yapıyorum," diye cevap veriyorum, bunun aslında sorduğu şey olmadığının farkında olarak.

"O zaman başka şekilde sorayım. Üzerine giydiğin o şeyde ne?"

"Bir elbise."

Kaşlarını kaldırıyor. "İsterseniz güne kötü bir başlangıç yapmayalım hanımefendi." Elinde siyah kalem elbisemi tutuyor. "Bu elbiseyi giy." Sakinleşmek için derin bir nefes alıyor ve tek kelime etmeden banyodan çıkmadan evvel dönüp elbiseyi elime alıyorum. Elbiseyi giyiyorum ama sadece uğraşmak istemediğim için. Sadece Cennet'ten değil, aynı zamanda, tam da tahmin ettiğim gibi, Jesse'nin Mutluluk Merkezi'nden kovulmuştum. Londra bizim ilişkimize iyi gelmiyor. Hayır, bu doğru değil. Bizim ilişkimize iyi gelmeyen Londra'daki Jesse.

Canını sıkmamak için anlaşmasına uyuyorum. Sabırla bekliyor ve onaylamadığı elbisemi çıkarıp yerine onun verdiğini giymemi izliyor. Arkama uzanarak, fermuarı tutuyorum ve çekiyorum ama fermuarın ucu elimden kayınca sadece yarısına kadar çekebiliyorum. Hızla tekrar tutuyorum ama aynı şey yine oluyor.

Gözlerimi kapatıyor, kendini beğenmiş sersemden yardım istemeyi hiç istemesem de bunu yapıyorum. "Fermuarımı çeker misin lütfen?"

"Elbette," diyor neşeyle ve bir saniye sonra kendimi sırtına bastırıp, ağzını kulağıma yaklaştırıp, içimde bir şeylerin kıpırdamasına sebep oluyor. Saçlarımı çekip önüme atıyor ve fermuarımı tutup çekiyor. "Ah hayır."

"Ne? Kırıldı mı?"

"Aaa..." Bir kez daha deniyor "Hayır bebeğim. Sanırım bu elbise sana artık olmuyor."

Tamamen dehşete düşmüş bir şekilde nefesimi tutuyor ve sırtımı görebilmek için aynaya dönüyorum. Bir boşluktan tenim görünüyor ve bu esnek bir kumaş değil. İçine ve dışına sarkmış. Ve işte başlıyor. Hamileliğin tüm yan etkileri daha da hızlı bir şekilde kendini gösteriyor çünkü içimde bir değil, iki tane yer fıstığı büyüyor. Ağlamayı reddediyorum ama bunu kolayca yapabilirim. Buna alışmam gerek. Jesse gibi benim de heyecanlanmam gerek.

Tüm bunlar onun için sorun değil, günün sonunda o yine bir tanrı olacak, ancak benim bedenim muhtemelen mahvolacak. Arkamı dönüp ona bakıyor, endişeli bir ifadeyle dudaklarını çiğnediğini görüyorum. Bunun beni yıkacağını düşünüyor. "Diğer elbisemi giyebilir miyim?" diye soruyorum sessizce.

Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve hatta benim için diğer elbiseyi alıp, artık bana olmayan ve onun onayladığı elbisemi çıkarmama yardım ediyor. "Çok güzelsin," diyor. "Gitmem gerek. Cathy aşağıda ve sana kahvaltı hazırladı. Lütfen ye."

"Yiyeceğim."

Bu kadar çabuk kabullendiğim için yüzünde oluşan şaşkınlığı gizleyemiyor. "Teşekkürler."

"Yemek yediğim için bana teşekkür etmen gerekmez," diye mırıldanıyor, çantamı alıyor ve yatak odasından çıkıyorum.

"Bana itiraz etmeden yaptığın her şey için sana teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum." Benimle birlikte aşağıya iniyor.

"Eğer sonunda ikna becermesi olacaksa, sana yine itiraz edeceğim."

"Bu sabah yanında olmadığım için mi kızgınsın?" diye soruyor, sesindeki keyifli ifade yüzüne yansımışken.

"Evet."

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Elimi tutuyor ve beni döndürüp, bedenimi kendi bedenine bastırıyor. Ve sonra açlıkla dudaklarıma kapanıyor. Beni azimle ve inanarak öpüyor ve onu durdurmuyorum. Asla bu sabah yapamadığımız seksin yerine geçmeyecek ama beni bir süre idare edebilir. "Güzel bir gün geçir bebeğim." Beni tekrar geriye döndürüyor ve mutfağa doğru götürmeden önce popoma bir şaplak atıyor. "Karımın kahvaltısını ettiğinden emin ol Cathy."

"Öyle yapacağım oğlum." Başının üzerinden ona el sallıyor ama arkasını dönmüyor.

"Sonra görüşürüz. Ve Patrcik'le konuşmayı unutma." Patrick'le konuşacağımı söylediğimi duymadan gidiyor. Bana verilen zamanı çoktan tükettiğimin farkındayım.

"Ava, harika görünüyorsun!" diye şakıyor Cathy mutfağın karşısından bana doğru. "Tazelenmiş ve canlanmışsın!"

"Teşekkürler Cathy." Ona kibarca gülümsüyorum. "Kahvaltımı yanıma alabilir miyim? Biraz geç kaldım da."

"Tabii." Kahvaltımı streç filme sarıyor. "Güzel vakit geçirdin mi?"

Gülümsemem yüzüme yayılırken, yanına gidip kahvaltımı alıyorum. "Harika vakit geçirdik," diyorum, çünkü son gün yaşadığımız berbat olaya rağmen çok güzel vakit geçirdik.

"Çok sevindim. İkinizin de bir tatile ihtiyacı vardı. Kurabiyeler işe yarıyor mu?"

"Evet."

"Yarayacağını biliyordum. Ve ikizler!" Kahvaltımı çantama atıyor ve yanaklarımı ellerinin arasına alıyor. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?"

"Farkındayım," diyerek cevap veriyorum oldukça içten bir şekilde. "Gitmem gerek."

"Evet, evet, git tatlım. Ben çamaşırları yıkacağım."

Beyazları ve siyahları ayırırken Cathy'yi yalnız bırakıyor ve asansöre binip yeni şifreyi giriyorum. Hızla Lusso'nun lobisine iniyor, Casey'yi mektuplarla ilgilenirken buluyorum. "Günaydın Casey," diyerek yanından geçtiğim sırada ona selam veriyorum.

"Bayan Ward! Geri dönmüşsünüz." Dışarıda gün ışığının altında bana katılıyor. "Güzel vakit geçirdiniz mi?"

"Casey, bana Bayan Ward demene gerek yok. Güzel zaman geçirdik, teşekkürler." Güneş gözlüklerimi takıyor ve çantamdan anahtarlarımı alıyorum. "İşini seviyor musun?"

"Siz döndüğünüz için artık daha çok seviyorum."

Bir anda duruyorum. "Efendim?"

Bir anda kıpkırmızı oluyor ve elindeki zarflarla oynamaya

başlıyor. "Bu çok yanlış anlaşıldı özür dilerim. Sadece, şey, tüm binadaki tek kadın olduğunuzu biliyor muydunuz?"

"Öyle miyim?"

"Evet. Tüm o zengin iş adamları tek bir kelime bile etmiyorlar. Sadece bana bakıp homurdanıyor ve telefonda emirler veriyorlar. Benimle konuşan tek kişi sizsiniz. Sadece buna minnettarım, hepsi bu."

"Ah, pekâlâ." Rahatsız olmuş hâline bakıp gülümsüyorum. "Kocam gibi zengin iş adamları mı demek istiyorsun?"

Daha da çok kızarıyor. "Ah gittikçe batıyorum." Rahatsız olmuş bir şekilde gülüyor. "Sadece etrafta tekrar neşeli bir yüz görmek güzel."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum ve o da gülümsememe karşılık verince mavi gözleri parıldıyor. "Gitsem iyi olacak."

"Tabii. Sizi sonra görürüm." Geri çekilerek, arkasını dönüyor ve öylece içeri, masasına dönüyor. Normale dönmem gerekiyor. Tatilden sonraki ilk günüm ve geç kalacağım. Bugün Patrick'in gözüne girmem gerekiyor.

Lusso'dan çıkıp John'un beni beklediğini gördüğümde şaşırmıyorum bile. Her zaman yaptığı gibi omuz silkmiyor. Bunu kesinlikle bekliyordum. "Nasılsın John?" Onu yeniden görmek çok güzel. Sevimli büyük adamı özlemişim.

"İyiyim kızım."

Arabaya biniyor ve kemerimi takarak, John'un yanımdaki yerini çatık kaşlarla almasını izliyorum.

"Bugün bir olay çıkarmayacak mısın?" diye soruyor, sesinde neşeli bir tını var.

"Eğer yaparsam kendi ölüm fermanımı imzalamış olurum sanırım," diyerek düz bir şekilde cevap veriyorum.

John kahkaha atıyor, koltuğunda kıpırdanıyor ve Range Rover'ım çalıştırıyor. "Sevindim. Eğer direnirsen seni olabildiğince dikkatli bir şekilde zapt etmem emredildi." Siyah gözlüklerinin ardından bana bakıyor. "Bunu yapmayı gerçekten istemiyordum kızım."

Ona bakıp sırıtıyorum. "Şimdi de benim kişisel korumam

mısın yani?" Eğer Jesse'nin beni emanet edebileceği biri varsa, onun da John olduğunu biliyordum.

"Eğer bu o piç kurusunu mutlu edecekse, dediği her şeyi yaparım." John park alanından çıkıyor. "Sen ve bebekler iyi misiniz?" Bakışlarını yoldan ayırmıyor.

"Evet, ama şimdi Jesse'nin endişelenmekten aklını kaybetmesi için üç kişi var."

"Çılgın piç kurusu." Gülüyor ve altın dişini ortaya seriyor. "Sen nasıl hissediyorsun?"

"Hamile olmamı mı kastediyorsun yoksa kazayı mı?" Gözlerimi ondan çekmiyor, tepkisini ölçüyorum. Gittiğimizden beri hiçbir gelişme olup olmadığını bilmek istiyorum.

"İkisi de kızım."

"İkisi içinde, iyiyim, teşekkürler. Jesse'nin arabasından hiç haber var mı?" Doğrudan soruyorum. John'un yanında ona istediğimi soracak kadar rahatım.

"Endişelenmen gereken bir şey yok kızım," diyerek gayet sıradan bir şekilde cevap veriyor. Ben soru soracak kadar rahat olabilirim ama o da beni geçiştirecek kadar rahat. "Cennet nasıldı?" diye soruyor, konuyu değiştirerek.

"Cennet gibiydi," diye şakıyorum. "Jesse'nin ailesiyle karşılaşana kadar." Bu konudan bahsedip bahsetmemem gerektiğinden emin değilim ama çoktan söyledim ve her zaman rahat olan devin yüzündeki ifadeye bakacak olursak, onu şaşırttım. Başımı sallayarak beni doğru duyduğunu belli ediyorum ve gözlüklerin üzerinden alnının kırıştığını görüyorum. "Amalie'nin düğünü ertelenmiş çünkü Jesse'nin babası kalp krizi geçirmiş," diyerek devam ediyorum. John'un düğünden, davetiyeden ve Jesse'nin ailesinin Cennet'e yakın oturduğundan haberi olmalı. Jesse'ye göre epey uzun bir süredir onun yanında.

"Henry kalp krizi mi geçirmiş?" diye soruyor şaşkın bir şekilde. "Başka neler oldu?"

"Başka ne mi oldu?"

"Evet, konuştular mı? Jesse nasıldı?" John'un sesi gerçekten meraklı çıkıyor ve bu benim merakımın daha da çok kabarmasına sebep oluyor.

O beni işe götürürken her şeyi anlatıyorum ve konuşmam bittiğinde düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Bu kadar mı?" diye soruyor.

"Evet, Jesse'yi ondan uzaklaştırdım. Çok üzgündü."

"Sonrasında hiçbir şey içmedi mi?"

"Hayır," diyerek iç çekiyorum. "Ama içimden bir ses eğer orada olmasaydım, içeceğini söylüyor." Yüzüne bakmaya devam ediyorum. "Onları tanıyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Ben soru sormam."

Kendi kendime başımı sallıyorum. John'un çok uzun süredir buralarda olduğunu biliyorum ve o Carmichael'in en yakın arkadaşıydı, yani söylediğinden daha fazlasını biliyor olmalı. "Sarah nasıl?"

İrkilip, tehditkâr bakışlarını bana çeviriyor. "Eskiden olduğundan daha iyi."

Koltuğuma gömülüyorum. Buna söyleyecek hiçbir şeyim yok, o yüzden kahvaltımı açıyor ve John'un beni sessizlik içinde işe götürmesine izin veriyorum.

John iş yerimin önünde durduğu zaman sesli bir şekilde iç çekiyorum. "Sorun ne kızım?"

Çantamı alıyor ve John'a beni Manor'a götürmesini söylemeden önce arabadan iniyorum. "Patronumla bazı Danimarkalı müşteriler hakkında konuşmanın zamanı geldi."

"Ah," diyor yavaşça. "Bol şans."

Sanırım gerçekten iğneleyici bir şekilde yuhalamalıyım. "Evet, teşekkürler John," diyorum. Kapıyı kapatıyorum ve aramızdaki kapı kapanınca John kahkahası gittikçe daha az duyuluyor. Cesaret toplamak için derin bir nefes alıyor ve

ofisime giriyorum. İlk duyduğum şey Tom'un haykırışı oluyor. "Ah Tanrım! Ava!"

Sonra Victoria'nın sesini duyuyorum. "Ah vay canına, bronzlaşmışsın!"

Sonra neşeli Sal'in, yeninden neşeli olduğunu görüyorum. "Ava, harika görünüyorsun."

Sonra masama gidiyor ve bir anda duruyorum. Balonlar... Her yerdeler. Üzerlerinde bebekler var.

Masamda bir paket bebek bezi de var ve bir de nasıl anne olunur el kitabı. Ama en kötüsü de elime alıp gerçek olup olmadıklarını kontrol ettiğim, sandalyemin arkasına asılmış ya da daha çok sandalyemin her yerini kaplamış diyebileceğimiz, devasa hamile pantolonu. Sanki bu sabah elbiseme sığamamam ve Jesse'nin yanında uyanamamam yeteri kadar kötü değilmiş gibi, şimdi bir de bana kısa zamanda tıpkı bir balina gibi görüneceğim hatırlatılıyor. Gerçekten de herkese söylemiş. Onu öldüreceğim.

"Biliyordum!" Tom masama doğru geliyor. "Hamile olduğunu biliyordum. Ama ikizler! Ah vay canına, bu çok heyecan verici! Bir tanesine benim adımı verir misin?"

Hamile pantolonunu atıyor ve masama oturuyorum. Daha iki dakikadır buradaydım ve şimdiden bu bana yetti bile. İki bebek demek iki kat heyecan demek, tıpkı iki kat daha kilo alacağım ve iki kat daha çok endişeleneceğim anlamına geldiği gibi. "Hayır, Tom."

Abartılı bir şekilde iç çekiyor. "Tom isminin sorunu neymiş?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum. "Sadece bebeklerimden herhangi birine o ismi vermeyeceğim." Yüzünü buruşturuyor ve beni tebrik bile etmeden yanımda uzaklaşıyor.

"Tebrikler Ava." Sally öne eğilip beni kucaklıyor. Sal'e güvenebileceğimi biliyordum. "Kahve."

"Lütfen. Üç şekerli olsun." Ben de ona sarılıyorum ve oturur hâldeyken Sal'in devasa göğüsleri yüzüme sürtünüyor. "Nasılsın Sal?"

"Harika!" diyerek şakıyor, mutfağa doğru dans ederek, giderken. O an Sal'in aşk hayatında işlerin yolunda gittiğini anlıyorum.

"Patrick nerede?" diye soruyorum ortaya doğru, çünkü artık bebek tebrikiyle dolu masamın yanında duran kimse yok. Tom beni tamamen görmezden gelerek ofisin içinde dolanıyor ve Victoria bana hülyalı bir şekilde bakıyor. "Merhaba," diyerek elimi sallıyorum.

"Ah, üzgünüm! Sadece bu tona ne dendiğini düşünüyordum."

"Ne?"

"Yanmış ten rengin. Ben olsam koyu bronz derdim." Bir şeyler yazıyor ve yazdığı şeyin koyu bronz olduğunu biliyorum. "Vay be, demek bebekler?"

Ses tonu üzerine hemen savunmaya geçiyorum. "Evet." Kısa, hızlı cevabım başını hemen not defterinden kaldırmasına sebep oluyor ve uzun sarı buklelerini omzunun üzerinden atıp gülümsüyor. Eğer gülümsemesi sahteyse, o zaman bu konuda gerçekten başarılı. "Tebrikler Ava."

"Teşekkürler." Gülümsüyor ve bunda gerçekten başarısız oluyor. "Ve tüm bunlar için de teşekkürler," diyerek etrafımı saran balonları gösteriyorum.

"Ah, Tom'un fikriydi." Bakışlarını bilgisayarına çeviriyor.

"Teşekkürler Tom!" Kalemimi ofisin karşısına fırlatıyor, tam başının yan tarafını isabet ettirerek gözlüklerinin düşmesine sebep oluyorum. "Üzgünüm!" diyorum gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Ofis içi şiddet!" diye bağırıyor ve daha fazla sessiz kalamıyor. Koltuğumda sarsılarak gülmeye başladığım sırada, Sal kaşlarını çatarak kahvemi masama bırakıyor ve neye güldüğüme bakmak için dönüyor. O da kıkırdamaya başlıyor.

"Patrick nerede Sal?" diye soruyorum, Victoria'dan hiçbir cevap alamayınca.

"Öğlen burada olacak," diyerek sorumu cevaplıyor. "Bir süredir pek buralarda değil."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemeden dosya dolabındaki fatura yığınına dönüyor.

"Ava." Tom konuşmaya başlıyor ve moda gözlüklerinden başını kaldırarak. "Ruth'u araman gerek. Dün ofis telefonu onun yüzünden hiç susmadı."

Kahkaham hızla soluyor. "Ne söyledi?" diye soruyorum, telefonumu aramak için çantamı karıştırırken ve sonra telefonumu hâlâ açmadığımı fark ediyorum. Perşembe sabahı, Jesse kapattığından beri kapalı.

"Pek bir şey değil." Mavi kravatını düzeltiyor. "İşle ilgili her şey yolunda. Perşembe günü olan randevunuza ben gittim ama beni gördüğü için pek mutlu değildi."

Sandalyemde küçülüp, ellerimde duran telefonun hayatım olmasından çekiniyorum ve hemen cevapsız çağrılar, mesajlar, e-mailler gelmeye başlıyor. Mesajlar geliyor ve Kate'in eve hoş geldin mesajıyla, annemin varınca beni ara mesajına cevap verip, ardından Ruth'dan gelen cevapsız çağrıları sayıyorum. On bir kez aramış ama ondan gelen arama bombardımanının yanı sıra, Mikael'den iki cevapsız çağrı var bu kalbimin hızla atmasına sebep oluyor. Bundan daha fazla kaçamam ve ilk kez, arkama yaslanıp kimin içkime ilaç katmış ve kaza yapmama sebep olmuş olacağını düşünüyorum. Ve bir de ölü çiçekler var. Onlar bir kadından geldi. Bundan hiç şüphem yok ve bu da beni aynı noktaya götürüyor; bunun sorumlusu Mikael olamaz. O bir iş adamı ve saygı değer bir iş adamı. Ama alkollü olduğum zaman ki o berbat gecenin CCTV görüntüleri ne oldu? O Mikael'di, bundan eminim. Belki de olaylar birbirleriyle bağlantılı değildir. Bana göre Coral, Jesse'nin eski âşığı ya da belki de Sarah. Ama çiçekler Sarah özür diledikten sonra geldi ve kazada bundan sonra oldu.

Hâlâ oyunlar mı oynuyor? Telefonumu masama bırakıyorum. Başım ağrıyor.

Kalemimi elimde çeviriyor, ne yapacağımı düşünüyorum.

Karar vermem çok uzun sürmüyor. Telefonumu elime alıyor ve Mikael'i arıyorum. Telefon çok fazla çalmıyor ve sakin, hafifçe aksanlı sesi hattın öbür ucunda duyuluyor. "Ava, senden haber almak ne güzel."

"Kesin öyledir," diyorum düz bir şekilde. "Boşanabildin mi bari?" Dümdüz konuşuyorum ve sorularımın ardından bir süre sessizlikle onu yargılıyorum, stratejim başarılı oluyor.

"Boşandım," diyor dikkatli bir şekilde.

"Ah ne güzel. Senin için ne yapabilirim Mikael?" Kendime olan güvenime hayran oluyorum. Burada bir ruh hastasıyla uğraşıyor olabilirdim ve onunla oldukça saygısız bir şekilde, bir müşteri ya da potansiyel bir ruh hastası gibi konuşuyorum.

Hafifçe gülüyor. "Artık buluşmamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, değil," diyerek sertçe karşılık veriyorum. "Sanırım ikimizde iş ilişkimizin bittiğini biliyoruz Bay Van Der Haus."

"Nedenmiş o?"

Sorusu bir an duraksamama sebep oluyor ama hemen sonra kendime geliyorum. "Jesse'yle bir süredir görüşüyor olmamın ilginç olduğunu söyledin." Korkup geri çekilmiyorum.

"Evet, sadece artık onunla evlisin ve ikiz bebekler bekliyorsun. Kalbim kırıldı Ava."

Bu sefer kendimi hemen toparlayamıyorum. Bunu nasıl bilebilir? "Bay Van Der Haus..." Ofisi inceleyerek sesimi alçak tutuyorum. Şu an ne yeri ne de zamanı bir kez bu işe kalkıştım. Söylemem gerekenleri söyleyene kadar bu konuşmayı bitirmeyeceğim. Ayağa kalkıp balonlarımı itiyor ve toplantı odasına geçip kapıyı ardımdan kapatıyorum. "Tüm bu olanlar Jesse ve eşinizle mi ilgili?" Keskin bir nefes aldığını duyduğuma eminim ve bu kendimi olan güvenimi arttırıyor.

"Çünkü olanları zaten biliyorum, o yüzden boşa zaman harcıyorsunuz?"

"Ah, Bay Ward itiraf etti demek?"

"Eski karın Jesse'nin evine geldi Mikael. Olanlar için üzgünüm ama bununla nereye varacağını anlamıyorum." Hiç de üzgün değilim ama belki mantıklı düşünmesini sağlayabilirim.

Gülüyor ve yanmış tenimin karıncalanmasına sebep oluyor. "Ava, eski eşim biraz bile umurumda değil. O para avcısı bir fahişe. Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum. Jesse Ward senin için doğru adam değil."

Karısı için söylediği sert sözler üzerine irkilip, toplantı masasına yaslanıyorum. "Ve sen öyle misin?" Kelimelerimi kekeleyerek söylüyorum, duraksamalar için kendime kızıyorum. İyiliğimi mi düşünüyor?

"Evet, öyleyim," diyor kendinden emin bir şekilde. "Senin arkandan başka kadınlarla gönül eğlendirmem ben." Neredeyse telefonumu düşürüyorum. Bunu da mı biliyor?

"Her neyse," Umutsuzca bu durumu atlatmaya çalışıyorum. "Bana kalırsa birlikte çalışmamıza engel olacak çok fazla şey oldu."

"Çok fazla şey mi oldu?" diye soruyor. "Ve seni terk ettiğinde neler yaptığını biliyor musun?"

"Evet," diyorum, onun nasıl bildiğini merak ederek. Bu konudan kimseye bahsetmedim. "Jesse'yle olan ilişkim seni ilgilendirmez Mikael. Ne yaptığını biliyorum." Bunu söylemek beni mahvediyor. "Patrick'le konuşup, Hayat Yapı projesinden çekileceğim. Tasarımlarımı alabilir ve bir başkasını bununla ilgilenmesi için görevlendirebilirsin." Telefonu kapatıyor ve rahat bir nefes alıyorum. Patrick'le henüz konuşmamışken ve son beş dakikadır, Mikael'i dinlerken kafamda daha çok soru işareti oluşmuşken, neden omuzlarımdan bir yük kalmış olduğunu anlamıyorum. Çok emin konuşamıyordum ama onunla olabilmem için beni Jesse'den uzaklaş-

tırmak istese de onun içkime ilaç katmak ya da kaza geçirmemi sağlamak gibi çılgınca şeyler yapacağını sanmıyordum. Ölürsem ne işine yarardım ki? Düşüncelerim nedeniyle kendi kendime gülüyorum. Biri beni öldürmeye çalıştı. Bu çılgınca.

Elimde tuttuğum telefon çalmaya başlıyor ve bir bakışla günümün henüz başladığını anlıyorum. Ama şu anda Ruth Quinn'le ilgilenmek pek de büyük bir sorunmuş gibime gelmiyor. "Selam Ruth."

"Ava!" Sesi şaşkın çıkıyor. "Bana tatile gideceğini söylememiştin."

"Son anda karar verdik Ruth. Her şey yolunda mı?"

"Evet yolunda ama mutfaktaki dolaplarla ilgili fikrimi değiştirdim. Buluşup konuşabilir miyiz?"

"Elbette." İç çekmemek için kendimi tutuyorum. "İlgilenmem gereken bazı evrak işleri var, yarın buluşsak olur mu?"

"On iki uygun mudur?" diye soruyor. Bugün buluşmamız için ısrar etmemesi beni şaşırtıyor.

"Görüşürüz Ruth." Telefonu kapatıyor ve kendimi sanki sorumluluklarını üstlenmiyor, sorumluluklarımdan kaçıyormuş gibi yorgun hissediyorum.

Masama oturuyor ve sah günümün devamını dağ olmuş evrak işleriyle ilgilenerek geçiriyorum.

Saat hemen altı oluyor ve ofisi en son ben terk ediyorum. Patrick söylediği gibi işe geri dönmedi ama yarın ofiste olacağını söylemek için beni aradı. Onunla yarın konuşacağım ama biraz hayal kırıklığına uğradım. Bu olayı ertelemeden bir an önce çözmek istiyorum.

İç çekmeden, duraksamadan veya şikâyet etmeden büyük siyah Range Rover'ın içine biniyorum. "Selam John."

"Selam kızım." Yola çıkıyor. "Günün nasıldı."

"Verimli. Seninki?"

"Harika."

İçimden bir ses benimle dalga geçtiğini söylüyor. "Nereye gidiyoruz?" Lusso diyeceğini umarak koltuğumda geriye yaslanıyorum ama ısrarcı olmayacağım. Eğer eve gidiyor olsaydık Jesse beni işten kendisi alırdı.

"Manor'a kızım. Patronla konuşman nasıl gitti?" Gözlüklerin ardından bakışlarını bana çevirip, meraklı gözlerle beni izliyor.

"Gitmedi. Bugün işe gelmedi."

"Bu çılgın piç kurusunun çok hoşuna gidecek." Kahkaha atıyor.

Ona katılarak gülümsüyor. Çok sevineceğini biliyorum.

John durduğu anda arabadan iniyor ve hızla merdivenlerden çıkarak kapıya ilerliyorum.

"Barda beklemeni söyledi kızım," diye sesleniyor John arkamdan ama onu duymamış gibi yapıyorum. Barda beklemeyeceğim. Üç gün boyunca onunla baş başa kaldıktan sonra, işin ilk günü bitmek bilmemişti. Hızla yukarı çıkıyor, John beni yakalamadan yaz bahçesini aşıyorum. Her zamanki müşteri grupları burada ama burada olmama verdikleri tepkileri görmekle oyalanmıyorum.

Doğruca Jesse'nin ofisine gidiyor, kapıyı çalmadan ya da önemli bir toplantının bölebileceğimi düşünmeden, odanın içine giriyorum. Bunu daha önce yaptığımda şaşkın bakışları üzerime çekmiştim.

Ve şimdi şaşkın olan benim.

28

"Dan?" diyorum ihtiyatlı bir şekilde, erkek kardeşimin sırtına bakarak. Jesse'nin masasının karşısındaki koltukta oturuyor ve adını duyar duymaz dönüyor. "Burada ne işin var?" Ziyareti, astronomik bir sonuçmuş gibi beni etkiliyor.

"Selam ufaklık." Ayağa kalkıyor ve yanıma gelip bana sarılıyor. "Tebrikler."

"Belki de yakında birilerine kendim söylerim," diyerek huysuzlanıyor, kardeşimin omzunun üzerinden Jesse'ye kızgın bir bakış atıyorum. Umursamaz bir şekilde omuz silkiyor ve ağzını hareket ettirerek beni sevdiğini söylemeden önce bir nefes alıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diyerek yineliyorum sorumu, Jesse başımda dikiliyor ama sadece omuz silkip sessiz kalıyor. Bu yeni.

"Hatalarımı telafi ediyorum." Dan beni serbest bırakıyor ve ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Bu sorunu çözmeden eve dönmek istemedim."

"Ah?" Yeniden Jesse'ye bakıyorum ve o omuz silkiyor... Yine. "Sorunlarınızı çözdünüz mü?"

"Onun gibi bir şey. Her neyse, gitmem gerek. Yukarı Batı'da Harvey'yle buluşacağım." Jesse'ye dönüyor. "Teşekkürler."

"Önemli değil." Jesse başını sallıyor ve ayağa kalkıp Dan'i geçirecek kadar bile nazik olmuyor. O ve hiç durmadan omzunu silkmesi şüphelenmeme sebep oluyor.

"Ne zaman geri dönüyorsun?" diye soruyorum yeniden bana baktığı sırada.

"Emin değilim. Uçak saatlerine bağlı. Seni ararım, olur mu?" Yanağımı öpüyor ve yanımdan geçip giderek kapıdaki iri adamla karşılaşıyor. John başını tehditkâr bir şekilde sallayarak, kardeşime Jesse'nin ofisinden çıkarken eşlik ediyor.

Şüphelerimi Jesse'ye açıyorum. "Tüm bunlar da neydi böyle?"

"Ne?"

Koltuğa yürüyor ve çantamı bırakarak, az önce kardeşimin oturduğu yere oturuyorum.

"Bana bak." Bu üç kelime yeterli oluyor ama bana itaat ettiği için değil. Bunun sebebi bu üç kelimeyi söylememin onu şaşırtmış olması. Umurumda değil. Bana istediği kadar etkilenmiş bir şekilde bakabilir. "Neden Dan buradaydı?"

Ayağa kalkıyor ve telefonunu masadan alıyor. "Özür diledi."

Yüzüne bakıp kahkaha atıyorum. Dan asla özür dilemez, Jesse'den değil. Onu tüm hayatım boyunca tanıyordum ve geri adım atmayacak kadar kibirli olduğunu biliyorum. "Sana inanmıyorum."

"Bu beni üzüyor, bebeğim." Ciddi bir yüz takınıyor ve bu beni daha da şüphelendiriyor. "Şimdi anlat bakalım. Patrick ne söyledi?"

Az önceki şüphelerimin bir anda suçluluk duygusuna döndüğünün farkındayım ve şimdi gözlerini kaçıran kişi benim.

"Ona söylemedin, değil mi?" diyor sesinde kızgın bir tonla. "Ava?"

"Bugün işe gelmedi," diyorum hızla. "Ama yarın gelecek. Onunla yarın konuşacağım."

"Çok geç hanımefendi. Hakkını kullandın. Tekrar, tekrar ve tekrar."

"Bu haksızlık," diyerek itiraz ediyorum. "Mikael'e onunla artık çalışamayacağımı söyledim. Yani uğraşmadığımı söyleyemezsin." Büyük bir hata yaptığımı omuzları gerginleştiği ve yeşil gözleri irileştiği zaman anında anlıyorum.

"Ne yaptım dedin?"

"İçkime ilaç atanın o olduğunu sanmıyorum Jesse. Beni istediğini söyledi, o zaman niye bunu yapsın ki?" Lanet çe-

nemi kapamam gerekiyor. Ağzımdan dökülen sözcükler ağzının kocaman açılmasına sebep oluyor.

"Onunla konuşarak ne halt ettiğini sanıyorsun?" Dövüşe hazır bir gümüş sırtlı goril gibi yumruğunu masaya vuruyor. Bu oturduğum yerde sinmeme sebep oluyor.

"O senin şey yaptığını biliyor..." diyorum ve çılgınca tırnağımla dişime vuruyorum. "Ayrıldığımızda başka kadınlarla vakit geçirdiğini biliyor." Nefesimi tutuyor ve onu daha da çok öfkelendirdiğimi biliyorum.

"Bu konudan bir daha bahsetmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Gerçekten kelimelerinin çıkışı eziyet verici, çenesi gerginlikten kırılacak gibi.

"İnsanlar bana bunu hatırlatıp dururken bunu yapması çok zor." Öne doğru eğiliyor, cesaret toplamak adına bir iç çekiyorum. "Nasıl biliyor?" O daha bir şey söylemeden sorunun cevabını tahmin ediyorum. Isırdığı dudakları ve birkaç başka şeyi daha aklımda tartıyorum ve tüm bunlar beni sonuca ulaştırıyor. Mikael'in eski karısı. "O kadın da onlardan biriydi değil mi?" diye soruyorum. Gözlerini kapatıyor ve ayağa kalkıp masasın üzerine eğilerek, tehditkâr duruşunu taklit ediyorum. Cevap vermesine gerek yok. "Aylar oldu demiştin. Onunla aylardır birlikte olmadığını, neden bir anda peşine takıldığını anlamadığını söylemiştin. Onunla bir kereden fazla yattın!"

"Seni üzmek istemedim." Hâlâ düşmanca. Bu bariz bir savunma mekanizması.

"Söyle bana. Onları arayıp kapında sıra olmalarına mı sebep oldun?"

"Hayır, içmeye başladığımı duymuşlar ve bir anda pisliğin etrafında uçuşan sinekler gibi üşüştüler."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun."

"Evet, ediyorum."

"Canımı acıtma Ava. Kim olduğu önemli mi?"

"Hayır, önemli olan bana yalan söylemiş olman."

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Ve bunu her yaptığında kalbimi kırıyor olman gerçekten harika."

"Biliyorum."

"Hani dersini aldın mı?"

"Her lanet olası gün hem de." Çenemi sertçe tutuyor ama sözlerini yumuşakça söylüyor. "Üzgünüm."

"Güzel." Ellerinin arasındaki başımı ciddi bir yüz ifadesiyle sallıyor, ikimizde masanın üzerine eğildiğimiz için yüzlerimizin birbirine dokunduğunu bir anda fark ediyorum. Birbirimize şehvetle karışık kızgın bakışlar atıyoruz. "Bu nasıl oldu?" diye soruyorum sesli bir şekilde, sadece düşünmek istediğim hâlde.

"Çünkü güzel sevgilim, bizim bir arada olmamız gerekiyor. Daimi temas. Öp beni."

"Senin bir sersem olduğunu kabul ettim, bu yüzden denemeye gerek yok ve şimdi dokunuşlarına teslim olacağım."

"Seni özledim bebeğim."

Masasına tırmanıyor ve dizlerimin üzerinde, kollarının arasına girene kadar ona yaklaşıyorum ve dudaklarımız birleşiyor. Aptalca, ama ben de onu özledim. Cennet'ten sonra bir iş günü zorla geçti ve hemen değişti. Jesse'nin geri çekilmesinden acı çekiyorum ve şimdi en sonunda yeni bir darbe vurabiliyorum. Keşke saf ve dokunulmamış olsaydın," diye mırıldanıyorum, öpücüklerimi yüzünün her bir köşesinde gezdirirken. Her şey bir yana, en çok keşke benden önce hayatına kimse girmemiş olsaydı diyorum ya da ben hayatındayken. Onu affettim, gerçekten ama unutmakta zorlanıyorum.

"Öyleyim." Beni de kendiyle birlikte çekerek deri koltuğuna oturuyor ve direnmeyip beni kucağına oturtmasına izin veriyorum. "En önemli yerime dokunulmadı." Elimi tutuyor ve bir süre boyunca yüzüklerimle oynayarak, elimi alarak göğsünün üzerine koyuyor. "Ya da en azından sen ofisime

adımını atana kadar öyleydi. Şimdi tamamı mühürlü ve sana duyduğum saf sevgiyle yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor."

Gülümsüyorum. "Kalbinin attığını hissetmekten hoşlanıyorum." Hareket ediyor, ceketini açıp kulağımı gömleğinin üzerine dayıyorum. "Sesini duymayı da seviyorum." Bu dünya üzerindeki en rahatlatıcı şeylerden biri.

Kollarını etrafıma doluyor ve beni daha da yakına çekiyor. "Günün nasıldı?"

"Berbat. Cennete geri dönmek istiyorum."

Gülüyor ve başımın tepesini öpüyor. "Seninle olduğum yer benim için Cennet. Bir villaya ihtiyacım yok."

"Cennet'te daha huzurluydun," diyorum. Londra'ya dönmenin ruh hastası kontrol manyağımı geri getireceğini biliyordum.

"Şimdi de huzurluyum."

"Evet, çünkü kucağında oturuyorum ve kollarının arasındayım," diyorum alaycı bir şekilde, bel boşluğuma hafifçe vurmasına sebep olarak. Gülüyor ve yüzüm masasına bakacak şekilde kucağında dönüyorum. "Senin günün nasıldı?"

Ellerini karnımın üzerine koyuyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Uzun. Yer fıstıklarım nasıl?"

"İyiler." Not defteri dikkatimi çekiyor. "Neden burada kardeşimin adı yazıyor?" Almak için uzanıyor ama yavaş davranıyorum çünkü anında önümden çekilerek Jesse'nin masasının ilk çekmecesine atılıyor. Elimi geri çekiyor ve hızlı hareketi karşısında irkiliyorum. "Daniel Joseph O'Shea?" Kaşlarımı çatıyor, kesinlikle o kâğıtta numaralar gördüğümü ve bunun bir telefon numarası olmadığını düşünüyorum. "Neden Dan'in hesap numarasını aldın?"

"Almadım," diyor hızla sorumu geçiştirerek ve geriliyor. Lanet olası, ders falan almamış.

Kucağından kalkıyor, yanında durarak, aynı onun gibi şansını zorlama bakışları atıyorum. "Sana üç saniye veriyorum Ward."

Dudakları düz, öfkeli bir çizgi hâline geliyor. "Geri sayım benim olayım," diyor çocukta.

"Üç." Olabilecek en kışkırtıcı şekilde üç parmağımı havaya kaldırıyorum. En az onun kadar kötüyüm. "İki." Bir parmağımı kapatıyorum ama sıfıra ulaşmaya fırsatım olmuyor çünkü bir anda her şeyi anlıyorum. "Ona para veriyorsun!"

"Hayır." Olabilecek en az inandırıcı şekilde başını sallayarak, oturduğu her yerde ayaklarını hareket ettiriyor. Yalan söylemekte en az benim kadar kötüleşmeye başlıyor.

"Sen de berbat bir yalancısın Ward." Topuklarımın üzerinde dönüyor ve hızla odadan çıkıp, gitmeden kardeşimi yakalamak istiyorum ama aynı zamanda Jesse'nin beni yakalayamaması için de hızlı hareket ediyorum.

"Ava!"

Arkamdan tehditkâr bir şekilde adımı seslenmesini umursamıyorum ve yaz bahçesine ulaştığımda gerçekten de koşmaya başlıyorum. Mutfakları, barı ve restoranı geçerek, Dan'in girişteki büyük yuvarlak masanın önünde durduğunu görünce koşmayı kesiyorum. Hiçbir şey yapmıyor ya da kimseyle konuşmuyor, sadece kafası karışmış bir şekilde öylece duruyor. John da burada ve neden olduğunu biliyorum. Eskiden neden her yere benimle geliyorsa, o sebepten. Dan'in etrafı izlemesini ve John'un onu dışarıya çıkartmak istemesini endişeli bir şekilde izliyorum ama Dan kıpırdamıyor, iri oğlan bile onu kıpırdatamıyor. Jesse'nin göğsü sırtıma değiyor ve beni tutup kollarının arasında döndürüyor. Mutlu değil. "Lanet olsun kadın! Bebeklere beyin sarsıntısı geçirteceksin! Koşmak yok!"

Eğer kardeşimin davranışları ve bulunduğu yer beni bu kadar endişelendirmiyor olsaydı, beni kollarının arasında sıkıca tutan aptala gülebilirdim. "Saçmalama!" Kıpırdanarak kollarının arasından çıkıyor ve arkamı dönüp, Dan'in bizi izlediğini görüyorum. Kaşlarını sertçe çatmış ve John ona tepeden bakıyor.

Dan bir kez daha lobiyi tembel bakışlarla süzüyor ve sonra sorgulayan bakışlarını Jesse'ye çeviriyor. "Eğer burası bir otelse, resepsiyon nerede?"

"Ne?" Jesse'nin ses tonu sabırsız, hatta neredeyse savunmacı ama keşke öyle olmasaydı. Kendini ele veriyor ve onun bir an önce bir bahane bulması için dua ediyorum.

"Misafirlerin odalarının anahtarlarını nereden alıyor?" Bakışlarını John'a çeviriyor. "Ve neden bu dev gibi adam her yere benimle geliyor?"

Korkudan titriyorum, Jesse gerginleşiyor ve John homurdanıyor. Kardeşim olayları anlamakta benden biraz daha hızlı. Söyleyecek bir şeyler bulmak için kendimi zorluyorum ama olmuyor. Ben ya da biz, tamamen hazırlıksız yakalandık. Ve sonra bir ses duyuyorum ve bu, şu anda dünya üzerinde duymak istediğim en son ses.

Kate.

Gözle görülür bir şekilde olduğum yerde irkiliyorum ve Jesse elini sırtıma koyuyor. Neden bir şey söylemiyor? Kate ve Sam'in şen şakrak bir şekilde birbirlerine gülüp dokunup ve daha az önce seks yapmış gibi görünerek aşağıya inmelerini izliyorum. Bu bir felaket. Dirseğimle Jesse'nin kaburgalarını dürtüyor ve sessizce bir şeyler yapmasını istiyorum. Ah Tanrım, lütfen bir şeyler söyle!

Kate ve Sam merdivenlerin sonunda onları bekleyen felaketten tamamen habersizler. Birbirlerine dokunup duruyor, uygunsuz şeyler söylüyorlar ve bu sözlerden biri kesinlikle dildo kelimesini içeriyor. Cehennemdeyim ve kimse bir şey söylemiyor, haylaz en yakın arkadaşım ve onun ukala erkek arkadaşı hariç. Bunun farkında değiller tabii... Henüz. Ortada kalmış durumdayım. Bir tren kazasının gerçekleşmesini yavaş çekimde izliyorum sanki. Dan ve Manor, Dan ve Kate, Dan ve Sam, Dan ve Jesse. Çarpışma çok şiddetli olacak.

"Ah!" Kate'in sesli haykırışı odanın içinde yankılanarak, Sam'in seks dolu hırlaması tarafından takip ediliyor. Merdivenlerden inmeyi kolları birbirlerinin etrafına çılgınca do-

lanmış bir şekilde ve deli gibi öpüşürken bitiriyorlar. Odada kalmalılardı çünkü işleri pek de bitmişe benzemiyor. "Sam!" Kahkaha atıyor ve kolu arkaya düşüyor, gözlerimi yakalıyor, mutlu yüzü daha fazla ışık saçıyor, ta ki kardeşimi fark edene kadar. Artık gülmüyor. Aslında, şu anda donup kalmış durumda. Kendine geliyor ve huysuzlanmaya başlayan Sam'i iterek, dağılmış kırmızı saçlarını düzeltip, kıyafetlerine çeki düzen veriyor. Ama hiçbir şey söylemiyor, Sam de öyle, sessiz izleyici olarak bir ona bir de öbürüne bakıyor.

Dan çıldırtıcı sessizliği bozuyor. "Otel mi?" Kate ve Sam'in arasındaki boşluğu doldurup sorgulayan gözlerini bir onlara, bir Jesse'ye çeviriyor. "Sık sık arkadaşlarının tesisinde böyle davranmasına izin verir misin?"

"Dan." Öne doğru bir adım atıyorum ama çok fazla ilerleyemiyorum. Jesse önüme geçiyor.

"Sanırım ofisime geri gelmen gerek." Jesse'nin sesi ürkütücü, tıpkı beden dili gibi.

"Hayır kalsın." Dan neredeyse gülüyor ve gözlerini Kate'e çeviriyor. Onun hiç bu kadar huzursuz olduğunu görmemiştim ve Sam neler olduğunu merak ediyor olmalı. "Bir genel evde fahişelik mi yapıyorsun?"

"Bu ne lan?" diye bağırıyor Sam. "Sen kiminle konuştuğunu zannediyorsun?" Sam hızla öne atılıyor ama Kate onu kolundan yakalayarak geriye çekiyor.

"Burası bir genel ev değil ve ben de bir fahişe değilim." Sesi titrek ve kendine güvensiz çıkarken, Sam'i tutmaya devam ediyor. Onu savunmak istiyorum ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum ve Jesse bana yardımcı oluyor.

Dan'e yaklaşıyor, elini kardeşimin ensesine doluyor ve öne eğilip, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Bu gördüğüm gelmiş geçmiş en tehditkâr hareket. Ne söylediğini tahmin etmek bile istemiyorum, özellikle Dan gönüllü bir şekilde Jesse'yi takip ettiği ve konuyu uzatmadığı zaman. Ben de gitmek istiyorum. Ben de olanları duymak istiyorum ama durduruluyorum. "Beni barda bekle bebeğim." Beni döndürmeye ça-

lışıyor ama karşı çıkıyorum. Jesse'nin Dan'le ofisinde yalnız kalması fikrinden hoşlanmıyorum.

"Ben de gelmek istiyorum." Kendime güvenim yok.

Beni kaldırıyor ve sonra da sandalyeme oturtturuyor. "Burada kalacaksın." Yanağımı sanki bu beni sakinleştirecekmiş gibi öpüyor.

Sakinleştirmiyor. Gözlerimle sırtına bıçaklar fırlatırken o bardan neredeyse koşarak çıkıyor.

"Ah!" Mario'nun mutlu sesi dikkatimi, kocamın gittikçe kaybolan sırtından çekiyor. "Şu hâline bak, sen... Nasıl diyorsunuz? Bir çiçek gibisin. Yeni açan bir çiçek gibi!" Yanağımı sıkıyor ve bana bir bardak su veriyor. "Sana artık Mario'nun Şaheseri'nden yok!"

Huysuzlanıyor ama gülümsüyor, soğuk suyumdan büyük bir yudum alıyorum. Mario gidiyor ve diğer üyelerle ilgileniyor. Sam şen şakrak bir şekilde içeri giriyor ve her zamanki yerine oturuyor. Kafam karışıyor.

"Merhaba annecik!" Haylaz bir şekilde karnıma dokunuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi..." Kelime ağzımdan yavaşça çıkıyor. "Kate nerede?"

"Lavaboda," diye cevap veriyor hızla, Mario'dan bir bira isteyerek.

Bakışlarımı ondan çekiyor ve yanına gidip gitmemem gerektiğini düşünüyorum. "O iyi mi?"

"Evet, iyi." Bana bakmıyor ama içimden bir ses ona şaşkın bir şekilde baktığımın farkında olduğunu söylüyor. Bana göz ucuyla bakıyor ve sonra oturup iç çekiyor. "Hepinizin öyle düşündüğünü biliyorum ama ben aptal değilim."

Sırtımı dikleştiriyorum. "Aptal olduğunu düşünmüyorum," diyorum savunmaya geçerek. Belki biraz umursamaz olabilir ama aptal değil.

Gülümsüyor. "Kate ve Dan'in arasında bir şeyler olduğunu anladım. Neden benimle ilişkisini bitirdiğini biliyorum ve sizin düğününüzde bir şeyler yaşandığını da biliyorum."

Tıpkı bir günahkâr kadar suçlu göründüğümü biliyorum ve Kate'in bundan haberdar olup olmadığını merak ediyorum. "Neden bir şey söylemedin?"

"Bilmem." Şişesini dudaklarına götürerek, belli ki buna da kafa yoruyor. "O iyi bir kız." Omuz silkiyor.

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyor, içten içe gülüyorum. İkisinin de birbirlerine karşı bir şeyler hissettiğinin farkındayım ama ikisi de hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor. "Sanırım gidip Kate'e bakacağım." Ayağa kalkıp Sam'in omzuna dokunuyor, sessizce onu anladığımı belli ediyorum ve o da bana ukala bir gülümsemeyle karşılık vererek, eğiliyor ve gitmek için izin almadan önce karnıma bazı duygusal saçmalıklar fısıldıyor.

Lavabonun kapısını açıyor, Kate'i musluğa eğilmiş bir şekilde buluyorum. Kırmızı saçları eğildiği sırada yüzünü kapatıyor. "Merhaba," diyorum, dikkatli bir şekilde, kendini savunmaya geçmesini istemeyerek.

Başını biraz zorlanarak kaldırıyor ve bana acı çeken parlak mavi gözlerle bakıyor. "Bir fahişe olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır!" Bunu sorması bile beni şaşırtıyor. Biraz pervasız belki ama asla bir fahişe değil. Bir anda Manor'daki bayanlara daha başka bir açıdan bakıyorum. Birçoğunun burada sadece tek bir amaçla bulunduğunu biliyorum ve o amaçta artık bekâr olmayan uzun boylu bir tanrı.

Bunun kanıtı olarak üyelikler iptal ediliyor ve aynı zamanda bazı acımasız olanlar işi daha da abartıyor. İçkime ilaç atmak ya da kaza yapmama sebep olmak ya da bana tehdit mesajları göndermek gibi.

Bir anda, bu kadınlardan herhangi birinin bunu yapmış olabileceği düşüncesi beni korkutuyor. Jesse hiçbir ipucu buldu mu acaba?

"Kendimi neyin içine soktum ben Ava?" Kate'in sorusu beni rahatsız edici düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Aşkın?" diyorum bunu söylemenin iyi bir fikir olup ol-

madığını düşünmeden. İri iri açılmış mavi gözleri öyle olmadığını söylüyor. "Yine reddedeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldıyor. "Sanırım saçmalama aşamasını çoktan geçtik."

"Geçtik mi?" Gülüyorum. "Kate biz o aşamayı haftalar önce geçtik." Tamamen deli oluyorum ama aynı zamanda rahatlıyorum. Sonunda en yakın arkadaşımın gözleri açıldı. "Şu anda barda ve o..." Duruyor, hızla ne söylemek üzere olduğumu fark ediyorum. Ona Sam'in Dan'le olanları bildiğini söylemeyeceğim. Bu onların halletmesi gereken bir mesele.

"O ne?" Bana paniklemiş bir şekilde bakıyor ve bu da bana doğru bir karar verdiğimi söylüyor.

"O seni bekliyor."

Tüm bedeni bir anda rahatlıyor ve bir anda sanki yeniden nefes almaya başlıyor. "Yani sence gitmeli miyim?" diye soruyor, kararsız görünerek. Onun kendinden şüphe ettiğini görmem tuhaf ya da cesaretlendirilmeye veya yönlendirmeye ihtiyaç duyması tuhaf.

"Gitmelisin," diyorum gülümseyerek. "Şansını denemen gerek Kate. Sanırım Sam'le işlerin ilerleyişi seni şaşırtacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten de öyle düşünüyorum." Gülümsüyor ve karasız arkadaşımı kollarımın arasına alıp, tüm ikilemlerinden kurtulmasını sağlıyorum. "Lütfen git ve onunla konuş. Ve onun da konuşmasına izin ver."

"Tamam," diyerek bana katılıyor. "Konuşacağım." Beni itiyor ve yüzüne iğrenmiş bir ifade yerleştiriyor "Tüm şu vıcık vıcıklığa son ver."

"Elbette, benim hatam." Kate'le birlikte aynaya dönüyoruz ve ikimiz de gözlerimizin altını düzeltiyoruz.

"Sence Jesse, Dan'e ne söylüyor olabilir?" Kate'n sorusu bana bir anda yukarıda yalnız olduklarını hatırlatıyor.

"Bilmiyorum," diyorum kaşlarımı çatarak "Ama öğreneceğim. Sen iyi misin?"

"Muhteşemim." Hızlıca yanağıma dokunuyor ve lavabodan çıkarak, doğruca bara gidiyor. Ben de Jesse'nin ofisine gidiyorum.

Giriyorum, gözlerim neredeyse kapalı, sanki kardeşimi boğazından tutulmuş ve duvara yapışmış şekilde görecekmişim gibi. Gerçi, öyle olmuyor. Bıraktığım zamanki hâlleriyle oturuyorlar.

"Neden Jesse'den para alıyorsun?" diye soruyorum iddialı bir şekilde ikisinin de bu işin peşini bırakmayacağımı görmesini isteyerek. Dan'in sırtının dikleştiği ve omuzlarının gerginleştiği gözümden kaçmıyor. O Jesse'nin ne iş yaptığını keşfetmiş olabilir ama ben de küçük anlaşmalarını keşfettim. "Bana cevap verecek misin?" Dan cevap vermiyor ama Jesse veriyor.

"Ava, sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

"Seninle konuşmuyorum," diyorum korkusuz bir şekilde, bana şaşkınlıkla kötü kötü bakmasına sebep olarak.

"Ama ben seninle konuşuyorum."

"Kapa çeneni." Masaya doğru gidiyor ve Dan'i arkasından dürtüyorum. "Sessiz kalıyorsun. Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Neyle uğraştığımı görüyor musun?" Jesse umutsuz bir şekilde avuçlarını yukarıya doğru açıyor.

Jesse'ye ters bir bakış atıyor ve kardeşimin omzuna vuruyorum. "Konuş. Neler oluyor?"

"İflas ettim," diyor Dan sessizce. "Jesse bana yardım etmeyi kabul etti."

"Sen mi istedin?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Bu yüzsüzlük, kardeşimin ve eşimin ilişkilerinin geçmişini oluşturuyor.

"Hayır, o teklif etti ve hiçbir koşul yoktu... On dakika öncesine kadar."

"Kardeşime rüşvet mi veriyorsun?" Bakışlarımı hızla eliyle ağzına düşünceli vuruşlar yapan Jesse'ye çeviriyorum. "Sessiz kalması için ona para mı ödedin?"

"Hayır, ona biraz borç para verdim ve ileri tarihli, birkaç maddeli kontratla birlikte."

Dehşete kapılmış durumdayım ama aptalca bir şekilde rahatlıyorum. Jesse ailemin asla öğrenmeyeceğini söyledi ve sözünü tutacağını biliyorum. "Peki ya sörf okulun? Ve neden annemle babama sormadın? Sana borç verirlerdi."

"Az bir miktardan bahsetmiyoruz Ava. Tamamen borca batmış durumdayım. İş için gereken parayı bulmak için kendimi bir belanın içine soktum ve ortağım parayı alıp kaçtı. Mahvoldum."

Yıkılıyorum. "Neden bir şey söylemedin?"

"Neden sence?" diye soruyor aşağılanmış bir şekilde. Dibe batmıştım Ava. Geriye hiçbir şeyim kalmamıştı."

Üzgün bakışlarımı tekrar sessizliğini koruyan ama beni dikkatle inceleyen Jesse'ye çeviriyorum. "Ne kadar?" Sorum kocamın huzursuzlanmasına sebep oluyor ve Dan koltuğunda kıpırdanıyor ve bu tek bir anlama geliyor. "Beş bin? On bin? Söyle bana."

"Sadece birazcık," diyerek araya giriyor Dan, Jesse bir şey diyemeden önce. Ona azıcık bile inanmıyorum.

"Jesse?" diyerek üzerine gidiyor, kararlı bakışlarımı üzerinden ayırmıyorum. Kardeşimin başını nasıl bir belaya soktuğunu bilmem gerek.

Bakışlarını birkaç saniye boyunca benden çekip Dan'e çeviriyor ve derin bir nefes alıp şakaklarını okşuyor. "Üzgünüm Dan. Ona yalan söyleyemem. İki yüz bebeğim," diyor nefesini bırakarak.

Sanırım benimde şakak masajına ihtiyacım var. İki yüz derken, iki yüz pound demek istiyordur umarım ama umutlarımın boşa olduğunu biliyorum. Şaşkınlıkla olduğum yerde sendeliyorum ve Jesse göz açıp kapayıncaya kadar yerinden kalkıp yanıma geliyor. Kızgın görünüyor.

"İki yüz bin!" diye bağırıyorum. "Nasıl bir banka iki yüz bin lira kredi verir ki?" Şaşkınlığım geçip öğrendiğim bilgiyi

sindirdiğim sırada telaşlı Jesse'yi itiyorum. Şaşkınlığım öfkeye dönüşüyor. "Ben iyiyim!"

"Beni itme Ava!" diye bağırıyor, beni dirseğimden tutup masasına doğru götürerek. Beni yavaşça büyük sandalyesine oturtturuyor. "Bu kadar heyecan yapmamalısınız hanımefendi. Hiç sağlıklı değil."

"Kan basıncım gayet iyi!" Çıkışıyorum çünkü bunun çizgiyi aştığını hissediyorum. "İki yüz bin? Aklı başında hiçbir banka bir sörf okulu için bu kadar kredi vermez!" Böyle bir istekle, Dan'in seviyesindeki kim gitse, yüzüne gülerlerdi. Birkaç sörf tahtası ne kadar edebilir ki?

"Hayır, haklısın vermezler." Dan oturduğu yere daha çok sinerek, gittikçe küçülüyor. Bu nasıl hissettiğinin bir göstergesi. Küçük ve aptal. "Ama bir tefeci verir."

"Ah Tanrım!" Başım ellerimin arasına düşüyor. O adamların nasıl çalıştıklarını biliyorum. "Ne düşünüyordun ki?" Jesse'nin elleriyle sırtımda daireler çizdiğini hissedebiliyorum ama bu beni biraz bile sakinleştirmiyor.

"Düşünmüyordum Ava," diyor ve iç çekiyor.

Yüzümü, Dan hayal kırıklığımı görebilsin diye ellerimin arasından kaldırıyorum. Akıllı olduğunu sanırdım. "Eve gelmenin tek sebebi bu muydu?"

"Peşimdeler." Dan'in yüzündeki bozguna uğramış ifadesiyle kalbimin damarları çekiliyor. "Bu adamlara ödeme yapmaktan kaçamazsın."

"İşlerin iyi gittiğini söylemiştin," diyerek ona hatırlatıyorum ama karşılığında hiçbir açıklama alamıyorum. Sadece omzunu silkiyor. "Burada kal öyleyse." Geriye yaslanıyorum. "Geri dönme." Jesse'nin sessiz kahkahasını duyuyorum ve Dan'de hafifçe gülüyor.

"Ava," diyor Dan öne doğru eğilerek. "Eğer ben geri dönmezsem, onlar buraya gelir. Çoktan beni uyardılar bile ve onlara inanıyorum. Annemi, babamı ve seni riske atamam ve..." Dan'in sözleri omzumun üzerinden duyulan bir ök-

sürükle yarım kalıyor ve Dan bakışlarını benden Jesse'ye çeviriyor. Kocamın yüzünde olacağını bildiğim ifadeyi görmek için arkamı dönmeme gerek yok. Dan devam ediyor. "Bu insanlar tehlikeli Ava."

Başım ağrıyor ve Jesse'nin sırtımı okşayan eli hızlanıyor. Başımı koltuğun arkasına yaslanıyor ve Jesse'ye bakıyorum. "Bu kadar yüksek miktar bir parayı bir anda başka bir hesaba aktaramazsın. Bu kara para aklamaya girmiyor mu? Bu işe bulaşmanı istemiyorum Jesse." Kardeşim böyle kötü bir durumdayken ve Jesse onun tek umuduyken, bunu söylemiş olmak bana kendimi kötü hissettiriyor ama Dan olamadan da yeteri kadar sorunumuz var.

Bana bakıp gülümsüyor. "Gerçekten seni ve bebeklerimi tehlikeye atacak bir şey yapacağımı düşünüyor musun?" Başıyla karnımı işaret ediyor. "Dan'in hesabına onu Avustralya'ya geri götürecek kadar para transfer ediyorum. İki yüz transfer ettiğim hesabım deniz aşırı bir yerde. Paranın nereden geldiğini anlamayacaklar, bebeğim. Başka şekilde olamazdı zaten."

"Gerçekten mi?" Doğrulama için ona bakıyorum.

"Gerçekten." Kaşlarını kaldırıyor ve yanağımı öpmek için öne eğiliyor. "Bunu yapmanın yolları var. Güven bana." Kendine olan güveni daha önce böyle bir şeyle uğraşıp uğraşmadığını merak etmeme sebep oluyor. Öyleyse bile buna şaşırmazdım.

"Tamam," diyorum, yüzünü hissetmeden önce öpücüğünü kabul ederek. "Teşekkürler."

"Bana teşekkür etme."

Bakışlarımı masanın karşısında oturan, gözle görülür bir şekilde rahatlamış olan kardeşime çeviriyorum. "Kocama teşekkür ettin mi?" diye soruyorum, bir anda biraz kırgın hissederek.

"Elbette," diyerek cevap veriyor Dan, dalgınca. "Bunu ondan ben istemedim Ava. Kocan araştırma yapıyormuş." Dan'in ses tonu öyle olmaması gerektiği hâlde suçlayıcı.

"Öyle mi?" Bakışlarımı Jesse'ye çeviriyorum. "Yapıyor muydun?"

Neredeyse gözlerini deviriyor, sanki kendimde olan yanlışları göremeyecek kadar aptalmışım gibi. "Başı belada bir adamı görünce bunu anlarım Ava."

"Ah," diye fısıldıyorum. Bu çok fazla. Kendimi yorgun hissediyorum. "Eve gidebilir miyiz?" diye soruyorum.

"Üzgünüm." Beni oturduğum yerden kaldırıyor ve gözleriyle beni baştan aşağı inceliyor. "Seni ihmal ettim."

"Ben iyiyim, sadece yorgunum." İç çekiyor ve tükenmiş bedenimi Dan'e çeviriyorum. "Ne zaman gidiyorsun?" Sesim sert ve aksi çıkıyor ama elimde değil. Jesse'nin bunu neden yaptığını çok iyi biliyorum ve bunun sebebi sadece Dan'in çenesini kapatması değil. İhtiyacı olduğunda gerekli olanı yapması. Bunu yapıyor olmasının öncelikli sebebi Avusturya mafyasının Londra'ya gelmesi riskine girmek istememesi ve ardından da Dan'e bir şey olursa benim mahvolacağımı bilmesi. Ve eğer Jesse o aptalı bulaştığı bu aptal durumdan kurtarmazsa olması muhtemel bir şey.

"Bu gece," diyerek ayağa kalkıyor. "Perşembeden önce dönmezsem buraya gelecekler, o yüzden bir süreliğine birbirimize veda etmemiz gerekiyor."

"Gittiğini bana söylemeyecek miydin?" diye soruyorum.

"Seni arardım ufaklık." Onun utancını sezebiliyorum ama bu acımı dindirmiyor. "Artık en sevdiğin erkek ben değilim," diyerek bir gülümsemeyle ekliyor. Buna itiraz edemem. Değil. Her zaman öyleydi, Matt ve Adam'la olan ilişkilerimde bile ama artık değil. Benim en sevdiğim adam şu anda yorgun bedenimi tutuyor ve rahatlatıcı dokunuşuyla karnıma masaj yapıyor.

"Kendine iyi bak." Gülümsemeye çalışıyorum.

"Müsaade eder misin?" diye soruyor, kolları açık bir şekilde izin isteyip ileri doğru atılarak.

"Elbette." Jesse'nin elleri isteksizce karnımdan çekiliyor ama Dan beni kollarının arasına alana kadar beni tutmaya devam ediyor.

Bunu istemiyorum ama yine de yapıyorum. Birkaç damla yaş gözlerimden kaçıyor ve dönüp ona sarılırken, Dan'in ceketine damlıyor. "Lütfen dikkatli ol," diye yalvarıyorum.

"Hey, iyi olacağım." Koluyla beni tutuyor. "Kocanın bir seks kulübü olduğuna inanamıyorum."

Gülümsüyorum ve başparmağıyla yanaklarımdaki yaşları silip beni alnımdan öpüyor. "Ona iyi bak." Dan elini Jesse'ye uzatıyor ve o da kardeşimin küçük düşürücü talebine rağmen nefret edip, homurdanmadan uzattığı eli sıkıyor. Başını sallıyor ve Dan daha beni tam olarak bırakamadan kollarının arasına alıyor. "Hafta bitmeden paranın hesaplarına yatacağını söyleyebilirsin. Kanıtın var." Jesse'nin parmakları yumuşakça saçlarımı okşuyor. "Ve gitmende bir sıkıntı yok."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ama kanıtın ne olduğunu bilmiyorum. Dağılmış zihnim bunu sormak için çok yorgun. Dan'in başını sallayarak onu onaylamasını ve Jesse'nin ofisinden ardına bakmadan çıkmasını izliyorum.

29

Lusso'nun dışındaki arabadan beni alırken, "Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor, Jesse. "Seni taşımamı ister misin?" Neden bana böyle bir şey soruyor bilmiyorum ama sorusu benim işe yaramaz beynime ulaşmadan onun kollarındayım.

Kafamı omzuna yaslarken, "Bana ne göstermek istiyorsun?" diye soruyorum. Dan'in Jesse'nin ofisinden ayrıldığını izlediğimden beri söylediğim ilk şeyler. Ve bunun sebebi benimle konuşulmaması değil. Manor'ın koridorunun girişinde Sarah'yı geçerken, çıkardığı güçlü homurtuyla uyarılıyorum ama toplanamıyorum. Tuhaf bir şekilde gülüyor, meraklı ellerinin Jesse'nin her yerinde gezindiğini unutup, benden kocaman bir boşluk oluşturmuş gibi dikkatli bir şekilde geri adım atıyor. Onun varlığını görmezden gelip, yürümeyi tercih ediyor ve Jesse'yi onunla iş konuşmak için bırakıyor. Ve biliyorum ki olanlar ve olacaklar sadece bu. İş.

"Göreceksin." Lusso'nun girişine gidiyor ve ben de Clive'ın neşeli sesini duyunca gülümsüyorum. Yeni odabaşı olarak göze hoş gözükmüyor ama Clive'ın yıpranmış ve neşeli yüzünü Casey'nin genç, güzel yüzüne tercih ederim.

"Tebrikler!" diyor. Şaşırmıyorum. Ya Jesse haber vermiş ya da Cathy. Heyecanlanmaya başlıyor. "Mükemmel haber!" Ben asansöre doğru ilerlerken sesi yakınlaşıyor. "Sizin için halledeyim Bay Ward." Jesse'nin önünden zıplayıp, çatı katının şifresini giriyor.

"Teşekkürler, Clive." Jesse de aynı onun kadar neşeli.

"Çok iyi Bay Ward, çok iyi. Kendine iyi bak, Ava."

"Clive'ın bana Ava demesine sen izin verdin." Normal bir şekilde belirtiyorum.

Bana kaldırdığı kaşlarıyla şüpheli bir bakış atıyor. "Demek istediğin?"

"Sadece söylüyorum." Sırıtmak için gerekli gücü kaslarımda buluyorum, kocamın etkileyiciliği gerekli olan eğlenceli gücü veriyor bana.

"Seni görmezden geliyorum." Asansörden inip, çatı katından içeri girip, ayağıyla kapıyı arkamdan kapatırken kendi sırıtışı ile savaşıyor.

"Yakında beni taşıyamaz hâle geleceksin." Sıkıca tutunarak homurdanıyorum. Bunu çok özleyeceğim ama ben dikişlerim patlayıp, ağırlığımın iki katı olduğumda, bu kadar kolay taşınabileceğimi zihnimde canlandıramıyorum. Sanki vücudunun bir uzantısı, parçası gibiyim.

"Endişelenme, leydim." Alnımı öpüp, sırtıyla ofis kapısını iterek açıyor. "Çalıştığım halterlerin ağırlığını çoktan artırdım."

İç geçiriyorum ve saçını çekmek için uzanıyorum. "Hey!" Kendi ayaklarımın üzerindeyim ama elim hâlâ saçında.

"Sen vahşisin, leydim." Gülüyor, çekilmeyi engellemek için başını öne eğiyor. "Bırakacak mısın?"

"Özür dile!"

"Özür." Hâlâ gülüyor. "Özür dilerim. Bırak artık."

Bırakıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Neden ofisindeyiz?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?" diye soruyorum. Birdenbire rahatsız, hilekâr ve tamamen oğlan çocuğu gibi gözüküyor. "Senin neyin var?"

"Arkanı dön." Hafifçe emrediyor elleri ceplerindeyken.

Ona soru sorar bir bakış atıyorum ama o sessiz kalıyor. Endişeli ki bu beni de endişelendiriyor ve çok, çok meraklandırıyor. Gözlerimi kapamak isteyerek yavaşça eksenim etrafında dönüyorum ama gözlerimi kapatamayacak kadar meraklıyım. Ve sonra duvarı yavaşça görüyorum ve nefesim kesiliyor. Açık ağzımdan boğuk bir iç geçiriyorum ve biliyorum ki Jesse'nin göğsü bana doğru baskı yaptığı için bir adım

geri atıyorum. Aynı anda hepsini göremiyorum bile. Gözlerim büyük duvarın bir tarafını tarıyor, ofisin bir tarafından diğer tarafına.

Tamamen benimle... Kaplanmış.

Her kare ben. Çerçeveli fotoğraflar veya tuval değil. Bu bir duvar kâğıdı, gerçi asla bilemezsiniz. Hepsi inanılmaz derecede mükemmel görünüyor, kocaman parka sanat gibi, bana karşı bir saygı ve en önemlisi, merkezdeki parka Manor'daki odamızın duvarındaki yayılmış benim. Çıplağım, yüzüm düşmüş ve dudaklarım ayrılmış. Saçım dağınık yüzümü parlak dalgalarla çerçeveliyor ve şehvet duyguları vücuduma yayılıyor, bu duygular somut. Orada dururken bile hissedebiliyorum.

Bakışlarım hepsini sindirebilmek için kayıyor. Bu çok fazla ve Manor'dan çıkarken çekilmiş telaşlı adımlarımı gördüğümde tekrar nefesimi tutuyorum. Bu özellikle garip olamaz ama kaçtığım zamanda onun kafasındaki görüntüleri şimdi daha iyi anlıyorum. Elbisemi inceliyorum. Mavi kalem elbisem. Bay Jesse Ward'la ilk tanışmamda giydiğim elbise.

"İlk onunla başladım," diye fısıldıyor. "Sonra alışkanlık hâline geldi." Sesi kendinden emin değil ve sessiz. Dönüyorum, ağzım hâlâ açık. Konuşamıyorum. O dudaklarını ısırarak beni dikkatlice izliyor. Yutkunuyorum ve duvara geri dönüyorum.

Ava duvarı.

Her yerdeyim. Lusso'nun açılış gecesindeyim, tanışmamız sonrası rıhtım tarafında bir bankta oturuyorum, duştayım, mutfaktayım, terastayım. Harrods'ın giyinme kabinlerindeyim ve Manor'daki barda sandalyede oturuyorum. Bisitlet için dizlik alıyorum ve krem rengi örgü kazağın büyük boyunun içindeyken öfkeyle ondan uzaklaşıyorum. Gülümsüyorum, ondan kaçarken arkamdan çekilmiş bir sürü fotoğrafı fark ediyorum, büyük ihtimalle geri döndükten sonra ya da keyifsizken. Çok kez çıplağım ya da sadece dantelli. Ve işte yatakta kelepçeliyim, bir başkasında Manor'ın havuzunda yü-

züyorum. Kate'e gülüyorum, saçımı tarıyorum, Baroque'da yemek yiyorum, arkadaşlarımla dans ediyorum ve tırnağımla ön dişlerime hafifçe vuruyorum. Ayrıca kendimi DBS'in koltuklarına yığılmış olarak görüyorum, belli ki sarhoşum. Thames'e doğru koşuyorum ve Green Park'ın çimenlerinde yığılıp kalmışım. Süpermarkette alışveriş arabası sürüyorum, bol kıyafetlerimi giyiyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Kumsalda uyuyorum, villada kahvaltı hazırlıyorum. İspanya'dan dün dönmüştük. Bunu nasıl yapmış? Yatağında uyuyorum, kollarında uyuyorum, kollarında uyurken çekilenden çok fazla var. Her yüz ifadem tahmin edilebilir ve her alışkanlığım bu fotoğraflarda. Sanki bu adamla tanıştığımdan beri hayatım burada. Ve hiçbirinin farkında değilim. Bana gerçekten takıntılı ve eğer bunlardan daha önce haberim olsaydı, mesela beni sürekli takip etmesi, sanırım daha hızlı ve daha uzağa koşardım. Ama şu an değil. Şuan sadece yorgun günün ardından bu adamın aşkıylayım.

Farkında değilim ama ayaklarım beni duvarın önüne getiriyor. Yavaşça yürüyorum, hepsini hazmediyorum, her göz kırpışımda daha önceden görmediğim bir tanesini fark ediyorum.

"İşte." Jesse'nin sessiz duruşu, şaşırmış gözlerimi Ava Duvarı'ndan alıyor ve siyah, kalıcı kaleme baktırıyor. Sadece bu bile beni gülümsetiyor. "İmzalamanı istiyorum."

Kalemi alıp oyun oynayıp oynamadığından emin olmayarak ona bakıyorum. "İsmimle mi imzalayayım?" Kafam biraz karışmış bir şekilde soruyorum.

"Evet. Herhangi bir yeri," diyor fotoğrafları göstererek.

Duvara bir bakış atıp, hafifçe gülüyorum, hâlâ karşılaştığım şeyden dolayı şaşkınım. İleriye bir adım atıyor ve kalemin kapağını ses çıkararak açıyorum, ismimi karalamak için boş bir yer arıyorum ki sonradan ilk çektiği fotoğrafı görüyorum ve elimde kalemimle ona yaklaşıyorum. Kendime gülüyorum, Manor'dan kaçarkenki fotoğrafımın altına yazıyorum..

Bugün seninle tanıştım.

O gün kalan ömrümün başlangıcıydı.

O andan itibaren, senindim. Ava.

Sonra kalemimi Lusso'nun açılış günü rıhtımdaki bankta otururkenki fotoğrafıma kaydırıyorum.

Bugünün ne kadar derin olduğunu anladım.

Ve seninle daha da derin olmak istiyorum.

Jesse'nin arabasında sarhoş olduğum fotoğrafa kayıyorum.

Bugün dans edebildiğini öğrendim. Ve kendime sana âşık olduğumu itiraf ettim, sanırım bunu sana da söylemiş olabilirim.

Şimdi atlayarak ilerliyorum. Hızlıca fotoğrafın yerini tespit edip, bunun için beni tartaklamadan önce kısa bir zıplayış gerçekleştiriyorum.

Bugün fark ettim ki ben sadece gözlerin için varım.

Sonra yataktan odasında çıplak bir şekilde yürürken, onu Lusso'da yere çökmüş bir şekilde bulduğum ve sonrasında bana nasıl konuştuğunu anlattığı fotoğrafın altına yazıyorum.

Bugün öğrendim ki ben sadece senin memnuniyetin ve dokunman için varım.

Ama bugünün en sevdiğim anı bana beni sevdiğini söylediğin andı.

Kalemim kelepçeli olduğum fotoğrafa kayıyor.

Bugün beni ceza seksi ile tanıştırdın.

Duvardaki fotoğrafları hızlıca tarıyorum ve Ritz'in giriş salonunda onun önünden yürürkenki fotoğrafımı buluyorum.

Bugün kaç yaşında olduğunu öğrendim... Ve kelepçelenmeyi sevmediğini.

Duramıyorum. Her fotoğraf aklıma bir şey getiriyor ve kendimi fotoğraf ardından fotoğraf imzalarken buluyorum. Devam ediyorum sanki hayatımın son birkaç ayının günlüğünü yazıyor gibiyim. Kaydetmeme gerek yok, hepsi beynime kazınmış, iyi veya kötü, ama bunların hepsi güzel. Ve çok bunlardan çok fazla var.

Ellerim son fotoğrafa ulaştığında ağrıyor. Eminim ki ekleyecek başka altyazılar düşüneceğim. Cennet'in verandasında duran benim. Kalemimi duvara bastırıyorum.

Bugün haklı olduğuna karar verdim. Biz iyi olacağız.

Ve evet, karnım gerçekten de şiş, yani öyle gibi ve onu bana verdiğin için seni seviyorum.

Seni her zaman seveceğim.

Son.

Kalemin kapağını yerleştirirken onu gelinliğimle Manor'ın uzun çimlerinde oturmuş fotoğrafıma doğru yürürken izliyorum, baştan aşağı fildişi rengi dantelli güneş arkamdaki ağaçlardan ışık kurşunları atarken ki. Uzaklara bakıyorum, büyük ihtimalle fotoğrafçıya. Tekrar, Jesse duvara yaklaşıyor ve uzaklaşıyor kalemin arkasını çiğneyerek. Başımın üstüne mükemmel bir ışık halesi çiziyor ve ekliyor:

Benim güzel sevgilim

Benim baştan çıkaran cüretkâr kadınım.

Benim leydim.

Benim meleğim.

Benim Ava'm.

Gülümseyip, ağzından kalemi alıyorum ve onu hayallerinden çıkarıyorum. Kapağı yerleştiriyorum ve yere bırakıyorum sonra zarafetle üstüne tırmanıyorum ta ki onun koca vücuduna sarılana kadar.

Avuçları benim karnımdaki şişliği sarıyor ve gözleri benim gözlerimi yakıyor. "Ava, bugün hayatımın en lanet olası uzun günüydü."

Bu sözler beni ceketini kollarından itmesine ve dudaklarımı aç kurt gibi dudaklarında ezmeme sebep oluyor.

"Sakin ol." Kibarca uyarıyor, sırayla her kolunu ceketini çıkarabilecek şekilde hareket ettiriyor. "Acelen ne?"

Onun dudaklarını istala eden dudaklarımı yavaşlamaya zorluyorum. İki koca gündür ona sahip olmadığımı düşünürsek, bunu söylemesi yapmasından daha kolay. "Çok uzun zaman oldu," diye mırıldanıyor, kravatını çekiştiriyor, muh-

temelen bu sırada canını yakıyorum ama bunu doğrulamak için dudaklarından ayrılmıyorum.

Beni ayaklarımın üzerine indiriyor ve dudaklarımızı ayırarak, kravatını başından çekip çıkararak, Greson'larını ve çoraplarını ayaklarından çıkarıyor. Gözleri alev alev ve tam anlamıyla elbisemi bedenimden bakışlarıyla yakarak çıkartıyor. "Elbiseni çıkar."

Elbisemin fermuarını açmam ve onu üzerimden çıkarmam üç saniyemi alıyor ve sadece dantel çamaşırlarımın içinde kalıyorum. Elim karnımın üzerine kayıyor ve göbek deliğimin etrafında daireler çizdiğim sırada yüzüklerim parıldıyor. Benden bir parça ve Jesse'den bir parça, aslında iki bebek, içimde büyüyor ve bunun düşüncesi bir anda daha önce hiç olmayan bir şekilde içimin sıcacık olmasına sebep oluyor. Bu sıcaklık Jesse elini benimkinin üzerine koyduğunda artıyor ve dudaklarıma ulaşabilmek için eğilip yüzüme doğru sokuluyor.

"İnanılmaz değil mi?" diye soruyor, hiç uğraşmadan beni üst bacaklarımdan kavrayıp tekrar bedenine çekerken.

"Tıpkı senin gibi."

"Ve senin gibi."

"Bana ne kadar harika olduğunu göster. Unuttum." Sırtımı eğerek, yukarı doğru uzanıyor ve o da öpüşmemize devam etmemiz için başını aşağıya eğiyor. Alçak sesli, mırıldanma şeklindeki bir inleme en derinlerinden yükseliyor ve birbirine kenetli dudaklarından geçerek içimdeki sıcaklığın artmasına sebep oluyor.

Ofisinden dışarıya doğru yürümeye başlayıp, çatı katı dairesinin geniş açıklığına doğru ilerliyor ve beni devasa köşe koltuğuna yatırıyor. Sırtımı destekliyor, böylece düşen vücudum koluyla tutuluyor.

Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkararak, sert, hazır ve dokunabileceğim kadar yakında olan erkekliğinin muhteşemliğini gözler önüne seriyor ama koltuğun sonunda dizlerinin üzerine çökerek, manzaramı rahatça izliyor. Şikâyet etmek

için zamanım olmuyor. Külotumu çıkarıyor ve bacaklarımı açtığında, ağzını hızla bacaklarımın iç kısmına bastırarak, nazikçe öpüp, öbür bacağıma geçerek usulca beni kışkırtıyor. Tekrar başa dönüyor, bir taraftan diğer tarafa geçiyor. Her seferinde daha da yükseklere ulaşıyorum. Sızlayan merkezime doğru yol aldığı sırada bacaklarımı daha da çok açıyor.

"Jesse." Nefesimi tutuyorum. Bacaklarımı hareket ettirmem gerek. Ellerimi kaldırıp koltuğun arkasındaki deriyi kavrıyorum ve diğer elim de başını tutuyor.

"Ne kadar inanılmaz olduğumu hatırladın mı?" diye soruyor ciddi bir ses tonuyla, geri çekilip, çıplak tenime üflerken.

"Evet!" Serin nefesi tenime dokunduğu ve bacaklarımın üzerinde dolaştığı sırada ellerim titriyor.

"Kahretsin!" Dilinin klitorisimdeki sert darbesini hissettiğim ilk anda bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama sadece benimle oynuyor, bana olacaklardan bir ön gösteri veriyor ve bacaklarım hiçbir yere hareket etmiyor, onun hareket etmesini istediği yerler hariç ve bu da daha da çok açıldığı, beni daha hassas, daha açık ve daha coşkulu yaptığı yerler oluyor.

"Sözlerine dikkat et Ava." Dili içime giriyor ve sonra tam merkezimi tarif edilemeyecek bir muhteşemlikle emiyor. Haykırıyorum, başım sağa sola hareket ediyor. "İnanılmaz?" Şu an oldukça ukala ve kesinlikle şu an bu ünvanı hak ettiğinden emin oluyor. "Nasıl hissettirdiğini söyle bebeğim?" Artık saçlarını çeken ellerim ona bilmek istediği şeyi söylüyor olmalı. O ve benim sessiz mırıldanmalarım. Yıldızları görüyorum, karnıma kramplar giriyor ve zavallı bacaklarım hareket etmekten aciz. Ve sonra parmakları içime giriyor ve ellerim koltuğu ve saçını bırakarak başıma gidiyor. Karın kaslarım üst bedenimi havaya kaldırdığım sırada sertleşiyor ve baskının yoğunluğu karnımdan kadınlığıma kadar iniyor. Heyecanlı bir mutlulukla onu görmek istediğime karar veriyorum, bu yüzden dirseklerimde doğruluyor ve bedenimin

aşağısına doğru bakarak, parmakları beni yavaşça becerirken, elini karnıma koyduğunu görüyorum.

"Söyle bana," diyerek ısrar ediyor, acı verici baskı şiddetini arttırırken.

"Sanki beni tamamlamak için yaratılmışsın gibi hissediyorum" Yüz ifadesinden kelimelerimden etkilediğini anlıyorum. O da böyle düşünüyor.

Gülümseyip öne doğru eğiliyor, usulca hassas tenimi öperek, ayaklarının üzerine kalkıyor ve beni bacaklarımdan kavrayarak, alt bedenime kedini yerleştiriyor. Ben de üst bedenimi kaldırıyor, arkama yasladığım ellerimden destek alıyor, böylece onun içime girdiğini en iyi açıdan görüyorum. Ve bu gerçekten de gelmiş geçmiş en güzel manzara.

İkimiz de içime girdiği sırada onun sert erkekliğine odaklanıyoruz. Girişimde yerini alıyor, bir süre öyleyece bekliyor ve sadece benim sırılsıklam açıklığıma kışkırtıcı bir şekilde sürtünüyor. Hiç acele etmiyorum, bacaklarımın alt kısmı onun beline dolanmış durumda ve onu bana sıkıca bastırıyor ama o hareket etmiyor. O isteyene kadar değil. Ve istiyor.

Yüzüne o belli belirsiz sırıtış yerleştiği sırada bakışlarını aşağıda tutuyor. Hâlâ beni erkekliğinin kaygan başının sinirlerimin en hassas olduğu tam o noktaya rastgele ve acımasızca sürtünmeleriyle kışkırtıyor. Beni öldürüyor ve ben sırtüstü uzanmayı deli gibi istiyorum ama onun acımasız zevkine kendimi kaptırmış durumdayım.

"Girmeyi deneyelim mi?" diye soruyor, ama yine de bana bakmıyor. Aklımı kaçırmak üzereyim ama içimdeki meydan okuma hissi onun kendine güvenen tavrıyla birleşerek, benzer pozisyonuyla sabitliyor.

"Eğer istersen." Benim sakin, soğuk sözlerim yeşil gözlerinin şaşkın bir parıltıyla hayran hayran baktıkları yerden çekilmelerine sebep oluyor.

"Eğer istersem mi?" İçime giriyor, çok ama çok hafifçe ama benim zevkle inlememe yetecek kadar değil. "Peki

ya senin isteklerin?" Biraz daha ileri doğru hareket ediyor. Dudaklarımın aralandığını ve göğsümün hızla inip kalktığını biliyorum. Bir eliyle beni yerimde tutarken diğer eliyle öne uzanıp sütyenimi göğüslerimin üzerinden aşağıya çekiyor. İki göğüs ucumu da keskin bir şekilde sıkıyor ve ben acıyla karışık zevk dolu bir çığlık atmamak için dudaklarımı ısırıyorum. "Benim güzel sevgilim duygularını saklamaya çalışıyor," diye şakıyor, Üzerimdeki elinin tutuşu sıkılaşarak, ileri doğru hızla hareket etmeye hazırlanıyor. "Hislerini gizlemekte bu kadar kötü olmana çok yazık." Ama hareketleri hızlı değil. Yavaş bir hareketle içime giriyor ve başım bir inlemeyle geriye doğru düşüyor. "Böyle daha iyi." Artık tamamen içime gömülmüş durumda. Muhteşem erkekliğinin başı benim açıklığıma sürtünüyor. "Bana zevk aldığını göster Ava." Kendini çekiyor ve bu sefer gerçekten de hızlı ve şaşırtıcı derecede sert bir darbeyle içime giriyor. Kollarım titremeye ve başım çaresizce dönmeye başlıyor.

"Bir daha!" diye emrediyorum. Bu sefer beni gereğinden fazla kışkırttı. "Bir daha!"

"Duruma göre değişir."

"Nasıl bir duruma göre? Her zaman sert olması gerekmediğini söylemiştin." Nefesimi bulmaya çalışıyor, durmaksızın yutkunuyorum. "Sonra bana bunu yapıyorsun. Sonunda kitabının bebekleri incitmeyeceğini söylediği kısma mı geldin?"

"Evet." Keskin bir darbe yapıyor. Kollarımı kıvırıyorum ama o kollarımı tekrar tutuyor. "Güzel bir kitap."

"Artık güzel bir kitap."

"Her zaman güzel bir kitaptı ama kitap bedenini dinlemen gerektiğini söylüyor." Tekrar geri çekiliyor ve bir inlemeyle ileri doğru hareket ediyor.

"Dinliyorum ve bedenim daha sert diyor."

"Bebekler korunuyor. Bunu okudum." Hırlıyor ve kontrollü bir şekilde nefesini bırakıyor. "Ve görünen o ki seni

şaplaklayabilirim de." Avcu gürültülü bir şaplakla kalçamla buluşuyor ve ben haykırıyorum.

"Beni zaten şaplaklamıştın!" diye hatırlatıyorum ona, içime tekrar girdiği sırada çığlık atarak.

"Ama o zaman hamile olduğunu bilmiyordum." Eli kalçama sert bir şaplak atarken bana bunu hatırlatıyor. "İyi mi?"

"Evet!" Başımı kalkmaya zorluyorum ve kaldırdığımdaysa, minnettarlıkla kendimden geçiyorum. Dilim kendiliğinde ağzımın içinden çıkıyor ve baştan çıkarıcı bir yavaşçlıkla alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Harika görünüyorsun," diyorum soluk soluğa, onun harika karın kaslarını ve üst bedenimi kendisine bastıran kol kaslarını izlerken.

"Biliyorum." Yavaşça gülümsüyor.

"Ah Tanrım!" Kollarım sonunda pes ederek, yığılıyor ve sırtüstü geriye düşüyorum.

"Biliyorum," diyerek bana katılıyor. "Lanet olsun, biliyorum."

"Jesse, boşalacağım."

"Ben boşalmayacağım!" Tekrar geri çekiliyor ve içime giriyor. "Bedenini dinliyor musun Ava?"

"Evet! Ve bedenim bana boşalmam gerektiğini söylüyor!"

Şap! "Lanet mantığını dinlemeyi bırak!" Geri çekilerek tamamen içimden çıkıyor ve erkekliğini aptal, tatmin edici bir baskıyla bedeninden bana doğru kışkırtıp, tam merkezime yerleştiriyor. Titriyor. Kolundan geçip benim bedenime yayılan titreşimlerini bacaklarımda hissedbiliyorum ama yumuşak, düz hareketlerini koruyor. "Siktir, her yerinde olmaya ihtiyacım var." Üst bedenimi bırakıyor ve ellerimi tutup beni doğrultarak bedenine tek bir hareketle bastırıyor. Halının üzerindeyim. Beni hiç vakit kaybetmeden altına alıyor. Kışkırtıcı bir şekilde diliyle göğüs uçlarımla oynuyor ve eli bacaklarımın arasına kayarak, kendisini tekrar boşluğuma yerleştiriyor.

Artık tenini hissedebildiğim için, terden sırılsıklam olduğunu fark ediyorum. Ellerim bedeninin her yerinde dolanı-

yor. "Öp beni," diye yalvarıyorum ve bana karşı çıkmıyor. Dudaklarımız birleşirken, o yeniden içime giriyor ve bedenlerimiz mümkün olabilecek her şekilde birbirine dokunuyor. Harketleri mükemmel ve her darbede onunla buluşmak için kalçalarımı yukarı itiyor, her darbenin kışkırtıcılığıyla zevk dalgalarını yakalıyorum. Ellerim kalçalarını buluyor ve tırnaklarım sert yanaklarına batarken, beni ağzıyla ödüllendiriyor. Dillerimiz çılgınca ve açlıkla dans ediyor.

"Sanırım..." Dudaklarını yanağıma götürüp bastırıyor "Sanırım sen..." Artık dudakları boynumda, ardından kulak memem ısırıyor. "İşi bırakmalısın."

Başımı sallıyor, kalçalarımı uzun, coşkulu bir inlemeyle yukarı itiyorum. "Olmaz."

"Ama her günümü bunu yaparak geçirmek istiyorum benim. Dudaklarını bana geri ver."

Başımı ona çeviriyorum. "Ben eve gelene kadar beklemek zorundasın." Dudağını ısırıyorum ve ona biraz daha sürtünmek için ellerimi kalçalarına daha sert bastırıyorum.

O da benim dudağımı ısırıyor. "İstediğim yerde, istediğim zamanda."

"İşte olduğum zamanlar hariç. Daha derin."

"Ah, bir de emir veriyorsun?" Daha derine girmiyor. Piç kurusu.

"İşi bırakmayacağım."

"Eğer sen çalışırsan bebeklerimle kim ilgilenecek?" diye soruyor küstah sorusunu, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, kalçalarının acı verecek kadar harika bir hareketiyle.

"Ama evde olmamı bunu yapabilmek için istiyorsun, bebeklerine bakabilmem için değil."

"Şimdi gerçekten saçmalıyorsun." Dudaklarımı bırakıyor ve öne eğilip göğüs ucumu öperek, öpücükleriyle bedenimden yukarıya doğru bir yol çiziyor. "Daha derine?"

"Lütfen."

"Pekâlâ." Daha derine giriyor. Çok daha derine. İnanılmaz derecede leziz bir şekilde derine.

"Hımm."

Devam edip, beni öperek aklımı başımdan alıyor. "Görüyor musun? Sana istediğin şeyi veriyorum."

Kesinlikle veriyor ama bunun nereye varacağını biliyorum ve buna acımazca olmayan ikna becermesi deniyor. Dikkatli olmam gerekiyor. "Ahhhh!" Orgazmın eşiğinde dolanıyorum ve sevişmeye devam edip, bir olmak, keyifli zamanlar geçirmek çok iyi.

Doyuma ulaşmış inlememi dudaklarıyla yakalıyor ve ağzımı keşfetmeye, sanki bunu daha önce hiç yapmamış gibi, keşfetmeye devam ediyor. Bizim sevişmelerimiz, şehvetli ya da romantik olması fark etmeksizin her zaman sanki ilk seferimizmiş gibi.

"Minnettarlığını göstermelisin." Dudaklarını dudaklarımdan çekiyor ve üst bedenini kollarının üzerine yaslıyor. "Sence de öyle değil mi?" Bedenlerimizin arasına bakıyor kendini geri çektiği sırada ve ben de bakıyor, uzunluğunun içimden çıkışını izliyorum. "Şuna bak," diyerek iç çekiyor ve kendini tutarak boşluğuma yerleştiriyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Nefesi kesecek kadar mükemmel." Dik pozisyonuna rağmen, uzun telaşlı, sıcak nefesi yüzümü ısıtırken, düz ve yavaş bir şekilde içime kayıyor. Ürpermeye başlıyorum ve benim işe yaramaz kollarımı başımın yanına geriye doğru düşüyor. "Soluk soluğa kaldın demek," diyor, ön kolunun üzerine düşerek. "Her yerin titremeye başladı demek." Kalçaları dikkatli sarsıntılarla gücünü kaybediyor ve titriyor.

Artık nefesimi tutuyorum. Bedenimin her yeri gerginleşmiş durumda, zirve ulaşmayı en tepeden aşağıya düşmeyi bekliyor.

"Sanırım boşalmak istiyorsun."

Başım sarsılmaya başlıyor, tek istediğim başımı sallatıp evet diye çığlık atmak olsa da. Altında, bedeninin keskin güzelliğinin etkisinde sarsılmaya başlıyorum. Terden sırılsıklam olmuş bedenlerimi birbirlerine karışıp, birbirlerinin

üzerinden kayıyorlar. İşlevlerini çoktan kaybetmiş kollarım ve ellerim hızla yukarı kalkarak, kendi kendilerine yapmak istedikleri bir şey olduğunu fark ediyorlar. Parmaklarım açık kumral saçlarının arasına dolanıyor ve onları hızla çekiyorum.

"Kesinlikle boşalmak istiyorsun." Sesi kendinden emin ve sakin çıkıyor ama sabit temposunu korumaya çalıştığı sırada bedeni sarsılıyor. Her seferinde daha da çok kaybediyor. Kalçalarının hareketlerini artık tahmin edemiyor oluşum, orgazma ulaşmak üzere olduğunun ve gittikçe kontrolünü kaybettiği anlamına geldiğini anlıyorum. "Siktir!"

Ve bu sözcükler sonu oluyor. Artık geri dönebilmesi için çok geç. Bu yüzden fırsatı değerlendiriyor, saçlarını daha hızlı çekiyor ve uzanıp dişlerimi kendimi serbest bıraktığımda gelen çığlık atma isteğini bastırmak için terle kaplı omzuna geçiriyorum. İşe yarıyor. İşe yarayacağını biliyorum.

"Siktir, siktir, siktir!" Hareketleri şiddetleniyor ve içimde daha hızlı gidip gelerek, başını saçlarımın arasına gömüyor. "Şimdi Ava!"

Bitiyorum. Dişlerimi teninden çekiyorum ve çıldırıyor, cinsel hazzında ona katılarak, kollarımı boynunun etrafına doluyor ve kalçalarımı bedenin içime doğru yaptığı o son darbeyle buluşmak için yukarı doğru hareket ettiriyorum.

Üzerime dikkatli hareketlerle yığılıyor ama rahatlamış nefesiyle boynumu ısırırken yavaşça eziyet ediyor. "Lütfen işi bırak," diye yalvarıyor. "O zaman sonsuza kadar böyle kalabiliriz."

Konuşacak güç bulamıyorum kendimde, sadece itiraz eden bir şekilde mırıldanacak kadar gücüm var ve boynun etrafındaki kollarımın baskısını arttırarak tam da böyle yapıyorum.

"Bu bir evet miydi?" Yanağıma uzanıp tuzlu tenimi yalıyor ve dudaklarıma geçiyor. "Evet de."

"Hayır."

"İnatçı kadın." Dudaklarımı yakalıyor ve sırtüstü dönerek,

içimde kalmaya devam ediyor ve ben kendimi onun kolları arasında rahat hissediyorum. "Yeminlerimizi yenilememiz gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyor ve konuşmaya başlamadan önce bir süre durup bir nefes alıyorum. "Daha evleneli bir ay bile olmadı."

Kalçalarımı kavrıyor ve geriliyorum ama sonra bakışlarının karnıma kayışını görüyorum ve uyarıcı yüz ifadesi bir gülümsemeyle yer değiştirirken, tehditkâr ellerini çok hafifçe şişen karnıma götürüp, okşamaya başlıyor. "Evet, daha bir aydır evliyiz ve sen verdiğin sözün önemli bir kısmını unuttun bile."

"Söz dinlemeyip, sözünden dönebilirsin." Şimdilik bu sözlerini duymazdan geliyorum. Ayrıca güçlü kollarıyla beni kaldırıp, avuç içini boynuma sarışınıda idare ediyorum.

Yüzünde bir sırıtışla hafifçe boğazını temizliyor ve beni kollarımın üst kısmında tutarak aşağıya çekip, iri ellerini boynumun etrafına doluyor. İkimizde birbirimizi boğmaya hazırız. "Sence kim kazanır?" diye soruyor, burunlarımız birbirine sürtünürken.

"Sen."

"Doğru," diyerek bana katılıyor. "Susadım."

Boynunda kafamı sallayarak, kahkaha atmasına sebep oluyorum. "Sana su getireyim."

"Kadınlık görevlerini uyguladığında ayıramaz ve seçemezsin." Beni vücuduna bastırıp, hafifçe kaldırıyor ve yürümeye başladığımda kalçama şaplak atıyor. "Su, kadın!"

"Şansını zorlama Ward," diyerek uyarıyorum onu, sütyenimi tekrar göğüslerimin üzerine geçirerek ve sonra yarı çıplak bedenimle mutfağa gidiyorum.

"Ben yeniden göğüslerini görebilene kadar buraya gelmeyi aklından bile geçirme hanımefendi!" diyerek arkamdan bağırıyor.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle buzdolabını açıyorum ve iki şişe su çıkartıyorum. Ayrıca en alt rafta öylece duran başka bir şey daha alıyorum. Yine sırıtıyorum.

"Beni duymadın mı?" Jesse'nin aşağılayıcı ses tonu odaya tekrar girdiğimde duyduğum ilk şey oluyor. Sutyenle kaplı göğsüme bakıyor.

"Duydum." Şişeleri koltuğa bırakıyorum ve Jesse'nin sürprizini arkamda saklıyorum.

Hâlâ sırtüstü bir şekilde yatıyor ve yeşil gözlerinde şüpheli parıltılarla bana bakıyor. "Karımın yüzünde yaramazlık yapmaya hazırlanıyormuş gibi bir ifade var." Yavaşça doğrularak oturuyor ve sırtını koltuğa yaslıyor. Ardından eliyle kucağına vuruyor. "Ve benden bir şey saklıyor." Arkama uzanıyor ve koltuktan bir şişe su alıp, uzun bir yudum içerek kapağını tekrar kapatıyor.

"Yaramazlık gibi." İşareti alıyor. Şişeyi bırakıp, büyük avuç içleriyle kalçalarımı kavradığında, üzerine çıkıp, aşağıya eğiliyorum.

"Bana pek de gibi gelmedi." Ellerinden biri kalçamdan ayrılıyor ama sadece sütyenimi tekrar göğüsleriminden çıkarmak için. Sonra kesin olarak değiştiriyor. "Ne saklıyorsun sen?"

"Bir şeyler," diyerek onu kışkırtıyorum, ne sakladığımı görmek için boynunu uzattığında diğer tarafa doğru kaçarak. "Hayır," diyerek uyarıyorum ve o biraz homurdanarak sırtını tekrar koltuğa yaslıyor. Lorduma kavanozu taktim etmeden önce arkamda kapağını açıyorum, o tatlı, meraklı gözlerle zevk içinde bakarken.

"Kontrol bende." Sırıtıyorum.

Gözleri kocaman açılıyor. "Ah hayır. Endişeleneceğin şey bu değil. Unut bunu, olmaz, asla." Elleriyle yakalıyor ama hızlı hareketimle burnuna bir fiske vuruyorum.

"Sakin ol." Gülüyorum, onu koltuğa geri iterken. Kaşlarını çatıp, somurtuşunu gördüğümde onu kucaklayarak boğma hissi geçiyor ve o yavaşça kavanozu hareket ettirdiğimi izlerken, dudağımın kenarını ısırıyorum. Ve parmaklarım kremanın içinde kayboluyor. Parmağımı ileriye iterken gerçekten

suratımı ekşitiyorum ve parmağımın üstünde kocaman bir parçayı gördüğümde, iğrenerek baktığımı biliyorum.

"Beni kızdırma, bebeğim." Gözleri kaplanmış parmağıma sabitlenmiş ve parmağımın yolculuğunu takip ediyor ve tamamını meme ucuma sürüyorum. Dondurucu bir şekilde soğuk ama yaramaz suratıma ilerideki savaş için canlı bir görünüş katıyor.

Bakışları benimkilere kayıyor. "Tüh." Başını tembelce ileriye doğru oldukça acelesiz ve ilgisiz bir şekilde kaydığı sırada sırıtıyorum ve bu çok saçma çünkü üzerimden yer fıstığı ezmesini temizlemek için öldüğünü biliyorum ve bunun nedeni sadece göğüslerimi ağzında istiyor olması değil.

Mutluluk uğultusu beni güldürüyor ve onun sıcaklığında bükülmeme sebep oluyor. "Siktir!" Bir yana çekilerek hızla üzerime atılıp göğüslerimi diliyle yakalıyor, ardından başını geriye çekiyor ve dudağını yalıyor. "Bunun şu anda olduğundan daha lezzetli olabileceğini hiç sanmıyorum. Daha fazla."

Parmağımı tekrar yer fıstığı ezmesine batırdığım sırada bir aptal gibi sırıtıyorum. "Efendim sağ göğsüme mi isterler, sol göğsüme mi?"

Bakışları bir göğsümden diğerine doğru hareket ederken yüzünde gerçekten yıkılmış bir ifade var. "Harcayacak vaktim yok. İkisine de vur."

Kahkaha atıyor ama aceleci isteğini yerine getiriyorum ve ben daha parmağımı ilk göğsümden çekemeden önce o üzerime atlıyor. "İç çamaşırını çıkar, lord." O beni ele geçirdiği ve göğüs ucumu ısırdığı sırada, benim burnum saçlarımın arasına düşüyor. "Ah!"

"Alaycılık, hanımefendi."

"Lezzetli mi?"

"Bir daha asla yer fıstığı ezmesini başka şekilde yemeyeceğim, bu yüzden gerçekten de işi bırakman gerekiyor çünkü canım çektiğinde seni yalayabilmem için burada olmalısın." Burnunda bir leke var ve onu emmek istiyorum. "Yer fıstığı ezmesinden nefret ettiğini sanıyordum?"

"Ediyorum ama burnunu seviyorum." Burnunun ucunu öpüyor ve duruşumu bozmuyorum. "Benim için bir şey yapar mısın?"

Yüz ifadesi gözle görülür bir şekilde değişiyor. Yine temkinli davranıyor ama bu sefer hiçbir şey saklamıyorum, sadece bir özür, onun çok yakında duyacağı bir özür. Biraz gevşiyor ve ellerini bedenimin iki yanında gezdiriyor. "Ne istiyorsun bebeğim?"

"Ben sormadan önce evet demeni istiyorum," diyorum sessizce.

"Resmen beni yağlıyordun."* Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor ve ben hoşnutsuz bir şekilde yüzümü buruşturup, kavanozu yanımıza bırakıyorum.

"Bu çok kötü bir şakaydı."

"Kavanozu al hanımefendi." Artık sırıtmıyor. "Daha işimiz bitmedi."

Gözlerimi deviriyor ve kavanozu geri alıyorum. "Mutlu musun?"

"Harikayım." Hiç vakit kaybetmeden göğüs uçlarımı temizliyor. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

"Evet demen gerek," diyerek ısrar ediyorum, izlediğim stratejiye kesinlikle güvenmeyerek. Eğer evet dese bile, eğer canı isterse bundan hemen vazgeçecektir.

"Ava," diyor ve iç çekiyor. "Neye evet dediğimi bilmeden evet demeyeceğim. Konu kapanmıştır."

Bir nefes alıyorum. "Lütfen," diyor ve henüz yer fıstığı ezmesine bulanmış parmağımı ağzına sokuyorum.

"Yüzünü astığında çok tatlı oluyorsun," diye mırıldanıyor. "Hadi söyle."

"Sam ve Kate'in Manor üyeliklerini iptal etmeni istiyorum," diyerek dökülüyorum hızla ve nefesimi tutuyorum. Jesse'nin bana bu konuda yardım etmesine gerçekten ihtiyacım var. Sam ve Kate ilişkilerinde belli bir noktaya ulaşmışa benziyorlar ve umarım konuşurlar ama Manor'ın baştan çı-

* Peanut Butter: Yer fıstığı ezmesi (ç.n.)

karıcılığı olmadan, daha çok şansları var. Onun bizi ilgilendirmez konuşması için kendimi hazırlıyorum ama öyle bir şey olmuyor.

Hiçbir şey söylemiyor aslında. Homurdanmıyor ya da karşı çıkmıyor.

"Tamam." Omuz silkiyor ve parmağını kavanoza batırıp, göğüslerime sürüyor.

"Ne?" Biliyorum ki yüzümde tamamıyla şaşkın bir ifade var ve bunda sorun yok çünkü tamamıyla şaşırmış durumdayım. Baştan çıkarıcılığımı kullanmaya gerek bile yok.

"Tamam dedim." Tekrar göğsüme döndüğü sırada, ben başının arka kısmına bakıyorum.

"Öyle mi?" Minnettarlığımı göstermem gerekiyor, bu mantıklı davranışını sorgulamam değil.

Yüzünde mükemmel gülümsemesinin belirdiğini görüyorum ve ellerini yanaklarıma koyuyor. "Sam çoktan iptal etti bile."

Nefesimi tutuyorum. "Sonunda sana söyleneni yaptığını sanmıştım." Bilmem gerekirdi ama benim huysuz hâlim normal bir ilişki yaşayacakları için duyduğum mutluluğa engel olmuyor. Mutluluktan havalara uçuyorum.

Jesse ayağa kalkıyor ve saniyeler içinde benimle birlikte kanepeye uzanıyor. "Ben bana söyleneni her zaman yaparım. Buraya gel." Kavanozu elimden alıyor ve kanepenin yanında yere bırakıyor. Sonra beni göğsüne çekiyor. "Sarıl bana," diyor, memnun bir şekilde nefesini bırakırken.

Söylediği şeyin saçmalığı üzerine kahkaha atıyor ve başımı boynuna gömerek parmağımı her zamanki gibi yarasının etrafında gezdiriyorum.

"Yeteri kadar sıcak mı?" diye soruyor, bacaklarını benimkilere dolayıp, beni sımsıkı geniş kollarıyla sararak.

"Hımm," diye iç çekiliyor ve gözlerimi kapatarak, her bir harika parçasında gevşiyorum, kokusunda, dokunuşunda ve benimkiyle birlikte atan kalbinde.

30

Bir öksürük sesiyle tatlı rüyam yarıda kesiliyor. Yani sanırım bu bir öksürük sesi. Öksürük sesine benziyor ama ne beynim ne de bedenim güne başlamaya hazır değiller, o yüzden sesi duymazdan geliyor ve kendimi altımdaki sertliğe daha çok bastırıyorum.

Ses bir kez daha duyuluyor ve duymazdan gelmek gittikçe zorlaşıyor. Aslında, bu ses beni kesinlikle çileden çıkarıyor. Tek gözümü açtığım, ilk gördüğüm şey Jesse'nin huzur verici güzelliği oluyor. Öfkem geçiyor ve üç numara tıraşıyla huzur buluyorum.

Yine o öksürük sesi. Sanırım sesin kimden geldiğini anlamak için dönemem, tüm çıplaklığımız ortada... Cathy.

"Ah kahretsin!" Tekrar önüme dönüp kendimi Jesse'nin göğsüne yaslıyorum. Ani hareketim kıpırdanmasına sebep oluyor. "Jesse!" diye fısıldıyorum, sanki Cathy beni duyamayacakmış gibi. "Jesse uyan!"

Gözlerini açmadan önce gülümsüyor ve iki eliyle kalçalarımı kavrayıp kabullenen sözlerimin arasında, sıkıyor. "Eğer gözlerimi açarsam, o büyük çikolata rengi becer beni bakışlarını göreceğim değil mi?" Derin ve boğuk sesinin bu sözcüklerle birleşimi normalde arzuyla kıvranmama sebep olurdu. Ama bu sabah olmuyor.

"Hayır, büyük, iri iri açılmış ve rahatsız olmuş bakışlar göreceksin," diye fısıldıyorum. "Gözlerini aç."

Gözlerini açıyor. Çatık kaşlarının altından yeşil gözleri görünüyor ve omzumun üzerinden başımla işaret ettiğim yere bakıyor. "Ah. Günaydın Cathy."

"Siz iki aşk kuşunun pijama alması gerek." Cathy'nin şen şakrak ses tonu daha fazla sinmeme sebep oluyor. "Ya da en

azından iç çamaşırlarınızı üzerinizde tutmalısınız. Ben mutfakta kahvaltı hazırlıyor olacağım."

Adım seslerinin çıplak bedenlerimizin yanından uzaklaştığını duyuyorum ve kederli bir şekilde tuttuğum nefesi bırakarak, başımı tekrar göğsüne gömüyorum. Kıkırdıyorum. "Günaydın bebeğim." Bacaklarını hareket ettirip açıyor ve bedenim bacaklarının arasına düşüyor. "Yüzünü görmeme izin ver."

"Hayır." Başımı boynuna daha çok gömüyorum, sanki utancım yeteri kadar saklanırsam kaybolup gidebilirmiş gibi.

"Kıpkırmızı oldun." Sırıtıyor. "Seni yukarıya çıkarayım mı?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, umursadığımdan değil ama Cathy tarafından yargılanmak zorunda olduğumu bilmek daha iyi hissettiriyor. Sanki ben kendimi mahvetmek için uğraşıyormuşum gibi, bu yüzden Jesse'yi memnun etmek zorunda değilim çünkü o istiyor.

Dikkatle doğruluyor ve Cathy'nin nerede olduğuna bakıyorum. Jesse de oturur pozisyona geçip, gelip giden olup olmadığını kontrol etmek üzere başını koltuğun arkasına yasladığında gürültülü bir kahkaha atıyorum. Kaşlarını kaldırarak, açıkça kahkaha atmamdan hoşlanmamış bir şekilde bana bakıyor. "Neye gülüyorsun?"

"Fareye benziyorsun!" kıkırdıyor, geriye yaslanıp kendimi tamamen açığa çıkarıyorum. Rahatsız kıkırdamalarım sırasında, uzanıp sütyenimi göğüslerime takıyorum çünkü buradan külotsuz bir şekilde kalkıp gittiğim zaman bu gerçekten de onurumu koruyacak. "Boynuna dola!" Gülüyorum.

İçerleme ve hoşnutlukla karışık bir şekilde histerik karısına homurdanıyor ve bacaklarının serbest kalabilmesi için nazikçe bedenimi iterek ayağa kalkıyor ve titreyen bedenimi tutuyor. Beni omzuna attığında, hâlâ gülüyorum ve şimdi merdivenleri çıkarken hareket eden sert kalçalarının manzarası gözlerimin önünde. "Benim geldiğim yerde, bunun

tamamen farklı bir anlamı var." Popoma bir şaplak atıyor. "Dolanması gereken sensin."

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece ironik oluyordum." Ellerim sırtında dolaşıyor. "Ve burada bir dolanma olmayacak."

"Bir adam umut edebilir." Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ama omzunda zıplamıyor ve sıçramıyorum ve o soluk soluğa kalmıyor. Hayır, paraşütçüler gibi korkusuzca merdivenlerden geriye doğru uçuyor. "İşte." Beni ayaklarımın üzerine bırakıyor ve banyonun suyunu açıyor. "Hadi gir."

"Umarım artık ofisinin kapısını kilitlersin," diyorum Cathy'nin tatlı, masum yüzünde beliren dehşet ifadesi aklıma geldiğinde.

Kahkaha atıyor. "Sadece bizim gözlerimiz için bebeğim. Bir anahtarım var ve İç çamaşırı çekmecesinde dantel yığınları arasına sakladım. Tamam mı?"

"Tamam," diyerek ona katılıyorum. Çoktan geç kaldım bile ama bu benim ileri doğru adım atmama ve sabah erkekliğini kavramama engel olmuyor. İrkiliyor ve geniş başının üzerinde başparmağımla daireler çizdiğim sırada sırıtıyor, gözlerimi erkekliğinin sızlayan teninden çekmiyorum.

"Ava," diyerek güçsüz bir şekilde beni uyarıp geri çekiliyor ama bu sadece elimin tüm uzunluğu boyunca hareket etmesi anlamına geliyor. Dişlerinin arasından tıslıyor ve ellerini kaldırıp yüzünü kapatıyor. Onu ele geçirdim. Kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalışarak ellerini yüzüne sürtüyor. "Eğer sana şimdi sahip olmazsam, erkekliğim tüm gün boyunca acıyacak."

"Al beni," diyorum sessizce, sözlerini çok iyi hatırlayarak. Aramızda açtığı boşluğu kapatmak üzere ileri doğru bir adım atıyorum ve ellerini yüzünden çekiyor. Yüzü onaylamayla kaplı.

"Ah, alacağım," diyerek cevap veriyor, beni kucağına alıp, Hilton banyoya yerleştirerek. "Artık kaçamazsın."

"Kaçmak istemiyorum."

"Güzel." Öne eğilip beni tatlı tatlı öpüyor. "Elbiseni sevdim."

"Bir elbise giymiyorum, o yüzden onu çıkaramayız."

Dudakları dudaklarımda gülümsüyor ve gözlerimi açınca, içten bir mutlulukla parıldayan yeşil gözlerini görüyorum.

"Güzel hatıralar?"

"Baya güzel. Beni artık duvara yapıştırabilir misin?" Onu her zaman dayanılmaz bulmuştum ama ona tamamen sahip olmak için duyduğum bu devamlı ihtiyaç tüm hayatımın önüne geçiyordu. İşe geç kalmıştım, ama biraz bile umursamıyordum ve onun da umursamadığını biliyordum. Gülümsemesi genişliyor ve yüzü tekrar yavaşça benimkine yaklaşmaya başlıyor, gözleri gözlerimden ayrılmıyor. Dudakları aralanıyor. Beni sabırlı olmaya zorluyor. Acı çekiyorum.

Lusso'daki gecemizin sonunda, biz beynimizdeki şoku bastırırken, kapı tıklatılıyor. Bu sefer bu Cathy'nin huzursuz bağırması. Sırtım dikleşiyor ve hızla ayaklarımın üzerine bırakılıyorum.

Jesse gözümün önünden kayboluyor ve ben hâlâ ünitenin üzerinde, banyoda oturuyor, neler olduğunu merak ediyorum. Hızla olduğum yerden kalkıyor ve giyinme odasına giderek, bulabildiğim ilk gömleği alıyor ve çekmecelere yönelip bir külot alıyor, kollarımı Jesse'nin gömleğinin içine sokup düğmelerini ilikliyorum. Ön kapı görüş alanıma girdiği sırada merdivenlerin henüz yarısını inmiştim ve Jesse'nin sadece beyaz iç çamaşırının içinde Cathy'yi dışarıda kim varsa onu orada tutmak için önünde durduğu kapının önünden çektiğini görüyorum.

"Clive olduğunu sanmıştım," diye hırıldıyor, açıkça mücadele etmekten yorgun düşmüş bir şekilde.

"Cathy, bununla ben ilgilenirim." Onu kenara çekiyor ve Cathy önlüğünü ve saçlarını düzeltirken, Jesse onun omzuna güven verici bir şekilde dokunuyor.

"Kim olduğunu sanıyor?" diye çıkışıyor Cathy iğrenç bir şekilde. Cathy daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Cathy," Jesse nazikçe onu yatıştırıyor. "Lütfen, git ve Ava'ya kahvaltı hazırla." Kapıyı hiç uğraşmadan kapalı tuttuğu sırada ona doğru fısıldayarak konuşuyor, sanki onu duymamı istemiyormuş gibi ama kapıya ısrarla vurulması onu ele veriyor.

Cathy'nin homurdanıp, kendi kendine söylenirken gidişini izliyorum ve sonra gözlerimi merdivenlerin son basamağına ulaştığım sırada Jesse'ye dönüyor. Beni görüyor ve yüzündeki endişeli bakış anında kayboluyor. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey bebeğim." Gülümsemeye çalışıyor ama acınası bir şekilde başarısız oluyor. Tamamiyle gergin. Bu hiç de ona göre değil. "Cathy sana kahvaltı hazırlıyor. Hadi git."

"Aç değilim," diye cevap veriyorum düz bir şekilde, ona bakmaya devam ederken.

"Ava, dün akşam yemek yemedin. Git ve kahvaltı yap." Kapıya daha şiddetli vurulmaya başlandıkça ses tonu gittikçe sabırsız olmaya başlıyor.

Gerçekten de bana yemek yememi söyleyerek beni kapının arkasındaki gizemi öğrenmekten ah koyabileceğini düşündüğüne inanmıyorum. "Aç değilim dedim." Olduğum yerde kalıyorum, gözlerim ateş saçarak onun yeşil gözlerine bakıyor.

Kapı sarsılıyor ve Jesse öfkeli bir şekilde homurdanıyor. Çenesi çılgınca seğirdiği sırada sabır dileyerek başını yukarı kaldırıyor. Öfkesini arttıran kişiyi çatı katı kapısında ergence bir salaklıkla dövecekmiş gibi düşünmeyi isterim ama bunun ben olduğunu biliyorum. "Ava, neden sadece sana söyleneni yapamazsın?" Başı düşüyor ve anında ciddi olduğunu anlıyorum "Git. Ve. Kahvaltını. Yap." Her sözcüğü yavaşça ve kısa bir şekilde söylüyor ama ben de ciddiyim.

"Hayır." Hızla ileriye atılıyor, çıplak bedenimden biraz bile rahatsız olmuyorum ve kapı kolunu tutuyorum. Çekiyorum, sanki işe yarayacakmış gibi ve işe yaramıyor. "Jesse, kahrolası kapının önünde çekil!"

"Sözlerine..."

"Siktir git!" diye çıkışıyor, dengesiz, hormon basılmış hamile bir kadın gibi kapıyı çekiyorum.

"Ava!" Ben kapıyı amaçsızca açmaya çalıştığım sırada, o yerinde sabit tutuyor. Asla kazanamayacağım ama geri çekilmiyorum. Asla olmaz.

Ama duyduğumuz bir sesle ikimizde birbirimizle mücadele etmeye son veriyoruz ve bu ikimizin de sesi değil.

Eğer önceden biraz huysuz olsaydım, hastaymış gibi bir şeyler fırlatabilirdim. Kapıyı açmak için bana ihtiyacı yok çünkü herhangi bir anda dairenin içinde beni Tazmanya Canavarı gibi uçurabilir ve ben de onu parçalarım.

Dişlerimi sıkarak ona bakıyorum. Gözle görülür bir şekilde omuzları düşüyor. "O kadın burada ne halt ediyor?" Dalgınlığından faydalanıp, bozguna uğratma avantajımı kullanıyorum ve kapıyı itip, Coral'la yüz yüze geliyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdanıyorum, aşağılayan gözlerle ona bakıyorum. Bugün saçlarını toplamış, fena düşüncelerle, kısa siyah kazağını, acınası bahanelerle atkuyruğuna geçirmek istiyorum ama bu birçok şeyin başlangıcı olacak, bunu hissedebiliyorum. Ve bunlar belki de sadece düşünce olmazlar.

Beni tamamen görmezden geliyor ve doğruca yarı çıplak Tanrım'a bakıyor. Neden bir kot ve tişört giymemişti ki? "Seninle konuşmam gerek." Ses tonu kararlı çıkıyor. "Yalnız," diyerek ekliyor, bana sabırsız bir bakış atarak. Cesareti ona yardımcı olmayacak. Onları yalnız bırakmam için cesedimi çiğnemesi gerekiyor.

"Kraliçeyle çay içmek için bile daha fazla şansı var," diyerek hırlıyorum. Öfkem gittikçe artıyor ve onu kesinlikle kontrol edemiyorum. "Ne istiyorsun?" Jesse'nin elinin gömlekle kapanmış sırtıma yerleştiğini hissediyorum. Dokunuşuyla bana sessizce sakin olmamı söylüyor. Asla işe yaramayacak. Bu arsız aşüfteye baktıkça sanki mümkünmüş gibi

daha çok sinirleniyorum. Patlamaya hazır bir düdüklü tencere gibi hissediyorum. "Sana bir soru sordum."

"Ava," Jesse'nin sakinleştirici sesi gittikçe katılaşıyor. "Sakinleş bebeğim." Elleri karnıma dokunmak için ön tarafıma kayıyor. Tansiyonum konusunda endişeli, kaygılı aptal. Tansiyonum endişelenmesi gereken son şey. Birazdan kan dökülecek olması endişelenmesi gereken esas şey.

"Ben sakinim." Kesinlikle değilim. "Sana bir daha sormayacağım." Jesse'nin elini karnımdan itiyorum ama buna izin vermiyor. Beni geriye çekince hızla arkasına geçiriliyorum ve sonra sessiz bir uyarı olarak kolunu bir yana açıyor. İşe yaramayacak ama ben kolunu yolumdan çekemeden önce o konuşmaya başlıyor.

"Coral, sana daha önce de söyledim. Bu asla olmayacak." Sesi öfkeyle dolu ama küçük gösterimden sonra, bu öfkenin benim yararıma mı yoksa Coral'ın yararına mı olduğuna emin olamıyorum. "Siktirip gitmen gerekiyor ve kendine peşine takılacak başka birini bulman."

İçimden ona tezahürat ediyorum, açıklayıp kabullenmesine rağmen bunu hak ettiğimden eminim. Jesse'nin gömleğinin içinde, saçlarım dağınıkken, dünün makyajı hâlâ yüzümde dururken ve yarı çıplak kocamın arkasında tutulurken çok tuhaf görünüyor olmalıyım.

Coral'ın gözleri birkaç defa Jesse'yle benim aramda gidip geliyor, ardından ukala sırıtışını tekrar Tanrım'a çeviriyor. Bu bakışı sevmedim. Cesur bir bakış ve birazdan söyleyeceklerinin de cesaret gerektirdiğine eminim. Buraya ne söylemeye geldiyse, onu söylemeden gitmeyecek ve ben sinir bozucu bir şekilde ne diyeceğini merak ediyorum.

"Kendin bak." İlgisiz bir şekilde omuz silkiyor ve Jesse'ye bir kâğıt uzatıyor.

"Bu lanet şeyde ne?" diye kükrüyor Jesse.

"Kendin bak da anla." Kâğıdı ona doğru sallayarak Jesse'yi almasını söylüyor. Kendime engel olamıyorum, boynumu

uzatıp kendim görmeye çalışıyorum ama koluyla beni arkasında tutuyor.

Kâğıdı elinden alıyor ve başını eğip bakmasını izliyorum sonra bugüne kadar yüzünde gördüğüm en sinsi gülümsemesini takınan Coral'a bakıyorum. Gözlerim Jesse'nin en az bir tahta kadar düz olan sırtına çevriliyor. Kasları gerilerek belirginleşiyor.

"Bu nedir?" Soru isteğim dışında ağzımdan dökülüyor. Ancak Jesse cevap vermiyor. Coral veriyor ama. "O bebeğinin ultrason fotoğrafı."

Geriye doğru sendeliyorum ve geri dönüp beni tutuyor ama her şey bulanık. "Siktir!" Endişeli sesi sadece belli belirsiz bir gürültüden başka bir şey değil ve bunun sebebinin kanımın çekilmesi olduğunu biliyorum. Başım dönüyor. "Kahretsin Ava." Ayaklarım yerden kesiliyor ama düşmüyorum. Bayılmadım. Kaldırıldım ve saniyeler içinde, başımı dizlerimin arasına almış bir şekilde kanepede oturuyorum. "Nefes al bebeğim. Sadece nefes al." Eli başımda, yatıştırıcı, hızlı ve kaygılı daireler çizerek okşuyor. "Ne haltlar karıştırıyorsun sen?" Bir bağırmayla benden uzaklaşıyor. "Seni aptal kadın! Seninle aylardır yatmadım ben!"

"Dört ay önce ve ben dört aylık hamileyim." Hızlı bir şekilde ve kendiyle gurur duyarak cevap veriyor. "Kendin hesapla."

Nefesimi düzene sokmam gerekiyor çünkü çarpıntı hücum ediyor ve gözlerim kararıyor. Eğer ayakta durursam, yüzümü ifadesiz tutmalıyım.

"Olamazsın," diye çıkışıyor Jesse endişeli bir şekilde, kendinden hiç de emin olmayarak. "Siktir!"

Bu kadar. Bu bebek benim bebeklerimden önce doğacak ve onun bir bebeği olmasını ne kadar çok istediğine bakacak olursak, ilk doğan bebeğini bağrına basacak. Beni bırakacak. Yanımda kimse olmadan çığlık atan iki bebekle yalnız olacak. Bebeklerimin babası olmayacak. Ayaklarım şiştiğinden kim onlara masaj yapacak?

Doğum izlerim olduğunda kim beni danteller içinde güzel bulacak? Kim aç olmadığım hâlde bana yemek yedirmeye çalışacak ve bana folik asit içirip, göğsümden yer fıstığı ezmesi yalayıp, ayaklarıma uzanamadığımda ayak parmaklarımı boyayacak? Panikle öksürmeye başlıyorum ama sonra gözlerim Jesse'nin beni sakinleştirmek için yere attığı küçük kâğıt parçasına bakıyor. O kâğıt parçasına, bizim bebeklerimizin ultrason fotoğrafına baktığı gibi bakmadı. Dizlerinin üzerine çöküp, Coral'a sarılmadı. Benim derdim ne böyle? Abartılı duygularla karışmış gibi hissediyorum. Öne eğiliyor ve siyah beyaz ultrason fotoğrafını elime alıyorum. İkisi de beni izliyor ama ben acele etmiyorum, ilk önce Coral'ın ismini görüyorum. Bu kesinlikle ona ait. Ama ultrason fotoğrafında olmayan tek şey bir tarih. Tahmini gebelik süresi de yok. Fotoğrafı daha dikkatli bir şekilde inceliyorum.

"Ava ne yapıyorsun?" diye soruyor Jesse, görüş alanıma girmeye çalışıyor ama onu duymamış gibi yapıyorum.

"Evet, ne yapıyorsun?" Coral homurdanıyor.

Fotoğrafı işaret ediyorum. "Dört mü yoksa beş haftalık mı hamile olup olmadığını anlamaya çalışıyorum," diyorum, gözlerimi fotoğraftan ayırmadan. "Bana kalırsa dört."

"Ben dört *aylık* hamileyim. Hafta değil."

"Hayır, değilsin." Jesse'ye bakıyorum. Nefesini tutuyor. "Onunla en son ne zaman yattın?"

"Dört ya da beş ay önce." Başını sallıyor, kaşlarını alnının üzerinde endişeyle çatıyor. "Ava, o kadar eskiyi hatırlayamıyorum. Senden önce yaşamıyordum." Ellerini bacaklarımın üst kısmına koyuyor ve sıkıyor. "Her zaman prezervatif kullandım. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek onu ona katılıyorum ama ortada başka bir seçenek daha var ve bunu sormak beni mahvediyor, özellikle bu her şey burnunu sokan tipin önünde. Gözlerimi sıkıca yumuyorum. "O da onlardan..." Yutkunuyorum. "Sen..."

Zorlandığımı görünce beni durduruyor. "Hayır," diyor

usulca ve elini çıplak boynuma doluyor. "Bana bak," diyor aynı şekilde usulca ve dediğini yapıyorum. Gözlerimi onunkilere kenetliyorum ve o başını hafifçe sallıyor. "Hayır," diyerek tekrar ediyor.

Nefesimi sessizce bırakarak başımı sallıyorum ve ona güvendiğimi belli ederek hafifçe gülümsüyorum. Beni ikna etmesine gerek yok çünkü beni ikna etmesi gereken hiçbir şey yapmadı. Neredeyse bana Coral'ın yakınımızda olduğunu unutturacak şekilde sessizliğimiz anlayışla yer değiştiriyor.

"Başka bir kadından bebeği olacakken yine de onunla mı kalacaksın?" diye soruyor kahkaha atarak. "Kendine hiç saygın yok mu senin?"

"Şimdi onun canına okuyacağım," diyorum Jesse'ye sessizce, bu sefer ondan izin isteyerek.

Gülümsüyor ve yanağıma onaylayan bir öpücük bırakıyor. "Keyfine bak bebeğim. Ama lütfen bu sadece sözlü bir can okuma olsun." Başıyla karnımı işaret ediyor ve sonra ayağa kalkıp kibirli bir sürtük bakışı atıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bu işi bana bırakıyor.

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" Kendini beğenmiş tavrı dağılıyor. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok.

Aynı Jesse gibi ayağa kalkıyorum ve ona bakıyorum. "Bana fotoğrafını getir."

Sorum kınayan bakışlarını Coral'dan bana çevirmesine sebep oluyor. Bana tamamen kafası karışmış bir şekilde bakıyor. "Ne fotoğrafı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Her yere götürdüğün fotoğraf. Ben aptal değilim. Nerede?"

"Ceketimin cebinde," diyerek itiraf ediyor.

"Git ve getir."

"Hayır. Seni burada onunla yalnız bırakmayacağım." Bu sefer *ona* bakmaya bile tenezzül etmiyor.

"O?" diye haykırıyor Coral hayretle. "Çocuğunun annesiyle böyle mi konuşuyorsun?"

Öfkeyle arkasına dönüyor. "Sen benim çocuğumun kahrolası annesi değilsin, seni ruh hastası!" Öfkesi yine artmaya başlıyor. Bu işi tek seferde kökünden çözmem gerek.

Onları bırakıyor ve doğruca Jesse'nin ofisine giderek, ceketini dün gece attığı yerde buluyorum ve hızla ceplerini karıştırarak, iç cebinde fotoğrafı bulmadan önce temizce katlanıp, sıkıştırılmış notlar ve telefonunu buluyorum. Fotoğraf biraz yıpranmış, şüphesiz sürekli her yere taşınmaktan.

Alelacele kalkıp, sergilediklerimi kapatıyorum ve Jesse'yle Coral arasındaki mesafenin kapandığını görüyorum. Jesse hâlâ aynı yerde ama Coral ona doğru ilerliyor.

"Bizim aramızdaki şey özeldi Jesse." Ona dokunmak için uzanıyor ama Jesse kolunu hızla geri çekiyor.

"Özel mi?" Kahkaha atıyor. "Seni bir süre becerdim. Seni becerdim ve sonra da kıçına tekmeyi bastım. Bu nasıl özel olabilir?"

"Bana geri döndün. Bunun bir anlamı olması gerek." Sesi umutlu. Gerçekten de kafayı yemiş. "Beni kendine muhtaç ettin."

Bu sözler tenimin karıncalanmasına sebep oluyor. Araya girmek istiyorum ama ne cevap vereceğini de duymak istiyorum.

"Hayır, sen kendi kendini bana muhtaç ettin. Seni becerirken seninle hiç konuşmadım bile. Canım istediğimde arayabileceğim bir et parçasından başka bir şey değildin." Hareket edip, hafifçe geriye çekecek şekilde eğiliyor. Jesse'nin sesi zehir dolu ve istediği de bu. Onun canını kendi başına okumakta oldukça iyi bir iş çıkarıyor. "Tıpkı diğerleri gibisin ama daha da umutsuzsun. İyi bir görünüşe sahip olup, hayatının buna bağlı olduğunu sanıyorsun."

Neredeyse kahkaha atıyorum. Benim hayatım gerçekten de buna bağlı, hatta şu anda hamilelik hormonlarım yoldan çıkmış durumdayken daha da çok.

Jesse ona ve aşağıya bakıyor ve kadına çok uzun zamandır orada duran bir objeymiş gibi davranan, kibirli bir adam

görüyorum, içmiş, sikmiş ve bir kenara fırlatmış bir adam. "Sana karımı senin için terk edeceğimi düşündüren ne?"

"Çünkü senin bebeğine hamileyim." Kendine olan güvenini gittikçe kaybediyor. Bu savaşı kazanamayacağını biliyor.

"Yalan söylüyorsun," diye karşılık veriyor ama sesinde kesinlikle bir tereddüt var.

"*Gerçekten* de yalan söylüyor." Ona hırlıyor olsa da Jesse'nin Coral'a bu kadar yakın olmasından rahatsız olup araya giriyorum.

"Yalan söylemiyorum. Elinde kanıtım var." Elimdeki fotoğrafı gösteriyor.

"Evet var." Çeviriyor ve yüzüne tutuyorum. "Bu altı haftalık bir bebeğin ultrason fotoğrafı."

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, bu *dört aylık* bir bebeğin ultrason fotoğrafı."

"Bu senin bebeğin değil Coral."

"Kimin o zaman?" diye soruyor yavaşça. Beni anlamaya başlıyor.

"Bu benim bebeğim." Yırtık pırtık kâğıt parçasına sevimlice bakıyorum. "Ve Jesse'nin."

"Ne?"

"Ah bebek mi dedim? Aslında *bebekler* demek istedim. Görüyor musun, bizim ikizlerimiz oluyor ve hızlı bir geçiş beklediğini biliyorum ama burada gerçekten altı haftalık bebeklerin ultrason fotoğrafı var. Ve burada iki yer fıstığı var, senin küçük lekelerinden daha küçükler biliyorum ama bunu hissedebiliyorum. Bilmiyorum, belki de bu annelik içgüdüsüdür." Omuz silkiyorum. "Hepsi bu kadar mı?" Ağzı açık kalıyor ve ben hâlâ içten içe çok öfkeli olsam da, kendimle öfkeme hâkim olabildiğim için gurur duyuyorum. Jesse haklı. Ne kadar saçlarını yolmak istesem de üzerine atlayıp onu yere seremem. "Tarihini gösteren şu küçük çizgileri mucizevi bir şekilde yaratamadığın sürece, sanırım buradaki işimiz bitti?" Ona bir bakış atıyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Onun fotoğrafını önümüzdeki boşluğa atıyorum. "Şimdi

siktir git ve bebeğinin gerçek babasını bul." Bakışlarımı ondan çekmiyorum ve o kapı kapanana ve Coral ardında kalana kadar da yapmayacağım. "Şimdi gidiyor musun yoksa seni zorla mı dışarı çıkarayım?" diye soruyorum öne doğru bir adım atarak. Öne eğilip fotoğrafı yerden alıyor ve kapıya doğru gidiyor. Gözleri gergince Jesse ve onun dengesiz, hamile karısının arasında gidip geliyor ve dairenin kapısının ardına geçtiği anda, kapıyı çarparak yüzüne bakıyor, sonra eski erkek fahişesi kocama bakıyorum. Alt dudağını ısırıyor.

Yanından geçip giderek yukarıya çıkıyor, odaya girdiğimde banyonun suyunun hâlâ aktığını görüyorum. Soyunup dişimi fırçalıyorum ve acele etmiyorum. Yarım saat önce uyandım ve şimdiden günün bitmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Saçlarımı duruladığım sırada gözlerimi yumuyorum ama onu arkamda hissedebiliyorum. Bana dokunmuyor ama orada olduğunu biliyorum. Ve oldukça endişeli. Islak sırtımda bedeninin kaygılı titreşimlerini hissedebiliyorum. Coral'ın iddiasının karşısında kendinden emin olmayışı daha çok endişelenmeme sebep oluyor. Şimdi de bize sorun çıkarabilecek şeylere bir de *hamile olma ihtimali olan kadınlar* listesi mi eklemem gerekiyor? Cennet'ten döneli daha iki gün olmuştu ve benim ruhum şimdiden yorgun düşmüştü. Huzurlu ve rahat bir hayat, ihtiyacım olan şey buydu ve buna yaklaştığımızı düşündüğüm her seferinde, bir şey çıkıyor ve bunu mahvediyordu.

Süngerin sırtımdaki tanıdık dokunuşunu hissettiğim sırada, eli karnımın üzerine kayıyor. Temkinli ve öyle de olması gerekiyor. "Jesse, hiç havamda değilim." Ondan uzaklaşıyor ve saçımı durulamayı bitiriyorum. Ne yapması gerektiğini bilmiyor, bu yüzden kendini bu konumda bulduğu her seferinde olduğu gibi, dokunuşuyla beni kazanmaya çalışıyor. Bir homurdanma duymayı ya da ona karşı çıktığım için huysuzlanmasını bekliyorum ama öyle olmuyor. Ancak yine de elinin karnıma tekrar kaydığını hissediyorum. "Havamda

değilim dedim," diye çıkışıyorum sertçe, onu iterken ve kendimi kurulamak için bir havlu alırken.

"Bunu asla söylemeyeceğine söz vermiştin," diye mırıldanıyor asık suratlı bir şekilde.

Havlu etrafıma dolayarak ona bakıyor ve kolları iki yanında öylece sallanırken akan suyun altında durduğunu görüyorum. "Geç kaldım." Onu orada, tüm yüzünü kaplayan bir dehşet ifadesiyle bırakıyor, iş için hazırlanmaya gidiyorum.

Hazırlandığım yirmi dakika boyunca Jesse yatağın ucunda oturuyor ve dikkatle beni inceleyerek, kafasında kuruyor, dudaklarını ısırıyor. Ben odadan çıkmak üzereyken kapının önüne geçiyor. Bakışları tamamen uyuşmuş ve üzgün. "Bebeğim, kalbim acıyor. Seninle kavga etmekten nefret ediyorum." Aramızdaki boşluğu kapatmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Kavga etmiyorum," diyerek ciddiyetini geçiştiriyorum. "Asansörün kodunu değiştirmen gerek. Ve onun nasıl buraya geldiğini bulmalısın." Yanından geçip gidiyorum ama merdivenlere ulaşamadan eli belime dolanarak beni durduruyor.

"Bulacağım ama aramızı düzeltmemiz gerekiyor."

"Giyindim Jesse. Şu anda bunu yapamayız."

"Belki olması gerektiği şekilde değil. Ancak tüm günü benimle konuşmadığını düşünerek geçirmeme sebep olma." Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve bana bakıyor. "Günler yeteri kadar uzun."

"Seninle konuşuyorum," diye mırıldanıyorum.

"O zaman neden yüzün asık?"

İç çekiyorum. "Çünkü az önce bir kadın evimize geldi ve senden hamile olduğunu iddia etti Jesse. Bu yüzden yüzüm asık."

"Buraya gel." Beni çekiyor ve kollarını etrafıma doluyor. "Ezdiğinde sana bayılıyorum."

"Bu çok yorucu," diye mırıldanıyorum göğsüne doğru. "Gerçekten gitmem gerek."

"Pekâlâ." Saçlarımı öpüyor ve yüzümden geriye giderek,

yanaklarımı ellerinin arasına alıyor. "Aramızın iyi olduğunu söyle."

"Aramız iyi."

Huysuzluğumu gülümsemesiyle örtüyor, benim gülüsememle. "Uslu kız. Daha sonra gerektiği gibi aramızı düzeltiriz. Git ve kahvaltını et. İki dakika sonra yanındayım."

"Gitmem gerek," diyerek ona hatırlatıyorum, Rolex'ime bakarak. "Saat çoktan sekiz buçuk oldu."

"İki dakika," diyerek tekrar ediyor, beni kollarının arasından bırakarak. "Beni bekleyeceksin."

"Acele et o zaman." Onu itiyor ve Cathy'yi bulmak için mutfağa gidiyorum. Bir **simiti** sarıyor ve hâlâ ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyor. Orada olduğumu anladığı anda buna bir son veriyor.

"Ava." Ellerini önlüğüne sürerek hızla bana doğru geliyor. "O küstah sürtüğü durdurmaya çalıştım!"

İçimden bir ses Cathy'nin daha önce Coral'la karşılaştığını söylüyor. "Endişelenme Cathy." Gülümsüyor ve omzunu sıvazlıyorum. "O zaman onu tanıyorsun?" diyerek biraz üzerine gidiyorum.

"Ah, onu tanıyorum ve ondan hoşlanmıyorum." Tekrar söylenmeye başladığı sırada mutfak tezgâhına dönüp kahvaltımı sarmaya devam ediyor. "Aylarca buraya gelip oğlumu rahatsız ediyor ve yoksul olduğunu iddia ediyordu. Ona söyledim! Dedim ki bana bak seni küçük işbirlikçi sersem! Oğlumu rahat bırak ve evliliğini düzeltmeye çalış." Onun öfkeli el hareketlerini izlediğim sırada gülümsüyorum ve o neredeyse simitlerimi vuracak. "Oğlumun onu kaç defa buradan gönderdiğini hatırlamıyorum. Cehennemin azabı reddedilmiş bir kadının yanında hiç kalır." Bana bakıyor. "Folik asitini içtin mi?"

"Hayır." Buzdolabına gidiyor ve Cathy'nin bana uzattığı hapları içmeden önce bir şişe su alıyor, ardından zencefilli kurabiyemi yiyorum. "Teşekkürler."

"Bir şey değil tatlım." Yaşlı yüzünde bir sırıtma beliriyor.

"Ona kesinlikle haddini bildirdin." Kahkaha atıyor ve kahvaltımı alarak çantama atıyor. "Bu yenilecek, ciddiyim."

"Jesse gibi davranıyorsun." Haplarımı içiyorum.

"Seni umursuyor Ava. Bunun için onu suçlayamazsın," diyerek beni hafifçe azarlayıp, omzumun üzerinden arkama bakıyor. "İşte burada ve giyinmiş."

"Giyindim." Gülüyor ve kravatını düzeltiyor. "Güzel karım gibi." Gözlerimi deviriyorum ama hiç de utanmış hissetmiyorum. Gereğinden fazlasını zaten gördü ve Coral'ın ziyareti içimdeki en ufak bir utanma duygusu bırakmadı. "Artık işe gidebilir miyim?"

Yakasını çekiştiriyor ve üç günlük sakalını sıvazlıyor. İki dakika onun tıraş olması için yeterli olmamış. "Folik asitini aldın mı?"

"Evet."

"Kahvaltını ettin mi?"

Kahvatımın olduğu çantayı gösteriyorum.

"Onu yesen iyi edersin," diyerek beni uyararak elimi tutuyor. "Cathy'ye veda et."

"Hoşça kal Cathy!"

"Hoşça kal tatlım. Hoşça kal oğlum!"

Daireden çıktığımız sırada biraz endişeliyim ve asansörden dışarı çıkıp Lusso'nun lobisine girdiğimiz sırada endişem daha da artıyor ama o kadın hiçbir yerde yok. Clive burada ama ve bir saniye içinde azarlanacağını bilerek yanından geçerken ona başımı sallıyorum."

"Günaydın Ava. Günaydın Bay Ward." Yaşlı adamın neşesi Jesse kendini kaybettiğinde yarım kalacak.

"Clive," diyerek konuşmaya başlıyor Jesse "Nasıl olurda kahrolası bir kadın seni geçip çatı katına çıkar?"

Clive'ın yüzünde bariz bir şaşkınlık ifadesi var. "Bay Ward, benim vardiyam şimdi başladı efendim."

"Şimdi mi?"

"Evet, yeni çocuk az önce gitti..." Saatine bakıyor "On dakika kadar önce."

Daha fazla siniyorum. Azar yiyecek olan Casey. Adamıma bir bakış atarak, huzursuz olmuş bir ifade görüyorum yüzünde. Casey asla geri dönemeyebilir. "Vardiyası ne zaman başlıyor?" diye soruyor Jesse kısa bir şekilde.

"Ben işten dörtte çıkıyorum," diyor Clive. "Yanlış bir şey mi yaptı Bay Ward? Ona kuralları belirtmem gerek."

Beni dışarıya güneşin altında çekiyor. "Olan oldu artık," diye mırıldanıyor Jesse. "John seni işe bırakacak," diyor dışarı çıktığımız sırada.

"Mini'mi ne zaman geri alabilirim?" diye soruyorum, park alanının karşı tarafında durmuş, arabasının kapısına yaslanmış olan iri adamı görerek.

"Göremezsin. Hurdaya çıktı."

"Ah," diyorum sessizce. Mini'mi seviyorum. "Pekâlâ, ne zaman kendi kendime işe gidebilirim?"

Jesse John'un Range Rover'ının yolcu kapısını açıyor ve beni kaldırıp arabaya bindiriyor. "Arabamı kimin çaldığını bulunca."

"Beni işe *sen* götürmüyor musun?"

Emniyet kemerimi çekip takarak, alnıma bir öpücük bırakıyor. "Manor'da birkaç toplantım var."

"O zaman neden seni beklememi söyledin?" diye soruyorum homurdanarak.

"Seni John'un arabasına bindirebilmek ve Patrick'le konuşman gerektiğini hatırlatmak için."

Sesli bir şekilde homurdanıyorum. "Sen imkânsızsın."

"Sen çok güzelsin. Güzel bir gün geçir." Beni bir kez daha öpüyor ve kapımı kapatarak, John'a başıyla hafifçe selam verip kendi DBS'ine gidiyor. O baş sallama beni şüphelendiriyor ve John arabaya bindiğinde, şüphelendiğimi anlamasını sağlıyorum.

"Sorun nedir kızım?"

"O."

"O zaman hiçbir şey değişmedi?" Katıla katıla gülüyor.

"Hayır, hiçbir şey değişmedi."

31

Tam olarak bir saat geç kalıyorum işe ama sadece bununla kurtulamıyorum. Patrick burada ve ben içeri girdiğimde masamın orada duruyor.

"Çicek?" yüzü sorgulayıcı. "Bunu ne ara aldın?"

Yüzünde hayal kırıklığını gördüğüm birkaç zamandan biri. "Özür dilerim, Patrick." Ona yalan söyleyemem ve müşteri randevuları ile kandıramam, bu yüzden sadece bir özürle bırakıyorum.

"Ava, son zamanlarda hayatının oldukça hızlı geçtiğini biliyorum, bu arada tebrik ederim, ama benim de bir ilgiye ihtiyacım var." Cebinden tarağını çıkarıyor ve karışık saçlarında gezdiriyor.

Biraz şaşırıyorum. "Bu arada tebrik ederim" Bu biraz zor. Özür dilerim diyerek tekrarlıyorum çünkü bu söyleyebileceğim tek şey. Ofisine dönüp arkasından kapıyı çarpıyor.

Sandalyeme oturup, patronumun verdiği rahatsızlıkla Kate'ı aramaya karar veriyorum. Dostça bir ses, şu an duymam gereken tek şey.

Telefonu nazikçe açıyor.

"Hâlâ yatakta mısın?" diye soruyorum.

"Evet" diyor tek kelimeyle cevap verirken.

Gülümsüyorum. "Karışık saçlı, gamzeli ve kesinlikle tatlı adam seninle mi?" Evet demesini umuyorum, sesler duyuyorum ve kesinlikle bir kıkırdama, bu beni daha çok gülümsetiyor. Bir dostu duymak istemiş olabilirim ama bu da beni kesinlikle mutlu ediyor.

"Benimle."

"Peki, ben kapatayım o zaman." Paylaşacaklarım var ama konuşmaya devam etmek için fazla mutluyum.

"Hayır, Ava!"

"Ne?"

"Bekle," diye ısrar ediyor. Daha fazla tıkırtı ve hatta birkaç şaplak duyuyorum ve daha sonra kapı kapanma sesi. "Dan ile ne yaptığını öğrenmek istiyorum," diyor fısıldadığı çok belli bir hâlde.

Bu yüzümdeki gülümsemeyi alıp götürüyor. Kate ürpertici detayları bilmek zorunda değil. Sadece Kardeşimden onun kendinden utandığı kadar utanıyorum. "İyi, Avusturalya'ya geri döndü ve Jesse onu sessiz olması için ikna etti."

"Kendimi bundan sorumlu hissediyorum."

"Kate, sen yılın girişini yapmadan önce o bunu halletmişti." Artık bununla ilgili şakalar yapabilirim. "Sam ile konuştun mu?" Denemek için soruyorum, kalemimi masaya vurup, hâlâ zaman öldürmek için bir açık var mı diye merak ederek.

"Evet, konuştuk. Dan'ı biliyor." Kate durup, bir şok geçirmemi bekliyor ama sahte bir şaşırma için fazla zaman geçiyor.

Yine de deniyorum. "Gerçekten mi?" Gözlerimi kocaman açarak resmen çığlık atıyorum, ofisin her tarafından gözler üzerime dikiliyor.

"Her neyse Ava," diyerek mırıldanıyor. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Sandığım kadar kaçık değilmiş."

"Biliyorum." Ona katılıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Hatta mükemmel."

Tekrar gülümseyerek, "Artık Manor yok mu?"

"Artık Manor yok," diyerek onaylıyor. "Sen nasılsın? Kusma? Sakat bacaklar? Herhangi bir kesik izi?

"Şimdilik yok." Elimi karnımda tuttuğumu fark ediyorum. "Bu hisleri hisseden tek kişi ben olmayabilirim." Merakını fişekliyorum. Bunu kendime saklamamın bir yolu yok.

"Ah, kim hamile olabilir?" diye soruyor. "Sıkıcı Sal değil demi?"

"Hayır!" Sıkıcı Sal'e bakıyorum ve anında hamile olduğunu anlıyorum. Onun derinliklerine iniyorum.

"Kim o zaman?"

"Coral."

"Siktir!"

"Evet, Carol hamile ve Jesse'den olduğunu iddia ediyor."

"*Ne?*"

Telefonu kulağımdan çekiyorum çünkü bütün ofis hatta belki de bütün Londra onu duyuyor. "Ama öyle değil diye düşünüyorum."

"Bekle, bekle, bekle." Mutfağındaki sandalyenin her zamanki gıcırdama sesini duyuyorum. Oturuyor. "Nasıl biliyorsun?"

"Çünkü bir yer fıstığını ceviz gibi göstermeye çalıştı."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Ultrason fotoğrafı var. Dört aylıkken bir görüntüsü olduğunu söylüyor ama olmadığın kesin ve bütün kanıtları yok ediyor, tarih, her şeyi."

"Aşağılık kurnaz fahişe! Bu kadar çaresiz mi?"

"Çok. En fazla dört aylık. Yemin ederim, Kate, bu kadar yakındım..."

"Bekle!"

"Ne oldu?"

"Kahretsin! Sam!" diye haykırıyor ve ben de sandalyemde zıplıyorum.

"Kulağıma bağırmayı keser misin?" Ayak sesleri duyuyorum ve sonra bir kapının hızlıca açılmasını. "Kate?"

"Ava, kahretsin! Drew, Carol ile yatmış."

"Sandalyemden fırlıyorum. "Ne zaman?"

"Dört veya beş hafta önce."

"Nereden biliyorsun?"

"Sam söyledi. Drew zil zurna sarhoşmuş, Coral onu yakalamış. Zavallı hiçbir şey bilmiyormuş ve Sam olmasa hiçbir zaman bilemeyecekti. Onu kaçarken yakalamış."

"Siktir." Artık e-postalarımı karıştırmıyorum. Kalemimi masaya vuruyorum. "Bundan nasıl kurtulabilir? Yani, bebek en az üç aylık olmuştur!"

"Zavallı insanlar zavallı şeyler yaparlar, arkadaşım. Sam şimdi onunla telefonda. Sen iyi misin? Bu senin için bir şok olmuş olmalı, yalan söylüyor olsa bile."

"Evet, Jesse ile şoka uğramaya alışığım." Kestirip atıyorum, bu hikâyenin hak ettiği şekilde. Drew'un yapamayacağı şekilde.

"Güzel, artık dikkatli olman gerekiyor değil mi?" Sevimli bir şekilde soruyor ama burada bir tehditi de canlandırıyor.

"Evet, zaten dikkat ediyorum ve edeceğim. Dinle, gitsem iyi olacak. Yarın yemekte görüşelim mi?"

"Mükemmel, beni ara." Telefonu kapıyor ve ben de ofiste şüpheci bir bakış gezdiriyorum. Sadece ben varken böyle sessiz oluyor. Omuzumun üstünden Patrick'in ofisi kapalı mı diye bakıyorum. Jesse'yi aramak ve bildiklerimi anlatmak için ölüyorum. Ama şansımı daha fazla zorlamamalıyım ve Sam onu mutlaka arar. Ruth Quinn ile olan randevuma hazırlanmalıyım.

Saat onbir buçuk oluyor ve Patrick hâlâ ofisinden çıkmadı ve ben onun kapısını çalarken gerginim. Onayını bekliyorum ve onay verdiğinde kafamı sallayıp bir gülümsemeyle içeri giriyorum. "Bayan Quinn ile bir görüşmem var."

"Peki, ikiye kadar geri gelmelisin. Bir toplantı yapacağız." Sesi kısık geliyor ve yüzüme bakmıyor. Gözlerini bilgisayar ekranından ayırmıyor.

"Tamam." Kapıyı yavaşça kapattım. Şaşkınlık ve endişeyle ofisten ayrılıyorum. Kapıda bir kargo görevlisi ile karşılaşıyorum. "Ava O'Shea için bir teslimat." Sesi kaskının altından az geliyordu.

"O benim." Endişeli bir şekilde mırıldanıyorum. Kızlık soyadımın melodisi sırtımdan aşağıya doğru bir ürpertinin inmesine sebep oluyor.

"Burayı imzalayın lütfen." Burnumun altına bir kalem tu-

tuyor ve ben de imzalıyorum. Bir zarf veriyor. Bunu kabul etmek istemiyorum ama John geliyor ve görevli motoruna atlıyor, tek bir kelime etmeden gidiyor. John arabasını kenara çekiyor, yolcu kapısını açtığında orada elimde bir zarf ile donduğumu fark ediyorum.

"Orada ne var kızım?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Zarfı çantama sıkıştırıyorum ve koltuğa atlıyorum. Emniyet kemerimi takarken "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Direkt trafiğe giriyor ve direksiyona rastgele tıklatıyor. "Bir görüşmen var, kızım."

Meraklı gözlerimi yüzüne doğru dikiyorum. Bilmesi imkânsız çünkü randevu defterimi kilitli tutarım, ağzım gibi. "Nereden biliyorsun?" Bu büyük, tehditkâr, siyah adamı tanıdığımdan beri ilk defa garip gözüküyor ve bana bakmayı reddediyor. "Seni beni takip etmene zorluyor değil mi?" Tıklatmaları hızlanıyor ve ben de ona düşünmesi için biraz zaman tanıyorum. Yüzündeki ifadeden bu sefer onu yakaladığımı anlıyorum.

"Kızım, biri seni yoldan çıkarmaya çalıştı. Onu gergin olduğu için suçlayamazsın. Nereye gidiyorum?"

"Lansdowne Crescent." "Peki, beni takip ettiğin diğer zamanlar için bahanen nedir?"

"Bahanem yok. O zamanlar çılgın bir orospu çocuğu olduğu içindir."

Gülüyorum ve John da bana katılıyor. Boynu tıpkı sevdiğim gibi geriye doğru gidiyor. "Hiç sıkılmıyor musun?" diye soruyorum, beni gerçekten büyük bir sıkıntı olarak görüyor mu diye merak ediyorum. Bu gerçekten onun iş tanımında olmamalıydı.

"Hayır." Gülüşünü keserek bana dönüyor, sırıtarak, "Bu çılgın orospu çocuğu senin için endişelenen tek kişi değil kızım."

Aptal hamilelik duygularım ortaya çıkıp beni rezil etmeden önce dudaklarımı bastırmak zorunda kalıyorum. "Ben de senden rahatsız olmuyorum."

"Okuyordum." Benden önce davranıyor ve eğilip torpidoyu açıyor. Bir kitap çıkarıyor, direksiyona tıklatmadan önce bana uzatıyor.

Başlığı okuyorum, daha sonra emin olmak için bir daha okuyorum. "Bonzai ağaçları?"

"Evet, doğru."

Sayfalarda gezmeye başlıyorum, o küçük tatlı ağaçları ve John'un bir tanesinin budarken hayal ediyorum. "Bu hobin mi?"

"Evet, çok rahatlatıcıdır."

"Nerede yaşıyorsun, John?" Bu sorunun nerden geldiğini bilmiyorum. John ve bonzai ağaçları asla yan yana koymayacağım iki şey ama bu garip, yeni bilgi ile kendimi mecbur hissediyorum.

"Chealsea."

"Yalnız mı?"

"Tamamen yalnızım." Gülüyor. "Ben ve ağaçlarım."

Hayret ediyorum. Asla böyle düşünmemiştim. Bu ilk görüşte bir mafya üyesi sandığım kocaman, ciddi duruşlu, Manor'u yöneten ihtiyar adam ağaçlarıyla birlikte yaşıyor. Gerçekten ilginç.

"Dışarıda beni bekleyecek misin?" diye soruyorum, John, Ruth Quinn'in evine doğru arabayı park ederken.

Altın dişleri parlıyor ve kitaba doğru uzanıyor. "Birkaç sayfa okuyabilirim kızım."

"Olabileceğim kadar çabuk olacağım." Arabadan inip kendimi eve doğru atıyorum.

Kapı daha ben çalmadan açılıyor. "Ava!" Sesi beni gördüğü için fazla mutlu geliyor.

"Merhaba Ruth, nasılsın?"

"Çok iyiyim! İçeri gel." Omuzumun üstünde bakıp, kaşlarını çatıyor ve bana hızlıca bir yer gösteriyor.

John'u anlatmak çok uzun süreceğinden ona bir şey açıklamıyorum. Burada olduğundan daha fazla durmak istemiyorum. Bunu olabildiğince profesyonelce tutmalıyım.

Bana koridordan mutfağa kadar eşlik ediyor. "Güzel bir hafta sonu geçirdin mi?"

Gerçekten harika, yıllar önceymiş gibi geliyor. "Evet, teşekkür ederim, peki ya siz?" Büyük masanın oraya oturup dosyalarımı çıkarıyorum.

"Harikaydı." Mırıldanarak yanıma oturuyor.

Nazikçe gülümseyip dosyayı açıyorum. "Ne hakkında konuşmak istemiştiniz? Dolaplar?"

"Hayır, dolaplar hakkında endişe etmiyorum. Orijinal hâli ile devam edeceğiz. Şimdi, şarap dolabı, tek kapılı mı yoksa çift kapılı mıydı?"

Eğer beni bu yüzden çağırdıysa gerçekten üzüleceğim. Yavaşça, "Çift," diyorum. Hiç rahat değilim. Bu iki konu hakkında da çağırmış olabilir. Telefonumda *Angel* çalıyor ama bakmıyorum. Burada daha fazla durmayı planlamıyorum ve durmam için de bir neden yok, bu yüzden onu çıktığım zaman arayacağım. "Hepsi bu muydu?" Sonra telefonum anında tekrar çalmaya başlıyor.

"Telefonu açmak istiyor musun?"

"Sorun değil." Kafamı hafifçe sallıyorum. O farkında değil ama şüpheci yaklaşıyor. "Başka bir şey var mıydı Ruth?"

"Hımm..." Mutfağa bir göz gezdiriyor. "Evet, ceviz ağacı döşeme hakkında fikrimi değiştirdim." Masanın diğer tarafında bir dergi alıyor. Kapaktaki meşe döşemeyi göstererek, "Bunu daha çok sevdim."

Telefon beni kesene kadar neden cevizi seçmesi hakkında konuşuyorum. Telefon çalınca omuzlarım düşüyor.

Ruth çantamı bana doğru itiyor. "Ava, belki de bunu açmalısın. Her kim arıyorsa gerçekten konuşmak istiyor."

Gözlerimi kapatıp çantamdan telefonu almak için güç topluyorum. Telefonu alıp salona doğru yürüyorum.

"Jesse, Şu an bir görüşmedeyim. Seni daha sonra arasam?"

"Ava eksikliğini yaşıyorum," diye mırıldanıyor. "Sen de Jesse eksikliği yaşıyor musun?"

"Bir tedavisi var mı?" Öylesine soruyorum, cevabı bildiğim hâlde.

"Tedavinin ismi hemen görüşme. İşin ne zaman bitiyor?"

"Bilmiyorum. İkide Patrick ile görüşmem var." Omuzumun üstünde bakıyorum ve Ruth dergiyi karıştırıyor. İlgi göstermese bile beni duyuyor olmalı. Ama belki de bu iyi bir şeydir. Çoğu zaman mutlu bir evliliğim var ve bir de hamileyim. Bunu konuşmaya katmalı mıydım?

"Oh, iyi. Sonunda Patrick ile konuşabileceksin."

"Evet."

"Çok uzun sürmez değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum fakat bu bir şeyi değiştirmez çünkü John dışarda beni bekliyor olacak değil mi?"

"Bekleyecek, evet." Yüzündeki sırıtışı hissedebiliyorum. "Bebeklerim nasıl kadınım?"

"Bebeklerimiz iyi." Söylediğim şeyi anında fark ediyorum ayrıca elimi de belime koyuyorum. "Jesse, şimdi gitmem gerek. Daha sonra görüşürüz."

"O zamana kadar ne yapmalıyım?"

"Yürüyüşe çık."

"Çoktan yaptım." Anında cevap veriyor. "Belki de alışverişe giderim."

"Evet, bence de git." Onu cesaretlendiriyorum ve Babies "R" Us'a uğrar ve altıya kadar beni rahatsız etmez diye umuyorum. Konuşmayı onun gönlünü alacak bir şey ile bitiriyorum.

"Biliyorum," diyerek gülümsüyor.

"Hoşça kal." Gülümsüyorum ve telefonu kapatıyorum. Mutfağa geri dönüyorum. Telefonu sallayarak, "Bunun için özür dilerim," diyorum. "Cevizde mi karar kıldık."

Beni incelerken düşüncelere dalmış gibi. Sonra masaya kadar uzanan göbeğime bakıyor, beni duymuş olmalı.

Saçmalıklar sıralayıp, bir şeyler karalamaya başlıyorum. "Ceviz için bir fatura çıkaracağım, desen ve boyut aynı kalacak ama yine de tekrar bakacağım. Meşeden vazgeçtiğimize

eminsiniz değil mi?" Onayını bekliyorum ama yazacak şeylerim bittiğinde hâlâ cevap vermiyor. Ona bakıyorum, düşüncelere dalmış. "Ruth?"

"Oh, özür dilerim! Dalmışım. Evet, lütfen," diyerek zıplıyor. "Ava, özür dilerim sana ne bir kahve ne de bir şarap ikram ettim. Güzel bir şarap içebilirdik."

"Aslında içmiyorum."

"Neden?"

Bu ani soru birden beni tedirgin ediyor. "Hafta içleri içmiyorum."

"Peki, biraz neşelenebilirdik." Gülüyor ama bu o mavi gözlerine hiç yansımıyor. "Eşin nasıl?"

Derin bir nefesi engelleyemiyorum. Alkolü, neşelenmeyi ve kocayı bir anda kullanınca yapamıyorum. "O iyi." Gitmek için eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Cesaretleniyor ve bana dik dik bakıyor, bu beni iyice rahatsız etmeye başlıyor. "Bunları halledeceğim ve seni arayacağım."

Ayağa kalkmaya çalışırken topuğum masanın ayağına takılıyor ve düşecek gibi oluyorum. Ruth beni anında tutuyor. "Ava, iyi misin?"

"Evet, iyiyim." Kendimi toparlayıp, iyiyim gibi gözükmeye çalışıyorum ama beni hâlâ tutuyor. Aslında elini kolumda gezdiriyor. Tepeden tırnağa titriyorum.

"Çok güzel" diyerek fısıldıyor.

Geri çekilmeliydim ama şoka giriyorum. Bu boşluğum onun benim göğsümü okşamasına izin veriyor. "Gitmeliyim." Sessizce söylüyorum ve sonunda beynim kendine gelmeye başlıyor. Geri çekiliyorum ve eli düşüyor. Yüzü utanmaya başladığını gösteriyor.

Gülüp başka yere bakarak, "Evet belki de gitmelisin."

Aceleyle salonu geçip kapıyı açıyorum. John acele ettiğimi görüyor ve Range Rover'ından hemen iniyor. "Ava?" Soru sorduğu kadar hızlı şekilde bana göz gezdiriyor. Sonra güneş gözlüğünü indirerek arkama doğru bakıyor. Yavaşlayıp ben de arkaya bakıyorum.

"Ne oldu John?" Sonunda arkadaşça birinin yanında olduğum için daha iyi hissediyorum.

"Hiçbir şey. Hadi arabaya bin." Gözlüğünü geri takıp bana bakıyor. Arabaya binip bana katılmasını bekliyorum. Bana bakıyor ve, "İçeride ne oldu?" diye soruyor.

Emniyet kemerimi takıyorum ve biraz aptalca hissederek, "Sanırım bir bayan hayranım var."

Bir gülme ya da en azından bir şok bekliyorum. Ama o hiçbir şey yapmıyor, sadece kafa sallıyor. "Başka bir manyak daha. İsmi ne?"

"Ruth Quinn. Garip biri."

Tekrar kafa sallıyor. "Ofise geri mi dönüyoruz?"

"Lütfen, John." Çantamı bacaklarımın arasına atıyorum. Daha önce aldığım zarfı çıkarıyorum, sonunda merakımı giderecektim.

"O nedir?" diye soruyor John kâğıda bakarak.

"Emin değilim." Sesim olduğum gibi endişeli çıkıyor. "Biri teslim etti." Tamamen dürüst oluyorum çünkü bu da bir uyarı çıkabilirdi ve ben bunu her şekilde Jesse'ye söyleyeceğim. John da bildiği için bir sorun çıkmayacak. Sonunda zarfı açıyorum ve kâğıdı çıkarıyorum. Nefesim kesiliyor.

"O nedir?" Sesi endişeli.

Konuşamıyorum. Mesaja bakıyorum, gazete ve dergi parçalarından bir uyarı.

"Başka bir uyarı daha." Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Kötü hissediyorum.

"Başka?"

"Evet, daha önce solmuş çiçeklerle almıştım. Çöpe tıkmıştım, ayrılmış olduğum birindendi." Temiz hava almak için camı açıyorum.

"Ne yazıyor?" John hâlâ güneş gözlüğünden kâğıda doğru bakıyor. Kâğıdı kucağıma düşürüyorum. Mesajı ona okuyorum.

Sana onu terk et demiştim.

Hayal kırıklığına uğratan bir lanet etrafı sarıyor. "Diğeri ne diyordu? Bununla aynı mıydı?"

Durup, dağınık düşüncelerimi toplamaya çalışıyorum, diğer mesajı harfiyen hatırlamaya çalışıyorum.

"Onu tanıyamadım. Ama onlar tanıdığını söyledi." Kafamı sallıyorum. "Hatırlayamıyorum, diğeri el yazısıydı." Zamanında Jesse'ye söylemeyip, kâğıdı attığım için kendime kızıyorum. O, Steve'in araba olayı araştırmasına ve benim dalgınlığıma sahipti. İşimize yarayacak bir şeyi ondan saklamıştım. Bu onu içine kapatmış olabilirdi. Ama uzun vadede bunları sonunda aşardı. Şimdi ise ben gerçekten çok kızgın bir erkekle uğraşmak zorundayım. Aptallık ettim.

"Tamam, kızım." Bana aptal demiyor ama öyle düşündüğünü biliyorum.

"Carol olduğunu sanmıştım." Sessizce söylüyorum.

"Ona bu sabah verdiğin kıyafet provasından sonra bile hâlâ mı?" Resmen sırıtıyor.

"Hayır, önceden Carol olduğunu düşünüyordum, şimdi değil."

"Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söylemeliyim?" John ciddiyetle soruyor. Ne demeye çalıştığını biliyorum. Daha fazla ayrıntı gerekmiyor. Yüzüme bakıyor ve anladığını biliyorum. "Ona söyleyebilirim, kızım."

"Sakinleştirmeye de çalışır mısın?"

"Başka bir şey olsaydı evet ama burada konu sensin, söz veremem."

"Teşekkür ederim, Manor'a geri mi döneceksin?"

"Hayır, Onu arayacağım. Sen işini bitir ben seni bekliyor olacağım."

"Tamam." Aptal, savunmasız ve endişeli hissediyorum.

Ofis hâlâ rahatsız edici şekilde sessiz. Ben geçerken kimse beni fark etmiyor ve Sally bana bir kahve vermiyor. Çantamı boşalttıktan sonra mutfağa gidiyorum ve kendime bir kahve yapıyorum.

Üçüncü şekerimi kahveme dökerken omuzlarım yükseliyor ve kocamın beni aradığını duyuyorum. Açmayabilirdim onu görmezden gelebilirim ama bu bir işe yaramaz. Telefonum ofiste, kahvemi bırakıp telefonumu aramaya gidiyorum ama bunu ofiste konuşamam, o yüzden konferans odasına gidiyorum. Kapıyı kapatıyorum ve kendimi kızgın kocamla konuşmaya hazırlıyorum.

"Lütfen bana bağırma!" Böyle dedikten sonra telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum.

"Ne düşünüyordun sen?" Doğru düşünmüşüm, bağırıyor. "Seni aptal kadın!"

Gözlerimi kapatıp kabalığını kabulleniyorum, telefonu uzakta tutuyorum.

"Saçlarımı yoluyorum. Steve ile bunu çözmeye çalışıyoruz ve sen başından beri bir el yazısı tehdidi söylemiyorsun." Bir kapı çarpması duyuyorum. "Onu attın mı? Kanıt, Ava. Kanıtı!"

"Özür dilerim." Ağlamayacaktım.

"Lanet olsun!" Bir sessizlik oluyor ve onu ofisinden otururken sandalyede daireler çizdiğini hayal edebiliyorum. "Bana bu akşam ofisten ayrılmayacağını söyle."

"Patrick ile bir görüşmem var. Onunla Mikael hakkında konuşacağım." Ona duymak istediklerini söylüyorum.

"Bu Mikael'in işi değil Ava." Bunu olduğundan daha sakince söylüyor. "Steve Mikael'in döndüğünü ve birkaç haftadır Londra'da olduğunu söyledi. Ama seni rahatsız etmiş ve benim arabamı kullanmış olamaz çünkü o sıralar Danimarka'daymış."

"Kamera görüntülerindeki adam ne oldu peki?"

"Bilmiyorum Ava. Arabam dün bulundu. Steve bakıyor ama takip sistemi kapatılmıştı."

Yorulmuş belimi sandalyelerden birine yaslanarak dinlendiriyorum. "İşten sonra Manor'a gelmeli miyim?"

"Hayır, John seni Patrick ile konuştuktan sonra eve götürecek. Orada buluşuruz. Bu yeni *bulduğum* bilgiyi Steve ile

araştırmalıyız." İronisi ve öfkesi hâlâ gözden kaçmıyor. İşimin Patrick ile konuştuktan sonra bitmeyeceğini söylemiyorum çünkü daha fazla gerginliğe gerek yok. Şu anda kurallara göre oynamalıyım. "Ofisten ayrılma ve John seni eve götürdüğünde orada dur. Beni anladın mı?"

"Anladım."

"Güzel. Steve ile konuşacağım ama bittiği an buradan çıkacağım."

Birden, "Seni seviyorum," diyorum, sanki bir daha söyleyemeyecekmişim gibi.

"Biliyorum bebeğim, eve geldiğimde banyo yaparız olur mu?"

"Olur." Kabul ediyorum çünkü bu beni rahatlatır.

Telefonu kapatıyor ama kulağımdan uzaklaştırmıyorum. Hata yaptığımı ve derin kabuğuna biraz daha güvensizlikle kapanmadığını umuyorum.

Patrick kapıyı açtığında telefonu kapattığını kabulleniyorum.

"İşte buradasın." Kapıyı tutarken etkilenmiş gözükmüyor. "Hazır mısın?""

"Burada dur. Görüşmeyi burada yapacağız." Diğerlerine bağırıyor ve hepsi teker teker içeri giriyor. Sessizler, bir şeyler oluyor ve herkes bunu hissedebiliyor.

32

"Rococo Union'ın yeni sahibiyle tanışın!" diye şakıyor Patrick.

Tom ve Victoria biraz kendilerinden geçiyorlar ama Sally en az benim kadar şaşırıyor. İkimizde gözle görülür bir havayla boğuluyoruz ama ben neden öyle olduğumu çok iyi bilirken, Sal'e ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok.

"Elbette onu az çok tanıyorsun," Patrick devam ediyor. "Bay Van Der Haus ve ben birkaç haftadır anlaşmaya çalışıyorduk ve sonunda uygun şartlarda anlaştık."

"Ve ben bu mücadeleye katılmak için sabırsızlanıyorum." Mikael gülümsüyor, diğer çalışanları görmezden gelip, mavi gözlerini benim üzerime kenetliyor.

Onaylayan mırıltıların odadaki diğer üç kişiden geldiğini anlıyorum. Ben onaylamıyorum ve Sal de onaylıyormuşa benzemiyor. Söyleyeceğim tek bir kelime bile olmayacak çünkü boğazıma bir şey takılıp kaldı. Mikael'in masasın etrafından dolaşıp Patrick'le el sıkmasını, ardından iş arkadaşlarıma kendini resmi bir şekilde tanıtmasını izliyorum. Sal'e yaklaştığı zaman, ona çok az bakıyor ve Sal bir anda kıpkırmızı olup bakışlarını yere çeviriyor.

Görüştüğü kişi Mikael'di!

Onun kıpırtısız kaldığını gördüğüm anda ağzım açık kalıyor. Evlendiğimi böyle öğrenmiş. Hamile olduğumu ve ikiz beklediğimi böyle öğrenmiş. Her şeyi bilmesinin sebebi bu!

Odayı bir anda Massive Attack'ten *Angel* dolduruyor ve herkes bana bakarken, ben sandalyemden taş kesilmiş bir şekilde oturarak, telefonumu elimden tutuyorum.

"Telefona bakmak ister misin?" diye soruyor Mikael karşılık vermediğim bir gülümsemeyle. Sonra ofisinin kapısı

hızla açılıyor, ardından John soluk soluğa kalmış bir şekilde içeriye giriyor ve hızla içine daldığı sahneyi inceliyor. Artık açıkça söyleyebilirim ki Rococo Union'daki kariyerim kesinlikle sona erdi.

John ona iri gözlerle bakan insanları hiç umursamadan ilerliyor ve telefonumu hareketsiz elimden alıp hızla cevap veriyor. "O iyi."

John toplantı odasında ilerlerken olanlar bir anda beynimi daldığı yerden çıkarıyor. Herkes onu izliyor, hayır onu sorguluyor. Mikael'in ofise girdiğini görmüş ve Jesse'yi aramış olmalı. İri adama bağırmak istiyorum ama Mikael'in son hamlesi bana ve Rococo Union'daki işime son bir darbe indirdi. Bu iri yarı, kaba ve mafya kılıklı adamın toplantı odasında dolanıyor olması.

Mikael'in bir iç tasarım şirketine ihtiyacı yok. Bu çok saçma ve takıntılı olmanın çok ötesinde... Biraz kocam gibi.

John bana bakıp başını sallıyor ve ben de ona başımı sallıyorum çünkü hâlâ kendimde konuşacak gücü bulamıyorum. Sonra telefonumu bana uzatıyor ve ona dehşet dolu gözlerle bakıyorum. Jesse'yle şiddetli geçeceğini bildiğim bir konuşmayı burada ve şu an gerçekleştiremem. Sandalyeme daha çok gömülüyorum ama John bana ondan kurtulamayacağımı söyleyen bir bakış atıyor. Jesse benimle konuşmak istiyor ve ben bunu reddetmeyeceğimi biliyorum.

Gerin bir şekilde telefonu elime alıyor, ayağa kalkıp odadan çıkıyorum. "Jesse."

"O adam orada ne *halt* ediyor?" Öfkeli, muhtemelen başındaki saçları yoluyor.

"Şirketi satın almış." Sözcükler sessizce ve sakince dudaklarımdan dökülüyor.

Telefonun diğer ucunda nefesini keskin bir şekilde tutuyor. "Çantanı al, John'un yanına git ve oradan ayrıl. Beni duydun mu?"

"Evet," diyerek hızla onu onaylıyorum, başka bir şansım olmadığını bilerek.

"Şimdi ben telefondayken yap."

"Tamam." Telefonu kulağımdan çekiyor ve ofise tekrar dönerek, altı çift gözün bana dönmesine sebep oluyorum. Çantamı alıp, bana bir kez daha başını sallayan John'a baktığım sırada havada ağır bir gerginlik var.

"Ava?" Patrick'in tanıdık, endişeli sesi bakışlarımı patronuma çevirmeme sebep oluyor, bu durumda eski patronuma.

"Üzgünüm Patrcik. Artık Rococo Union'la çalışamam."

"Ama neden? Çok heyecanlı şeyler olacak. Mikael kar ortağı müdürlerden biri olacağın konusunda beni temin etti. Bunu anlaşmanın bir parçası yaptım çiçeğim." Artık ayakta duruyor ve çatılmış kaşlarla yanıma geliyor. "Bu senin için harika bir fırsat."

Gülümsüyor ve Mikael'e bakıyorum. O da şu an oldukça şaşırmış görünüyor. "Üzgünüm. Sana Mikael'le çalışamayacağımı söylemeliydim." Artık bütün gözler Dane'de. " Mikael beni bir süredir rahatsız ediyordu. Hayırı cevap olarak kabul etmeyecekti." Çantamı koluma takıyorum. "Sal, seni benden haber alabilmek için kullanıyordu. Üzgünüm."

Yüzünü saklıyor ama ağladığını görebiliyorum. Onun için çok üzülüyorum.

"Sally kadar tatlı birini bu kadar üzecek kadar mı umutsuz durumdasın?" diye soruyor Mikael.

"Bir adamdan intikam almak için karısının çalıştığı şirketi alacak kadar mı umutsuz durumdasın?"

"O kadın avcısından intikam almak sadece bir avantaj. Seni ilk gördüğüm günden beri istiyorum," diyerek itiraf ediyor. Jesse'nin şüpheleri bu cümleyle sağlamlaşıyor. "O seni hak etmiyor."

"O beni hak ediyor ve bana sahip. Bana hep sahip olacak. Senden daha büyük sorunlarla uğraştık biz, Mikael. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey onunla olma kararımı değiştiremez." Bedenim titriyor olabilir ama sesi sakin ve düz. "Sana söyleyecek başka bir şeyim yok." Gitmek için arkamı dönü-

yor ama kapının önünde bir süreliğine duruyorum. "Üzgünüm Patrick," diyorum ama patronum konuşmak için kendisinden fazlasıyla geçmiş durumda.

John peşimden geliyor, iri elini hafifçe sırtıma koyuyor. Üzgün ama tuhaf bir şekilde cesur hissediyorum.

"Ava." Eskiden çok seksi bulduğum ama artık tüylerimin diken diken olmasına sebep olan hafif Danimarkalı aksam. John beni itmeye çalışıyor ama içimdeki aptal merak duygusu iri adamın gücüne karşı çıkıyor ve Mikael'e dönüyorum.

"Seninle birlikteyken başka kadınları becerdi Ava. Seni hak etmiyor."

"Beni hak ediyor!" diyerek bağırıyorum yüzüne doğru ve şaşkın bir şekilde geri çekiliyor.

John'un eli koluma gidiyor ama onu itiyorum. "Ava, kızım?"

"Hayır! Benden başka kimsenin onu yargılamaya hakkı yok! O benim!" diyerek bağırıyorum. Onu affettim ve eğer şansım olursa, kesinlikle unutabilirim de. "Kinin gözünü kör etmiş senin."

"Bu daha çok seninle alakalı." Dane korumama temkinli bir bakış atıyor.

Kahkaha atıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, değil. Ben evli ve hami..."

"Ve ben hâlâ seni istiyorum."

Ağzımı sımsıkı kapatıyorum ve John tehditkâr bir şekilde homurdanıyor. "Bu kızın sahibi var." Beni ilerletmeye çalışıyor ama yerimde kalıyorum.

"İçkime ilaç atan sen miydin?" diye soruyorum ama solgun yüzünde beliren dehşete düşmüş yüz ifadesi bana cevabımı veriyor.

"Ava, seni asla incitmem. Bu şirketi senin için aldım."

Başımı şaşkınca kahkaha atarak sallıyorum. "Bunu intikam isteğiyle yaptın. Beni tanımıyorsun. Seninle hiçbir yakınlığımız, hiçbir bağımız ya da hiçbir özel anımız yok. Senin derdin ne?"

"Güzel bir şeyi gördüğümde anlarım ve onun için savaşmaya hazırım."

"Boşuna savaşmış olacaksın," diyorum sakince "Ve eğer bizi ayrımayı başarsan bile ki öyle bir şey olmayacak, bana sonrasında asla sahip olamazsın."

Kaşlarını çattığında alnı kırışıyor. "Neden?"

"Çünkü o olmadan, ben bir ölüyüm." Arkamı dönüp iş yerimden ayrılıyor, bir daha asla geri dönmeyeceğimi biliyorum. Biraz üzgünüm ama bu noktadan sonra hatayımda beni neyin beklediğini bilmek, yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmasına sebep oluyor.

Güvenli bir şekilde John'un arabasına bindiğim ve yola çıktığımız sırada, elimdeki telefonuma bakıyor ve Jesse'nin hâlâ hattın diğer ucunda olduğunu hatırlıyorum. Onun sesini duymak istemiyorum. Onu görmek istiyorum. "Jesse?"

Bir süre için sessiz kalıyor ama orada oluğunu biliyorum. Varlığı hattın diğer ucundan bana doğru ulaşıyor ve tenime bir öpücük bırakıyor. "Seni hak etmiyorum," diyor sessizce "O haklı ama seni hak eden biriyle olman için senden vazgeçemeyecek kadar bencilim. Asla ayrılmayacağız ve sen asla bensiz kalmayacaksın, bu yüzden sonsuza kadar yaşayacaksın bebeğim."

Yaşlar gözlerime doluyor ve onun bu kadar bencil bir olmasından nasıl da mutlu olduğumu düşünüyorum. "Anlaştık," diye fısıldıyorum.

"Seninle küvette buluşurum."

"Anlaştık," diyorum yine; çünkü zorlanmadan birden fazla kelimeyi bir araya getiremeyeceğimi biliyorum. Telefonu kapatıyor ve ben Londra'nın yanımdan gelip geçişini camdan izlerken düşüncelere dalıyorum.

"Hadi seni içeri götürelim kızım." John arabayı park ediyor ve aşağıya inerek, kemerimi çözüp arabadan inmem için beni geride bırakıyor.

"Bana eşlik etmen gerekmiyor," diyorum ama bana bunun tam tersi olduğunu belli eden bir bakış atıyor. "Jesse sana beni çatı katına çıkarmanı söyledi değil mi?"

"Sadece küçük bir kontrol, sorun yok kızım." Dirseğimden tutuyor ve beni Lusso'nun lobisine yönlendiriyor.

Casey'yi burada görünce şaşırıyorum ama üniforması üzerinde değil. "Selam Casey," diyerek sesleniyorum yanından geçip giderken. Onunla bir saniye olsun konuşamıyor ya da yakında Jesse'nin öfkesiyle karşı karşıya kalacağı konusunda onu uyaramıyorum. Takımın içinde ne kadar zeki göründüğünü fark ediyorum ama ve iri adam bana eşlik ederken yüzündeki paniklemiş ifadeyi de görüyorum. John kodu giriyor ve asansöre girebilmem için geri çekilerek bana yol veriyor, ardından bana katılıyor. Tekrar kodu giriyor.

"Kodu biliyor musun?" diye soruyorum, Tanrı'ya kodun ne anlama geldiğini bilmemesi için dua ederek. Bana bakıp gülümsüyor ve bakışlarından bilip bilmediğini anlayamıyorum. "Piç kurusu bu sefer dikkatli davrandı ama daha yaratıcı olacağını düşünürdü."

Hafifçe öksürüyor, sıfır noktasına ulaştığında ne kadar yaratıcı olacağını düşünüyorum. İnanılmaz derecede yaratıcı aslında. Aklınızı kaçırmanıza sebep olacak kadar yaratıcı. O küvete koşmam gerekiyor ama asansörün kapıları açılır açılmaz can sıkıcı bir şekilde saatin erken olduğunu ve Cathy'nin çok büyük bir ihtimalle hâlâ dairenin içinde olduğunu hatırlıyorum.

İçeri girer girmez, hemen mutfağa gidiyor ve çantamı ortadaki tezgâha bırakıyorum ama Cathy'yi göremiyorum. Bu yüzden onu aramak için merdivenlere gidiyor, günün geri kalanı için onu rahatlatıyorum.

"Ava kızım." John'un hızla ayak adımları arkamdan geliyor. "Kontrol etmeme izin ver."

"Gerçekten mi John?" Durup, yanımdan geçip gitmesine izin veriyorum.

"İçimin rahat etmesi için," diye mırıldanıyor. "Huysuzlanmaktan vazgeç."

Cam tırabzanlara yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirerek sabırla beklediğim sırada, o kapıları açıp kapatıyor. Bu sabahki sürpriz konuğumuzdan sonra bu konuda kesinlikle söylenmem.

"Temiz," diyor işi bittiğinde.

Merdivenlerden aşağıya inmesi izliyorum. "Cathy yok mu?" diye soruyorum arkasından.

"Cathy yok," diyerek beni onaylayıp, dairenin telefon sistemine gidiyor ama telefona ulaşamadan önce cep telefonu çalmaya başlıyor. "Evet," diyor, mutfağa geri dönere. "Artık buradayız. Cathy çoktan gitti ama sen gelene kadar kalırım." Aramızdaki mesafe açıldıkça sessi gittikçe kayboluyor ama Jesse'yle konuştuğunu biliyorum. "Mavi kapının boyanması gerekiyor," diyor John kasıtlı bir sessizlikle.

Hâlâ çok net olarak duyabiliyorum. Bu bu kadar gür bir sesinizin olmasının dezavantajı bu. Tehditkar bir sesi olabilir ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın fısıldayamaz. "Lansdowne Crescent. Emin olamıyorum. Sadece göz ucuyla gördüm ama eğer o değilse, kesinlikle bir ikizi var."

John'un sesinin geldiği yere doğru ilerliyorum. Söylediklerini duymamam için verdiği çaba, Ruth Quinn'in adresinden bahsedilmesiyle ve John'un kesinlikle onu tanımış olması bir araya gelerek, ona bakıp yüz ifadesini görmek istememe sebep oluyor. Bunun iyi olmayacağını biliyorum, o Jesse'yle konuşurken değil ve bu Jesse de Ruth Quinn'i tanıyor anlamına geliyor. John'un fısıldayan gür sesine yaklaştıkça kanım gittikçe daha çok soğuyor.

"Orada kimse yok mu?" John mutfağın en uzak köşesinde duruyor. "Ruth Quinn. Sana zaten söyledi. Görüşümün

eskisi kadar iyi olmadığını biliyorum ama hayatım üzerine bahse girebilirim. Polisi araman gerekiyor, onu araman değil seni çılgın piç kurusu."

Kanım buz kesiyor ve John'un yavaşça dönüp beni görmesini izlediğim sırada kanım olduğu yerde donuyor.

Zenci olabilir ama kesinlikle az önce rengi soldu. "O kim?" diye soruyorum ona.

Geniş göğsü hareket ediyor ve uzanıp gözlüklerini çıkarıyor. Keşke onları gözünden çıkarmasaydı çünkü gözlerinin ender görüntüsü korkularımı doğruluyor. Endişeliler. "Jesse lanet kıçını kaldırıp buraya gelmen gerekiyor. Bırak polis bu işle ilgilensin," diyor John ve hattın diğer ucundan Jesse'nin öfkeli haykırışını duyuyorum.

John iç çekiyor, tükenmiş durumda ama yine de hâlâ cevap vermiyor, bunun yerine sırtını bana dönüyor. "Çok geç. Tam karşımda duruyor. Eve gelsen iyi olur."

Öfkeli bir haykırış duyuyorum ve sanırım bir şeylere çarpan bir şeylerin sesini duydum, sanki kapıya çarpan bir yumruk gibi, yıpranmış mavi bir ön kapı. Sabrımın taşmaya başladığını hissediyorum. Bilmem gereken bir konu hakkında hiçbir şey bilmiyor olmam hızla donmuş damarlarımın ısınmasına sebep oluyor.

John telefonu bana uzatıyor ve zaman kaybetmeden elinden alıyorum. "O kim?" Sakin ve net bir şekilde konuşuyorum ama eğer bana bir cevap vermezse, o zaman hızla sakinliğimi kaybedeceğim. Ve bu tansiyon yükselten bir öfke olacak.

Hattın öbür ucunda ağır ağır nefes alıp veriyor. Anlamlı, hızla ilerleyen ayak adımları arka taraftan duyuluyor. "Emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" Bağırıyorum. Cevap vermedi, tatmin olmama yetecek kadar değil. Ruth Quinn'in kim olduğunu biliyor.

"Eve geliyorum. Evde konuşuruz."

"Hayır, söyle!"

"Ava, o olduğundan emin olana kadar bir şey söylemek istemiyorum." Araba motorunun sesi irkilmeme sebep oluyor. "Oturduğundan emin olduğum zaman sana açıklayacağım."

"Hoşuma gitmeyecek değil mi?" Bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Koca oğlan bile olanlar onu endişelendiriyormuş gibi duruyor.

"Bebeğim lütfen, seni görmem gerek."

"Soruma cevap vermedin," diyerek ona sessizce hatırlatıyorum, bar sandalyesine yaslanarak. "Bana başka ne söyleyebilirsin ki Jesse?"

"Yakında evde olacağım."

"Kaçmak istememe sebep olacak mı?"

"Yakında evde olacağım," diyor bir kez daha ve telefonu kapatarak, John'un telefonu yanağımın üzerinde asılı kalmış ve karnım endişeden kasılırken bırakıyor. Dairenin telefonu çalarak, yerimden sıçramama sebep oluyor ve John büyük adımlarıyla mutfağın diğer ucuna geçiyor. Gözlükleri tekrar gözünde. Ondan bilgi almak için nefesimi tüketmeyeceğim.

Mutfağa dönüyor, bu kadar tehditkâr bir adam için fazla endişeli görünüyor. Artık *gerçekten* endişeliyim.

"Aşağıya inmem gerekiyor. Kapıyı ardımdan kapatacak ve arayıp gelenin ben olduğumu söyleyene kadar açmayacaksın. Telefonun nerede?"

"Neler oluyor?" Ayağa kalkıp titremeye başlıyorum.

"Telefonun nerede?" diyerek ısrarla soruyor, titreyen ellerimden kendi telefonunu alarak.

"Çantamda. John söyle bana."

Çantamı ters çevirip içini boşaltıyor ve hemen telefonumu eline alıyor. Tezgâhın üzerine bırakıyor ve beni kaldırarak bir sandalyeye oturtuyor. "Ava, şimdi benimle tartışman için uygun bir zaman değil. Lobide şüpheli biri var ve ben gidip kontrol edeceğim. Muhtemelen önemli bir şey değil."

Ona inanmıyorum. Hiçbir şey demek endişelenmem demek, ses tonu ya da beden dili değil. Bana her şey dehşete düşmem gerektiğini söylüyor ve gittikçe böyle hissetmeye

başlıyorum. "Tamam," diyerek ona katılıyorum hiç istemediğim hâlde.

Başını salladıktan ve omzumu şefkatle sıktıktan sonra, iri bedenini mutfaktan çıkarıyor ve hemen ardından ön kapının kapandığını duyuyor, titreyen bedenim ve patlamak üzere olan zihnimle ardında kalıyorum. Sadece Jesse'yi istiyorum.

Bana ne söylemek zorunda olduğu umurumda değil. Telefonumu kapıyor ve merdivenlerden hızla yatak odasına giderek, iç çamaşırı çekmecemden hızla Jesse'nin ofisinin anahtarını alarak, hızla aşağıya geri iniyor, kapının kilidini açıyorum. Onun büyük ofis sandalyesinde otururbut daha iyi hissedeceğimi biliyorum, sanki o bir şekilde beni kollarının arasına almış gibi.

Kapıyı açarak öfkeli ve nefessiz kalmış bir şekilde içeri giriyorum.

Ve ilk gördüğüm şey bir kadın oluyor.

Odanın tam ortasında durarak, benim duvarıma bakıyor.

Ruth Quinn.

Bacaklarım titreyerek, ileri doğru sendelememe sebep oluyor ve kalbim göğsümün içinde atmayı bırakıyor. Ama abartılı girişim ve şaşkınlıkla nefesimi tutuşup onu etkilemişe benzemiyor. Duruşunu bozmuyor ve bana ikinci bir bakış atmıyor. Büyülenmiş durumda ve Jesse'nin ve John'un son sözlerimi ve bu kadına verdikleri tepki olmasaydı, benden sadece hoşlandığını değil aynı zamanda bana takıntılı olduğunu da düşünürdüm.

Kaçmam gerektiğini fark etmeden önce çok fazla zaman geçiyor ama yavaşça gerilemeye başladığımda bana bakıyor. Bakışları boş, benim tanıdığım her zamanki gözleri ışıldayan, capcanlı kadın yok karşımda. Onu görmemin üzerinden sadece birkaç saat geçti ama sanki yıllar geçmiş gibi.

"Boşuna uğraşma." Sesi soğuk ve nefret dolu ve hızla bu kadının benden hoşlandığına karşı olan tüm düşüncelerimi silip atıyor. Artık biliyorum, kesinlikle eminim ki benden

nefret ediyor. "Asansör çalışmıyor ve Casey seni merdivenlerde durdurmak için bekliyor."

Şaşkın olabilirim ama sözleri her şeyi açıklığa kavuşturuyor. Casey'nin takımın içindeki görüntüsü de... Ve içkime ilaç atıldığı geceki kamera görüntüleri. Kendi kendime Jesse'nin ofisini bırak, nasıl bu daireye çıktığını soracak gücü buluyorum. Ardından önünde bir grup anahtarı sallıyor. "Her şeyi çok kolaylaştırdı." Anahtarları Jesse'nin masasına fırlatıyor ve gözlerimle masasının üzerinde kayıp, sonunda durmalarını izliyorum. Bu anahtar setini hatırlayamıyorum ama ne için olduklarını merak edecek kadar salak değilim. "Kocanın aptallığı ve âşığımın beni mutlu etmek için çaresizce duyduğu ihtiyaç hemen hemen her şeyi sıkıcı bir hâle getirdi." Bakışlarını duvara çeviriyor. Ava duvarına. "Sanırım sana biraz takıntılı."

Olduğum yerde kalıyor, seçeneklerimi aklımdan geçiriyorum. Hiç şansım yok. Kaçamam, kimse bana ulaşamaz ve etrafımda gezinen korumam olmadan, çaresiz durumdayım.

Parmağının ucuyla Jesse'nin yazı yazdığı yere dokunuyor. "Kalbim yeniden atmaya başladı mı?" Kahkaha atıyor, soğuk, şeytani bir kahkaha. Bu benim huzursuzluğumu arttırıyor. "Jesse Ward, kadınları kullanan aşağılık herif âşık, evli ve şimdi de ikiz bebekler mi bekliyor? Ne kadar harika."

Karşımda bir başka ruh hastası eski âşık var ama bu seferki diğerlerinden çok başka. Ondan nefret ediyor ve doğal olarak benden de. Ürkütücü farkındalık, ayrıca şu andaki davranış tarzı ve karnıma bakışları, içimde büyüyen bebeklerimden de nefret ettiğini söylüyor. Korkum arttı ve kesin olarak biliyorum ki bebeklerim ve ben büyük bir tehlike altındayız.

Onun daha da yakına geldiğini görüyorum ama benim de hareket ettiğimi fark edemiyorum. Ama yeteri kadar hızlı hareket edemiyorum çünkü saniyeler içinde önüme geçiyor ve düşünceli bir şekilde karnımı okşuyor. Ve sonra elini geri çekiyor ve bana yumruk atıyor. Çığlık atıyorum, bedenim korumacı bir şekilde öne doğru büzülüyor, kollarım karnı-

mın etrafına dolanarak, içgüdüsel bir şekilde bebeklerimi korumaya çalışıyor.

O da çığlık atıyor. Saçlarımı kavrayarak, beni Jesse'nin ofisinden dışarıya sürükleyerek, dairenin açıklığına doğru götürüyor. "Onu terk etmeliydin!" diye bağırıyor, beni yere itip sertçe tekmeleyerek.

Acı beni ele geçiriyor ve gözlerim yaşlarla dolarak, korkuyla dökülüyorlar. Eğer dikkatimi acıdan ve şaşkınlıktan uzaklaştırabilseydim, o zaman öfkemi bulacak gücü kendimde bulabilirdim. Çocuklarımızı öldürmeye çalışıyor.

"O ahlaksız piçe böyle kapılmanın sebebi ne, seni umutsuz sürtük!" Beni ayaklarımın üzerine kaldırıyor ve yüzüme bir tokat atıyor ama acısı kudurtuyor ve derimi yakışı ellerimi karnımdan çekmem için yeterli olmuyor. Hiçbir şey olamaz, ona karşılık verme ihtiyacım bile. Telefonum bile elimde ama ona karnıma denk gelecek bir darbe atma şansı veremem.

Patlamak üzere olan beynim hızla beni yönlendirmeye, bana emirler vermeye çalışıyor ama yapabileceğim tek şey dengesizliğini kabullenmek ve üçümüzün de buradan güvenle çıkması için dua etmek. Daha önce cehennemde olduğumu düşündüysem eğer, bu an beni haksız çıkarıyor. Şu anda yer altının en uç noktasındayım.

Öfkeli, çılgınca yumruğu üst koluma çarpıyor ve bedenim korkuyla acıyla bükülüyor. Bundan kurtulamayacağım. Ölmeye yakın bile değilim ama yüz ifadesi bana ben ölmeden pes etmeyeceğini söylüyor. O çıldırmış. Tamamen aklını kaçırmış.

Bu kadına ne yapmış böyle?

Ön kapı sertçe açılıyor ve o bir anda önümden kayboluyor. Acı içinde dönüyor, hâlâ karnımı koruyor, hâlâ kıvranarak ağlıyorum. Mutfağa doğru giderken sırtını görüyorum ve sonra titrek gözlerim Jesse'yi görüyor. Tüm bedeni titriyor. Merdivenlerden yukarı çıkmış ve yumruğu kesinlikle şişmiş. Çılgına dönmüş gözleri bedenimin üzerinde geziniyor, alnı

terle kaplanmış durumda ve yüzü saf, ham öfkeyle ve kızgınlıkla dolu, sinirden vücudu titriyor. Kendine gelmesi biraz zamanını alıyor ve bana emir vermek ya da evimize giren çılgın kadınla uğraşmak arasında kaldığını görebiliyorum. Konuşamıyorum ama ikincisini yapması için ona içimden avaz avaz haykırıyorum. Boğuk bir hıçkırık dudaklarımdan kaçarak, onun daha fazla titremesine ve hızla mutfağa gitmesine sebep oluyor. Ayaklarım hemen harekete geçiyor ve akıllıca ya da değil, onu takip ediyorum. Şimdi korkum bütünüyle ona yönelmiş durumda.

Duruyor ve Jesse'nin odanın diğer ucunda durduğunu görüyorum ve sonra hızla onun üzerinde Ruth'un kahvaltı masasına olduğunu görüyorum. Muhteşem bir üçgen oluşturuyoruz, hepimiz ağır ağır nefes alıp veriyor, bakışlarımızı birbirimizin üzerinde gezdiriyoruz ama elinde bir bıçak tutan tek kişi Ruth. Telefonum gürültülü bir şekilde elimden düşüyor ama bu onun dikkatini çekmiyor. Büyük keskin metal, onu elinde döndürdüğünde parıldıyor. Bana doğru döndürülmüş durumda ama şeytani tarafı keskin metal sadece benim korkularımı ateşlemiyor. Bu ayrıca korkuyla gözlerimin Jesse'nin karnına bakmasına sebep oluyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum sessizce, odanın içindeki üç vücuttan sıkıntılı bir nefes çıkmayacağını biliyorum. Bunun araba kazasında olduğunu söyledi. Böyle söyledi. Beynimi zorluyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum çünkü orada değiller. Orada olan şeyse kendi kendine bulduğum sessiz bir son. Tahminlerimde korkunç bir şekilde yanıldım ve gerçek sebebi tam karşımda duruyor, tehditkâr bir şekilde bıçağıyla oynuyor, kullanmaya hazırlandığından emin olduğum bıçağıyla. Bundan başka bir şeyin beni daha fazla korkutabileceğini sanmıyorum. Şimdi dördümüz de tehlikedeyiz.

"Seni görmek ne güzel Jesse," diyor, ayağını daha çok açıp duruşunu değiştirerek. Saldırmaya hazırlanıyor.

"Hayır, değil," diyerek karşılık veriyor Jesse sakince, kontrol altına aldığı nefesinin altından. "Neden buradasın?"

Soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Sefalet içinde yaşamanı, içerek kendinden geçmeni ve *senin* sorumsuzca herkesi becererek yarattığın boşluğu doldurmanı izlemekten mutluydum ama sonra gidip âşık oldun. Benimkini mahvetmişken senin mutlu olmana izin veremem."

"Hatalarımın bedelini fazlasıyla ödedim Lauren." Ruth'a sesleniş şekli bakışlarımı parlak bıçaktan Jesse'nin terle kaplı yüzüne çevirmeme sebep oluyor. Lauren? "Bunu hak ediyorum." Yalvarıyor ve bu doğruca kalbime işliyor. Kendini bunu hak ettiğine ikna etmeye çalışıyor ve bu tehlikeli kadından onaylanma düşüncesi, bir an için karnımdaki ağrıyı ve yüzümdeki acıyı unutturuyor. Öfkemin gittikçe arttığını hissediyorum.

"Hayır, hak etmiyorsun. Benim mutluluğumu aldın, ben de seninkini alacağım." Bıçağı bana doğru sallıyor ve Jesse gergince yerinde kıpırdanıyor. Lanetli yeşil gözleri kısa bir süre için benimkilere çevriliyor, ardından tekrar Ruth'a ya da Lauren'a dönüyor. Bunu bilmiyorum bile.

"Ben senin mutluluğunu almadım."

"Evet!" diye haykırıyor. "Benimle evlendin ve sonra beni terk ettin!"

Nefesimi tutuyor ve bakışlarımı Jesse'ye çeviriyorum. Dudağını ısırıyor, gözleri sürekli bir bana çevriliyor bir de... Eski karısına mı? Evli miydi? Hiçliğin ortasında boğuluyorum, aklım az önce duyduklarımla çorba olmuş durumda.

Ruth bana bakarak, kızgın bir patlama anında gülümsüyor. "Bilmiyor musun? Eh, bu şaşırtıcı. Bu senin neden onunla kaldığını da açıklayabilir."

Jesse'nin çaresizliğine karışan kibri beni tamamen felce uğratıyor. "Bizi hiçbir şey ayıramaz." Sözlerim havaya yayılıyor ve onun yüzündeki gülümsemeyi siliyor ama bu sözler aynı zamanda Jesse'nin gözle görülür bir şekilde gerilmesine sebep oluyor. Ürkek bakışlarını yakalıyor ve kararsızlığını

görüyor. Başım hafifçe sallanmaya başlıyor, alt dudağım titriyor. Karnımda dolaşan elim beni rahatlatıyor ama yüzündeki bakış öyle değil. Gözlerini benden çekip karnıma kaydırıyor ve bir umutsuzluk dalgası yavaşça yüzüne yayılıyor.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Sana söylemeliydim."

En şaşırtıcı olanı gerçekten de en sona saklamış ama umurumda değil. Ciddiyim. Hiçbir şey bizi ayıramaz. "Önemli değil," diyerek onu inandırmaya çalışıyorum ama yenilgiyi yutmadığını görebiliyorum.

"Önemli," diyerek çıkışıyor Ruth, dikkatimizi birbirimizden çekip, tekrar hayatımızı istila eden eh bıçaklı psikopat sürtüğe çevirmemize sebep oluyor. "Hiçbir şey bilmiyor, değil mi?"

Umarım yanılıyordur. Umarım Jesse başını sallar ve her şeyi bildiğimi söyler. Manor'ı, içki sorununu ve şimdi de onu... Her şeyi. Ama başını hayır anlamında sallamaya başlayarak belirsizliklerimi dört katına çıkarıyor.

"Kızımız olduğunu bilmiyor mu?" Oda etrafımda dönmeye başlıyor ve Jesse harekete geçiyor. "Olduğun yerde kal!" diye bağırıyor Ruth, bıçağı ona doğru sallayarak.

"Ava..." Çaresizce bana ulaşmaya ihtiyacı var. Duyduğum şeyi kavramaya çalışırken olduğum yerde sallandığımı biliyorum. Bir kızımı var? Hayatım burada sona eriyor. Bu adamın buzdağının görünen kısmı. Hayatındaki ilgi boşluğunu kapatmaya çalışıyor.

"Evet, evliydik ve hamileyken beni terk etti," diye çıkışıyor.

"Seninle evlenmeye zorlandım çünkü sen hamileydin. Bunu ben istemedim ve sen bunu biliyordun. On yedi yaşındaydık Lauren. Sadece bir kez takılmıştık." Sesi kırgın ve titrek, sanki kendisini yaptığı şeyin doğruluğuna inandırmaya çalışıyormuş gibi.

"Yaptığın şey için aileni suçlama!" Öfkeyle yanıp tutuşuyor yine, eli kontrolden çıkmış bir şekilde titriyor.

"Hatalarımı düzeltmeye çalışıyordum. Onları mutlu etmeye çalışıyordum."

Oda hâlâ çılgınca dönerken duyduğum şeyleri bir araya getirmeye çalışıyorum. Mantıklı hiçbir şey bulamıyorum, özellikle de böyle tehlikeli bir durumdayken. Korkum ve kafa karışıklığım sayesinde, kabul ediyorum, nasıl oluyorsa, kendimi güvende tutmanın önemini fark ediyorum. Buradan çıkmam gerek. Gerilemeye başlıyor ve ben sessizce kaçarken dikkatinin ve öfkesinin Jesse'nin üzerinde kalmasını umuyorum. Bu işin sonunda beni hedef alacağını biliyorum, Jesse'yi değil. Onu cezalandırmak istiyor ve bunu onu bensiz yaşamak zorunda bırakarak yapacak. Her şeye sahip, tabii bana da.

"Kıpırdama!" diye bağırıyor, adımlarımı hızla kesmeme sebep olarak. "Sakın gitmeyi *aklından bile geçirme* çünkü sen kapıya ulaşamadan bu bıçağı ona saplamış olurum." Tehditi planımı tamamen suya düşürüyor. "Daha en iyi kısmını bile duymadın, bu yüzden duymak için kalırsan harika olur."

"Lauren," diyor Jesse uyarıcı bir şekilde.

Kahkaha atıyor, gözü dönmüş, keyifli bir kahkaha. "Ne? Genç, hamile karına kızımızı öldürdüğünü söylememi istemiyor musun?"

Artık hızla hareket ediyor, onu hiçbir şey durduramaz ve bunu biliyorum çünkü sarsılıp, yere düşüyorum. Dünyam az önce başıma yıkıldı, aşırı dolu zihnimle birlikte milyonlarca parçaya ayrıldı. Ama onun da hareket ettiğini fark ediyorum. Hızla ve tamamen kararlı bir şekilde bana doğru hedeflenen bıçağı fark ediyorum. Ayrıca Jesse'nin benim ve bıçağın arasına girdiğini görüyorum. Ruth'u yere sermeden önce düşüşümü engellemeyi başarıyor ve öfkeli bir kükremeyle ona yumruk atıyor. Kahkaha atıyor. Psikopat sürtük sadece güleрek, onu kışkırtıyor, histerik gülüşüyle onu zorluyor.

"Ben kızımı öldürmedim!" Onu yeniden yumrukluyor, o kadının keyif dolu yüzüne çarpan yumruklarının sesi bana doğru şok dalgaları gönderiyor.

"Öldürdün. O arabaya bindiği anda onu ölüme gönderdin."

"Benim hatam değildi!" Üzerine oturuyor, vuran elinin kontrolünü almaya çalışıyor.

"Carmichael kızımızı asla almamalıydı. Ona göz kulak olmalıydın! Beş yılımı ses geçirmez duvarların arasında geçirdim. Yirmi yılımı onu görmene hiç izin vermemiş olmayı dileyerek geçirdim. Beni sensiz bıraktın ve sonra da senden bana kalan tek parçayı da öldürdün! Asla onun yerini doldurmana izin vermeyeceğim! Benden başka kimse sana ait bir parçaya sahip olamaz!"

Jesse kükrüyor ve son bir yumruk daha atarak kendinden geçmesine sebep oluyor. Oturur pozisyonda çabalıyorum, tüm vücudu öfke ve çaresizlikle titrerken izliyorum. Her şeyi duydum ve birbirlerine bağırdıkları her bir sözcüğü tamamıyla anladım. Şaşkınım ama her şeyden daha çok üzgünüm. Onunla tanıştığımdan beri şahit olduğum tüm çılgınlarının sebebi az önce ortaya çıktı. Tüm o aşırı korumacılığı, saçma endişesi ve delice hareketleri az önce anlam kazandı. Mutluluğu hak ettiğini düşünmüyor ve beni *koruyordu.* Ama beni kendinden ve geçmişinin karanlığından koruyordu. Carmichael ile o arabada olan o değildi. Kızıydı. Hayatı boyunca gerçekten sevdiği herkes trajik bir şekilde ölmüştü ve hepsi için kendini tutuyordu. Kalbim bu adam için kanıyor.

"Hiçbir şey bizi ayıramaz," diye hıçkırıyorum, ayağa kalkmaya çalışarak ama dizlerimin üzerine kalkmaktan fazlasını yapamıyorum. Yapabileceğimi sanıyor ama yapamam. Rahatlıyorum. Artık her şey daha mantıklı geliyor. Uzun bedenini yerden kaldırıyor ve buğulanmış, acı dolu yeşil gözlerini bana çeviriyor. "Çok üzgünüm." Bana doğru yürümeye başladığı sırada çenesi titriyor.

"Önemli değil," diyerek ona güvence veriyorum. "Hiçbir şey önemli değil." Kolumu ona doğru uzatıyor, çaresizce onu ve geçmişini kabul ettiğimi bilmesini istiyorum, ne kadar şaşırtıcı ve karanlık olursa olsun. Bir huzur dalgası bedenleri-

mizin arasına yayılıyor, sessizlik gibi, onun bana gelmesini bekliyorum.

Sabırsızlığım gittikçe artıyor. Çok yavaş hareket ediyor. Hareketleri gittikçe her adımda daha yavaşlıyormuşa benziyor ve sonra boğuk bir nefes vererek dizlerinin üzerine yığılıp tıslayarak elleriyle karnını kavrıyor. Şaşkın bakışlarımın ne olduğunu anlamaya çalışarak yüzünde dolanıyor ama sonra ceketi geriye çekilince, kanla kaplanmış gömleği ve hâlâ içinde olan bıçak ortaya çıkıyor.

"Hayır!" diyerek haykırıyorum, ayağa kalkmayı başarıp, yanına koşarken. Elim ne yapacağımı bilemeyerek bıçağın kabzasına gidiyor. "Ah Tanrım! Jesse!" Geri düşüyor, öksürüyor, eli bıçağın etrafından yarasını kavrıyor. "Ah Tanrım, hayır, hayır, hayır. Lütfen hayır!"

Dizlerimin üzerine yığılıyorum, karnımdaki acı artıyor ve yüzümden geçerek göğsüme yerleşiyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Başını kucağıma çekiyor ve çılgınca yüzünü okşuyorum. Yeşil gözleri gittikçe kararıyor. "Gözlerini kapama Jesse," diye bağırıyorum çılgınca. "Bebeğim, gözlerini açık tut. Bana bak."

Açıkça zorlanarak onları açıyor. Nefes nefese kalmış bir şekilde konuşmaya çalışıyor, ama ben onu susturuyor, dudaklarımı alnına bastırıyor, histerik bir şekilde ağlıyorum.

"Ava..."

"Şşşt." Mantıklı davranıp ceketinin iç ceplerini karıştırmaya başlıyor, hızla telefonunu buluyorum. O üç numarayı ancak üçüncü sefer de tuşluyor ve sonra telefona doğru bağırıp, yönlendirmeler veriyor ve hattın diğer ucundaki kadına acele etmesini söylüyorum. Beni sakinleştirmeye çalışıyor. Beni yönlendirmeye çalışıyor ama onu duyamıyorum. Jesse'nin gittikçe solan yüzüne odaklanıp telefonu kapatıyorum. Rengi griye dönmüş durumda, bedeni tamamen gevşemiş ve kurumuş dudakları aralık bir şekilde hırıltıyla nefes alıp veriyor. Gerçi, zor nefes alış verişi bizi çevreleyen ürkütücü sessizliği bozmuyor.

"Jesse, gözlerini aç!" diye bağırıyorum. "Sakın beni terk etmeye cüret etme! Eğer beni terk edersen çok sinirlenirim!"

"Yapamam..." Bedeni titriyor ve gözleri kapanıyor.

"Jesse!"

Gözlerini tekrar açıyor ve boşa bir çabayla kollarını kaldırmaya çalışıyor ama sonunda vazgeçerek, tekrar yere düşmesine izin veriyor. Nefes almakta zorlanırken çıkardığı sesleri duymaya katlanamıyorum, bu yüzden telefonunu alıyor ve kendi numaramı tuşluyorum. Biraz ötede *Angel* çalmaya başlıyor. Onu sallıyor, hıçkırığımı kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Telefonum çalmaya son verdiği her seferinde yeninden arıyor, bunu tekrar tekrar yaparak, acı çeken hırıltılarını bastırıyorum. Boş gözlerle bana bakıyor. Gözlerinde hiçbir şey yok. Bir şeyler olması için bakınıyorum ama hiçbir şey yok.

"Parçalanamaz," diye mırıldanıyor. Daha fazla dayanamayana kadar gözleri gittikçe ağırlaşıyor.

"Jesse, lütfen. Gözlerini aç." Umutsuzca onları açmaya çalışıyorum. "Aç!" diye haykırıyorum ama yalvarışlarım hiçbir işe yaramıyor.

Onu kaybediyorum.

Ve bunu biliyorum çünkü benim kalp atışlarım da yavaşlıyor.

33

İki haftadır gözlerine bakmadım. Bu hayatımın en uzun iki haftasıydı. Hayatımın şu anından önce üzgün ya da sefalet içinde olduğumu düşündüğüm her an şu an hissettiğim şeyler tarafından al aşağı edildi. Kayboldum. Çaresizim. En önemli parçamı özlüyorum. Beni rahatlatan tek şey huzurlu yüzünü görmek ve sıcak tenini hissetmek.

Dört gün önce doktorlar onu nefes alma ünitesinde çıkardılar. Artık onu daha iyi görebiliyorum, yüzü sakallarla kaplanmış ve solgun bir durumda ama kendi kendine sığ ve gergin bir şekilde nefes alıyor olması doktorları şaşırtmış olsa da uyanmayı reddediyor. Bıçak yan tarafından saplanarak, karnını delmiş ve ciğerleri operasyon sırasında kapatılarak, komplikasyonlara yol açmış. Artık muhteşem bedeninde iki yara izi var. Her gün pansuman yapılmasını izliyorum ve kan takviyesini yapıp yarayı tedavi etmelerini izliyorum.

Buna çoktan alıştım, hayatımın en kötü gününün korkutucu anımsatıcısı ama ona ait seveceğim bir başka parça.

Onun yanından bir kez bile ayrılmadım. Annemin beni sürükleyerek götürdüğü zamanlarda duş aldım ama her seferinde ona kıpırdarsa çığlık atması için yemin ettirdim. Kıpırdamadı. Her gün aynı doktor ve cerrah bana sabırlı olmam gerektiğini söyledi. O güçlü ve sağlıklı, bu yüzden şansı yüksek ama onu kendi kendine nefes alması için bıraktıklarından beri hiçbir iyileşme göremiyorum.

Ona uyanması için yalvarmadığım bir an bile geçmiyor. Onun herhangi bir yerini öpmeden, dudaklarımın teninde bıraktığı hissin bir şeyleri tetiklemesini ümit ederek geçirmediğim bir dakika bile yok. Tetiklemedi. Her gün bedenim biraz daha yavaşlıyor, gözlerim daha da ağırlaşıyor ve karnım

gittikçe büyüyor. Kendime her baktığımda, bebeklerimin belki de babalarıyla hiç tanışamayacaklarını hatırlıyorum ve bunu kabullenmek işkenceden de öte.

"Uyan," diyorum sessizce, gözyaşlarım yeniden akmaya başlarken. "Seni inatçı adam!" Kapının açıldığını duyuyorum ve puslu görüş alanımdan annemin geldiğini seçebiliyorum. "Neden uyanmıyor anne?"

Anında yanıma geliyor, kalkmayı reddettiğim yere yaklaşarak bana sarılıyor. "İyileşiyor hayatım. İyileşmesi gerek."

"Çok uzun zaman oldu. Uyanmasına ihtiyacım var. Onu özledim." Omuzlarım sarsılmaya başlıyor ve başım çaresizlikle yatağa düşüyor.

"Ah Ava." Annem kederli, çaresiz ve işe yaramaz hissediyor ama ben kendim berbat bir durumdayken başkalarının iyi hissetmesine sebep olamam. "Ava, hayatım, yemek yemen gerek," diyor usulca, beni yataktan kaldırmaya çalışırken. "Hadi gel."

"Aç değilim."

"Bütün itaatsizliklerinin bir listesini yapıyorum ve uyandığında hepsini Jesse'ye söyleyeceğim," diyerek beni tehdit ediyor, bana paketlenmiş bir salatayı uzattığında sesi titriyor. Paketi tek elimle açmamın ve çeri domatesleri seçmemin tek sebebi yemek yediğimi görmenin onu mutlu edeceği düşüncesi.

"Beatrice ve Henry şimdi geldiler hayatım." Annemin sesi temkinli ama Jesse'nin ailesi için hissettiğim öfkeyi çoktan unuttum bile. Yastan başka bir şey hissedemiyorum. "Gelebilirler mi?"

Bencilce reddetmeyi istiyorum. Onu tamamen kendime istiyorum ama Londra'nın tamamına haber gitmesini önleyemedim. Haberler hızlı yayıldı, Avrupa'nın diğer ucuna bile. Jesse kabul edildikten iki gün sonra geldiler. Annesi ve kız kardeşi yıkılmış durumdaydı ve babası sessizce bakıyordu. Boş bakışlarındaki pişmanlığı görebiliyordum ve bu ürkütücü derece Jesse'nin bakışlarına benziyordu. Tüm açıklama-

ları dinledim ama pek de anlayamadım. Bitmek tükenmek bilmeyen, sessiz zamanlardan sonra, burada oturup ağlamaktan ve düşünmekten başka bir şey yapmazken, sanırım kendi kendime sonuca ulaşmıştım. Sonuç basitti. Jesse'nin hayatında olan onca trajik olay için beslediği suçluluk duygusu onu ailesinden uzaklaştırmıştı. Belki onlar baskılarıyla ve istediklerini yaptırmak istemeleriyle tetikleyici bir etken olmuş olabilirler ama biraz düşününce ve benim zorlayıcı adamımı da tanıyınca ve şimdi bir de her şeyi öğrendiğime göre, biliyorum ki sonunda bu ayrılığa sebep olan onun kendi inatçılığıydı. Ona kayıplarını hatırlatan herkesten kendini uzaklaştırarak suçluluk duygusundan kaçabileceğini düşündü; aslında en başta asla hissetmemesi gereken suçluluk duygusundan. Kendine etrafının onu seven ve ona yardım edebilecek insanlarla dolmasına izin vermedi. Bunu yapmam için beni bekledi.

"Ava?" Annemin sesi ve omzuma dokunuşu beni daldığım düşüncelerden çıkarıyor ve bu benim için çok tanıdık.

"Sadece birkaç dakika," diyerek kabul ediyorum, salatamı yemekten vazgeçip kendimden uzaklaştırarak. Annem benimle tartışmıyor ya da daha fazla kalabilmeleri için benimle pazarlık yapmıyor. Onlara birkaç dakika görebilmeleri için izin verdim.

"Tamam hayatım." Odadan çıkıyor ve bir süre sonra Jesse'nin annesi, babası ve kız kardeşi sessizce odaya giriyor. Onlara bakmıyorum. Gözlerimi Jesse'de tutuyorum ve yatağın etrafında toplandıkları zaman ağzımı kapalı tutuyorum. Annesi hıçkırmaya başlıyor ve göz ucuyla Amalie'nin onu sakinleştirdiğini görüyorum. Babası yüzünü siliyor. Hepsi buğulanmış, hepsi acı çeken üç çift yeşil göz benim bilinçsizce yatan kocama bakıyor.

"Nasıl?" diye soruyor Henry, yatağın etrafında dönerek.

"Aynı," diyerek cevap veriyorum, uzanıp bir sarı saç tutamını alnından çekerek, sadece belki de uykusunda onu rahatsız ediyordur diye.

"Peki ya sen Ava? Kendine dikkat etmen gerekiyor." Yumuşacık bir sesle konuşuyor ama yine de sesi içten değil.

"Ben iyiyim."

"Seni yemeğe götürmemize izin verir misin?" diye soruyor. "Uzağa değil, hastanenin restoranına."

"Onu yalnız bırakmayacağım," diyorum milyonuncu kez. Bunu herkes denedi ve hepsi başarısız oldu. "Uyanabilir ve uyandığında burada olmayabilirim."

"Anlıyorum," diyerek beni sakinleştiriyor "Belki de sana bir şeyler getirebiliriz?"

Endişesi ne kadar içten olsa da bunu istemiyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Ava, lütfen," diyerek ısrar ediyor Amalie ama yalvarışlarını görmezden geliyor ve başımı sallayarak itiraz ediyorum. Jesse beni buna zorlardı ve keşke bunu yapabilseydi.

Birkaç iç çekiş duyuyorum ve ardından kapı açılarak, gece vardiyasının hemşiresi beliriyor, tansiyon ölçüm cihazını, dereceyi ve onun ne durumda olduğunu kontrol etmek için gereken bir sürü aleti taşıyan el arabasını itiyor.

"İyi akşamlar," diyerek içten bir şekilde gülümsüyor. "Bu harika kusursuz adam bugün nasıllar?" diyor nöbetine başladığı her gün yaptığı gibi.

"Hâlâ uyuyor," diyorum ona, ona Jesse'nin koluna ulaşabilmesi için yer açarak.

"Nasıl olduğuna bir bakalım." Kolunu alıyor ve kol kaslarına bantlar takarak birkaç tuşa basıyor ve cihazın harekete geçmesine sebep oluyor. Cihaz işini yaparken, hemşire onun ateşini ölçüyor, ardından kalp atışlarını kontrol eden makineden bir çıktı alarak sonuçları çizelgesine not ediyor. "Aynı. Kocan oldukça güçlü ve inatçı bir adam tatlım."

"Biliyorum," diyerek ona katılıyorum, bunun böyle devam etmesi için dua ederek. İyileşmiyor ama kötüye de gitmiyor ve bununla avunmam gerekiyor. Yapabileceğim tek şey bu. Kolundaki seruma birkaç ilaç katıyor, ardından sondasını değiştirerek, eşyalarını toplayıp sessizce odadan çıkıyor.

"Seni yalnız bırakalım," diyor Henry. "Sende numaram var."

Anladığımı belli ederek başımı sallıyor ve beni rahatlatmak için sırtımı sıvazlamalarına izin veriyorum. Ardından sırayla Jesse'yi öpüyorlar. Annesi en son gidiyor ve gözyaşları Jesse'nin yüzüne akıyor. "Seni seviyorum oğlum," diye mırıldanıyor, sanki duymamı istemezmiş gibi, sanki sözlerinden dolayı onu ayıplayacakmışım gibi. Böyle bir şeyi asla yapmam. Çektikleri acı onları kabullenmem için yeterli oluyor. Görevim Jesse'nin hayatını aslında olması gerektiği hâle dönüştürmek. Her şeyi yaparım ama onun bunu kabul etmek ve bundan memnun olmak için hayatta olup olmayacağını bilmiyorum.

Daha fazla gözyaşı düşüyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyor kapının yanında dikilen Kate, Sam, Drew ve John'un yanında geçip gitmelerini izliyorum. Nazik selamlar veriliyor ama daha çok insanın gelişiyle yorgunca iç çekmeme engel olamıyorum. Sadece Jesse ve benim için endişelendiklerini biliyorum ama bana sorulan soruları cevaplamak için sahip olmadığım bir enerjiyi harcamam gerekiyor.

"İyi misin kızım?" diye sordu gür sesiyle John ve ben açıkça öyle olmasam da başımı salladım ama başımı sağa sola hareket ettirmektense, yukarı aşağıyı hareket ettirmek daha kolay.

Ona bakıp hafifçe gülümsüyor, başındaki bandajın çıkarıldığını fark ediyorum. Günlerce kendini yiyip bitirdi ama ne yapabilirdi ki? Casey onu yanlış bir haberle aşağıya çağırmış ve hazırlıksız yakalayarak asansörden çıktığı sırada başına demir bir çubukla vurmuştu. "Bir şey demiyorum," diyerek konuşmaya devam ediyor. "İkisi de bugün mahkemeye çıkarıldı ve ikisi de gözaltına alındı."

Mutlu olmam gerekiyor ama bunu yapacak gücü bile bulamıyorum kendimde. Polisin bana sorduğu bitmek tükenmek bilmeyen soruları cevapladım ve Steve bana buldukları

şeyleri anlattı. Çok basitti. Ruth ya da Lauren de diyebiliriz, Jesse'nin psikopat karısıydı ve Casey de onu mutlu etmek için her şeyi yapan kılıbık âşığıydı.

"Tamam." Başımı kaldırıyor bana içtenlikle bakan dört çift göz daha görüyorum. Bundan bıkmış durumdayım. "Kabalık etmek istemiyorum ama benim yeteri kadar ener..." Sesim titriyor ve diğer elimle uzanıp yorgun gözümü ovuyorum.

"Ava, eve git, duş al ve biraz uyu." Kate bir sandalye çekip yanıma oturuyor ve kollarını titreyen omuzlarımın etrafına sarıyor. "Biz yanında kalırız. Eğer uyanırsa seni hemen ararım. Söz veriyorum." Başımı sallıyorum. Keşke artık vazgeçseler. Jesse yanımda olmadığı sürece hiçbir yere gitmem.

"Hadi Ava. Ben seni bırakırım," diyerek gönüllü oluyor Drew, öne doğru bir adım atarak.

"Bak gördün mü?" Sam de ısrar etmeye başlıyor "Biz kalırız ve Drew seni bir süreliğine eve götürebilir."

"Hayır!" Kate'i üzerimden itiyorum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden kesin artık!" Jesse'ye bakıyorum, küçümsemesini bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. "Uyan!"

"Tamam," diyor Kate nazikçe. "Bir şey demeyeceğiz ama lütfen yemek ye Ava."

"Kate." Yorgun bir şekilde iç çekiyor, öfkemin kontrolünü kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum. "Biraz salata yedim."

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum." Ayağa kalkıyor ve Sam'in onu bekleyen kollarının arasına gidiyor. Drew kederli gözlerle bana bakıyor ama onun da şu anda kocama ulaşmak için onu kullanan kadınla uğraşırken zor zamanlar geçirdiğini hatırlıyorum. Kate'in anlattığı kadarıyla bir şeyler duyduğum ama bütün hikâyeyi bilmiyorum. Drew'un olayın sorumluluğunu üzerine aldığını biliyorum. Coral'ınkini değil, sadece bebeğinkini. Bu, o kadının nasıl Drew'u kullandığını düşünecek olursak tebrik edilmesi gereken bir davranış.

"Gideceğiz," diyor John, diğerlerine dönüp onları tam an-

lamıyla odadan dışarıya iterek. Minnettarım, sadece nazikçe onlara veda ediyor ve sonra yine Jesse'ye dönüyorum.

Başımı tekrar yatağa yaslıyor ve ağırlaşmış göz kapaklarımı açık tutmaya çalışıyorum ama en sonunda daha fazla dayanamıyorum. Gözlerim yavaşça kapanınca sırf bana dokunarak sorunu çözsün diye ona karşı geldiğim zamanlara gidiyorum. Mutlu bir yerdeyim, bu adamla kahkaha, tutku ve hüsran dolu her anın tadını çıkıyorum. Birbirimize söylediğimiz her bir sözcük ve her bir dokunuş beynimde tekrar tekrar canlanıyor. Her bir saniye, birlikte attığımız her bir adım ve her bir öpüşmemiz. Bir anını bile atlamıyorum. Onunla ilk tanıştığım zaman uzun bedenini masasından kaldırdığında güzelliği bana doğru attığı her adımda yanıma gelip beni öpmek için eğildiğinde kokusunun beni sardığı ana kadar her yere yayılıyor. Ve içimdeki en harika duyguları harekete geçiren şehvetli dokunuşu. Canlı, berrak ve mutlu. O ofise adımımı attığım andan itibaren, bu adamla olmak kaderimde vardı.

"Güzel sevgilim rüya görüyor."

Sesi bir an için tanıyamıyor ama o olduğunu biliyorum. Ona cevap vermek istiyorum, ona birçok şey söylemek için bu fırsatı değerlendirmek istiyorum ama çaresizliğim yüzümden bir türlü konuşacak gücü bulamıyorum. Bu yüzden sesinin tınısında ve durmaksızın devam eden, nazikçe yanağımı okşayan dokunuşunda rahatlıyorum.

Gürültülü bir sinyal sesiyle mutlu rüyamdan uyanıyorum ve başım umutla yerinden kalkıyor ama hâlâ gözlerinin kapalı olduğunu ve ellerinin onları tuttuğum yerde olduklarını görüyorum. Bir eli benim elimde ve diğeri de öylece yanında duruyor. Çığlık atan sesle şaşırıp, ürküyorum, bunun vücudundan çıkan sıvıların sesi olduğunu sonradan fark ediyorum. Ayağa kalkarak hemşireyi çağırmak için harekete geçiyorum ama boğuk bir inleme sesi duyduğumda irkiliyorum. Neden irkildiğimi bilmiyorum. Ses alçak ve sessiz, korkmamı gerektirecek bir şey yok ama yine de kalbim hızla çarpıyor. Yüzünü yakından inceliyor, belki de yanılmışım-

dır diye düşünüyorum. Ama sonra göz kapaklarının altından gözleri hareket ediyor ve kalp atışlarım daha da hızlanıyor. "Jesse?" diye fısıldıyorum, elini bırakıp onu hafifçe sarsmak için omuzlarını tutuyorum, bunu yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen. "Jesse!" Biraz daha sarsıyorum.

"Çok gürültülü," diyerek söyleniyor, sesi titrek ve kısık, gözlerini artık hafifçe değil, sımsıkı yumuyor.

Ona uzanıyor ve sesini kapatmak için makinenin üzerindeki butona basıyorum. "Jesse?"

"Ne?" diyerek sinirli bir şekilde homurdanıyor, başını tutmak için elini kaldırarak. Bedenimdeki tüm hüzün ve acı akıp gidiyor ve etrafımı bir ışık sarıyor. Parlak bir ışık. Umut dolu bir ışık.

"Gözlerini aç," diyorum.

"Hayır. Canım acıyor."

"Ah Tanrım." Acı verecek kadar muhteşem şekilde rahatlıyorum. Bu lanet, benim tükenmiş vücuduma şimşek gibi çakıyor, beni yeniden hayata döndürüyor. "Dene," diyerek yalvarıyorum. Gözlerini görmem gerek.

Biraz daha homurdanıyor ve mantıksız isteğimi yerine getirmek için acı çektiğini görebiliyorum ama vazgeçmiyorum. Gözlerini görmem gerek.

Ve işte oradalar.

Eskisi kadar yeşil veya bağımlılık yapıcı değiller ama içlerinde yaşam pırıltıları var ve onları kısarak, odanın içindeki ışığa alışmaya çalışıyor. "Siktir."

Bu kelimeyi duyduğum için daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu Jesse ve bu çok tanıdık. Aptalca bir şekilde kendimi kollarına atıyor ve sakalları çıkmış yüzünü öpüyorum, acıyla inlediğinde duruyorum. "Üzgünüm!" diyorum, kendimi geri çekip daha fazla canının yanmasına sebep olarak.

"Siktir Ava." Yüzünü buruşturuyor ve tekrar gözlerini kapatıyor.

"Gözlerini aç!"

Açıyor ve bana kötü kötü baktığını görmekten çok fazla keyif alıyorum. "O zaman canımı yakmaya son ver kadın!"

Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum. Berbat görünüyor ama umurumda değil. Aşırı uzamış saçları öyle kalabilir. Her gün her saniye bana küfür edebilir.

"Seni kaybettiğimi sandım." Rahatlama hissi tüm bedenimi sardığından tekrar ağlamaya başlıyorum ve yüzümü ellerimin arasına alarak acı çeken yüzümü saklıyorum.

"Bebeğim ben seni sakinleştirmek için kahrolası hiçbir şey yapamazken lütfen ağlama." Bedenini hareket ettirdiğini ve ardından küfür ettiğini duyuyorum. "Lanet olsun!"

"Hareket etmekten vazgeç!" diyerek onu azarlıyor, yüzümdeki yaşları silerek onu omzundan yatağa bastırıyorum.

Benimle tartışmıyor. Yorgun bir iç çekişle yastığının arasına rahatça gömülüyor ve sonra kolunu kaldırarak, iğnesine bakıp, etrafını saran makineleri inceliyor. Yüzünde bir aydınlanma ifadesi görüyorum ve sonra başını kaldırıp, iri iri açılmış korku dolu gözlerle bana bakıyor. "Sana zarar verdi." Oturmaya çalışarak inliyor. "Bebekler!"

"Biz iyiyiz," diyerek ona güvence veriyor, tekrar yatmaya zorluyorum. Bu zor. Bir anda gelen bu farkındalık daha da güçlenmesine sebep oldu. "Jesse biz iyiyiz. Yerine yat."

"İyi misin?" Elini kaldırıyor ve yüzüme ulaşana kadar havada dolandırıyor. "Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

"İyiyim."

"Ve bebekler?"

"İki kez ultrason muayenesine girdim." Elimi onun elinin üzerine koyuyor ve bana dokunmasına yardımcı oluyorum. Bu onun tamamen rahatlamasına sebep oluyor ve sözlerim de bu konuda yardımcı oluyor. Gözleri kapanarak, ona tekrar açmasını söylemek istememe sebep oluyor ama dinlenmesine izin veriyorum. "Hemşireye haber vereyim."

"Hayır, lütfen. Onlar beni kontrol etmeye başlamadan önce uyanmama izin ver." Eli yanağımdan kayarak boynumun yan kısmına iniyor ve hafifçe bastırarak bana yaklaşmamı söylüyor.

"Canını yakmak istemiyorum," diyerek itiraz ediyor, beni kendine doğru çekerken ama zorlanıyor. "Jesse."

"Buraya gel! Sana söyleneni yap," diye çıkışıyor uykulu bir şekilde. Şu an acı çekiyor olmasına rağmen imkânsız bir adam.

"Çok canın yanıyor mu?" diye soruyorum, kendimi yavaşça onun yanına kaydırarak.

"Kıvranıyorum."

"Hemşireye haber vermem gerekiyor."

"Birazdan. Şu an rahatım."

"Hayır, değilsin." Belli belirsiz gülüyorum, yarasına dokunmamaya çalışarak yanına uzanırken. Ona beş dakika veriyorum ve sonra hemşireyi çağıracağım ve onun beni bir kez olsun gerçek anlamda durdurabilmek için yapabileceği hiçbir şey olmayacak.

"Hâlâ burada olduğun için mutluyum," diye mırıldanıyor, başını bana çevirip beni öpmek için oldukça fazla enerji sarf ederek. "Eğer devamlı olarak sesini duymasaydım pes edebilirdim."

"Beni duyabiliyor muydun?"

"Evet, bu tuhaf ve sana gitmeni söyleyemediğim zamanlarda oldukça sinir bozucuydu. Bir gün sana söyleneni yapabilecek misin?" Sesinde hiç alaycılık yok. Bu beni gülümsetiyor.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." İç çekiyor. "Sana anlatmam gereken şeyler var.

Bu birkaç kelime gerilmeme sebep oluyor. "Hayır, yok," diye çıkışıyor, ondan uzaklaşıp hemşireyi çağırmaya gitmek istiyorum ama hiçbir yere gidemiyorum.

"Siktir!" diye haykırıyor "Siktir, kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Hâlâ bana karşı mücadele ediyor. Onun için kendisinden daha çok endişelenerek pes ediyorum. "Sadece yerinde kal ve dinle," diyerek sertçe emrediyor "Sana Rosie'yi anlatana kadar hiçbir yere gitmeyeceksin."

Rosie. Bu isim dayanılmaz bir kalp ağrısını ve yıllarca kendi kendine yaptığı işkenceyi temsil ediyor. Bunu çok daha uzun zaman önce itiraf etmesi gerekiyordu. Saçma sapan hareketlerinin çoğunu açıklardı bu.

"Lauren annemle babamın yakın arkadaşlarının kızıydı," diyerek anlatmaya başlıyor ve birazdan tüm hikâyeyi duyacağımı bilerek kendimi buna hazırlıyorum. Sadece kızıyla ilgili duymak istediğim kısımlar değil ama o ruh hastası kadının az daha Jesse'yi benden almasına sebep olan kısımları da. "Eminim nasıl olduğunu tahmin edebiliyorsundur, iyi yetişmiş, zengin ve katlanmak zorunda olduğumuz burnu havada cemiyetin saygı gören bir kızı. Bir kere takıldık ve o hamile kaldı. On yedi yaşındaydı ki gençtik ve aptaldık. Çıkan skandalı düşünebiliyor musun? Bu sefer gerçekten de mahvolmuştum." Kıpırdanıyor, irkiliyor ve bir kez daha küfrediyor. "Ailelerimiz acilen toplandı ve onun babası olaylar duyulmadan ve iki ailenin de adı bu yüzden lekelenmeden evlenmemizde ısrar etti. Jake öleli çok olmamıştı ve eğer boyun eğersem ailemle aramın düzeleceğini umarak kabul ettim."

Gözlerimi sımsıkı yumup ona biraz daha sıkı sarılıyor, ailemin evine yaptığımız ziyareti ve annemin ona benimle hamile olduğum için evlendiğini söylemesini hatırlıyorum.

"İki ailenin de uğraşları sonucu cemiyeti çılgınca âşık olduğumuza inandırdılar."

"O öyleydi," diye fısıldıyorum, hikâyenin gittiği yerin ne olduğunu çok iyi bilerek.

"Ve ben değildim," diyerek sessizce tahminimi doğruluyor. "Bir ay içinde evlenmiş ve onun ailesinin şehir dışındaki evine taşınmıştım. Herkes mutluydu, ben hariç." Parmakları sakinleştirici bir şekilde saçlarımla oynuyor ve devam etmeden önce acı çekerek bir nefes alıyor. "Carmichael bana kaçma şansı tanıdı ve sonunda tüm bu olanlara bir dur diyecek cesareti kendimde buldum ama Rosie geldiğinde, iyi bir baba olmaya kararlıydım. O küçük kız bu dünyada beni olduğum gibi seven tek kişiydi, benden hiçbir beklentisi yoktu, beni

hiçbir şeye zorlamıyordu, beni kendi masum dünyasına öylece kabul ediyordu. Bir bebek olması önemli değildi."

Bütün bunlar beni gururlandırıyor ama bu hikâyenin bir mutlu sonu yok. Bu beni mahvediyor.

"O tam babasının kızıydı," diyor usulca "Hata yapamazdım ve biliyorum ki onun gözünde hiç suçlu olmazdım. Lauren hamileyken içine girdiğim hayattan sıyrılmam için bu yeterli olmuştu. Carmichael en iyi avukatları tuttu ve velayetinin bende kalması için uğraştı çünkü onun benim kurtarıcım olduğunu biliyordu ama Laurell'ın ailesi Jake'ten Manor'a, yaşadığım hayat tarzından Rosie doğana kadar Lauren'ın yalnız bırakmış olmama kadar tüm kirli sırlarımı ortaya döktüler. Hiç şansım yoktu."

"Ve sonra ailen İspanya'ya mı taşındı?" diye soruyorum.

İnleyerek irkiliyor ve hafifçe gülüyor. "Evet, aileme getirdiğim utançtan kaçtılar."

"Seni bıraktılar," diye fısıldıyorum.

"Onlarla gitmemi istediler. Annem bana yalvardı ama Rosie'yi o aileyle tamamen yalnız bırakamazdım. Ben olsam bile evlilik dışı bir çocukmuş muamelesi görürdü. Bunu yapamazdım."

"Sonra ne oldu?"

"Rosie üç yaşındaydı ve hayatımın en büyük hatasını yaptım." Duruyor ve biliyorum ki alt dudağını ısırıyor. "Sarah'yla yattım."

"Sarah mı?" Başım boynuna yaslı hâldeyken kaşlarımı çatıyorum. Sarah'nın bu konuyla ne alakası vardı?

"Carmichael ve Sarah birlikteydi."

"Birlikteler miydi?" Şimdi dikkatlice sarabilmek için çaba gösteriyorum ama bu sefer de o engel oluyor. *Gerçekten* de alt dudağını ısırıyor ve nefesini tutuyor. "Sarah ve Carmichael? Ama onun bir çapkın olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Kız arkadaşı olan bir çapkın..." Nefesini tuttuğu sırada irkiliyor. "Ve bir çocuğu."

"Ne?" Şimdi tamamen oturuyorum. "Devam et," diyerek ısrar ediyorum. Bu hikâye hiç de sandığım yere gitmiyor.

Bir başka uzun, acı dolu nefes alıyor. Ona durmasını ve dinlenmesini söylemeliyim ama söylemiyorum. "Carmichael beni ve Sarah'yı bastı. Aklını kaybetti. Kızları aldı ve gitti."

Ah yüce Tanrım. "Kızlar?" diye soruyorum. Nedenini bilmiyorum. Kızlar derken kimlerden bahsettiğini biliyorum.

"Rosie ve Rebecca."

"Senin Rosie'n ve onların Rebecca'sı," diye fısıldıyorum. "Araba kazası?"

Hafifçe başını sallıyor ve gözlerini sımsıkı yumuyor. "Sadece amcamı ve kızımı öldürmedim. Sarah'nın kızını da öldürdüm."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu senin hatan olamaz."

"Yanlış hatırlamıyorsam olan biten her şeyin sorumlusu benim yanlış kararlarımdı Ava. Hayatımın birçok döneminde tekrar tekrar her şeyi mahvettim ve bunun bedelini ödedim ama artık daha fazla bedel ödeyemem. Artık sana sahipken olmaz. Ya yine kötü bir karar verirsem? Ya yine her şeyi berbat edersem? Ya hâlâ bedel ödemem gerekiyorsa?"

Her şeyin şeffaf bir parlaklığa uymasını istiyor. Çok belli. Gerçekten de hep korkarak yaşamıştı ama tahmin ettiğimden de kötü bir durumdaydı. Her şey için kendini suçluyordu ve belki dikkatsizliğinin biraz etkisi olmuş olabilirdi ama tüm suç ona ait değildi. Jake'e çarpan arabayı o kullanmıyordu. Kızların olduğu arabayı o kullanmıyordu. Evlenmeyi o istememiş ve kesinlikle iyi bir baba olmaya çalışmıştı. Ve Sarah? Bu tamamen ağzımın açık kalmasına sebep olmuştu. Carmichael'den bir çocuğu vardı ama erkek arkadaşının yeğenine mi âşıktı? Siktir, bu durum oldukça karışıktı. Sarah'nın gerçekten hiçbir şeyi yoktu ve hem kızını hem de sevgilisini kaybettikten sonra Manor'da kendini avutmuştu, Jesse gibi. İki yaralı ruh kendilerini kırbaçlar, seks ve alkolün içinde kaybediyordu ama asla birbirlerinde değil. Bu Jesse'nin seçimiydi. Sarah'nın değil.

"Artık daha fazla bedel ödemeyeceksin." Gözlerim karnı-

na kaydı. Fiziksel ve ruhsal olarak tüm hatalarının bedelini ödemişti ve hayatına yeniden umursadığı biri girince bu ruh hastası bir kontrol manyağına dönüşmesine sebep olmuştu. Ben. "Seni daha önce ne zaman yaraladı?" diye soruyorum, bu yapbozu çözmek ve büyük resmi görmek için son bir parçaya ihtiyacım vardı.

"Rosie öldükten sonra birbirimize ihtiyacımız olduğunu göstermek için çok uğraştı. Son zamanlarda tuhaf davranıyordu ama tekliflerini geri çevirdiğim zaman, gittikçe dengesizleşmeye başladı. Ama burada tamamıyla psikopat bir suç ortağı tarzında bir dengesizlikten bahsediyoruz." Bana bakıp gülümsüyor ama gülüşüne karşılık veremiyorum. Onu iki kere öldürmeye çalıştı. Bu gülünecek bir şey değil. "Özellikle mi hamile kaldı?"

"Muhtemelen."

"Ve seni bıçakladı mı?"

"Evet."

"Hapse girdi mi?"

"Hayır."

Tekrar iç çekiyor. "Ailesi yardım almasını ve benden uzak kalmasını sağladı, karşılığında da çenemi kapalı tuttum."

"Ama şu yaptığına bir bak." Eski yarasını gösteriyorum. "Bundan nasıl kurtuldun?"

"Çok önemli değildi." Karnına bakıyor. "Bu sefer daha iyi bir iş başardı."

"Hastaneye bile gitmedin değil mi?" Dehşete düşmüş durumdayım. Bu oldukça kötü ve önemli bir yaraydı. "Yaranı kim dikti?"

"Babası. O bir doktordu."

"Aman Tanrım!" Yerimden kalkıyor ve sandalyeye çöküyorum. "Ve tüm bunlar olurken ailen neredeydi?" Sesim nasihat verir gibi çıkıyor, ama siktir, bu olay nasıl bitti?

"İspanya'ya çoktan geri dönmüşlerdi."

"Jesse..." Ağzımı kapatıyor, ne söyleyebileceğimi düşünüyorum, ardından öylesine konuşuyorum. Her zaman

olduğu gibi, tamamen bomboşum. Bu adam her seferinde dilimin tutulmasına sebep oluyor. "İspanya'dayken annen." Zihnimi zorluyorum. "İkinci şans?" Jake'ten bahsetmiyordu. Jesse'nin ölen kızından bahsediyordu. Yeniden iyi bir baba olabilmesi için bir şansı olduğundan.

"Gerçekten de her şeyi biliyorsun artık." Kuru sesi hâlâ kopuk ve gözleri beni arıyor. Ama bakışlarımızın kenetlenmesine izin vermiyor. "Beni terk edecek misin?"

Eğer kalbim daha önce onun için kırıldıysa, şu an paramparça oldu. Bu basit, oldukça mantıklı soru ve sesindeki kendinden emin olmayan tavrı gözlerimin yaşlarla dolmasına sebep oluyor.

"Bana bak," diyorum keskin bir ses tonuyla. Bakıyor ve bana inanılmaz kırgınlığını gösteriyor. Bu canımı çok yakıyor ve yaşlar yanaklarımdan süzülüyor. Onunkiler de öyle. Artık onun kurtarıcısının ben olduğumu biliyorum. Onun günahlarından arınmasının yolu benim. Ben onun meleğiyim. "Parçalanamaz," diyerek hıçkırıyor, bu adamın hüznüyle sarsılıyorum. İki haftalık boşluğum mutlulukla dolmuş ama şimdi kederle yer değiştirmişti.

Nefesini tutuyor ama bunun rahatlamadan mı yoksa acıdan mı olduğuna emin olamıyorum. "Sarıl bana," diyerek yalvarıyor, kolunu zorla kaldırıp ona gelmem için açarak. Ondan uzak olmam onu mahvediyor, özellikle de beslenme ihtiyacı bana bağlı olduğu zamanlardayken.

Dikkatli bir şekilde tekrar yatakta yanına kıvrılıyorum. Beni daha da yakınına çekiyor.

"Jesse dikkatli ol."

"Eğer sana dokunmazsam daha çok canım yanıyor."

Parmakları çeneme dokunuyor ve yüzümü onunkine doğru çekerek, bir gözyaşı damlasını yakalıyor. Elimi sakallarla kaplı yüzüne koyuyorum. "Seni seviyorum," diyorum sessizce, dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırarak.

"Teşekkür ederim."

"Böyle söyleme." Geri çekiliyor ve ona hayal kırıklığına uğramış bakışlar atıyorum. "Böyle söylemeni istemiyorum."

Yüzünde şaşkın bir ifade var. "Ama bunun için minnettarım."

"Normalde böyle söylemezsin," diye fısıldıyorum, uzun saçlarını uyarıcı bir şekilde çekerek.

Saldırganlığım dudaklarının yukarı kıvrılmasına sebep oluyor. "Beni sevdiğini söyle," diyor, muhtemelen sesinin sert çıkması için oldukça fazla enerji harcayarak.

"Seni seviyorum," diyorum ve o, bana özel muhteşem gülümsemesini yüzüne takınıyor. Bu gelmiş geçmiş en güzel görüntü, bu görüntüye eşlik eden yaşlar olsa da ve oldukça yorgun gözükse de.

"Biliyorum." Beni tatlı tatlı öpüyor, sonra acıyla inliyor, hareketini kaybederek, beni öpmek için acıya direniyor.

"Artık hemşireyi çağırıyorum," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Ağrı kesiciye ihtiyacın var."

"Benim sana ihtiyacım var," diyerek huysuzlanıyor. "Benim ilacım sensin."

İstemeyerek dudaklarını bırakıyor, ayağa kalkıp yüzünü iki avcumun arasına alıyorum. "O zaman neden hâlâ geriliyor ve acıyla inliyorsun?"

"Çünkü çok canım yanıyor."

Onu dudaklarından bir kez daha öpüyor ve birkaç adım geriye giderek, örtüyü biraz üzerine çekiyorum. Onu böyle zayıf ve çaresiz görmek çok berbat bir şey olsa da, iyileşmesi için onunla ilgilenme düşüncesi çok hoşuma gidiyor.

"Niye gülüyorsun sen?" diye soruyor, örtüyü düzeltebilmem için kollarını kaldırıyor.

"Hiç," diyorum uzanıp hemşireyi çağıran butona basarak.

"Bu çok hoşuna gidecek değil mi?"

Yastığını kabartırken duruyor ve yüzündeki huysuz ifadeyi görünce gülümsüyorum. O büyük güçlü adam artık zayıf ve yaralı. Bu onun için çok zor olacak. "Kontrol bende."

"Kendini çok alıştırma," diyor homurdanarak, kapı açılıp hemşire hızla içeri girdiğinde.

"Ah! Ah Tanrım!" Hızla yatağın yanına geliyor ve hemen makineleri kontrol edip, hızla hareket ediyor ve kalp atışlarını kontrol ediyor. "Aramıza tekrar hoş geldin Jesse," diyor ama o biraz huysuzlanıp tavana bakıyor.

"Yorgun mu hissediyorsun?"

"Berbatım," diyor. "Ne zaman eve gidebilirim?"

Gözlerimi deviriyorum ve hemşire kahkaha atıyor. "O kadar da acele etmeyelim. Gözlerini aç lütfen." Cebinden kalem ışığı çıkarıyor ve huysuz lordumun gözlerini onun için açmasını bekliyor ve bunu yaptığındaysa, hemşire hafifçe bocalayıp, kontrollerine devam ediyor. "Karın bana gözlerinden çok bahsetti," diye şakıyor, kalem ışığı bir gözünden diğerine kaydırarak. "Gerçekten de çok güzeller."

Gururla gülümsüyor ve parmak uçlarımda yükselerek, Jesse'nin üzerine eğdiği bedeninin üstünden Jesse'ye bakıyor, ağzının kulaklarında olduğunu görüyorum. "Hakkımda bir tek bunu mu söyledi hemşire?" diye soruyor ukala bir şekilde.

Neşeli kadın kaşlarını havaya kaldırıyor. "Hayır, bana kendini beğenmiş gülümsemenden de bahsetti. Sünger banyosu ister misin?"

Yüzünü ekşitiyor ve ben kahkaha atıyorum. "Hayır, duşa girerim."

"Hayır, yapamazsın genç adam. Doktorun seni kontrol edene ve sondanı çıkarana kadar olmaz." Ona haddini bildiriyor.

Yüzündeki dehşet ifadesi artıyor ve hemşire mazeretini göstermek için sondasını kaldırıyor. Sakallı yüzündeki utanmış ifade tam çerçevelik. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor, başını tekrar yastığa koyarak ve utancını saklamak için gözlerini yumarak.

"Doktora haber vereyim." Odadan çıktığı sırada gülüyor ve bir kez daha zavallı, muhtaç kocamla yalnızım.

"Beni buradan çıkar bebeğim," diye yalvarıyor.

"Asla olmaz Ward." Ona biraz su koyuyor ve plastik bardağa bir pipet koyarak, kurumuş dudaklarına yaklaştırıyorum. "İç."

"Şişe suyu mu?" diye soruyor, diğer yandaki sürahiye bakarak.

"Sanmıyorum. Mızmızlanmayı kes ve iç."

Birkaç yudum alıyor. "Hemşirenin bana sünger banyosu yaptırmasına izin verme."

"Neden?" diye soruyorum, bardağı yatağın başındaki sehpaya koyarak. "Bu onun işi Jesse ve geçtiğimiz iki hafta boyunca harika bir iş çıkardı."

"İki hafta mı?" diye haykırıyor. "İki haftadır kendimde değil miydim?"

"Evet ama sanki iki yüz yıl geçmiş gibi hissediyorum." Sırtımı yatak başlığına yaslıyor ve elini tutarak, düşünceli bir şekilde alyansıyla oynuyorum. "Sakın bana uzun bir gün geçirmekten yakınma bir daha."

"Tamam," diyor "Bana gerçekten sünger banyosunu yaptırmıyordu değil mi?"

Gülümsüyorum. "Hayır, ben yaptırıyordum."

Gözleri parladığında ve oyunbaz bir şekilde dudaklarını büktüğünde hayrete düşüyorum. Bunu nasıl düşünebilir? "Yani çıplak ve kendimde değilken sen beni... Okşuyor muydun?"

"Hayır, seni yıkıyordum."

"Ve hiç bana sinsice dokunmadın?"

"Elbette." Ellerimi başının iki yanına koyuyor ve yüzümü onun ukala yüzüne yaklaştırıyorum. "Sarkmış hayalarına ulaşabilmek için sönmüş aletini kaldırmam gerekti." Sırıtışımı saklayamıyorum, özellikle gözleri önce iri iri açılıp, sonra öfkeyle kısıldığında. Bu adam bedeniyle ve cinsel yetenekleriyle gurur duyan bir adam. Onu böyle kışkırtmamam gerekiyordu.

"Cehennemdeyim," diye mırıldanıyor. Dünyada cehennemi yaşıyorum. Bana doktoru çağırın. Eve gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Ona küçük bir öpücük veriyor ve lavaboya giderken onu arkamda kendi kendine söylenirken bırakıyorum. Haftalardır ilk kez, hatta belki de hayatımda ilk kez, bu kadar çok gülümsüyorum. Kalbim göğsümün içinde şiddetle çarpıyor. Bebeklerimizin başını ağrıtıyor bile olabilirim.

Odaya yeniden girdiğimde, doktoru Jesse'yi muayene ederken buluyorum. Doktor soru sorup, Jesse tek kelimelik cevaplar verirken bir kenarda sessizce bekliyorum. Aklımdan notlar alıyor ve doktorunun pansuman yapışını dikkatle izliyorum. Jesse'nin uyanık olmasından ve iyileşmesinden mutlu görünüyor. Ama doktor Jesse'nin sondasını çıkarmak konusunda pek istekli değil ve aralarında yaptıkları beş dakikalık konuşma bile onu ikna edemiyor.

"Belki yarın," diyor Jesse'yi sakinleştirmeye çalışarak. "Yarın biraz yürüyüp yürüyemeyeceğini göreceğiz. Daha yeni kendine geldin Jesse."

"O zaman bu ne?" Jesse kolundaki iğneyi gösteriyor ama doktor başını sallıyor ve Jesse huysuz bir şekilde yüzünü asıyor.

Kontrollerini yaptıktan sonra doktor gidiyor ve ben sandalyeye oturuyorum. "Ne kadar çok iş birliği yaparsan, o kadar çabuk iyileşirsin."

"Yorgun görünüyorsun," diyor, konuyu değiştirerek ve bana endişeyle bakarak. "Yemek yiyor musun?"

"Evet." Hain ellerim saçlarımın arasına giderek, beni ele veriyorlar.

"Ava," diyerek inliyor. "Git ve bir şeyler ye."

"Annem bana bir salata yedirdi. Aç değilim."

Annemin adı geçer geçmez gözleri irileşiyor. Ne diyeceğini biliyorum. "Ona ne söyledin?"

"Her şeyi," diyerek itiraf ediyorum. Annem beni sakinleştirmeye çalışırken, ben gözyaşlarım arasında ona her şeyi

anlattım. Oldukça sakindi. Bu gerçekten de tuhaftı. "Dört gün ortadan kaybolduğun zaman hariç."

Başını düşünceli bir şekilde sallıyor, az çok kabullenmiş bir şekilde. Ondan kaçınmadığımı bilmek zorunda. "Tamam," diyor sessizce ."Git ve bir şeyler ye."

"Ben aç..."

"Bana bir kez daha söyletme hanımefendi," diye çıkışıyor. "Sidik torbam olsun ya da olmasın, seni o lanet restorana kendim götürür ve kendi ellerimle sana yemek yediririm."

Tüm bu tartışmayı akıllıca durduruyorum. Gerçekten de aç değilim ama yapar biliyorum. Bu yüzden yorgun bedenimi oturduğum yerden kaldırıyor ve Jesse'nin başındaki sehpadan babamın benim için bıraktığı yirmiliği alıyorum.

"Sana da bir şeyler alacağım."

"Aç değilim." Bana bakmıyor bile. Düşüncelerinin arasında kaybolmuş durumda.

Utanıyor ama utanmaması gerek. Ben utanmıyorum, o da öyle hissetmemeli. Onun ruh hâli ve benim küçük düşmüş hâlim, mutluluk dansı sayesinde hiçbir yere gitmiyor. Ukalalığı ve tüm zorlayıcılığı bana Jesse'min geri döndüğünü söylüyor. Başka türlü olmasını da istemezdim zaten.

34

Köşeyi dönüp Jesse'nin odasına geri dönerken, bir Dairy Milk'i* katır kutur yiyorum ve Sarah'nın Jesse'nin kapısının önünde dolandığı görmemle duraksıyorum. Elini uzatıyor ama geri çekiyor, sonra gitmeye karar verip dönüyor ama beni fark edip donuyor, etrafa bakınıyor ve tuhaf. Onu, Jesse izin verip geri döndüğünden beri hiç görmemiştim ve uzakta kaldığını sanıyorum ama onu burada, koridorda dolaşırken görünce, muhtemelen çoğu günler burada olduğunu fark ediyorum. Eğer onu göreceğimi önceden bilseydim, üzülebilirdim ama şimdi değil. Onun yaptıklarını asla unutmayacağım ama hikâyesini öğrendikten sonra bu kadına karşı bir şeyler hissetmeseydim zalim olurdum. Çocuğunu kaybetmiş. Bu feci bir şey ve kendini korumak için sert bir mizaç takınmış. Jesse'yi istiyor. Kaynaşmak için sebepler sıralıyor ve her birinin üzüntüsünü gideriyor, oysaki onu kaybettikleri olarak gördü çünkü o kötü bir karar. Farklı yollarla, acı çeken iki ruh kurtuluşu Jesse'den başka bir yerde bulamıyor. Ve Sarah hâlâ onun olmasını istiyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Sorum karşısında şok oluyor. Ağlamaklı bakıyor ama sağlam duruşunu korumaya çalışıyor. Birden uyandığını bilmediğini fark ediyorum. Eminim John bu bilgiyi ondan saklamıştır ama o da bilmiyor. "Kendine geldi."

Gözleri aniden benimkilere bakıyor. "O iyi mi?"

"İyi olacak, eğer inat etmeyi kesip, doktoru dinlerse." Restoranda bulduğum küçük yer fıstığı kavanozunu tutuyorum. "Ve yemek yiyor."

Gülümsüyor. Gergin bir gülümseme. "Umarım bir taneden fazla vardır."

* Bir çikolata markası (ç.n.)

"On tane." Kâğıt çantanın asılı olduğu kolumu kaldırıyorum. "Ama Sun-Pat değil, bu yüzden muhtemelen yemeyecek."

Gerçekten gülüyor ama hızlıca duruyor ve bunun uygunsuz olduğunu düşündüğünden dolayı durduğunu biliyorum. Muhtemelen öyle çünkü durum komik değil ama yine de benimle birlikte gülüyor.

"Her şeyi biliyorum, Sarah." Empati yaptığımı anlamasına ihtiyacım var çünkü yeni haberdar oldum. "Bize yapmaya çalıştıklarını asla unutmayacağım ama bunu neden yaptığını anlıyorum."

Kırmızı dudakları ayrılıyor, ağzı şok olmuşçasına açılıyor. "Sana söyledi mi?"

"Küçük kızın. Rosie. Carmichael, araba kazası ve ilk zamanlar kızların neden Carmichael'e geldikleri."

"Ah." Gözlerini yere indiriyor. "Her zaman bizdendi."

Kendi hikâyesini ve bağlarını kastediyor. Ve ben onu durduruyorum. Onun için üzgün hissediyorum ama hiçbir şey beni geride durduramaz. Eski sevgililerinin küçümsemesi, yüksek kaliteli seks kulübü, içki problemleri, hasta eski eşler, kayıp kızının şoku ya da Sarah'nın kimsesizliği. Bu sebeplerden hiçbiri beni kuşatamaz. Bu adam, benimle birlikte her şeyi bir kenara attı ve benim hâlâ ne yapacağımla ilgili bir planım yok. Değiştirilemez.

"Onu görebilir miyim?" diye soruyor, sessizce. "Eğer reddedersen, bunu anlarım." Reddetmeliyim ama acıma duygum buna engel oluyor. Bunu bitirmeye ihtiyacım var ve onun da ihtiyacı var. "Tabii. Burada bekliyorum." Kendimi sandalyeye bırakıyorum ve onun odaya girip gözden kaybolusunu izliyorum.

Ne söyleyeceğini duymaya ihtiyacım yok. Aslında iyi fikir, böylece çikolatamı bitirebilirim, vücudum aniden şeker yüklememe şükrediyor.

"Ava?"

Bakınıyorum ve Jesse'nin annesiyle kız kardeşinin kori-

dorda hızlıca geldiklerini görüyorum. "Merhaba," Ağzım çikolata doluyken konuşuyorum.

"Hemşire onun uyandığını söyledi. Jesse'nin uyandığını." Beatrice kapının üzerinden bakıyor, sonra bana dönüyor.

Kafamı sallayıp, hızlıca çiğniyorum böylece istedikleri bilgiyi verebilirim. "O iyi. Huysuz ama iyi."

"Ah, teşekkür ederim, Tanrım!" Dönerek, kolunu Amalie'ye atıyor. "İyi olacak."

Amalie'nin annesinin omzunun üzerinden bana gülümsemesini izliyorum.

"Huysuz?"

"Ya da inatçı, hangisini dersen." Gülerek omuz silkiyorum ve yeşil gözleri anlamışçasına parlıyor.

"Sonradan doğdu, öyledir," diyerek onaylıyor, hıçkıran annesinin kolundan tutarak. "Yemek yediğini görmek iyi oldu."

"Henry nerede?" diye soruyorum.

"Arabayı park ediyor. Görmemize izin verir misin?" diye soruyor, Amalie.

Aniden Jesse'nin onların burada olduğunu bilmediğini fark ediyorum. Ve bunu nasıl halledeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ailesiyle son karşılaşmamızdan sonra onu sıkıntılı bir duruma maruz bırakmaktan kaçınmalıyım ama hoşgörülü beynim onun bundan kaçamayacağı gerçeğiyle dolup taşıyor. Dinlemek zorunda kalacak. Eğer duyduklarından hoşlanmazsa, o zaman ilgilenirim ama aile üzüntülerini gördüm. Kendi dertlerin sayesinde çok net görüyorum. Şimdi tüm yanlışların düzeltilip, kimin suçlandığının önemli olmadığı zaman.

Bunu ümit ediyorum ama bu onun tercihi ve kararı ne olursa olsun yanında duracağım.

"Sizin burada olduğunuzu ona söyleme şansım olmadı," diyerek açıklıyorum, neredeyse özür dilercesine. "Uyandığında doktorlar başındaydı, şimdiyse içeride bir arkadaşı var."

"Bunu yapabilir misin?" Beatrice, Amalie'yi bırakıyor ve

hırkasının cebinden bir peçete alıyor. "Burada olduğumuzu ona söyleyebilir misin?"

"Elbette, ama..."

Amalie lafımı kesiyor. "Onun üzülmesini istemeyiz, bu yüzden çok üzerine gitme."

"Gerçi, deneyeceksin." Beatrice, rica edercesine elimi tutuyor.

"Lütfen, benim için zorla, Ava."

"Zorlayacağım." Baskıyı hissediyorum ama bu kadının her bir noktasından sızan umutsuzluğu da hissedebiliyorum. Ben oğluyla tekrar bağlanabilmesi için gereken anahtarım. Bunu biliyor, Amalie da biliyor, ben de biliyorum.

Jesse'nin kapısı açıldığında hepimiz dönüyoruz ve Sarah dışarı çıkıyor. Ağlamış ve gözlerini silmek için ellerini kaldırıp, ceketinin koluna siliyor ve bileğindeki bandajı görüyorum. Ama Jesse'nin annesi yüzünden dikkatim dağılıyor.

Sarah'nın gözleri açılıyor. "Beatrice?" Sesi çatlıyor, kapıyı örtüyor.

"Burada ne arıyorsun, seni kindar fahişe!"

"Anne!" diye bağırıyor Amalie, şok olmuş durumda.

Ben de şok oluyorum. Sarah kesinlikle şok olmuş ve sonra Jesse'nin kapısı salınarak açılıyor ve Jesse orada duruyor. Şok olmuş. Nefesimi tutup, aceleyle ona doğru ilerliyorum, beline ince bir bez sarmış ve serumu ve sondasını da kendiyle birlikte sürüklemiş. "Jesse, Tanrı aşkına!"

"Anne?" Kafası karışmış ve kararsız bakıyor.

Jesse'nin annesi nefret dolu berbat suratını, oğlunu böylesine solgun ve zayıf görünce aniden yumuşatıyor.

"Ah Jesse, seni aptal adam. Hemen yatağına geri dön!"

Bakınıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum ama sakallı, şaşırmış suratı anlaşılmaz hâlde ve dönüp, Beatrice'in annelik içgüdüsüyle, onu yatağa götürmesini izliyorum. Bu acayip tuhaf bir durum ama Sarah'nın sessizce gizlenmesine bakarken, Amalie ve Beatrice'in endişeyle Jesse'yi süzdüklerini görüyorum, hemen harekete geçiyorum. "Bana beş dakika

ver, Beatrice," diyorum, Jesse'ye odaya itip, kapıyı ardımdan kapatarak. "Ayakta ne işin var? Yatağa dön!"

Ağzını bana bağırmak için açıyor ama hâlâ az önce olanların şokunda.

"Ah, siktir!" Onu yakalayamıyorum. "Siktir, siktir, siktir!" Arkama bakıp, telaşla onu yatağa yönlendiriyorum ama kaslarının üzerine çöktüğünde daha fazlasını yapamıyorum. "Sen aptalsın, Ward." Çok kızgınım. "Neden sana söylenen lanet olası şeyleri yapmıyorsun?" Bacaklarını kaldırıp, üzerindeki bezden kurtararak, serumunu ve sondasını ayırıyorum.

"Sarhoş gibiyim," diye ağzında geveliyor, kolunu kaldırıp kafasına atarak.

"Çok hızlı kalktın."

"Onlar burada ne arıyor, Ava?" diye soruyor sessizce. "Onları görmek istemiyorum."

Yatağına oturtmadan önce hızlıca kıyafetini kontrol ediyorum ve konuyla yüzünü saklıyor. Bana yalvaran gözlerle bakıyor. Bu beni öldürüyor ama yine de denemeliyim.

"Sen bana sahipsin ve tüm istediğim bu. Biliyorum ama bu hayatındaki her şeyi yoluna koyman için bir şans. Onlara birkaç dakika ver. Ne olursa olsun, ben sonsuza kadar seninim, ama hayatının önemli bir parçasıyla barışma ihtimalini es geçmene izin veremem, Jesse."

"Hayatımı mahvetmek istemiyorum," dişlerini sıkıp, gözlerini kapatarak, sinirleniyor.

"Beni dinle." Yanağını tutup çekiyorum, gözlerini açmasını sağlıyorum. "Her şeyden sonra hâlâ bize sahibiz, gerçekten herhangi bir şeyi bizi incitebileceğine ihtimal veriyor musun?" Eğer tek endişesi buysa, o zaman bunun düzeltmek için daha çok uğraşacağım. "Senin istediğin gibi olacak. Ağırdan alacağız ve kabul edecekler."

"Benim sadece sana ihtiyacım var." Elleri tişörtümün altına kayıyor ve karnımı buluyor. "Sadece sen ve bebeklerimiz."

İç çekip, elimi onunkinin üstüne koyuyorum. "İhtiyacın olan bir şeyi istemek zorunda değilsin, Jesse. İkizlerimiz ola-

cak. Birbirimize sahip olduğumuzu biliyorum ama ailelerimize de ihtiyacımız var. Ve çocuklarımızın iki taraftan da büyükleri olsun isterim. Biz normal değiliz ama çocuklarımızın hayatını olabildiğinde normalleştirebiliriz. Değişmemizi veya birlikte oluş sebebimizin değişmesini istemiyorum."

Beni anladığını görebiliyorum. Soluk suratı, fikirlerimi değerlendiriyor, sonra hafifçe kafa sallayıp, dikkatlice beni çekip, kollarıyla sarıyor. Onunla rahatım, bu hareketi için ona minnettarım. Nefesimi anlık bir çare veya toplanma için tutmuyorum ama başlıyor.

"Beni sevdiğini söyle," diyor saçlarımın arasından.

"Seni seviyorum."

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana ihtiyacım var."

"Peki." Beni bırakıyor. "Yastığımı kabart, karıcım. Bunun için rahat olmalıyım."

Küstahlığına aldırış etmeyip, yastığı kabartıyorum. " Sana biraz mahremiyet tanıyacağım," diyorum, durup kapıya doğru dönerken.

"Kalmıyor musun?" diye söyleyiveriyor, yeşil gözleri panikle büyürken.

"Hayır. Buna ihtiyacım yok ki. İyi olacaksın." Oturmadan ve ellerinde tutarak yaptığı her çabaya değer çünkü bunu kendisi için yapması gerekiyor. Ben bebek kartlarıyla oynayabilirim ama benim sebeplerim etrafımızda daha fazla aileye ihtiyacımız olmasından daha derin bir konu. Jesse'nin fiziksel ve zihinsel olarak iyileşmesi gerekiyor. Ailesini unutmanın bunda önemli bir rolü var.

Kapıyı açıp Beatrice, Amalie ve sonradan katılan Henry'e gülümsüyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Kapıyı onlar için açıp uzaklaşıyorum ve kayıp aile birbirini bulsun diye bir anlığına kendimi kaybediyorum.

35

Cennetteyim.

Uyandıktan bir hafta sonra doktorlar Jesse'yi taburcu ettiğinde, hastaneden ayrıldık. Jesse'yi kolumda hastaneden çıkardım. Beni hiç de şaşırtmayan bir şekilde odasına getirdikleri tekerlekli sandalyeye binmeyi reddetti. Benim güçlü adamım üç haftadır yatıyordu ve onunla ilgilenmeleri için başlarına muhtaçtı, bu yüzden, bunu yapmamız bir saatimizi alsa da, hastaneden yürüyerek çıkmak istediğinde onu reddedemedim.

Cathy'nin etrafta bir anne tavuk gibi telaşla dolandığı, bardakların dolu, çamaşırların yıkanmış ve her yerin pırıl pırıl göründüğüne emin olduğu Lusso'ya döndük. Sonra ona birkaç hafta izin verdim. Evimizde yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı. Jesse'ye ilgilenmem gerekiyordu. Onun iyileşip tanıdığım ve sevdiğim adam olmasına yardım etmem gerekiyordu.

İlk hafta tam bir fiyaskoydu. Jesse'nin ailesi de dâhil daire gelen ziyaretçiler bir türlü bitmek bilmedi. Tuhaf ve hafif olsa da, kocamın gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ışık görebiliyorum. Gözlerindeki ışık şehvet parıltılarından ya da gittikçe artan öfkeden çok farklı. Bu huzurun ışığı. Polis ilk hafta birkaç defa uğradı. Muhtemelen çok erkendi ama Jesse normal hayatımıza bir an önce dönebilmemiz için angaryaları bir an önce halletmemiz konusunda ısrarcı oldu. Patrcik iş arkadaşlarımla birlikte uğradı. Beni öyle korkunç bir duruma soktuğu için içten özürlerini sundu ama bilmiyordu ve zavallı Sal de öyle. O iyi ve kesinlikle sıkıcı, düz etekl giyen Sal'e geri dönmüş ama yeteri kadar mutlu görünüyor. Mikael Rococo Union'ı alma anlaşmasından geri çekilmiş ve Pat-

rick bana işimi geri vermeyi teklif etti ama kibarca reddettim ve Jesse'yi beni aksine ikna etme zahmetinden kurtardım. İşe dönemem ve bunu gerçekten istemiyorum.

İlk berbat haftadan sonraki üç hafta boyunca daimi temastaydık, tıpkı onun istediği gibi. Her sabah birlikte küvette yıkandık ve saatlerimizi küvet konuşması yaparak harcadık. Ben onun sargısını değiştirdim, o benim karnıma Bio Oil* sürdü. Ben kahvaltı hazırladım, o ikimiz de çıplak bir hâldeyken bizi besledi. O hamilelik el kitabını sesli okudu, ben dikkatli bir şekilde dinledim. O saçma endişelerini azaltacak kısımları geçmeyi tercih etti, ben de kitabı elinden kapıp o kısımları *ona* sesli okumayı. O kötü kötü bakardı, ben sırıtırdım. O çok fazla seks yapmak istedi ama ben onu incitmek istemedim ve hamile kaldığımdan beri yaptığımız bitmek tükenmek bilmeyen kavgaları düşünecek olursak oldukça ironik. Bu oldukça zordu. Gittikçe kontrolden çıkan hormonlarım da pek yardımcı olmuyordu.

Şimdi, dört hafta sonra, Cennet'in ana yatak odasında, yatağın üzerinde sere serpe yatıyorum. Çıplağım ve Jesse Mutluluk Merkezi'nin en yüksek seviyesinin tadını çıkartıyorum.

"Rahat mısın?"

Başımı kaldırıyor bakışlarımı lorduma çevirerek, onu tam da olmasını istediğim gibi çıplak bir şekilde banyonun kapısının önünde dikilirken buluyorum.

"Hayır, çünkü burada benimle değilsin." Döşeğe elimle vuruyor ve o sadece bana özel gülümsemelerinden birini takınıyor. Yanıma uzanmıyor ama. Bacaklarımı açıyor ve aralarına kıvrılarak, yeni tıraş ettiği yanağını gittikçe büyüyen karnıma yaslayarak bana o muhteşem yeşil gözleriyle bakıyor.

"Günaydın benim güzel sevgilim."

"Günaydın." Parmaklarım ıslak saçlarının arasında dolanıyor ve huzurlu bir iç çekişle yatağa daha da çok gömülüyorum. "Bugün ne yapıyoruz?"

---

* Cilt bakım yağı markası (ç.n.)

"Her şeyi planladım," diyor, karnımı ısırarak. "Sen sana söyleneni yapacaksın."

"Planının içinde kartlar var mı?" diye soruyorum düz bir şekilde ama gereğinden fazla umut dolu. Bu sefer kaybedeceğimden emin olacağım, böylece kontrolün bana geçmesi için hiçbir sebep olmayacak.

"Hayır."

Hayal kırıklığına uğruyorum. "Planına uykulu gece yarısı seksi dâhil mi?"

Isırırken, yüzündeki gülümsemeyi hissediyorum. "Belki daha sonra."

"O zaman ne istersen yapacağım," diyorum ona. Bacaklarım uykulu gece seksinin düşüncesiyle kapanıyor ve içimden daha sonranın bir an önce gelmesini diliyorum.

"Günün şimdi başlıyor Bayan Ward." Göbek deliğimin üzerine birkaç öpücük bırakıyor, ardından doğrulup, beni de kendiyle birlikte çekiyor. Uzanıyor ve yatağın başındaki etajerin üzerinden bir zarf alıyor. "İşte."

"Bu nedir?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak, yavaşça zarfı ondan alıp. Bu adamdan gelen sürprizlerden hoşlanmıyorum.

"Sadece aç." Dudakları ısırmaya başladığından gerginliğim artıyor ve erkekliğinin yükselmeye başladığını görüyorum.

Açmak isteyip istemediğimden emin değilim ama merakım beni ele geçiriyor ve yavaşça açıyor, gözlerimi bir Jesse'ye bir zarfa çeviriyorum. İçindeki kâğıdı yavaşça dışarı çıkarıyor, açıyor ve ilk satırı okuyorum.

Haskett ve Sandler Gayrimenkul.

Bu bana hiçbir anlam ifade etmiyor. Okumaya devam ediyorum ama yasal saçmalıklardan hiçbir şey anlamıyorum. Ama kâğıdın sonundaki altına imza olan oldukça yüksek rakamları anlamlandırabiliyorum.

"Bir ev daha mı aldın?" diye soruyorum, kâğıdın üzerinden ona bakarak. Ev diyorum ama yüz ifadesine bakacak

olursak ve rakamların yanında yazan "toplam tutar" yazısını şimdi gördükten sonra, sanırım bu bir kale olabilir... Ya da belki de bir saray.

"Hayır, Manor'ı sattım." Yamyam gibi ısırmaya başlıyor. Bu duruma olan tepkimi ölçerken azgınlığı artıyor.

"Ne yaptım dedin?" Oturmaya çalışıyor, belki otursam şaşkınlığım biraz olsun azalır diye düşünüyorum ama bunu öğrenemiyorum çünkü yatağa geri itiliyorum.

"Manor'ı sattım." Üzerime uzanıyor ve büyük elleriyle yüzümü iki yanından tutuyor.

"Seni duydum. Neden?" Anlamıyorum. Bunu yapmasını ona ben söyledim, biliyorum ama asla beni ciddiye alacağını düşünmemiştim.

Bana bakıp gülümsüyor ve dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde bana yaklaştırıyor. Buna neyin sebep olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum ama aynı zamanda, her zaman olduğu gibi, sihirli dudakları içinde sabırsızım. Elimdeki belgeyi bırakıyor ve hemen kendimi ritmine kaptırıyorum. Ellerim geniş omuzlarına giderek, çenesine doğru tırmanıyor. Şimdilik dikkatimi dağıttı ama bana bir açıklama yapmadan bu işten kurtulamayacak. Manor bildiği tek şey, imkânlarından artık yararlanmıyor olsa bile.

"Hımm, tadınız harika, hanımefendi." Alt dudağımı ısırıp, geri çekilerek dişlerinin arasında hafifçe çekiyor.

"Neden?" diye soruyorum, onu kendime yakın tutup, bacaklarımı sıkı kalçalarının etrafına sararak. Her şeyi anlatana kadar gitmesine izin vermeyeceğim.

Düşünceli bir şekilde bir süre boyunca bana bakıyor ve ardından bir nefes alıyor. "Çocukluğunu hatırlıyor musun? İlkokuldan bahsediyorum."

"Evet," diyorum yavaşça, kaşlarımı çatıp, gözlerimi meraklı bir şekilde kısarak.

"Şey..." İç çekiyor. "Ya eğer bebeklerim benden okulların düzenlediği o meslek günlerinden birine katılmamı isterlerse ben ne halt yaparım?"

"Meslek günü mü?"

"Biliyorsun, babalar çocuklarının sınıf arkadaşlarının önünde durup onlara itfaiyeci ya da polis olmanın nasıl olduğunu anlatırlar." Açıkça endişelendiği şey için ona gülmemek adına dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Ne söylerim ben o zaman?" diye soruyor ciddi bir şekilde.

"Onlara Manor'ın lordu olduğunu söyleyebilirsin." Bu iyi değil. Gülüyorum. Tanrım bu adamı seviyorum. Hızla kaybolan kalça kemiğimi kavrıyor ve kahkahalarım artıyor. "Dur!"

"Alaycılık sana yakışmıyor hanımefendi."

"Lütfen dur!"

Beni bırakıyor. Endişeli yüz ifadesini görünce histerik ruh hâlimden kurtuluyorum. Kaygılı. "Onlara bir otelin olduğunu söylerdin, tıpkı bebeklere söyleyeceğimiz gibi." Onun düşüncelerini değiştirmeye çalıştığıma inanamıyorum.

Sırtı üstü yatıyor ve hızla pozisyonumu değiştirip üzerine oturuyorum. Bacaklarımın üst kısmını tutuyor ve bana bakıyor. "Artık istemiyorum."

"Ama orası Carmichael'in bebeğiydi. Annenle baban istediğinde satmamıştın. Şimdi ne değişti?"

"Çünkü artık siz üçünüz varsınız."

"Biz üçümüz zaten hep olacağız."

"Üçünüzü de istiyorum ve aramıza girecek hiçbir şeyi istemiyorum. Bebeklerimize işim hakkında yalan söylemek istemiyorum. Orada asla zaman geçirmelerine izin vermezdim ve bu demek oluyor ki seninle ve bebeklerimle geçirebileceğim zaman sınırlı olacaktı. Manor bir engel. Ben hiçbir engel istemiyorum. Benim bir geçmişim var ve Manor o geçmişin bir parçası olmalı."

İçten içe rahatlıyorum ve yüzümde beliren gülümseme bunun bir işareti. "O zaman tüm gün ve her gün seninle mi olacağım?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Eğer ben de seninle olabilirsem."

Üzerine atlıyorum, o yakışıklı suratını kaplayarak, boğuyorum. Ama sonra aklıma gelen şeyle hızla tekrar doğruluyorum. "Peki ya John ve Mario? Ve Sarah? Sarah ne olacak?" O kadına acımadan başka hiçbir şey hissedemiyorum ama yeniden canına kıymasını da istemiyorum. Ancak, John ve Mario'yu seviyorum."

"Onlarla konuştum. Sarah Amerika'dan gelen bir teklifi kabul etti ve John'la Mario da emekli olma vakitlerinin geldiğini düşünüyor."

"Ah," diyorum kabullenerek ama Manor'da hizmet alan tüm o küçük hesapların toplanacağından şüpheleniyorum, ne için hizmet vereceği fark etmez. "Ve herkesin üyelikleri yeni sahibin devralmasıyla yenilecek mi?"

Gülüyor. "Evet, eğer golf oynamayı seviyorlarsa."

"Golf mü?"

Gülümsüyor. "Köşkün dışındaki arazi on sekiz delikli bir golf sahasına çevriliyor."

"Vay canına. Peki ya spor aktiviteleri?" diye soruyorum.

"Hepsi kalıyor. Oldukça etkileyici olacak. Pek fazla bir değişiklik olmayacak, sadece özel odalar gerçekten de otel odaları olacak ve ortak oda da toplantı odasına çevrilecek."

"Hepsi bu kadar yani?"

"Bu kadar. Artık, seni günün geri kalanı için hazırlamam lazım." Doğruluyor ama ben onu geri yatırıyorum.

"İzimi yenilemem gerekiyor." Karnını gösteriyorum, mükemmel izimin neredeyse kaybolduğu yeri. Ve sonra kendi solmak üzere olan izime bakıyorum. "Ve senin de benimkini yenilemen gerekiyor."

"Daha sonra yaparız bebeğim." Beni kaldırıyor ve ayaklarımın üzerine bırakıyor. "Git bir duş al." Popoma bir şaplak atarak beni banyoya gönderiyor ve ben söylenmeden yüzümde aptal bir sırıtışla uzaklaşıyorum. Manor yok, Sarah yok ve Jesse tamamen bana ait olacak... Ve de bebeklerimize.

Rahatlatıcı sıcak suyun altında yıkandıktan ve bedenimdeki tüm tüyleri temizledikten sonra, saçlarımı gelişi güzel

bir şekilde kuruluyor ve dolabın içinde giyecek bir şeyler aramaya başlıyorum.

"Ben bir şey seçtim," diyor arkamdan. Dönüyor ve onu diz üstüne bir yüzme şortuyla, elinde dantel bir yazlık elbise tutarken buluyorum.

"Bu biraz kısa değil mi?" Gözlerimi ince askılı ve uçuş uçuş eteği olan elbisenin üzerinde gezdiriyorum.

"Bu seferlik bir istisna yapacağım." Omuz silkiyor ve ayaklarımın altında tutmadan önce fermuarını açıyor. Bu hareketiyle, halka açık bir yere gitmediğimiz var sayıyorum. Elbiseyi giyebilmem için önümde diz çökmesini ve ayağa kalkıp elbiseyi üzerime giydirerek, elini düşünceli bir şekilde çenesinde gezdirmesini izliyorum.

"Sevimli." Onaylayarak başını sallıyor ve elimi tutup, beni verandaya açılan çift kanatlı kapıya götürüyor.

"Ayakkabı giymem gerek."

"Islanacağız," diyerek endişelerimi kovuyor ve ilerlemeye devam ederek, verandanın etrafında yürüyüp, çimenleri geçerek, bizi plaja açılan kapının önüne getiriyor. "Çimenlerimizde ıslanabilir miyiz?" diye soruyorum ukala bir şekilde ve o durup, bana keyifli gözlerle bakıyor.

"Hamilelik size inanılmaz şeyler yapıyor Bayan Ward."

Kaşlarımı çatmaktan alnım kırışıyor. "Ben seni hep bu kadar çok istiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bir şeyi unutuyorsun." Arkasından bir zambak çıkarıyor ve kulağıma takıyor. "Çok daha iyi."

Uzanıp taze çiçeğe dokunup, mutlulukla ona gülümsüyorum ama daha fazla soru sormaktan uzaklaşıyoruz. Göz kırpıp yanağımı öpüyor ve yürümeye devam edip, ikizleri güvenle taşıdığımdan emin olmak için dönüyor. "Parçalanmış tahtaya dikkat et," diyor, karnımdaki çıkıntıyı işaret ederek. "Dikkatli ol."

"O zaman ayakkabı giymeme izin vermen gerekiyordu," diyorum, o basamağı geçip, diğerine atlayarak.

"Ava, zıplamak yok. Bebekleri sarsacaksın."

"Ah, kapa çeneni!" Kahkaha atıyor, ayaklarım sıcak ve altın rengi kumlara değene kadar zıplayarak merdivenlerden iniyorum. "Hadi!" Sahile kadar koşmaya başlıyorum ama gittiğim yere bakmak için başımı kaldırdığım sırada, koşmaya son veriyorum.

Hepsi bana bakıyorlar. Her biri. Gözlerim küçük insan grubunda gezerek, tanıdığım herkesi seçiyor, buna Jesse'nin ailesi de dâhil. Biraz gecikmeli olarak ve nefesim kesiliyor, etrafımda dönüp Jesse'nin bana bakıp, gülümsemesini buluyorum.

"Burada ne arıyorlar?" diye soruyorum.

"Seninle evlendiğime şahit olmak için buradalar."

"Ama biz zaten evliyiz," diye ona hatırlatıyorum. "Öyleyiz, değil mi?" Bir anda aslında evli olmadığımızı ve gerçekte Manor'ın lisansının olmadığını söylemesi ihtimalini aklımdan geçiriyorum.

"Evet, öyleyiz. Ama annem ve babam düğünümüzde yoktu ve bunu onlar varken yapmalıyız."

Elimi alıyor ve ağırdan alan vücudumu kibarca çekiyor, kıyıya, ikimizin de ailelerinin olduğu ve tüm arkadaşlarımızın bizi beklediği, hepsinin güldüğü, rahatladığı yere kadar onu takip ediyorum. Jesse beni onlara doğru götürüyor, hepsi dönüyor ve mutlu yüzlerini görüyorum. Omuz silkmekten başka bir şey yapamıyor, şaşkınlığımı gösteriyorum. Ancak bir anda Jesse'nin şortunun ve benim yazlık elbisemin beyaz olduğunu fark ediyorum. Yeniden mi evleniyoruz?

Yumuşak dalgalar ayaklarıma vururken, ıslak kumun üzerinde durduruluyorum ve kıyafetinin içinde en az Jesse kadar rahat duran bir adam tarafından selamlanıyorum ve tüm konuklarımız tarafından. Sessizim ve bizi karşılayışını kabulleniyorum ve bedenlerimizin arasında elimi onun elinin üzerine uzatıyorum. Bana söylenen sözleri tekrar ettiğim sırada Jesse'nin bağımlılık yapan gözlerine bakıyor ve her bir sözcüğü söylerken gülümsüyorum. Her şey için yeniden ye-

min ediyorum. Onu sevmeye, onurlandırmaya ve ona itaat etmeye yeniden yemin ediyor ve yemin bittiğinde uzanıp onu leziz dudaklarından yumuşacık öpüyorum. Otomatik pilottayım, sadece bana söyleneni yapıyorum ama başka ne yapacağımı bilmediğimden değil sadece yapmam gereken şey bu olduğu için. Her şey bir yana, kendimi bu adama veriyorum. O yolu gösteriyor ve ben onu takip ediyorum. Çünkü burasının ait olduğum yer olduğunu biliyorum.

Konuşma sırası ona geçtiğinde, nikâh memuru geri çekiliyor ve Jesse daha da yakınıma gelip, iki elimi de ellerinin arasına alıp kaldırıyor ve dudaklarını ellerime bastırıp, orada öylece uzun süre boyunca duruyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor, az önce dudaklarının olduğu yere başparmaklarını sürterek. "Seninle sonsuzluk bile yeterli olmaz Ava. Seni ilk gördüğüm andan beri, benim için her şeyin değişeceğini biliyordum. Hayatımın her dakikasını sana tapmaya, sana hayran olmaya ve seni şımartmaya adayacağım ve sensiz geçirdiğim her yılın acısını çıkaracağım. Seni cennete götüreceğim bebeğim." Eğiliyor ve beni kalçalarımdan kavrayarak kucağına alıyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Hazır mısın?"

"Evet, bana sahip ol."

"Ah, sana çok uzun zaman önce sahip oldum Bayan Ward. Ama her şimdi gerçekten başlıyor." Beni sertçe öpüyor.

"Bence kaldı," diye fısıldıyorum, başımı boynuna gömüp, temiz, ferah kokusunu içime çekerek.

"Kaldı mı?" diye soruyor, beni akdenizin pırıl pırıl serinliğine doğru taşıyarak.

"Kaldı. Bana beni sevdiğini söyle."

Geri çekiliyor. Yeşil gözleri parlıyor, gülüşüm onun mükemmel ağzını süslüyor ve onun karışık sarı saçları muhteşem, titiz bir şekilde saçlarındaki karışıklığı ellerimle düzeltiyorum. "Seni delicesine seviyorum bebeğim."

Gülüyorum ve başımı geriye yaslıyorum. Güneş yüzümü ve benimkine yakın bedeni geri kalan her yeri ısıtıyor.

"Biliyorum!" diye çığlık atıyorum. Kahkaha atıyorum.

Ardından ikimiz de suyun altına giriyor, birbirimizin dudaklarını buluyoruz. Sanki hayatım buna bağlıymışçasına ona tutunuyorum çünkü kesinlikle öyle.

Bu kadar. Bu biziz. Bu sonsuza kadar bizim normalimiz olacak ve daha fazla şaşırtıcı keşifler ve itiraflar olmayacak. Çıldırtacak şekilde mükemmel karnındaki iki yara izi birlikte yaşadıklarımızın hatırlatıcısı olacak ama yeşil gözlerindeki mutluluk parıltıları bu adama hâlâ sahip olduğumun devamlı hatırlatıcısı olacak.

Beş Ay Sonra

Hayat güzel. Aslında, hayat kesinlikle harika. Daimi temas. Ve buna altı ay boyunca sahip oldum. Eğer bu meleğimin bulutların üzerinde olma anlayışıysa, o zaman o bulutların üzeri benim bu dünyada en sevdiğim yer. Hamile karnı düzgün bir yuvarlak şeklinde ve ben kesinlikle geçtiğimiz birkaç haftada alçalıp yükseldiğini fark ettim. Ayrıca son günlerde üzerinde huzurlu bir enerji olduğunu da fark ettim. Bu gördüğüm en güzel şey. İçinde bebeklerim büyürken dairenin içinde ufak işlerle uğraşarak vakit geçirmesinin güzelliğini hiçbir şey geçemez. Sanırım yuva yapma aşamasında. Bunun hakkında okudum. Her şey düzgün ama Cathy her şeyi toparladıktan sonra bile yine de düzeltmeye devam ediyor. Biraz huysuz olmaya başladı o yüzden onun hamilelik alışkanlıklarına karışmaktan vazgeçtim, en iyi alışkanlığıysa benim. Yorgunluktan ölmek üzereyim, bunu ona söyleyeceğimden değil tabii. Eğer bu kadar dayanılmaz olmasaydı, kendimi kullanılmış hissederdim.

Ayaklarımı masanın üzerine uzatarak, başımı geriye yaslıyor ve duvarıma bakarak, alt katta süpürgenin çalışmaya başladığını duyunca gülümsüyorum. Yeni evde hâlâ çalışmalar devam ediyor, bizim küçük köşkümüz* ama bu daireyi de elimde tutacağım. Baktığım her yede Ava'yı görüyorum, ister o sinir bozucu büyük yığınlarla dolu mobilyalara, dağınık minderlere olsun... Ya da ister ofisimin duvarının her yerine yayılmış yüzü. Sadece benim gözlerim için. Bu asla değişmeyecek.

Yüzüme hâlinden memnun bir gülümseme yerleşiyor ama hemen sonra kafamın üstünde düşme sesi gibi bir ses duyduğumda zıplıyorum, yüzümdeki gülümseme soluyor. Bu da neydi böyle? Sandalyemden hızla kalkıyorum, kalbim anında şiddetle çarpmaya başlıyor. "Ava!"

Ofisimden fırlıyor ve merdivenleri dörder dörder çıkarak, yatak odamızın içine giriyorum. Gözlerim benim güzel sevgilimin üzerinde sabitlenene kadar odanın içine bakınıyorum. Karnını tutuyor.

"Ava, siktir!" Saniyeler içinde yanına gidiyorum, elim yüzünün her yerinde dolanıyor. O koyu çikolata rengindeki gözlerini bana çeviriyor. Korkuyla dolular. Ne kadar sakin kalmaya ve kendime hâkim olmaya çalışsam da titremeye başlıyorum. "Siktir! Zaman geldi mi?" Sözcükleri zar zor söylüyorum. Kahretsin, kendimi bir süredir bunun için hazırlıyor, sakin olma alıştırmaları yapıyordum ama kalbimin göğsümün içinde yerinden çıkacak gibi atmasına engel olamıyorum. "Kahretsin, Ava, söyle bana! Zaman geldi mi? Bebekler mi geliyor?"

Doğrulup karnını bırakıyor ve yüzüne o lanet sırıtış yayılıyor. "Hayır." Elimi alıyor ve alyansımı öpüyor. "Ama bu numara asla eskimeyecek."

Tam anlamıyla rahatlamayla yere yığılıyorum. "Kahretsin Ava, kalbime indiriyordun!"

---

* Köşk anlamına gelen Manor'a gönderme yapılmış (ç.n.)

Yeniden iç çekiyor ve elleri tekrar karnına gidiyor.

"Ah hayır!" diyerek gülüyorum. "İki şakanın arasına en azından on dakika koyman gerek." Bu sefer gerçekten abartıyor. Ama sonra fışkırma sesiyle birlikte duyulabilir bir patlama sesi geliyor. "Bu da neydi böyle?" Öne eğiliyor ve çıplak bacaklarının arasından bir sıvı aktığını görüyorum. Kalbim ağzımda atıyor ve boğazıma takılıyor. Nefes alamıyorum.

"Suyum." Tuttuğu nefesini bırakıyor, ardından nereydse kulak zarımı patlatacak bir çığlıkla iki büklüm oluyor. "Siktir, Jesse!"

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Artık numara yapmıyor, buna eminim ama doğum çantasını alıp onu sakince kapıya götürmek yerine, onu azarlıyorum. "Sözlerine dikkat et Ava!"

"Ah, kahretsin!" Hızla nefes alıp vermeye başlıyor, tıpkı çalıştığımız gibi. "Siktir! Ward, kendine bir çift kulak tıkacı bulsan iyi edersin. Lanet olsun!"

"Ava!" Orada öylece durup onun bozuk ağzını dinlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Jesse."" Hâlâ nefes nefese. "Bunun için kaç kahrolası defa pratik yaptığımı hatırlıyor musun?"

Evet, yapmıştık ama tek bir lanet olası şey bile hatırlamıyordum. Telefon! Onu kaldırıyor ve telefonumu aramak üzere hızla merdivenlerden inip ofisime giriyorum.

"Jesse beni yatağa bırak!"

"Seni yalnız bırakmayacağım hanımefendi." Hızla ofisime giriyor, onu sandalyeme oturtuyor, hemen telefonumu alıp koca oğlanı arıyorum. "John! Zaman geldi. Zaman geldi!" Odanın içinde volta atıyor, birkaç saniyede bir gözlerimi Ava'ya çevirip, acı dolu, terden ıslanmış yüzüne bakıyorum. "Çok erken geliyorlar! Siktir, dört hafta önce olabilir dediler, altı değil!"

"Yoldayım. Ne yapman gerektiğini hatırlıyor musun?"

"Hayır, hiçbir lanet olası şey hatırlayamıyorum!"

"O iyi mi?"

"Bilmiyorum!" diye bağırıyorum, Ava boğuk bir şekilde iç çektiği zaman.

"Sen iyi misin?" diye soruyor. Sesindeki alaycılığı duyabiliyorum. Hamilelik dönemi boyunca gülüp durdu zaten.

"Kahretsin John, tamamen işe yaramaz durumdayım," diyerek itiraf ediyor, Ava gidip, derin bir nefes aldığı sırada terden sırılsıklam olmuş alnını siliyorum.

"Kasılmaların aralıklarını hesaplaman gerekiyor seni aptal piç kurusu."

"Doğru!" Hemen saatime bakıyorum. "Acele et!" Telefonu kapatıyor, bana bakabilmesi için sandalyeyi çeviriyorum. "Bir sonraki kasılma geldiğinde bana haber ver bebeğim." Bacaklarının arasına çöküyorum.

"Şimdi!" diye çığlık atıyor yüzüme doğru, az daha popumun üzerine düşmeme sebep olarak. "Siktir siktir siktir!"

Yüzüme yumruk yemekten korktuğum için onu azarlamıyorum ve daha önce çalıştığımız gibi onu ayağa kaldırıyor, ellerimi omuzlarına koyarak başının üzerinde Rolex'ime bakıyorum. Kısa tırnakları bana yaslandığı sırada tişörtümün üzerinden derime batıyor ve inliyor. Hatta beni ısırıyor bile ve ilişki tarihimizde boyunca bu hareketin beni sertleştirmediği tek sefer bu. Kulağına sakinleştirici sözler fısıldamak, sessizce beni tırnaklamasına ve ısırmasına izin vermek ve onu tutmak dışında elimden bir şey gelmiyor. Ve tüm bu süre boyunca, kalbim korku ve heyecanla çarpıyor. Bebeklerimle tanışma zamanı geldi.

"Yirmi dört lanet olası saat!" diye bağırıyor, hızla arkamı dönüp koridorda ilerliyorum. "Bu kesinlikle normal olamaz!" Yanımdan geçip giden bir çift bana kötü kötü bakıyor ama biraz bile umursamıyorum. "Neye bakıyorsunuz?" diye bağırıyor, hastane koridordunda geçirdiğim sinir krizinden kaçmak için daha hızlı yürümelerine sebep oluyorum.

John başını sallıyor ve bana doğru gelerek iri elleriyle omuzlarımı kavrayıp beni yerimde tutuyor. "Sakinleş artık seni aptal piç kurusu."

"Ben sakinim!" Ellerim saçlarıma gidiyor ve çekiyor. "Çok uzun sürdü. Yoruldu John. Siktir, ne zaman bitecek bu?"

"Ebeyi duydun. Her şey gayet normal ve Ava gayet iyi." Gülerek çenemi iri yumruğuyla itiyor. Neyi bu kadar komik bulduğunu bilmiyorum. "Kendine gelmen ve karının yanına dönmen gerek."

"Ah Tanrım John, daha fazla dayanabilir miyim emin değilim. Bu beni mahvediyor." Meleğim orada acı çekerken böyle bir şey söylediğim için tam bir pislik gibi hissediyorum ama lanet olsun, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Çok çaresizim."

Beni sarsıyor ve bana öfkeli bakışlar atıyor. "Kendine gel Jesse. Sana ihtiyacı var."

Bu sözler anında kendime gelmeme sebep oluyor. Bana ihtiyacı var. Hızla tekrar odaya girdiğim sırada ebe bağırıyor. "İt hayatım!"

"Jesse!" diye bağırıyor, başı öne doğru kalkıyor, yüzü kıpkırızı olmuş durumda. "Hangi cehennemdeydin?"

Ava'nın küfürlerine ebe tepki bile vermiyor. Başına dikilmek yerine kıçımın üstüne çakılıyım. "Bay Ward, size koridorda değil burada ihtiyacımız var."

Gözlerim irileşiyor, ebe sıkkın bir şekilde başını sallayarak yanıma gelip hareketsiz bedenimi kapıdan çekerek yatağa götürüp, Ava'nın yanına yerleştirilene kadar olduğum yerde donup kalıyorum.

"Kendinize gelin lütfen," diyor ebe sakin bir şekilde, sanki karım şu anda acı çekmiyormuş gibi. "Pekâlâ, Ava," diyor ve rahatlatıcı ellerini Ava'nın bükülü dizine koyuyor. "Birkaç defa daha iteceğiz ve sonra diğer seçenekleri düşünmemiz gerekebilir."

"Hayır!" diye çıkışıyor, ardından yine soluk alıp veriyor "Bu bebekleri doğal yolla doğuracağım!" Gözlerimi devire-

cek gücüm bile yok. İlaç almamak ve bedeninde yara açtırmamak konusunda ısrar ediyor inatçı, güzel sevgilim.

Ebe gülmeye başlıyor. "Doğum sırasında her şey her zaman planlandığı gibi gitmez Ava. Özellikle de söz konusu ikizlerse."

"Bir tane daha geliyor!" Hızla nefes alıp veriyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Jesse!"

Elim hızla ona uzanıyor ve elini tutuyor. Hemen yanına gidiyor ve yapmam gerekeni yapıyorum. Başımı boynuna yaslıyor ve onu tamamen sıkıştırıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum tam bir aptal gibi, başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek. "Seni hak etmek için ne yaptım ben?"

Boynuma doğru inleyerek, başını sağa sola hareket ettiriyor. "Durdur bunu. Daha fazla dayanamıyorum."

Dudaklarını boynuma bastırıyor, elleri saçlarımı tutuyor. "Son bir kez daha bebeğim." Başımı ona çevirip dudaklarına uzanıyor ve onu yumuşacık öpüyorum. Bu öpücük arzu değil, saf aşk dolu. "Birlikte tamam mı?"

Tekrar başını sallıyor ve boynuma doğru nefesini bırakıyor. Sonra bedeninin kasıldığını hissediyorum, boynumdaki ağzı açıyor ve saçlarımdaki tutuşu şiddetli olmanın da çok ötesine geçiyor. Çığlık atıyor, dişleri derime batıyor, bir eli saçımı çekerken, diğerinin tırnakları koluma batıyor. Bana çektirdiği tüm fiziksel acıyı görmezden geliyorum ama eminim ki onun şu anda çektiği acının yanından bile geçemez bu... Ve bu, onun şu an tam bir işkence çekiyor olduğu anlamına geliyor. Dişlerimi sıkıyorum. Saçlarımı çekip bir çığlık daha atabilmek için beni bırakıyor ve sonra ısırmaya ve tırnaklamaya devam ediyor, saçlarım muhtemelen ellerinde kalacak.

"İşte bu Ava!" diye haykırıyor ebe asistanını çağırmadan önce. "Ah Tanrım, bir kız!"

Bu sözcükler bedenimde balyoz etkisi yaratıyor. Artık hiçbir şey hissedemiyorum, hiçbir şey duyamıyorum. Arkamda hızlı hareketler gerçekleşiyor, Ava hâlâ çığlık atıyor,

kalbim kulaklarımdan atıyor... Ve bir şey daha var,hayatıma giren bir şey. Bir bebek ağlaması. Küçük bir kızım var. Yeniden babacık oldum.

"Bir daha Ava. Hadi kızım!" Ebenin sesi heyecanlı çıkıyor.

"Daha fazla yapamam," Ava kulağıma doğru haykırıyor. "Lütfen."

Tamamen uyuşmuş bedenimi toparlamaya çalışıyor ve onu rahatlatmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Başımı saçlarının arasına götürüyor, dudaklarımı boynuna yaklaştırıyorum ve boynunu öpmeden önce hafifçe ısırıyorum, tekrar tekrar onu hafifçe ısırıp, ardından öpüyorum. Konuşamıyorum, ona cesaret verecek hiçbir şey söyleyemiyorum, bu yüzden tüm dikkatimi ona dokunmaya, onu hissetmeye, sözcüklerimi bedenlerimizin temasıyla ifade etmeye odaklanıyorum. Bu bizim, ikimizin de hâkim olduğu sessiz dilimiz. Dokunuşuma karşılık vererek beni anladığını belirtiyor ve sonra kulaklarımın acımasına sebep olan bir çığlık atıyor. Sonunda altımda iki büklüm olana kadar bunu tekrar tekrar yapıyor, her ıkınışında benden bir parça götürüyor.

Bir ağlama sesi daha duyuluyor.

"Bir oğlan!"

Kalbim infilak ediyor, inanılmaz bir huzur sarıyor ve bu huzur beni yutuyor.

İkimizde yatakta kıvrılmış bir şekilde kalmaya devam ediyoruz. Ava beni kaldırıyor, bense gözyaşlarımı artık tutamıyorum. Boynuna doğru teselli edilemez bir şekilde hıçkırıyorum. Yorgun kalbimin atışları yavaşlayacakmış gibi durmuyor ve biliyorum ki bundan sonraki hayatım boyunca da yavaşlamayacak. Daha onlara bakmadım bile. Onları koklamadım, hissetmedim ya da onlara, onları ne kadar çok sevdiğimi söylemedim. Ama kalbim daha önce hiç olmadığı kadar

hızlı atıyor ve bunun mümkün olabileceğini hiç sanmazdım. Artık üç meleğim var.

"Bay Ward?"

Uzaktan gelen bir ses duyuyorum ve biliyorum ki olduğum yerden kalkmalıyım ama hareket edemiyorum ve birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ yerimde donup kalmış durumdayım. Ava'nın altımda kıpırdandığını hissediyorum.

"Bize biraz izin verir misiniz?" diye soruyor Ava.

"Elbette," diyor ebe usulca.

"İyiler mi?"

"Harikalar, Ava. Keyfinize bakın ama çok uzun sürmesin. Artık bir annesin."

"Teşekkürler." Bana tutunmaya devam edip, boynuma doğru soluduğu, usulca saçlarımı okşayarak tenimin her yerine öpücükler bıraktığı sırada Ava'nın sesi yumuşak ve sakin. Hiçbir şey söylememize gerek yok. Artık beni sakinleştiren o. Ve buna ihtiyacım var. Ona sarılmaya devam etmeme gerek. Her şeyin bir rüya olmadığına emin olabilmemin tek yolu bu. Sonunda geri çekiliyor, buğulu gözlerime bakıyor ve onun gözleri benimkilerle buluştuğu anda, tüm bunların gerçek olduğunu anlıyorum. Benim gerçekliğim. Rüya görmüyorum.

"Hadi gidip bebeklerinle tanış," diyor, pürüzlü yanağımın üzerine elini dolaştırarak. "Seni bulana kadar yirmi altı yıl geçirdim. Onları olması gerekenden daha fazla bekletme." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve omzumun üzerinden arkama bakıyor. Yavaşça ondan uzaklaşacak ve sonunda bebeklerimle tanışacak gücü kendimde buluyorum.

"Babanız size bir hikâye anlatacak," diye fısıldıyorum. "Dik başlı küçük bir baştan çıkarıcı kadının ve tanrısal bir yaratığın hikâyesi. Bu benim bu arada. Tanrı. Baştan çıkarıcı

kadında sizin güzel anneniz." Çıplak göğsümde yatan bebeklerime bakıyorum. Her biri bir kolumun üzerinde ve ikisi de huzurlu bir şekilde uyuyor. Dudaklarımı sırayla küçük başlarının üzerine bastırıyor, gözlerimi kapayarak kokularını içime çekiyorum, sanki bu beni onlara daha da yaklaştırıyormuş gibi. Maddie kıpırdanıyor ve o başını kucağıma doğru yaslarken, ben olduğum yerde kalıyorum. Gözlerini sımsıkı yummuş, yumruklarını küçük ağzına götürmüş. Ve sonra Jacob karşılığında mırıldanarak, aynı şekilde kıpırdanıyor ve sonra ikisi de sakince uyumaya devam ediyor. Kahretsin, yine ağlamaya başlayacağım.

"İyi misin?"

Başımı kaldırıp bakıyor ve Ava'nın bebek odasının kapısında durduğunu görüyorum. Minyon bedenini sadece gömleklerimden biri kapatıyor. "Şşş." Başımı hafifçe hareket ettiriyor, ona gelip bana katılmasını işaret ediyorum. Halının üzerinde sessiz adımlarla yürüyor ve yanıma yaklaşıp, bebeklerin üzerinden dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Onlara masal anlatıyorum."

Başını koluma yaslıyor, eli bebeklerimizin küçük sırtlarında dolanıyor. "Sonu mutlu mu?" diye soruyor sessizce.

"Öyle," diyorum iç çekerek.

"Ben de dinleyebilir miyim?"

Gülümsüyor ve başımı tekrar bebeklerim başlarına doğru eğiyor, muhteşem bebeksi kokularını içime bir kez daha çekiyorum. "Bir adam var," diye konuşmaya başlıyorum sessizce. "Yakışıklı bir sersem, kaslı, bronz tenli, kendine güvenen, güçlü... Hemen hemen her konuda harika..."

"Yemek yapmak dışında," diyerek araya giriyor, ağzını koluma doğru çevirip, hafifçe ısırarak.

"Yemek yapmak dışında," diyerek ona katılıyorum. Gülüşüm genişliyor. "Kadın onu bulduğunda, adam biraz kaybolmuştu. Kadın adamın meleğiydi." Başını bana çeviriyor ve bakışlarımızın kesişmesinin ardından, beni öpmek için uzanıyor. "Bu adam meleğe fena hâlde vurulmuştu," diyo-

rum dudaklarına doğru, gülümsediğini hissederek. İç çekerek yanıma kıvrılıyor ve bebeklerin kafasını burnumu sürtüp geri çekiyorum. "Kadın yanına yaklaştığı her seferinde, tuhaf bir his adamı sardı ve adamın bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu onu biraz çıldırttı." Sessizce mırıldanıyor ve kolumun üst kısmını okşamaya başlıyor. "Kadın kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi," diye fısıldıyorum. "Ve bu adam zamanında çok fazla güzel kadın görmüştü." Beni dürttüğü zaman gülümsüyorum ama hiçbir şey söylemiyor. "Bu kadın bambaşka bir şeydi. Adam onun gerçek olabileceğine imkân vermedi ama gözlerine baktığı zaman, bir şey oldu."

"Ne oldu?" diye soruyor sessizce, bana daha çok sokulup, içimi daha da sıcacık ederek.

"Adamın kalbi yeniden atmaya başladı." Bunu bildiğini biliyorum ama koluma bıraktığı hafif öpücük bunu duymaktan hoşlandığını gösteriyor. "Uzun bir süredir ilk defa, hayattaymış gibi hissetti." Jacob kıpırdanarak, küçük burnunu çıplak göğsüme sürtüp hafifçe mırıldanıyor.

Ava'nın eli sırtına gidiyor ve hafifçe okşuyor. Bu onun anında sakinleşmesine sebep oluyor. "Şşş," diyor. Doğal görüntüsü, sadece mutluluğumu arttırmaya yarıyor.

Üç meleğimin de yeniden rahatlamalarını izliyor ve derin bir nefes alıyorum. "Adam kadının da onu istediğini biliyordu," diyorum, sağlam bir şekilde nefesimi bırakarak.

"Nasıl?"

"Çünkü gözleri bunu adama söylüyordu. Onlara baktığı her seferde, kurtuluşunu ve ona olan bağımlılığını görüyordu."

"Kadın hâlâ ona bağımlı," diyor, gülümsememe sebep olarak.

"Biliyorum. Kadın ona dayanamazdı ve bu adamın sahip olduğu tek umuttu. Bu bağımlılığı ihtiyaca çevirmeyi kendinde görev bellemişti ve sonra umuyordu ki bunu... Aşka çevirebilirdi. Adam sonsuza kadar ona göz kulak olmak is-

tiyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse yoktu artık, sadece kadın ve paylaştıkları inanılmaz hisler vardı. Kadın gülümsüyor ve adamın kalbine iyi geliyordu. Kadın konuşuyor ve adamın kulakları zevkle çınlıyordu. Kadın dokunuyor ve adam önce bir süre için nefes almayı bırakıyor, ardından kalbi daha da hızlı çarpmaya başlıyordu. Kadın onun her şeyi oldu."

"Bu hisler hâlâ çok inanılmaz," diye mırıldanıyor Ava, uykulu bir sesle.

"Bu hâlâ çok büyük bir mutluluk, bebeğim. Muhteşem bir haz. Dünyayı yerinden sarsacak, galaksiyi yerinden oynatacak kadar muhteşem bir sevgi." Bakışlarımı muhteşem bebeklerime çeviriyor ve iç çekiyorum. Gözlerim saf, güçlü sevginin yaşlarıyla doluyor. "Ve şimdi bu sevgiyi bu iki küçük insanla paylaşabilir ve sonsuza kadar mutlu yaşayabiliriz."

Beş Yıl Sonra

Lanet olsun, evimin topa tutulmasına ve karımın ve bebeklerimin alıkonulmasına daha ne kadar katlanmalıyım? Kahrolası çok uzun, işte durumu tarif eden uzunluk süresi bu. Hediyelerimi almalı, yüzlerine birer dilim kek atmalı ve onları kapı dışarı etmeliyim. Eğer bunu yaparsam Elizabeth'in yüzünün alacağı ifadeyi düşünüp içimden gülümsüyorum. Bu acı verici olacak ve bu yıl yarama biraz daha tuz dökmesi için, bir de okul arkadaşlarımız var. Ve onları anneleri, Ava'nın isterlerse kalabileceklerini söylediği bir sürü kadın. Ve tabii ki, kalmak istediler.

Huysuzca ayaklarımı kendi küçük köşkümüzün zeminlerine vurarak merdivenlerden aşağıya indiğim sırada gömleğimin düğmelerini ilikliyor ve dudağımı çiğneyerek, tüm bunlardan kaçabilecek bir bahane bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum. Bebeklerim bugün beş yaşlarını dolduruyorlar ve babalarının muhteşem pazarlama taktikleri

bile onları partinin kötü bir fikir olduğuna ikna edemedi, artık kendi kendilerine düşünebildikleri için olmadı. Son dört yıldır deniyor ve başarısız oluyorum ama sırf benim güzel karım hep onların tarafını tuttuğu için. Ama bu yıl biliyorum ki onları yalnız yakalayabilirsem, rüşvet vererek fikirlerinden vazgeçirebilirim sanırım. Belki yine kayak olabilir?

Merdivenlerin son basamağına ulaşınca aynada kendime bir bakış atıyor ve gülümsüyorum. Her gün daha da yakışıklı oluyorum. Hâlâ harikayım ve o bana hâlâ dayanamıyorum. Hayat muhteşem.

"Babacığım!"

Arkamı dönüyorum ve küçük oğlumun koşarak merdivenlerden indiğim sırada kasları gevşiyor. Açık kumral saçları dağınık bir şekilde yakışıklı küçük yüzüne yayılıyor. "Merhaba doğum günü çocuğu." Yeşil gözleri parlarken bana doğru koşuyor, yakışıklı küçük sersem. "Dur!" kendini bana doğru atıp kollarımın arasına girdiği sırada gülüyorum.

"Bil bakalım ne oldu?" diye soruyor bana, gözleri heyecanla iri iri açılırken.

"Ne?" Umurumda değilmiş gibi davranmıyorum. Gerçekten merak ediyorum.

"Büyükanne Elizabeth bu gece onlarda kalabileceğimizi söyledi. Bizi yarın hayvanat bahçesine götürecek!"

Kötü bakışlarımı saklamaya ve heyecanına ortak olmaya çalışıyorum. "Büyükanne Elizabeth çok uzakta yaşıyor ve baban da seni seve seve hayvanat bahçesine götürebilir," diyorum, onu omzuma atıp, aynaya dönerek. "Ne kadar yakışıklığı olduğumuzu görüyor musun?"

"Biliyorum," diyerek karşılık veriyor ukalaca, gülümsememe sebep olarak. "Büyükannem ve büyükbabam on dakika uzakta yaşıyor. Annemin telefonundan zaman tuttum."

Hızlıca benim tatlı kayınvalidemin gerçekten de on dakika uzakta yaşadığını hatırlıyorum. Newquay'in güzelliği Josep ve Elizabeth'in torunlarından ya da daha iyi ifade etmek gerekirse benim bebeklerimden uzak kalmaları için yeterli

olmadı. "Hey, düşünüyordum da..." Konuyu değiştiriyor ya da onun dikkatini dağıtmaya çalışıyorum, nasıl isterseniz öyle deyin. "Yeniden kaymaya gitmeliyiz." Ona da bulaşmasını umarak abartılı bir heyecanla konuşuyorum.

"Zaten gidiyoruz." Küçük ellerini alnıma koyarak, az önce kaşlarımı çattığım için oluşan kırışıklığa dokunuyor.

"Evet."

"Evet, annem söyledi ve bir de eğer bizi partiden vazgeçirmeye çalışırsan seni dinlememizi söyledi."

Omuzlarım çöküyor ve o işbirlikçi küçük baştan çıkarıcımın bir ceza becermesini hak ettiğini aklıma not ediyorum. "Annenin bunu yapmak için babanın parasına ihtiyacı var." Tamamen utanmaz.

"Neden parti yapmamızı istemiyorsun baba?" Kaşları aynı benimkiler gibi çatılıyor ve anında bir pislik gibi hissediyorum.

"İstiyorum, dostum. Sadece sizi paylaşmaktan hoşlanmıyorum," diyerek itiraf ediyorum.

"Sen de oynayabilirsin." Uzanıyor ve pürüzlü yüzümü öpüyor. "Annem çok sevinecek."

"Öyle mi?" Mutlu olacağını biliyorum. Resmen yoluma taş koydu. Ceza becermesini iki yapalım. Biri işime mani olduğu, diğeriyse ukalalığı için.

"Çünkü tıraş olmamışsın." Avuçlarını birkaç defa yanağımın üzerine sürtüyor ve küçük yakışıklı adamıma gülümseyip mutfağa gidiyorum.

Kapının önünde duruyor ve meleğimin çılgınca bir kabın içince kahverengi saçma sapan bir şeyi çılgınca çırpışının muhteşem manzarasını izliyorum ve harika kalçaları kendimden geçmeme sebep oluyor. Kesinlikle harika.

Küçük adamım bana devam etmemi söylemiyor. Sadece mutlulukla omzumda oturarak, büyülenmiş babasının tekrar hareket etmesini bekliyor. Hayallere dalıp gitmeme alışkın, özellikle de annesi etraftayken. Bu kadını ve bu çocukları hak

etmek için ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok ama kader tanrılarıyla tartışmayacağım.

"Kahretsin!" diye küfrediyor, bir çikolata damlası sıçrayıp yanağına geldiği sırada.

"Anne! Sözlerine dikkat et!"

Elinde üzeri çikolata kaplı tahta bir kaşıkla arkasını dönüyor ve yüzümdeki sırıtışa kötü kötü bakıp, büyük kahverengi gözlerini oğlumuza çeviriyor. "Üzgünüm Jacob."

Sırıtışım genişlerken onun bakışları daha da serleşiyor. Çok ukalayım ve bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim. Bebeklerimiz etraftayken her şeye karşı çıkan küçük bir baştan çıkarıcıya dönüşemiyor ve buna bayılıyorum. "Ne yapıyorsun bebeğim?" diye soruyorum, Jacob'ı omuzlarımdan kaldırıp sandalyeye oturtarak. Ona oynaması için telefonumu veriyor ve ardından buz dolabına gidip bir Sun-Pat kavanozu alıyorum.

"Çikolata kaplı yer fıstığı ezmesi," Oldukça kızgın durumda ama ona yardım etmeyi teklif ediyorum. Yemek yapmakta berbat olduğumu biliyor ve işleri kolaylaştırmıyorum. Seneye kayağa gidecekmişiz gibi geliyor.

Arkasına geçip karıştırma kabının içine bakıyorum ve sanırım yer fıstığı ezmesini kavanozdan yemeye devam edeceğim. Tanrı onu kutsasın, milyonlarca defa denedi ama asla bu çikolata kaplı yer fıstığı ezmelerini annem gibi yapamıyor. "Bunun için yer fıstığı ezmelerimden kaç kavanoz harcadın?" diye soruyorum, kendimi ona yaslayıp, dudaklarımı onun boynuna bastırma fırsatını kaçırmadan. Çok güzel kokuyor.

"İki." Kabı itiyor. "Cathy'yi geri istiyorum."

Gülüyor ve onu çevirerek, tezgâha itiyorum. Tahta kaşığı yüzümün önünde sallanıyor. Sağlam durmalıyım, lanet olsun. Kendime engel olamıyorum. Bana bakmasını izleyerek öne eğiliyor ve yanağındaki çikolatayı yalayarak temizliyorum.

"Bitiremeyeceğin bir şeye başlama Ward," diye fısıldıyor boğuk, davetkâr bir sesle. Artık sertim.

Siktir!

Beni yüzünde bir sırıtmayla itiyor. "İşimi bitirmem gerek. Misafirler gelmek üzere." Yine ukalalık yaparak, kendine üçüncü bir ceza becermesi daha kazanıyor. Ne yaptığını biliyor. Bebekler etraftayken geriye doğru sayamayacağımı veye onun canına okuyamayacağımı biliyor. Ya da bebeklerden biri etraftayken.

"Maddie nerede?" Dikkatli bir şekilde kasığımın bulunduğu bölgeyi düzeltiyor, etrafında olup bitenden tamamen habersiz küçük oğluma bakıyorum. Babasının annesini sevdiğini görmek onun için hiç de tuhaf değil. Ama iradem üzerinde fazlasıyla çalışmam gerekti.

Başını telefonumdan kaldırıp bana bakmıyor ama yüzünü iğrenmeyle ekşittiğini görebiliyorum. "Parti elbisesini giyiyor. Çok süslü bir şey. Büyükannem aldı."

Gözlerimi deviriyor, küçük kızımı sanki etrafında pamuk şeker makinesi patlamış gibi bulacağımı biliyorum. "Neden annen kızımın pembe bir sopa tarafından saldırıya uğramış gibi görünmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyor?" Jacob'ın yanına oturuyor ve kavanozu onun da yiyebilmesi için ortamıza koyuyorum. Ve yiyor da. Tombul küçük parmaklarını kavanoza sokuyor ve koca bir yığın alıyor. Göğsüm gururla kabarıyor ve kendi parmağımın etrafında nefesimi bırakıyor, bir cevap bekleyerek Ava'ya bakıyorum.

Küçük bir gülümsemeyle başını Jacob'a salladığı sırada kaşları havaya kalkıyor ama sonra gözlerini bana çeviriyor ama artık gülümsemiyor. Ne yaptım ki? "Annemi kışkırtma Jesse."

"Kışkırtmam!" Gülüyorum. Kesinlikle kışkırtacağım ve her saniyesinden zevk alacağım.

"Büyükannem sana haylaz çocuk diyor." Jacob başını kaldırıp bana bakıyor, parmağı hâlâ ağzının içindeyken. "Dedi ki hep öyleymişsin ve her zaman öyle olacakmışsın. O bunu kabullenmiş." Omuz silkiyor.

Bir kahkaha patlatıyorum ve Ava da benimle birlikte gü-

lüyor. Hülyalı çikolata rengi gözleri parıldarken, leziz dudakları onları öpmem için yalvarıyor. Sonra üzerindeki mutfak önlüğünü çıkararak, dar elbisesinin sardığı küçük bedenini ortaya çıkarıyor. Artık gülmüyorum. Soluk soluğayım ve masanın altından uzanıp sertleşen erkekliğimi düzeltiyorum. Bu lanet olası bir becerme savaşı. "Elbiseni sevdim." Gözlerimi üzerine tam oturmuş siyah elbisesinin üzerinde gezdirdiğim sırada aklımdan bu elbiseyi daha sonra nasıl çıkaracağımı geçiriyorum. Belki nazik davranır ve daha sonra giymesine de izin veririm. Gerçekten de elbisenin içinde harika görünüyor ama daha sonra, ilk fırsatta onu bıkaramayacağımı biliyorum.

"Sen annemin tüm elbiselerini seviyorsun," diyor Jacob yorgunca, gözlerini beni arzudan deliye çeviren bedenden çekmeme sebep olarak.

"Seviyorum," diyerek ona katılıyor, sarı saçlarını karıştırıyorum. "Elbiselerden bahsetmişken, gidip kız kardeşine bakacağım."

"Tamam," diyor, dikkatini tekrar telefonuma verip, parmaklarını ekranın üzerinde gezdirerek.

Yerimden kalkıyor ve Maddie'yi aramaya gidiyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve her tarafı pembeyle kaplı odasına giriyorum. "Doğum günü kızım neredeymiş bakalım?"

"Burada!" diye haykırarak oyun evinden çıkıyor.

Az daha kendi nefesimde boğuluyordum. "Bu elbiseyi giymiyorsun genç bayan!"

"Evet giyiyorum!" Ona doğru gitmeye başladığım sırada odanın karşısına doğru koşuyor. "Maddie!" Bu da ne böyle? Beş yaşında! Lanet olası beş yaşında ve ben şimdiden üzerinden kısa şortlarını ve yırtık tişörtlerini çıkartmaya çalışıyorum. Kahrolası pembe kokoş elbise nerede?

"Anne!" diye çığlık atıyor, yatağının üzerinde bileğinden yakaladığım sırada. Tüm evi inleterek çığlık atıyor. Bunu giymeyecek. "Anne!"

"Maddie buraya gel!"

"Hayır!" Bana tekme atıyor, küçük sersem bana tekme atıyor ve odasından dışarıya koşarak, pembe, süslü yatağın üzerinde umutsuz bir şekilde sinir krizi geçiren babasını arkasında bırakıyor. Beş yaşında küçük bir kız tarafından alt edildim. Ama o kız benim güzel karımın kızı. Mahvoldum.

Ayağa kalkıp kendimi toparlıyor ve ardından onu kovalıyorum. "Merdivenlerden koşarak inme Maddie!" diye bağırıyorum, pratikte kendimi onun önüne atıyorum. Kısa şortunun içinde küçük poposunun annesinden yardım isteyerek mutfağa doğru kaybolduğunu görüyorum.

Duruyor ve kendini Ava'nın kollarına atışını izliyorum. "Neler oluyor?" diye soruyor Ava, bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakarak. Kaçırmış olabilirim.

"Ona bir bak!" Ellerimi küçük kızıma doğru dengesiz bir sersem gibi sallıyorum. "Bak!"

Ava onu yere bırakıyor ve yere çöküp bebeğimin çikolata rengi dalgalarını yüzünden iterek saçma tişörtünün uçlarını aşağıya çekiyor. İstediği kadar çekebilir. O tişört bebeğimin üzerinde kalmayacak. "Maddie." Ava yatıştırıcı bir tavır takınıyor. Bu belki de benim ölümcül kelimeleri söylemeden önce düşünmem gereken bir şeydi. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekiyordu; Maddie'ye hayır deme. Bu lanet olası birinci kural. "Baban tişörtünün biraz küçük olduğunu düşünüyor."

"Düşünüyorum," diyerek araya giriyorum, durumu netleştirmek için. "Çok fazla küçük."

Küçük kızım bana kötü bir bakış atıyor. "Mantıksız davranıyor."

Nefesimi tutuyor ve Ava'ya suçlayıcı bakışlar atıyorum. Özür dileyen bakışları edepli. "Ne yaptığını gördün mü?"

"Kontrol babamda!" diye şakıyor Jacob ve bu mücadeleyi kazanmam için hiçbir şansım kalmıyor.

Artık nefesini tutan Ava. "Unutmamalısın, Ward. Bu küçük kulaklar her şeyi duyuyor."

Mantıklı olanı yapıyor ve kahrolası çenemi kapıyorum.

Karım bıkkınlığını saklayamıyor ama ondan böyle bir şey beklemiyorum. Ondan o berbat tişörtü küçük kızımın minik bedeninden çıkarmasını bekliyorum.

"Ne giyeceğime karışamaz!" diye bağırıyor Maddie mutfağın karşı tarafından. Tombul kollarını küçük göğsünün üzerinde birleştiriyor. Yüzündeki kahrolası güzel sırıtışı saklamakta güçlük çeken küçük dik başlı baştan çıkarıcıma bakıyorum. Siktir! Ellerimi saçlarımın arasına götürüp çekiyorum. Başımda yakında hiç saç kalmayacak, özellikle Ava'nın elleri saçlarımın arasında girdiği zaman. Kısa bir süre için neden sinirli olduğumu unutuyor ve gülümseyerek, zihnimde onun güzel bedenine kendimi gömdüğüm sırada saçlarımı çektiğini hissedebiliyorum. Ama sonra hemen gerçekliğe dönerek küçük kızımın bana mutsuz kahverengi gözleriyle baktığını görüyorum.

Ava'nın onunla mantıklı bir şekilde anlaştığını görüyorum. Ardından onu küçük omuzlarından tutuyor ve bana çeviriyor.

"Maddie seninle anlaşmaya hazır." Ava başını alaycı bir bakışla kaldırıyor.

Bu bana kendimi daha iyi hissettirmiyor. Daha önce Maddie'yle uğraştım ve sonunda kendimi, onu Waitrose'da, o çığlıklarıyla her yeri inletirken ve beni delice tekmelerken, omzumda taşırken buldum. Ava'ya yalvaran gözlerle bakıyor, bir aptal gibi surat asıyorum ama o başını sallıyor ve hafifçe inatçı küçük hanımefendimi bana itiyor.

Artık bana gülümsüyor. Onu almam için kollarını bana uzatıyor. Kahrolası kalbimin erimesine sebep oluyor ama, Tanrım, gelecek yıllarda nelerle uğraşacağım? Kel ya da belki de ölü olacağım. Ya da belki de hapiste olurum çünkü eğer herhangi bir sersem ona dokunmaya kalkarsa, onun lanet kalbini yerinden söküp çıkarırım. Onu alıyor ve Ava'yı küçük oğlumun Converse'ini giymesine yardım ederken bırakıyorum.

"Baba, sakinleşmen gerek. Böyle giderse kalp krizi geçire-

ceksin." Boynuma doğru sokuluyor ve dik başlı küçük hanımefendim için duyduğum şiddetli, çılgınca sevgi tamamen ortaya çıkıyor. Ama karım kendine bugün dördüncü bir ikna becermesi kazanıyor.

"Baba değil, babacığım. Ve anneni dinlemeye son vermen gerekiyor." Hızla merdivenleri çıkıyor ve odasına girip, onu yatağına bırakıyorum. Karşıya zıplayıp sıçramaya başlayıp her yeri çikolata yapmadan önce, zevkle onun tiz sesini dinliyorum, kalbim yerinden çıkacak.

"Tamam." Ellerimi birbirine sürterek yapmak üzere olduğum şeyin çok heyecanlı olduğunu belirtmeye çalışıyorum. Onun kotlarını ve kazaklarını nerede bulacağım? Pembe dolap kapılarını açıyor ve rafların arasına bakınarak, anında elime yırtık ya da kısa olmayan ve süslü bir şey alıyorum. Elimdekini dolaptan çıkartıyor ve iğrenç şeyi havaya kaldırıyorum. O da benim gibi yüzünü ekşitiyor. "Büyükannenin sana elbiseler almaya son vermesi gerekiyor."

"Biliyorum." Oturuyor ve bacak bacak üzerine atıyor. "Bugün onun canına okuyacak mısın baba?"

"Babacığım," diye çıkışıyorum, ona en üst raftaki elbiseyi gösteriyorum. "Belki yapabilirim."

"Bu çok komik," diyor ve kıkırdıyor.

"Biliyorum." Sevimli küçük bir denizci elbisesi çıkarıyorum. Kolları yok ama bir hırka bulabilirim. "Bu nasıl?"

"Hayır baba."

"Babacığım. Ya bu?" Ona limon sarısı mini boy işlemeli bir elbise gösteriyorum ama o inatçı küçük başını iki yana sallıyor. "Maddie," diyerek iç çekiyorum. "Bunu giymiyorsun." Tanrım, onun inatçı küçük boynunu sıkmadan önce bana sabır ver.

"Tayt giyeceğim." Yerinden kalkıyor ve pembe şifonyerinin çekmecesini açıyor. "Bunu," diyor, pembe çizgili bir taytı havaya kaldırarak.

Başımı onaylayarak sallıyorum. Bunu kabul edebilirim. "Ya tişört?"

Başını eğiyor ve küçük göbeğini okşuyor. "Bunu seviyorum."

"Peki ya o zaman aynısının daha büyük bedenini alsak?" Anlaşmaya çalışıyorum. Uzun kollu, açık yeşil, her yeri kalplerle kaplı bir tişörtü alıp kaldırıyor, hevesle gülümsüyorum. "Bunu sevdim. Babacığını mutlu et hadi." Lanet olası çaresiz bir sersem gibi surat asıyorum ve onun küçük beyninin de aynısını düşündüğüne eminim.

"Tamam," diyerek iç çekiyor yavaşça. Bu aptalca. Benimle alay eden o.

"Uslu kız." Onu kaldırıyor ve ayaklarının üzerinde yatağa bırakıyorum. "Kollarını kaldır." Kollarını havaya kaldırıyor ve çok sevdiğim yeşil olanla değiştirmeden önce onu yarım tişörtünden kurtarıyorum. Sonra şortunu çıkarıyor ve ona harika pembe çizgili taytını giydiriyorum. "Harika." Doğruluyor ve başımı onaylayan bir şekilde sallıyor, sonra dolabından gümüş rengi Converse'lerini alıyorum. "Bunlar olur mu?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Zaten başka bir şey giymeyi reddediyor.

"Evet." Küçük sevimli poposunun üzerine düşüyor ve ayakkabılarını giydirebilmem için ayağını kaldırıyor. "Babacığım?"

Adımı ondan sürekli istediğim şekilde söylediğini duymamla önce ayağa kalkıyorum. Bir şey istiyor. "Maddie," diyerek yavaşça ve dikkatle karşılık veriyorum.

"Bir kız kardeş istiyorum."

Kahkaha atarak popo üstü düşecektim az daha. Başka bir kız daha mı? Siktir, bana ilaç vermeniz ve spermlerimi almanız için asmanız gerekiyor. Hiç şansı yok, hayatta olmaz, asla, mümkün değil.

"Bu kadar komik olan ne?" Gülen yüzüme şaşkın bir şekilde bakıyor.

"Annen ve ben sadece ikinizle mutluyuz," diyorum onun suyuna giderek. Hızla diğer ayakkabısını da giydiriyor, bu odadan ve bu konuşmadan kaçmak için acele ediyorum.

"Annem de bir bebek daha istiyor," diyerek beni bilgilendiriyor ve şaşkın gözlerim onun ciddi çikolata rengi gözlerine bakıyor. Ava bir bebek daha mı istiyor? Ama hamile olmaktan nefret ediyordu o. Ben bayılıyordum. O nefret ediyordu. Ben hamilelikle ilgili doğum hariç her şeyi seviyordum. İntikamını işkence gibi geçen o yirmi dört saatte aldı. Tırnaklarını derime batırdı, durmadan bana bağırdı ve defalarca beni boşanmakla tehdit etti. Ve ağzı lanet olası bir kanalizasyon gibiydi. Ama canımı en çok yakan şey onun o kadar acı çektiğini görmek ve durdurmak için hiçbir şey yapamamaktı. Hiçbir şey yapamadım ve ona bir daha böyle bir acı çektirmeyi düşünmüyorum.

"Sadece ikiniz yetiyorsunuz," diye tekrar ediyorum, onu yatağından kaldırıp, gümüş parıltılarla kaplı küçük ayaklarını yere bırakarak.

"Biliyorum." Kahkaha atmaya başlıyor. "Annem dehşete kapılacağını söyledi ve öyle de oldu!"

Gerçek bir kahkaha atıyorum. Bu komik olduğu için değil. Komik değil. Kahkaha atıyorum çünkü çok rahatladım. Eğer bir bebek daha isteseydi Ava'yı asla reddedemezdim, ikimize tıpa tıp benzeyen sevimli kopyalarımıza sahip olmak için yaptığım korkunç şeylerden sonra olmazdı. Sadece bebeklerime özel bir gülümsemeyle gülüyorum. O hapları sakladığım için çok mutluyum.

Bu kahrolası hayatımın gerçekten de en uzun öğleden sonrası. Etrafta onlarca çocuk koşturup çığlık atıyor ve anneleri sanki çocuklarını izliyormuş gibi yapıyor ama bir avuç umutsuz canı sıkılmış ev kadının gözleri benim üzerinde. Belki de personel eğitimlerine başlamalıyım ve bu kadınların kocalarına onları nasıl mutlu edecekleri hakkında ders vermek için zaman yaratmalıyım, belki de çeşitli şekillerde becermeyle ilgili dersler olmalı. Annem bakış açıma girdiği sı-

rada kendi kendime düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Yüzünde o bakış var ve hemen bana nutuk çekmek üzere olduğunu anlıyorum.

"Son, yavaş ol." Elimdeki Bud* şişesine bakarak, bir yudum almama izin vererek.

Ona doğru gidiyor ve endişeli bedenini kendime çekiyorum. "Anne, huysuzlanmaktan vazgeç." Onu babamın, Amalie'nin ve Doktor David'in oturmuş keyifle sohbet ettikleri havuz kenarına yönlendiriyorum. Benim ailem de bebeklerimden uzak kalamadı.

"Ben sadece..." Kekeleyerek, titreyen ellerini karnıma koyuyor ve hafifçe okşuyor. "Ben sadece endişeliyim, hepsi bu."

Endişeli olduğunu biliyorum ama buna hiç gerek yok. Diğer herkes gibi ben de biraz biranın keyfini çıkarabilirim ve bunu ailemin olduğu rahat bir ortamda yapabilirim. Yine de hâlâ votka içmiyorum. "Pekâlâ, sana endişelenmemen gerektiğini söylemiştim, bu yüzden endişelenmeyeceksin. Konu kapanmıştır." Onu babamın yanına oturmaya zorluyorum. "Bir bira ister misin baba?"

Başını kaldırıp yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Hayır, oğlum. Jacob'a o şişirilebilir şeyde biraz zıplamaya söz verdim."

Çimenlik alanın karşısını işaret ediyor ve dönüp, şişme şatoda sayılara basan, zıplayan ve bağıran onlarca çocuğu görüyorum. Ve sonra Elizabeth'in Maddie'nin önünde yere çökmüş saçlarını toplamaya çalıştığını görüyorum.

"Onu rahat bırak anne!" diye bağırıyorum bahçenin karşısına doğru, Elizabeth'in bana kötü bir bakış atmasına ve küçük hanımefendimin kıkırdamasına sebep olarak.

"Canına oku babacığım!" diye haykırıyor Maddie, büyükannesinin ellerini saçlarından itip, ağaç evini kurtarmak için koşarak.

---

* Bir bira markası (ç.n.)

Ava'nın sabırla, annesinin ayağa kalkmasını izlerken sırıtıyorum. Elimde değil. Bana ürkütücü ters bir bakış atarak, daha çok sırıtmama sebep oluyor. Beni onu sinirlendirmek kadar böyle eğlendiren bir şey daha yok ama acısını çıkartmakta da oldukça iyi bir iş çıkarıyorum, bu yüzden kendi kendime kızıyorum. Sadece keyfime bakmaya devam edeceğim.

"Neden kızın sana benzemek zorundaydı ki?" diye bağırıyor karşıdan.

Az kalsın biramı tükürüyordum. "Ben mi?"

"Evet, sen! Zorlayıcı!"

Gülüyorum. Dalga geçiyor olmalı. "Bence küçük hanımefendim senin kızına çekmiş. Dik başlı!"

Homurdanarak, bluzunu düzeltiyor ve ardından Ava'ya yardım etmek için mutfağa gidiyor.

Zorlayıcı mı? Aptal kadının neden bahsettiğinden haberi bile yok.

Annemi Amalie ve David'le birlikte bırakarak, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde evin içindeki barın etrafında toplanmış arkadaşlarımın yanına gidiyorum.

"Adamım!" Sam sırtıma vuruyor ve yanağından öpmek için Kate'e eğildiğim sırada John başını sallıyor.

"Herkes iyi mi?" diye soruyorum, bir sandalyeye oturarak. "Drew nerede?"

Kate gülerek, zıplama kalesini gösteriyor. Drew çocuk kalabalığının arasında kızını arıyor. "Georgiana'nın annesine hiçbir yara ya da morluk almadan döndüğüne emin olmaya çalışıyor."

"Çocuklardan bahsetmişken..." Şişemi Kate ve Sam'e doğru kaldırıyorum. John'un bedeni titreyerek o derin kahkahasıyla arkamda tüm evi sallamaya başladığında yüzümdeki ciddi ifadeyi saklamakta güçlük çekiyorum.

"Jesse," diyor, sürekli bu soruyu sormamdan bıkmış bir şekilde. "Benim bedenimde anne olmaya uygun tek bir kemik bile yok."

"Benim bebeklerimle gayet iyisin," diyorum. Onlarla gayet iyi.

"Evet, ama bunun sebebi onlardan sıkıldığımda harika yaratıkları size geri verebiliyor olmam."

Gülümsüyor ve gülümsemesine karşılık vererek, benimkine vurması için biramı ona doğru uzatıyorum.

"Gidip karımı bulacağım." Tekrar ayağa kalkıyor, onu bulmak ve daha sonra ona neler yapmayı planladığımı söylemek için sabırsızlanıyorum. Nerede o?

Onu Cathy'yle mutfakta yemekleri hazırlarken buluyorum. "İşte benim oğlum!" diyor eski yardımcım şakıyarak. Bana uzanıp yanağımdan öpüyor, ardından içi kabukları kesilmiş küçük sandviçlerle dolu bir tepsiyle mutfaktan çıkıyor. "Clive'a çocukları bir araya getirmesini söyleyeceğim. Ne harika bir gün!"

Mutfaktan çıkmasını izliyor, ardından yavaşça gözlerim aradıkları şeyi bulana kadar dönüyorum. Beni dikkatle izliyor ve gözlerini ortaya çıkartıyor. Bana asla doyamayacak.

"Seni özledim." Şişemi mutfak masasının üzerine bırakarak ona doğru gidiyorum. Kurulama bezini elinden bırakıyor ve tezgâha yaslanarak, küçük baştan çıkarıcım beni cesaretlendiriyor. Nazik davranmıyorum. Onu tutuyor ve duvara yaslıyorum. Dudaklarım boynunun üzerinden tatlı tenine dokunuyor.

"Jesse, yapma," diyor ve nefesini bırakıyor, kendini göğsüme yaslayarak.

"Daha sonra, bu elbiseyi üzerinden parçalayarak çıkaracağım ve seni önümüzdeki yıla kadar becereceğim."

İnleyerek çıplak dizini kaldırıyor ve sertleşmiş erkekliğime sürtüyor. Kendine hâkim ol, kendine hâkim ol, kendine hâkim. Kahretsin, kendine hâkim ol!

"Anlaştık," diyerek akıllıca bir şekilde kabul ediyor, başka şansı varmış gibi. İstediğim yerde, istediğim zamanda, bunu biliyor. Ama lanet olası şu an değil. Öfkeli bir şekilde ho-

murdanıyor ve bedenimi onunkinden ayırıyorum. "Seni delicesine seviyorum."

"Biliyorum." Gülümsüyor ama bu gözlerinin her zamanki gibi parıldamasına sebep olmuyor.

"Sorun nedir bebeğim?" Yüzümü ona yaklaştırmak için eğiliyorum. "Söyle bana."

İç çekiyor ve bana gergin bir bakış atıyor. "Keşke Dan de burada olsaydı."

Öfkeyle homurdanmamak ya da gözlerimi devirmemek için bu kadına karşı olan tüm sevgimi kullanmam gerekiyor. O sersem beni sinirlendiriyor, elimde değil. "Hey, iyi olduğunu biliyorsun," diyerek ona hatırlatıyorum. Siktir, o aptal herif onu tanıdığım günden beri bana neredeyse yarım milyona mal oldu. Bunu Ava'ya söyleyeceğimden değil tabii. Dan'in ilk borcundan haberi var ama onun ardından gelen diğer ikisini bilmiyor. Beladan uzak duramıyor. "Bu onun için çok zor," diyorum, onu sakinleştireceğini bilerek. "Biliyorsun, Sam ve Kate yüzünden."

"Biliyorum," diyor. "Aptalca davranıyorum."

"Hayır, davranmıyorsun. Öp beni karıcığım." Dikkatini dağıtmam gerek. Hiç vakit kaybetmiyor. Anında dudakları benimkileri bularak, ağzıma doğru inliyor ve saçlarımı çekiyor. Her zaman işe yarar. "Tadın harika." Hırıldıyorum. Siktir, lanet aklımı kaçıracağım. Dudağını ısırıyor ve kalçalarımı onun harika bedeninin kıvrımlarına bastırıyorum. "Herkesi kapı dışarı edeceğim," diyorum. "Lanet olası sahtekârlar."

O kahrolası gülüşünü takınarak, daha fazla sertleşmeme sebep oluyor. "Mantıksız davranmaktan vazgeç." Gülüyor. "Bugün bebeklerimizin günü."

"Seni ve bebeklerimizi sadece kendime istememle ilgili mantıksız hiçbir şey yok." Öfkeli sertliğimi sakinleştirmeye odaklanıyorum ama bedenimin onunkine bastırılmış durumdayken ve gözleri ona sahip olmam için yalvarırken bu çok ama çok zor. "Sana bakamam," diye mırıldanıyor, geri

çekiliyor ve onu tezgâha yatırmadan önce mutfaktan çıkıyorum.

Bu partiyi dağıtacağım.

Geriye kalan son insanları da, ki bu Ava'nın ailesi oluyor, evden kapı dışarı ediyorum ve bu gece için bebeklerimi evlerine götürüyorlar, bu yüzden biraz mutlu gibiyim. Joseph'ın arabasının arkasına yaslanıyorum. Onları kontrol altına aldığımda bebeklerimin çıkardıkları kıkırtıların sesi kalbimin mutlulukla çarpmasına sebep oluyor. "Büyükanne için kötü oldu." Göz kırpıyor, bir daha kıkırdamalarına sebep oluyorum ve Elizabeth'den azar işittikten sonra, kapıyı kapatarak sinsice evin içine doğru koşuyorum.

"Ava?" diye bağırıyorum, başımı mutfak kapısına doğru uzatarak. "Ava?"

"Beni bulmak zorundasın!" Kahkaha atıyor ama ipeksi sesinin hangi yönden geldiğini anlayamıyorum.

Kahretsin, benimle kahrolası oyunlar oynuyor. "Ava, beni çılgına çevirme," diye uyarıyorum. Hangi cehennemde bu? "Ava?" Artık sessiz ve onu bulduğumda bunun acısını bedeninden fena hâlde çıkaracağım. "Tanrı aşkına!" diye bağırıyorum, merdivenleri dörder dörder çıkıp, hızla yatak odamıza girerek. "Ava?"

Hiçbir şey yok.

Odanın ortasında duruyor, bir sonraki hamlemin ne olacağını düşünüyorum. Bu uzun sürmüyor.

"Üç," diyorum sakin ve kendime tamamen güvenerek. Kendime güveniyorum. Bana dayanamaz. "İki." Yerimde duruyor, herhangi bir hareket var mı diye dinliyorum. Hiçbir şey yok. "Bir," diyorum sessizce. Erkekliğim hızla sertleşiyor. Yakında olduğunu biliyorum.

"Sıfır bebeğim," diye fısıldıyor arkamdan. Baştan çıkarıcı sesi dudaklarımın kenarlarının kıvrılmasına sebep oluyor.

Arkamı dönüyor ve sadece dantel külotunun içindeki görüntüsüyle neredeyse geriye doğru düşüyorum. Siktir, her gün gittikçe daha da güzelleşiyor. Aceleciliğime rağmen, muhteşem bedenini telaş yapmadan inceliyorum. Gözlerim diri, harika göğüslerinin, komik bir şekilde dümdüz karnının ve muhteşem bacaklarının üzerinde geziniyor. Dantel çamaşırını bacaklarının arasından aşağıya indirdiğini gördüğüm sırada kalbim tekliyor ve acele etmeden gömleğimin düğmelerini çözüp, pantolonumu çıkarıyorum. Umursuyormuş gibi görünmüyor. İri büyük gözleri sıkı kaslarımın üzerinde dolanıyor. Hiçbir şey değişmedi.

"Gördüklerini sevdin mi?" Sesim alçak ve baştan çıkarıcı, konu ben olduğumda bu kadının baştan çıkarılmaya ihtiyacı olmasa bile.

Dudakları aralanıyor ve dili alt dudağının üzerinde boylu boyunca dolanıyor. Sertleşiyorum. Her yerimden. "Buna alışkınım," diye fısıldıyor, gözleri göğsümün üzerinde dolanıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar onun üzerindeyim. Dudaklarım şiddetle onunkileri istila ediyor ve o beni durdurmuyor. Asla durmayacak. Bacakları kalçalarımın, kolları boynumun etrafına dolanıyor ve yeniden tamamıyla bana ait.

"Seni becerirken ne kadar yüksek sesle çığlık atabilirsin sence?" diye soruyorum, onu kaldırıp duvara yaslayıp, yüzüne doğru solurken.

"Bence oldukça yüksek sesle," diye soluyor, sert sırtıma tutunurken, ardından ellerini saçlarıma götürüyor ve çekiyor, sertçe.

Gülümsüyor, geri çekiliyor ve sertçe içine girince, başım bir haykırışla geriye düşüyor. Kulaklarım onun çığlıklarıyla işitme yetilerini kaybediyor. Kalbim göğsümün içinde çılgınca çarpıyor.

Artık gözlerini görmek için ısrar etmiyorum. Artık gerçek olduğuna inanmak için bakmama gerek yok.

Kalbim atmaya devam ettiği sürece, onun gerçek olduğunu bileceğim.

Hikâyenin sonu.